Ngọa Long Sinh

MA HOÀN LÃNH NHÂN

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Ngọa Long Sinh

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 1

Một nấm mồ - Một cánh nhạn

Tây lầu.

Một tòa lầu nổi tiếng, thuộc trấn Trung Châu. Với kết cấu nguy nga đồ sộ, liên kết bằng những dãy hành lang hun hút, Tây lầu quả thật rất xứng đáng là một danh lam thắng cảnh, một tuyệt tác nghệ thuật, nếu như nó không khoác thêm bên trong bộ mặt của một kỹ viện. Tuy nhiên chính sự bề thế trong đó mà Tây lầu trở thành tòa lầu nổi tiếng của trấn này.

Tất nhiên Tây lầu đã có tiếng tăm như vậy thì những người bước chân vào Tây lầu cũng không phải hạng dân giả tầm thường.

Để được đặt chân vào Tây lầu, chí ít khách tìm hoa cũng phải là một tiểu phú, dùng kim lượng không biết chùng tay. Và một điều tất nhiên, đã có kẻ đại phú thì tất có bọn ăn mày.

Từ lúc sáng tinh mơ khi Tây lầu mở cửa thì trước cổng vào tòa lầu đã có bang chúng Cái bang tề tựu. Sự có mặt của những gã Cái bang thường ngày đã trở thành cái lệ mà chẳng một ai quan tâm đến. Tất nhiên khách tìm hoa cũng chẳng tiếc chi một nén bạc vụn để cho bọn chúng, vốn lúc nào cũng đeo dai như mấy con đỉa đặng xin cho được một nén bạc vụn. Nhưng chẳng có vị chủ nhân nào lại thích khách nhân bị phiền lụy bởi bọn ăn mày. Chính vì lẽ đó mà một khi bang chúng Cái bang kéo đến đông quá thì sẽ đến lượt bọn đại

hán võ sĩ ra tay. Do đó cảnh huyên náo lúc nào cũng rộn lên trước cửa vào Tây lầu.

Hôm nay khác hơn mọi bữa, vừa mới sáng tinh mơ, chưa có vị khách nào ghé đến Tây lầu. Có chăng là những kẻ đã qua đêm, giờ ngất ngưởng tìm đường về khiến tòa lầu rộn rịp hẳn lên. Những gã đại hán nai nịt chỉnh tề, rầm rập tiến ra phía trước để chuẩn bị làm phận sự hằng ngày là cản chân lũ ăn mày. Còn những người khác thì mỗi người một việc, hối hả làm. Người treo đèn, kẻ chưng cờ đuôi nheo. Trên gian chính sảnh, vốn đã được trang hoàng lộng lẫy, giờ trải thêm một tấm thảm lụa lót từ ngoài hiên kéo dài đến tận cầu thang dẫn lên những tầng lầu phía trên. Cảnh rộn rịp tấp nập đó chứng tỏ Tây lầu đang chuẩn bị đón một vị khách hệ trọng.

Sự chuẩn bị của bọn gia nô trong Tây lầu khiến cho bang chúng Cái bang càng háo hức hơn. Nên khi bọn đại hán vệ sĩ đã túm tụm thì bang chúng Cái bang cũng kéo đến trên ba mươi người e dè đứng xa xa, nhưng cũng có chủ đích án ngữ bên kia đường để chờ thời vận.

Quả đúng với sự phỏng đoán của bọn Cái bang ở Trung Châu trấn, khi trong Tây lầu vừa chuẩn bị xong thì một đoàn nhân mã xuất hiện. Dẫn đầu đoàn nhân mã là bốn thớt tuấn mã do bốn kỵ sĩ vận võ phục, lưng mang đại đầu đao, tay cầm bốn lá đại kỳ, trên có thêu ba chữ “Cửu Trùng đài”.

Bốn kỵ sĩ dẫn đầu giữ cương ra roi cho bốn con tuấn mã mở đường hướng thẳng đến Tây lầu.

Bọn Cái bang vừa nhác thấy bốn kỵ sĩ đó, liền đồng loạt chìa những chiếc tô sành nham nhỡ đến trước, miệng thì xướng lên :

- Khách quan vui vẻ...

Bọn bang chúng Cái bang còn chưa kịp nói hết câu thì bốn gã kỵ sĩ rút bốn chiếc roi sắt bên mình tuấn mã, thẳng tay quất xuống đầu họ.
Chát... Chát... Chát... Chát...
Bốn chiếc roi sắt vùn vụt quất thẳng xuống đầu lũ bang chúng Cái bang chẳng một chút nương tay.
Bọn Cái bang tưởng rằng sẽ gặp được quới nhân, không ngờ lại nhận những ngọn roi sắt bổ xuống dữ dội và tàn nhẫn, chẳng mấy chốc hoảng loạn hẳn lên. Những kẻ đứng gần bốn kỵ sĩ chỉ kịp quăng chiếc tô sành kiếm ăn hàng ngày mà ôm đầu bỏ chạy.
Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà bốn kỵ sĩ cầm bốn lá đại kỳ Cửu Trùng đài đã dọn sạch bọn Cái bang trước cổng Tây lầu.
Sau khi dọn sạch bọn bang chúng Cái bang, bốn kỵ sĩ mới xuống ngựa, đứng án ngữ ngay đường vào Tây lầu.
Sự hung hãn của bốn người đó khiến cho không cảnh trước tòa Tây lầu thoáng chốc trở nên trang trọng, tôn nghiêm.
Khi tất cả đều đã an bài rồi thì đoàn nhân mã mới xuất hiện, từ từ tiến về phía tòa lầu. Dẫn đầu chiếc kiệu hoa sơn son thiếp vàng và hai hàng cao thủ cũng nai nịt chĩnh tề, đại đao kè kè bên hông.
Đi hầu hai bên kiệu hoa là tám nàng kiều nữ với dáng điệu thướt tha, nhan sắc tợ tiên nữ giáng trần.
Bọc hậu sau kiệu hoa là một đại hán lực lưỡng, vận trường y màu lam, sắc diện lạnh lùng và lộ rõ nét hung tợn của mộ gã đao phủ thủ có máu lạnh. Sau cùng là hai võ sĩ lực lưỡng khiêng chiếc hòm cây.
Mặc dù hai gã đó có dáng bộ khá bệ vệ nhưng xem chừng khiêng chiếc hòm cũng khá vất vả.
Đoàn nhân mã dừng trước cửa tòa Tây lầu.
Bốn kỵ sĩ cầm đại kỳ Cửu Trang Đài đồng loạt quỳ một chân ra vẻ rất

tôn kính.
Chiếc rèm kiệu hoa khẽ vén lên rồi nhanh chóng hạ xuống.
Tám gã phu kiệu thì tiếp bước đưa chiếc kiệu tiến vào trong Tây lầu, cùng thời khắc đó thì tiếng nhạc rộn rã cả lên trong gian chính sảnh.
Sự xuất hiện của đoàn nhân mã khiến bất cứ ai thấy đều phải liên tưởng đến cuộc du lãm của đấng thiên tử, chứ không thể của người trong chốn nhân dân.
Kiệu hoa được đặt ngay trước chiếc thảm đã được trải sẵn vào tới bên trong cầu thang.
Ả kiều nữ đứng bên cỗ kiệu, khom xuống với động tác thật khoan thai từ từ vén rèm.
Cùng với hành động của người kiều nữ đó thì bốn người kia đã rải hoa theo tấm thảm.
Sự long trọng đó chứng tỏ thân phận của người trong kiệu không phải tầm thường.
Từ trong kiệu hoa, một trang giai nhân bước xuống, sự diễm lệ, đài các của nàng khiến cho tòa Tây lầu thoạt chìm đi.
Ánh bình minh ban mai hắt những tia sáng tinh anh rọi vào chiếc áo ngọc trai, tỏa ra thứ ánh sáng huyền hoặc tôn tạo thêm vẻ đẹp thiên kiều bá mị của nàng.
Nàng nhìn lướt qua khung cảnh chung quanh tòa Tây lầu rồi mới di dời gót sen với dang đi thật là uyển chuyển.
Ngắm những bước chân của nàng chỉ có thể ví như nàng là một nhành liễu đang ẻo lả bởi những ngọn gió thu hiu hiu thổi. Vòng tiếu yêu không quá hai gang tay, trông nàng thật yếu đuối thật mãnh khãnh, đúng là một thục nữ chốn khuê phòng.
Nàng đi đến đâu hoa rải dưới chân nàng đến đón. Tiếng nhạc du

dương càng rộn rã hơn khi nàng bước vào gian chính sảnh.
Không gian Tây lầu vốn bình thời thật tấp nập nhưng nay bỗng chốc trở nên trang trọng vô cùng.
Bọn kiều nữ trong Tây lầu hôm nay cũng vận những bộ cánh lộng lẫy để tiếp đón giai nhân.
Khi nàng bước vào chính sảnh, tất cả đồng loạt quỳ xuống hô :
- Nương nương quang lâm!
Nàng điểm một nụ cười mỉm, khẽ gật đầu với sự cung kính của những người kia.
Nàng thỏa mãn với sự tiếp đón long trọng nhưng không thốt một lời khen tặng nào mà rảo bước về phía cầu thang dẫn lên Tây lầu.
Đón nàng ngay chân cầu thang là lão ma mạ Mặc dù đã ngoài lục tuần, mái tóc đã hoa râm, nhưng dung diện vẫn được ma ma trau chuốt bằng phấn, bằng son, trông lão thật là ngộ nghĩnh.
Lão ma ma kính cẫn ôm quyền xá nàng :
- Nương nương quang lâm!
Nàng khẽ gật đầu rồi hỏi lão ma ma :
- Y đến rồi chứ?
- Bẩm nương nương, Cát Thiên Phong đang ở trên tầng thượng Tây lầu.
Nàng lại gật đầu :
- Tốt lắm. Mụ lo chu tất cho Cát Thiên Phong chứ?
- Không dám giấu nương nương mụ đã lo chu tất cho Cát Thiên Phong nhưng Thiên Phong không nhận sự tiếp đãi ân cần.
Đôi chân mày lá liễu của nàng khẽ chau lại khiến cho lão ma ma thoạt lộ vẻ lúng túng.
Nàng từ tốn nói :

- Cát Thiên Phong không phật ý?
- Dạ không.
- Thế thì tốt.
Lão ma ma khúm núm nói :
- Mụ dẫn nương nương lên gặp Cát Thiên Phong.
Nàng lắc đầu :
- Không cần... Tự bổn nương lên được rồi.
- Thỉnh nương nương!
Lão ma ma nói xong đứng qua một bên.
Nàng nhìn lão ma ma lần nữa rồi mới di dời gót sen bước lên những bậc tam cấp.
Nàng đi đến đâu đều để lại mùi xạ hương dìu dịu, mà bất cứ ai ngửi cũng phải ngây ngớt với cảm giác mơ hồ.
Nàng dừng bước, thoáng lộ vẻ suy tưởng khi chân đã bước hết những nấc thang cuối cùng dẫn lên tầng thượng.
Đập vào mắt nàng là dáng của thư sinh đang chấp tay sau lưng với vẻ thư nhàn nhìn vầng dương quang đang nhô qua khỏi đường chân trời.
Đôi thu nhãn của nàng nhìn vào chiếc lưng của người kia như nhìn một pho tượng vô giá đã từng thuộc về nàng.
Nàng buông một tiếng thở dài, rồi khẽ tằng hắng.
Cát Thiên Hồng từ từ quay mặt nhìn lại.
Hai người đối nhãn với nhau. Phải nói đây là cuộc hội kiến của mỹ nữ và mỹ nam tử.
Nếu trên giang hồ nàng là một trang giai nhân sắc nước hương trời. Một kỳ nữ có một không hai thì đối diện với nàng là một mỹ nam tử, với vẻ phong trần và thư thái. Ngoài những nét lạnh lùng ẩn tàng trên

khuôn mặt anh tuấn, Cát Thiên Phong đúng là có cái thân của một trang nam tử đỉnh thiên lập địa.

Nàng rảo bước đến trước mặt Thiên Phong.

Hai người lại nhìn nhau. Họ như muốn thâu tóm hình ảnh của nhau vào đáy mắt mình.

Nàng từ tốn nói :

- Đình Phương sợ Cát huynh không đến.

- Thiên Phong không thể không đến.

Nàng bước đến thạch bàn, ngồi xuống chiếc đôn đã được chuẩn bị từ trước.

Thiên Phong cũng đến ngồi đối mặt với nàng.

Nàng nhìn bầu rượu còn niêm kín, ôn nhu nói :

- Huynh chưa uống rượu của Tây lầu?

- Không có chủ nhân Thiên Phong sao dám mạo muội.

Nàng mỉm cười mở niêm vò rượu rót ra hai chén.

- Đình Phương có thể hầu tiếp Cát huynh như hôm nào chứ?

Thiên Phong gật đầu :

- Mãn Đình Phương giờ đã là ái thiếp của võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, Cát Thiên Phong đâu dám mạo phạm bắt nàng bồi tiếp,

- Ở đây không phải là Cửu Trùng đài, nơi ngự trị của võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Ý nàng muốn nói đây là Tây lầu? Nơi mà trước đây đã từng có một thiên hạ mỹ nhân ngự trị trước khi trở thành ái thiếp của võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Đến Tây lầu, Mãn Đình Phương trút bỏ thân phận ái thiếp của mình.

Nàng bưng chén rượu chìa đến trước :

- Đình Phương mời Cát huynh.

Cát Thiên Phong lạnh nhạt đáp lời nàng :

- Đa tạ!

Đình Phương nhíu mày lộ vẻ bất nhẫn nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, chạm chén với Thiên Phong.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ, đặt chén xuống bàn, trong khi Thiên Phong uống cạn phần rượu của mình.

Nàng lại rót rượu ra chén Thiên phong. Nàng vừa rót vừa nói :

- Cát huynh nhận được y hẹn với Mãn Đình Phương đến Tây lầu lần này vì Đình Phương hay vì những kỳ biến xảy ra ở Kim trang đại phủ?

Thiên Phong đưa tay nhón lấy một tờ giấy hồng điều để trên bàn.

Chàng thờ ơ nhìn Mãn Đình Phương bằng ánh mắt ôn nhu, trong khi tay thoăn thoắt xếp miếng giấy hồng điều. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, Thiên phong đã xếp xong hình một cánh hoa đào.

Nhìn cánh hoa đào bằng giấy hồng điều, Chàng từ tốn nói :

- Hoa đã có chủ tất Thiên Phong không được quyền tơ tưởng đến.

Thiên Phong xoay cánh hoa giấy trên tay mình, từ tốn nói :

- Thiên Phong gặp nàng vì những sự biến ở Kim trang đại phủ.

- Thế mà Đình Phương lại nghĩ Thiên Phong sẽ nôn nao khi gặp lại Đình Phương chớ.

- Tất cả đã qua trong quá khứ rồi.

Thiên Phong lại với tay lấy một miếng giấy hồng điều.

Chàng thờ ơ định nhãn về phía vầng dương quang mà tay thì tiếp tục xếp giấy tạo hình.

Thiên Phong xếp tiếp một cánh bướm, rồi gắn nó lên cành đào.

Chàng nhìn Đình Phương nói :

- Bây giờ Đình Phương đã là thê thiếp của võ lâm Minh chủ, Thiên

Phong rất mừng cho Đình Phương, Đại Chu Thiên đại ca chắc rất bận bịu với công đạo võ lâm?
- Đã là võ lâm Minh chủ thì tướng công phải rất bận rồi.
Thiên Phong mỉm cười nói :
- Chức cao quyền trọng thì ắt không có ngày thư nhàn.
- Tướng công không có được sự nhàn tảng như Cát huynh. Xét cho cùng, tướng công có được ngày hôm nay chính là nhờ Cát huynh.
Thiên Phong lắc đầu :
- Mãn phu nhân đừng nói vậy. Đã sinh ra trong cõi đời này, được làm người đã là khó. Nhưng đã là người thì ai cũng có phần có mệnh. Tướng công của phu nhân có phận mới đặng được cái ngày làm chủ võ lâm Trung Nguyên, Cát Thiên Phong nào dám sánh bằng:
Đình Phương thở ra.
Thiên Phong bưng chén rượu uống.
Nàng chờ Thiên Phong uống xong đặt chén xuống bàn mới từ tốn nói :
- Tướng công luôn nhắc đến Cát huynh. Nếu không có Cát huynh thì người đã chẳng có thời vận đảm đương chức vị võ lâm Minh chủ. Đúng ra chức vị này phải là của Cát Thiên Phong.
- Phu nhân nói quá.
Mãn Đình Phương rót rượu vào chén Thiên Phong.
Thiên Phong nhìn Đình Phương rót rượu, ôn nhu nói :
- Hôm nay được đối ẩm với phu nhân Cát Thiên Phong thật là cao hứng vô cùng.
Đình Phương đặt vò rượu xuống bàn :
- Đình Phương cũng vậy.
Thiên Phong lại cầm lên một tấm giấy hồng điều. Chàng vừa xếp

hình vừa hỏi Đình Phương :
- Hồi trước Đại Chu Thiên, Cát Thiên Phong và Khán Nhân là những bằng hữu tri âm tri kỷ. Họa cùng chia, phúc cùng hưởng. Nay Đại Chu Thiên huynh là võ lâm Minh chủ, còn Khán Nhân thì gặp họa kiếp vong thân.
Thiên Phong xếp xong hình một mái vòm với hai góc cong vút và nhọn hoắt, đặt nằm bên đóa hoa vì cánh bướm rồi mới nói :
- Không biết Đại Chu Thiên huynh trong cương vị võ lâm Minh chủ đã truy nguyên kiếp họa của Khán huynh đến đâu rồi?
Đình Phương cầm lấy cánh đào, ngắm nhìn :
- Tướng công đang truy cứu các sự việc đã diễn ra tại Kim trang đại phủ.
Nàng buông một tiếng thở dài :
- Nghe đâu tướng công rất khó phân xử.
Đôi chân may của Thiên Phong thoạt nhíu lại :
- Đại Chu Thiên huynh đường đường là một võ lâm Minh chủ sao lại khó xử? Phán quyết của Đại Chu Thiên là phán quyết của công đạo võ lâm.
Mãn Đình Phương lại buông một tiếng thở dài.
Thiên Phong hỏi :
- Sao phu nhân lại thở dài?
Mãn Đình Phương nhìn Thiên Phong :
- Quả thật tướng công quan tâm rất nhiều đến huyết án ở Kim trang đại phủ. Làm sao Đại Chu Thiên tướng công lại không quan tâm khi nghe đến Khán Nhân gặp họa kiếp chứ? Nếu tướng công không màng đến huyết án đó thì sao dám gặp Cát Thiên Phong.
Nàng nhìn về hướng vầng nhật quang :

- Cũng vì huyết án ở Kim trang đại phủ mà tướng công mới cho Đình Phương đến hội kiến với Cát Thiên Phong.

- Minh chủ, Thiên Phong và Khản Nhân là bằng hữu thủ túc.

- Chính vì lẽ đó mà phu tướng mới khó xử.

Thiên Phong cau mày :

- Trong huyết án có uẫn khúc gì không?

Mãn Đình Phong gật đầu :

- Có uẩn khúc.

- Uẫn khúc gì?

- Cổ vật Long cốc.

Thiên Phong nhíu mày lộ vẻ bất nhẫn :

- Cổ vật Long cốc liên đới đến huyết án ở Kim trang đại phủ?

Mãn Đình Phương gật đầu :

- Ngoài cổ vật Long cốc ra, còn một người liên đới nữa.

- Ai?

Mãn Đình Phương thở dài lưỡng lự.

Thiên Phong nói :

- Phu nhân ngại nói tên người đó?

Mãn Đình Phương gật đầu.

- Kể cả với Cát Thiên phong.

- Đúng như vậy.

- Tại sao?

Nàng bưng chén rượu nhấp một ngụm nhỏ rồi nói :

- Đình Phương rất ngại nói ra sự thật.

- Đã là sự thật thì chẳng có gì khiến phu nhân phải ngại. Phải chăng võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên vì người đó mà khó xử huyết án Kim trang đại phủ?

Mãn Đình Phương gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

Thiên Phong bưng chén rượu uống cạn :

- Phu nhân có thể cho Thiên Phong biết người đó chứ?

- Đình Phương có nên nói ra sự khó xử của tướng công không?

- Thiên Phong có thể thay Minh chủ mà phán quyết huyết án này?

- Thật chứ Thiên Phong không thể mặc nhiên trước huyết án của nhị ca.

Mãn Đình phương buông một tiếng thở ra, rồi lấy trong ống tay áo xiêm y của minh ra một bức lụa lốm đốm những dấu máu. Nàng đặt miếng lụa đó lên bàn :

- Tên ngươi đó có trong bức lụa này.

Mãn Đình Phương vừa nói vừa đẩy bức lụa về phía Cát Thiên Phong.

- Cát huynh muốn biết thì hãy mở bức lụa ra sẽ biết.

Thiên Phong nhìn mảnh lụa đỏ lốm đốm những dấu máu thẩm xì. Chàng từ từ mở mảnh lụa.

Trong khi Thiên Phong mở mảnh lụa thì Mãn Đình Phương nói :

- Mảnh lụa này được Khán Nhân nắm cứng trước khi chết. Có lẽ Khán Nhân huynh muốn để lại di chứng cho tướng công.

Thiên Phong bậm môi mở toang mảnh lụa hồng. Chân mày của Cát Thiên Phong nhíu hẳn lại : Ba chữ Cát Thiên Phong viết nguệch ngoạc bằng máu, nét của nó bị những đốm máu thâm xì đọng quanh trông thật là nham nhở.

Thiên Phong nhìn Đình Phương :

- Cát Thiên Phong?

Mãn Đình Phương cúi đầu.

- Chính vì bức lụa Khán Nhân để lại ở khiến phu tướng không thể phán xử được.

Thiên Phong sa sầm mặt. Chàng đẩy bức lụa về phía Mãn Đình Phương rồi thuận tay gom tất cả những hình giấy đã xếp, vò lại ném xuống sàn thượng lầu.

Chàng lẩm nhẩm nói :

- Cổ vật Long cốc... Cát Thiên Phong...

Thiên Phong từ từ đứng lên.

- Cát Thiên Phong.

Chàng nhìn lại Đình Phương :

- Đại Chu Thiên không muốn gặp Thiên Phong bởi vì mảnh lụa của Khán Nhân để lại?

- Phu tướng rất khó xử trong vụ huyết án này. Người có thể xử được chỉ còn mỗi một mình Cát huynh mà thôi.

Thiên Phong buông một tiếng thở ra, rồi cầm lên một mảnh giấy hồng điều, thoăn thoắt xếp hình một cánh hoa hướng dương. Chàng đẩy đóa hướng dương về phía Mãn Đình Phương :

- Phu nhân hãy trao đóa hoa này cho võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Mãn Đình Phương không hiểu ý nghĩa của đóa hướng dương đó. Nàng chưa kịp hỏi đóa hướng dương bằng giấy hồng điều kia ẩn chứa ý nghĩa gì thì Thiên Phong đã rảo bước bỏ đi về phía cầu thang.

Đình Phương nói với theo :

- Cát huynh.

Cát Thiên Phong như đọc được ý niệm của nàng lạnh nhạt nói :

- Võ lâm Minh chủ sẽ hiểu ý của Thiên Phong.

Chàng vừa nói vừa bước xuống cầu thang rời Tây lầu.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 2
Công tử Kim Lăng

Ôm hai vò Bách Hoa Thổ Phồn tửu, Tôn Quách rời Kim Lăng phủ, đi như chạy về phía ngoại vi trấn Trung Châu.
Vốn là một thiếu gia trong Kim Lăng phủ, Tôn Quách chẳng thiếu gì nhưng vốn tính thích ngạo lảm bên ngoài, nên suốt ba ngày hôm nay bị hãm trong biệt phòng, Tôn Quách chẳng khác nào người bị chôn chân chôn tay bực bội vô cùng. Nên vừa có dịp trốn khỏi Kim Lăng phủ, Tôn Quách như chim sổ lồng như cá xổng chậu, hối hả đi tìm bằng hữu.
Vốn tính hào phóng, Tôn Quách không quên lấy theo hai vò Bách Hoa Thổ Phồn tửu, thứ rượu mà Kim Phủ dùng đãi những khách nhân thế gia.
Rời trấn Trung Châu, Tôn Quách ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến tòa cổ miếu nằm ở phía Đông trấn.
Tôn Quách vừa bước chân lên những bậc tam cấp vừa reo :
- Có rượu ngon... có rượu ngon đây.
Cánh cửa ngôi cổ miếu bật ra.
Một lão ăn mày Cái bang cầm Đả Cẩu bổng bước ra.
Lão hí hửng nói :
- Trong hoạn nạn thì y như rằng có Tôn tiểu đệ xuất hiện.
Tôn Quách sững mặt nhìn lão ăn mày :
- Cái gì là hoạn nạn chứ?
Lão ăn mày nắm tay Tôn Quách kéo vào cổ miếu :
- Ậy... Vào trong rồi Tôn tiểu đệ sẽ biết tất mà, đâu có gì gấp gáp.
Tôn Quách theo lão Cái bang vào trong cổ miếu.
Đập vào mắt thiếu gia họ Tôn là bang chúng Cái bang nằm la liệt. Có người còn ôm đầu để bịt vết thương.
Tôn Quách tròn mắt nhìn qua một lượt :
- Ý... Lão bá bá... Chuyện gì xảy ra vậy?
Tôn Quách đặt vò rượu xuống ngay giữa gian cổ miếu :
- Các vị huynh đệ. Chuyện gì đã xảy ra vậy?
Tôn Quách vừa hỏi vừa mở nắp hai vò rượu. Mùi hảo tửu bốc lên khiến bọn bang chúng Cái bang đều chú nhãn nhìn hai vò rượu như

đóng đinh.
Tôn Quách cười khẩy nói :
- A... Tôn Quách thiếu gia biết rồi. Các chư vị huynh đệ đã giành ăn với nhau nên mới ra nông nổi này phải không?
Bọn bang chúng Cái bang lắc đầu.
Tôn Quách hất mặt :
- Không giành ăn thì chuyện gì xảy ra cho các vị huynh đệ vậy?
Bang chúng Cái bang nhao nhao hẳn lên. Mạnh ai người nấy nói về cuộc náo loạn tại Tây lầu.
Tôn Quách nghe không được hoa tay nói :
- Hê... Một người nói thôi.
Vị trưởng lão liền khoát tay nạt ngang :
- Các ngươi im đi!
Bọn bang chúng Cái bang giờ mới im lặng. Chờ cho mọi người im lặng hết, trưởng lão đó mới thuật lại mọi chuyện cho Tôn Quách nghe.
Nghe xong câu chuyện, Tôn Quách bực bội nói :
- Hừ... Đúng là lũ đầu trâu mặt ngựa mà.
Tôn Quách chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Y vừa đi vừa rủa :
- Lũ đầu trâu mặt ngựa kia không dạy cho chúng một bài học thì chúng chẳng coi con người ra gì cả.
Tôn Quách vỗ ngực mình :
- Thiếu gia Tôn Quách cũng đường đường là một thiếu gia của Kim Lăng phủ, còn kết nghĩa thâm giao với các chư huynh đệ Cái bang. Bọn Tây lầu có là gì mà lại hành xử không giữ lễ nghĩa như vậy chứ? Hừ...
Tôn Quách quay lại vị trưởng lão Cái bang :
- Lão thúc thúc có cách chỉ dạy bọn đầu trâu mặt ngựa đó không?
- Ậy... Cách thì có rồi. Nhưng muốn dạy bọn đó thì chúng ta phải có kim lượng.
- Hê... Chỉ cần kim lượng mà có thể dạy được bọn chúng à? Nếu chỉ có thế thôi thì dễ quá.
Tôn Quách vỗ vào ngực mình :
- Tôn thiếu gia sẽ lo phần kim lượng. Tôn Quách nhất định không để cho bọn đầu trâu mặt ngựa ở Tây lầu hống hánh hiếp đáp chư huynh đệ của mình.
Tôn Quách liền tháo miếng ngọc đeo bên hông. Y chìa miếng ngọc bội cho mọi ngươi nhìn qua rồi dõng dạc nói :
- Hiện tại thì Tôn thiếu gia không có sẵn kim lượng, nhưng miếng ngọc bội này cũng đáng giá năm trăm lạng. Chúng ra dùng nó mà

đến đại náo Tây lầu của bọn đầu trâu mặt ngựa.
Bang chúng Cái bang thấy Tôn Quách cao hứng cũng hứng khởi xướng theo :
- Đại náo Tây lầu... Đại náo Tây lầu.
Ngôi cổ miếu bỗng chốc sôi động hẳn lên. Tất cả mọi người đều hào hứng đứng bật dậy.
Tôn Quách nhìn qua một lượt rồi cao giọng nói :
- Chúng ta đi!
Tôn Quách xăm xăm bước ra cổ miếu, kéo theo sau hơn ba mươi nhân mạng Cái bang. Ai nấy đều hăm hở vô cùng. Tất cả kéo rốc tới Tây lầu.
Vừa kéo đến trước cổng tam quan Tây lầu thì Tôn Quách và các bằng hữu Cái bang bị bọn vệ sĩ chặn lại.
Tôn Quách ưỡn ngực nói :
- Sao các ngươi dám chặn bổn thiếu gia chứ?
Gã vệ sĩ nhíu mày :
- Tiểu tử là ai mà dám nghênh ngang chứ?
Tôn Quách tròn mắt :
- Hê... Bộ ngươi không biết Tôn Quách, bổn thiếu gia của Kim Lăng phủ à?
- Kim Lăng phủ?
Tôn Quách chìa miếng ngọc bội đến trước :
- Ngươi biết miếng ngọc bội này chứ?
Tôn Quách hất mặt :
- Sao. Ngươi nhận ra miếng ngọc bội rồi chứ?
Gã vệ sĩ từ tốn trở lại :
- Tây lầu hôm nay mới được vinh hạnh đón tiếp thiếu gia Kim Lăng phủ.
Nhưng...
Tôn Quách khoát tay :
- Không nhưng gì hết. Hôm nay bổn thiếu gia Tôn Quách thuê trọn Tây lầu của các ngươi để khoản đãi các vị huynh đệ của mình. Tốn bao nhiêu các người cứ nói, nhưng phải lo thật chu tất đó.
Gã vệ sĩ lúng túng một lúc rồi từ tốn nói :
- Tây lầu hôm nay đã có thượng khách, không bồi tiếp Tôn thiếu gia được. Hẹn Tôn thiếu gia ngày mai vậy.
Tôn Quách trợn ngược đôi chân mày :
- Hê... Sao lại hẹn ngày mai chứ? Chẳng lẽ các ngươi coi khinh Kim Lăng phủ của bổn thiếu gia? Các ngươi tưởng Tôn thiếu gia dễ có dịp được ra ngoai ngao du cùng các huynh đệ lắm ư?

Tôn Quách khoát tay :
- Không nói gì nữa... Tây lầu hôm nay bổn thiếu gia sẽ mua đứt một ngày để khoản đãi các vị huynh đệ.
Gã võ sĩ Tây lầu cau mày :
- Sao... Tôn công tử định mua trọn Tây lầu để khoản đãi lũ Cái bang này à?
Tôn Quách hất mặt :
- Hê... Tôn thiếu gia có kim lượng thì muốn đãi ai cũng được, cớ gì các hạ lại thắc mắc. Hê... Bộ bang chúng Cái bang không đáng bước vào Tây lầu sao?
Gã vệ sĩ cau mày :
- Tây lầu từ trước đến nay không có lệ bồi tiếp Cái bang. Tôn công tử đã chọn lầm chỗ rồi.
Tôn Quách cau có nói :
- Các ngươi thật là quái lạ! Tây lầu dựng ra để mua vui cho những kẻ lắm của nhiều tiền. Chúng ta bề ngoài là những kẻ khố rách áo ôm nhưng đâu thiếu kim lượng. Nếu bọn thượng khách lúc sáng kia vênh vênh váo váo đánh đập các chư huynh đệ của Tôn thiếu gia vì chúng có lắm kim lượng thì bây giờ Tôn thiếu gia muốn mở mắt cho chúng.
Gã võ sĩ sa sầm mặt nhưng vẫn giữ giọng ôn nhu :
- Tôn công tử hãy cẩn trọng lời nói của mình, kẻo họa vào thân đó.
- Hừ... Họa cái con khỉ. Thiếu gia đã quyết định rồi, không bàn cãi nữa.
Tôn Quách hất mặt :
- Các ngươi tránh ra một bên để chúng ta vào.
Gã vệ sĩ nhíu mày :
- Tây lầu không thể tiếp Tôn công tử trong ngày hôm nay.
Tôn Quách cau mày nói :
- Không tiếp cũng không được... bởi hôm nay ta mới trốn được ra ngoài.
Tôn Quách vừa nói vừa xâm xâm bước tới.
Gã vệ sĩ bất ngờ vươn trảo thộp lấy gáy Tôn Quách nhấc bổng lên.
Bị gã vệ sĩ nhấc bổng khỏi mặt đất, Tôn Quách vùn vẫy miệng thì hét toáng lên :
- Quái... Quái... Các ngươi tiếp khách nhân như vậy ư? Các ngươi tiếp bổn thiếu gia như vậy ư?
Gã đại lực có hàm râu quai nón từ bên trong Tây lầu bước ra. Gã hất mặt nói :
- Để tiểu tử đó xuống.

Gã vệ sĩ Tây lầu buông Tôn Quách.
Bị buông bất ngờ, Tôn Quách khụy chân té xuống đất. Y liền quay ngoắt lại :
- Ngươi đối xử với bổn thiếu gia như vậy à?
Tôn Quách nạt xong quay lại gã đại lực râu quai nón :
- Tôn thiếu gia Kim Lăng phủ vinh hạnh được biết tôn giá.
Gã đại hán hất mặt nói :
- Tiểu tử là thiếu gia của Kim Lăng phủ?
Tôn Quách gật đầu :
- Không sai.
Gã nhìn Tôn Quách :
- Tiểu tử kéo lũ ăn mày đến đây có ý muốn náo loạn Tây lầu trong khi Mãn nương nương đang có mặt?
Tôn Quách nhún vai :
- Hê... Thiếu gia đâu náo loạn mà chỉ muốn thuê tòa Tây lầu nổi tiếng này khoản đãi chư vị bằng hữu của mình thôi.
- Tiểu tử thật là hồ đồ ngông nghênh. Bình thường bọn Cái bang đã không được vào Tây lầu, huống gì hôm nay.
Tôn Quách khoát tay :
- Hê... Nói như vậy đâu có được. Tây lầu là chốn du lãm của khách nhân, thế thì ai có kim lượng cũng đều vào được. Sao tôn giá lại phân định Cái bang với những khách nhân khác chứ?
Tôn Quách vỗ ngực mình :
- Ví như Tôn thiếu gia đây kết nghĩa với bằng hữu Cái bang rồi cũng không được bước vào Tây lầu à? Tây lầu của tôn giá là cái gì mà ghê gớm như vậy chứ?
Gã đại lực râu quai nón sa sầm nét mặt :
- Tiểu tử sống trong Kim Lăng phủ mà chưa biết ý nghĩa của những lá đại kỳ kia. Ngươi có thấy ba chữ Cửu Trùng đài không?
Tôn Quách nhún vai :
- Tất nhiên là thấy rồi, nhưng không phải vì ba chữ ôn dịch kia rồi muốn đánh đập bằng hữu Cái bang của bổn thiếu gia là được đâu?
Tôn Quách nhìn bốn lá đại kỳ Cửu Trùng đài, chề môi nói :
- Tưởng đâu bốn lá đại kỳ Cửu Trùng đài đó quí hóa gì. Bổn thiếu gia chi?
cần xuất mươi nén bạc là có trăm lá đại kỳ thêu ngàn chữ Cửu Trùng đài.
Gã đại hán trợn mắt :
- Tiểu tử... Ngươi quả là vọng ngôn mà. Mạng số của ngươi chết yểu bởi cái miệng chẳng biết trên biết dưới.

Gã vừa nói vừa nắm tay lại thành một thoi quyền nhắm ngay chính diện Tôn Quách tống đến một quả thần lực thôi sơn.
Nếu như Tôn Quách hứng trọn thoi quyền của gã đại hán vào đúng ngay mặt thì chắc chắn thủ cấp của y sẽ vỡ toang ngay lập tức.
Trong khi gã đại hán thi thố thần quyền tập kích, Tôn Quách hốt hoảng ôm mặt thét lên :
- Đừng...
Vị thiếu gia Kim Lăng phủ đoan chắc mình phải hứng thoi quyền với sức mạnh khủng khiếp của đối phương, nên khi thét xong thì chỉ biết nhắm mắt.
Bang chúng Cái bang nhao nhao hẳn lên.
Tôn Quách chờ mãi vẫn không thấy có cảm giác gì, từ từ hạ tay xuống. Đến lúc này mới nhận ra sắc diện của họ Tôn xanh nhợt xanh nhạt.
Y gượng nói :
- Sao chưa...
Tôn Quách nói đến đây mới kịp nhận ra một trung niên thư sinh đứng cạnh mình, đang giữ thoi quyền của gã đại lực kia lại.
Gã đại lực trừng mắt nhìn Cát Thiên Phong :
- Cát Thiên Phong tôn giá để cho tiểu tử bỡn cợt với Minh chủ ư?
Cát Thiên Phong lắc đầu :
- Cát Thiên Phong không có ý mạo phạm võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên cũng không thể làm ngơ trước cái chết của một người chưa từng biết quy lệ của võ lâm.
Thiên Phong từ tốn nói tiếp :
- Cát Thiên Phong đã từng là bằng hữu tri kỷ với võ lâm Minh chủ. Hàn Thiên tôn giả chắc cũng nể mặt Thiên Phong bỏ qua cho Tôn thiếu gia đây một lần.
Hàn Thiên hừ nhạt một tiếng :
- Bỏ qua cho kẻ vọng ngôn coi thường đại kỳ Cửu Trùng đài của mình chủ thì Hàn Thiên này sao dám nhìn mặt Minh chủ chứ?
- Minh chủ chắc hẳn không phán xét một người chưa được biết giang hồ võ lâm là thế nào. Hàn Thiên tôn giả xem như nể mặt tại hạ.
Cát Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :
- Tây lầu hôm nay đã thuộc về Minh chủ nương nương, Tôn thiếu gia hãy
tìm nơi khác mà khoản đãi bằng hữu của mình. Tôn thiếu gia chắc nể mặt tại hạ.
Tôn Quách nhìn Cát Thiên Phong nheo mày một lúc rồi hỏi :
- Cát huynh đây phải chăng chính là... chính là Song Hoàn Lãnh

Nhân mà thân phụ của Tôn Quách thường nhắc đến?
Cát Thiên Phong gật đầu :
- Tại hạ có giao tình với Kim Lăng đại nhân.
Tôn Quách reo lên :
- Hay quá. Đến đây không ngờ gặp được kỳ nhân. Thân phụ của đệ lúc nào cũng nhắc đến Cát huynh. Nhân đây đệ thỉnh Cát huynh đến tệ phủ.
Tôn Quách xoa tay :
- Kim Lăng đại phủ còn đẹp hơn tòa Tây lầu này nữa. Tôn Quách không thèm ở lại đây đâu.
Tôn Quách quay lại nhóm bang chúng Cái bang :
- Các chư vị huynh đệ... Hôm nay Tây lầu thuộc về Minh chủ nương nương. Chúng ta không tiện vào mua một cuộc chén thù chén tạc thì ngày khác vậy.
Tôn Quách lần tay vào thắt lưng lấy ra ba nắm vàng ròng :
- Để không phụ tình các vị huynh đệ. Tôn Quách gởi các vị chút ngân lượng đặng giải sầu.
Nhận ba nén vàng của Tôn Quách, nhóm bang chúng Cái bang tản ngay.
Tôn Quách nhìn lại Cát Thiên Phong :
- Mời Cát huynh!
Thiên Phong gật đầu.
Hai người rảo bước rời Tây lầu, trong khi Hàn Thiên tôn giả vẫn chưa hết bực dọc nhìn theo Thiên Phong và Tôn Quách.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 3
Kỳ tuyệt

Kim trang đại phủ vốn trước đây là trang viện đồ sộ, nếu so sánh với Kim Lăng phủ thì có thể nói bên tám lạng bên nửa cân. Nhưng giờ đây Kim trang đại phủ đã hoàn toàn khác hẳn.
Kể từ sau họa kiếp, Kim trang đại phủ chỉ còn là chốn hoang sơ đổ nát chỉ có thể ví nó là ngôi nhà hoang chực chờ sụp đổ với thời gian. Những thanh xà ngang bị mối đục ruỗng, khiến cho mái vòm bỗng chốc trở nên xiêu vẹo hoang tàn. Vách thì đã đóng rêu lỗ chỗ trông như một bức tranh nham nhở và ảm đạm.
Đứng trước cảnh quang hiu quanh đó, Cát Thiên Phong không khỏi bùi ngùi thở dài với những ký ức hiện về trong tâm tưởng.
Nghe tiếng thở dài của chàng, Tôn Quách ngẩng nhìn :
- Thường sự hoang phế sẽ đến khi những ngôi nhà không có bóng người.
Thiên Phong bước lên những bậc tam cấp tiến vào gian chính sảnh. Chàng vừa đặt tay vào cánh cửa chính...
Rầm...
Cánh cửa đổ sầm xuống bởi sự mục rỗng với thời gian.
Thiên Phong thoáng một chút sững sờ với sự đổ nát đó. Chàng buông một tiếng thở ra nghe thật não lòng.
Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :
- Bỗng dưng huynh cảm thấy mình trở nên trơ trọi lạ lùng.
- Trong tình cảnh của huynh thì ai lại không cảm nhận đặng sự trơ trọi chứ.
Thiên Phong và Tôn Quách tiến vào gian đại điện. Cả Thiên Phong lẫn Tôn Quách không tìm đâu ra bệ thờ bài vị của Khán Nhân.
Chàng khẽ lắc đầu nói :
- Lúc sinh thời Nhị ca là một đại phú gia lẫy lừng trấn Trung Châu. Trong nhà lúc nào cũng có nhân sĩ và học sĩ tá túc. Nhưng khi viên tịch thì một bệ thờ cũng chẳng ai đoái hoài đến, đời người quả là một cuộc chơi phù du và phiền lụy.
Tôn Quách nói :
- Từ lúc Kim trang đại phủ suy vi, biến mất khỏi thương trường thì Kim Lăng phủ cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :
- Tại sao?
- Một khi đã độc tôn thì cảm thấy cô đơn lắm. Kim trang đại phủ còn, Kim Lăng có một đối thủ đối kháng trong thương trường. Nay Kim trang mất thì Kim Lăng đâu còn ai để thi thố tài chứ?
Thiên Phong mỉm cười :
- Tôn Quách thiếu gia có thán phục Kim trang đại phủ không?
Tôn Quách nhướn mày nói :
- Kim trang đại phủ thúc thúc có thể sánh ngang với lão nhân gia của Kim
Lăng phủ. Tôn Quách sao lại không thán phục chứ. Tôn đệ thường nghe lão nhân gia nhắc đến Kim trang đại phủ thúc thúc.
- Lão đại nhân nhắc như thế nào?
Kim trang đại phủ thúc thúc xứng là một thiên hạ đệ nhất thương gia. Khi
người đến Trung Châu này chỉ với một cỗ xe ọc ạch, nhưng chỉ sau ba năm đã có thể sánh với Kim Lăng phủ rồi.
- Tôn thiếu gia biết Nhị ca của tôi phát tài nhanh như vậy chính là nhờ vào bằng hữu?
Thiên Phong mỉm cười nói tiếp :
- Tôn thiếu gia cũng đáng là một thiên hạ đệ nhất nhân trong thương trường.
- Cát huynh quá khen.
Cát Thiên Phong rảo bước chầm chậm đi khắp gian đại điện. Thần nhãn của chàng chiếu vào từng ngỏ ngách như tìm kiếm một thứ gì đó.
Thần nhãn sáng ngời của Thiên Phong dừng lại chiếu vào cây cột cái dựng đúng ngay hướng thần đạo.
Khác hẳn với những cây cột khác, cây cột này trông thật vững chắc, với lớp một láng bóng thách thức với thời gian và sự hoang tàn. Nếu quan sát kỹ bộ cấu trúc của gian chính sảnh thì sẽ thấy điểm đặc dị của cây cột. Nó vừa biệt lập nhưng vừa án ngữ ngay đường thần đạo nên tợ như đỡ toàn bộ gian chính sảnh.
Thấy Thiên Phong chăm chú nhìn vào cây cột đó, Tôn Quách tò mò hỏi :
- Cát huynh tìm cái gì vậy?
Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :
- Kẻ nào có thể trấn giữ thần đạo trong võ lâm giang hồ?
- Ờ...Thì chính là Minh chủ võ lâm.
- Tôn thiếu gia nói rất đúng.

Thiên Phong mỉm cười với Tôn Quách, rồi trở bộ bước ra ngoài.
Bây giờ thần sắc của Thiên Phong đã có sự biến đổi, mất hẳn vẻ trầm tư suy tưởng khi mới đặt chân đến Kim trang đại phủ.
Chàng bước đến ngang ngưỡng cửa, rồi nhìn lại Tôn Quách :
- Tôn thiếu gia có thích đi uống rượu với ta không?
Tôn Quách reo lên :
- Được đối ẩm với Cát huynh thì còn gì bằng nữa.
Tôn Quách xuýt xoa :
- Ái cha...Thật là thú vị vô cùng!
Hai người bước ra mái hiên. Họ chưa kịp rời Kim trang đại phủ thì bất thình lình vị trưởng lão Cái bang xuất hiện, từ bên ngoài lướt vào.
Lão ăn mày vừa lướt đến đã quỳ một chân xuống trước mặt Cát Thiên Phong rồi thốt :
- Tôn giá...
Thiên Phong chau mày.
Tôn Quách vội đỡ lão đứng lên :
- Lão trượng có chuyện gì?
Lão Cái bang nhìn Thiên Phong :
- Tôn giá... Hành Thiên tôn giả đã...
Thiên Phong buông một tiếng thở ra :
- Lão trượng. Tại hạ có thể đoán ra chuyện gì rồi. Họ đang ở đâu?
Lão ăn mày hấp tấp nói :
- Họ đã đưa tất cả những chư huynh đệ của lão về Phân đàn võ lâm.
Thiên Phong nhìn qua Tôn Quách :
- Tại hạ sẽ đến đó. Lão hãy tạm trú ở thư phòng của Tôn thiếu gia.
- Tôn giả giúp giùm Cái bang.
Tôn Quách nhìn Thiên Phong :
- Tất cả cũng tại Tôn Quách không biết tôn chỉ qui lệ của võ lâm, nên mới vấy họa đến các vị huynh đệ Cái bang.
- Tôn thiếu gia yên tâm...Ta có thể thu xếp được chuyện này.
Thiên Thong trầm mặc nói :
- Nhị vị bảo trọng.
Tôn Quách toan mở miệng nói nhưng Thiên Phong đã dụng khinh thuật siêu phàm lướt đi, chỉ trong khoảng khắc bóng của chàng đã mất hút trong tầm mắt của hai người.
Rời Kim trang đại phủ, Cát Thiên Phong dụng khinh thuật siêu phàm xuất chúng lướt về hướng Tây.
Khi chàng đến Phân đàn võ lâm mới giảm cước tốc, rảo bước tiến vào khoảng sân rộng.
Trên khoảng sân rộng, bốn ngọn đại kỳ thêu chữ Cửu Trùng đài

được ghim ngay chính điện, nhằm biểu thị quyền uy của võ lâm Minh chủ.
Nhìn qua bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài, Thiên Phong rảo bước tiến vào
gian chính sảnh Phân đàn.
Bên trong gian chính sảnh Phân đàn, Hàn Thiên tôn giả như biết Cát Thiên
Phong sẽ đến nên đã chuẩn bị mọi nghi thức để đón tiếp.
Thiên Phong vừa xuất hiện ngay ngưỡng cửa thì hàng cao thủ của Tổng đàn võ lâm đồng loạt xướng lên :
- Uy vũ võ lâm, Đại Chu Thiên minh chủ.
Thiên Phong nhíu mày định nhãn về phía Hàn Thiên tôn giả.
Hàn Thiên tôn giả ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng thản nhiên đưa mắt nhìn Cát Thiên Phong.
Thiên Phong bình thản chấp tay sau lưng bước vào chính sảnh Phân đàn.
Chàng đứng đối mặt với Hàn Thiên tôn giả :
- Tôn giá là Minh chủ võ lâm?
Vừa nghe Thiên Phong dứt lời, Hàn Thiên tôn giả bật đứng dậy. Y chỉ Thiên Phong :
- Cát Thiên Phong...Ngươi nói vậy là có ý gì?
Thiên Phong nhìn Hàn Thiên tôn giả trang trọng nói :
- Các hạ tự tiện cho cao thủ Tổng đàn võ lâm bắt bang chúng Cái bang về Phân đàn võ lâm để phán quyết. Hành động của các hạ khiến Thiên Phong cứ ngỡ các hạ là Đại Chu Thiên minh chủ chứ.
Hàn Thiên sa sầm mặt :
- Ngươi...
Thiên phong khoát tay cướp lời Hàn Thiên :
- Nếu như các hạ không tự cho mình cái quyền như Đại Chu Thiên minh chủ thì sao chưa thả các bang chúng Cái bang ra?
Hàn Thiên đập tay xuống tràng kỷ :
- Cát Thiên Phong...Ngươi nghe cho rõ đây: Bản nhân nhận tứ kỳ Cửu Trùng đài là thay mặt cho Đại Chu Thiên minh chủ, đến đây để làm sáng tỏ vụ huyết án Kim trang đại phủ. Ngươi thừa biết Kim trang đại phủ và Đại Chu Thiên minh chủ là bằng hữu chi giao mà.
Hàn Thiên chống tay lên tràng kỷ, người hơi chồm về trước :
- Bọn Cái bang ở Trung Châu đã xem thường tứ kỳ Cửu Trùng đài, tội của
chúng chiếu theo quy ước tôn chỉ của võ lâm chẳng khác nào tội phạm thượng khi quân.

Thiên Phong lắc đầu :
- Hàn Thiên tôn giả sao lại so sánh như vậy. Giang hồ võ lâm đâu giống như quan trường. Võ lâm lấy đạo nghĩa làm đầu, Minh chủ càng giữ đạo nghĩa, quần hào càng tâm phục khẩu phục. Các hạ lạm dụng tứ kỳ Cửu Trùng đài để thay mặt Đại Chu Thiên minh chủ phán quyết tiểu tiết của bằng hữu giang hồ, sao đáng gọi là nghĩa khí?
- Thế theo Cát Thiên Phong. Tôn giá sẽ xử như thế nào?
- Thiên Phong thiết nghĩ, các hạ đã là Hàn Thiên tôn giả trong Tổng đàn võ lâm thì tất có đủ sự chuẩn mực, khéo léo để giải quyết vụ này. Không cần thiết là phải hỏi Thiên Phong.
- Ta muốn nghe sự chỉ giáo của Cát Thiên Phong.
- Tại hạ không phải là người của Tổng đàn võ lâm.
- Nếu các hạ tự nhận mình không phải là ngưởl của Tổng đàn võ lâm thì khi bản nhân phán quyết, tôn giá không xen vào chứ?
- Tại hạ không phải là người của võ lâm, nhưng cũng không thể nhắm mắt làm ngơ trước kiếp nạn của những huynh đệ võ lâm.
- Nói chung tôn giá thấy tứ kỳ Cửu Trùng đài mà vẫn thờ ơ mặc nhiên như không thấy...
- Đạo nghĩa giang hồ không thể vì bốn ngọn đại kỳ thêu ba chữ Cửu Trùng đài.
Hàn Thiên vừa nghe Thiên Phong nói dứt câu liền đập tay xuống tràng kỷ :
- Xấc xược thật...Thấy tứ kỳ Cửu Trùng đài chẳng khác nào hiện thân của Đại Chu Thiên minh chủ. Hừ... Rõ ràng ngươi xem thường tôn chỉ của võ lâm...
Thiên Phong nhìn thẳng vào mắt Hàn Thiên tôn giả :
- Các hạ hãy tự nghiệm lại lời nói của mình.
Hàn Thiên rít lên bằng giọng khàn khàn :
- Cát Thiên Phong...Bản nhân từng nghe là võ công của ngươi quỷ khốc thần sầu nên đã từng nảy sinh ý muốn khảo chứng xem đúng thật như vậy hay không. Nếu như ngươi minh chứng cho ta thấy võ công của ngươi đúng như thiên hạ đồn đãi thì ta sẵn sàng bỏ qua chuyện của bọn Cái bang.
Thiên Phong mỉm cười :
- Thiên Phong đoán được ý của các hạ. Tiểu tiết của chư huynh đệ Cái bang là cái cớ để các hạ khảo chứng võ công của Thiên Phong.
- Nếu đúng như vậy thì sao?
- Các hạ khảo chứng võ công của Thiên Phong nhằm mục đích gì?
- Ta sợ những gì thiên hạ đồn đều là ngoa ngôn.
- Có thể như vậy.

Hàn Thiên rời chỗ đứng, rảo bước đến bên chiếc hòm do hai gã đại lực đứng giữ, gã trầm giọng nói :
- Đại đao.
Hai gã đại lực nghe lệnh liền mở nắp hòm.
Hàn Thiên nhìn vào trong hòm rồi từ từ cúi xuống, khi y thẳng người lại, tay đã cầm ngọn đại đao khổng lồ, tỏa ánh thép ngời ngời.
Hàn Thiên nhìn Thiên Phong :
- Cây đao của bản nhân nặng non trăm cân, với sức nặng đó ta có thể chẻ đôi bất cứ một thứ binh khí nào. Cát Thiên Phong không biết chịu được bao nhiêu chiêu của Hàn Thiên?
- Chỉ sợ các hạ không đủ lực thi thố hết tuyệt thức đao pháp của các hạ.
- Thiên Phong... Ngươi xem thường ta như thế ư?
Hàn Thiên hừ nhạt rồi hoành đao bước thẳng đến ba bộ. Y gầm lên :
- Thiên Phong. Đỡ đao!
Hàn Thiên xoạt tấn, vung đại đầu đao. Mặc dù ngọn đao nặng trên trăm cân, thế mà trong tay Hàn Thiên tôn giả nó không khác gì một ngọn đao bình thường.
Đao vừa bổ tới, Thiên Phong chỉ thoạt thối lại hai bộ. Bộ pháp của chàng thật đơn giản nhưng ngọn đao của Hàn Thiên phải trật đích, bổ luôn xuống nền gian chính sảnh Phân đàn.
Chát...
Những thớt gạch bị vỡ toang, hoặc rạn nứt bởi thần lực của ngọn đao.
Khi Hàn Thiên thu đại đầu đao về thì Cát Thiên Phong đã lòn qua thân pháp của gã, đựng án ngữ ngay trước bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài. Tay của chàng vẫn chấp sau lưng trong tư thế thật ung dung tự tại.
Thiên Phong nói :
- Thần lực dụng đao pháp của Hàn Thiên các hạ quả rất đáng khen. Cái chỗ của các hạ đúng ra là phải ở những pháp trường của quan nhân.
- Ngươi không dám đỡ đao của ta thì còn lớn giọng làm gì chứ?
- Thiên Phong không đỡ đao của Hàn Thiên các hạ bởi vì chưa tới thời khắc buộc các hạ phải dừng đao đồ tể.
- Đôi Ma Hoàn của ngươi để đâu rồi?
- Đối phó với một người như Hàn Thiên tôn giả, thì cần gì phải dụng đến Ma Hoàn Đoạt Mạng chứ. Thiên Phong chỉ sợ khi hoàn xuất hiện thì đao chẳng còn.
Hàn Thiên rít lên :

- Lớn giọng thật!
Cùng với câu nói đó, gã thét lồng lộng :
- Ngươi phải chết!
Hàn Thiên tôn giả phạt lưỡi đại đầu đao với một thế Chuyển Thân Diệu Thủ Trảm Yêu. Thức đao nay của Hàn Thiên lấy công làm chính, bởi y tự thị vào thần lực vì ngọn đại đầu đao nặng non trăm cân, trong khi đối phương không hề có binh khí trong tay.
Áp lực của thức đao mãnh liệt vô cùng, tuy nhiên thần thái và tư thế của Thiên Phong không hề dao động.
Thiên Phong chờ cho ngọn đại đầu đao còn cách mình đúng hai gang tay, chắc chắn rằng Hàn Thiên không thể kịp thu đao lại, mới điểm mủi giày thi triển thuật Phi Yến Xung Thiên.
Thân pháp của chàng như một mũi tên vút lên cao ba trượng ngang với đỉnh tứ kỳ Cửu Trùng đài.
Trong khi Cát Thiên Phong dụng thuật khinh thân Phi Yến Xung Thiên thì Hàn Thiên tôn giả lại gia tăng nội lực vào thức đao công kích của mình.
Chát... Chát... Chát... Chát...
Âm thanh kim loại vang lên chát chúa. Bốn cây thiết trượng dùng để gắn bốn ngọn đại kỳ được đúc bằng thép bị đại đao của Hàn Thiên tôn giả chém đứt lìa chỉ trong một thức đao.
Bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài đổ xuống sàn Phân đàn võ lâm như là
bốn cây chuối bị phạt ngang thân. Bốn ngọn đại kỳ đó là biểu thị quyền lực tối thượng của Võ lâm Minh chủ nay bị chém ngang, đổ lông lốc trên sàn gạch, khiến cho Hàn Thiên đứng sững sờ như pho tượng.
Trong khi Hàn Thiên đứng sững ra như trời trồng thì Cát Thiên Phong chỉ khẽ lắc vai cắt một đường vòng cung lướt qua đầu gã.
Thiên Phong tằng hắng rồi nói :
- Đao pháp của Hàn Thiên các hạ quả là có một không hai trong giang hồ. Một thức đao chém đứt một lúc bốn cán cờ bằng thép, Cát Thiên Phong bội phục.
Hàn Thiên quay ngoắt lại :
- Thiên Phong ngươi...
Thiên Phong nhún vai :
- Tại hạ lần đầu chứng nghiệm đao pháp dũng mãnh của các hạ.
Thiên Phong ôm quyền:
- Bội phục. Bội phục.
Hàn Thiên tím mặt.

Thiên Phong mỉm cười, nói tiếp :
- Có lẽ bây giờ các hạ đã có thể ra lệnh cho thuộc nhân tổng Phân đàn võ lâm phóng thích các chư huynh đệ Cái bang.
Thiên Phong nói nhưng thần nhãn đóng đinh vào mặt Hàn Thiên tôn giả.
Hàn Thiên ấp úng. Hàm râu quai nón của gã giật giật.
Bởi sự tình diễn biến không như gã tưởng, Hàn Thiên nhìn bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài, buông một tiếng thở dài.
Hàn Thiên tự biết mình vừa phạm một sai lầm, có thể vong mạng bất cứ lúc nào. Gã không ngờ đại đầu đao của mình lại tiện đứt bốn cán đại kỳ Cửu Trùng đài, nên mới buông tiếng thở dài ảo não như vậy.
Hàn Thiên nhìn lại Cát Thiên Phong.
- Ngươi chủ định buộc ta phải...
Gã chưa nói hết lời thì tiếng của Mãn Đình Phương từ sau bức rèm che cất lên :
- Ma Hoàn chưa xuất hiện mà Hàn Thiên tôn giả đã đứng đối mặt với tử thần. Trên đời này còn ai hơn được Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong chứ.
Nghe Mãn Đình Phương nói, Hàn Thiên biến hẳn sắc diện.
Nàng bước ra khỏi thức rèm, định đôi nhu nhãn nhìn Cát Thiên Phong :
- Lâu lắm rồi Mãn Đình Phương chưa thấy đôi Ma Hoàn của Cát huynh.
- Ma Hoàn để đành cho Kim trang đại phủ, không dành cho tiểu tiết của Cái bang.
Thiên Phong nói xong trở bộ quay bước trở ra.
Mãn Đình Phương nói với theo :
- Cát huynh bỏ đi đó sao?
Thiên Phong chỉ khẽ vung tay về phía sau. Từ trong bản thủ của chàng, một cánh nhạn bằng giấy bay ra lướt về phía Mãn Đình Phương.
Nàng đón hình cánh nhạn bằng giấy đó. Khi cánh nhạn giấy nằm gọn trong ngọc thủ của Mãn Đình Phương thì Cát Thiên Phong đã bỏ đi rồi.
Đình Phương nhìn cánh nhạn bằng giấy trong tay mình. Nàng từ từ ngẩng lên nhìn Hàn Thiên tôn giả, từ tốn nói:
- Ngươi đã chứng nghiệm được công xuất quỷ nhập thần của Cát Thiên Phong chưa?
Hàn Thiên vội quỳ xuống :
- Thuộc hạ bất tài nên lỡ tay...

Mãn Đình Phương lắc đầu :
- Ngươi sao có thể gọi là đối thủ của Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong? Trong khi ngươi dồn nội lực thi triển đao pháp để lấy mạng Cát Thiên Phong thì y lại ung dung tự tại, vừa xếp hình cánh nhạn vừa buộc ngươi hạ đao chém đứt cán bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài.
Hàn Thiên trố mắt :
- Thật như vậy sao?
Mãn Đình Phương chìa cánh nhạn giấy đến trước.
- Nếu Cát Thiên Phong xếp hình cỗ áo quan thì có lẽ ngươi chẳng còn đứng được trên hai chân của ngươi đâu.
Những gì Mãn Đình Phương nói rót vào tai Hàn Thiên tôn giả, mà gã nghe tưởng như là mình chỉ có thể tin khi nằm trong giấc mộng mà thôi.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 4
Đại Chu Thiên

Tổng đàn võ lâm.
Tổng đàn nguy nga đồ sộ, ví như một tòa thành lừng lững tọa lạc trên Sanh Tử Bình.
Trong tòa Tổng đàn là tám dãy nhà cấu trúc theo đồ hình bát quái, vây bọc khu trung tâm là một tòa lầu có cấu trúc như một đài sen được tôn tạo bằng những họa tiết vô cùng tinh tế sống động.
Chung quanh tòa lầu hình đài sen là hào nước trong vắt phẳng lì. Nó vừa tôn tạo cho tòa đài liên vừa là ranh giới ngăn cách khu trung tâm với dãy nhà xếp theo đồ hình bát quái. Dọc hai bên hào nước là những hàng liễu tha thướt soi bóng xuống mặt nước trong vắt, trông tợ tấm gương lưu ly óng ánh.
Trên gian thượng tầng của tòa đài liên có thể nhìn bao quát ra khắp bốn phương tám hướng, võ lâm Minh chủ đang ngồi trầm tư suy tưởng, mặc dù trước mặt Đại Chu Thiên là tám nàng mỹ nữ đang chuyển mình uốn thân mềm mại theo giai khúc Phụng Hoàng ca. Còn ngồi rót rượu cho võ lâm chí tôn là hai nàng mỹ nữ sắc nước hương trời. Nhưng xem chừng Minh chủ cũng không màng đến.
Đại Chu Thiên bưng chén rượu, nhìn mặt mình in trong chén rượu. Xoay chén rượu một vòng rồi đặt xuống thạch bàn bằng đá cẩm thạch xanh bóng.
Mãn Đình Phương xuất hiện.
Đại Chu Thiên ngẩng mặt nhìn nàng.
Y khoát tay.
Tiếng đàn ngưng bặt, tám nàng kỹ nữ rút nhanh về phía hậu điện. Hai nàng hầu cũng theo cái khoát tay của võ lâm Minh chủ mà lẩn nhanh theo tám người kia.
Mãn Đình Phương bước đến thạch bàn rồi ngồi xuống chiếc đôn đối diện Đại Chu Thiên.
Đại Chu Thiên nhìn Mãn Đình Phương :
- Phu nhân đã gặp Cát Thiên Phong?
Mãn Đình Phương khẽ gật đầu :
- Thiếp đã gặp Thiên Phong.
Đại Chu Thiên nhìn nàng:

- Theo phu nhân... Thiên Phong đang nghĩ gì?
Nàng lấy đóa hướng dương và cánh nhạn bằng giấy đặt lên thạch bàn :
- Thiên Phong gởi hai món này cho tướng công.
Đại Chu Thiên nhìn đóa hướng dương cánh chim nhạn, thần sắc của vị võ lâm Minh chủ thoạt sa sầm lại.
Mãn Đình Phương hỏi :
- Hai thứ này Thiên Phong gởi cho tướng công hàm chứa ý nghĩa gì?
Đại Chu Thiên dõi mắt về hướng Tây, ánh dương quang từ từ chìm xuống đường chân trời.
Võ lâm Minh chủ có vẻ trầm tư mặc tưởng.
Mãn Đình Phương im lặng, bởi thừa biết hiện tại Đại Chu Thiên đang suy tưởng mông lung, mà không muốn ai cắt đứt sự suy tưởng của y.
Đại Chu Thiên bưng chén rượu đứng lên. Y chắp tay sau lưng, rảo bộ bước về khóm tử đinh hương.
Mãn Đình Phương nhìn theo Đại Chu Thiên.
Không gian trên thượng tầng tòa đài liên thật tĩnh lặng. Sự tĩnh lặng cùng thái độ của Minh chủ Đại Chu Thiên khiến Mãn Đình Phương càng thêm tò mò thắc mắc.
Đại Chu Thiên đứng thật lâu bên khóm tử đinh hương, mắt ếch ầm chim nhìn về trời Tây. Chờ cho đến khi mặt trời đã chìm hẳn xuống đường chân trời, chỉ còn chừa lại váng chiều đỏ ối, võ lâm Minh chủ mới rưới rượu lên đóa tử đinh hương. Y vừa rưới vừa nói :
- Khán Nhân. Ngươi phải hiểu cho ta!
Đại Chu Thiên quay trở lại thạch bàn cầm thạch. Y ngồi xuống đối mặt với Mãn Đình Phương.
- Phu nhân đã vất vả vì ta nhiều quá rồi. Hãy đi nghỉ đi!
Đình Phương mỉm cười :
- Thiếp muốn hầu hạ tướng công.
Đại Chu Thiên lắc đầu.
- Không cần.
Mãn Đình Phương cúi mặt nhìn xuống.
- Đã hai con trăng nay, thiếp và tướng công không gần nhau.
Mãn Đình Phương rót rượu ra chén Đại Chu Thiên. Nàng ôn nhu nói :
- Tướng công suy nghĩ về Cát Thiên Phong?
Đại Chu Thiên bưng chén rượu buông một tiếng thở dài. Tiếng thở dài của y nghe thật não nề. Y nhìn Mãn Đình Phương, từ tốn nói :
- Phu nhân nói đúng. Ta đang nghĩ về Cát Thiên Phong. Đáng lý ra

chỗ của Cát Thiên Phong hiện tại chính là chỗ ta đang ngồi.
Đại Chu Thiên uống cạn số rượu trong chén rồi đặt xuống bàn. Nói tiếp :
- Cát Thiên Phong là nỗi ám ảnh của ta. Ta không thể nào quên được hắn.
Mãn Đình Phương lại rót rượu vào chén Chu Thiên.
Trong y khi Đình Phương rót rượu thì Đại Chu Thiên nhón lấy đóa hướng dương cùng cánh nhạn bằng giấy. Y nhìn đóa hướng dương, khẽ nói :
- Một năm.
Đặt đóa hướng dương xuống bàn, y nhìn cánh nhạn. Nói tiếp :
- Ải Nhạn Môn.
Đại Chu Thiên cho đóa hướng dương và cánh nhạn giấy vào thắt lưng, lơ đễnh nói :
- Cát Thiên Phong.
Đại Chu Thiên nhìn lại Mãn Đình Phương. Y ôn tồn hỏi :
- Đình Phương... Giữa ta và Cát Thiên Phong, ai xứng là võ lâm Minh chủ?
- Tất nhiên là tướng công rồi.
Đại Chu Thiên cau mày lộ vẻ bất nhẫn. Y lắc đầu :
- Nói sai rồi. Ta không thể sánh với Cát Thiên Phong. Ta chỉ xứng là võ lâm Minh chủ khi có thể sánh ngang với Cát Thiên Phong mà thôi.
- Hiện tại tướng công là võ lâm Minh chủ.
Đại Chu Thiên chỉ vào đầu mình :
- Trong tâm tưởng của ta vẫn còn cái bóng Cát Thiên Phong. Chỉ khi nào tại ải Nhạn Môn ta buộc Cát Thiên Phong phải rời khỏi tâm não Đại Chu Thiên, bấy giờ ta mới xứng với cương vị hiện nay.
- Tướng công bị Cát Thiên Phong ám ảnh?
- Đúng... Thiên Phong là nỗi ám ảnh buộc ta phải đánh mất mình.
Chống tay lên mặt thạch bàn cẩm thạch, Chu Thiên mơ hồ nói :
- Ta không muốn cái bóng Cát Thiên Phong che kín bầu trời võ lâm Trung Nguyên trong tâm tưởng của ta.
- Một Cát Thiên Phong không thể bì với một Minh chủ võ lâm. Phán quyết của tướng công là phán quyết của công đạo. Còn Thiên Phong dù có tuyệt thế võ công cũng chỉ là một hiệp khách hành.
- Nàng nói đúng một phần. Nhưng không có Cát Thiên Phong ta không thể là Minh chủ võ lâm.
Bất thình lình Đại Chu Thiên khẽ xoay thạch bàn. Thạch bàn thoạt xoay nửa vòng, giữa thạch bàn lộ ra một cái hộc bí mật.
Đại Chu Thiên thò tay vào cái hộc đó lấy ra một miếng hắc thạch đen

xì trên miệng hắc thạch ẩn hiện dấu họa tiết Thủ Long (đầu rồng).
Y đặt phiến hắc thạch ngay trước mặt, đôi chân mày nhíu lại :
- Cổ vật Long cốc.
Mãn Đình Phương nhìn phiến hắc thạch :
- Đây chính là cổ vật Long cốc ư?
Đại Chu Thiên gật đầu :
- Nó chính là cổ vật Long cốc. Đã tròn hai con trăng rồi ta bỏ biết bao tâm huyết để khảo cứu, nhưng không làm sao tìm ra bí mật cổ vật này.
Mãn Đình Phương nhìn cổ vật Long cốc chằm chằm :
- Nó chỉ là một miếng hắc thạch bình thường.
- Không thể như thế được.
Đại Chu Thiên thở dài một tiếng. Nói tiếp :
- Nếu nó chỉ là một miếng hắc thạch khắc họa tiết Thủ Long thì Khán Nhân không dành riêng cho Cát Thiên Phong. Trên giang hồ không ai hiểu Khán Nhân Kim trang đại phủ bằng Đại Chu Thiên và Cát Thiên Phong.
Nhìn Đại Chu Thiên Đình Phương nói :
- Nếu trong cổ vật này có chứa kỳ tích thì Khán Nhân trang chủ không dễ gì giao cho Song Hoàn Lãnh Nhân.
- Nàng nói sai rồi, Khán Nhân trang chủ giữ cổ vật Long cốc dành riêng cho Cát Thiên Phong. Bởi hiểu Thiên Phong hơn bất cứ ai chính là Kim trang Trang chủ.
Đôi chân mày lá liễu của Mãn Đình Phương thoạt cau hẳn lại.
- Phu quân...Tại sao Trang chủ Kim trang đại phủ không giao cho người?
Tướng công, Cát Thiên Phong và Kim trang Trang chủ đã từng thề đồng sinh đồng tử kia mà.
- Nếu Nhị đệ trao cổ vật Long cốc cho ta thì đâu đã xảy ra huyết án Kim trang đại phủ.
(Sách in nhảy 5 trang)
Nhận được mệnh lệnh của võ lâm Minh chủ, gã đại hán liền gióng ba hồi trống, hiệu triệu các cao thủ Tổng đàn võ lâm.
Khi ba hồi trống dứt tiếng thì từ bên ngoài đại sảnh hai hàng cao thủ nai nịt gọn gàng từ từ tiến vào. Tất cả quần hào hướng về Đại Chu Thiên ôm quyền trịnh trọng xướng lớn :
- Đại Chu Thiên uy vũ võ lâm. Võ lâm Minh chủ.
Chờ cho mọi người yên vị, Đại Chu Thiên mới từ tốn nói :
- Bản tòa gióng hiệu trống thỉnh thị các vị hội mặt tại minh đường võ lâm đột ngột bởi một việc vô cùng hệ trọng.

Quần hào xướng lên :
- Minh chủ chỉ giáo!
- Bản tòa xem sao trên trời thấy ứng mạng võ lâm sắp tới chính khí suy vi. ứng mạng võ lâm rơi vào Long cốc, chính vì lẽ đó bổn tòa hiệu triệu chư vị để ban chỉ dụ võ lâm.
Đại Chu Thiên đứng lên :
- Kể từ lúc này, tất cả quần hào võ lâm phải dụng hết sức tìm cho ra Nghiêm Lệ Hoa, phu nhân của Kim trang đại phủ Trang chủ. Bất cứ ai tìm được Nghiêm Lệ Hoa, trong đại hội võ lâm sẽ được trọng thưởng xứng đáng.
Đại Chu Thiên đảo mắt nhìn qua một lượt :
- Bản tòa lập lại lần nữa, tìm Nghiêm Lệ Hoa chứ không được sát tử thị. Bản tòa phân các ngươi thành ba đạo.
Đạo thứ nhất thuộc quyền thống lãnh của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.
Đạo thứ hai thuộc sự thống lãnh của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Đạo thứ ba thuộc Lãnh Tâm Hàn Thiên thống lãnh.
Đại Chu Thiên nói đến tên người nào thì người đó bước ra đứng trước ngai.
Ma Kiếm Vô Nhân dáng người dong dỏng mặt xương xương, hai lưỡng quyền nhô cao biểu thị thần sắc của một sát thủ giết người không gớm tay.
Y bước đến trước Đại Chu Thiên, trịnh trọng quì một chân xuống, cao giọng nói :
- Ma kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn nhận lệnh võ lâm Minh chủ.
Đại Chu Thiên nhìn Mạc Lịnh Cẩn :
- Bản tọa tin tưởng vào Mạc hộ đàn.
Đại Chu Thiên vừa nói vừa rút tấm kim bài chỉ lịnh võ lâm trao qua tay họ Mạc.
Nhận tấm kim bài chỉ lịnh võ lâm xong, Mạc Lịnh Cẩn đứng lên :
- Mạc hộ pháp xả thân vì võ lâm Minh chủ.
Đại Chu Thiên gật đầu ra dấu cho Mạc Lịnh Cẩn lui về chỗ cũ.
Đến lượt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Trịnh Đáng có tầm thước lực lưỡng, y không búi tóc mà lại xõa tóc, lúc nào cũng vận bộ trường y màu đen. Hai con ngươi ngời ngời toát ra cái nhìn khủng bố và lạnh lùng.
Trinh Đáng cũng quỳ một chân xuống. Y nói cụt lủn :
- Trinh Đáng nhận lịnh võ lâm Minh chủ!
Đại Chu Thiên nhìn Trịnh Đáng dăng ánh mắt khắt khe. Y rút kim chỉ lịnh

võ lâm trao vào tay Trịnh Đáng rồi nói :
- Trịnh hộ pháp đừng làm bản tòa thất vọng.
Trịnh Đáng ngớ mặt nhìn lên.
- Bổn Hộ pháp sẽ làm hết sức mình vì võ lâm.
- Vì võ lâm hay vì bản tòa?
Trịnh Đáng nhìn Đại Chu Thiên:
- Vì võ lâm và cũng vì Minh chủ.
- Nếu như Trịnh hộ pháp đưa được Nghiêm Lệ Hoa về đây, bản tòa sẽ tuyên dương công trạng của Trịnh hộ pháp và trao cho người chức vị hộ tướng võ lâm. Một khi bản tòa cảm thấy không còn đủ thông tuệ thống lĩnh quần hào thì Trịnh hộ pháp sẽ thay bản tòa.
Trịnh Đáng ôm quyền xá Đại Chu Thiên :
- Đa tạ sự ưu ái của Minh chủ!
Nói xong không chờ Đại Chu Thiên phán mà lẳng lặng lui về chỗ cũ.
Hàn Thiên bước ra.
Đại Chu Thiên không để cho Hàn Thiên quỳ như hai người kia, mà ôn nhu nói :
- Ngươi đã xả thân vì bổn tọa nhiều quá rồi. Bản tòa thật áy náy khi ngươi phải cực nhọc lần nữa.
Đại Chu Thiên vừa dứt lời, Hàn Thiên quỳ ngay xuống trước chân Đại Chu Thiên. Y xúc động nói :
- Minh chủ đã không bắt tội Lãnh Tâm Hàn Thiên, còn giao trọng trách. Hàn Thiên thề sẽ xả thân vì Minh chủ.
Đại Chu Thiện đỡ Hàn Thiên đứng lên.
- Bản tòa kỳ vọng vào ngươi. Bản tòa xem ngươi như thủ túc.
- Đa tạ Minh chủ!
Đại Chu Thiên lấy kim bài chỉ lịnh trao qua tay Lãnh Tâm Hàn Thiên.
Đại Chu Thiên đột nhiên vận công truyền âm nhập mật :
- Ngươi nghe cho rõ đây. Gặp Nghiêm Lệ Hoa không được giết mà phải dẫn độ về đây. Trong lúc hành sự, ngươi phải để mắt đến Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Hàn Thiên nhìn Đại Chu Thiên khẽ chớp mắt.
Chu Thiên ra dấu.
Lãnh Tâm Hàn Thiên quay bước về chỗ cũ.
Chu Thiên từ từ ngồi lại chiếc ngai dát vàng có đôi rồng quấy khúc :
- Tất cả những gì bản tòa muốn nói đã nói, còn ai có gì muốn nói không?
Mọi người im lặng.
- Không ai nói gì nữa à? Nếu không còn gì để thắc mắc, ba vị hộ đàn mau sớm lên đường.

Chu Thiên nói xong, đứng lên cùng với Mãn Đình Phương lui bước vào hậu đường.
Chu Thiên vừa đi vừa hỏi Đình Phương :
- Phu nhân nghĩ sao về Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?
Mãn Đình Phương nhìn Chu Thiên, mỉm cười :
- Thiếp cùng một ý nghĩ như tướng công.
- Trịnh Đáng là một thần đao có một không hai trên chốn giang hồ. Y chấp nhận cúi mình để trở thành Hộ pháp Tổng đàn võ lâm, nhằm chờ thời cơ thay thế ta.
- Tướng công có hai người đáng để mắt đến.
Chu Thiên dừng bước, nhìn qua nàng.
- Hai người? Nàng muốn nói đến Mạc Lịnh Cẩn ư?
- Thiếp không ngại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn. Y là một đại kiếm thủ siêu quần thật, nhưng không có tham vọng trở thành võ lâm Minh chủ. Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chỉ cần lấy mỹ nữ cũng đã chiêu dụ được.
- Nàng quả là thông minh. Thế nàng muốn nói đến người nào?
- Cát Thiên Phong.
- Ta không bao giờ quên Cát Thiên Phong.
Chu Thiên nhìn sững Mãn Đình Phương. Y nhoẻn miệng cười :
- Ta hiểu ý nàng rồi.
Đình Phương cũng cười.
- Tướng công đã có thể qua đèo được rồi chứ?
Đại Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách. Y lộ rõ vẻ đắc ý sau câu nói của Mãn Đình Phương.
Chu Thiên vòng tay qua tiếu yêu của nàng. Y nhỏ giọng nói :
- Một người quá thông minh ở bên cạnh ta, ta cũng ngại lắm đó.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 5
Thục nữ Túy Tiên lầu

Túy Tiên lầu.
Gọi là Túy Tiên lầu, nhưng chẳng thể là lầu được, bởi nó trông chẳng khác nào một gian nhà trống hoác từ trên xuống dưới.
Tuy không có vẻ nguy nga đồ sộ như những tòa tửu lâu nhưng Túy Tiên lầu vẫn tấp nập khách giang hồ kéo đến. Được như vậy bởi ở Túy Tiên lầu có thứ hảo tửu mà không nơi nào có được. Loại hảo tửu đó, do chính tay chủ nhân cất ra, mà chủ nhân Túy Tiên lầu lại mà một trang mỹ nữ tuyệt sắc bất phàm, bất cứ nam nhân nào diện ngộ cũng đều phải tơ tưởng, khó cầm được lòng nhớ thương vụng trộm và ao ước có một lần trong đời được cận kề giai nhân.
Không biết vì Túy Tiên tửu ngon hơn cả Trung Nguyên nhứt tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng hay do nhan sắc siêu phàm, kiều mỵ của chủ nhân Túy Tiên lầu mà khách giang hồ nô nức kéo đến. Chính vì thế Túy Tiên lầu lúc nào cũng như ngày hội. Từ sáng tinh mơ cho đến lúc gà gáy canh một. Thậm chí có những hôm tiết trời lập đông hoặc trời giông mưa phủ. Vẫn có khách dừng lại để thưởng thức Túy Tiên tửu và giai nhân.
Nàng vận bộ cánh bằng lụa mỏng màu hồng nhạt, ngồi bên quầy chăm chú từng mũi kim thêu đôi bướm trên chiếc khăn trắng tinh. Dáng vẻ của nàng như một thiếu nữ khuê các, một thục nữ đoan trang mà khi đập vào mắt người nào, kẻ đó chỉ có thể chắc lưỡi, thầm ao ước mà không dám thốt lời đường mật yêu đương.
Vầng trăng non đã lên quá đỉnh đầu, thế mà nàng vẫn không ngừng tay chăm chút từng đường thêu của mình.
Thỉnh thoảng nàng lại khẽ ngước lên, chớp mắt nhìn qua những con sâu rượu đang trổ tài uống thật nhiều để lấy lòng giai nhân. Đôi lúc, hai cánh môi mỏng lại điểm một nụ cươi xinh như mọng, mà bất cứ khách nhân nào may mắn bắt gặp cũng đều sửng sốt trố mắt nhìn như muốn nuốt lấy nụ hàm tiếu xinh xắn của nàng.
Trong khi nàng ngồi thêu thì lão nô bộc hối hả chạy tới chạy lui theo những tiếng gọi của khách.
Tất nhiên rượu ngon, cùng với mỹ nữ thì đâu có túy tiên ông nào chịu bỏ ra về, thậm chí có kẻ uống đến lăn ra đất chẳng biết gì cả.

Uống rượu nhiều thì phải say, say túy lúy chuyện đó chẳng có gì lạ, nhưng ở Túy Tiên lầu đã từng có người chết vì Túy Tiên tửu. Bởi rượu ngon và mỹ nữ buộc khách giang hồ không nỡ đứng lên bỏ đi, không đi được thì phải uống và có kẻ đã uống cho đến khi ói cả mật xanh, có kẻ ọc luôn bao tử ra ngoài mà chết. Nhưng cái chết đó không hề làm mất đi danh tiếng của Túy Tiên lầu mà ngược lại càng làm cho Túy Tiên lầu nổi đình nổi đám hơn. Người này kháo với người kia và cứ như thế mặc dù Túy Tiên lầu không có vẻ bệ vệ nguy nga như những tòa kỹ lâu chốn đô hội nhưng vẫn tấp nập khách giang hồ.
Lão bộc bước đến bên nàng :
- Tiểu thư đã thêu xong chưa?
Nàng khẽ lắc đầu.
Lão bộc mỉm cười bỏ về phía quầy rượu.
Khi lão bộc vừa rời nàng đi về phía quầy rượu thì một thư sinh vận nho y màu lam lững thững bước đến bên nàng. Gã cố tạo dáng vẻ phong lưu của Phan An, Tống Ngọc.
Sự lân la của gã nho sinh đó buộc những người khác chợt hướng mắt nhìn.
Gã nho sinh thoạt cúi đầu như muốn ngửi mùi hương dìu dịu từ mái tóc nàng phả ra.
Y nhỏ nhẹ nói :
- Thanh Thanh tiểu thư thêu đẹp quá!
Nàng e lệ sau lời khen tặng của gã nho sinh. Nét e lệ của nàng cũng thật là duyên dáng và yêu kiều. Hai gò má thoạt hây hây đỏ trông tợ trái táo đang tới thời mọng chín.
Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Công tử quá khen.
Gã mỉm cười nói tiếp :
- Thanh Thanh muội quá khiêm nhường, Mông Khách Cao Điền nói bằng thực tâm mình đó.
Nàng hạ kim thêu ghim vào mảnh lụa trắng, cúi mặt nói :
- Muội muội đã thêu lâu lắm rồi nhưng chưa có ai khen muội cả.
- Thì hôm nay Cao huynh đã khen muội nè.
- Cao công tử khiến Thanh Thanh không thêu được nữa.
Mông Khách Cao Điền dịch chân đứng sát hơn vào bên nàng, hành động của gã khiến khách nhân đối ẩm bắt đầu bực bội.
Đứng cận kề giai nhân, được nghe từng lời nói nhỏ nhẹ đường mật của nàng thì Mông Thạch Cao Điền còn quan tâm gì tới những ánh mắt hằn học đang chiếu vào?

Gã nghe nàng nói, Cao Điền càng thêm cao hứng. Y hồ hởi nói :
- Nếu huynh có đặng một thê tử đảm đang như muội muội, huynh thật không còn gì hạnh phúc hơn nữa.
Nàng lại e lệ cúi đầu đáp lời Mông Khách Cao Điền :
- Muội không đáng như huynh nghĩ đâu. Trên đời này đâu thiếu những giai nhân tuyệt sắc, tuyệt phàm. Huynh chỉ bỡn cợt muội thôi.
- Hê...Huynh nói thật lòng đó.
- Mộc Thanh Thanh chỉ là cô gái yếu đuối sống nhờ vào Túy Tiên lầu, đâu
thể so sánh với những trang giai nhân mà huynh đã từng gặp qua.
- Hê... Sao muội lại nói như vậy. Đối với Cao huynh thì muội muội là tiên nữ khiến tim huynh thổn thức. Còn giai nhân nào qua được muội chứ?
Cao Điền thoạt liếc trộm về phía đám khách giang hồ rồi nhỏ giọng nói với
nàng :
- Muội để mắt xem, bao nhiêu kẻ đang trố mắt cú vọ nhìn huynh đó.
Thanh Thanh thoạt ngẩng lên nhìn rảo qua một lượt. Nàng như sợ hãi cúi mặt nhìn xuống :
- Sao họ lại nhìn chăm chú như vậy?
Mông Trạch Cao Điền mỉm cười :
- Họ đang ghen với Cao huynh đó, bây nhiêu đó muội muội cũng đủ biết muội đẹp như thế nào rồi.
Cao Điền lại cúi đầu như muốn dí hai cánh mũi vào mái tóc của giai nhân :
- Huynh có phúc hơn những gã đó. Muội biết tâm trạng của huynh lúc này như thế nào không?
Nàng e lệ hơi nghiêng đầu qua một chút :
- Muội không biết... Nhưng muội sợ.
Cao Điền nhướn mày :
- Thanh Thanh sợ cái gì? Chẳng lẽ muội sợ huynh?
Nàng khẽ lắc đầu :
- Muội thấy những người kia nhìn chăm chú quá nên muội sợ.
Cao Điền cười mỉm :
- Huynh lại chẳng thấy sợ gì cả mà còn thích thú khi những con mắt cú vọ kia hau háu nhìn huynh và muội.
- Nhưng muội thấy kỳ quá. Cao huynh đừng để họ nhìn muội như vậy.
Nàng ngẩng lên nhìn Cao Điền. Vô hình trung ánh mắt của Cao Điền thộp được chiếc cổ trắng ngần gợi cảm của nàng. Hắn bất chợt cảm

nhận trái tim mình náo nức kỳ lạ.
Cao Điền mỉm cười với nàng :
- Huynh sẽ đuổi bọn vô danh tiểu tốt này đi để muội không ngại nữa, được
không?
Mặt hoa của nàng thoạt rủ lại rồi khẽ lắc đầu. Nàng chưa kịp mở miệng nói thì hai gã đại hán lực lưỡng rời bàn bước tới.
Một người thì sứt môi, còn kẻ kia thì chột mắt. Gã sứt môi phà ra mùi rượu nồng nặc từ cái miệng thối ủng. Gã rít lên :
- Tiểu tử... Ngươi biết đây là Ôn Đầu quan, vùng đất Thánh Linh của Song sát chứ? Khôn hồn, muốn giữ cái mạng chó của ngươi thì cút xéo ngay, để yên cho Thanh Thanh cô nương thêu thùa. Ngươi... Ngươi mà làm cho bổn đại gia nóng giận thì cái mạng chó của ngươi cũng không còn.
Nghe những lời hằn học đó, Mông Khách Cao Điền vẫn bình thản như không.
Y điểm một nụ cười mỉm, nói :
- Cao mỗ đã lâu nghe danh Song sát đất Thánh Linh, hôm nay mới được diện kiến. Hạnh ngộ... Hạnh ngộ.
Gã chột mắt hừ nhạt, nói :
- Hừ... Bọn ta mà thèm đối mặt với tiểu tử ngươi à. Ngươi không đáng để Song sát này nhìn tới.
Mông Điền nhìn qua gã chột mắt :
- Nói như thế các hạ không muốn nhìn Cao mỗ.
Gã chột mắt gật đầu. Y toan mở miệng nói thì bất thình lình Cao Điền nhích bộ, dụng luôn một thế chỉ của thủ pháp Đường Lang. Hữu thủ của Cao Điền vừa cong lại đã bung ra trông tợ nhát chém của con bọ ngựa. Thủ pháp của Mông Khách Cao Điền nhanh cực kỳ và hoàn toàn bất ngờ.
Khi gã chột mắt vừa nhác thấy thì ngón chỉ quái dị của Mông Khách Cao Điền đã bổ thẳng vào con mắt còn lại của gã.
Phập...
Gã rú lên một tiếng lồng lộn, ôm mặt thối lui ba bộ. Miệng gào lên :
- Nhị đệ... Mắt ta đui rồi!
Tiếng thét của gã chột mắt khiến gã sứt môi thoáng hốt hoảng. Gã toan phản kích Mông Khách Cao Điền thì ngay lập tức hứng trọn một quả Nhật Tự quyền vào ngay vùng trung lộ.
Mông Khách Cao Điên chỉ dụng có bốn thành nội lực nhưng Nhật Tự quyền là tuyệt kỹ võ lâm của Đường Lang môn, nó có thể vừa công phá vừa xuyên thấu vào tử huyệt của đối phương mà bức tử.

Bộp...
Âm thanh vang lên khô khốc, gã sứt môi lỏ mắt trừng trừng, miệng há ra như con cá ngão đang mắc cạn sắp bị chết ngộp. Gã đứng như trời trồng, không thốt được tiếng nào, mồ hôi xuất hạn tuôn ướt đẫm mặt.
Mông Khách Cao Điền nhún vai cười mỉm. Nụ cười vừa tắt, y chỉ xô vào trán đối phương.
Gã sứt môi ngã ngửa ra sau, ót đập xuống sàn nhà.
Cao Điền nhìn lại Thanh Thanh.
Nàng úp mắt vào đôi ngọc thủ, hai bờ vai run nhẹ.
Cao Điền mỉm cười, cúi xuống bên nàng :
- Muội muội đừng sợ.
Gã chột mắt tiếp tục rống :
- Trời ơi, đôi mắt của ta!
Cao Điền bước đến bên y :
- Ngươi không muốn nhìn Mông Khách Cao Điền thì tiếc chỉ con mắt thối đó chứ? Hãy đem xác nhị đệ của ngươi đi đi. Đừng buộc Mông Khách Cao Điền phải bẩn tay.
Nghe Cao Điền nói, gã chột mắt như đoán được chuyện gì đã xảy ra liền lấp bấp nói :
- Nhị đệ của ta...
- Hắn chầu Diêm chúa rồi.
Cao Điền vừa nói vừa đẩy gã chột mắt về phía cái xác của gã sứt môi.
Gã chột ôm lấy gã sứt môi :
- Nhị đệ...
Cao Điền nheo mày, lấy ra một nén vàng, thảy xuống gã chột :
- Đem hắn đi!
Gã chột bậm môi một tay ôm mặt một tay kéo xác nhị đệ mò mẫm tìm lối ra.
Thanh Thanh thấy cảnh đó toan đứng lên, nhưng Mông khách Cao Điền đã
giữ nàng ngồi lại.
Gã nhìn nàng nói :
- Muội muội không nhất thiết là phải động lòng với hai con quạ thối đó.
- Họ tội nghiệp quá!
- Bọn chúng tự chuốc họa vào thân thì ráng mà nhận cái quả đó.
Mông Khách Cao Điền tằng hắng, chờ cho Song sát mất dạng ngoài cửa mới ôn tồn nói với đám khách còn đang ngồi bất động bởi kết

cục quá thảm thiết của Song sát.
- Đã quá nửa đêm rồi, Túy Tiên lầu tạm đóng cửa. Ngày mai sẽ bồi tiếp các vị. Hôm nay Mông Khách Cao Điền đại thiếu gia của Đường Lang môn khoản đãi các vị. Ngày mai hẹn tái kiến tại đây.
Lời của vị đại thiếu gia Đường Lang môn thốt ra, cùng với kết cục bi thảm của hai người kia khiến nó biến thành mệnh lệnh của bậc trưởng tôn ban phát cho kẻ bề dưới.
Lão bộc nhìn qua Mộc Thanh Thanh.
Nàng khẽ gật đầu.
Khách nhân sau khi nghe Cao Điền nói, cũng lật đật đứng lên khỏi bàn. Tất nhiên những người đó đều là những kẻ trong giang hồ thì sao lại không biết thế lực của Đường Lang môn, huống chi kẻ đối diện với họ lại là đại thiếu gia của Đường Lang môn với thủ pháp cực kỳ tối độc.
Có người khách sáo ôm quyền hướng về Cao Điền, trịnh trọng nói :
- Cáo từ. Hẹn ngày tái kiến.
Cao Điền gật đầu ôm quyền đáp lễ :
- Cáo biệt!
Khách nhân lũ lượt ra về. Chẳng mấy chốc Tuy Tiên lầu đã trống hoác, chỉ còn lại Mộc Thanh Thanh, lão bộc và Mông Khách Cao Điền.
Cao Điền nhìn lão bộc :
- Đêm đã khuya rồi, lão trượng chưa nghỉ sao?
Thanh Thanh nhìn lão bộc :
- Thúc thúc khép cửa đi, để Thanh Thanh bồi tiếp đại thiếu gia Cao Điền huynh.
Lão bộc gật đầu, nhanh nhẩu khép các cánh cửa lại rồi lẩn nhanh ra sau.
Mông Khách Cao Điền mỉm cười nhìn Thanh Thanh. Thần nhãn của y chợt
chiếu vào chiếc khăn lụa thêu đôi bướm.
Cao Điền cầm lấy chiếc khăn lụa ngắm qua. Đập vào hai con ngươi của y là hình hai cánh bướm với màu sắc thật ôn nhu. Cạnh bên hai cánh bướm là bài phú, thơ với những dòng chữ thảo thật mềm môi, uyển chuyển.
Cao Điền lấy giọng khẽ ngâm :
Tình buồn nào thấy có vui đâu
Duyên phận nào ai dễ ghẹo nhau
Gió lạnh đâu hồn êm giấc lạnh
Hoa thu ghen mãi thuộc hơi thu

Tuyết đà để lạnh thân ngoài lửa
Bóng ác treo nghiêng bóng trước lầu
Tình cảnh dường nay phong cảnh ấy
Còn bao nhiêu nữa lại càng đau.
Cao Điền gấp khăn lụa, trao qua tay Mộc Thanh Thanh. Y nhìn Thanh Thanh từ tốn nói :
- Bài thơ này do muội viết ra à?
Thanh Thanh nhẹ gật đầu.
Cao Điền mỉm cười :
- Hay lắm, nhưng ý thơ buồn quá!
- Huynh nhận ra ý thơ buồn lắm ư?
- Rất buồn nữa. Phải chăng muội đang mang một tâm sự?
Nàng mỉm cười :
- Muội có tâm sự gì đâu?
Cao Điền bước đến đứng sát bên nàng. Y cúi đầu nói khẽ vào tai nàng :
- Muội đừng giấu huynh.
Nàng ngẩng lên nhìn Cao Điền, Không biết cố ý hay vô tình mà Thanh Thanh nhẹ thả làn hơi vào hai cánh mũi Cao Điền.
Hắn thoáng ngây người bởi làn hơi thở nhẹ tênh của nàng.
Nàng ôn nhu nói :
- Huynh nghĩ muội có buồn không?
Nàng nhẩm đọc :
Tuyết đà để lạnh thân ngoài lửa
Bóng ác treo nghiêng bóng trước lầu
Cao Điền thoạt nhíu mày :
- Ý hai câu phú đó là gì? Phải chăng muội đang ám chỉ thân phận mình.
Thanh Thanh thoạt cúi đầu nhìn xuống.
Cao Điền đặt tay lên đôi bờ vai liễu.
Nàng nói thật khẽ :
- Thân phận của muội ư? Nó chẳng khác nào một cánh hoa chỉ để cho thiên hạ ngắm mà thôi.
- Tại sao nó lại là một cánh hoa chỉ để cho người ta ngắm?
- Đã bao nhiêu lâu rồi muội ngồi đây để mọi người chiêm ngưỡng. Tất cả xem muội như một bức tranh, một cánh hoa đẹp mà không một ai thấy trong muội nỗi niềm của một người con gái đang mơ đang mộng.
- Đã có người đến trong sự suy tưởng của muội.
Nàng ngẩng lên nhìn Cao Điền :

- Muội đã chờ lâu lắm rồi, nhưng chẳng có ai cả.
- Huynh nói có đấy.
Cao Điền mỉm cười :
- Một mỹ nữ như muội tất nhiên sẽ có nhiều người ngắm và ao ước.
- Nhưng có mấy ai lọt vào đôi thu nhãn của muội đâu?
- Thanh Thanh lại nghĩ ngược lại.
- Muội nghĩ như thế nào?
- Muội đã quá mỏi mòn trong nỗi cô tịch của riêng mình, trong khi quanh mình chỉ là những con người vô tâm vô giác.
Cao Điền lắc đầu :
- Có một kẻ không vô tâm với muội.
Nàng chớp hai cánh mí cong vút :
- Muội không biết người đó, người đó là ai?
Nàng nhoẻn miệng tạo một đóa hàm tiếu gợi tình.
Cao Điền khẽ nắm đôi vai mảnh khảnh của nàng :
- Người huynh muốn nói đang đứng trước mặt muội.
Thanh Thanh tròn mắt :
- Muội không tin.
Cao Điền nhướng mày :
- Muội không tin ư?
Thanh Thanh gật đầu.
Cao Điền hỏi :
- Sao muội lại không tin?
- Huynh chỉ bỡn cợt Thanh Thanh mà thôi.
- Với một người như muội, vừa xinh đẹp vừa yếu đuối đoan trang. Huynh có thể bỡn cợt được hay sao? Mông Khách Cao Điền đâu có cái tâm ác như vậy.
Cao Điền buông một tiếng thở dài :
- Muội đừng nghĩ huynh bỡn cợt muội.
Nàng lại khẽ chớp hai cánh mi cong vút :
- Một người như muội thì sao có thể để cho một đại thiếu gia Đường Lang môn để tâm được chứ. Bây giờ huynh nói thế, nhưng khi rời Túy Tiên lầu thì không còn nhớ đến muội nữa.
Cao Điền sa sầm mặt :
- Không! Cao Điền đâu phải là kẻ chơi trăng quên đèn.
Y lại buông một tiếng thở dài, rồi nói tiếp :
- Rời khỏi Đường Lang môn lần này, huynh cố ý đi tìm Liệt Hỏa Thần Nữ.
Ả ma đầu đã lấy mạng nhị đệ huynh. Trả được món nợ này rồi huynh sẽ quay về với muội.

Thanh Thanh chớp mắt :
- Huynh ra giang hồ cốt để trả hận?
Cao Điền gật đầu :
- Ả ma đầu kia gieo gió thì phải gặp bão. Sau khi thành toàn món nợ ả đã vay của Đường Lang môn, huynh sẽ tìm lại muội và chúng ta cùng về Đường Lang môn.
- Muội sợ lắm.
- Muội sợ gì?
- Những cuộc chém giết vô nghĩa của người võ lâm.
Cao Điền mỉm cười, vuốt ve chiếc gáy của Thanh Thanh :
- Giang hồ là một cuộc tranh đoạt. Huynh có tranh đoạt mới có đặng thời khắc được gần gũi bên muội.
Nàng liếc xéo Cao Điền :
- Muội sợ ả ma đầu kia.
Cao Điền trợn mắt :
- Sao muội sợ ả ma đầu Liệt Hỏa Thần Nữ chứ.
- Muội sợ ả sẽ hớp hồn huynh. Huynh sẽ không trở lại tìm muội nữa.
Cao Điền vòng tay qua vòng tiếu yêu của nàng.
Thanh Thanh thoạt co mình lại.
Cao Điền nói :
- Thanh Thanh... Trước đây huynh không bao giờ nghĩ đến một trang nữ sắc nào cả, nhưng khi diện ngộ với muội thì huynh như lột xác. Huynh sẽ không quên muội. Huynh sẽ không quên muội. Huynh sẽ quay trở lại đây cùng với muội.
Nàng đứng lên đối mặt với Cao Điền :
- Huynh hứa với muội chứ?
Cao Điền gật đầu :
- Huynh hứa.
Nàng nhìn thẳng vào mắt Cao Điền :
- Muội sẽ đau khổ lắm, nếu như muội mất huynh.
Cùng với câu nói đó nàng vòng tay ôm lấy cổ Mông Khách Cao Điền. Từ tấm thân trúc liễu của nàng toát ra một thứ hấp lực mà Mông Khách Cao Điền không sao kìm được dục tình đang cháy bỏng trong tâm tưởng.
Vòng tay quấn quanh tiếu yêu của Thanh Thanh được Cao Điền xiết chặt lại.
Nàng khẽ nhón chân nói khẽ :
- Chàng... Muội đau!
Cao Điền nghe nàng nói, toan nới lỏng vòng tay, nhưng Thanh Thanh vội vã cản lại :

- Huynh đừng...
Nàng nép đầu vào vai Cao Điền :
- Thanh Thanh muốn nằm gọn trong vòng tay huynh. Muội muốn làm nô nữ cho huynh. Muội không thể thiếu huynh.
Nàng ngẩng mặt lên nhìn Cao Điền.
- Muội yêu huynh nhiều lắm. Muội sẽ biến thành một nữ nô vì huynh. Muội
muốn huynh hành hạ muội.
Cao Điền nhướn mày nhìn sâu vào đáy mắt nàng :
- Thanh Thanh... Huynh đâu nỡ biến nàng thành một nữ nô.
Thanh Thanh lắc đầu :
- Không... Muội là nô nữ của chàng. Thanh Thanh sẽ chết vì chàng.
Những lời êm ái thốt ra từ hai cái môi xinh xắn của Thanh thanh khiến cho
Cao Điền ngỡ như mình đang nằm mộng, nghĩ thầm :
- Thì ra nàng đã để mắt đến mình. Nàng đã yêu mình.
Ý nghĩ đó khiến Cao Điền từ tốn nói :
- Thanh Thanh... Huynh sẽ đối xử tốt với muội.
Thanh Thanh áp má vào môi Cao Điền :
- Muội chỉ muốn làm nữ nô cho huynh mà thôi.
Cao Điền thích thú, hé răng cắn nhẹ vào vành tai thanh tú của nàng.
Thanh Thanh thoạt rùng mình :
- Huynh.
Cao Điền cười khẩy :
- Huynh không làm muội đau đâu.
- Vì tình yêu, muội có bị huynh hành hạ, muội cũng cam lòng. Bởi vì muội đã yêu huynh. Huynh hành hạ muội như thế nào cũng được, nhưng xin đừng để lại dấu tích trên người muội. Muội là nữ nô của huynh nhưng không muốn mình sớm biến hình một đóa hoa tàn tạ.
- Thanh Thanh...
Nàng gục đầu vào vai Cao Điền :
- Muội đã nói rồi, Thanh Thanh là nô nữ của huynh.
- Thanh Thanh... Huynh đang nằm mơ phải không?
- Đây là sự thật chứ không phải giấc mơ.
Nàng thối lại nửa bộ, và không chờ Cao Điền phải bận tay mà tự trụt bỏ xiêm y của mình. Thanh Thanh nhìn Cao Điền bằng đôi thu nhãn gợi tình :
- Cao huynh...
Cao Điền mỉm cười :
- Thanh Thanh.

Nàng cầm tay Cao Điền tát khẽ vào má mình. Nàng vừa thực hiện động tác đó vừa nói :
- Muội trong mắt huynh như thế nào?
- Muội đẹp lắm! Huynh chưa từng nhận được cảm giác này bao giờ.
- Muội là của huynh.
Nàng lại cầm tay Cao Điền tát vào má của nàng :
- Muội là nô nữ của huynh.
Cùng với câu nói đó, nàng lại dùng tay Cao Điền tát vào bên má còn lại của nàng.
Nàng cúi mặt :
- Muội không được thanh cao phải không?
Cao Điền lắc đầu :
- Không... Với huynh muội là một thục nữ mà từ lâu huynh từng ao ước.
- Không... Thanh Thanh chỉ là nô nữ của huynh. Muốn trao thân cho huynh, để huynh hành hạ muội.
Nàng kéo Cao Điền vào sát thân thể nàng. Đôi gò bồng đảo căng phồng của Thanh Thanh áp sát vào người Cao Điền.
Đến lúc này thì Mông Khách Cao Điền đâu thể giữ được tịnh tâm. Trong huyết quản của gã là dòng hỏa tình cuộn chảy sôi sục. Cao Điền bấu mười ngón tay vào vùng tiếu yêu của Thanh Thanh.
Nàng thoạt rên khẽ, rồi ưỡn người áp sát vào hắn hơn. Nàng nhỏ nhẹ nói.
- Huynh... Muội đau lắm!
Cao Điền cười mỉm :
- Tại muội thích huynh biến muội thành nô nữ mà.
Thanh Thanh nhoẻn miệng cười :
- Thì muội đang là nô nữ của huynh.
Cao Điền không còn gì để suy tưởng nữa. Trong hiện tại tâm tưởng của y chỉ còn mỗi một ý niệm giao hoan với nàng.
Cao Điền bế xốc Thanh Thanh, rồi đặt nàng nằm xuống dưới sàn gạch. Gã ngồi bệt xuống bên cạnh nàng, dõi mắt lần theo những đường nét da thịt :
- Thanh Thanh...
- Hãy trừng phạt muội như trừng phạt một ả nô nữ đớn hèn...
Cao Điền lắc đầu.
- Huynh tôn thờ muội.
Gã thốt xong câu đó thì cúi mặt áp má vào vùng bồng đảo của Mộc Thanh Thanh.
Cao Điền nghe rõ tiếng đập thình thịch của trái tim nàng. Âm thanh

thịch thịch từ lồng ngực nàng dội vào thính nhĩ Cao Điền khiến gã ngây ngất và rạo rực, một cảm giác say tình như đến độ toàn thân như bốc nhiệt.
Cao Điền toan trút bộ trường y nho sinh của mình thì bất thình lình đôi ngọc thủ của Thanh Thanh choàng qua cổ gã.
Cao Điền ngỡ đâu nàng sẽ ghịt y xuống, nhưng ngược với ý nghĩ của Cao Điền, đại huyệt Thần Khuyết bỗng buốt nhói.
Cao Điền thốt lên một tiếng :
- Ôi... Thanh Thanh!
Y chỉ nói được bấy nhiêu, toàn thân bủn rủn mất hẳn nội lực, toàn thân như bị đóng băng cứng ngắc. Gã tròn mắt nhìn Thanh Thanh :
- Thanh Thanh muội muội...
Thanh Thanh thản nhiên nhìn Cao Điền. Ánh mắt của nàng giờ đây không còn là ánh mắt của một thục nữ đoan trang, một Mộc Thanh Thanh yếu đuối nhu mì, mà thay vào đó là ánh mắt của loài hồ ly vừa gian xảo vừa tàn nhẫn.
Nàng nắn nót bàn tay Cao Điền.
Cao Điền biến sắc lí nhí nói :
- Thanh Thanh... muội cũng biết võ công ư?
- Liệt Hỏa Thần Nữ sao lại không biết võ công?
Cao Điền xuất hạn mồ hôi, lắp bắp nói :
- Nàng chính là Liệt Hỏa Thần Nữ?
Thanh Thanh gật đầu.
- Chàng ngạc nhiên lắm ư?
- Ma nữ... Ngươi định làm gì ta?
- Thanh Thanh làm gì huynh ư?
Cao Điền mím môi mãi một lúc rồi nói :
- Ma nữ giết ta ư?
- Tất nhiên rồi.
Nàng vuốt ve hai má Cao Điền :
- Ta thích ngươi hành hạ ta, nhưng ngươi lại không làm điều đó. Nếu chàng biết thì đã được phát lạc cùng với ta trước khi hồn chầu Diêm chúa. Chàng chưa được toại nguyện mà sớm chết kể cũng tội nghiệp.
Cao Điền rít lên bằng giọng khàn đặc :
- Ma nữ... Ta chưa muốn chết!
Thanh Thanh lắc đầu :
- Chưa có ai có được cái lệ đó một khi đã chiêm ngưỡng và làm chủ thể xác của Liệt Hỏa Thần Nữ. Thanh Thanh thích ngươi hành hạ Thanh Thanh để rồi ta sẽ phán xét lại ngươi.

Nàng đưa tay lên búi tóc rút cây trâm dài độ một gang tay.
Cây trâm vàng óng đập vào mắt Mông Khách Cao Điền khiến gã càng hồn siêu phách lạc hơn.
Gã cố lấy hết sức mới thốt nổi thành lời :
- Thanh Thanh tha cho ta lần này đi!
Thanh Thanh bật cười khanh khách.
Nàng cất ngang tràng cười như ngọc va vào nhau nhìn Cao Điền, nói :
- Chàng hãy van xin Thanh Thanh.
- Ta van xin nàng!
- Lời của chàng không thật.
Cao Điền nhăn nhó :
- Ta van nàng đó.
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Những gã nam nhân sao hèn yếu quá, đốn mạt quá.
Câu nói đó của nàng càng khiến Cao Điền hồn siêu phách lạc. Mặt gã xanh tái như chẳng còn giọt máu nào.
Thanh Thanh mỉm cười khi nhận ra sắc diện nhợt nhạt của Cao Điền.
Nàng bình thản cởi hộ trường y nho sinh của gã.
Nhìn thân thể Cao Điền, Thanh Thanh nhạt nhẽo nói :
- Nam tử hán.
Cao Điền bặm môi.
Thanh Thanh dí mủi cây trâm vào lỗ mũi Cao Điền, rồi nói :
- Chàng ngửi thấy mùi gì không?
Cao Điền nhìn Thanh Thanh mà toàn thân nổi đầy gai ốc. Cảm giác hãi
hùng hốt hoảng xâm chiếm tâm tưởng khiến gã không sao đủ sức nói được thành lời.
Cao Điền lắp bắp :
- Ta sợ...
Thanh Thanh nhíu mày :
- Thanh Thanh hỏi chàng có ngửi được mùi hương gì không?
- Mùi hương của nàng... Mùi da thịt của nàng.
- Không phải mùi đó. Chàng phải ngửi được mùi tanh của máu.
- Thanh Thanh!
Cao Điền chỉ gọi được hai tiếng Thanh Thanh thì mũi châm thọc thẳng vào cánh mũi của gã.
Cao Điền rống lên bằng tất cả sự đau đớn tột cùng.
A...
Khi Thanh Thanh rút cây trâm ra thì một vòi máu tuôn ra từ cánh mũi

của Cao Điền. Nàng nhạt nhẽo ngắm Mông Khánh Cao Điền, trong khi Cao Điền nhăn nhó đau đớn.
Thanh Thanh nói :
- Chàng đã ngửi ra mùi máu tanh rồi chứ?
- Ta ngửi ra rồi.
- Thế thì tốt. Những nam tử hán của võ lâm Trung phải đường bệ cao ngạo như Cao huynh mới đúng. Thanh Thanh biết dù có đau như thế nào huynh cũng chịu được.
- Nàng...
Gã vừa dứt câu thì mũi trâm của Thanh Thanh lại đâm thẳng vào mắt gã.
Phập...
Cao Điền rống lên lồng lộng. Gã gào lên :
- Ma nữ hạ thủ ta đi... Giết ta đi!
- Tất nhiên ta sẽ giết ngươi mà.
Giọng nói của nàng nghe thật là lạnh nhạt và tàn nhẫn.
Thanh Thanh chờ cho cơn đau của
Cao Điền dịu lại mới dùng cây trâm liên tục đâm vào thân thể gã.
Cao Điền hứng chịu liên tục những nhát đâm không nương tình, mỗi lần mủi châm từ tay nàng hạ xuống thì gã lại giật nảy lên với sự đau đớn khủng khiếp.
Mông Khách Cao Điền rống mãi cho đến khi hồn gã trút khỏi xác để về chầu Diêm chúa.
Thanh Thanh từ từ đứng lên. Máu của Cao Điền bắn rưới lên người nàng. Bây giờ nếu có ai thấy được cảnh này thì hẳn không bao giờ còn có thể tơ tưởng đến trang giai nhân sắc nước hương trời của Túy Tiên lầu.
Thanh Thanh ngắm nhìn cái xác bê bết, nhầy nhụa không còn hình còn dạng của Mông Khách Cao Điền.
Nàng mỉm cười tỏ lộ sự hoan hỉ sau khi bắt người tình phải chịu cực hình thảm thiết trước khi hồn du địa phủ.
Thanh Thanh nhìn về phía cửa hậu :
- Lão nô!
Lão bộc từ phía sau tất tả chạy lên, trên tay lão là chiếc thau mạ vàng cùng một chiếc khăn lụa. Lão nhìn Cao Điền mà biết mình phải làm gì.
Lão nhúng khăn vào chậu nước rồi vắt ráo, cẩn trọng lau những vết máu dính trên cơ thể Liệt Hỏa Thần Nữ.
Động tác của lão thật tỉ mỉ, như sợ làm trầy sước làn da trắng nõn của nàng.

Lau sạch những vệt máu trên cơ thể Thanh Thanh, lão mới rửa đến đôi ngọc thủ mảnh khảnh của nàng.
Chờ cho lão làm xong phận sự, Thanh Thanh mới chỉ cái xác Cao Điền :
- Lão dọn cái thây ma ô uế này rồi hãy đi nghỉ.
Nàng ra xong mệnh lệnh đó mới rảo bước đi về phía cửa hậu phòng.
Lão nô nhìn theo Thanh Thanh, khẽ lắc đầu buông một tiếng thở dài.
Chờ cho Thanh Thanh mất dạng sau cánh cửa. Lão bộc moi trong thắt lưng một gói giấy hồng điều pha vào chậu nước. Một làn khói xanh bốc lên tỏa mùi hăng hắc.
Lão chờ cho khói ngừng bốc hẳn mới sối chậu nước lên xác Cao Điền.
Những âm thanh xèo xèo phát ra, cùng với mùi da thịt tỏa mùi khét lẹt.
Chỉ một lúc sau thi thể Cao Điền chỉ còn là một vũng nước nhầy nhầy.
Đến bây giờ lão bộc mới tiếp tục công việc dọn dẹp Túy Tiên lầu để chuẩn bị cho ngay mai.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 6
Hoa Sơn chưởng môn

Trở lại Kim trang đại phủ, Cát Thiên Phong rảo bước tiến vào gian đại sảnh. Chàng tiến đến cây cột dựng ngay đường thần đạo.
Nhìn cây cột đó, Thiên Phong lẩm nhẩm nói :
- Nhị ca nếu có hiển linh thì để lại dấu tích cho Cát Thiên Phong.
Thiên Phong nói xong định nhãn quan sát thật kỹ cây cột. Thần nhãn sáng ngời của chàng đi lần theo thân cây cột án ngữ đường thần đạo rồi từ từ dừng lại đóng đinh vào gốc cột. Cục táng bằng đá hoa cương đập vào mắt chàng. Cục táng không có gì lạ ngoại trừ ba vết máu như ba điểm son cố ý để lại.
Thiên Phong chau mày nghĩ thầm :
- Phải chăng đây là ấn tích của nhị ca?
Thiên Phong quan sát lại thật kỹ cây cột đó, chàng hít một luồng chân ngươn thật sâu rồi lẩm bẩm nói :
- Nhị ca hiển linh.
Cùng một lúc với câu nói đó Cát Thiên Phong tung một cước đá thốc vào cục táng.
Cục táng bật ra ngoài, cây cột sụp xuống. Cả gian đại sảnh như rung rinh. Nó chưa kịp đổ sụp xuống thì Thiên Phong đã thộp lấy cục táng thoát ra bên ngoài.
Cũng vừa thoát ra ngoài thì gian chính sảnh đổ ụp xuống.
Ầm...
Kim trang đại phủ giờ chỉ còn một đống đổ nát, đó cũng là dấu tích sau cùng của tòa trang viện đã một thời vang bóng.
Thiên Phong bần thần trước sự sụp đổ của tòa trang viện Kim trang. Những hoài niệm trong dĩ vãng đột ngột tái hiện lại trong tâm tưởng chàng.
Chàng nhớ lại tiếng đàn réo rắt ai oán của Nghiêm Lệ Hoa trong ngày đưa tiễn mình lên đường, chén rượu giao tình của Kim trang Trang chủ. Những hoài kỹ đó khiến Thiên Phong không sao dằn được nỗi bồi hồi, buông một tiếng thở dài não nề.
Chàng nhẩm nói :
- Kiếp người thật phù du... Kim trang đại phủ giờ chỉ còn dấu ấn dĩ vãng xa vời.

Thiên Phong khẽ lắc đầu. Trong chàng là một cảm giác mơ hồ trống rỗng.
Thiên Phong nhìn lại cục táng có ba dấu máu. Trên cục táng có những dòng chữ được khắc bằng lối chữ thảo thật cẩn thận và trau chuốt.
“Cát Thiên Phong lão đệ nhã giám.
Trong một lần bôn ba ra quan ngoại, Nhị ca vô tình mua được một cổ vật. Cổ vật đó là một miếng đá có dấu Thủ Long. Sau khi đem cổ vật về huynh đã khảo cứu. Công việc chưa đến đâu thì tin về cổ vật đã truyền ra ngoài giang hồ. Có kẻ mưu toan đoạt cổ vật. Nhị ca biết vì cổ vật mà ngôi Kim trang đại phủ sẽ bị kiếp họa, nên những gì ta khảo cứu được đều để lại trên chiếc áo của Khán Như tiểu nữ, đứa con gái duy nhất của Nhị ca. Nếu đúng như ta dự đoán thì Cát lão đệ hãy thay huynh chăm sóc cho Khán Như. Nhị ca lo lắng nên đã gởi Khán Như đến Dương Châu trấn cho lão bộc Khá. Nhị ca có chết cũng không quên được ơn trời biển của Cát lão đệ.
Nhị ca Trang chủ Kim trang Khán Nhân di bút”.
Thiên Phong đọc hết những dòng chữ trên phiến đá táng mà lòng không sao kềm được nỗi niềm xúc động bùi ngùi, trong lòng chàng trong là một nỗi xót xa ai oán.
Thiên Phong đọc lại một lần nữa, nhẩm nói :
- Nhị ca còn một ái nữ... âu đây cũng phúc trời dành cho Nhị ca.
Chàng ôm cục đá táng toan rời bước ra khỏi Kim trang đại phủ thì bất thình lình từ bên ngoài cổng Kim trang đại phủ có khoảng mười người xuất hiện đang trổ khinh công lướt về phía chàng.
Chỉ không đầy hai cái chớp mắt những người này đã đến trước mặt Cát Thiên Phong.
Dẫn đầu mười gã kiếm thủ là lão một lão nhân thần thái quắc thước. Mặc dù chân diện của lão đã ngoài ngũ tuần nhưng tóc râu vẫn đen mượt.
Lão nhân nhìn Cát Thiên Phong :
- Lão phu đoán không lầm, tôn giá đây chính là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
Thiên Phong khẽ gật đầu, ôm quyền hỏi lại lão :
- Còn tôn giá chính là Chưởng môn Hoa Sơn phái Vạn Bá Thành?
- Đích thị lão phu.
Ánh mắt sáng ngời của Vạn chưởng môn nhìn cục đá táng trên Cát Thiên Phong. Lão tằng hắng lấy giọng nói :
- Tôn giá chắc đoán biết vì sao lão phu rời Hoa Sơn tìm đến Kim trang đại phủ chứ?

- Vạn chưởng môn tìm đến Kim trang đại phủ để truy nguyên huyết án của Nhị ca Khán Nhân.
- Không sai. Nhưng lão phu có việc còn hệ trọng hơn là tìm ái đồ Nghiêm Lệ Hoa.
- Tẩu tẩu đã không có ở đây kể từ sau kiếp họa Kim trang đại phủ.
Vạn Bá Thành nhìn qua đống đổ nát của gian chính sảnh.
Lão buông một tràng thở ra rồi nói :
- Chỉ vì cổ vật Long cốc mà tôn giá đã đánh mất nhân tính.
Thiên Phong cau mày :
- Chưởng môn nói gì?
- Hừ... tôn giá còn giả vờ nữa ư? Tôn giá quay lại Kim trang đại phủ để xóa dấu tích của mình. Giang hồ ai mà không biết huyết án Kim trang đại phủ do chính tay tôn giá gây ra. Võ lâm Minh chủ vì tình riêng mà không muốn truy cứu hành tích của tôn giá.
Cát Thiên Phong khoát tay cướp lời Vạn Bá Thành :
- Nghĩa huynh đệ đối với tại hạ rất trọng, không chỉ vì một cổ vật Long cốc mà Cát Thiên Phong đánh đổi nó. Vạn chưởng môn nói như vậy là ngậm máu phun người đó.
- Chẳng lẽ một câu nói của tôn giá có thể xóa được hành tích nhơ nhuốc của mình sao? Võ lâm Minh chủ Chu Đại Thiên vì tình không truy cứu tội trạng của ngươi, nhưng lão phu thì khác. Lão phu không thể khoanh tay ngồi nhìn huyết án của ái đồ Nghiêm Lệ Hoa.
- Thịnh ý của Vạn chưởng môn tại hạ rất bội phục, nhưng sự thật tại hạ là kẻ ngoại cuộc. Mặc dù vậy tại hạ cũng không mặc nhiên để qua huyết án của Nhị ca Kim trang chủ nhân. Tại hạ nói như thế, mong Chưởng môn hiểu cho Cát Thiên Phong.
Vạn Bá Thành vuốt chòm râu đen mượt.
Lão tằng hắng nói :
- Tôn giá khẳng định huyết án Kim trang đại phủ không có bàn tay của tôn giá nhúng vào?
- Những lời của Vạn chưởng môn khiến tại hạ sững sờ. Chẳng lẽ Chưởng môn
không tin vào Cát Thiên Phong?
- Làm sao lão phu có thể tin được!
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Tin hay không là quyền của Chưởng môn, còn tâm Cát Thiên Phong trong sạch là được rồi.
Chàng ôm quyền xá Vạn Bá Thành :
- Cáo từ!
Thiên Phong toan dợm bước thì Chưởng môn Hoa Sơn lách bộ chặn

ngang trước mặt chàng :
- Tôn Giá chưa thể đi được.
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Cát Thiên Phong thoạt cau hẳn lại :
- Sao tại hạ lại không được quyền rời khỏi đây. Vạn chưởng môn định cản bước Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong ư? Đôi Ma Hoàn của tại hạ rất nặng đạo nghĩa nhưng cũng rất vô tình.
Thiên Phong gay gắt nói :
- Cáo từ.
Vạn Bá Thành khoát tay :
- Khoan...
- Chưởng môn muốn hỏi gì?
Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành nhìn cục đá táng trên tay Thiên Phong :
- Lão phu đã nói rồi, huyết án của ái đồ không thể làm ngơ được. Lão phu đến Kim trang đại phủ lần này cố ý tìm tông tích kẻ đã dựng ra huyết án Kim trang.
Lão quét chòm râu đen mượt :
- Mặc dù thiên hạ đồn huyết án này do chính tay tôn giá gây ra nhưng lão phu vẫn bán tín bán nghi. Chẳng lẽ một Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong lại có thủ đoạn đê hèn chỉ vì cổ vật Long cốc?
Thiên Phong cướp lời Vạn Bá Thành
- Tại hạ không như người ta nói.
- Lão phu cũng nghĩ như vậy.
- Lời đã nói cạn ý, tại hạ đi được rồi chứ?
Vạn Bá Thành lắc đầu :
- Lão phu muốn biết cái gì trên tay tôn giá. Nếu như nó chính là ấn tích minh chứng cho sự vô can của tôn giá, Vạn Bá Thành xin được khảo chứng, và sẽ lách mình mười trượng nhường đường cho tôn giá.
- Hiện tại thì Vạn chưởng môn chưa thể khảo chứng được hoàng thạch này.
Vạn Bá Thành nhíu mày, gằn giọng hỏi :
- Tại sao?
- Rất dễ hiểu, sau cái chết của Nhị ca Kim trang Trang chủ, Cát Thiên Phong cảm thấy không còn tin vào ai nữa.
- Đó là lời thật của tôn giá ư?
- Tại hạ nghĩ sao thì nói vậy.
Vạn Bá Thành gay gắt nói :
- Lão phu nghĩ khối hoàng thạch kia chính là dấu tích minh chứng sự nhúng tay của tôn giá vào huyết án, nên tôn giá muốn hủy nó đi.

Thiên Phong sa sầm mặt nạt ngang :
- Sàm ngôn!
Chàng hít một luồng chân ngươi thật sâu nghiêm giọng nói từng tiếng :
- Tại hạ đã nhường Vạn chưởng môn, vì cái tâm của Chưởng môn nghĩ đến tẩu tẩu Nghiêm Lệ Hoa. Nếu như người khác không phải là Chưởng môn nhân thì
Thiên Phong không bỏ qua những lời sàm ngôn vừa rồi đâu.
- Nếu tôn giá khẳng khái tự cho rằng mình không liên can đến huyết án Kim trang và cổ vật Long cốc, thì sao không cho lão phu khảo chứng hoàng thạch trên tay tôn giá?
- Tại hạ không cho Chưởng môn khảo chứng bởi vì trên hoàng thạch này có bút tự của Nhị ca Khán Nhân trang chủ.
- Những bút tự đó nói gì?
- Bây giờ thì tại hạ chưa thể nói ra với bất cứ ai.
- Phải chăng đó là những bút tự mà Kim trang Trang chủ để lại cáo giác án trạng của tôn giá?
Chân diện của Cát Thiên Phong sa sầm :
- Những lời của Vạn chưởng môn, Cát Thiên Phong không cần phải nghe nữa. Hãy tránh đường cho tại hạ.
Vạn Bá Thành lắc đầu :
- Chừng nào tôn giá chưa cho Vạn lão phu khảo chứng những bút tự trên hoàng thạch thì lão chưa thể cho tôn giá rời khỏi Kim trang được.
- Hoa Sơn phái có thể cản bước được Song Hoàn Lãnh Nhân ư?
- Vì ái đồ Nghiêm Lệ Hoa, Hoa Sơn phải bắt tôn giá trả lại những gì đã vay của Kim trang đại phủ.
- Hừ... Nói như thế nào thì Vạn chưởng môn cũng vẫn không tin. Các người quả là hồ đồ.
- Chỉ cần tôn giá cho lão phu khảo chứng hoàng thạch thì không có chuyện can
qua giữa Hoa Sơn và tôn giá.
Thiên Phong nạt ngang :
- Sàm ngôn! Không ai có thể đọc được những bút tự trên khối hoàng thạch này khi Cát Thiên Phong chưa cho phép!
Thiên Phong nói xong dấn bước đi tới.
Chưởng môn Hoa Sơn rút soạt trường kiếm dắt sau lưng, thét lớn :
- Khởi trận.
Thiên Phong cau mày, gằn giọng nói :
- Tại hạ đã nói hết lời nhưng Chưởng môn vẫn khư khư giữ lấy ý

niệm của người. Cát Thiên Phong đành thất lễ với tẩu tẩu Nghiêm Lệ Hoa.
Thiên Phong vừa nói vừa dấn bộ đi tới.
Vạn Bá Thành thét lên :
- Ngũ Tinh Hoa Sơn kiếm pháp.
Năm gã kiếm thủ Hoa Sơn đồng loạt cất thành năm hướng vung trường kiếm tập kich Cát Thiên Phong.
Năm gã kiếm thủ kết thành màn lưới kiếm quang như hình hoa mai năm cánh mà nhụy của đóa hoa kiếm chính là đối phương của họ.
Cả một không gian trên ba trượng vuông chỉ có màn kiếm ảnh dầy đặc và bóng người nhoang nhoáng.
Khi năm gã kiếm thủ Hoa Sơn vừa triển khai thế trận Hoa Sơn Ngũ Tinh kiếm pháp, khi những đạo ánh kiếm dũng mãnh kia vừa chộp tới thân Thiên Phong thì chàng liền thi triển thuật Phi Long Triển Xí.
Thân ảnh Cát Thiên Phong ví như một cơn lốc xoay cuồn cuộn bổ lên trên không. Cùng với thuật Phi Long Triển Xí thì những đạo chỉ kình với sức công phá như bảo đao, bảo kiếm thoát ra đánh thẳng vào năm lưỡi kiếm đang chụp tới chàng.
Chát... Chát... Chát... Chát...Chát...
Những thanh trường kiếm của năm gã kiếm thủ Hoa Sơn bị chỉ kình đánh bắn ngược trở lại.
Cả năm gã kiếm thủ Hoa Sơn đồng loạt thối bộ về sau. Cả năm gã kiếm thủ hoành kiếm, trong khi Chưởng môn Hoa Sơn lại thét tiếp :
- Ngũ Lôi Phi!
Vạn Bá Thành chưa kịp thốt hết khẩu quyết điều phối kiếm trận Hoa Sơn Ngũ Tinh.
Tiếng “Kiếm” còn chưa kịp thoát ra khỏi hẳn bờ môi thâm xì của lão thì bất ngờ Cát Thiên Phong như một cánh én cắt một đường vòng cung thoắt đến bên lão.
Chưởng môn Hoa Sơn bối rối toan vung kiếm chém xả vào đối phương. Nhưng ý tưởng đó vừa mới hiện ra trong tâm ý của lão thì cảm giác yết hầu của mình có dấu tích của thần chết.
Cảm giác đó khiến cho lão rùng mình bỏ luôn ý niệm sát tử Cát Thiên Phong. Vạn Bá Thành nhìn lại.
Ba ngón chỉ của Cát Thiên Phong tạo ra một thế vuốt như móng chim ưng chực chờ quấu vào tử huyệt của lão. Vạn Bá Thành xuất mồ hôi.
Lão nhìn Cát Thiên Phong :
- Tôn giá...
Tinh nhãn của Cát Thiên Phong ngời ngời sắc na của thần chết chiếu thẳng vào mặt Chưởng môn Vạn Bá Thành :

- Nếu Chưởng môn vẫn còn buộc tại hạ phải cho người khảo chứng di bút của Nhị ca thì tuyệt kỹ Tam Chỉ Sầu Ưng của tại hạ sẽ bứt đứt cuốn họng của Chưởng môn.
Vạn Bá Thành dựng ngược cả tóc gáy sau câu nói lạnh lùng của Cát Thiên Phong.
Lão ngượng ngịu nói :
- Lão cũng chỉ vì huyết án của ái đồ Nghiêm Lệ Hoa.
- Chính vì mục đích đó mà Chưởng môn mới còn giữ được cái mạng khi đối mặt với Song Hoàn Lãnh Nhân. Chưởng môn đừng buộc tại hạ phải có lỗi với tẩu tẩu. Đừng để Song Hoàn xuất hiện khi Cát Thiên Phong chưa muốn.
- Lão phu hiểu.
Thiên phong buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :
- Tại hạ rất cảm phục nghĩa sư đồ của Chưởng môn với tẩu tẩu. Nếu trong một năm Cát Thiên Phong không truy ra thủ phạm vấy máu Kim trang đại phủ thì sẽ tự mình phán xử trước công đạo của quần hào.
Vạn Bá Thành chớp mắt. Cảm giác nhờn nhợt của ngón tay tuyệt kỹ Tam Chỉ Sầu Ưng hiện ra tại vùng tử huyệt yết hầu khiến toàn thân lão như đóng băng, xương sống như có hàn khí chạy dọc từ trên xuống dưới, nhưng mồ hôi thì lại tuôn ra khiến cho bản thủ giữ đốc kiếm nhơm nhớp.
Lão gượng nói :
- Lão phu sẽ không khảo chứng bút tự của Kim trang Trang chủ nữa.
Thiên Phong từ từ rút tay lại, miệng thì nói :
- Đa tạ Chưởng môn.
Cát Thiên Phong ôm khối hoàng thạch trở bộ trổ khinh công bỏ đi.
Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Đại Thành nhìn theo bóng Cát Thiên Phong khẽ vuốt râu cười mỉm.
Lão nhẩm nói :
- Giờ thì lão phu tin rằng Song Hoàn Lãnh Nhân sẽ chẳng bao giờ tìm đến Hoa Sơn phái.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 7
Người say kẻ tỉnh

Dương Châu thành
Thiên Phong rảo bộ đi qua cổng tòa thành sừng sững. Chàng dừng bước trước một tòa trang viện đóng cửa im ỉm. Nhìn cánh cửa đóng kín như muốn cách ly tòa trang viện với cảnh sống tấp nập hối hả bên ngoài của các cư dân thành Dương Châu, Thiên Phong thoạt lưỡng lự.
Chàng bước qua gian cửa hiệu đối diện với tòa trang viện.
Từ trong cửa hiệu, một gã hán nhân vận trường y theo lối trang phục của những thương nhân bước ra. Gã nhìn Thiên Phong :
- Khách nhân cần chi?
Thiên Phong ôm quyền xá :
- Tại hạ mạn phép xin được hỏi tôn giá chủ nhân của tòa trang viện bên kia...
Gã đại hán thương nhân rối rít nói :
- Khách nhân muốn hỏi lão Tôn gù?
Thiên Phong gật đầu.
Gã đại hán rối rít nói :
- Lão Tôn gù đang ở trong đó đó. Lão này kỳ hoặc lắm, tự dưng đóng cửa không tiếp một ai nữa kể từ ba con trăng.
Thiên Phong ôm quyền xá gã :
- Đa tạ tôn giá.
Gã khoát tay :
- Không có chi. À... Tôi có nghe lão Tôn gù đóng cửa để chờ người nào đó. Người đó tên là Cát Thiên Phong thì phải.
Thiên Phong mỉm cười :
- Không giấu gì tôn giá, tại hạ chính là Cát Thiên Phong.
Gã reo lên :
- A, thì ra là Cát huynh đây.
Gã xúm xít :
- Mời vào... Mời vào...
Thiên Phong không tiện từ chối liền theo gã bước vào cửa hiệu.
Gã đại hán thương nhân hối thúc bọn gia nô pha trà thết khách. Y dẫn Thiên

Phong vào gian thư phòng khá tươm tất.
Gã tự giới thiệu :
- Tôi họ Điền, tên Lã Trung.
Thiên Phong ôm quyền xá :
- Hân hạnh được bái kiến Điền huynh.
Điền Lã Trung bưng trà rót ra chén. Y vừa rót vừa nói :
- Cát huynh đừng thủ lễ như vậy, Điền Lã Trung này áy náy lắm.
Y bưng chén trà trao qua tay Thiên Phong :
- Mời Cát huynh.
- Đa tạ Điền huynh!
Thiên Phong nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống bàn.
Điền Lã Trung nhìn Thiên Phong, nói :
- Lão Tôn gù có nói với tôi về Cát huynh. Vừa gặp Cát huynh ngoài cửa tôi đã ngờ ngợ huynh chính là Cát Thiên Phong, người mà lão Tôn gù đang chờ.
- Tại hạ đến Dương Châu lần này mục đích tìm lão Tôn gù cũng chỉ vì một người bằng hữu thủ túc.
Điền Lã Trung xoa tay nói :
- Cát huynh cứ yên tâm, chỉ cần tôi gõ cửa thì lão Tôn gù sẽ xuất hiện ngay.
Điền Lã Trung nhấp một ngụm trà, lấy giọng nói tiếp :
- Lần đầu tiên Điền Lã Trung mới được hạnh ngộ với Cát huynh. Tôi có nghe lão Tôn gù nói, Cát huynh là người võ lâm với ngoại danh Song Hoàn Lãnh Nhân, mà bất cứ người nào trong giang hồ cũng đều biết.
- Điền huynh đừng tin vào những lời của lão Tôn gù. Tại hạ chưa từng gặp qua
lão Tôn gù lần nào.
- Nếu lão Tôn gù nói sai, thì phong thái của Cát huynh cũng nói cho Điền Lã Trung này biết huynh là một bậc đại hiệp trong giới võ lâm.
- Tại hạ không như Điền huynh nghĩ đâu.
Thiên Phong uống cạn số trà rồi nhìn Điền Lã Trung, nói :
- Tại hạ mạn phép phiền Điền huynh gọi giùm lão Tôn gù, chủ nhân tòa trang viện đối diện.
Điền Lã Trung gật đầu :
- Tất nhiên rồi. Tôi phải giúp Cát huynh chứ. Thật ra lão gù đã nhờ tôi làm điều đó mà. Nếu như Cát huynh không nhờ tôi thì có gọi đến khản cổ cũng không ai mở đâu. Chỉ có tôi mới biết được ám hiệu mà thôi.
- Sao lão Tôn gù lại nhờ đến Điền huynh?

Điền Lã Trung nhún vai :
- Chuyện này thì tôi cũng không biết nữa. Có lẽ lão Tôn gù giở chứng muốn
đóng cửa không tiếp xúc với người lạ mà chờ Cát huynh.
Điền Lã Trung đứng lên :
- Để tôi qua gọi lão vậy.
- Thật phiền đến Điền huynh.
- Ây... Việc cỏn con mà phiền gì. Cát huynh khách sáo quá.
Hai người rời cửa hiệu bước qua tòa trang viện.
Điền Lã Trung nắm chiếc vòng sắt khện vào cửa hai tiếng.
Cộp... Cộp...
Y chờ một lúc lại phện tiếp hai tiếng, rồi nhìn lại Cát Thiên Phong :
- Lão Tôn gù sẽ ra ngay thôi.
Quả đúng như Điền Lã Trung nói, chỉ một lúc sau thì cánh cửa im ỉm của tòa trang viện hé mở. Một khuôn mặt nhú ra. Khuôn mặt có những nét khắc khổ và cau có.
Lão Tôn gù nói :
- Lão Điền có gì mà gọi ta vậy?
Điền Lã Trung hất mặt nói :
- Người lão chờ đã đến rồi nè, sao không thỉnh Cát huynh vào?
Lão Tôn gù nhìn Cát Thiền Phong bằng ánh mắt xét nét.
Chàng nhìn lão, từ tốn nói :
- Tại hạ là Cát Thiên Phong, tam đệ của Kim trang đại phủ Trang chủ.
Lão Tôn gù hơi nghiêng đầu ngắm Thiên Phong :
- Công tử là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong?
Chàng khẽ gật đầu.
Lão Tôn gù trang trọng nói :
- Lão chưa từng gặp tôn giá lần nào.
- Tại hạ cũng chưa từng gặp tôn giá.
- Thế tôn giá có gì minh chứng thân phận của mình không?
Thiên Phong mỉm cười :
- Tôn giá không tin tại hạ chính là Cát Thiên Phong?
- Không phải không tin, nhưng lão muốn biết thật chính xác.
Thiên Phong mỉm cười :
- Tôn giá muốn tại hạ minh chứng?
Lão Tôn gù gật đầu.
Thiên Phong xòe hai bàn tay đến trước :
- Tôn giá hãy nhìn kỹ.
Chàng khẽ lắc cổ tay, ngay lập tức từ trong ống tay áo đôi Ma Hoàn

nhỏ xíu cỡ hai đồng tiền kẽm thoạt lướt ra nằm gọn trong đôi bản thủ của Cát Thiên Phong, rồi lại nhanh chóng biến mất khi chàng lắc cổ tay lần nữa.
Lão Tôn gù nhướn mày nói :
- Đúng rồi. Đúng là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát đại hiệp.
Lão vừa nói vừa mở rộng cánh cửa hơn một chút :
- Mời Cát đại hiệp!
Thiên Phong lẩn vào trong tòa trang viện. Đến lúc này chàng mới có thể thấy rõ chiếc lưng gù cửa lão Tôn, trên lưng là khối gù to cỡ một quả dưa, chễm chệ nằm ngay gần gáy. Khối gù đó như muốn đè chiếc lưng của lão Tôn phải khòm xuống sâu hơn.
Chờ cho Thiên Phong vào, lão Tôn gù mới nói với Điền Lã Trung :
- Lão gù đa tạ Điền huynh!
Điền Lã Trung khoát tay :
- Hê... Lão đừng khách sáo như vậy chứ.
Lão Tôn gù từ tốn nói :
- Tối nay lão Tôn mời Điền huynh qua đây chén thù chén tạc với Cát đại hiệp.
- Lão không mời thì Điền Lã Trung này cũng qua mà.
Y nhìn Thiên Phong :
- Đêm nay Điền Lã Trung này sẽ bồi tiếp Cát huynh đó.
- Tại hạ xin được bồi tiếp Điền huynh.
Chàng ôm quyền xá Điền Lã Trung :
- Hẹn tái kiến!
- Hẹn.
Lão Tôn gù đóng sập cửa lại khi Điền Lã Trung vừa quay lưng. Lão hối hả quay qua Cát Thiên Phong :
- Cát đại hiệp... Lão gù này đã chờ ngươi lâu lắm rồi. Chờ đến mỏi cả cổ.
- Tại hạ chỉ mới được tin kiếp nạn của Nhị ca Kim trang Trang chủ.
Lão Tôn gù buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Lão nô cũng không ngờ kiếp nạn lại đổ sập xuống đầu chủ nhân.
Lão nhìn Thiên Phong :
- Mời Cát đại hiệp vào trong.
- Lão Tôn đừng gọi Thiên Phong khách sáo như vậy. Chúng ta là người nhà với nhau.
- Lão bộc không dám.
Thiên Phong lắc đầu :
- Lão Tôn cứ gọi tại hạ là Thiên Phong được rồi.
- Vậy cũng được.

Lão Tôn gù đưa Thiên Phong đến gian thư phòng.
Thiên Phong vừa yên vị đã hỏi :
- Lão Tôn... Thiên Phong muốn gặp Khán Như.
Lão Tôn gù bưng vò rượ đặt xuống trước mặt chàng :
- Thiên Phong muốn gặp Khán Như ngay bây giờ à?
- Không có gì bất tiện đối với Khán Như chứ?
Lão Tôn gù buông một tiếng thở dài, rồi ngồi xuống đối diện với chàng. Lão chống tay lên bàn, tựa vào cằm như đỡ lấy thủ cấp, nếu không sợ rằng cục gù trên lưng sẽ đè thân lão nằm móp xuống bàn.
Lão từ tốn nói :
- Tất nhiên để Khán Như gặp Thiên Phong tôn giá không có bất tiện rồi, nhưng 1ão chỉ ngại...
- Lão Tôn có gì ngại?
- Khán Như đã nghe hung tin về kiếp nạn của thân phụ chủ nhân. Nó lúc này rất buồn phiền, nên lão đã cho người đưa Khán Như đi du sơn ngoạn cảnh trên Hoàng Thạch Cương.
Thiên Phong cau mày :
- Hoàng Thạch Cương?
Lão Tôn gù gật đầu :
- Trên Hoàng Thạch Cương, Khán chủ nhân có một hoa viên rất đẹp mà không một nơi nào có. Lúc sinh thời Khán chủ nhân thường đến Hoàng Thạch Cương nghỉ ngơi khi tiết trời lập đông. Nay lão Tôn để cho Khán Như lên hoa viên Hoàng Thạch Cương nghỉ ngơi, hy vọng phong thủy của hoa viên Hoàng Thạch Cương khiến cho Khán Như tiểu thư vơi được nỗi phiền muộn trong lòng.
Lão Tôn gù rót rượu ra chén :
- Mời tôn giá!
- Đa tạ lão Tôn.
Chàng bưng chén rượu nhưng không uống.
Lão Tôn gù nói :
- Tôn giá biết rượu gì trong chén chứ?
Thiên Phong mỉm cười :
- Lúc Nhị ca còn sinh thời, tại hạ và Nhị ca thường đối ẩm, chén thù chén tạc, mà rượu thường uống là Thổ Phồn tửu.
Lão Tôn gù nhướn mày nhìn Thiên Phong.
Thiên Phong nhìn lão Tôn gù :
- Rượu trong chén lão Tôn đưa cho Thiên Phong không phải là Thổ Phồn tửu của Nhị ca uống hồi nào.
- À... Thiên Phong tôn giá thật là tinh tường. Rượu trong chén quả không phải là Thổ Phồn tửu của chủ nhân.

Thiên Phong thở dài :
- Trước đây Nhị ca có nói, Thổ Phồn tửu của Kim trang đại phủ có thể thết đãi trăm người uống say trong ba tháng vẫn không hết. Thế mà nay chỉ sau ba con trăng, rượu Thổ phồn cũng không còn.
Lão Tôn gù tất tả đứng lên :
- Thiên Phong tôn giá miễn thứ!
- Tại hạ không bắt lỗi lão Tôn đâu. Nhị ca viên tịch thì ắt phải có sự thay đổi trang Kim trang đại phủ chứ.
- Đa tạ Thiên Phong tôn giá đã lưu tình. Nghe tôn giá nói lão luôn rất thẹn.
- Tại hạ đã nói không trách tôn giá.
Lão Tôn gù ngồi trở lại :
- Không có Thổ Phồn tửu của chủ nhân, nhưng rượu trong chấn tôn giá là hảo tửu độc nhất vô nhị của đất Dương Châu đó. Lão Tôn gù phải ra tận Ô Đầu Quan, mua của Túy Tiên lầu đem về đây chờ đợi tôn giá.
- Thiên Phong có nghe danh Túy Tiên lầu và Túy Tiên tửu nhưng chưa có dịp quá vãng qua.
- Nếu tôn giá lưu lại đây lâu lão Tôn sẽ tự mình đưa tôn giá đến Túy Tiên lầu. Ở Túy Tiên lầu có trang giai nhân tuyệt sắc lên là Mộc Thanh Thanh cũng với hảo tủu Túy Tiên tửu mà không có thứ rượu nào sánh bằng.
- Nhất định tại hạ sẽ đến đó.
Lão Tôn gù đứng lên :
- Tôn giá đi đường xa đã mệt hãy nghỉ ngơi. Ngày mai lão Tôn sẽ đưa tôn giá lên Hoàng Thạch Cương gặp Khán Như. Thiên Phong tôn giá có gì cần cứ gọi 1ão Tôn.
Lão thoạt nhếch cánh môi cố nặn một nụ cười với chàng, nói tiếp :
- Cuối cùng lão Tôn cũng gặp được.

Hồi 8
Cát bụi giang hồ

- Khất bá bá... Khán Như đói bụng quá rồi!
Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ vò đầu bứt râu :
- Ấy da... Nha đầu đói bụng thì lão cũng đói bụng vậy.
- Đói bụng sao bá bá hổng kiếm cái gì ăn?
Bang chủ Cál bang chau mày :
- Bá bá cũng muốn đi tìm cái ăn cho nha đầu lắm, nhưng khốn nỗi, lão chỉ cần thò cái mặt ra bên ngoài thì nhất định sẽ có chuyện lớn ngay mà.
Khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé mười ba tuổi sụ hẳn xuống. Khán Như vừa nhăn nhó vừa nói :
- Hổng lẽ Khán Như và bá bá chịu chết đói à. Hồi ở Kim trang, chỉ cần Khán Như đòi ăn là có người mang thức ăn vào ngay. Thậm chí gia gia còn bắt Khán Như ăn nữa kìa.
Khán Như phụng phịu :
- Bá bá không thương Khán Như bằng gia gia.
Khất Tổ Tổ tròn mắt :
- Con nha đầu này... Không biết gì hết. Cái gì gọi là không thương, cái gì là thương chứ? Bộ lúc này nha đầu tưởng như hồi còn ở Kim trang đại phủ sao?
Khán Như cúi mặt bật khóc tức tưởi. Khán Như vừa khóc vừa nói :
- Sao mọi người ác với Khán Như quá hả?
Khất Tổ Tổ lắc đầu :
- Hây...
Lão dịch sát vào Khán Như, choàng tay qua vai cô bé :
- Khán Như nghe bá bá nói đây nè. Không phải Khất bá bá không muốn đi tìm cái ăn cho Khán Như đâu, nhưng lúc này ra ngoài rất nguy hiểm. Bá bá và Khán Như cần phải chịu đựng chờ tìm được Cát thúc thúc, thì lúc đó Khán Như tha hồ mà ăn. Bá bá nghĩ Cát thúc thúc cũng đang đi tìm Khán Như.
Khán Như nhìn Khất Tổ Tổ :
- Biết chừng nào Cát thúc thúc mới đến. Cát thúc thúc đến chắc Khán Như chết đói rồi quá.
- Hây da... Lão ăn mày này biết làm sao đây?

Khất Tổ Tổ vuốt tóc Khán Như :
- Tiểu nữ ráng chịu đựng đi.
Lão nhìn ra bên ngoài ngôi miếu hoang :
- Chờ đêm xuống, bá bá sẽ đi tìm cái gì cho Khán Như ăn. Bây giờ thì Khán Như ngủ đi.
Khán Như đứng lên :
- Bá bá... Khán Như muốn về Kim trang đại phủ gặp gia gia và mẫu thân. À, ở Kim trang đại phủ, Khán Như không bị đói và bá bá cũng không bị đói nữa.
Khán Như nắm tay Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ :
- Bá bá, mình về Kim trang đại phủ đi, Bá bá đưa Khán Như về gặp gia gia và mẫu thân.
Khất Tổ Tổ vò đầu :
- Nha đầu... Ngươi phải hiểu...
Khán Như dậm chân :
- Không... Khán Như không hiểu gì hết. Bá bá phải đưa Khán Như về. Nếu bá báhỏng đưa Khán Như cũng sẽ tự về một mình. Khán Như nhớ gia gia và mẫu thân lắm rồi.
Khán Như dằng tay Khất Tổ Tổ :
- Bá bá...
Khất Tổ Tổ đứng lên, nhìn Khán Như, lắc đầu :
- Nha đầu... Ngươi phải hiểu cho bá bá của ngươi. Hiện tại bá bá và ngươi chỉ có màn trời chiếu đất mà thôi.
Khán Như phụng phịu lắc đầu :
- Không... Bá bá nói dối Khán Như. Bá bá muốn bắt Khán Như theo bá bá. Khán Như hổng chịu đâu. Khán Như nhớ gia gia và mẫu thân.
Khán Như lại dằng tay lão Cái bang :
- Bá bá...
Khán Như bật khóc tức tưởi.
Thấy Khán Như khóc nức nở, Khất Tổ Tổ càng lúng túng hơn. Lão vò đầu bứt tai, nói :
- Trời ơi là trời! Lão ăn mày này nói như thế nào cho ngươi hiểu đây.
Lão dậm chân rít tên :
- Mẹ tổ cái lũ bất nhân bất nghĩa.
Khán Như tròn mắt nhìn Khất Tổ Tổ :
- Bá bá chửi Khán Như à?
- Hê... Nha đầu đừng nghĩ vậy. Bá bá đây thương nha đầu không hết, cớ sao lại chửi chứ?
Lão vuốt tóc Khán Như :
- Hồi đó lão nhân gia Kim trang đại phủ rất trọng vọng bá bá, mặc dù

bá bá chỉ là một lão ăn mày tầm thường. Mỗi lần bá bá quá vãng Kim trang đại phủ cũng đều được lão nhân gia xem như thượng khách.
- Gia gia đối xử tốt với bá bá như vậy, sao bá bá hổng đưa Khán Như về gặp gia gia. Gia gia sẽ khoản đãi bá bá một bữa đại yến thật ngon nè.
Khất Tổ Tổ thở dài, nhìn ra ngoài ngôi miếu hoang.
Lão lẩm nhẩm nói :
- Ta phải làm sao bây giờ?
Khán Như dằng tay Khất Tổ Tổ :
- Bá bá. Chúng mình về Kim trang đại phủ nhe.
Khất Tổ Tổ nghe Khán Như nói càng bối rối nhiều hơn. Lão buông một tiếng thở dài thườn thượt. Nhìn lại Khán Như. Khất Tổ Tổ nặn một nụ cười méo xệch.
Lão nói :
- Nha đầu đói lắm rồi phải không?
Khán Như gật đầu :
- Khán Như đói lắm rồi.
- Bá bá thì lại đang thèm rượu muốn chảy nước miếng đây.
Lão vuốt râu :
- Được rồi... Chúng ta sẽ có cái ăn cái uống.
Khán Như tròn mắt nhìn Khất Tổ Tổ :
- Bá bá... Tìm cái ăn cái uống ở đâu? Bá bá dẫn Khán Như về Kim trang đại phủ phải không?
Khất Tổ Tổ lắc đầu :
- Bá bá có cách mà.
Lão nắm tay Khán Như :
- Đi với bá bá. Bá bá và Khán Như không thể ngồi lì trong cổ miếu này để đợi chết đói chết khát.
Khán Như liếc Khất Tổ Tổ :
- Bây giờ bá bá mới chịu nghe lời của Khán Như. Bá bá đưa Khán Như về Kim trang chứ?
Khất Tổ Tổ lắc đầu thở ra :
- Kim trang đại phủ giờ đâu còn nữa. Nhưng bá bá có một chỗ chẳng thua gì Kim trang đại phủ đâu.
Khán Như phụng phịu :
- Khán Như muốn về Kim trang đại phủ à.
- Hây... Được rồi. Khi nào gặp Cát thúc thúc thì Khán Như sẽ trở về Kim trang đại phủ. Nha đầu chịu chưa?
Khán Như sa sầm mặt :
- Chừng nào Cát thúc thúc mới đến?

- Làm sao bá bá biết được, nhưng chắc cũng chỉ trong nay mai thôi. Bây giờ thì nha đầu đừng có đòi về Kim trang đại phủ nữa, để bá bá còn rảnh trí tìm cái ăn cái uống cho ngươi. Nha đầu chịu không?
Khán Như gượng gật đầu :
- Bá bá hứa với Khán Như đó.
- Bá bá hứa.
Hai người rời ngôi miếu hoang, theo tiểu lộ đi về phía trấn Trung Châu.
Khán Như nhìn Khất Tổ Tổ :
- Bá bá dẫn Khán Như đi đâu vậy?
- Bá bá sực nhớ đến một người. Hy vọng sẽ gặp được người này.
Khán Như nhướn mày hỏi :
- Người đó là ai vậy?
Lão gãi đầu :
- Người này có quan hệ khá mật thiết với Cát thúc thúc của Khán Như.
- Bá bá... Người đó giống gia gia không?
- Giống gia gia của Khán Như về tính tình.
Khán Như reo lên :
- Bá bá... Khán Như hiểu rồi.
- Hiểu gì?
- Nhất định bá bá đưa Khán Như về Kim trang đại phủ nè.
- Nha đầu... Bá bá đã nói rồi. Ngươi hãy để cho bá bá rảnh tâm rảnh trí tìm cái ăn cái uống chứ. Tại bá bá không muốn nói sự thật với nha đầu mà thôi.
Hai người vừa đến giao lộ của tiểu đạo thì Khất Tổ Tổ nghe tiếng vó ngựa cất lên dồn dập.
Lão khẩn trương nói với Khán Như :
- Khán Như... Ba bá và ngươi tạm nấp vào chỗ nào đợi nhóm nhân mã này đi qua rồi sẽ đi tiếp.
Khất Tổ Tổ vừa nói vừa kéo Khán Như nấp vào một bụi rậm ven đường.
Lão và khán Như vừa ẩn mình thì toán nhân mã cũng xuất hiện.
Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ nhìn qua kẽ bụi rậm quan sát. Lão giật mình khi nhận ra dẫn đầu đoàn nhân mã chính là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.
Khất Tổ Tổ nghĩ thầm :
- Lũ bất nhân bất nghĩa đến Trung Châu để gì đây? Chẳng lẽ bọn chúng cũng đến Giản Hoa thiền viện?
Toán nhân mã trên hai mươi nhân mạng do Ma Kiếm Vô Nhân dẫn

đầu lướt qua chỗ Khất Tổ Tổ và Khán Như nấp.
Chờ cho toán nhân mã đó đi xa, Khất Tổ Tổ mới nắm tay Khán Như dẫn ra ngoài.
Khán Như hỏi :
- Bá bá... Sao chúng ta phải ẩn nấp bọn người kia chứ?
Khất Tổ Tổ vuốt tóc Khán Như :
- Khi nào nha đầu đủ trí khôn thì ắt biết thôi. Bá bá chỉ nói với ngươi là tất cả bọn người trên giang hồ đều ma mãnh và chẳng một ai là người tốt cả. Cũng chỉ vì người giang hồ mà nha đầu và lão ăn mày già này phải chịu đói, chịu khát đó.
Khán Như hỏi :
- Người giang hồ là những ai vậy?
- Nha đầu hỏi như vậy làm sao ta trả lời được. Nha đầu đừng có hỏi, đừng có nói nữa, để dành sức mà chịu đựng cái đói chứ. Ngươi nói mãi thì sẽ hết hơi đó.
Khán Như nhìn Khất Tổ Tổ, gật đầu.
Hai người mải miết đi trong cái đói và cái khát.
Đến xế trưa thì họ cũng đến được Trung Châu trấn.
Khán Như dừng bước bên một gian hàng bán bánh nướng, mùi thơm lừng từ những chiếc bánh nướng bốc lên khiến cô bé càng cảm thấy cơn đói hành hạ.
Khán Như nhìn xấp bánh nướng để trên bàn.
Khất Tổ Tổ dằng tay Khán Như :
- Nha đầu nhìn gì vậy?
Khán Như nuốt nước miếng rồi nói :
- Bá bá... Khán Như đói quá!
Lão ăn mày vuốt râu :
- Nha đầu thèm bánh phải không?
Khán Như gật đầu.
Nghe Khán Như nói, theo thói quen, Khất Tổ Tổ lần tay vào thắt lưng, chẳng còn một nén bạc vụn. Lão buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói :
- Bá bá quên không mang theo kim ngân. Nha đầu ráng chịu một chút, chúng ta đến Giản Hoa thiền viện rồi thì tha hồ ăn bánh nướng. Ở Giản Hoa thiền viện có rất nhiều bánh nướng, nha đầu tha hồ ăn.
- Bá bá nói thật chứ?
- Tất nhiên bá bá đâu bao giờ ngoa ngôn với Khán Như của bá bá.
Khất Tổ Tổ nói xong toan nắm tay Khán Như bỏ đi thì bất ngờ một thiếu nữ bước đến chắn ngang đường lão ăn mày Cái bang.
Nàng nhìn Khán Như :

- Cô bé dễ thương quá!
Khất Tổ Tổ nhìn thiếu nữ. Chân diện dung của nàng thật là đoan trang thuần thục, và giọng nói nói thật là truyền cảm khiến lão không nảy sinh ý niệm hoài nghi.
Nàng nhìn Khất Tổ Tổ :
- Trưởng lão, tiểu nữ họ Mộc tên Thanh Thanh. Người ở Ô Qua Đầu.
Khất Tổ Tổ ôm quyền xá nàng :
- Lão phu là Khất Tổ Tổ. Còn đây là Khán Như, tiểu nữ của lão ăn mày.
Thanh Thanh mỉm cười :
- Tiểu nữ đi ngang thấy Khán Như xinh đẹp nên muốn làm quen, mong trưởng lão miễn thứ, đừng cho tiểu nữ là kẻ tò mò.
Nàng lại nhìn Khán Như :
- Muội muội thích ăn bánh nướng phải không?
Khán Như gật đầu :
Thanh Thanh vuốt nhẹ gò má Khán Như :
- Tỷ tỷ đứng ở xa thấy muội muội nhìn gian hàng bánh nướng, biết ngay muội rất thích ăn bánh. Để tỷ mua cho muội nghe.
- Tỷ tỷ mua cho muội hả?
Thanh Thanh gật đầu. Nàng nắm tay Khán Như dẫn đến gian hàng bánh nướng.
Thấy dung mạo mỹ miều, thuần thục của nàng, gã bán bánh nướng vồn vã hỏi :
- Tiểu thư muốn mua bánh nướng?
- Tôi muốn mua hết số bánh của huynh.
Gã bán bánh nướng rối rít nói :
- Tiểu thư đúng là người biết ăn bánh. Bánh nướng của tôi ở đây nổi tiếng nhất, chỉ có những người biết ăn mới thưởng thức được hết cái vị ngọt ngào của nó.
Gã vừa nói vừa dồn hết số bánh nướng nóng hổi vào bao giấy, gói cẩn thận rồi trao qua tay Mộc Thanh Thanh.
Nhận gói bánh nướng, trả cho gã một nén bạc. Thanh Thanh quay lại bên Khán Như.
Nàng mỉm cười với Khán Như, rồi ấn gói bánh nướng vào tay cô bé :
- Muội tha hồ mà ăn nhé.
Khất Tổ Tổ vuốt râu, nhìn Khán Như, nói :
- Nha đầu sao không cảm tạ Mộc cô nương đi.
Khán Như nhìn Thanh Thanh :
- Đa tạ tỷ tỷ.
- Hê... Muội đừng khách sáo như vậy.

Nàng quay lại Khất Tổ Tổ :
- Lão trượng, nhân buổi sơ giao, tiểu nữ muốn mời lão trượng và Khán Như muội quá vãng đến Túy Tiên lầu của tiểu nữ, để tiểu nữ có dịp khoản đãi lão trượng và muội muội.
Khất Tổ Tổ nhướn mày :
- Sao... Tiểu thư là chủ nhân Túy Tiên lầu?
Thanh Thanh gật đầu :
- Không giấu Khất trưởng lão, tiểu nữ cùng với lão bộc mở Túy Tiên lầu. Túy Tiên lầu tuy không sánh bằng những tòa tửu lâu, kỹ lâu nguy nga tráng lệ, nhưng không một nơi nào ở đất Trung thổ có đặng hảo tửu tuyệt như Túy Tiên lầu.
- Lão phu có nghe danh tiếng Túy Tiên tửu. Tâm niệm có dịp sẽ đến đó thưởng thức, nhưng...
Thanh Thanh mỉm cười :
- Trưởng lão đừng ngại. Hôm nay đúng là duyên hạnh ngộ. Thanh Thanh muốn thỉnh mời lão trượng cùng muội muội đến Túy Tiên lầu.
Vốn đang thèm rượu muốn chảy nước dãi, Khất Tổ Tổ làm gì bỏ qua cơ hội này.
Lão nghĩ thầm :
- “Ai cha. Xem chừng vận may đã đến với mình và Khán Như rồi đây. Thế mới có câu hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai.”
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Trưởng lão ngại ư?
- Ơ... Lão phu đang định dẫn Khán Như đến Giản Hoa thiền viện.
Thanh Thanh trố mắt nhìn Khất Tổ Tổ. Nàng từ tốn nói :
- Giản Hoa thiền viện của Thánh Cô Bình Nhi lập ra để cưu mang những người thất cơ lỡ vận. Lão trượng và muội muội đã gặp Thanh Thanh thì đâu phải là kẻ thất cơ lỡ vận nữa. Chẳng lẽ Túy Tiên lầu không thể giúp lão trượng và muội muội như Giản Hoa thiền viện được hay sao?
- Lão phu áy náy vô cùng.
Khất Tổ Tổ nhìn Mộc Thanh Thanh :
- Lão phu đường đường là một Bang chủ Cái bang, thế mà lúc này lại không có một nén bạc vụn để thưởng thức Túy Tiên tửu.
Thanh Thanh lộ nét phấn khởi :
- Tiểu nữ không ngờ mình được hội kiến với Bang chủ Cái bang. Tiểu nữ thất lễ... Thất lễ, mong trưởng lão miễn chấp.
Nàng vừa nói vừa ôm quyền xá Khất Tổ Tổ.
Lão ăn mày bối rối, cuống quít khoát tay :
- Lão phu không dám... Không dám.

Thanh Thanh mỉm cười, từ tốn nói :
- Thanh thanh nghiêng mình kính cẩn thỉnh trưởng lão quá vãng Túy Tiên lầu để Thanh Thanh có dịp bồi đáp trưởng tôn Cái bang.
- Cô nương thật là hiếu khách.
Khất Tổ Tổ nhìn lại Khán Như :
- Nha đầu... Sao... Người định đến Túy Tiên lầu của Mộc cô nương hay đến Giản Hoa thiền viện.
Khán Như nhìn Thanh Thanh :
- Khán Như đến Túy Tiên lầu của tỷ tỷ.
Thanh Thanh nắm tay Khán Như :
- Tỷ tỷ vô cùng cảm kích khi nghe muội muội nói.
Nàng nhìn lại Khất Tổ Tổ :
- Mời Khất trưởng lão.
- Lão phu hôm nay mới có dịp thưởng thức Túy Tiên tửu. Nhất định lão phu phải uống thật say để tỏ lòng tôn kính Mộc cô nương đã có lòng hiếu khách thỉnh lão ăn mày và nha đầu Khán Như.
- Khất trưởng lão quá khen, chỉ sợ Thanh Thanh lo không được chu toàn, để trưởng lão phiền lòng.
- Ấy... Đã là Cái bang thì đâu dám làm phiền đến những người hảo tâm như Mộc cô nương.
Thanh Thanh mỉm cười, rồi nắm tay Khán Như. Ba người rảo bước trở về Ô Qua Đầu.
Khất Tổ Tổ đâu thể nào biết được Mộc Thanh Thanh chính là Liệt Hỏa Thần Nữ. Nếu như lão ăn mày biết được thì có gan bằng trời cũng không dám đưa Khán Như đến Túy Tiên lầu.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 9
Di tâm đối mặt

Túy Tiên lầu khác hẳn mọi ngày, Túy Tiên lầu thật vắng lặng. Không gian quanh Túy Tiên lầu ngỡ như đã ngủ yên. Một giấc ngủ thật sâu trong sự tĩnh lặng.
Lão bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ dùng đến vò rượu thứ hai. Lão đã bắt đầu ngất ngưởng với men rượu. Mặc dầu trạng thái đã bắt đầu lâng lâng ngây ngất nhưng Khất Tổ Tổ vẫn chưa chịu ngừng uống, bởi con sâu rượu trong người lão vẫn còn thôi thúc vì mấy hôm nay con sâu rượu trong người lão đã qua khô khan và khát rượu. Lão bang chủ nốc thêm một chén rượu nữa thì cảm nhận đất dưới chân gợn sóng quay cuồng.
Lão nấc một tiếng, chống tay tựa càm nhìn Mộc Thanh Thanh đang chăm chút từng đường kim mũi chỉ. Lão muốn khen nàng một câu, nhưng lưỡi cứ líu hẳn lại không sao thốt được ra lời.
Thanh Thanh trở thế ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Dung diện xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của nàng đập vào mắt Lão bang chủ khiến lão phải cố nhướn đôi chân mày chực cụp xuống bởi men rượu để thu tóm vẻ đẹp thùy mị, đài các của Thanh Thanh.
Khất Tổ Tổ lại nấc khẽ một tiếng nữa. Trong tâm tưởng lão chỉ muốn thốt một lời khen tặng Thanh Thanh, nhưng khốn nỗi đầu óc giờ đây cứ u mê mù mờ, chẳng nghĩ ra một câu nào.
Lão với tay lấy vò rượu định rót ra chén. Nhưng kể cả việc tầm thường đó Lão bang chủ cũng thấy khó khăn vô cùng. Lão vừa chạm tay vào vò rượu thì nó rơi ngay xuống sàn.
Xoảng...
Rượu trong vò bắn ra tung tóe, lan rộng trên mặt nền Túy Tiên lầu. Khất Tổ Tổ càng lúng túng hơn. Lão muốn đứng lên để bước đến bên Thanh Thanh, nhưng đôi cước pháp lại không chịu theo ý lão. Chúng cứ nhũn ra và cuối cùng thì Lão bang chủ phải gục đầu xuống bàn.
Lão bang chủ Khất Tổ Tổ vừa thả hồn theo men rượu Túy Tiên tửu thì cửa Túy Tiên lầu cũng mở ra, Cát Thiên Phong từ bên ngoài bước vào. Chàng nhìn Khất Tổ Tổ rồi dời mắt trở lại Mộc Thanh Thanh.

Sự xuất hiện của Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong không làm cho Mộc Thanh Thanh sững sờ, thậm chí cũng không bắt nàng bớt đi sự chăm chú vào công việc thêu thùa.
Nàng thêu xong mủi thêu sau cùng,
tạo thành đôi cánh bướm giao tình, rồi mới ngẩng lên nhìn Cát Thiên Phong. Hai cánh môi của nàng điểm một nụ cười xinh như mộng :
- Tôn giá đã đến.
Cát Thiên Phong dấn bộ đến trước mặt nàng :
- Cô nương đợi tại hạ?
Mộc Thanh Thanh gật đầu.
Nàng chỉ chiếc bàn đặt ngay bên cạnh mình. Trên chiếc bàn đó là một vò rượu và một xấp giấy hồng điều được cắt sẵn cẩn thận.
- Thanh Thanh biết Tôn giá sẽ đến.
- Và nàng còn biết cả những cố tật của tại hạ?
Nàng mỉm cười với Thiên Phong :
- Trước khi tiếp người nào, phải biết rõ về người đó. Thanh Thanh mời Tôn giá yên vị.
Thiên Phong ngồi xuống chiếc đôn đối diện với nàng. Thần nhãn của chàng hướng vào xấp giấy hồng điều.
Thanh Thanh nói :
- Thanh Thanh biết Tôn giá rất thích xếp hình và cũng rất ngưỡng mộ những hình giấy Tôn giá xếp ra.
- Cô nương quá chu đáo.
- Muốn có vật thì phải chu đáo chứ.
- Lần này cô nương tiếp tại hạ không như những lần trước chứ?
- Những gã vô sỉ kia thì sao sánh được với Cát Thiên Phong.
Nàng đặt chiếc khăn vừa thêu xong lên bàn. Trong khi Thiên Phong đã nhón lấy một tờ giấy hồng điều bắt đầu xếp hình.
Chàng nhìn Thanh Thanh mà tay cứ tuần tự gấp từ góc giấy. Chàng xếp xong hình một cánh hoa hồng, đẩy qua một bên rồi hỏi Thanh Thanh :
- Tại sao cô nương lại sát tử lão Tôn gù và bằng hữu của gã?
- Những gã đó hết sử dụng được rồi.
- Nhưng họ đã giúp cô nương hạ độc tại hạ.
Thanh Thanh nhún vai, lắc đầu :
- Nếu lão Tôn gù quan sát một chút tất sẽ thấy Tôn giá đã trục toàn bộ độc chất Hỏa Dục Tình ra ngoài bằng nhuyễn công.
- Cô nương đã phát hiện ra điều đó nên mới sát tử lão Tôn gù và Điền Lã Trung?
Thanh Thanh gật đầu :

- Muốn biết Song Hoàn Lãnh Nhân lợi hại như thế nào phải nhìn thật kỹ. Lão Tôn gù và họ Điền chỉ biết một Cát Thiên Phong công tử chứ chẳng hề biết trước mắt họ còn là Song Hoàn Lãnh Nhân.
- Cô nương đã quá coi trọng tại hạ. Đúng ra cô nương nên để cho họ được sống. Họ chết thì Cát Thiên Phong vẫn tìm đến Túy Tiên lầu.
- Thanh Thanh đã dự đoán trước và đây cũng là ý của Thanh Thanh.
Nàng vừa nói vừa mở nắp vò rượu rót vào chén của Cát Thiên Phong.
Động tác rót rượu của nàng thật là tinh tế mềm mại. Chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể biết nàng là một nghệ nhân rót rượu mà bất cứ ai muốn tập rót như nàng cũng khó mà tựu thành nghệ thuật đó.
- Mời Tôn giá.
Thiên Phong bưng chén rượu.
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Đã là hảo tửu thì nhứt định trong rượu không có độc. Nếu có độc thì đó không còn là hảo tửu.
- Cô nương đã có sự chuẩn bị thì tại hạ nghĩ cô nương không nhất thiết là phải hạ độc vào trong rượu.
- Tôn giá nói rất đúng.
Nàng rót thêm một chén rượu nữa :
- Thanh Thanh cùng đối ẩm với Tôn giá chứ?
- Cô nương là chủ, tại hạ là khách không dám thất lễ với cô nương.
Hai người chạm chén. Thiên Phong và nàng cùng uống cạn số rượu trong chén.
Cả hai cùng đặt chén xuống bàn một lượt.
Thiên Phong chỉ tay về phía Lão bang chủ Cái bang :
- Lão trượng kia chính là Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ?
Thanh Thanh gật đầu :
- Đúng là Lão bang chủ Khất Tổ Tổ.
Nàng nhìn về phía Lão bang chủ Khất Tổ Tổ lắc đầu nói :
- Lão bang chủ đúng là một con sâu rượu.
- Lão đã uống Túy Tiên tửu?
- Thanh Thanh khoản đãi lão. Nhưng rượu của Khất bang chủ uống không giống như rượu mà Thanh Thanh khoản đãi Tôn giá.
- Trong rượu của Lão bang chủ Cái bang có độc?
Thanh Thanh thản nhiên gật đầu :
- Quả đúng như Tôn giá đoán. Độc trong Túy Tiên tửu mà Thanh Thanh hạ thủ cho Khất bang chủ uống không công phá tức thời. Mà chỉ khi nào Thanh Thanh muốn, mới chiêu hồn lão về chầu Diêm chúa. Hạ độc như vậy mới xứng là Độc Vương chứ!

- Cô nương là truyền nhân của Độc vương?
Thanh Thanh lắc đầu :
- Không.
- Túy Tiên tửu quả là danh bất hư truyền, nhưng uống nó lúc nào cũng cảm nhận có lưỡi hái tử thần kè kè bên cổ mình.
- Rượu ngon không phải là không độc.
Chàng nhón lấy một mảnh giấy hồng điều tiếp tục xếp hình.
Thanh Thanh nhìn lướt qua đôi tay thư sinh của Cát Thiên Phong rồi bưng vò rượu rót vào chén chàng.
Thiên Phong không màng đến những động tác nghệ thuật rót rượu của Thanh Thanh mà tập trung thần thức vào công việc của mình.
Chỉ trong khoảng khắc chàng đã xếp xong hình một chiếc thuyền nan.
Thanh Thanh nhón tay lấy chiếc thuyền nan bằng giấy đó. Nàng ngắm con thuyền giấy, nói :
- Sao công tử không hỏi Thanh Thanh chủ đích đón Tôn giá ở đây?
Thiên Phong ngẩng lên nhìn nàng :
- Cô nương đã có sự chuẩn bị, tất phải có chủ đích của mình. Tại hạ không hỏi, nhưng chắc chắn cô nương sẽ nói.
- Nếu như Thanh Thanh không nói chủ đích của mình?
- Chẳng lẽ cô nương chỉ muốn gặp tại hạ mà thôi?
- Thanh Thanh không có quá nhiều thời gian tiếp Tôn giá chỉ để đối ẩm. Và Thanh Thanh cũng không mất nhiều công sức để đưa Lão bang chủ và tiểu thư Khán Như về Túy Tiên lầu.
Nàng mỉm cười với Thiên Phong khi chàng bắt đầu tỏ vẻ khẩn trương.
Thiên Phong cầm một tấm giấy hồng điều, buông một tiếng thở dài rồi nhìn Thanh Thanh, nói :
- Một cô bé vừa mới mười hai tuổi chắc chắn không làm cho cô nương buồn phiền và phật ý?
- Khán Như thật ngây thơ và hồn nhiên. Nhưng nếu không có Khán Như thì Thanh Thanh đâu dám chủ động ngồi đối mặt với Song Hoàn Lãnh Nhân.
- Tại hạ không quá vô tâm như cô nương nghĩ.
- Đã là Lãnh Nhân thì sao không vô tâm.
Thiên Phong xếp tiếp hình một cánh nhạn. Chàng đẩy cánh nhạn về phía Thanh Thanh :
- Tại hạ đến rồi đi như cánh nhạn này.
- Tôn giá đến rồi lại đi, đó là lẽ sống của loài nhạn. Nhưng Thanh Thanh không nhìn Tôn giá như một cánh nhạn.

Thiên Phong bưng chén rượu uống rồi nhìn Thanh Thanh, hỏi :
- Cô nương cần gì ở tại hạ?
Thanh Thanh đứng lên. Nàng cầm chiếc khăn thêu đôi bướm, rảo bước qua đứng cạnh Cát Thiên Phong :
- Nếu Thanh Thanh đoán không lầm, Tôn giá rất lo lắng cho cô bé Khán Như.
- Cô nương nói đúng. Tại hạ coi Khán Như còn quan trọng hơn cả sinh mạng mình.
Nàng đặt tay lên vai chàng.
Thiên Phong mặc nhiên không màng đến bàn tay mảnh khảnh, thanh tao của Thanh Thanh.
Nàng ghé miệng vào tai Thiên Phong, nhỏ nhẹ nói :
- Nếu Thanh Thanh đổi mạng Khán Như với mạng của Tôn giá, thì Tôn giá có chịu không?
Thiên Phong nhón lấy một tờ giấy hồng điều :
- Cô nương buộc tại hạ phải chết?
- Có thể chết và có thể không chết.
- Thế cô nương sẽ buộc tại hạ làm gì?
Thanh Thanh bá cổ Thiên Phong :
- Tôn giá sẽ thuộc về Thanh Thanh chứ?
- Tại hạ vì Khán Như hơn vì mình.
Thanh Thanh ghì lấy Thiên Phong :
- Tại sao Tôn giá luôn nghĩ đến cô bé đó chứ? Khán Như là gì khiến Tôn giá phải quên cả bản thân mình?
Thiên Phong từ từ ngẩng lên nhìn nàng :
- Tại hạ có cần phải nói cho cô nương biết hay không? Và cô nương cần gì phải biết về mối quan hệ của tại hạ và Khán Như. Nếu cô nương muốn biết tại hạ chỉ có thể nói đó là chữ nghĩa và chữ tình.
- Hay lắm! Thanh Thanh quả là may mắn khi có được Khán Như trong tay mình.
Nàng nới lỏng vòng tay của mình :
- Nếu như Tôn giá phục tùng những ước muốn của Thanh Thanh thì Khán Như lẫn Lão bang chủ Khất Tổ Tổ sẽ không có gì nguy đến tính mạng cả.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Tại hạ cần gặp Khán Như!
Thanh Thanh lại muốn Tôn giá biểu lộ sự phục tùng của mình trước.
Thiên Phong ngẩng mặt nhìn nàng :
- Cô nương muốn tại hạ phải làm gì?
- Tôn giá hãy vén ống tay áo của Thanh Thanh lên!

Nàng vừa nói vừa duỗi đôi tay đến trước mặt Cát Thiên Phong.
Thanh Thanh mỉm cười nhìn Thiên Phong.
Chàng đặt tay lên bản thủ của nàng từ từ vén lần lớp lụa mỏng tang. Cánh tay của Thanh Thanh lộ ra. Đập vào mắt Thiên Phong là lớp da trắng mỏng tợ bông bưởi.
Thiên Phong vén ống tay xiêm y của Thanh Thanh qua khỏi cánh khuỷu.
Nàng nhìn chàng nhỏ giọng nói :
- Cánh tay của Thanh Thanh đẹp không?
- Rất đẹp!
- Tôn giá thấy đẹp?
- Cánh tay của cô nương là biểu dương sự mỹ miều và đài các.
- Tôn giá đã từng gặp qua những đôi tay như thế này chưa?
Thiên Phong nhìn đôi cánh tay ngọc của nàng. Chàng khẽ nói :
- Mỗi nữ nhân đều có vẻ đẹp riêng, mà chỉ có người nặng tình mới cảm nhận được cái đẹp đó. Cánh tay cô nương rất đẹp nhưng rất tiếc cảm quan của tại hạ không có tình.
-Tôn giá rất thẳng thắn.
- Tại hạ không dám nhận mình là người thẳng thắn.
- Thanh Thanh thích những lời nói thật của Tôn giá.
Nàng vuốt má Thiên Phong.
Chàng mặc nhiên với những hành động của nàng và với tay lấy một mảnh giấy hồng điều, tiếp tục xếp hình.
Nàng ngả đầu, gác cằm lên vai Thiên Phong :
- Thiên Phong có cảm nhận được xúc cảm của sự gần gũi này không?
Thiên Phong khẽ lắc đầu :
- Thật là mơ hồ.
- Thanh Thanh đang ở bên cạnh Tôn giá sao lại mơ hồ?
- Bởi tâm của tại hạ bất an, nên có cảm giác mơ hồ với tất cả những gì chung quanh mình.
- Cái gì làm cho Tôn giá bất an?
Thiên Phong buông một tiếng thật lạnh nhạt :
- Khán Như!
Nàng bật cười khanh khách :
- Tôn giá quá lo cho nha đầu Khán Như.
- Tại hạ đã nói Khán Như còn quý hơn mạng của Thiên Phong.
- Quý Khán Như như vậy, nếu bây giờ Thanh Thanh buộc Tôn giá phải quỳ xuống trước mặt thì sao?
Chàng nhìn lên nàng :

- Tại hạ chấp nhận!
Thanh Thanh trố mắt nhìn Thiên Phong :
- Sao? Một Song Hoàn Lãnh Nhân mà vì một ả nha đầu chưa đầy mười ba mà chấp nhận quỳ dưới chân Liệt Hỏa Thần Nữ à?
- Ai cũng có một cái mạng chỉ có một mà thôi, mà cái mạng của Cát Thiên Phong chẳng thể nào sánh với mạng của Khán Như.
Thiên Phong từ từ đứng lên đối nhãn với nàng.
Thanh Thanh nhìn Thiên Phong, mỉm cười nói :
- Thanh Thanh quả thật cũng không ngờ đó.
- Tai hạ sẽ làm tất cả vì Khán Như.
- Tốt lắm! Thanh Thanh bắt đầu thấy thích Tôn giá.
Nàng buông thõng hai tay, mỉm cười nói :
- Một gã nô dịch như Tôn giá quả là đắc dụng. Nhưng Thanh Thanh đâu nỡ buộc Tôn giá phải hạ mình quỳ dưới chân Thanh Thanh.
- Thiên Phong hạ mình trước cô nương nhưng nếu Khán Như có mệnh hệ nào thì cõi Trung Nguyên này chẳng có chỗ cho Liệt Hỏa Thần Nữ đứng đâu!
Thanh Thanh cau mày. Lời nói vừa rồi của Cát Thiên Phong đập vào tai nàng chẳng khác nào một tiếng sấm khiến trong xương sống như có hàn khí xuất hiện, tạo ra cảm giác rờn rợn.
Thiên Phong nhìn thẳng vào mắt Mộc Thanh Thanh. Chàng nói bằng một giọng nghe thật lạnh lùng :
- Tại hạ thiết nghĩ cô nương không bao giờ hại đến Khán Như. Bởi lẽ cô bé không phải là người võ lâm, và cũng chẳng hề có oán có hờn với cô nương.
- Tôn giá nói đúng, nhưng Thanh Thanh buộc phải làm điều này chỉ vì muốn nhờ đến Tôn giá.
- Cô nương muốn tại hạ làm điều gì?
- Đến Tử Vong cốc gặp một người.
Đôi chân mày lưỡi kiếm của Cát Thiên Phong thoạt cau hẳn lại.
Nhưng chàng từ tốn nói với Thanh Thanh :
- Cô nương muốn tại hạ gặp Âm Dương song sát?
Thanh Thanh gật đầu :
- Không sai!
- Gặp Âm Dương song sát để làm gì?
Thiên Phong vừa nói vừa rút lấy một mảnh giấy hồng điều, và theo thói quen đã trở thành cố tật, chàng bắt đầu xếp hình.
Thanh Thanh ngồi xuống chiếc đôn, ngượng mặt nhìn Thiên Phong :
- Nếu Thanh Thanh nói ra thì Tôn giá có thực thi điều Thanh Thanh muốn hay không?

- Cô nương cứ nói.
- Thanh Thanh nghĩ Tôn giá vì Khán Như phái không?
- Đúng.
Nàng lại đứng lên đối mặt với Thiên Phong :
- Tôn giá biết Âm Dương song sát quý nhất thứ gì không?
Thiên Phong xếp xong hình con thiên nga đặt lên bàn. Chàng nhìn Thanh Thanh, nói :
- Nếu phái Tuyết Sơn có Băng Tầm là báu vật trấn sơn thì Tử Vong cốc có Kim Trùng mà Âm Dương song sát quý hơn cả sinh mạng họ.
Thanh Thanh mỉm cười :
- Thanh Thanh muốn có đôi Kim Trùng của Âm Dương song sát. Chỉ cần Tôn giá đem được cặp Kim Trùng đó về Lạc Hồn cốc thì Khán Như và Lão bang chủ sẽ an toàn ra đi cùng Tôn giá.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài. Chàng rút tiếp một mảnh giấy hồng điều, thoăn thoắt xếp hình một nấm mộ. Trao qua tay Thanh Thanh :
- Tại hạ gởi cô nương nấm mồ này.
Thanh Thanh ngớ ngẩn hỏi :
- Nó có ẩn ý gì?
- Tại hạ sẽ đến Lạc Hồn cốc.
Thiên Phong nhìn nàng bằng ánh mắt khắt khe rồi rảo bước đến bên Khất Tổ Tổ Bang chủ Cái bang. Chàng đứng nhìn Lão bang chủ đang gục đầu cất tiếng ngáy vang như sấm động.
Thiên Phong nhẩm nói :
- Đa tạ Lão bang chủ đã cứu mạng Khán Như. Hẹn ngày tái ngộ.
Thiên Phong nói xong rảo bước ra ngoài Túy Tiên lầu.
Thanh Thanh đứng nhìn theo sau lưng Cát Thiên Phong, miệng điểm một nụ cười mỉm.

Hồi 10
Hoa Sơn hoạt náo

Gian thư phòng xinh xắn lọt giữa hoa viên với những khóm hoa tử đinh hương và vạn cúc bốn mùa nở rộ. Bên song cửa sổ một thiếu phụ với dung diện u uẩn, ánh mắt mơ màng ngây ngô dõi nhìn về một hướng cố định nào đó. Chỉ cần nhìn sâu vào đáy mắt thất hồn của thiếu phụ cũng biết nàng đang có một tâm trạng thật phiền não. Chính sự phiền não và u uất đó khiến nàng trở thành một người mơ màng sống không thật với mình.
Mặc dù nàng vẫn trang điểm, vẫn tươm tất, vẫn có vẻ đài các của những bậc tôn phu đại quý, nhưng ẩn chứa bên trong ánh mắt của nàng là nỗi thất hồn của một người quên mất hiện tại.
Thiếu phụ đó chính là Nghiêm Lệ Hoa.
Đã bao nhiêu lâu rồi mà nàng vẫn không sao quên được cái ngày kiếp họa xảy đến cho Kim trang đại phủ. Và kể từ sau ngày đó, nàng chẳng còn nhớ gì nữa. Có nhớ chăng là những hoạt cảnh máu chảy thây đổ của Kim trang đại phủ. Cái kiếp nạn vô luân mà nàng chỉ có thể ôm vào mình mà chẳng thố lộ cùng ai được.
Nhìn nụ tử đinh hương, nàng chợt mỉm cười vu vơ. Nhưng rồi nụ cười đó tắt ngay trên hai cánh môi gợi buồn mênh mông và thay vào đó là một câu nói mơ hồ :
- Khán Như!
Hai tiếng Khán Như vừa thốt ra khỏi đôi cánh môi xinh xắn, giờ đã đượm nỗi uẫn buồn phiền, thì hai dòng lệ lại trào ra, khóe mắt mơ hồ buồn thảm.
Nàng mặc nhiên để hai dòng nước mắt tuôn chảy xuống má, tạo thành hai vệt dài.
Vạn Bá Thành từ ngoài cửa thư phòng bước vào. Trên tay lão là chén thuốc còn bốc hơi tỏa mùi thơm dìu dịu.
Chưởng môn Hoa Sơn bước đến bên Nghiêm Lệ Hoa mà nàng vẫn dõi mắt mơ hồ nhìn về cõi hư vô nào đó.
Bá Thành nhìn nàng, nhỏ giọng nói :
- Lệ Hoa...
Nàng như không nghe lời của lão mà lơ đễnh thả hồn vào cõi tiềm thức mông lung cô tịch.

Vạn Bá Thành buộc phải gọi một lần nữa.
- Lệ Hoa.
Vạn Bá Thành vừa gọi tên nàng vừa đặt chén thuốc xuống bàn trước mặt Nghiêm Lệ Hoa.
Lệ Hoa cũng chẳng màng đến chén thuốc đang bốc khói.
Vạn Bá Thành đặt lên bờ vai nàng :
- Lệ Hoa có nghe ta nói không?
Lệ Hoa từ từ ngoảnh đầu nhìn lại. Nàng ngớ ngẩn hỏi :
- Lão là ai?
- Nàng không nhận ra ta nữa à?
Đôi chân mày vòng nguyệt của Lệ Hoa thoạt nhướng lên rồi lại nhanh chóng cụp xuống.
Nàng lắc đầu, và trong sự mơ hồ nào đó hai cánh môi điểm một nụ cười mỉm :
- Khán Nhân phu quân. Chàng đến với thiếp đó à? Còn Khán Như đâu?
Lệ Hoa đứng lên nắm tay Vạn Bá Thành :
- Đã lâu lắm rồi chàng cùng với Khán Như đi đâu mà không về, để Lệ Hoa nhớ đến mòn mỏi. Chàng và Khán Như ác lắm, không nghĩ gì đến thiếp cả, Kim trang đại phủ đâu còn thiếu gì nữa, chúng ta đã có tất cả rồi, nếu so sánh với Kim Lăng phủ đâu thua kém gì, thế mà chàng vẫn bôn ba khắp nơi, bỏ mặc thiếp ở đây có một mình.
Nàng lắc vai Vạn Bá Thành :
- Chàng biết thiếp giận chàng lắm không?
Lệ Hoa nhìn qua vai Vạn Bá Thành :
- Khán Như đâu? Chàng sao không dẫn Khán Như vào đây. Thiếp nhớ nó lắm!
Vạn Bá Thành sa sầm mặt, từ từ gỡ tay nàng xuống khỏi vai mình :
- Lệ Hoa, hãy nghe ta nói đây, Kim trang đại phủ giờ đã không còn. Kim trang Trang chủ phu quân của nàng đã chết, Khán Như cũng đã chết. Nàng đừng nghĩ đến những người đó nữa.
Vạn Bá Thành buông một tiếng thở dài :
- Chỉ còn Vạn Bá Thành đang đứng trước mặt nàng. Nàng nhận ra ta chứ?
Lệ Hoa tròn mắt nhìn Vạn Bá Thành. Nàng lấp bắp nói :
- Sao... Đúng rồi... Phải rồi...
Lệ Hoa ôm mặt bật khóc thảm. Tiếng khóc của nàng như tiếng kêu ai oán, tiếng trách hờn, tiếng nỉ non của một kẻ bất hạnh rơi vào thảm cảnh tột cùng của nỗi thống khổ.
Nàng ôm lấy đầu :

- Đúng rồi... Nhà tan cửa nát. Phu quân ta chết mà.
Nàng lắc đầu :
- Không... Không phải như vậy đâu... Không phải như vậy đâu. Ta không nhớ gì hết.
Nàng đập đầu xuống bàn.
Vạn Bá Thành đỡ lấy Lệ Hoa :
- Lệ Hoa bình tĩnh đi nào. Hãy uống chén thuốc này rồi nàng sẽ cảm thấy khỏe.
Lệ Hoa từ từ ngẩng đầu lên nhìn Vạn Bá Thành. Ánh mắt bỗng chốc trở nên ngây dại thất thần :
- Lão là ai?
Vạn Bá Thành ghì lấy Nghiêm Lệ Hoa :
- Nàng nhận ra ta chứ? Ta chính là Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành, là sư huynh của nàng đây.
- Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành?
Lệ Hoa mỉm cười, từ từ đứng lên :
- Phải, lão chính là Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành. Ta nhớ rồi, ta nhớ rồi.
Nàng lại bật khóc, thổn thức nói :
- Vạn Bá Thành... Ngươi tàn nhẫn lắm... Ngươi tàn nhẫn lắm. Ta đến cầu cứu ngươi, mong ngươi vị tình sư môn mà đến cứu tướng công và Khán Như, thế mà ngươi bắt ta ở lại Hoa Sơn. Ngươi... ngươi...
Nàng vung tay đẩy Vạn Bá Thành, rồi chỉ vào mặt lão, rít lên bằng giọng căm hờn :
- Vạn Bá Thành... Ngươi là loài cầm thú mà. Ngươi giữ ta lại Hoa Sơn để tìm cách bẻ hoa trêu nguyệt, mặc nhiên để Kim trang đại phủ muốn ra sao thì ra. Vạn Bá Thành... Ngươi tàn nhẫn lắm.
Nàng quơ tay hất chén thuốc rơi xuống sàn thư phòng, rồi gào lên với giọng phẫn uất tột cùng :
- Vạn Bá Thành... Ngươi tránh ra để ta trở về Kim trang đại phủ. Ngươi tránh ra.
Lệ Hoa nghiến răng ken két :
- Ngươi tránh ra.
Nàng đẩy Bá Thành.
Bá Thành ghịt vai nàng lại :
- Lệ Hoa... Tại vì huynh yêu nàng. Muội có hiểu cho huynh không. Huynh yêu muội từ lúc muội nhập môn, nhưng...
Lệ Hoa lắc đầu :
- Tên dâm đãng, tránh ra!
Nàng lắc đầu nguầy nguậy :

- Ta muốn về Kim trang đại phủ. Ta muốn về Kim trang đại phủ.
Lệ Hoa vừa nói vừa bấu vào vai Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành.
Lão buộc phải gỡ đôi ngọc thủ của nàng, nhíu mày thở ra, nói :
- Dù muội không yêu huynh nhưng huynh cũng đã...
Lệ Hoa trừng mắt nhìn Vạn Bá Thành :
- Vạn Bá Thành... Ngươi làm nhục ta. Ta hận ngươi lắm. Bá Thành... Có ngày ta sẽ giết ngươi.
Lệ Hoa vừa nói vừa vung trảo quất vào Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành, nhưng lão chỉ gạt tay một cái rồi phóng chỉ khí điểm thẳng tới đại huyệt Nhân Trung của nàng.
Lệ Hoa đã nhủn người ra, ánh mắt mơ hồ thất thần của nàng từ từ nhắm lại.
Vạn Bá Thành buông một tiếng thở dài. Lão nói :
- Nghiêm Lệ Hoa... Tại sao ta yêu nàng mà nàng cứ mãi để tình cho người khác. Gã Trang chủ Kim trang Khán Nhân hơn Vạn Bá Thành Chưởng môn Hoa Sơn này hay sao?
Bá Thành nhìn Lệ Hoa lắc đầu rồi cúi xuống bế xốc thân thể nàng lên đưa đến tràng kỷ. Lão ngắm Lệ Hoa bằng ánh mắt xoi mói với những tia nhìn háo hức.
Lão vuốt những sợi tóc mai của Lệ Hoa, lẩm nhẩm nói :
- Muội vẫn đẹp như hôm nào. Và Vạn Bá Thành vẫn yêu muội say đắm như hôm nào.
Chưởng môn Hoa Sơn vừa nói đến đây thì gã thuộc hạ từ bên ngoài tất tả bước vào.
Vạn Bá Thành toan cúi xuống hôn lên trán Lệ Hoa, nghe tiếng chân người vội vã, bực dọc đứng lên.
Gã thuộc nhân phái Hoa Sơn quỳ xuống dưới chân Vạn Bá Thành.
Vạn Bá Thành hừ nhạt, gắt gỏng nói :
- Chưa có lịnh ta, ai cho phép ngươi xông vào Lạc Hoa phòng?
Gã thuộc nhân dập đầu nói :
- Khởi bẩm Chưởng môn, thuộc hạ không dám mạo muội, nhưng Hoa Sơn đại sảnh đường, Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đòi gặp cho bằng được Chưởng môn.
Vạn Bá Thành nhíu mày, chắp tay sau lưng, lão hỏi :
- Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đến Hoa Sơn để làm gì?
- Bẩm Chưởng môn, Trịnh Đáng không nói nằng nặc đòi gặp Chưởng môn.
- Hắn muốn gặp ta?
- Thưa vâng!

Vạn Bá Thành bước đến ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài hoa viên. Lão nghĩ thầm :
- Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng muốn gặp ta. Hắn muốn gì?
Vạn BáThành quay lại :
- Các người lo cho gã chu tất chứ?
- Y chẳng uống rượu, cũng chẳng uống trà, mà chỉ đòi gặp Chưởng môn. Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng còn đem cả kim bài của Minh chủ Đại Chu Thiên đến nữa.
- Sao... Có cả kim bài Minh chủ nữa à?
- Thưa vâng:
Vạn Bá Thành sa sầm mặt. Lão nghiêm giọng nói :
- Các ngươi chuẩn bị đại yến để ta bồi tiếp Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng!
- Tuân lệnh Chưởng môn!
* * * * *
Vạn Bá Thành từ trong hậu điện Hoa Sơn đại sảnh bước ra. Trên người y giờ có thêm chiếc áo khoác biểu lộ thân phận Chưởng môn phái Hoa Sơn.
Bá Thành giả lả bước đến trước mặt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đang ngồi bệ vệ trên chiếc đôn thượng khách.
Lão vừa nói vừa ôm quyền xá Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng :
- Hạnh ngộ... Hạnh ngộ. Vạn mỗ nghe môn hạ Hoa Sơn báo có Trịnh hộ pháp Tổng đàn võ lâm quá vãng, không kịp nghinh đón. Mong Trịnh hộ pháp miễn chấp.
Trịnh Đáng nhạt nhẽo đáp :
- Trịnh mỗ không trách Vạn chưởng môn.
Y rút tấm kim bài võ lâm đặt lên bàn, lạnh lùng nói :
- Trịnh mỗ đem kim bài võ lâm đến Hoa Sơn theo chủ ý của Đại Chu Thiên minh chủ.
- Trịnh hộ pháp có kim bài Minh chủ, Vạn mỗ càng thêm áy náy vì không kịp tổ chức nghinh tiếp.
Vạn Bá Thành nhìn về phía hai gã môn hạ đang hầu trực :
- Dọn đại yến hầu tiếp Trịnh hộ pháp!
Trịnh Đáng khoát tay :
- Không cần. Trịnh mỗ đến rồi sẽ đi ngay, không cần Vạn chưởng môn nhân bồi tiếp đại yến long trọng.
Vạn Bá Thành vuốt râu, giả lả nói :
- Trịnh hộ pháp từ Tổng đàn đến Hoa Sơn, Vạn mỗ phải bồi tiếp đại yến để tỏ lòng tôn kính. Nếu không tiếp Trịnh hộ pháp thì Vạn mỗ sao có thể gặp Minh chủ.
Trịnh Đáng nhìn Vạn Bá Thành bằng ánh mắt lạnh lùng của một sát

thủ giết người không gớm tay.
Y nhạt nhẽo nói :
- Trịnh mỗ đến Hoa Sơn lần này không phải vì một bữa đặc yến của Vạn chưởng môn. Cũng như Vạn chưởng môn đã thấy kim bài Minh chủ chẳng khác nào thấy Minh chủ Đại Chu Thiên.
- Vạn mỗ nào dám không nghĩ đến điều đó.
- Thế thì tốt!
- Nhưng dù sao Trịnh hộ pháp cũng phải dùng một chén rượu để Vạn mỗ tỏ lòng ngưỡng mộ chứ.
- Một chén rượu?
Vạn Bá Thành gật đầu.
Trịnh Đáng gật đầu :
- Được.
Vạn Bá Thành quay lại hai gã môn hạ hầu trực :
- Đem hảo tửu để ta thết đãi Trịnh hộ pháp!
Mệnh lệnh được ban ra, ngay lập tức gã môn hộ Hoa Sơn bưng ra một tĩnh rượu độ năm cân.
Vạn Bá Thành mở nắp tĩnh rượu, vừa nói vừa rót rượu ra chén :
- Đây là Trung Nguyên nhứt tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng mà Vạn mỗ chỉ dùng để khoản đãi thượng khách.
- Uống một chén rượu của Vạn chưởng môn, Trịnh mỗ rất cảm kích sự hiếu khách của Chưởng môn.
Y bưng chén rượu, nhìn Vạn Bá Thành, nói :
- Mời!
- Mời Trịnh hộ pháp!
Hai người dốc ngược chén rượu, uống cạn.
Vạn Bá Thành vừa đặt chén xuống bàn vừa toan rót rượu ra nữa thì Trịnh Đáng đã khoát tay :
- Không uống nữa.
Vạn Bá Thành sửng sốt nhìn họ Trịnh.
- Trịnh hộ pháp chỉ uống một chén thôi sao?
- Chỉ một chén!
Trịnh Đáng vừa nói vừa đẩy chén rượu qua một bên.
Thấy thái độ cương quyết của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng, Vạn Bá Thành buộc phải đậy nắp tĩnh rượu lại.
Lão từ tốn hỏi :
- Trịnh hộ pháp đem theo kim bài Minh chủ đến Hoa Sơn có công cán hay chỉ ghé thăm Vạn mỗ?
Trịnh Đáng từ từ đứng lên :
- Đến Hoa Sơn lần này, Trịnh mỗ muốn tìm một người.

- Trịnh hộ pháp đến Hoa Sơn tìm người?
- Không sai.
- Trịnh hộ pháp chỉ giáo, người đến Hoa Sơn tìm ai?
Trịnh Đáng nhìn thẳng vào mặt Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành :
- Trịnh mỗ không muốn Vạn chưởng môn nói hai chữ "không biết".
- Nếu Vạn mỗ biết sẽ sẵn lòng nói ngay với Trịnh hộ pháp. Trịnh hộ pháp đến Hoa Sơn lần này có kim bài Minh chủ, Vạn mỗ đâu dám cải lịnh Minh chủ chứ.
- Được Chưởng môn nghe cho rõ đây, Trịnh mỗ đến Hoa Sơn lần này cốt tìm phu nhân Kim trang đại phủ Nghiêm Lệ Hoa.
Vạn Bá Thành bật đứng lên :
- Trịnh hộ pháp tìm Nghiêm Lệ Hoa?
- Không sai. Vạn chưởng môn không được nói không biết Nghiêm Hoa.
Vạn Bá Thành từ từ ngồi xuống. Lão nhìn Trịnh Đáng, từ tốn nói :
- Vạn mỗ sao dám nói không biết Nghiêm sư muội chứ. Nghiêm sư muội vốn là người của Hoa Sơn phái nhưng sau đó đã theo tướng công là Trang chủ Kim trang rồi. Kể từ đó đến nay, Hoa Sơn cắt đứt quan hệ với Nghiêm sư muội.
- Chưởng môn nói thật đấy chứ?
- Thấy kim bài Minh chủ như thấy Minh chủ, Vạn mỗ nào dám ngoa ngôn. Huống chi người thủ kim bài chính là Trịnh hộ pháp.
Trịnh Đáng hừ nhạt lắc đầu nói :
- Nghiêm phu nhân đang ở trong Hoa Sơn phái của Vạn chưởng môn.
Vạn Bá Thành bật đứng lên :
- Sao Trịnh hộ pháp lại nói như vậy? Nghiêm sư muội ở tại Hòa Sơn mà Vạn mỗ lại không biết.
- Bởi vì Chưởng môn giả vờ không biết. Nên trước khi Trịnh mỗ nói đã cảnh cáo Vạn chưởng môn không được nói hai chữ "không biết".
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng vừa dứt lời liền đưa tay ra sau lưng rút ngọn khoái đao sáng ngời. Ảnh đao nhoáng lên thoát ra nhanh hơn một cái chớp mắt.
Khi ảnh đao biến mất thì chiếc bàn đã bị chém làm hai phần bằng nhau.
Vạn Bá Thành sững sờ ngồi bất động với chiêu đao khốc liệt của họ Trịnh. Sát khí khủng khiếp của Sát Đao Vô Ảnh khiến trán Vạn Bá Thành xuất hạn mồ hôi.
Mặt bàn vẫn phẳng lì không một vết nứt nào, nhưng Vạn Bá Thành

thừa biết nó đã bị chém làm hai rồi.
Lão nhìn Trịnh Đáng.
Trịnh Đáng nhìn lão.
Hai người đối nhãn với nhau.
Trịnh Đáng rít một luồng chân ngươn, khe khắt nói :
- Vạn chưởng môn đừng buộc ngọn Khoái Đao Vô Ảnh của Trịnh mỗ biến Chưởng môn giống như cái mặt bàn này. Trong đáy mắt của Chưởng môn, Trịnh mỗ đã thấy sự giả dối điêu ngoa. Hay Chưởng môn nghĩ mình đã là Hoa Sơn chưởng môn thì có thể sánh ngang với Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?
Vạn Bá Thành lưỡng lự.
Trịnh Đáng gằn giọng nói tiếp :
- Kim bài Minh chủ trong tay Trịnh mỗ, tất Trịnh mỗ có thể thay Minh chủ phán trị những kẻ kháng lệnh võ lâm Tổng đàn.
Vạn Bá Thành từ từ đứng lên. Y dùng ống tay áo trường y lau vội lớp mồ hôi rịn ra đọng trên trán.
Họ Vạn từ tốn nói :
- Trịnh hộ pháp sao biết Nghiêm Lệ Hoa sư muội ở tại Hoa Sơn phái?
- Nghiêm phu nhân không trở về Hoa Sơn thì đi đâu, và câu nói của Chưởng môn đã khẳng định phu nhân Kim trang đại phủ đang có mặt ở đây.
Vạn Bá Thành lại từ từ ngồi xuống, ánh mắt của họ Vạn đóng đinh vào ngọn khoái đao sáng ngời của Trịnh Đáng. Lão buông một tiếng thở dài, từ tốn nói :
- Đúng như Trịnh hộ pháp nói, Nghiêm sư muội đang có mặt tại Hoa Sơn.
- Vạn chưởng môn còn chờ gì mà chưa gọi Nghiêm phu nhân ra?
- Trịnh hộ pháp đã biết rồi, Vạn mỗ cũng chẳng có gì để giấu nữa. Kể từ sau kiếp nạn ở Kim trang đại phủ, Nghiêm sư muội bị ám ảnh, mất hết thần thức, do đó Vạn mỗ mới để cho sư muội lưu lại Hoa Sơn phái.
Vạn Bá Thành lại thở dài :
- Chẳng hay Nghiêm sư muội đã đắc tội gì với võ lâm Tổng đàn mà Trịnh hộ pháp phải thân hành đến Hoa Sơn?
- Vạn chưởng môn không cần phải biết. Đã là lịnh của võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên thì bất cứ người nào cũng phải tuân phục.
- Vạn mỗ biết.
- Thế Chưởng môn còn hỏi làm gì nữa.
- Vạn mỗ chỉ sợ Nghiêm sư muội đã phạm đại tội mà thôi.

- Vạn chưởng môn không phải lo điều đó.
- Trịnh hộ pháp đã có lời như vậy thì Vạn mỗ an tâm vô cùng.
Vạn Bá Thành nhìn lại hai gã môn hạ hầu phục :
- Hai ngươi vào Lạc Hoa viên đón Nghiêm cô cô đến đây!
Hai gã thuộc môn Hoa Sơn kính cẩn cúi đầu nói :
- Tuân lệnh Chưởng môn.
Hai gã đó lẩn nhanh về phía sau hậu viện.
Vạn Bá Thành nhìn Trịnh Đáng, từ tốn nói :
- Trịnh hộ pháp có thể cho Vạn mỗ biết Nghiêm sư muội đã phạm tội gì không?
Trịnh Đáng nhạt nhẽo trả lời Bá thành :
- Trịnh mỗ đã nói rồi, Vạn chưởng môn không cần phải biết.
Y nói xong thản nhiên ngồi xuống với tay lấy chiếc kim bài Minh chủ giắt vào thắt lưng, rồi thờ ơ nhìn ra bên ngoài. Tất nhiên thái độ của Trịnh Đáng đập vào mắt Vạn Bá Thành khiến y vô cùng bất mãn, nhưng đối mặt với y là Vô Ảnh Đao, một đao thủ khét tiếng võ lâm Trung Nguyên, cùng với kim bài Minh chủ thì họ Vạn có gan bằng trời cũng không dám vô lễ để chuốc họa vào thân.
Hai gã môn hạ Hoa Sơn dìu Nghiêm Lệ Hoa bước ra. Dung diện tiều tụy của nàng khiến Trịnh Đáng phải cau mày.
Y lắc đầu nói với Vạn Bá Thành :
- Vạn chưởng môn chăm sóc cho Nghiêm phu nhân tệ quá.
Y nói xong đứng lên bước thẳng tới trước mặt Nghiêm Lệ Hoa, không màng đến sự bẽn lẽn của Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành.
Trịnh Đáng ôm quyền xá Lệ Hoa, ôn nhu nói :
- Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng bái kiến phu nhân, và cung thỉnh phu nhân đi cùng với tại hạ.
Lệ Hoa ngơ ngác nhìn Trịnh Đáng. Nàng ngờ nghệch hỏi :
- Lệ Hoa đi đâu?
- Phu nhân cứ theo Trịnh mỗ rồi sẽ biết, Vạn chưởng môn chăm sóc phu nhân không được chu đáo nên tại hạ mới thỉnh phu nhân đi.
- Lệ Hoa đâu muốn ở đây.
Vạn Bá Thành bối rối cướp lời nàng :
- Trịnh hộ pháp... Nghiêm sư muội thần trí không được minh mẫn, có thể thốt những lời sàm sỡ, mong Trịnh hộ pháp đừng để tâm.
Y nhìn lại Lệ Hoa, thở ra rồi nói :
- Nghiêm sư muội... Trịnh hộ pháp đây sẽ đưa sư muội đi gặp lại Kim trang Trang chủ Khán Như.
Dung mạo của Lệ Hoa phấn chấn hẳn lên :

- Sao... phu quân và Như nhi còn sống à?
Vạn Bá Thành khẽ gật đầu.
Lệ Hoa chớp mắt như ncười vừa thức dậy sau cơn ác mộng khủng khiếp. Nàng nhìn Trịnh Đáng chằm chằm :
- Trịnh đại hiệp đưa Lệ Hoa về Kim trang đại phủ à?
Vạn Bá Thành ngầm ra dấu với Trịnh Đáng.
Y khẽ gật đầu từ tốn nói với Lệ Hoa :
- Phu nhân yên tâm, Trịnh mỗ sẽ đưa phu nhân về Kim trang đại phủ.
- Thật ư?
- Trịnh mỗ nói là làm. Thỉnh phu nhân theo Trịnh mỗ.
- Trịnh đại hiệp để Lệ Hoa vào trong trang điểm lại có được không?
Vạn Bá Thành khoát tay :
- Không cần... Không cần đâu. Với lại lúc này Khán Như đang rất trông Nghiêm sư muội.
Y quay sang Trịnh Đáng :
- Vạn mỗ sẽ tiễn Trịnh hộ pháp và Nghiêm sư muội một đoạn.
Trịnh mỗ không dám làm phiền Chưởng môn.
Vô Ảnh Đao nhìn lại Nghiêm Lệ Hoa :
- Thỉnh phu nhân!
Y vừa nói vừa nắm tay nàng dẫn ra cửa gian tiền sảnh phái Hoa Sơn.
Vạn Bá Thành nhìn theo Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng bằng ánh mắt cay cú và hằn học.
Trịnh Đáng cùng với Nghiêm Lệ Hoa đi hết những bậc tam cấp để đến cổ xe song mã chờ sẵn bên ngoài.
Hai người chưa đến được cổ xe song mã thì từ ngoài cổng tam quan, Hàn Thiên tôn giả cùng với hai mươi kiếm thủ của Tổng đàn võ lâm xuất hiện, tiến vào.
Sự xuất hiện của Hàn Thiên tôn giả khiến mặt Trịnh Đáng sa sầm lộ rõ những nét bất mãn.
Hàn Thiên chễm chệ trên lưng con hắc long câu, tay cầm đại kỳ Cửu Trùng đài.
Hàn Thiên ra hiệu dừng bước khi còn cách Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng độ mươi trượng.
Y xuống ngựa, cầm đại kỳ bước đến đối mặt với Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng, dõng dạc nói :
- Trịnh hộ đàn nghe rõ chỉ lịnh của võ lâm Minh chủ Đại Chu thiên.
Trịnh Đáng cau mày hất mặt :
- Chỉ lịnh gì?
- Ta được chỉ dụ mật của Minh chủ Đại Chu Thiên, đến rước Nghiêm

phu nhân về Tổng đàn võ lâm.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt tràng tiếu ngạo, tỏ lộ thái độ khinh miệt, chỉ Hàn Thiên tôn giả, gằn giọng nói từng tiếng :
- Hàn Thiên tôn giả, nghe cho rõ lời của Trịnh mỗ đây, Nghiêm phu nhân do chính tay Trịnh mỗ tìm ra, thì phải do chính tay Trịnh mỗ đưa đi. Ngươi không có quyền chen vào việc của Trịnh mỗ.
Hàn Thiên tôn giả quắc mắt :
- Trịnh Đáng... Ngươi dám cãi lịnh võ lâm Minh chủ à?
- Đừng nói đến võ lâm Minh chủ trước mặt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng này. Nếu Đại Chu Thiên hôm nay là võ lâm Minh chủ thì một ngày nào đó Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng sao không trở thành độc tôn võ lâm?
Hàn Thiên tôn giả rít lên :
- Trịnh Đáng... Ngươi quá ngông cuồng ngạo mạn rồi!
Hàn Thiên vừa dứt lời, Trịnh Đáng đã gầm lên :
- Không... Một khi Trịnh mỗ trở thành chủ nhân Long Cốc thì võ lâm Trung Nguyên có đáng gì chứ. Còn bây giờ, Nghiêm phu nhân do chính Trịnh mỗ tìm ra, thì chính Trịnh mỗ đưa đi. Kẻ nào dám cản đường ta chứ?
Vạn Bá Thành từ trong bước ra, nghe tất những lời đối đáp giữa Trịnh Đáng và Hàn Thiên tôn giả. Lão ngờ ngợ đoán ra sự việc bên trong, nên khấp khởi mừng thầm.
Y chỉ Trịnh Đáng :
- A... Thì ra Trịnh hộ pháp đã...
Y cố ý lấp lửng bỏ ngang câu nói ở đó.
Hàn Thiên tôn giả trừng mắt nhìn Trịnh Đáng :
- Trịnh Đáng... Thì ra người chẳng coi Minh chủ trong mắt người nữa phải không?
Trịnh Đáng nhếch mép, dè bỉu nói :
- Trịnh mỗ không phải hạng người nô dịch như ngươi.
Trịnh Đáng dứt lời nắm tay Nghiêm Lệ Hoa rảo bước tiến về cỗ xe song mã.
Vạn Bá Thành gào lên :
- Không thể để cho Trịnh hộ pháp lộng hành, xem thường Minh chủ võ lâm.
Trịnh Đáng nghe câu nói này bất nhẫn quay lại :
- Ai dám cản chân Trịnh mỗ đây?
Hàn Thiên tôn giả rít lên :
- Trịnh Đáng, ngươi tưởng chỉ mấy lời ngoa ngôn đó thì khiến tất cả mọi người ở đây phải chùng bước sợ ngươi ư?

Hàn Thiên Tôn giá khoát tay.
Năm gã kiếm thủ thuộc sự thống lãnh của y rút xoạt trường kiếm phi thân ra án ngữ trước mặt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Thấy người ngăn bước mình, Trịnh Đáng rít lên :
- Chắc ngươi muốn chết!
Cùng với câu nói đó, ngọn khoái đao cùng với thân pháp của Trịnh Đáng nhoáng lên. Không thể nào tưởng tượng được và quỷ thần cũng phải khiếp đảm.
Vạn Bá Thành chỉ kịp nhác thấy thân thủ Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng vừa nhích động thì y đã trụ bộ trở lại rồi. Bấy nhiêu đó chứng tỏ đao pháp cũng như thân pháp của y quá nhanh, nhanh đến độ ngoài sự quan sát của mắt người.
Vạn Bá Thành chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng năm gã kiếm thủ thì vẫn đứng sừng sững án ngữ trước mặt họ Trịnh.
Vạn Bá Thành nhíu mày nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ hắn đã hạ tử một lúc năm mạng người mà mình chẳng hề thấy đao pháp?
Trong lúc Bá Thành nghĩ như vậy thì Trịnh Đáng thản nhiên nắm tay Nghiêm Lệ Hoa rảo bộ đi qua năm gã kiếm thủ kia như chẳng có ai đứng chặn trước mặt mình.
Lệ Hoa vô tình chạm vào một gã kiếm thủ. Thân pháp của gã này như một cây chuối bị chém đứt đoạn, phần trên rơi ra.
Đến bây giờ Vạn Bá Thành mới rùng mình, thất thần thất phách. Y buột miệng nói :
- Đao quá tàn nhẫn. Tàn nhẫn quá! Đúng là Vô Ảnh Đao.
Trịnh Đáng nhấc Nghiêm Lệ Hoa lên cỗ xe song mã. Gã nhìn lại Hàn Thiên tôn giả :
- Ngươi về nói lại với võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, đã đến lúc rời bỏ chức vị đó, để lại cho Trịnh mỗ.
Hàn Thiên tôn giả sa sầm mặt, thét lên :
- Trịnh Đáng, ngươi có thể đi được à?
- Chẳng lẽ ngươi chưa nhận biết cái gì sẽ đến với ngươi khi cản chân Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?
Hàn Thiên tôn giả thét lên :
- Đao...
Hai gã thuộc hạ khiêng hòm tất tả khiêng đến bên Hàn Thiên tôn giả.
Hàn Thiên tôn giả dụng chân đạp nắp rương bung ra. Y cúi xuống chiếc rương rút lên ngọn đại đao sáng ngời.
Hàn Thiên thủ đao nhìn chằm chằm Trịnh Đáng :
- Ngươi chỉ có thể đi được khi bước qua ngọn đại đao của Hàn

Thiên.
Trịnh Đáng cười khảy :
- Đao của ngươi chỉ đáng để chặt đầu chó mà thôi.
- Để xem đại đao của ta chặt đầu chó hay chặt đầu ngươi.
Hàn Thiên vừa nói vừa dụng toàn bộ lướt đến, vung đại đầu đao nhắm thiên đình Trịnh Đáng bổ thẳng xuống một chiêu với chín thành thần lực.
Trước ảnh đao dũng mãnh lấy cương làm chủ, Trịnh Đáng đâu dám xem thường, dù sao Hàn Thiên tôn giả đường đường cũng là một hộ tướng hộ đường, cánh tay trợ thủ đắc lực của Đại Chu Thiên kia mà.
Đối phó với thế đao dũng mãnh của Hàn Thiên tôn giả, Trịnh Đáng bước xéo qua nửa bộ, xỉa ngọn khoái đao đâm tới hổ khẩu của đối phương.
Thế đao của Trịnh Đáng thật là tầm thường nhưng Hàn Thiên tôn giả phải lúng túng. Y vừa xuất thủ dụng chín thành công lực nhưng buộc phải hoành đao thu về, bởi thế phản kích thần kỳ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Vừa hoành đao về thì Hàn Thiên cảm nhận ngay sát đao hừng hực của đối phương tập kích vào vùng hạ đẳng của mình. Hàn Thiên chỉ kịp dựng lưỡi đao án ngữ trước mặt cũng là lúc ngọn khoái đao chém xả vào thân đại đao.
Chát...
Hổ khẩu Hàn Thiên tê rần, buốt nhói, buộc y phải buông đốc đao thối lại ba bộ.
Mất binh khí đại đao, Hàn Thiên càng bối rối hơn. Bởi hơn bất cứ ai, y biết Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng là một đao thủ cực kỳ lợi hại chỉ một chiêu đao có thể tước mạng sống của đối phương.
Bức Hàn Thiên phải buông đại đao thối bộ, xem như Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đã cầm chắc sinh mạng của Hàn Thiên trong tay rồi. Đến lúc này không chỉ một mình Hàn Thiên tôn giả là người trong cuộc phải bối rối, lúng túng và thất kinh lạc cả hồn vía mà ngay cả Vạn Bá Thành cũng bồn chồn lo lắng vô cùng.
Vạn Bá Thành nghĩ thầm :
- Nếu như Trịnh Đáng sát tử Hàn Thiên tôn giả thì mình không phải là đối thủ của y. Để giữ mạng chỉ còn cách rời khỏi Hoa Sơn mà thôi.
Trịnh Đáng nhìn Hàn Thiên tôn giả :
- Thế nào... Ngươi còn dám cản đường ta không?
Hàn Thiên thở hắt ra một tiếng :
- Hôm nay ta không cản chân được ngươi nhưng lưới võ lâm lồng lộng không có chỗ cho ngươi đâu.

- Câu đó ngươi nên về hỏi với võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
Trịnh Đáng nói xong, liền vung khoái đao chém xả xuống đốc đao.
Chát...
Đốc ngọn đại đao bị chém đứt làm hai rời khỏi lưỡi đao văng ra hai phía.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nói :
- Ngươi về nói với Minh chủ Đại Chu Thiên, kẻ nào làm chủ Long Cốc, kẻ đó làm chủ võ lâm.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nói đến đây thì nghe sau lưng mình, phía cỗ xe song mã, tiếng sáo cất lên vi vu, nghe thật ai oán.
Tiếng sáo đó khiến chân diện dung của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thoạt lộ những nét vừa thất thần vừa bất nhẫn, vừa hằn học. Y từ từ quay lại nhìn về phía cỗ xe song mã trên có Nghiêm Lệ Hoa.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 11
Khúc Phượng Hoàng

Khi Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đối mặt với cỗ xe thì tiếng sáo cũng ngưng tấu khúc. Hữu thủ Trịnh Đáng cầm chuôi ngọn khoái đao khẽ bóp chặt lại.
Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
Thiên Phong giắt ngọn sáo trúc vào bên hông, nhìn Trịnh Đáng, từ tốn nói :
- Tại hạ mạn phép Trịnh huynh và các vị ở đây đưa Nghiêm tẩu tẩu rời Hoa Sơn phái.
Trịnh Đáng cau mày :
- Ngươi đưa Nghiêm Lệ Hoa đi ư?
- Tại hạ có bổn phận phải đưa tẩu tẩu đi tìm đại phu.
Thiên Phong định nhãn về phía Vạn Bá Thành :
- Thiên Phong đưa tẩu tẩu đi, Vạn chưởng môn thấy không có gì bất tiện chứ?
- Nhưng võ lâm Minh chủ..
Thiên Phong cướp lời Vạn Bá Thành :
- Kim trang Trang chủ là Nhị ca, võ lâm Minh chủ là Đại ca của Thiên Phong. Đưa tẩu tẩu đi tìm đại phu, chắc Đại Chu Thiên Đại ca không trách Thiên Phong.
Chàng nhìn lại Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng :
- Đa tạ Trịnh các hạ đã có lòng với tẩu tẩu. Hẹn ngày tái ngộ!
Trịnh Đáng thét lên khi Thiên Phong toan cầm lấy dây cương :
- Khoan!
Thiên Phong từ tốn hỏi :
- Trịnh các hạ có điều chi chỉ giáo?
Trịnh Đáng dấn đến ba bộ, đứng án ngữ trước đầu cỗ xe song mã. Y trang trọng nói :
- Trịnh mỗ đến Hoa Sơn lần này vì muốn tìm bí mật cổ vật Long cốc. Mà người giữ bí mật đó chỉ có thể là Nghiêm phu nhân. Chính vì lẽ đó mà Trịnh mỗ không để Nghiêm phu nhân đi được.
- Thì ra các hạ đến Hoa Sơn tìm Nghiêm tẩu tẩu chỉ vì muốn biết bí mật cổ vật Long cốc. Rất tiếc tẩu tẩu hiện thần trí bất ổn, tâm bất an không thể giúp Trịnh các hạ được.

Thiên Phong ôm quyền xá Trịnh Đáng, từ tốn nói :
- Vô Ảnh Đao của Trịnh các hạ nhanh ngoài một cái chớp mắt. Đao thoát ra như chớp xẹt, vừa dũng mãnh vừa tàn nhẫn và khốc liệt, tại hạ đã có nghe danh nghe tiếng. Nhưng hôm nay thì Thiên Phong nhất thiết không thể giao Nghiêm tẩu tẩu cho các hạ được. Cáo từ!
Trịnh Đáng gầm lên :
- Khoan.. Cát Thiên Phong ngươi chưa thể đi được.
Thiên Phong buông thõng hai tay :
- Trịnh các hạ không cho Cát Thiên Phong đưa Nghiêm tẩu tẩu đi tìm đại phu?
- Ngươi muốn đi thì chí ít phải cho Trịnh Đáng thấy đôi song hoàn vô địch của ngươi mà thiên hạ đã đồn đãi.
Thiên Phong nhíu mày, từ tốn nói :
- Trong binh khí phổ của võ lâm có phân định : Nhứt điếu, nhị hoàn, tam đao, tứ kiếm. Tại hạ thiết tưởng binh khí phổ đó đã xếp hạng rồi, đâu cần phải chứng khảo.
- Binh khí phổ là binh khí phổ,
nhưng kẻ dụng đao, người dụng hoàn, chưa biết ai đạt đến cái thần kỳ của binh khí mình sử dụng.
- Các hạ nói rất đúng. Vậy tại hạ mạn phép được hỏi trong võ lâm còn ai sử đúng đao thần kỳ hơn Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng chứ?
- Ngoài Trịnh mỗ ra, e rằng không còn ai nữa.
- Tại hạ không phục đao pháp của Trịnh các hạ. Cái thần của đao dựa vào sự dũng mãnh và khốc liệt. Cái uy vũ của kiếm dựa vào sự uyển chuyển và linh hoạt, còn đôi Ma hoàn của tại hạ thì dựa vào cái nhanh và chính xác. Những luân lý đó chắc Trịnh các hạ thừa bản lĩnh để khảo chứng các loại binh khí trong võ lâm.
- Trịnh mỗ thừa biết.
- Nếu đã biết như vậy ắt Trịnh các hạ không buộc tại hạ phải khảo chứng thì sợ Hoàn quá nhanh, tại hạ không kịp thu về.
- Đao của ta cũng dựa vào sự dũng mãnh và nhanh nhẹn.
Trịnh Đáng vừa nói vừa hoành đao gác chéo, hướng lưỡi đao về phía Cát Thiên Phong.
Mặc nhiên với lối thủ đao của Trịnh Đáng, Cát Thiên Phong vẫn buông thõng hai tay nhưng tinh nhãn của chàng thì đóng đinh vào mắt đối phương.
Trịnh Đáng cũng chiếu thần nhãn
ngập sắc na sát khí khủng bố của mình đối lại ánh mắt sắc nét của Thiên Phong. Hai người đối mặt với nhau cứ như họ dùng mắt để khảo chứng những gì mình đã thốt ra.

Sự đối nhãn của họ khiến cho cục trường bỗng chốc trở nên im lặng nặng nề, và tiềm ẩn trong sự im lặng đó là không gian khủng bố mơ hồ.
Hai đối thủ chỉ mới đối nhãn với nhau thôi nhưng phảng phất đâu đó trong ánh mắt của họ là sắc na của tử thần, chập chờn.
Lưỡi khoái đao của Trịnh Đáng khẽ run nhẹ thì bên kia đôi bản thủ của Thiên Phong cũng nhích động. Cả hai như đang đọc ý niệm của nhau, để có thể quyết định bằng một chiêu. Đối với Trịnh Đáng, đối thủ lần này trong mắt y quả là không sao định tâm được. Chính ánh mắt rất khắt khe, và cũng rất ôn hòa của Cát Thiên Phong khiến tâm tưởng họ Trịnh chao động, không biết đao sẽ đến trước hay hoàn sẽ đến trước lưỡi hái tử thần.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thoạt chớp. Một cái chớp mắt đó thôi mày đã giật mình, xương sống xuất hiện một luồng khí âm hàn giá buốt.
Thiên Phong nhìn Trịnh Đáng từ tốn nói :
- Cước pháp của các hạ vừa mới dịch sai phương vị.
Trịnh Đáng thở phào một tiếng :
- Song Hoàn Lãnh Nhân quả là lợi hại. Thiên hạ đồn đãi không ngoa.
Trịnh Đáng nói xong từ từ hạ khoái đao xuống.
Hai tay Thiên Phong cũng nắm lấy dây cương đôi tuấn mã, chàng từ tốn nói :
- Trong võ lâm Trung Nguyên khó có người đạt được cái thân như Trịnh các hạ. Đa tạ Trịnh các hạ đã mở đường!
- Ta sẽ gặp lại ngươi. Hẹn ngày tái kiến!
Thiên Phong giật dây cương, đôi tuấn mã cất đầu hí vang rồi trổ nước kiệu kéo cỗ xe lao ra ngoài quan lộ.
Bấy giờ Trịnh Đáng mới nhìn lại dưới chân mình.
Quả đúng như Thiên Phong nói, trong lúc y chớp mắt, thần thức quá căng thẳng nên chân phải hơi dịch sang trái một chút để lộ nửa dấu chân ra ngoài.
Trịnh Đáng nhìn theo cỗ xe song mã, lẩm nhẩm nói :
- Đao hoàn cũng có lúc phải đối
chứng với nhau.
Y nói xong liền trổ khinh công thượng thừa thoát đi, rời khỏi Tổng đàn Hoa Sơn phái, mặc nhiên không màng đến những kẻ đang có mặt tại cục trường.
Cuộc đối nhãn vừa rồi buộc Trịnh Đáng phải nghĩ tới một điều, trên giang hồ còn có một người nhanh hơn y, lạnh lùng hơn y, người đó chính là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
* * * * *

Trở lại Cát Thiên Phong. Chàng cùng Nghiêm Lệ Hoa rời Hoa Sơn phái trên cỗ xe song mã của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng, theo quan lộ trở về trấn Trung Châu.
Khi trời sập tối thì Thiên Phong đến ngoài bìa trấn.
Chàng dừng xe ven một bìa rừng, vén rèm nhìn vào trong.
Nghiêm Lệ Hoa ngồi ủ rũ, đôi mắt buồn vời vợi như chìm vào cõi hoài kỷ xa vắng nào đó. Chính vẻ tiều tụy, vô thần của Lệ Hoa buộc Thiên Phong phải buông một tiếng thở dài ảo não.
Chàng khép rèm cửa lại, rồi ra roi
Khiến đôi tuấn mã kéo xe vào trong trấn.
Thiên Phong dừng cỗ xe trước một tòa trang viện có treo tấm liễn sơn son thếp vàng : Giản Hoa thiền viện.
Ngồi trên ghế xà ích, Thiên Phong thoáng một chút lưỡng lự, nhưng rồi cũng quyết định phi thân xuống xe, bước đến cánh cửa đóng im lìm, trên có hai chiếc đèn lồng. Chàng nắm tay vào chiếc vòng sắt gõ.
Cánh cửa trang viện nhanh chóng mở ra. Một thiếu nữ tuổi trạc hai mươi bước ra nhìn Thiên Phong. Nàng nhìn chàng một lúc rồi như nhận ra kẻ đứng trước mặt mình là ai, liền reo lên :
- Cát thiếu gia!
- Chỉ Ngọc còn nhận ra ta à.
- Làm sao Chỉ Ngọc có thể quên được Cát thiếu gia chứ. Thiếu gia trên đường du lãm, quá vãng Giản Hoa thiền viện thăm..
Chỉ Ngọc bỏ lửng câu nói ở đó.
Thiên Phong mỉm cười nói :
- Ta không đến một mình mà đến cùng một người nữa.
- Ai vậy? Chẳng lẽ..
Thiên Phong lắc đầu :
- Chỉ Ngọc đừng nghĩ bậy. Người này tâm thần bất định, nên ta mới đưa đến Giản Hoa thiền viện. Bình Nhi còn ở đây không?
Chỉ Ngọc gật đầu :
- Bình Nhi cô cô vẫn luôn ở đây, và..
Chỉ Ngọc chưa nói hết ý thì có tiếng một nữ nhân cất lên ngay sau lưng. Giọng của nàng nghe thật nghiêm khắc nhưng không thiếu từ tốn và từ tâm :
- Chỉ Ngọc..
Chỉ Ngọc nghe giọng nói đó liền cúi đầu thối lui hai bộ. Người vừa thốt ra lời nói vừa rồi làmột trang giai nhân tuyệt sắc.
Nàng đẹp nhưng thần thái như mai như tuyết, vừa nghiêm vừa rộng lượng.
Cát Thiên Phong nhìn nàng :

- Thiên Phong đến Giản Hoa thiền viện không làm phiền đến Bình Nhi chứ?
Nàng mỉm cười :
- Giản Hoa thiền viện lúc nào cũng rộng cửa đối với Cát huynh.
- Huynh với một người.
- Nếu không có người kia thì có lẽ Thiên Phong chẳng bao giờ nhớ đến Giản Hoa thiền viện, phải không?
Nàng nói và nhưng lại mỉm cười với chàng.
Thiên Phong từ tốn đáp :
- Huynh không muốn làm phiền muội thôi.
- Chúng ta hãy vào trong. Bình Nhi vẫn để dành vò rượu Tương Tư Thảo cho Cát huynh.
Thiên Phong nói :
- Ngoài cỗ xe kia là Nghiêm Lệ Hoa, phu nhân của Kim trang đại phủ. Lệ Hoa sau kiếp nạn của Kim trang đã bị thất thần, mất trí nên huynh muốn nhờ đến Giản Hoa thiền viện.
- Bình Nhi sẵn sàng giúp huynh mà.
Nàng quay lại Chỉ ngọc :
- Chỉ Ngọc, mau thu xếp một chỗ
cho Nghiêm phu nhân.
- Thưa vâng.
Thiên Phong nhìn Chỉ Ngọc di bước chân về phía cỗ xe, rồi quay lại Bình Nhi, từ tốn nói :
- Huynh vô cùng cảm kích tấm lòng độ lượng của Bình Nhi!
Nàng nhướng đôi chân mày vòng nguyệt :
- Cát huynh khách sáo từ bao giờ vậy.
Nàng mỉm cười nói tiếp :
- Đã lâu Cát huynh không đến Giản Hoa thiền viện, Bình Nhi thỉnh huynh vào thư khách đàm đạo. Tất nhiên huynh phải uống hết vò rượu Tương Tư Thảo đấy.
- Huynh sẽ uống cạn vò rượu đó.
Hai người rời mái hiên gian tiền sảnh bước vào trong trong khi Chỉ Ngọc dìu Lệ Hoa vào hậu liêu trang viện.
Thiên Phong nhìn Bình Nhi châm rượu ra hai chiếc chén ngọc. Động tác của nàng vẫn như hôm nào, vẫn không có gì thay đổi.
Bình Nhi đặt vò rượu xuống bàn, nhìn Thiên Phong nói :
- Vò rượu Tương Tư Thảo này đã quá ba năm rồi, Bình Nhi cứ ngỡ đâu nó sẽ chẳng bao giờ được tỏa mùi. Không ngờ hôm nay Cát huynh lại trở về.
Thiên Phong đến Giản Hoa thiền viện để uống cạn vò rượu này rồi lại

đi.
Chàng bưng chén rượu dốc ngược uống cạn số rượu mà Bình Nhi đã rót ra chén.
Nàng nhìn Thiên Phong uống rượu, chờ cho Không đặt chén xuống mới nói :
- Huynh vẫn là con sâu rượu như hồi
ba năm về trước.
- Đã có bao giờ huynh uống rượu với Bình Nhi mà con sâu rượu không thức dậy đâu.
Thiên Phong tự tay bưng vò rượu rót ra chén mình. Chàng vừa rót rượu vừa nói :
- Đối với huynh, rượu của Giản Hoa thiền viện lúc nào cũng là thiên hạ đệ nhất hảo tửu. Không có một thứ rượu nào trong thiên hạ khả dĩ sánh bằng.
- Huynh lại khách sáo rồi.
- Đối với Bình Nhi, một Thánh Cô thì Cát Thiên Phong này nào dám khách sáo chứ.
- Huynh đã nói vậy thì Bình Nhi phải uống với người có cái tâm lạnh lùng một chén.
Nàng bưng chén rượu của Thiên Phong nhấp một ngụm nhỏ rồi trao lại cho chàng :
- Bình Nhi không có con sâu rượu như huynh.
Thiên Phong nhìn nàng, mỉm cười :
- Con sâu rượu trong huynh chỉ thức dậy khi đối mặt với Thánh cô Bình Nhi mà thôi. Bởi vì hơn bất cứ thứ gì trên đời này, con sâu rượu trong huynh biết Thiên Phong đang nghĩ gì khi đối mặt với Thánh Cô.
Bình Nhi thoạt đỏ mặt và diện dung liền lộ ngay nét nghiêm khắc.
Bình Nhi buông một tiếng thở dài, nhỏ giọng nói :
- Bình Nhi làmột nữ nhân, nhưng không giống như những nữ nhân khác. Nếu Cát Thiên Phong là kẻ lãnh tâm lạnh lùng, thì tim của Bình Nhi cũng đã giao trọn cho sư tôn của mình.
Thiên Phong uống cạn số rượu trong chén. Chàng đặt chén xuống bàn, nhìn Bình Nhi, nói :
- Bình Nhi mãi mãi làmột Thánh Cô, còn huynh vĩnh viễn là kẻ lữ hành không định hướng.
- Như vậy có lẽ tốt hơn.
Nàng châm rượu vào chén của Thiên Phong :
- Chừng nào huynh đi?
- Huynh muốn gởi Nghiêm tẩu tẩu lại đây.
- Bình Nhi sẽ lo cho Nghiêm tẩu tẩu. Giữa Nghiêm phu nhân và võ

lâm Minh chủ như đã xảy ra điều gì đó, mà mấy hôm nay những cao thủ ở Tổng đàn võ lâm thường quá vãng đến đây. Hình như họ tìm Nghiêm phu nhân.
- Vấn đề này Thiên Phong chưa thể khẳng khái lý giải được, nhưng tẩu tẩu của Thiên Phong lúc này có rất nhiều người muốn bắt đi, trong lúc thần trí bấn loạn. Có lẽ người biết một phần nào trong vụ huyết án ở Kim trang đại phủ. Thiên Phong muốn nhờ muội bảo bọc.
- Bình Nhi hiểu. Cát huynh cứ yên tâm. Nghiêm phu nhân một khi đã được Cát huynh gởi gắm thì Bình Nhi phải có trách nhiệm.
- Thiên Phong cảm kích tấm lòng bao dung của Thánh Cô, hẹn có ngày sẽ báo đáp.
Bình Nhi lắc đầu :
- Cát huynh đừng nói thế, Bình Nhi mở Giản Hoa thiền viện mục đích cũng vì muốn cưu mang những người như Nghiêm phu nhân. Đây đã là tôn chỉ của Bình Nhi mà, sao huynh còn nặng ơn mang nghĩa chứ.
Nàng đứng lên :
- Cát huynh.. Tình trạng của Nghiêm phu nhân mất thần mất trí, thì chỉ có một người khả dĩ khôi phục lại thần trí cho Nghiêm phu nhân mà thôi.
- Thánh Cô muốn nói đến Diệu Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông?
Bình Nhi gật đầu :
- Theo Bình Nhi thì chỉ có Chữ Hàn Thông lão đại phu mới có thể phục hồi thần thức của Nghiêm phu nhân. Chữ Hàn Thông lại có hành tung vô định, không biết đâu mà tìm.
- Thiên Phong sẽ tìm ra Chữ Hàn Thông.
- Bình Nhi mong Cát huynh sớm tìm ra Chữ đại phu. Còn sự an nguy của Nghiêm phu nhân, huynh cứ yên tâm. Sẽ không ai làm gì được phu nhân khi người ở trong Giản Hoa thiền viện.
- Thiên Phong cũng mong như vậy.
Chàng bưng chén rượu uống cạn, rồi nhìn Bình Nhi, nói :
- Đã ba năm rồi, Thiên Phong và Thánh Cô chưa hợp tấu lại giai khúc Phụng Hoàng Ca. Giờ chúng ta có thể tấu giai khúc đó chứ?
- Bình Nhi cũng đang cao hứng.
Nàng lấy ống tiêu ngọc giắt bên hông.
Thiên Phong cũng lấy ống sáo bằng trúc.
Bình Nhi nói :
- Mời huynh.
Thiên Phong khẽ điểm mũi giày. Thân pháp của chàng cất lên cao ba trượng, từ từ xoay tròn trong không trung, cùng với tiếng sáo ngọc vi vu cất lên.

Tiếng sáo của chàng vừa dứt thì tiếng tiêu của Bình Nhi cất lên, hòa đúng với tấu khúc mà chàng vừa thổi.
Hai cánh môi của nàng tạo ra một nụ hoa chực chờ chớm nở, còn chân bước đi tợ các nàng tiên múa khúc Nghê Thường trong không trung. Mỗi bước chân của Bình Nhi đều tạo ra những đóa hoa khí công, lượn lờ tợ như những cánh sen trôi theo nàng.
Tiếng sáo và tiếng tiêu phối hợp với nhau, quyện lẫn vào nhau. Nếu tiếng tiêu cao vút vời vợi thì tiếng sáo lại có âm hưởng trầm trầm. Nghe hai người hợp tấu sáo và tiêu, người ta những tưởng như đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ đang phiêu bồng, chơi đùa trong khoảng không bao la vô tận.
Nếu tiếng tiêu của Thiên Phong mang âm hưởng gợi cho người nghe liên tưởng đến sự hùng vĩ của đại dương, thì tiếng tiêu của Bình Nhi lại bắt mọi người liên tưởng đến cánh buồm lãng đãng trên đại dương bao la vô tận đó.
Thiên Phong thổi dứt tấu khúc thì Bình Nhi cũng hoàn thành khúc tiêu của mình. Hai người với bộ pháp khinh thân thần kỳ quán tuyệt hạ thân trở về chỗ cũ.
Bình Nhi nhìn Thiên Phong :
- Giai khúc của huynh cũng như hôm nào.
- Thánh Cô cũng vậy.
- Ba năm trôi qua, Bình Nhi cứ ngỡ đâu Thiên Phong đã quên tấu khúc Phụng Hoàng Ca.
Thiên Phong lắc đầu :
- Làm sao Thiên Phong có thể quên được khúc Phượng Hoàng do chính Bình Nhi và Thiên Phong sáng tạo. Khúc Phượng Hoàng đã ở trong tim, trong thần thức của huynh.
- Nó là nhịp nối để một ngày nào đó xóa đi khoảng cách giữa Bình Nhi và Cát huynh.
Nàng châm rượu vào chén của Thiên Phong :
- Thời gian qua mau thật, nhưng với sự cô đơn thì nó lại trải dài và gậm nhấm một đời người.
Nàng nói xong buông một tiếng thở dài. Đó cũng là tiếng lòng mà nàng muốn gởi lại cho Thiên Phong.
Không biết tiếng thở ra của nàng mang ẩn ý gì nhưng có lẽ nó là biểu trưng của nỗi cô đơn mà một nữ nhân phải chịu.
Có tiếng gõ cửa, buộc Bình Nhi phải cắt ngang những ý tưởng trong đầu mình.
Nàng ngoảnh mặt nhìn ra :
- Vào đi!

Chỉ Ngọc bước vào. Nàng khép nép đến bên Bình Nhi, nhỏ giọng nói :
- Thánh Cô, có Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu công tử cầu kiến.
Bình Nhi cau mày :
- Chỉ Ngọc hãy nói với Công Tôn công tử hôm nay Bình Nhi không tiếp khách.
- Chỉ Ngọc có nói, nhưng Thiết Phiến thư sinh công Tôn Cửu nhứt định đòi gặp cho bằng được Thánh Cô.
Bình Nhi hừ nhạt.
Chỉ Ngọc khép nép nhìn nàng.
Thiên Phong nhìn nàng, nói :
- Thánh Cô không cần vì Thiên Phong mà thất lễ với Công Tôn công tử. Đêm nay Thiên Phong sẽ uống cạn vò rượu Tương Tư Thảo này rồi ngày mai lại ra đi.
- Thiên Phong.
Chàng mỉm cười :
- Một ngày nào đó khúc Phượng Hoàng cũng sẽ trổ lên trong Giản Hoa thiền viện.
- Thiên Phong chờ Bình Nhi chứ?
Chàng nhìn nàng điểm một nụ cười mỉm.
Bình Nhi đáp lại Thiên Phong cũng bằng một nụ cười mỉm, rồi đứng lên theo Chỉ Ngọc bước ra ngoài gian thư khách.
Khi cánh cửa gian thư khách đóng lại thì Thiên Phong cảm nhận trông tâm tưởng mình một cảm giác mơ hồ mông lung của một nỗi buồn cô tịch.
Thiên Phong rảo bước tiến lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài nhà phía bên kia là hoa viên. Những gian nhà trong màn đêm nhấp nhoáng trông chẳng khác nào những ngôi cốc nhỏ dành cho những bậc hành giả tham thiền nhập định.
Bỗng trong màn đêm nhá nhem đó, Thiên Phong chợt phát hiện thấy một bóng người nhỏ nhắn với khinh pháp tuyệt luân lẩn nhanh vào một ngôi cốc.
Hành tung của người đó khiến Thiên Phong suy nghĩ một chút.
Chàng toan phi thân qua cửa sổ thì bóng người kia lại xuất hiện. Lần xuất hiện này thân pháp của người đó xem chừng rất vội vã và bí mật.
Mặc dù chỉ có ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt từ những ngọn đèn lồng hắt ra bên ngoài nhưng thần nhãn của Cát Thiên Phong vẫn phát hiện người kia cõng theo một chiếc bao khá to so với thân ảnh của y.
Thiên Phong không dằn được tò mò liền trổ khinh thuật siêu phàm

thoát ra ngoài cửa sổ băng theo bóng người nọ. Chàng nghĩ thầm :
- Người này là ai, sao hành tung kỳ dị như vậy?

Hồi 12
Thiết Phiến thư sinh

Công Tôn Cửu trong bộ trường y nho sinh may bằng gấm tơ tằm, thứ gấm nổi tiếng của Hàng Châu, trên tay là cây quạt với những nan hoa được mạ vàng sáng ngời. Mặc dù tự cho mình làmột công tử phong lưu nho nhã nhưng bộ dáng bề ngoài Công Tôn Cửu chẳng nho nhã chút nào. Y chỉ cao độ ba bộ, mà bề ngang lại quá bề thế, phối hợp cùng bộ trường y bằng gấm thêu hoa, trông lại càng lùn và càng mập.
Ngồi hầu hai bên Công Tôn Cửu là hai gã gầy nhom, vận hắc y võ phục bó chẽn, kiếm giắt sau lưng, mặt lúc nào cũng khằm khằm ra vẻ làmột sát thân giết người không gớm tay.
Bình Nhi vừa bước ra, Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu đã vội vã đứng lên, vồn vã bước đến đối diện với nàng. Y trịnh trọng ôm quyền xá Bình Nhi :
- Công Tôn Cửu công tử hạnh ngộ bái kiến Thánh Cô Bình Nhi!
Nghe gã Công Tôn công tử xưng, Bình Nhi chỉ chực bật cười, nhưng nàng kịp nén tiếng cười vào trong để không mất vẻ nghiêm khắc vốn đã có trên dung diện.
Bình Nhi từ tốn nói :
- Công Tôn công tử từ đất Tô Châu, quá vãng đến Giản Hoa thiền viện chẳng hay có chuyện chi?
Công Tôn Cửu xoa tay nói :
- Ở Tô Châu, tại hạ đã nghe danh tiếng Thánh Cô.
Bình Nhi cướp lời Công Tôn Cửu :
- Thiên hạ ở Tô Châu nói về tôi như thế nào?
Công Tôn Cửu chắc lưỡi :
- Thiên hạ nói rất nhiều về Thánh Cô Bình Nhi.
Gã ngập ngừng một lúc rói nói tiếp :
- Thiên hạ đồn đãi Thánh Cô làmột giai nhân mình hạc sương mai..
Bình Nhi khoát tay :
- Đa tạ Công Tôn công tử, nhưng Bình Nhi không thích nghe những lời lẽ sáo rỗng đó.
- Ơ.. Ơ.. Đúng rồi. Tại hạ biết một người như Thánh Cô cần gì phải nghe những lời sáo mòn như vậy. Thiên hạ không cần nói mà tại hạ

đây chỉ gặp Thánh Cô một lần ở Tô Châu thì không thể không đến Trung Châu để được hạnh ngộ lần thứ hai.
Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoạt nhìu lại. Bình Nhi nhìn Công Tôn Cửu :
- Công Tôn công tử từ Tô Châu tìm đến Giản Hoa thiền viện cốt chỉ để nói những lời này sao?
Công Tôn Cửu xoa tay, toét miệng cố rặn một nụ cười cầu duyên. Bộ dạng gã trông chẳng khác gì một con lật đật.
Công Tôn Cửu nói :
- Ấy.. Tại hạ không chỉ đến thăm Thánh Cô bằng những lời nói xuông mà còn bằng tấm lòng thành thật nữa.
Công Tôn Cửu nói :
- Lòng thành thật của Công Tôn công tử biểu hiện như thế nào?
- Ậy.. Ậy.. Thánh Cô nói rất đúng.
Y vỗ tay vào trán ra chiều suy nghĩ mông lung.
- Ái chà.. Không biết bao nhiêu đây có đủ nói hết lòng thành của Công Tôn Cửu đối với Thánh Cô hay không? Tại hạ xem chừng nó cũng quá ít, chưa nói hết đặng. Nhưng gã càng làm dáng lại càng giống một tên hề. Y vừa làm dáng vừa nói :
- Nói ra thật hổ thẹn, nhưng tại hạ phải nói. Tại hạ.. Tại hạ gặp Bình Nhi Thánh Cô liền đem lòng nhớ thương.
Gã nhăn nhó bộ mặt núc ních như một kẻ đang gặp cảnh khốn nạn :
- Tại hạ.. Tại hạ đã yêu Thánh Cô
Rồi. Nếu Thánh Cô ưng thuận thì.. Thì tại hạ.. Sẽ đem toàn bộ gia sản ở Tô Châu dâng lên Thánh Cô.
Nói xong vội vã nhìn ra ngoài cứ như muốn tránh né ánh mắt khắt khe nghiêm nghị của Bình Nhi.
Hai gã sai nô của Công Tôn Cửu khiêng vào một chiếc rương đặt xuống trước mặt gã.
Công Tôn Cửu chỉ chiếc rương gài khóa cẩn thận, nói với Bình Nhi :
- Đây chỉ là chút lễ mọn để Công Tôn Cửu thổ lộ tình yêu với Thánh Cô. Tại hạ cung thỉnh Thánh Cô đoái tưởng đến lòng ngưỡng mộ thành kính của Công Tôn Cửu thư sinh mà nhìn qua.
Y mở nắp rương, cúi mình soạn ra từng thứ để ra bên ngoài. Y vừa soạn vừa nói :
- Đây là tơ Hàng Châu, thứ tơ mà không một nơi nào có được. Nó vừa đẹp vừa bền, nếu Thánh Cô dùng để may xiêm y thì sắc đẹp không một giai nhân nào sánh bằng.
Còn đây làmiếng ngọc bội cực kỳ quí giá, nó có thể kỵ hàn khí xâm nhập vào cơ thể. Nếu Bình Nhi Thánh Cô đeo nó thì chẳng còn hàn

khí nào có thể hại được nàng, còn đây là chiếc hòm trong có chứa trăm nén vàng ròng, tại hạ mong Thánh Cô hãy nhận lấy, để tại hạ được tỏ lòng ngưỡng mộ Thánh Cô.
Công Tôn Cửu vừa nói vừa soạn các đồ vật trong rương, thái độ của gã thật là kiêu hãnh, huênh hoang, và nhứt nhứt chú nhãn vào chiếc rương mà không nhìn chung quanh.
Công Tôn Cửu soạn xong ngẩng mặt nhìn lại, Bình Nhi chẳng còn đứng ở đó nữa. Nàng đã bỏ đi vào trong từ lúc nào mà Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu chẳng hề hay chẳng hề biết.
Công Tôn Cửu ngơ ngơ ngác ngác nói :
- Ơ.. Ơ.. Thánh Cô đâu rồi nhỉ?
Công Tôn Cửu nhìn ra ngoài cửa. Đập vào mắt Công Tôn Cửu bây giờ không chỉ có hai gã thuộc hạ với bộ mặt như hung thần mà còn có thêm bốn gã đại hán vận thanh y võ phục đứng án ngữ ngay cửa tiền sảnh Giản Hoa thiền viện.
Công Tôn Cửu bực dọc :
- Hai ngươi không thấy gì à!
Hai gã thuộc nhân ngơ ngẩn nói :
- Công tử Chúng tôi thấy gì?
- Bốn con khỉ kia vào bất thình lình nên Thánh Cô bỏ đi. Hai ngươi thật là vô dụng!
Hai gã thuộc nhân của Công Tôn Cửu quay lại.
Một gã hất mặt nói :
- Các ngươi là ai?
Lời còn đọng trên hai vành môi của gã thì ánh kiếm ngay lập tức xuất hiện. Chỉ có thể nói ánh kiếm thoát ra tạo thành một chiếc cầu vồng sáng ngời ánh sắc bạc rồi nhanh chóng biến mất.
Ánh kiếm biến mất nhưng gã thuộc nhân của Công Tôn Cửu hồn đã lìa khỏi xác. Đường kiếm vừa rồi của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn đâm thủng trái tim gã thuộc nhân của Công Tôn Cửu.
Gã thuộc nhân còn lại vội thối bộ đến bên Công Tôn Cửu.
Công Tôn Cửu tròn mắt nhìn Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn. Y ngập ngừng một lúc rồi nói :
- A.. Các hạ chính là Mạc Lịnh Cẩn với ngoại danh là Ma Kiếm Vô Nhân.
Mạc Lịnh Cẩn nhìn Công Tôn Cửu :
- Biết ta là Ma Kiếm Vô Nhân, sao lũ sâu bọ các ngươi còn chưa cút xéo đi, hay đợi Mạc mỗ tống tiễn hồn các ngươi về chầu diêm chúa?
Công Tôn Cửu xòe Thiết phiến phe phẩy nói :
- Ái cha! Mạc kiếm thủ nói hay quá hay quá.

Y nhướng mày, tiếp :
- Mạc kiếm thủ không biết Công Tôn Cửu đang.. Đang..
Mạc Lịnh Cẩn gằn giọng :
- Ta không cần biết ngươi đang làm gì, hãy cút đi!
- Hê, tự nhiên Mạc kiếm thủ lại đuổi ta. Vô lý thật. Vô lý thật. Ở đây là tiền sảnh của Thánh Cô Bình Nhi chứ đâu phải nhà của Mạc kiếm thủ.
Mạc Lịnh Cẩn nhíu mày tỏ lộ vẻ bất nhăn ra bên ngoài :
- Thằng lùn kia. Ngươi muốn bổn Hộ pháp cắt lưỡi ngươi à.
- Ê.. Ngươi đừng nói quá vậy chứ. Bộ ngươi tưởng mang ngoại danh Ma Kiếm Vô Nhân muốn bắt nạt Công Tôn Cửu này là được hay sao? Nói cho ngươi biết, ngươi bắt nạt công Tôn Cửu không dễ đâu. Trên đời này chỉ có Công Tôn Cửu thư sinh bắt nạt ngươi khác thôi chứ chưa có ai bắt nạt được ta.
Công Tôn Cửu xoa tay :
- Nói cho ngươi biết, đến ngay cả võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên cũng phải nể mặt dòng họ Công Tôn ở Tô Châu.
Công Tôn Cửu phẩy chiết Thiết phiến :
- Thôi, các ngươi đi đi!
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn sa sầm mặt. Y dấn đến một bộ :
- Mạc mỗ xem thử ngươi có bản lĩnh như thế nào mà đòi lên mặt với Mạc mỗ chứ.
Mạc Lịnh Cẩn vừa nói vừa thi triển một thế kiếm, tạo ra ba đóm sáng hình chữ phẩm công thẳng vào vùng phương vị của Công Tôn Cửu. Bộ dạng lùn tịt, lật đật của Công Tôn Cửu ngỡ đâu chỉ là chiếc bị thịt để Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn thử kiếm.
Nhưng thật không ngờ, khác hẳn với bộ tạng ục ịch đó, Công Tôn Cửu lại có bộ pháp vô cùng nhanh nhẹn.
Khi ba điểm sáng tạo hình chữ phẩm ập tới tập kích, thì gã Thiết phiến công tử khẽ rùng mình Thân ảnh của gã như thu nhỏ lại hơn nữa và nhanh như một con sóc lòn qua ánh kiếm của Mạc Lịnh Cẩn chẳng chút khó khăn gì.
Y vừa tránh được thế kiếm liền phản công bằng một thế điểm cực kỳ lợi hại tàn khốc.
Ngọn Thiết phiến trong tay Công Tôn Cửu chập lại, điểm tới ngay tam tinh Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn. Thế điểm này của gã vừa nhanh vừa chính xác và lợi đụng vào thế công của đối phương. Nếu như trúng thế điểm của Công Tôn Cửu, thì tam tinh của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chắc chắn sẽ vỡ toang.
Vừa công hụt đối phương Mạc Lịnh Cẩn kịp thời nhận ra đối phương

của mình không phải tầm thường như gã nghĩ mà làmột đại cao thủ chuyên dụng những thế điểm cực kỳ ảo diệu, nên vừa nhác thấy bóng ngọn Thiết phiến liền liền thi triển thế Hoài Long Quá Bộ, ngã người ra sau, còn trường kiếm thì biến chiêu thành một thế phạt ngang đỡ ngọn Thiết phiến.
Choang..
Kiếm và quạt chạm thẳng vào nhau tóe ra những tia lửa li ti.
Công Tôn Cửu buột miệng thốt :
- Hay lắm.. Xứng đáng làmột kiếm thủ vô song.
Miệng thì thốt lời khen nhưng tay thì liên thủ dụng Thiết phiến công kích Ma Kiếm Vô Nhân. Phải công nhận thủ pháp điểm huyệt của Công Tôn Cửu vô cùng kỳ ảo và linh hoạt.
Trong khi Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chủ động công kích trước, đáng lẽ phải chiếm thế chủ công, nhưng sau khi công hụt đối phương một chiêu thì y nhanh chóng rơi ngay vào thế bị động bởi những thế điểm liên hoàn bất tận của Công Tôn Cửu.
Thủ pháp dụng Thiết phiến điểm vào các tử huyệt của đối phương hợp cùng bộ pháp thần kỳ, chỉ trong không đầy một tuần trà mà Công Tôn Cửu đã thi thố được năm mươi thức điểm. Tất cả những thế điểm của gã đều buộc đối thủ không sao rãnh tay phát triển thế công lấy lại sự quân bình ban đầu.
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn tưởng chừng như mình rơi vào một trận đồ phải đối phó với trăm cao thủ, mà người nào cũng dụng Thiết phiến với những thức, chiêu như thần, nhứt nhứt đều có thế công vào tử huyệt của gã.
Mạc Lịnh Cẩn vốn làmột kiếm thủ lẫy lừng đất Giang Đông và được Đại Chu Thiên trọng dụng giao trọng trách Hộ pháp võ lâm Tổng đàn, thế mà giờ đây đối phó với Công Tôn Cửu, một con người có bộ tạng vừa lùn vừa mập, dáng thì ì ạch, lại lúng túng và khó khăn vô cùng.
Từ lúc khởi đầu cuộc đầu cho đến lúc này, Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn tuyệt nhiên chỉ biết đón đỡ những thế điểm bất tận của gã Thiết Phiến thư sinh mà không sao phản công được.
Ma Kiếm Vô Nhân xuất hạn mồ hôi vì không ngừng đỡ những thế điểm của đối phương. Y bắt đầu cáu giận, quát lớn :
- Ta giết ngươi!
Trong lúc tức giận, Ma Kiếm Vô
nhân Mạc Lịnh Cẩn bất kể đến thế điểm của đối phương mà dồn nội lực vào thanh trường kiếm đâm thẳng tới vùng chân tâm của Công Tôn Cửu, mặc nhiên để cho ngọn Thiết phiến công vào tam tinh mình.

Chiệu thức này Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn khởi phát từ sự tức giận nên muốn cả hai cùng đoạn tử một chỗ.
Khi Mạc Lịnh Cẩn vừa khởi phát
chiêu kiếm chí mạng đó, Công Tôn Cửu như đọc được ý niệm trong đầu của đối phương. Y không thu Thiết phiến về mà chỉ khẽ xoay nghiêng một chút, tả thủ điểm vào lưỡi kiếm, đẩy bật qua một bên, trong khi ngọn Thiết phiến vẫn điểm tới tam tinh của họ Mạc.
Tình hế của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chẳng khác nào chỉ mành treo chuông bởi chiêu thức quá huyền ảo và tân kỳ của gã công tử vừa lùn vừa mập.
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chỉ kịp nghĩ :
- Thế là hết!
Ý nghĩ đó vừa lướt qua trong đầu Ma
Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn thì một âm thanh khô khốc vang lên ngay trước mặt gã.
Chát!
Ngọn thiết thiến bị đẩy bật qua một gang, đâm xướt lướt sát bên mang tai Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh C.
Một giọng nói đầy uy lực cất lên ngay bên ngoài cửa tiền sảnh của Giản Hoa thiền viện
- Dừng tay!
Công Tôn Cửu nhanh hơn một con sóc thoát trở về vị trí cũ. Y định nhãn về hướng tiền sảnh.
Đại Chu Thiên trong bộ trường y võ lâm Minh chủ từ bên ngoài chắp tay sau lưnghước vào. Nếu vừa rồi Đại Chu Thiên không dùng tuyệt kỹ thi triển ám tiển đẩy ngọn Thiết phiến dịch qua khỏi tử huyệt của Mạc Lịnh Cẩn thì có lẽ giờ đây họ Mạc đã là cái xác không hồn bởi những thế điểm của Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu.
Công Tôn Cửu vừa thấy Đại Chu Thiên liền liền ôm quyền xá :
- Hạnh ngộ.. Minh chủ quang lâm thật là hạnh ngộ cho Công Tôn Cửu.
Mạc Lịnh Cẩn cùng ba gã kia đồng
loạt quì một chân xuống sàn tiền sảnh, xướng lên :
- Minh chủ quang lâm!
Đại Chu Thiên nhìn họ trầm giọng đầy uy quyền, nói :
- Các ngươi đứng lên!
Mạc Lịnh Cẩn cùng ba người kia
đồng loạt đứng lên.
Đại Chu Thiên bước đến trước mặt Công Tôn Cửu. Y từ tốn nói :
- Võ công của dòng họ Công Tôn quả là danh bất hư truyền, bổn tọa

ngưỡng mộ.. Ngưỡng mộ.
- Minh chủ quá khen. Nhưng võ công của dòng họ Công Tôn sao có thể sánh với võ công của người đứng đầu võ lâm. Công Tôn Cửu không dám nhận lời khen tặng đó. Những thế điểm của dòng họ Công Tôn so với võ công của Đại Chu Thiên minh chủ chỉ có thể nói lão đại múa rìu qua mắt thợ.
- Công Tôn công tử quá khiêm tốn,
làm bổn tọa áy náy. Nếu võ công của dòng họ Công Tôn không có sự huyền vi siêu phàm thì Mạc hộ pháp đâu dã lúng túng đến suýt mất mạng.
Công Tôn Cửu xoa tay :
- Minh chủ quá khen, chứ những thế điểm kia đâu đáng để Minh chủ nhìn tới.
Đại Chu Thiên mỉm cười vuốt râu. Y nhìn Công Tôn Cửu nói :
- Công Tôn công tử quá khiêm tốn chứ từ lâu bổn tọa đã ngưỡng mộ võ công của dòng họ Công Tôn là đã có lần thân hành đến Tô Châu thỉnh thị Công Tôn Mộ Dung lão gia, cùng gánh vác trọng trách với bổn tọa.
Đại Chu thiên thở dài :
- Bổn tọa vô cùng tiếc. Nếu được Công Tôn Mộ Dung hỗ trợ thì võ lâm Tổng đàn có thể có một kỳ hiệp hành đạo vì chính nghĩa.
Công Tôn Cửu nhún vai nói :
- Minh chủ không biết đó thôi, chứ Công Tôn lão nhân gia nghĩ Minh chủ nhờ có Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong trợ thủ nên mới có dịp chễm chệ ngồi trên ghế võ lâm Minh chủ. Chính vì lẽ đó mà lão nhân gia không phục mà không ra trợ thủ với Minh chủ đó.
- Bổn tọa thật là hỗ thẹn khi nghe những lời vừa rồi của Công Tôn công tử.
Công Tôn Cửu toét miệng cười. Y vừa cười vừa nói :
- Nếu như Minh chủ có thể phá được những thế điểm tuyệt luân của dòng họ Công Tôn thì nhất định lão nhân gia sẽ tâm phục khẩu phục mà ra giang hồ cùng với người gánh vác trọng trách võ lâm.
Phá được những thế điểm thần kỳ của dòng họ Công Tôn thì quả là khó có người nhất là phải đối đầu với Công Tôn Mộ Dung đại hiệp.
Đại Chu Thiên nhìn Công Tôn Cửu :
- Hổ phụ sinh hổ tử. Bổn tọa thấy cyu thi triển những thế điểm của dòng họ công tôn mà càng thêm ngưỡng mộ dòng họ công tôn ở tô châu.
Công Tôn Cửu xoè quạt phe phẩy :
- Trên giang hồ không biết có mấy ai chịu được những thế điểm

Thuận Thủy Thôi Châu của dòng họ công tôn?
Y nhìn lại Đại Chu Thiên :
- Minh chủ đỡ được mấy chiêu?
Đại Chu Thiên mỉm cười :
- Bổn tọa không dám thi thố với công tôn mô dung đại hiệp, nhưng với công tử thì bổn tọa có thể chịu được hai mươi thế điểm mà tuyệt nhiên không di dời thân pháp.
- Vậy ư?
Công Tôn Cửu hất mặt :
- Nếu Minh chủ chịu được hai mươi thế điểm của Công Tôn Cửu thì gã thư sinh này sẽ dập đầu theo Minh chủ. Thậm chí còn khẩn cầu lão nhân gia phò trợ cho Minh chủ.
- Công tử nói thật đấy à?
- Tất nhiên là thật rồi.
Công Tôn Cửu vừa dứt lời bất ngờ lạng bộ đâm mũi Thiết phiến điểm vào tam tinh của Đại Chu Thiên.
Thế điểm của gã công ra thật bất ngờ và nhanh như một cái chớp mắt.
Đại Chu Thiên như thầm đoán được thâm ý của Công Tôn Cửu nên khi gã vừa xuất thủ thì cũng cong chỉ điểm vào đầu ngọn Thiết phiến.
Coong!
Ngọn Thiết phiến bật ngược trở lại trong khi hai chân Đại Chu Thiên không hề nhích động.
Công Tôn Cửu thoáng sững sờ bởi chỉ pháp vô cùng chính xác và dũng mãnh của Đại Chu Thiên. Nhưng y vẫn chưa phục liền thi triển bộ pháp di hình chạy vòng quanh Đại Chu Thiên.
Công Tôn Cửu thi triển bộ pháp thần kỳ chẳng mấy chốc tạo thành một con trốt vây quanh Đại Chu Thiên mà chẳng còn thấy bóig dáng của gã đâu nữa.
Đại Chu Thiên vẫn bình thản đứng chôn chân mặc nhiên với con trốt vần vũ cuốn quanh thân hình lão.
Xẹt..
Ngọn Thiết phiến gần như sắp chạm vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Đại Chu Thiên thì lại bị chỉ khí của lão đánh bật ra.
Chỉ trong không quá một tuần trà, thế mà Công Tôn Cửu đã xuất thủ được hai mươi mốt thế điểm nhưng tuyệt nhiên không sao chạm được vào tử huyệt trọng yếu của võ lâm Minh chủ.
Đại Chu Thiên nói :
- Công tử đã xuất thủ quá một chiêu đó.
Công Tôn Cửu buột miệng thốt :

- Lão thật là lợi hại!
- Nếu bổn tọa chỉ dựa vào một tam đệ Song Hoàn Lãnh Nhân thì chiếc ngai võ lâm Minh chủ đã có thể thuộc về một người khác. Người đó không chừng lại chính là Công Tôn Mộ Dung đại hiệp.
Đại Chu Thiên mỉm cười :
- Công tử giữ lời hứa với bổn tọa chứ?
- Ơ.. Để.. Để.. Công Tôn Cửu về hỏi lại lão nhân gia.
Công Tôn Cửu vừa nói vừa quay lưng bước nhanh ra bên ngoài.
Đại Chu Thiên nói theo :
- Công Tôn công tử về nói lại với Công Tôn Mộ Dung đại hiệp, Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên sẽ đến thăm người.
Công Tôn Cửu dừng bước, nghe xong mấy lời của Đại Chu Thiên, ôm quyền xá :
- Cáo từ. Tại hạ sẽ nói lại với Công Tôn lão nhân gia.
Dai Chu Thiên mỉm cười :
- Cho bổn tòa gởi lời thăm hỏi ân cần đến Công Tôn Mộ Dung đại hiệp.
- Tại hạ sẽ chuyển lời!
Công Tôn Cửu cùng với gã thuộc hạ còn lại nhanh chân rảo bước ra ngoài.
Khi Công Tôn Cửu đã bỏ đi hẳn rồi, Bình Nhi với Chỉ Ngọc mới từ hậu điện gian tiền sảnh bước ra. Nàng bước đến trước mặt Đại Chu Thiên, kính cẩn ôm quyền xá :
- Minh chủ quang lâm Giản Hoa thiền viện, Bình Nhi không kịp nghinh tiếp, thật đắc tội.
Trong khi nàng nói thì ba gã thuộc nhân của Mạc Lịnh Cân khiêng xác gã thuộc hạ của Công Tôn Cửu đem ra ngoài.
Đại Chu Thiên nhìn nàng, ôn nhu nói :
- Cát Thiên Phong Tam đệ đưa Nghiêm Lệ Hoa, Nhị đệ phu nhân đến Giản Hoa thiền viện của Thánh Cô. Bổn tọa muốn đưa Nghiêm Lệ Hoa về Tổng đàn võ lâm.
- Minh chủ nói có đúng có sai. Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong có đến đây và đã đi, đây chẳng có Nghiêm phu nhân nào cả.
Đại Chu Thiên cau mày :
- Thánh Cô nói thật đấy chứ? Bổn tọa đã thấy cỗ xe mà Cát Thiên Phong đưa Nghiêm Lệ Hoa đi để ở bên ngoài Giản Hoa thiền viện.
Bình Nhi từ tốn đáp lời Đại Chu Thiên :
- Bình Nhi lập Giản Hoa thiền viện, mục đích cưu mang những kẻ thất cơ lỡ vận, chứ chẳng hề tỏ ý tranh đoạt, hay tham dự vào những chuyện võ lâm. Mong Minh chủ hiểu cho!

- Bổn tọa chỉ muốn gặp Nghiêm Lệ Hoa.
- Nghiêm phu nhân không có ở đây.
Đại Chu Thiên cau mày :
- Thánh Cô nói thật đó chứ?
- Quả là như vậy..
- Nếu như Nghiêm Lệ Hoa có ở đây thì sao?
- Bình Nhi vốn chẳng hề biết võ công nên đâu dám ngụy ngôn với Minh chủ. Ngụy ngôn với Minh chủ chẳng khác nào Bình Nhi tự chuốc họa vào thân, và Giản Hoa thiền viện này sẽ chẳng còn chỗ đứng trên đất Trung thổ.
Đại Chu Thiên chắp tay sau lưng nhìn Bình Nhi. Ánh mắt của võ lâm Minh chủ thật khe khắt và nghiêm lạnh.
Đại Chu Thiên tằng hắng rồi nói :
- Thánh Cô đã nói vậy thì bổn tọa tạm tin. Mai này bổn tọa sẽ không phải thất, vọng về những lời của Thánh Cô hôm nay. Cáo từ!
- Đa tạ Minh chủ.
Đại Chu Thiên rảo bước bỏ ra ngoài.
Lão dừng bước ngay ngưỡng cửa gian tiền sảnh, bâng quơ nói :
- Nếu không gặp được Nghiêm phu nhân thì vụ huyết án của Kim trang đại phủ bổn tọa buộc phải xử Cát Thiên Phong.
Đại Chu Thiên nói xong bỏ đi luôn cùng với Mạc Lịnh Cẩn.
Chỉ Ngọc nhìn Bình Nhi, hỏi :
- Thánh Cô.. Chúng ta tính sao giờ?
- Chỉ Ngọc hãy đưa Nghiêm phu nhân xuống mật thất, rồi ta sẽ sắp xếp.
- Thưa vâng!

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 13
Quỷ kiếm pháp

Trở lại với Cát Thiên Phong.
Sau khi Thiên Phong phát hiện hành tung mờ ám của bóng người bí mật kia, liền trổ khinh thuật bám theo.
Người nọ vận y phục dạ hành bó chẽn, vác chiếc bao sau lưng, trổ khinh công siêu phàm, băng băng theo mái ngói. Chẳng mấy chốc đã rời Giản Hoa thiền viện. Y cứ băng đi vun vút không hề nghi ngờ có người bám theo mình. Người đó rời trấn Trung Châu, ra bên ngoài ngoại vi, rồi lướt vào một khu rừng tòng.
Bóng người kia thoăn thoắt lướt đi, những tưởng y đã quá quen thuộc với khu rừng và các con đường mòn trong khu rừng này. Mặc dù trời tối đen như mực, nhưng Cát Thiên Phong vẫn bám theo dạ khách hành như bóng với hình.
Dạ khách hành vác chiếc bao băng về phía ánh ngọn đèn hắt ra từ một gian thảo xá cất sâu trong rừng.
Y dừng bước trước cửa gian thảo xá, có vẻ tư lự rồi đẩy cửa bước vào. Một lúc lâu trở ra, nhưng không còn bao vải trên lưng. Y lẩn nhanh vào bóng tối một tàng cây đại thụ.
Cát Thiên Phong điểm mũi giày băng mình lên cao ba bộ cắt một đường vòng cung, chàng không khác nào một con linh miêu rình mồi, lần bước về gian thảo xá.
Một tiếng rên phát ra từ phía trong gian thảo xá khiến cho Thiên Phong càng tò mò hơn.
Dụng tới tuyệt kỹ chỉ pháp Nhứt Chỉ Dương Cương, Thiên Phong khoét lấy một lỗ nhỏ ghé mắt nhìn vào.
Trong gian thảo xá là một thiếu phụ, dung diện khá tiều tụy, nhưng tinh nhãn thì sáng ngời, lóe ra hai luồng hung quang mà bất cứ người nào chạm phải đều thất hồn mất vía.
Trước mặt thiếu phụ là một gã nam nhân trang phục tả tơi bởi những nhát kiếm chém dọc chém ngang. Ánh mắt thiếu phụ nhìn nam nhân đó như mãnh thú nhìn con mồi đang giãy chết. Thanh trường kiếm trên tay nàng còn dính những giọt máu rỉ xuống đất.
Kiếm lại được vung lên, và lưỡi kiếm liếm qua da thịt người kia tướt đi một lớp da mỏng. Thiếu phụ như bắt đầu say máu bởi chiêu kiếm

khốc liệt và tàn nhẫn vừa rồi của mình, nên bắt đầu xuất thủ những nhát kiếm quyết liệt hơn, tàn khốc hơn. Mặc nhiên chẳng màng tới sự đau đớn tột cùng của nạn nhân. Nàng càng thi triển những chiêu kiếm khốc liệt thì ánh mắt càng sáng ngời và tinh tường hơn.
Khi nàng trụ được thần thức, thu hồi kiếm ảnh thì gã nam nhân kia đã bị lóc thành một bộ xương trắng hếu, chỉ còn chừa lại mỗi chiếc thủ cấp là còn nguyên vẹn với những nỗi hãi hùng, thống khổ.
Thiếu phụ sau khi thu hồi kiếm pháp, đứng thở mệt nhọc, một lúc sau thì tự cởi bỏ xiêm y, phơi toàn bộ thân thể dưới ánh bạch lạp. Trên thân thể của nàng đầy những vết thẹo chi chít.
Nàng trở đốc kiếm tự rọc một đường dài vào vùng nhũ hoa của mình. Máu rỉ ra nhưng thần sắc thì biểu lộ một cảm giác khoái lạc tột cùng. Nàng quệt một vết máu, đưa lên miệng liếm.
Những hành động của thiếu phụ này đập vào mắt Thiên Phong khiến chàng không khỏi căm phẫn bởi sự biến thái ghê tởm này.
Sự phẫn nộ đó thôi thúc, Thiên Phong toan đạp cửa thảo xá thì có tiếng động sau lưng chàng. Thiên Phong quay mặt nhìn lại.
Gã vận hắc y dạ hành đang chiếu tinh nhãn sáng ngời nhìn chàng. Thiên Phong nhìn gã hỏi :
- Các hạ là ai, sao lại có hành tung kinh tởm, bắt người về cho ác phụ luyện kiếm?
Hắc y dạ hành nhấn tới hai bộ. Hai người đối nhãn với nhau. Y gằn giọng nói :
- Ngươi đã thấy tất cả?
- Không chỉ thấy mà tại hạ còn muốn thanh trừ những người như tôn giá và ác phụ trong gian thảo xá này.
Hắc y dạ hành dấn thêm một bộ :
- Các hạ đã thấy thì các hạ phải chết!
- Làm chuyện tồi bại như vậy mà Tôn giá còn muốn giết hại hạ nữa ư?
Thiên Phong vừa nói vừa từ từ lay cổ tay. Đôi Song Hoàn Đoạt Mạng bé xíu từ trong ống tay áo của chàng chạy xuống nằm gọn trong đôi bản thủ.
Hắc y dạ hành ngờ ngợ như nhận ra Thiên Phong liền hỏi :
- Nếu ta đoán không lầm, Tôn giá chính là Cát Thiên Phong.
Thiên Phong gằn giọng nói :
- Tôn giá biết thì đã quá muộn rồi!
Chàng vừa dứt lời vừa thi triển ngọn Ma Hoàn Đoạt Mạng bên cánh tay trái.
Chiếc Ma hoàn thoát ra, tạo một âm thanh rít gió nghe buốt cột sống,

nhưng chẳng hề thấy bóng thấy dáng.
Vút!
Hắc y dạ hành như biết sự lợi hại khốc liệt của chiếc Ma Hoàn Đoạt Mạng, vừa thét vừa liệng ra một kim kim tiền đỡ chiếc Ma hoàn của Thiên Phong.
- Dừng tay!
Chát!
Đồng kim tiền của Hắc y dạ hành bị Ma hoàn đánh bật tung trở lại ghim luôn vào bả vai Hắc y dạ hành.
Thiên Phong toan dùng tiếp chiếc Ma hoàn thứ hai để kết liễu đối phương thì tiếng hét lồng lộng của
gã hắc y dạ hành buộc chàng bỏ ý định và thu hồi Ma hoàn vừa đánh ra.
Thiên Phong gằn giọng hỏi :
- Tôn giá là ai?
Hắc y dạ hành buông một tiếng thở dài. Một tay ôm bả vai, một tay lột chiếc khăn lụa che mặt :
- Cát huynh hãy nhìn xem tôi là ai?
Thiên Phong sửng sốt :
- Lữ Điền trang chủ?
- Phải Lữ Điền đây!
Thiên Phong bước nhanh đến trước mặt Lữ Điền. Chàng khe khắt hỏi :
- Lữ trang chủ sao lại hành động bỉ ổi như vậy?
- Cát huynh, chuyện dài dòng lắm!
- Vậy ác phụ trong gian thảo xá này là ai vậy?
Lữ Điền cúi đầu :
- Người đó chính là nương tử của đệ.
- Hả! Ác phụ đó chính là Mẫn Hà Băng?
Lữ Điền gật đầu :
- Cát huynh không còn nhận ra được nàng nữa à?
Thiên Phong lắc đầu :
- Ta không thể nào tin được người kia lại chính là Mẫn Hà Băng.
Chàng ghịt vai Lữ Điền :
- Lữ Điền! Hãy cho ta biết, tại sao Mẫn Hà Băng lại biến thái ra nông nổi này! Hãy nói mau!
- Cát huynh... Chuyện dài dòng lắm.
- Ta muốn biết.
- Đệ sẽ kể lại tất cả cho Cát huynh nghe.
Lữ Điền vừa dứt câu thì cửa thảo xá bật ra. Mẫn Hà Băng từ bên

trong lướt ra ngoài. Trên tay nàng là thanh Huyết kiếm tỏa sắc máu đỏ ối.
Đôi thần nhãn của nàng giờ tợ ánh mắt của loài dã thú săn mồi ban đêm.
Mẫn Hà Băng vung kiếm nhắm Lữ Điền công kích.
Lữ Điền lộ rõ vẻ hoảng hốt, thất thần.
Cát Thiên Phong thi triển ngọn Ma hoàn bên hữu thủ công vào lưỡi kiếm của Mẫn Hà Băng.
Chát!
Nhờ ngọn Ma hoàn đó mà Lữ Điền thoát khỏi lưỡi Huyết kiếm trong đường tơ kẻ tóc.
Cát Thiên Phong đẩy Lữ Điền qua một bên.
Như con mãnh thú điên cuồng bị sẩy mất mồi, Mẫn Hà Băng vung kiếm tập kích Cát Thiên Phong.
Những thế kiếm của nàng thi triển vô cùng quái dị và tàn nhẫn. Hết nhát này lại đến nhát khác cứ vun vút bủa lấy thân thể Cát Thiên Phong.
Trong vùng kiếm ảnh và quái dị do Mẫn Hà Băng tạo ra, Cát Thiên Phong tưởng chừng như mình lọt vào một trận đồ kiếm ma, vừa tàn nhẫn vừa nguy hiểm tột cùng. Mặc dù đứng trong trận đồ kiếm ma đầy sát kiếm tử vong nhưng Cát Thiên Phong không thể dụng được tuyệt kỹ, bởi người thi triển những ác chiêu kiếm pháp đó lại chính là Mẫn Hà Băng, nghĩa muội thuần thục của chàng hôm nào.
Cát Thiên Phong không ngừng bị kiếm ảnh dồn ép, thậm chí có lúc thàn tưởng như có muôn vạn đóa hoa kiếm cùng một lúc phủ xuống thân thể mình.
Nếu người trong vùng kiếm ma ấy không phải là Cát Thiên Phong thì có lẽ những chiêu kiếm tàn khốc và mãnh liệt của Mẫn Hà Băng đã lóc chàng thành một bộ khô cốt rồi.
Nói như vậy nhưng ngay Cát Thiên Phong cũng không khỏi lúng túng bởi những chiêu kiếm quái dị lạ thường đó.
Rét... Rét... Rét...
Ba nhát kiếm của Mẫn Hà Băng rọc ba đường dài trên trang phục của chàng.
Tình huống cấp bách, đôi lúc Cát Thiên Phong toan dụng tới tuyệt kỹ Song Hoàn Đoạt Mạng nhưng bên ngoài Lữ Điền lại luôn miệng nói :
- Cát huynh... Xin nương tay với Nương tử nàng đang bị ma kiếm chi phối thần thức, không làm chủ được mình. Cát huynh tha cho Nương tử.
Chính vì lời khẩn thiết của Lữ Điền mà Cát Thiên Phong gác bỏ ý

tưởng dùng đến tuyệt kỹ Ma Hoàn Đoạt Mạng.
Nhưng nếu chàng không dùng đến Ma hoàn thì kiếm ảnh do Mẫn Hà Băng thi triển chẳng khác nào lưỡi hái tử thần chập chờn trên đỉnh đầu Cát Thiên Phong mà lúc này chàng lại đang gánh vác bao nhiêu trọng trách đối với Khán Như và Nghiêm Lệ Hoa cũng như huyết án Kim trang đại phủ.
Thiên Phong vừa chống trả những chiêu kiếm liên thủ tàn nhẫn vừa không thể quyết định được cách xử trí toàn ven. Chính vì thế mà chàng không khỏi lúng túng, và bối rối.
Rét... Rét... Rét...
Trang phục của Thiên Phong lại nhận thêm ba nhát kiếm nữa, chém dọc theo hai bên hông, ngỡ như Mẫn Hà Băng đang cố ý dụng kiếm pháp xẻ da thịt Thiên Phong.
Lữ Điền gào lên :
- Cát huynh, hãy tước lấy thanh kiếm của nàng!
Lời gào thét của Lữ Điền như một phán truyền khiến Cát Thiên Phong bừng tỉnh. Cùng với sự bừng tỉnh của chàng thì một chiêu kiếm khốc liệt cũng vừa chụp tới.
Thiên Phong chỉ kịp lách bộ để tránh chiêu kiếm đó trong đường tơ kẻ tóc. Mặc dù chàng đã nhanh, nhưng lưỡi Huyết kiếm của Mẫn Hà Băng vẫn kịp cắt lấy một vạt áo của Cát Thiên Phong.
Thiên Phong rít một luồng chân Ngươn, dồn chân khí vào đan điền, hú lên một tiếng lồng lộng. Ngọn sáo vốn bình thời chỉ được Thiên Phong sử dụng như một nhạc cụ, nay được thi triển như một đoản côn, linh hoạt biến hóa, nhoang nhoáng điểm tới mũi kiếm của Mẫn Hà Băng.
Chát... Chát... Chát...
Ảnh Huyết kiếm chạm vào đầu cái sáo thoạt chậm lại trong nháy mắt. Nhưng với Thiên Phong, đó là thời cơ đủ để chàng thi triển đôi Ma hoàn thần kỳ tuyệt học của võ lâm.
Chiếc Ma hoàn thứ nhất thoát ra, chẳng khác nào một vì tinh tú lướt đi trong đêm tối, đập mạnh vào hổ khẩu của Mẫn Hà Băng.
Mẫn Hà Băng rú lên lồng lộng như con mãnh thú hoang dã vừa bị trúng thương.
Đốc thanh Huyết kiếm thoạt nới lỏng trong ngọc thủ của nàng thì ngọn Ma hoàn thứ hai đã xẹt tới, nện vào thân kiếm với một lực di sơn đảo hải.
Keng!
Thanh Huyết kiếm bật khỏi tay Mẫn Hà Băng, văng xa đến bốn trượng trong khi Mẫn Hà Băng vẫn còn lồng lộng nhào tới Thiên

Phong.
Chàng di chuyển bộ vị tránh né thế chộp ngẫu nhiên của nàng rồi dụng tới tuyệt kỹ Nhứt Chỉ Dương Cương thọc vào đại huyệt Vĩ Lư sau gáy Hà Băng.
Mẫn Hà Băng chúi người ngã sấp tới trước, nằm bất động.
Thấy tình trạng của nương tử như vậy, Lữ Điền lao tới đỏ gọn tấm thân Mẫn Hà Băng.
- Nương tử!
Ánh mắt của nàng vẫn còn những tia nhìn hừng hực chiếu vào mặt Lữ điền.
Mẫn Hà Băng nghiến răng ken két, bởi cơ thể giờ đây đã bị điểm huyệt bất động.
Thiên Phong ngồi xuống bên cạnh Mẫn Hà Băng. Chàng nghe rõ mồn một tiếng nghiến răng kẻo kẹt từ miệng nàng phát ra.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài, rồi cách không điểm chỉ vào tĩnh huyệt của nàng.
Hà Băng lịm dần đi, chẳng bao lâu đã ngủ thiếp.
Lữ Điền lắc đầu nói :
- Nương tử... Ta không biết phải làm gì bây giờ?
- Lữ trang chủ hãy đưa phu nhân vào thảo xá.
Lữ Điền nhìn Thiên Phong rồi ẫm Hà Băng đưa vào thảo xá.
Thiên Phong chỉ còn biết lắc đầu nhìn bộ khô cốt bị những chiêu kiếm ma quái của Mẫn Hà Băng lóc da, lóc thịt. Chàng không khỏi có cảm giác ớn buốt xương sống khi nghĩ đến tình trạng của người này.
Thiên Phong đưa bộ khô cốt cùng các mảnh thịt ra bên ngoài rồi quay lại thảo xá.
Lữ Điền ngồi bên cạnh Mẫn Hà Băng chờ chàng.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài, hỏi Lữ Điền :
- Lữ trang chủ, chuyện gì đã xảy ra khiến phu nhân phải đến nông nổi này?
Lữ Điền nhìn Thiên Phong rồi quay lại chiếu mắt vào mặt Mẫn Hà Băng. Y nhỏ giọng nói :
- Tất cả cũng tại do đệ mà ra cả!
- Lữ trang chủ hãy nói rõ cho tại hạ biết.
- Cát huynh. Trong một lần phát hiện được lối vào tử cốc, tôi phát hiện một ngôi mộ cổ. Tò mò tôi đã lật tấm đá bia thì thấy một tấm da dê cùng thanh Huyết kiếm. Lòng mừng khấp khởi, bởi đệ tưởng tấm da dê đó là một bí kíp kiếm pháp cao minh, có thể phát dương quang đại Mai Hoa trang, đệ đem về nói cho Hà Băng biết!
- Tại sao Lữ trang chủ lại đưa kí kíp

kiếm pháp đó cho Hà Băng trong khi phu nhân từ trước đến giờ chưa từng luyện võ?
Lữ Điền thở dài cúi đầu :
- Vì tấm da dê ghi kiếm pháp thật là khó hiểu. Nó chỉ có những bức hình lạ lùng.
- Trang chủ muốn dụng đến sự thông tuệ của Mẫn Hà Băng?
- Quả đệ có ý đó. Không ngờ khi Hà Băng nghiên cứu bức ba dê kiếm pháp thì bị ngay tình trạng này. Nàng như bị kiếm pháp thâu tóm thần thức mà không sao làm chủ được mình. Nàng dần dần thay đổi cho đến tình trạng như hiện nay.
Đệ không biết về sau thì Hà Băng sẽ như thế nào nữa. Nhưng hằng đêm, nàng cần khảo thí kiếm pháp với một người. Có như vậy Hà Băng mới không gào thét hoặc hủy hoại thân thể mình.
- Thật là khủng khiếp!
Thiên Phong đặt tay lên vai Lữ Điền :
- Trang chủ và phu nhân buộc phải rời Mai Hoa trang dấn bước vào giang hồ. Đêm đêm Trang chủ thân hành đi bắt những người vô tội về cho phu nhân luyện kiếm?
Lữ Điền nhìn Thiên Phong, khẽ gật
đầu :
- Đệ không còn cách nào khác, và cũng không nỡ thấy Hà Băng cứ hủy hoại thân thể mình.
- Nếu mai hậu, phu nhân tựu thành những chiêu kiếm ma kia thì sao?
- Đệ cũng không biết nữa. Nhưng đệ có một hy vọng.
- Hy vọng gì?
- Long cốc.
Lữ Điền thốt xong câu nói đó, bất thình lình cách không điểm chỉ vào đại huyệt Bách Hội của Thiên Phong.
Trong lúc bất ngờ, Thiên Phong đâu kịp phòng bị tránh né, nên trúng ngọn chỉ pháp của Lữ Điền, bỗng chốc trở nên bất động.
Thiên Phong giật mình cau mày nhìn Lữ Điền :
- Lữ trang chủ sao lại hành động như vậy? Chẳng lẽ Trang chủ muốn dụng cả tại hạ để phu nhân luyện kiếm?
Lữ Điền nhìn Thiên Phong :
- Cát Thiên Phong tôn giá... Lữ Điền buộc phải hành động như vậy thôi.
- Lữ trang chủ thừa biết hành vi của Trang chủ và phu nhân sẽ không đất dung thân chứ?
- Tôn giá... Hiểu cho Lữ Điền. Mặc dù Lữ Điền rất cảm kích và

ngưỡng mộ tôn giá, nhưng phu nhân của Lữ Điền còn quan trọng hơn tôn giá nhiều.
Lữ Điền thở hắt ra một tiếng rồi nghiêm giọng hỏi :
- Tôn giá biết vì sao Lữ Điền và phu nhân phải bỏ Mai Hoa trang mà bôn ba ngoài giang hồ không? Chỉ vì chúng tôi muốn tìm tôn giá!
- Tìm tại hạ?
Lữ Điền gật đầu :
- Đúng như vậy. Chúng tôi tìm tôn giá vì muốn lấy cổ vật Long cốc. Hà Băng chỉ có thể bình phục khi lấy được Long Diên Hương trong Long cốc. Tôi muốn phục hồi lại thần thức cho Hà Băng.
- Lữ trang chủ đang phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.
- Tôn giá nói vậy là có ý gì?
Y lắc đầu :
- Tôn giá đừng gạt tôi. Há chẳng phải tôn giá đã tàn sát Kim trang đại phủ vì cổ vật Long cốc? Tôn giá hãy giao cổ vật đó cho tại hạ, rồi Lữ Điền sẽ đưa nương tử đi ngay mà không làm hại gì đến tôn giá.
Lữ Điền đổi giọng nghe thật là đau đớn :
- Nếu Tôn giá không giao cổ vật Long cốc để Lữ Điền đưa nương tử đến Long cốc! Lữ Điền buộc phải giải huyệt cho nương tử để nàng dùng Tôn giá mà luyện ma kiếm.
Thiên Phong thở ra :
- Trang chủ nghĩ Cát Thiên Phong vô nhân, vô nghĩa tàn sát Kim trang đại phủ của Nhị ca để chiếm đoạt cổ vật Long cốc à?
- Chuyện đó thiên hạ ai cũng biết.
Cổ vật Long cốc không ở trong tay Tôn giá thì ở trong tay ai?
Lữ Điền lắc vai Thiên Phong :
- Tôn giá... Lữ Điền không thể để nương tử mãi mãi chịu kiếp nạn này. Hãy giao cổ vật Long cốc cho tôi. Lữ Điền sẽ đưa nương tử đi ngay.
- Tại hạ rất tiếc không có cổ vật Long cốc và tại hạ cũng đang đi tìm người giữ cổ vật Long cốc.
Lữ Điền lắc đầu :
- Lữ Điền không tin. Tất cả mọi người đều biết Tôn giá chính là người giữ cổ vật Long cốc.
- Lữ trang chủ tin tại hạ hay tin thiên hạ?
Lữ Điền nhìn Thiên Phong chầm chầm.
Thiên Phong nói tiếp :
- Nếu Thiên Phong có giữ cổ vật Long cốc, thì sẽ chẳng tiếc gì với Trang chủ. Kiếp nạn của phu nhân, Thiên Phong đâu thể nhắm mắt làm ngơ được.

Lữ Điền bậm môi. Chợt y ngửa mặt cười khành khạch. Y cất tràng tiếu ngạo ngơ ngẩn đó nhìn Thiên Phong :
- Thiên Phong, sao ngươi có thể trao cổ vật Long cốc cho Lữ Điền này được chứ? Ngươi không ngại tàn sát Kim trang Đại phủ thì việc gì ngươi chẳng dám làm?
Lữ Điền bậm môi ghịt vai Thiên Phong :
- Thiên Phong... Ngươi có chịu giao cổ vật Long cốc ra hay không? Hay ngươi buộc ta phải giải huyệt cho phu nhân để nàng dụng kiếm pháp ma quỷ kia lóc từng thớ thịt của ngươi. Đến lúc đó thì người có hối cũng không kịp.
- Lữ trang chủ hãy bình tâm. Bất cứ một hành động sai lầm nào của Trang chủ cũng đều dẫn đến đại họa cho thiên hạ. Tại hạ khuyên Trang chủ đó!
Lữ Điền gầm lên :
- Không! Tôn giá không biết được nỗi đau đớn như thế nào khi chứng kiến tận mắt sự hủy hoại của phu nhân ta. Tôn gía chỉ có một cách lựa chọn là giao cổ vật Long cốc cho ta mà thôi!
Lữ Điền gằn vai Thiên Phong :
- Thiên Phong... Lữ Điền và Mẫn Hà Băng lặn lội khắp nẻo đường giang hồ cũng chỉ vì cổ vật đó. Bởi nó có thể phục hồi thần trí của Hà Băng.
- Tại hạ rất tiếc không có cổ vật Long cốc.
Lữ Điền gầm lên :
- Tôn giá buộc Lữ Điền này à!
Lữ Điền dứt lời bỏ chạy ra ngoài, rồi quay trở lại, trên tay là một thanh Huyết kiếm đỏ ối.
Y đặt thanh Huyết kiếm ngay trên đầu Hà Băng, nhìn Thiên Phong, nói :
- Tôn giá đừng buộc Lữ Điền này. Một khi Lữ Điền giải khai huyệt đạo cho nương tử rồi, Tôn giá hẳn biết chuyện gì sẽ đến chứ? Kiếm pháp quỷ dị của Hà Băng lóc từng miếng da, miếng thịt của tôn giá và bấy giờ Lữ Điền có muốn cứu tôn giá thì cũng không được.
Thiên Phong nhìn Lữ Điền, trầm giọng nói :
- Lữ trang chủ muốn phu nhân của Trang chủ mãi mãi sống trong kiếp nạn này ư?
Lữ Điền lắc đầu :
- Không! Làm sao Lữ Điền này chịu được cảnh nàng tự hành hạ mình chứ!
- Nếu Trang chủ không muốn thì hãy giải khai huyệt đạo cho tại hạ.
Lữ Điền tròn mắt :

- Sao! Giải khai huyệt đạo cho Tôn giá à?
- Đúng như vậy!
- Tôn giá sẽ trao cổ vật Long cốc
cho Lữ Điền và Mẫn Hà Băng ư?
- Tại hạ quả là không có cổ vật Long cốc nhưng có cách giúp Hà Băng.
- Tôn giá có cách ư? Cách gì?
Thiên Phong thở dài một tiếng :
- Thiếu Lâm tự!
Lữ Điền lập lại câu nói của chàng :
- Thiếu Lâm tự. Chẳng lẽ lên Thiếu Lâm có cách hóa giải kiếp nạn của Hà Băng?
- Tại hạ nghĩ Thiếu Lâm có cách hóa giải. Còn nếu như Trang chủ một mực muốn tại hạ trở thành cái mộc của phu nhân thì cơ hội hóa giải nạn cho Lữ phu nhân quả là chẳng có được đâu. Một ngày kia kiếm pháp quỷ dị mà Lữ phu nhân vô tình thụ học, khiến cho Hà Băng mất hẳn thần thức và tẩu hỏa nhập ma, nếu không cũng trở thành một giống quỷ đói giết người vô tội.
Chàng buông một tiếng thở dài :
- Tình trạng của Hà Băng lúc này cũng đã rất nghiêm trọng. Thậm chí phu nhân cũng chẳng thể nào nhận ra Trang chủ là ai một khi say kiếm.
Nghe Thiên Phong nói, Lữ Điền càng bối rối và lúng túng hơn.
Nhận ra vẻ lúng lúng của Lữ Điền.
Thiên Phong bồi thêm một câu nữa :
- Trang chủ chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc phải tuân theo sự chỉ giáo của tại hạ.
- Nhưng một khi Lữ Điền giải khai huyệt đạo cho tôn giá thì Tôn giá có chịu bỏ qua những gì Lữ Điền đã làm không?
- Thiên Phong có thể bỏ qua cho Lữ trang chủ, nhưng ác nghiệp của nhị vị quá nặng, chỉ còn chờ mệnh trời mà thôi.
Chàng vừa dứt lời thì ngoài sân một giọng nói u hồn cất lên khiến người nghe cảm thấy rờn rợn :
- Song Hoàn Lãnh Nhân nói rất đúng, nhưng bổn cung e Tôn giá chỉ lo cho cái mạng của mình mà thôi.
Cùng với lời nói đó, từ bên ngoài hai mảnh giấy vàng mã một vàng một bạc tà tà bay vào.
Vẻ mặt Thiên Phong thoạt đăm chiêu tư lự và hiện những nét khẩn trương.
Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi trong tình cảnh này mà có người thứ

ba xuất hiện, thì rõ là sự bất lợi tột cùng của Thiên Phong.
Với lại hai mảnh giấy vàng mã kia bay vào, Thiên Phong biết người vừa nói và sắp đến kia là ai.

Hồi 14
Quỷ môn giáo chủ

Thiên Phong nhìn ra ngoài cửa thảo xá lạnh nhạt nói :
- Chốn rừng sâu hun hút này, không ngờ tại hạ lại diện kiến với Quỷ môn giáo chủ!
Từ ngoài thảo xá xuất hiện một người vận huyết y, đầu đội mũ vải như những người đưa tang. Đôi ma nhãn lóe ra ánh nhìn ngời ngời, trông thấy bắt buộc phải liên tưởng đến những đóm mắt ma trơi chập chờn trong những khu mộ địa.
Ánh mắt ngời ngời của Quỷ môn giáo chủ đóng đinh vào mặt Thiên Phong. Y cất giọng u hồn, nói :
- Đã là quỷ thì bất cứ ở đâu tôn giá cũng gặp.
- Quỷ có cảnh giới khác với người.
Tại hạ không thích gặp quỷ trong cảnh giới của mình.
Nghe hai người đối đáp. Lữ Điền càng bối rối hơn. Đến lúc này rõ là gã chẳng biết mình phải làm gì. Y như một kẻ đứng ở lề đường trơ trọi, không biết phải chọn cho mình một ngã nào.
Quỷ môn giáo chủ dấn đến một bộ. Y vừa dấn bộ vừa nói :
- Bổn tọa nghe danh đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng của Tôn giá chưa từng gặp một đối thủ nào. Và chính đôi Ma hoàn đó đã đưa Đại Chu Thiên lên đảm đương chức vị Minh chủ võ lâm. Không biết chuyện đó có đúng hay không?
- Giáo chủ tự hỏi tất có thể tự trả lời được.
Quỷ môn giáo chủ lưỡng lự một chút rồi hỏi tiếp :
- Bổn tọa muốn nhìn thấy đôi Ma hoàn thần sau quỷ khốc đó.
- Ma hoàn chẳng khi nào xuất hiện để phơi ra cho người ta thấy. Cũng như Giáo chủ chẳng bao giờ lột bỏ chiếc mũ trên đầu để tại hạ nhân nhận diện mục.
Thiên Phong nhếch mép cười mỉm
nhìn Quỷ môn giáo chủ, từ tốn hỏi :
- Giáo chủ theo chân tại hạ để tìm cơ hội đoạt cổ vật Long cốc hay vô tình đi qua?
Quỷ môn giáo chủ lưỡng lự một lúc rồi nói :
- Vô tình cũng đúng mà hữu ý cũng đú.
hai người đối đáp một cách mập mờ cứ như là họ đang tìm cách đọc

tâm ý của nhau.
Thiên Phong cười mỉm :
- Tại hạ thiết tưởng Giáo chủ vô tình đi ngang qua đây.
- Quã là bổn tọa có vô tình thấy ánh đèn từ trong thảo xá hắt ra mà đến, nhưng lại hữu tình. Bởi bổn tọa đang đi tìm kẻ dụng khẩu Huyết kiếm ma. Và trong thảo xá này có người đã dụng những tuyệt kỹ kiếm pháp của Quỷ môn.
Quỷ môn giáo chủ nói xong mắt đóng đinh vào cây Huyết kiếm để trên đầu Mẫn Hà Băng.
Lũ Điền thấy Quỷ môn giáo chủ nhìn cây Huyết kiếm liền dịch thân án ngử, vì sợ Quỷ môn giáo chủ có thể bất kỳ xuất thủ sát tử Hà Băng.
Quỷ môn giáo chủ nhìn lại Cát Thiên Phong :
- Bổn tọa đoan chắc các hạ không phải là người đã thi thố những chiêu kiếm tuyệt kỹ của Quỷ môn.
Thiên Phong hỏi ngược lại Quỷ môn giáo chủ :
- Giáo chủ tìm kẻ dụng kiếm pháp Quỷ môn để đoạt lại bí kíp thư tịch của kiếm pháp?
- Kiếm pháp của Quỷ môn phải thuộc về Quỷ môn.
- May mắn cho tại hạ là người không thích luyện kiếm.
- Tôn giá không thích luyện kiếm, thế thì kẻ dụng kiếm pháp Quỷ môn là người nào?
Quỷ môn giáo chủ chỉ Lữ Điền.
Thiên Phong lắc đầu :
- Y còn đủ thần thức không bị say kiếm. Điều đó Giáo chủ nhận ra chứ?
- Không phải y thì ai? Chẳng lẽ là vị cô nương đang nằm thiêm thiếp kia?
Thiên Phong khẽ gật đầu :
- Chính là nàng.
- Là thị ư?
- Đúng như vậy!
- Nếu là thị thì bổn tọa phải đem thị đi.
- Giáo chủ có thể đem nàng đi nhưng trước hết phải bước qua đôi Ma hoàn Đoạt Mệnh của tại hạ.
Chàng dứt câu thi đôi bản thủ khẳng khiu khiu của Quỷ môn giáo chủ từ từ nắm lại :
- Thiên Phong nhìn thẳng vào ánh mắt ma trơi của Quỷ môn giáo chủ lạnh lùng nói :
- Với một người tựu thành ma kiếm tuyệt chiêu của Quỷ môn. Tại hạ

bắt nằm thiêm thiếp với Giáo chủ. Đôi Ma hoàn của Thiên Phong không phải là thứ võ khí vô dụng đâu.
Quỷ môn giáo chủ thoạt lưỡng lự. Đôi bản thủ từ từ buông thõng trở lại như cũ.
Thiên Phong nghiêm mặt nói :
- Tại hạ thiết tưởng Giáo chủ không muốn chứng nghiệm đôi Ma hoàn của tại hạ?
Quỷ môn giáo chủ thối lại một bộ. Ánh mắt trơ trơ của y chằm chằm nhìn Thiên Phong như cố quan sát thật kỹ chân diện của Thiên Phong. Mãi một lúc sau y mới ngập ngừng nói :
- Bổn tọa quả là cũng rất muốn khảo chứng đôi Ma hoàn của tôn giá.
Thiên Phong nhếch mép :
- Vì sao Giáo chủ muốn khảo chứng?
- Vì nó quá danh tiếng mà bất cứ một ai khi nghe cũng bỗng chốc chờn lòng e ngại.
- Giáo chủ nói đúng đó.
- Nhưng có lẽ hôm nay Ma hoàn sẽ không xuất hiện trước mặt bổn tọa.
- Nó chưa xuất hiện vì chưa phải lúc.
Quỷ môn giáo chủ lắc đầu :
- Không phải chưa phải lúc mà chỉ vì nó không thể xuất hiện được.
- Nói như Giáo chủ ắt phải có nguyê cớ?
- Đúng, nhứt định Tôn giá đang gặp chuyện gì rắc rối rồi.
Quỷ môn giáo chủ cười khẩy rồi nói :
- Có lẽ tôn giá vì đối phó với các tuyệt chiêu kiếm pháp của Quỷ môn nên đã cạn kiệt chân ngươn. Lúc này tôn giá còn bận phục hồi nguyên khí thì bổn tọa xuất hiện. Nếu bổn tọa nói đúng thì quả là bổn tọa gặp may mắn rồi.
Quỷ môn giáo chủ hết đầu đến trước :
- Bổn tọa đoán đúng chứ?
Thiên Phong gật đầu :
- Giáo chủ đoán rất đúng. Đã đoán đúng sao Giáo chủ còn chưa xuất thủ? Giáo chủ xuất thủ lúc này vừa hạ tại hạ dễ dàng vừa đoạt được Mẫn Hà Băng.
Câu đáp thẳng thừng của chàng khiến Quỷ môn giáo chủ lưỡng lự. Y ngập ngừng nói :
- Tôn giá khẳng khái tự nhận à?
- Cảnh giới sống và cảnh giới chết chỉ cách nhau một đường tơ. Nếu kẻ tới số thì suy đoán sai, còn kẻ gặp vận đỏ sẽ đoán đúng. Giáo chủ đồng ý với tại hạ chứ?

Quỷ môn giáo chủ lấp lửng đáp lời chàng :
- Bổn tọa chẳng biết tôn giá đáp lời bổn tọa trong trường hợp nào.
Thiên Phong buông một câu cụt lủn :
- Chờ đợi!
- Tôn giá chờ đợi ai?
- Tại hạ chờ đợi vận mạng của mình sẽ chuyển hóa như thế nào trong cõi nhân gian này.
- Tôn giá nói bổn tọa không hiểu ẩn ý.
Thiên Phong cười mỉm. Nụ cười đó vụt tắt trên hai cánh môi của chàng cùng lúc với một tiếng thở dài.
Quỷ môn giáo chủ toan mở miệng hỏi vì sao Thiên Phong lại thở ra như vậy, thì bất chợt chàng từ từ đứng lên.
Lữ Điền thấy Thiên Phong tự giải tỏa huyệt Bách Hội để cử động được cũng giật mình.
Thiên Phong điềm đạm nói :
- Cơ hội tốt của Quỷ môn đã qua rồi. Nếu như vừa rồi Giáo chủ xuất thủ thì Cát Thiên Phong dù có mạng trời cũng không thể làm gì được. Nhưng bây giờ thì khác...
Cùng với lời nói đó, đôi bản thủ của chàng khẽ lật nghiêng.
Quỷ môn giao chủ buộc phải thối lui một bộ!
- Tôn giá đã lừa bổn tọa!
- Trước cảnh giới của sự sống còn thì định tâm chính là điều phán quyết sự tồn vong của mình. Giáo chủ không thể vượt qua được cái thần của tại hạ.
- Bổn tọa đã bỏ bao nhiêu công sức để truy tìm khẩu quyết kiếm pháp siêu hóa của Quỷ cung, đâu thể vì Tôn giá mà bỏ qua cơ hội này được chứ.
- Đó là ý của Giáo chủ, nhưng thời cơ thì chưa đến.
Quỷ môn giáo chủ thở hắt ra một tiếng, rồi bất chợt hú lên lanh lảnh.
Tiếng hú của Quỷ môn giáo chủ vừa cất lên thì cả gian thảo xá chuyển động như có một trận giông dữ dội ập tới.
Lữ Điền hối hả vận công phòng bị bảo vệ cho Mẫn Hà Băng.
Y chưa biết chuyện gì sắp xảy ra thì cả gian thảo xá đổ sụp xuống.
Cùng với đổ sụp của gian thảo xá thì Quỷ môn giáo chủ vỗ thẳng tới Cát Thiên Phong một đạo kình với mười hai thành công lực. Trong đạo kình khí của Quỷ môn giáo chủ tỏa mùi tử thi thối rữa lâu ngày mà bất cứ ai khi ngửi cũng phải xây xẩm mày mặt mày nôn oẹ.
Cát Thiên Phong cau mày, điểm mũi giày, thân pháp vút lên cao ba trượng, đồng thời liên thủ phát tác những đạo chỉ phá vỡ mái thảo xá.

Ầm.
Cả gian thảo xá đổ sụp xuống.
Lữ Điền xây xẩm đầu óc, bởi ngửi mùi tử khí tỏa ra từ ngọn chưởng kình của Quỷ môn giáo chủ. Gã cố gắng chồm mình lên dùng thân che cho Mẫn Hà Băng, nhưng cơ thể bị nhũn ra, mất hẳn nội lực.
Y gục xuống trước khi kịp thấy Quỷ môn giáo chủ lướt qua mặt mình như một cánh chim cắt sớt lấy Hà Băng cùng thanh Huyết kiếm.
Thân pháp của Quỷ môn giáo chủ quả là thần kỳ tuyệt luân. Khi gian thảo xá đổ xuống thì y đã kịp cắp Hà Băng lướt ra bên ngoài nhanh như bóng ma trơi.
Lữ Điền trợn mắt toan thét lên thì đầu óc tối sầm lại chẳng còn biết gì nữa.
Thiên Phong dụng thuật khinh pháp siêu phàm thoát ra khỏi thảo xá. Khi chàng hạ thân xuống thì chỉ còn thấy bóng của Quỷ môn giáo chủ mất hút vào bóng đêm của khu rừng rồi.
Lữ Điền từ trong đống cỏ và tre lóp ngóp đứng lên. Y dáo dác nhìn quanh, miệng thì gào thét :
- Nương tử... Hà Băng... Nàng đâu rồi? Quỷ môn giáo chủ ngươi không được hại đến nương tử của ta.
Lữ Điền nhìn thấy Thiên Phong liền nhao tới chộp lấy vai, nhưng chỉ một cái lắc vai. Chàng đã tránh thế chộp vô thần vô thức của Lữ Điền.
Thiên Phong nhìn Lữ Điền bằng ánh mắt khắc khe.
Lữ Điền gào lên :
- Thiên Phong... Sao Tôn giá không ra tay bảo vệ cho nương tử của tôi chứ?
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Lúc này tại hạ không phải là đối thủ của Quỷ môn giáo chủ.
Lữ Điền há hốc miệng :
- Sao. Lữ Điền không tin rôn giá không phải là đối thủ của Quỷ môn giáo chủ. Võ lâm Trung Nguyên còn ai có bản lĩnh khiến Tôn giá phải e dè?
- Chính Trang chủ. Tại hạ quả là rất thất vọng trước sự hồ đồ của Trang chủ. Nếu như Trang chủ đừng giở thủ đoạn điểm huyệt tại hạ thì đâu xảy ra cớ sự này.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài.
- Tại Lữ điền này sao?
- Nguyên khí của tại hạ đã mất quá nhiều khi giải tỏa bế huyệt của Trang chủ, mà xú chưởng của Quỷ môn lại vô cùng lợi hại.
Chàng nhìn Lữ Điền, khẽ lắc đầu.

Lữ Điền ngơ ngẩn nhìn Thiên Phong :
- Tôn giá... Lữ Điền phải làm sao bây giờ?
- Ai cũng có mạng vận. Nếu phu nhân còn vận đỏ thì tại hạ sẽ đưa phu nhân về bằng như ngược lại. Tại hạ chẳng biết phải làm gì hơn nữa.
Lữ Điền quỳ thộp xuống trước mũi giầy của Thiên Phong :
- Tôn giá. Tôn giá hãy giúp tôi.
- Tại hạ có lòng nhưng bị người phủ nhận. Hiện tại Thiên Phong không chỉ vì một phu nhân của Lữ trang chủ.
Thiên Phong một tiếng thở dài từ tốn nói :
- Trang chủ hãy đến Thiếu Lâm tự cầu khẩn Thiếu Lâm Hành Tổ Đại Trí thiền sư.
Chàng đỡ Lữ Điền đứng lên :
- Trang chủ... Hãy nghe theo lời tại hạ!
Lữ Điền gục đầu tỏ vẻ thảm hại tột cùng.
Thiên Phong đặt tay lên vai y :
- Đây chưa phải là lúc Trang chủ nhụt chí bi lụy. Sự hồ đồ của Trang chủ phải trả giá bằng bao nhiêu sinh mạng của người khác, đó mới là nỗi thống khổ bi ai.
Lữ Điền ngẩng mặt nhìn lên :
- Lữ Điền ân hận!
Thiên Phong mỉm cười :
- Tại hạ hiểu, nhưng người khác thì không hiểu cho Trang chủ. Một lần nữa, tại hạ khuyên Trang chủ hãy thân hành lên Thiếu Lâm tự, thỉnh cầu Thiếu Lâm Hành Tổ Đại Trí thiền sư.
- Lữ Điền xin ghi tạc lời của Tôn giá chỉ giáo!
- Tại hạ tin Trang chủ sẽ sớm gặp lại phu nhân.
Thiên Phong thở ra, rồi nói :
- Trang chủ bảo trọng. Cáo từ!
- Tôn giá!
Thiên Phong nghiêm mặt, lạnh nhạt nói :
- Hãy vượt qua nghiệp quả mà Trang chủ đã tạo ra. Tại hạ sẽ tìm đến Trang chủ sau.
Thiên Phong nói xong trở bộ trổ khinh thuật băng mình, chẳng mấy chốc đã mất vào bóng đêm của khu rừng, để lại Lữ Điền với nỗi thống khổ, ân hận vì sự hồ đồ của y.

Hồi 15
Kim Tài công tử

Tôn Quách cao hứng bưng chén rượu đưa lên cao :
- Nào. Mời tất cả các huynh đệ!
Mọi người cùng bưng chén đứng lên, cả gian tiền sảnh của tòa kỹ viện rộn rịp hẳn lên. Các môn hạ Cái bang cùng đồng loạt nói :
- Mời Kim Tài công tử!
Tôn Quách uống cạn số rượu trong chén, y chờ cho mọi người uống xong mới dõng dạc nói :
- Hồi nãy các vị bằng hữu gọi tiểu gia bằng cái tên gì vậy?
Lão Cái bang vuốt râu cười mỉm rồi nói :
- Không giấu gì Tôn thiếu gia, từ ngày kết nghĩa kim bằng với Tôn thiếu gia, chúng tôi gần như quên bằng cái nghiệp hành khất của mình. Các huynh đệ rất cảm kích Tôn thiếu gia và đã bàn với nhau, kể từ hôm nay Tôn thiếu gia sẽ là Kim Tài công tử, Phân đàn chủ của chúng tôi ở đây.
Tôn Quách gãi dầu, chắc lưỡi rồi khẽ gật đầu.
Y chỉ lão Cái bang :
- Hay. Lão huynh và các vị huynh đệ đây tặng cho Tôn Quách một mỹ danh rất hay.
Y vỗ ngực :
- Tốt lắm. Tốt lắm! Kể tử hôm nay Tôn Quách sẽ là Kim Tài công tử.
Tôn Quách rót rượu ra chén, trịnh trọng bưng lên :
- Tại hạ thỉnh các vị huynh đệ đã ban tặng cho Tôn Quách mỹ danh đó.
Y chìa chén đến trước :
- Nào. Chúng ta cùng uống.
Tất cả mọi người lại cùng nâng chén với Tôn Quách. Tất nhiên nơi nào có sự hội tụ của bang chúng Cái bang thì nơi đó trở nên nhộn nhịp và huyên náo. Hôm nay lại càng huyên náo hơn, chẳng khác nào ngày hội của chúng ăn mày, hởi vì từ lâu chưa bao giờ trong Cái bang lại có một người như Tôn Quách tự nguyện đầu nhập. Thân thế của Tôn Quách thì sao có thể gọi là môn hạ Cái bang, nhưng sự đời không như người ta tưởng. Một vị Tôn thiếu gia với gia thế đại phú lại thích giao du với chúng ăn mày. Đây cũng là một chuyện thật là hi

hữu trong chốn võ lâm giang hồ.
Tôn Quách càng uống càng cao hứng. Y dõng dạc nói :
- Các huynh đệ. Hôm nay chúng ta sẽ uống thật say.
Tôn Quách vừa nói bừa bưng cả vò rượu toan đặt lên miệng tu thì bất thình lình một vật gì đó đánh trúng vào vò rượu khiến nó vỡ tan ngay trên tay Tôn Quách.
Tôn Quách buông tay, những mảnh sành rơi xuống sàn xoang xoảng. Y trố mắt, ngớ ngẩn buột miệng thốt :
- Cái gì vậy! Thốt hết câu, Tôn Quách mới nhận ra một thiếu nữ vận xiêm y võ phục màu hồng nhạt đang đứng đối mặt cách y khoảng ba bộ, trên tay nàng là ngọn roi da dầu có bọc một khối chì nhỏ bằng ngón tay.
Tôn Quách ngơ ngơ ngác ngác nhìn thiếu nữ.
Trong khi bang chúng Cái bang thì nhốn nháo hẳn lên. Tất cả mọi người đều lõ mắt nhìn nàng.
Lão Cái bang toan mở miệng nói thì Tôn Quách đã khoát tay ngăn lại. Y mỉm cười tiến đến trước mặt thiếu nữ :
- Ngày vui của Tôn thiếu gia mà cô nương lại nỡ vung roi đánh bể vò rượu, tiếc thật, tiếc thật.
Tôn Quách vừa dứt lời thì ngọn roi trong tay nàng lại vung lên, lướt qua ngay trên búi tóc họ Tôn. Khi nàng thu ngọn roi về rồi, Tôn Quách mới ngồi thụp xuống tránh né. Y đưa hai tay ôm đầu, miệng thì thốt :
- Ôi cha!
Y nghiêng đầu nhìn thiếu nữ. Nàng bước đến hai bộ.
Bang chúng Cái bang nhao nhao hẳn lên.
Thiếu nữ quắc mắt nhìn lướt qua một vòng rồi gằn giọng nói :
- Chỉ cần các người vọng động thì bổn cô nương sẽ đập nát thủ cấp gã Phân đàn chủ của các ngươi ngay lập tức.
Nghe nàng nói Tôn Quách hồn siêu phách lạc, vừa khoát tay vừa thét toáng lên :
- Các huynh đệ đừng vọng động, đừng vọng động, kẻo thủ cấp của Tôn thiếu gia không còn nguyên vẹn nữa.
Y giũ hai tay như giũ bầy ruồi đang bầu theo :
- Tất cả huynh đệ ngồi xuống, ngồi xuống.
Bang chúng Cái bang buộc phải ngồi trở lại ghế. Cục trường đang huyên náo bỗng chốc trở nên im lặng phăng phắc. Tất cả đều chẳng biết làm gì ngoài cách lấy mắt nhìn thiếu nữ.
Tôn Quách e dè ngẩng đầu nhìn nàng. Y ráng rặn một nụ cười cầu tài rồi từ từ đứng lên.

Thiếu nữ nhìn Tôn Quách, cất giọng gay gắt :
- Ngươi là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang?
- Giờ cô nương mới hỏi tại hạ.
Tôn Quách chắc lưỡi :
- Cô nương hiểu lầm rồi!
Thiếu nữ cau đôi mày vòng nguyệt :
- Hiểu lắm thế nào? Chẳng lẽ hai lỗ tai ta nghe nhầm sao?
Tôn Quách nhăn nhó :
- Chắc chắn cô nương đã nghe lầm.
Nàng chỉ vị trưởng lão Cái bang, nói :
- Khi nãy chính tai bổn cô nương nghe lão trượng kia nói ngươi là Phân đàn chủ Cái bang ở đây mà.
Tôn Quách sửa lại y phục nho nhã, được may bằng gấm Hàng Châu, rồi nhún vai nói :
- Cô nương nhìn xem tại hạ có giống bang chúng Cái bang không nào?
Thiếu nữ lộ vẻ do dự :
- Từ trước đến nay quả là bổn cô nương chưa từng gặp một bang chúng Cái bang nào có lối phục trang như ngươi.
- Cô nương đã biết vậy sao còn cứ khăng khăng cho tại hạ là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang chứ?
Tôn Quách ưỡn ngực nói :
- Tại hạ mạng phép được tự giới thiệu. Tại hạ là Kim Tài công tử, tục danh Tôn Quách, Tôn thiếu gia của Kim Lăng đại phủ.
Thiếu nữ sa sầm mặt :
- Ngươi là thiếu gia của Kim Lăng phủ?
- Đích thị là như vậy.
Tôn Quách lấy miếng ngọc bội đeo bên hông :
- Đây. Đây là bằng chứng để cô nương tin lời Tôn Quách này.
Y chìa miếng ngọc bội đến trước.
Thiếu nữ nhìn qua miếng ngọc bội :
- Vậy ngươi không phải là Phân đàn chủ Cái bang?
- Tất nhiên là như vậy rồi. Chẳng lẽ một Tôn thiếu gia của Kim Lăng đại phủ lại là một ăn mày chúa sao?
- Bổn cô nương tạm tin ngươi. Thế ở đây ai là Phân đàn chủ Cái bang?
Vô hình chung nàng định nhãn về phía vị trưởng lão Cái bang.
Tôn Quách khoát tay :
- Ấy ấy. Cô nương lại sắp nhìn lầm nữa rồi.
Nàng hằn học nói :

- Không phải ngươi thì lão kia chứ ai?
Tôn Quách lắc đầu :
- Không phải như cô nương nghĩ đâu. Ấy ra cô nương đến Dương Châu lần này có mục đích tìm Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang?
Nàng gật đầu :
- Không sai. Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang này đang ở đâu?
Tôn Quách gãi đầu :
- Tại hạ mạo muội mạn phép hỏi, cô nương tìm gã Phân đàn chủ để làm gì?
Nàng gắt gỏng đáp lời Tôn Quách :
- Chuyện của bổn cô nương, không liên can tới ngươi.
- Ấy. Ấy. Sao cô nương lại nói vậy?
Nàng nạt ngang :
- Ta nói không đúng ư?
Tôn Quách nhăn nhó :
- Tất nhiên cô nương nói là đúng rồi. Nhưng có một điều không đúng.
Nàng hất mặt :
- Trình Tú Tú nói không đúng chỗ nào?
Tôn Quách chắc lưỡi :
- Tại Trình cô nương không biết đó thôi, tại hạ đây và Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang là huynh đệ chi giao, tình như thủ túc. Phân đàn chủ hiện nay đang bận luyện thần công vô địch, tế thế thiên hạ, nên đã ẩn tích mai danh, chỉ duy nhất mỗi một mình tại hạ biết chỗ mà thôi.
Trình Tú Tú hối hả hỏi luôn :
- Tôn công tử biết chỗ của Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang Dương Châu ư?
Tôn Quách gật đầu :
- Chỉ duy nhất có mình tại hạ biết mà thôi. Không giấu gì Trình cô nương, thần công mà Phân đàn chủ đang khổ công luyện do chính tay Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong giao đó. Nghe nói khi tụ thành công phu này thì chẳng một ai còn là đối thủ của Phân đàn chủ. Bằng hữu của tại hạ sẽ là Độc Cô Cầu Bại thứ hai của võ lâm Trung Nguyên.
Trình Tú Tú hừ nhạt rồi nói :
- Trình Tú Tú không cần biết y đang luyện võ công gì. Bổn cô nương muốn gặp y.
- Chính vì tại hạ thấy cô nương cứ khăng khăng đòi gặp Phân đàn chủ, nhìn dung diện cô nương, tại hạ đoán chắc chắn có chuyện hệ trọng, nên muốn hỏi cho ra lẽ, đặng còn giúp cô nương.

- Đó là chuyện của ta, không liên can gì đến công tử.
Nàng vung ngọn roi da. Ngọn roi quất xuống mặt bàn bên cạnh Tôn Quách, sức công phá của ngọn roi như bảo đao bảo kiếm, chém đứt một góc bàn.
Nàng nhìn Tôn Quách :
- Nếu như công tử không dẫn Trình Tú Tú đi gặp gã Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang Dương Châu, thì cho dù công tử có là Kim Lăng đại phủ lão nhân, Trình Tú Tú cũng không nương tay.
Tôn Quách rùn vai :
- Eo ôi!
Môn hạ Cái bang bật đứng lên.
Tôn Quách hối hả nói :
- Hê... Các huynh đệ đừng vọng động.
Y nhìn lại Trình Tú Tú, rặn cười, nói :
- Được rồi. Tại hạ sẽ đưa cô nương đi gặp Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang.
Trình Tú Tú nhạt nhẽo đáp :
- Thế thì tốt.
Tôn Quách xoa tay, nói :
- Các huynh đệ cứ ở lại đây thỏa thê uống rượu, Tôn Quách đưa Trình cô nương diện kiến Phân đàn chủ rồi sẽ quay lại ngay, cùng các vị đối ẩm.
Y nhìn lại Tú Tú :
- Cô nương đi theo tại hạ chứ?
- Bổn cô nương không rời mắt khỏi ngươi đâu.
Tôn Quách nhún vai rảo bước tiến ra ngoài.
Tú Tú chỉ thoạt lắc cổ tay đã quấn tròn ngọn roi da, khoác lên vai rồi bước theo Tôn Quách.
Tôn Quách chắp tay sau lưng, gã bước chầm chậm như một kẻ nhàn tản.
Trình Tú Tú đi theo cạnh bên Tôn Quách. Nàng có vẻ nôn nóng.
Trình Tú Tú nhìn qua Tôn Quách, hỏi :
- Tôn công tử sao không dùng khinh thuật đi cho nhanh hơn?
Tôn Quách nhìn nàng, nhướng mày :
- Tại hạ vốn có khinh công dị kỳ, kỳ diệu. Chỉ lắc vai một cái đã lẻn mất trong chớp mắt.
- Tại sao Tôn công tử không sử dụng?
- Tại hạ sợ cô nương theo không kịp.
Trình Tú Tú tỏ vẻ ngơ ngẩn :
- Khinh công của Tôn công tử cao siêu như vậy ư?

- Tất nhiên là cao siêu rồi, nhưng khốn nỗi tại hạ một khi trổ khinh thuật thì không thể dừng cước pháp được. Chính vì thế tại hạ sợ cô nương không theo kịp thì tiếc lắm.
- Công tử tiếc cái gì?
- Ái chà. Cô nương không biết tại hạ tiếc cái gì?
- Công tử tiếc cái gì?
Tôn Quách dừng bước, nhìn lên trời. Y lơ là nói :
- Người ta sẽ cảm thán cô đơn khi lẻ loi một mình.
- Tú Tú không hiểu ý của công tử.
Tôn Quách nhìn lại nàng :
- Cô nương không biết là cuộc đi cùng với một nữ nhân xinh đẹp như cô nương thì ai mà lại muốn đi nhanh chứ. Tại hạ đi nhanh rồi mất dấu cô nương, không biết bao giờ mới gặp lại, không tiếc là gì.
Mặt hoa của Trình Tú Tú cau hẳn lại lộ rõ những nét hằn học.
(Sách mất trang 79-86)
- Tại hạ không sợ chết mà chỉ sợ phí hoài thôi.
- Cái gì là phí chứ?
- Chết lúc này tại hạ không đành lòng.
- Công tử nói gì tôi không hiểu.
- Cô nương giả vờ không hiểu ư! Bất cứ một nam nhân nào may mắn được cận kề bên giai nhân mà chết bất đắc kỳ tử thì đó đúng là cái chết lãng nhách.
Gã vừa dứt lời, Tú Tú bất giác dừng lại gỡ tay Tôn Quách ra khỏi vai mình. Nàng nhìn Tôn Quách bằng ánh mắt khe khắc :
- Công tử còn nói năng sàm sỡ như vầy thì Tú Tú sẽ kéo người đi đấy.
- Trình cô nương nỡ để tại hạ chết, cô nương không muốn gặp gã Phân đàn chủ Cái bang à?
- Tất nhiên là Tú Tú muốn gặp.
- Vậy cô nương phải dìu tại hạ đi.
Tôn. Quách vừa nói vừa từ từ khuỵu chân xuống.
Tú Tú buộc phải nắm tay gã kéo lên và dìu đi tiếp. Nàng vừa dìu Tôn Quách vừa hỏi :
- Vào tiểu lộ kia, đi bao xa mới đến chỗ gã Phân đàn chủ Cái bang trấn Dương Châu?
- Trình cô nương vào tiểu lộ đó, cứ theo tiểu lộ đi miết, khi nào tại hạ nói dừng lại thì ắt đã tới.
- Đi mãi là đi bao xa?
- Tại hạ lúc này cũng chẳng nhớ nữa. Hình như đó là một ngôi nhà hoang thì phải, nhưng nếu không có tại hạ thì gã kia sẽ chẳng tiếp

Trình cô nương đâu.
- Gã nghi ngờ Tú Tú à?
- Không phải như vậy, mà bởi vì gã đang luyện thần công cái thế.
Hai người lần bước vào tiểu lộ. Tú Tú thỉnh thoảng lại nhăn mày bởi vẻ khệnh khạng, uể oải của Tôn Quách. Nhưng rồi cuối cùng hai người cũng đến được ngôi nhà khá khang trang, như vừa mới được dựng lên.
Tú Tú nhìn mái ngói đỏ om, rồi quay lại Tôn Quách, nói :
- Tôn công tử nói ngôi nhà hoang nhưng Tú Tú thấy như nó vừa mới được dựng thì phải.
Tôn Quách gãi đầu :
- Ái chà. Tại hạ quên nói với Trình cô nương. Đúng lẽ đây là một ngồi nhà hoang, nhưng từ khi gã Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang kết nghĩa với tại hạ thì nó mới vừa được dựng lại, nên mới khang trang như thế này.
- Người dựng ngôi nhà này chính là Tôn công tử.
- Tất nhiên là tại hạ rồi.
- Tôn công tử xem ra rất gần gũi với Cái bang
- Nhưng tại hạ không ngờ bọn ăn mày đó lại hạ độc thủ với Tôn Quách này. Hừ... Lần này chúng phải bị tại hạ trị tội.
Hai người bước vào khoảng sân rộng trước ngôi nhà.
Tôn Quách nói :
- Trình cô nương cứ ở đây đợi tại hạ.
Tôn Quách không đợi Trình Tú Tú có chịu hay không mà rảo bước, với dáng đi khòm khòm, như thể người đang đau bụng trầm kha. Y cũng chẳng gõ cửa mà bình nhiên đẩy cửa lẩn nhanh vào trong.
Trình Tú Tú đứng khoanh tay nhìn với nét mặt chờ đợi. Thời gian trôi qua khá lâu, nhưng Trình Tú Tú vẫn không thấy Tôn Quách quay trở ra. Nàng bắt đầu sốt ruột.
Tú Tú nghĩ thầm :
- Chẳng lẽ gã công tử họ Tôn này gạt mình?
Ý niệm đó thôi thúc nàng phải xông vào gian nhà ngói mà Tôn Quách vừa mới lẩn vào.
Tú Tú rút ngọn roi da để chuẩn bị đối phó với những bất trắc rồi mới rảo bước cẩn thận theo những bậc tam cấp.
Nàng đứng ngay ngưỡng cửa, khẽ gọi :
- Tôn công tử... Tôn công tử...
Không có tiếng của Tôn Quách đáp lời nàng.
Tú Tú cau mày tỏ lộ vẻ bất nhẫn vì nghi Tôn Quách đã gạt nàng.
Nàng nghĩ thầm :

- Tôn Quách. Ngươi dám gạt Trình Tú Tú này à!
Cùng với ý nghĩ dó, Tú Tú tống một đạo chưởng đánh thẳng vào cánh cửa gian tiền sanh.
Rầm.
Cánh cửa bật tung ra. Nàng phi thân vào trong. Cước pháp của nàng vừa chạm xuống nền gạch thì bị kéo giật ngược trở lên bởi một sợi dây thòng lọng đã chuẩn bị trước.
Tôn Quách từ sau tràng kỷ nhô đầu ra :
- Thế là ta đã bắt được nàng rồi.
Tú Tú thét lên :
- Ngươi tưởng bắt được ta dễ lắm ư?
Cùng với lời nói đó, nàng vung ngọn roi đầu có bịt chì quất thẳng vào sợi dây chẳng.
Chát.
Đầu ngọn roi đánh vào sợi thừng, khiến nó bị tưa ra ngay. Nàng tiếp tục vung một thức roi nữa thì Tôn Quách lộ vẻ hốt hoảng.
Y nghĩ thầm :
- Ui cha. Ả nha đầu này lợi hại thật. Nếu mình không có cách gì khống chế thì chẳng bao lâu nữa ả sẽ thoát khỏi cái bẫy này.
Ý nghĩ đó khiến Tôn Quách lo lắng, nắm đầu dây thừng giật lên giật xuống không để cho Tú Tú tiếp tục dùng roi da quệt vào dây thừng.
Tú Tú bị xốc liên tục, mặt mày xây xẩm. Nàng thét lên, giọng phẫn nộ :
- Cẩu tặc! Ngươi ngưng ngay cái trò đó lại!
Tôn Quách vừa giật dây thừng vừa nói :
- Tôn thiếu gia ngưng thì nàng thoát ra làm sao.
Y nói xong càng giật vội vã hơn.
Tú Tú chịu không nổi tình trạng bị nhồi lên nhồi xuống trong tư thế trồng chuối ngược. Đầu óc nàng u u, mặt mày xây xẩm, cuối cùng buông cả sợi rơi xuống sàn nhà.
Đến lúc đó Tôn Quách mới thở phào nhẹ nhõm.
Y bước đến nhặt sợi roi da và thản nhiên dùng chính sợi roi đó cột tay Tú Tú.
Khi Tôn Quách hạ nàng nằm duỗi dài xuống đất thì Tú Tú đã mềm nhũn, bởi cảm giác như người bị say sóng.
Khi Tú Tú hồi phục thần thức thì không làm sao cử động được nữa, bởi Tôn Quách đã trói chặt nàng.
Tôn Quách ngồi xổm trước mặt nàng :
- Hê. Bây giờ bổn thiếu gia mới cho nàng biết, ta chính là Kim Tài công tử Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang ở đất Dương Châu.

- Ngươi chính là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang Dương Châu à?
- Không sai!
Tôn Quách véo vào má nàng :
- Trong lúc Tôn đàn chủ đãi huynh đệ nàng đám đánh đổ vò rượu của ta. Tội đó nàng biết ta sẽ xử như thế nào không?
Tú Tú trừng mắt :
- Ta không phải tìm ngươi.
- Thế nàng tìm ai chứ? Không có thù không có oán, thế mà xấn xổ làm càn khiến cho Tôn Quách mất mặt với các huynh đệ. Nàng biết ta nóng giận lắm không.
Tôn Quách nói dứt câu véo tiếp vào má còn lại của Tú Tú.
Nàng giận uất, nạt Tôn Quách :
- Đồ cẩu trệ! Người có ngưng hành động đó không? Hay ngươi muốn bổn cô nương xé xác ngươi ra!
- Eo ôi!
Tôn Quách nhăn nhó tạo một bộ mặt thật quái dị :
- Giờ này mà còn đòi xé xác Tôn thiếu gia nữa. Nàng lo cái thân của nàng còn chưa xong mà đòi xé xác Tôn thiếu gia. Nực cười thật!
- Cẩu trệ. Ngươi muốn gì?
- Nàng hỏi Tôn thiếu gia muốn gì à? Muốn trừng phạt cái tội xấc sượt của nàng. Muốn bẻ răng, cắt lưỡi nàng bởi vì dám gọi Tôn thiếu gia là cẩu trệ.
Tú Tú rít lên :
- Ngươi dám!
- Hừ. Ai dám làm gì Tôn thiếu gia mà ta không dám chứ? Nàng là bậc mẫu nghi thiên hạ hay sao mà Tôn thiếu gia lại không dám hành hạ nàng.
Tôn Quách vừa nói vừa lột phăng hai chiếc hài thêu hoa của Tú Tú. Bàn chân thon nhỏ, thanh mảnh của nàng hiện ra đập vào mắt Tôn Quách khiến y phải buột miệng khen :
- Ái chà. Chân nàng đẹp quá?
Câu khen tặng của Tôn Quách khiến Tú Tú lộ vẻ lo lắng.
Nàng ngập ngừng nói :
- Ngươi định làm gì bổn cô nương?
Tôn Quách nhìn nàng, y gằn giọng nói :
- Tôn thiếu gia được Cát Thiên Phong đại ca trao cho bí kíp thần công cái thế. Tôn thiếu gia chỉ chờ kiếm được một người có căn cơ như nàng để luyện thành thần công cái thế đó. Không ngờ nàng lại lẫn xác đến, còn làm bẽ mặt Tôn thiếu gia với chư vị huynh đệ Cái bang, còn gọi ta là cẩu trệ nữa. Nàng đúng là tới số rồi.

Tú Tú biến sắc :
- Thần công đó là gì?
- Nàng muốn biết à?
- Ngươi nói đi!
- Thần công đó có tên là Tiếu Ngạo thần công.
- Bổn cô nương chưa từng nghe thứ võ công nào có tên như vậy.
- Làm sao nàng biết được chứ. Tiếu Ngạo thần công là do Cát Thiên Phong đại ca đích thân lấy từ Long cốc giao cho ta. Nàng muốn biết không?
Tú Tú nhíu mày :
- Tiếu Ngạo thần công do Thiên Phong Lãnh Nhân lấy từ Long cốc trao cho ngươi à?
- Đúng như vậy.
Tôn Quách xoa tay :
- Ta lúc nào cũng gặp may. Đang cần một người có căn cơ và cá tính hỗn xược, huênh hoang, kiêu ngạo và chằng tinh như nàng để tụ thành Tiếu Ngạo thần công.
Y nhìn lên trần gian tiền sảnh :
- Ờ... Thì ta gọi nàng là xú yêu nữ đó. Nàng làm gì Tôn thiếu gia nào?
- Hừ. Nếu Tú Tú thoát khỏi tình cảnh này, ngươi hối không kịp với bổn cô nương đâu.
- Tốn thiếu gia đâu cho nàng thoát chứ.
Bất chợt Tôn Quách vuốt má Tú Tú.
Tú Tú trừng mắt :
- Ngươi...
- Hê... Tôn thiếu gia nói vậy chứ nàng cũng đẹp lắm. Không đến nỗi là xú yêu nữ đâu. Ta khen tặng nàng rồi đấy nhé, đừng có để tâm mà chuốc thù chuốc oán với ta nhé.
- Ngươi!
Tôn Quách quắc mat :
- Ngươi cái gì! Nàng xưng hô như vậy là hay lắm hả? Nhi nữ thì phải đoan trang, thục nữ, lấy công dung ngôn hạnh làm đầu, đằng này mở miệng là cẩu trệ, là ngươi, là đòi xé xác. Thứ bà chằng như nàng thì có là Hằng Nga, Tây Thi, nam nhi cũng chẳng đoái hoài tới.
Tú Tú cúi đầu nhìn xuống.
Tôn Quách hừ nhạt rồi từ từ đứng lên. Gã gằn giọng nói :
- Trình Tú Tú. Nghe ta hỏi đây.
Nàng vẫn cúi mặt nhưng ôn nhu nói :
- Công tử muốn hỏi gì?

- Tại sao nàng nằng nặc đòi đi tìm Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang ở Dương Châu để hành tội chứ?
Tú Tú ngẩng lên :
- Gã đã làm khổ mẹ ta.
- Mẹ của nàng à? Tôn thiếu gia chưa gặp lần nào mà làm khổ mẫu thân nàng cái gì?
- Vậy công tử không phải là Phân đàn chủ à?
- Ấy... Tôn thiếu gia đích thị là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang ở Dương Châu. Tất cả chư huynh đệ ở đây đều công nhận.
- Hừ! Tại sao ngươi lại làm khổ mẹ của Tú Tú chứ?
Tôn Quách sa sầm mặt :
- Nàng nói nhăng nói cuội gì thế?
Tu Tú lắc đầu :
- Ta cũng không hiểu nữa. Lạ thật!
Tôn Quách hỏi.
- Lạ cái gì?
- Nếu đúng như Tú Tú suy đoán thì năm nay Tôn công tử đã ngoài ngũ tuần chứ đâu...
- Sao? Tôn thiếu gia mà ngoài ngũ tuần à? Nàng có đui không vậy?
- Tú Tú cũng không biết.
- Nàng không biết thì làm sao Tôn Quách này biết được. Cũng có thể mẫu thân của nàng là người mộng tưởng nên nằm mơ thấy Tôn thiếu gia.
Tú Tú đỏ mặt :
- Ngươi không được...
Tôn Quách khoát tay :
- Ta biết. Ta biết. Ta rút lại lời nói đó nhé.
Tôn Quách chợt đổi giọng thật là ôn nhu từ tốn :
- Trình cô nương này. Nếu như ta cởi trói cho cô nương thì cô nương có bỏ qua mọi chuyện không?
Tú Tú cau mày :
- Không. Tú Tú nhất định phải tìm cho ra người đã làm khổ mẫu thân.
- Trời ơi. Tôn thiếu gia có biết mẫu thân của cô nương là ai đâu mà cô nương cứ khăng khăng chuốc thù chuốc oán với Cái bang chứ.
Tôn Quách vùng vằng :
- Nếu cô nương không hứa với tại hạ thì tại hạ sẽ bắt cô nương bỏ vào ổ kiến lửa đó. Có hứa không?
Tú Tú gằn giọng :
- Không!
- Ta bắt cô nương chết đói chết khát đó. Có chịu hứa không?

Tú Tú nói :
- Không! Không!
- Ấy cha. Nàng thật cứng đầu cứng cổ!
Tôn Quách gãi đầu :
- À! Nàng không hứa thì ta sẽ bắt nàng vào bỏ vào...
Có tiếng thạch sùng cất lên phía sau bệ thờ vừa mới đặt những bài vị của lão tổ Hồng Thất Công.
Tôn Quách hí hửng nói luôn :
- Ta sẽ bắt mấy con thạch sùng bỏ vào người nàng.
Tú Tú đổi sắc :
- Ngươi...
- A. Nàng sợ rồi.
Tôn Quách mỉm cười :
- Nàng sợ mấy con thạch sùng phải không?
Tú Tú cúi đầu.
Tôn Quách hứng khởi nói :
- Thế thì nàng phải hứa, nếu không, ta bắt thạch sùng bỏ vào người nàng đó.
Tôn Quách vừa nói vừa xăm xăm tiến về phía bệ thờ.
Tú Tú hốt hoảng nói :
- Tôn công tử. Tú Tú sợ thạch sùng lắm!
Nàng vừa dứt lời thì một tiếng quát thật lớn giống chim ưng ngoài biển cất lên lồng lộng ngay bên ngoài cửa gian tiền sảnh :
- Gìoắc.
Ngay sau tiếng kêu đó, một giọng nói khe khắt cất lên :
- Ai dám bắt Tú Tú phải sợ chứ?

Hồi 16
Thần Cái

Nghe giọng nói đó, Tôn Quách giật mình quay mặt nhìn lại, trong khi Tú Tú reo lên :
- Mẫu thân!
Đập vào mắt Tôn Quách là một trung phụ tuổi trạc ngoài tứ tuần, nhan sắc vẫn còn những nét đài các của thời xuân trẻ.
Tôn Quách lộ vẻ bối rối.
Lúc đó từ bên ngoài một con chim ưng sắc đỏ tía như có lớp lửa bao bọc bên ngoài bay vào, nhẹ nhàng đậu lên cánh tay trung phụ.
Trung phụ nhìn Tôn Quách :
- Tiểu tử! Ngươi dám lăng nhục và hành hạ Tú Tú, mạng ngươi đã tới rồi!
Nghe trung phụ nói ra lời đó, Tôn Quách biến sắc, sợ đến hồn siêu phách lạc.
Tứ chi của y cứ tưởng sắp nhủn ra mà té ngửa xuống sân nhà vì nỗi sợ hãi cái chết sẽ ập đến với mình.
Tôn Quách khoát tay :
- Hê! Mẫu mẫu hiểu lầm... Hiểu lầm Tôn Quách.
Tôn Quách vừa dứt lời, trung phụ chỉ tay về phía gã :
- Ngươi còn ngoa ngôn nữa à? Điểu nhi, lấy mạng hắn!
Tú Tú hốt hoảng thét lên :
- Mẹ. Khoan!
Tiếng thét của nàng chậm hơn cánh chim hỏa điểu.
Con hỏa điểu được lịnh của trung phụ, vỗ đôi cánh dài hơn hai trượng, cắt một đường thẳng tắp từ tay trung phụ lao thẳng tới Tôn Quách.
Thế lao đi tấn công của con hỏa điểu chẳng khác nào thế lao của một con chim sắt vồ tới con mồi. Đôi móng vuốt nhọn hoắt, sắc như bảo đao bảo kiếm vâm tới trước, chẳng khác nào một thế trảo tử thần chụp tới Tôn Quách, đồng thời chiếc mỏ dài và cứng như sắt thép cũng mổ tới tập kích vào thiên đỉnh.
Thế công của hỏa điểu nhanh như sét trời, mà Tôn Quách lại chẳng hề biết chút võ công nào.
Trước chiêu công khốc liệt của hỏa điểu, Tôn Quách chẳng khác nào

một con mồi bất động và tất nhiên sự sống của họ Tôn ví như chỉ mành treo chuông.
Trong khoảng khắc chớp nhoáng, gần như lưỡi hái tử thần đã đặt vào đúng sổ tử của Tôn Quách thì bất ngờ từ phía bệ thờ bài vị Hồng Thất Công lão tổ, một đạo khí kình xoáy cuộn như con chốt thổi ra ngăn cản đường bay của hỏa điểu.
Quác!
Hỏa điểu như giống linh ưng, cảm nhận được nội kình của luồng khí kình kia, liền đập đôi cánh tạo ra một đạo khí khác công kích lại.
Ầm!
Hỏa điểu đập cánh, bay vút lên như muốn lướt lên luồng xoáy khí để tiếp tục tập kích Tôn Quách.
Sự biến thần kỳ kia khiến cho Tôn Quách càng ngơ ngẩn hơn. Y chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình, thì bị một hấp lực khủng khiếp hút về phía bệ thờ lão tổ Hồng Thất Công.
Cùng với cảm giác bị hút đó, thì thắt lưng Tôn Quách như có bàn tay ai thộp cứng. Rồi y như bị nhấc bổng lên không trung.
Ầm!
Tôn Quách chỉ kịp thấy mái ngói bị khí kình đánh bật tung một lỗ to bằng chiếc nia, và y cứ tiếp tục bay bổng qua lỗ hổng đó.
Tôn Quách chỉ còn biết nhắm mắt nghĩ thầm :
- Hồn mình sắp diện kiến Ngọc Hoàng thượng đế rồi đây.
Mặc dù Tôn Quách nhắm tít hai mắt nhưng bên tai vẫn nghe những âm thanh ù ù :
- Mình đã lên đến tầng mây thứ mấy rồi nhỉ? Nếu mình gặp Ngọc Hoàng không biết nói sao đây. Mạng của mình xem ra vắn số quá!
Ý nghĩ đó khiến Tôn Quách phải buông một tiếng thở dài, liên tưởng đến Kim Lăng phủ và song thân mà không khỏi não lòng, tim quặn đau.
Tôn Quách nghĩ tiếp :
- Mình chưa kịp báo hiếu song thân đã vội lìa đời về chầu Ngọc Hoàng thượng đế. Mình là đứa con bất hiếu mà. Tôn quách ơi, bây giờ thì ngươi đã hiểu giang hồ như thế nào, võ lâm như thế nào, chỉ toàn là một lũ người không ra người, ngợm không ra ngợm, gặp nhau là chém là giết.
Khi Tôn Quách chực bật tiếng rên thì tiếng u u cũng ngưng bặt bên mang tai.
Tôn Quách vẫn không chịu mở mắt, mặc dù biết mình đã không còn cảm giác phiêu bồng mà đã an vị ở đâu đó rồi.
Một giọng nói trầm trầm, từ tốn cất lên ngay trước mặt Tôn Quách :

- Tôn tiểu tử. Ngươi còn chưa mở mắt ra nữa à?
Tôn Quách vẫn nhắm mắt, hành đại lễ. Y vừa hành đại lễ vừa nói :
- Ngọc Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế. Diêm vương uy vũ, Tôn Quách khấu kiến!
- Tiểu tử! Cái gì là Ngọc Hoàng. Cái gì là Diêm Vương chứ?
Tôn Quách vẫn gục đầu không dám ngẩng lên :
- Ngài không phải là Ngọc Hoàng, không phải là Diêm Vương thì cũng là Nam Tào Bắc Đẩu, hoặc Phán quan đại nhân. Tôn Quách lúc còn ở cõi dương trần, nhứt nhứt đều không nghĩ đến chuyện sằng bậy bạ bất nhân bất nghĩa. Tôn Quách chỉ có tội là chưa báo hiếu cho song thân. Nếu mạng số Tôn Quách quả là vắn phần, mong các vị thương tình mà cho đầu thai sớm trở về Kim Lăng phủ. Tôn Quách thề sẽ không màng đến giang hồ võ lâm nữa.
Giọng nói trầm trầm kia lại cất lên :
- Tôn tiểu tử. Ngươi có chết đâu mà nói như vậy!
- Sao. Tôn Quách chưa chết à. Thật sao?
Tôn Quách vừa nói vừa ngẩng đầu lên. Đập vào mắt Tôn Quách là một lão nhân tầm thước, tuổi trạc ngoài ngũ tuần, trường y có đính một chiếc túi thêu hoa nằm ngay trước ngực.
Tôn Quách lí nhí nói :
- Phán quan đại nhân, bộ Tôn Quách chưa chết à?
- Lão phu nói ngươi chưa chết.
Tôn Quách ngờ vực, vỗ vào má mình.
Bộp!
Y thốt lên :
- Ý cha. Mình còn đau mà ma thì không biết đau!
Y làm lại lần nữa, và vỗ vào má còn lại.
Bốp!
Tôn Quách xoa tay khắp người, đến lúc này thì y mới có thể khẳng định mình vẫn ở chốn dương trần.
Như một kẻ vừa thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp, Tôn Quách nhảy đổng lên, phấn khích la toáng như người vừa bắt được kho tàng liên thành :
- Ha... Ha... Tôn Quách chưa chết. Tôn thiếu gia Kim Lăng phủ chưa chết. Tôn Quách còn sống. Thế là mạng số của Tôn Quách vẫn còn. Tôn Quách biết mà, mạng mình lớn lắm, sống dai lắm.
Lão nhân vuốt râu mỉm cười vì sự phấn khích quá hào khởi của họ Tôn.
Tôn Quách sau một hồi mừng rỡ nhớ sực nghĩ đến lão nhân, liền quay ngoắt lại :

- Lão tiền bối. Phải chính lão tiền bối đã cứu vãn sinh?
Lão nhân khẽ gật đầu :
- Tiểu tử thật là may mắn khi đó lão phu đang có mặt ở ngôi nhà Từ đường Cái bang do chính người tạo dựng ra.
Tôn Quách quỳ thộp xuống :
- Vãn sinh bái đầu tạ ơn lão tiền bối.
Lão nhân đỡ Tôn Quách đứng lên :
- Tôn thiếu gia đứng lên đi.
- Đa tạ lão tiền bối. Ơn cứu mạng hôm nay Tôn Quách xin ghi lòng tạc dạ.
Lão mỉm cười :
- Phân đàn Cái bang ở Dương Châu đã nhứt nhứt tôn Tôn thiếu gia làm Phân đàn chủ. Lão phu cũng là người của Cái bang, chẳng lẽ thấy bạn đồng môn thọ nạn mà khoanh tay nhìn sao được?
Tôn Quách nhìn sững lão nhân :
- Lão tiền bối cũng là người của Cái bang?
- Không sai. Nhưng môn hạ Cái bang chẳng biết lão đâu, ngoại trừ bang chủ Khất Tổ Tổ.
Lão mỉm cười :
- Còn người thứ hai chính là Tôn thiếu gia.
- Lão tiền bối. Vậy thật là hữu duyên, Tôn Quách là kẻ hậu sinh chỉ kết thân với các bằng hữu của Cái bang, không ngờ nay có duyên phận được hạnh ngộ với trưởng tôn.
Tôn Quách ôm quyền xá lão nhân :
- Hậu sinh Tôn Quách bái kiến lão tiền bối.
Lão nhân khoát tay :
- Tôn Quách. Đừng giữ lễ như vậy, đây chỉ có lão phu và ngươi thôi.
- Nhưng không có tiền bối thì Tôn Quách đã tiêu mạng rồi.
- Ta không nghĩ đến tiểu tiết ân nghĩa, mà chỉ cảm phục Tôn thiếu gia.
- Tiền bối đừng gọi Tôn Quách là Tôn thiếu gia, mà văn bối áy náy hổ thẹn.
- Vậy cũng được. Ta kính Tôn thiếu hiệp, bởi vì thiếu hiệp không có tâm tư xem thường các môn hạ Cái bang.
Lão vuốt râu, mỉm cười, nói tiếp :
- Phàm những người gia thế vọng tộc như thiếu hiệp thì rất xem thường Cái bang. Nhưng riêng Tôn thiếu hiệp thì không như những hạng người đó.
- Tôn Quách thật áy náy khi nghe lời nói đó của tiền bối. Bản thân Tôn Quách có phần có số, may mắn được sinh ra trong Kim Lăng

phủ, chứ thật ra công chỉ là hạng bất tài vô dụng. Tôn Quách được các bằng hữu huynh đệ Cái bang kết nghĩa là may mắn lắm rồi, đâu dám có xem thường các huynh đệ.
- Cái bang từ trước đến nay vốn chưa từng có được một kỳ tài căn cơ hơn người nên so với các môn phái khác trong giang hồ đành chịu bị xem thường.
Lão bước đến gần bên Tôn Quách :
- Lão phu nghe nói Tôn thiếu hiệp là người khẳng khái, kết tình bằng hữu với các huynh đệ ở Phân đàn Dương Châu. Chuyện kết thân của Tôn hiếu hiệp khiến lão phu bán tín bán nghi. Lão phu mạn phép được hỏi, nguyên nhân nào thiếu hiệp lại thích Cái bang?
- Tiền bối hỏi, vãn bối thật bất ngờ. Vãn bối chỉ có thể trả lời: Tứ hải giai huynh đệ. Vãn bối không hề cho mình là hạng cao hạng phú quý để rồi xem thường người khác. Ai cũng có cái hay, cái tốt. Còn vãản bối chỉ nhờ sự may mắn sinh trong Kim Lăng phủ.
- Tôn thiếu hiệp có nghĩ mình sẽ là một môn hạ Cái bang không?
- Nói ra thật là hổ thẹn. Vãn bối được các huynh đệ Cái bang ở Dương Châu phong tặng danh hiệu Kim Tài công tử và cả chức vị Phân đàn chủ Dương Châu, nhưng khốn nỗi lại chẳng biết chút võ công nào để có thể mở mày mở mặt với các bang phái khác.
Lão nhân mỉm cười :
- Chỉ cần tôn thiếu hiệp chấp nhận đầu nhập Cái bang.
Tôn Quách gãi đầu :
- Tất nhiên là Tôn Quách đầu nhập rồi. Nhưng vãn bối chỉ sợ khi trở thành môn hạ Cái bang thì phải đứng chầu đứng chực trước các khách điếm, tửu lâu lều lt sẽ khiến song thân buồn lòng và mi lâu phủ sẽ.
Lão nhân mỉm cười khoát tay :
- Tôn thiếu hiệp đừng lo điều đó. Cái bang đâu phải chỉ có mỗi một việc là chầu chực kiếm cái ăn, cái uống ở các tửu điếm, khách điếm. Trong Cái bang có những kỳ thủ mà một thời đã từng phát dương quang đại cho môn phái. Lão phu thấy Tôn thiếu hiệp có căn cơ hơn người, nếu thật lòng thiếu hiệp muốn trở thành môn hạ Cái bang thì Trình Tử Quang sẽ thay các vị trưởng tôn truyền thụ võ công của Cái bang cho thiếu hiệp.
- Trình tiền bối sẽ truyền thụ võ công cho Tôn Quách ư?
Trình Tử Quang gật đầu.
Tôn Quách reo lên :
- Thế thì tốt quá rồi! Được các huynh đệ bằng hữu Cái bang ở Dương Châu trao cho chức vị Phân đàn chủ Dương Châu, Tôn

Quách áy náy vô cùng.
- Tôn thiếu hiệp sẽ không còn áy náy nữa. Lão phu chỉ mong Tôn thiếu hiệp đừng thố lộ võ công của thiếu hiệp do chính lão phu truyền thụ.
- Vãn bối xin ghi tạc chỉ giáo của Trình tiền bối.
Tôn Quách nhìn Trình Tử Quang rồi bất thần quỳ xuống hành đại lễ :
- Đệ tử Tôn Quách bái kiến sư phụ!
Trình Tử Quang mỉm cười, đỡ Tôn Quách đứng lên :
- Kể từ hôm nay sư phụ sẽ truyền thụ võ công tuyệt nghệ của Cái bang cho con.
Tôn Quách phấn khởi hỏi :
- Sư phụ truyền thụ võ công cho đệ tử ngay bây giờ à?
- Tất nhiên rồi!
- Sư phụ truyền thụ võ công gì vậy?
- Tất cả những tuyệt nghệ của sư phụ.
Lão nhìn Tôn Quách, nói :
- Võ công của sư phụ không phải một ngày một buổi khả dĩ có thể truyền hết tất cả cho con, và không phải trong một ngày một buổi con có thể tụ thành hoàn thiện hoàn mỹ những tuyệt nghệ võ công tủa ta. Con muốn tựu thành võ công của sư phụ thì phải khổ luyện. Hàng đêm sư phụ sẽ đến đây truyền thụ võ công cho con.
Tôn Quách bối rối.
Sự bối rối của Tôn Quách không qua được ánh mắt của Trình lão nhân. Lão từ tốn hỏi :
- Tôn sư điệt có gì mà bối rối vậy?
- Không giấu gì sư phụ, Tôn Quách không phải lúc nào cũng có thể ra khỏi Kim Lăng phủ. Hàng đêm sư phụ lại truyền thụ tuyệt nghệ võ công, con chỉ sợ sư phụ phải chờ thôi à!
- Sư phụ đã tính tất cả rồi. Trước tiên sư phụ sẽ truyền thụ bộ pháp khinh thân Miêu Hành cước pháp. Đó là những bước đi bước chạy của loài linh miêu. Bộ pháp này cực kỳ ảo diệu, có thể giúp con ra vào bất cứ nơi nào dễ như trở bàn tay. Trước đây lão tổ Cái bang đã từng dụng Miêu Hành cước vào tới cấm thành của thiên tử để uống rượu mà chẳng một tên cấm vệ quân nào phát hiện được.
Tôn Quách vỗ tay reo lên :
- Hay quá! Bộ pháp này rất phù hợp với con đó.
Trình Tử Quang mỉm cười :
- Con có thể dùng bộ pháp này mà rời Kim Lăng phủ. Hoặc sư phụ cũng có thể vào tận đó để truyền thụ võ công cho con mà không làm kinh động đến song thân của Quách sư đồ.

Tôn Quách hứng khởi nói :
- Sư phụ mau truyền thụ bộ pháp Miêu Hành cước cho con đi!
- Con chú ý đây!
Trình Tử Quang vận hành nguyên ngươn rồi chuyển hóa tư thế. Lão lắc vai, thân pháp xoay tròn như một con trốc, thoát một cái đã lướt lên cành một cây đại thụ.
Từ cành cây này lão di chuyển qua các cành cây khác thật nhanh trong tư thế của một con mèo đi như trên mặt đất.
Trình Tử Quang thoăn thoắt chuyền từ cành cây này qua cành cây khác mà chẳng hề tạo ra một tiếng động nào, thậm chí các cành cây cũng chẳng hề quằn xuống khi lão di chuyển trên đó. Rồi lão tung mình lên, nhẹ êm như một chiếc lá là là, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Tôn Quách.
Tôn Quách xuýt xoa nói :
- Hay quá. Sư phụ phải truyền thụ cho con tuyệt kỹ bộ pháp con mèo này.
Tử Quang bật cười :
- Đây là bộ pháp Miêu Hành cước chứ không phải bộ pháp con mèo. Trước khi học thì phải nhớ thuộc khẩu quyết và nói cho đúng. Nếu học bừa, học đại thì có lúc con không đi được như mèo mà lại lộn đầu xuống đất.
- Con hiểu rồi!
- Bây giờ con bắt đầu học khẩu quyết và tập đi những tư thế của linh miêu.
Quá cao hứng với bộ pháp Miêu Hành cước, Tôn Quách không ngại gì hết mà chú tâm, chú thần luyện những tư thế của Trình Tử Quang truyền thụ. Y vốn chưa từng học võ công, nay được đích truyền từ một vị trưởng tôn Cái bang, nên vô cùng hứng thú và tập trung quên cả ăn lẫn uống và cả thời gian.
Khi mặt trời sụp bang thì Tôn Quách đã có thể cất mình lướt lên cành cây.
Thấy Tôn Quách đam mê luyện bộ pháp Miêu Hành cước, Trình Tử Quang mỉm cười đắc ý.
Lão nhẩm nói :
- Cái bang sắp có một kỳ tài quán tuyệt để cùng với các bang phái khác đua tranh trong chốn võ lâm giang hồ.

Hồi 17
Truy tìm

Tiếng sáo vi vu ai oán cất lên từ cỗ xe song mã, nghe mà ngỡ như một lời than oán, trách hờn. Tiếng sáo đó buộc Minh chủ Đại Chu Thiên và Ma Kiếm Vô Nhân cùng bọn thuộc hạ Tổng đàn võ lâm vừa bước ra ngoài mái hiên phải dừng bộ định nhãn về phía cỗ xe song mã.
Đại Chu Thiên thoạt cau mày, sa sầm mi và buông một tiếng thở dài khi nhận ra người ngồi trên ghế xà ích đang thổi sáo chẳng ai xa lạ mà chính là Cát Thiên Phong.
Đại Chu Thiên chờ cho Thiên Phong thổi hết tấu khúc mới quay lại nói với Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn :
- Các ngươi cứ ở lại đây!
Đại Chu Thiên nói xong mới rảo bước tiến về phía cỗ xe song mã. Y đứng dưới đất nhìn lên :
- Cát tam đệ!
Thiên Phong hạ ống sáo xuống đặt bên cạnh :
- Tổng đàn võ lâm chắc rất bận khi giang hồ nảy sinh biến cố. Nhất là huyết án Kim trang đại phủ.
- Mấy hôm nay huynh đang truy tìm hung thủ gây ra huyết án Kim trang đại phủ.
Y buông tiếng thở dài, rồi trầm giọng nói :
- Hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ chắc Tam đệ cũng biết?
Thiên Phong mỉm cười :
- Tất cả cũng chỉ vì cổ vật Long cốc.
- Đúng như vậy!
- Không biết cổ vật kia hàm chứa bí mật gì. Trong Long cốc có bí kiếp hay báu vật gì mà Nhị ca lại gặp kiếp nạn?
Thiên Phong nhìn Đại Chu Thiên, buông một tiếng thở dài, ôn nhu nói :
- Chu Thiên huynh nghi ngờ người đoạt cổ vật Long cốc tạo ra huyết án Kim trang đại phủ chính là Cát Thiên Phong?
- Huynh không tin Cát tam đệ là người tạo ra huyết án Kim trang đại phủ, nhưng rất tiếc tại hiện trường có lưu lại một vật mà vật đó chỉ có đệ mới có mà thôi.

Thiên Phong lắc đầu :
- Huynh muốn nói đến vật gì?
Đại Chu Thiên minh chủ buông một tiếng thở dài :
- Một cỗ áo quan mà chỉ có đệ mới xếp được.
Đại Chu Thiên nhìn Thiên Phong.
Thiên Phong cũng đáp lại võ lâm Minh chủ bằng ánh mắt ôn hòa, nhưng ẩn chưa sự nghiêm khắc của một lãnh nhân vô tình.
Chu Thiên nói :
- Huynh đã suy nghĩ kỹ, nên mới cho tẩu tẩu đến gặp đệ.
- Mãn tẩu tẩu đã trao cho huynh cái gì của đệ?
- Một đóa hoa hướng dương và một cánh nhạn.
- Một năm sau, tại ải Nhạn Môn. Chắc huynh hiểu rồi chứ?
- Huynh hiểu.
Chu Thiên hỏi tiếp :
- Tam đệ đã đưa Nghiêm Lệ Hoa muội muội đi đâu?
- Đi đến nơi mà Nghiêm tẩu tẩu cần đến. Huynh yên tâm, Nghiêm tẩu tẩu sẽ chẳng bị gì đâu.
Đại Chu Thiên buông một tiếng thở dài :
- Huynh thiết tưởng Cát đệ đệ không hại đến Nghiêm Lệ Hoa muội muội.
- Không bao giờ. Hãy tin vào lời của Thiên Phong.
Cát Thiên Phong cầm lấy dây cương, nhìn Đại Chu Thiên, trầm giọng khe khẽ nói :
- Đã đến lúc võ lâm không còn sự tĩnh lặng, để huynh chễm chệ trên chếc ngai võ lâm Minh chủ. Tất cả các đại cao thủ đã nhìn thấy sự rạn nứt huynh đệ khi Kim trang đại phủ xảy ra huyết án và họ quyết định đoạt lại những gì mà trước đây đáng lý là không thuộc về huynh.
Đại Chu thiên nhíu mày :
- Thiên Phong đệ đệ nói vậy có ý gì?
- Thiên Phong nghĩ Chu Thiên huynh có thể tự mình đảm trách được vận mệnh võ lâm. Hiện tại trước mặt huynh có rất nhiều đại cao thủ để huynh, phải chứng tỏ bản lĩnh của một võ lâm Minh chủ.
- Thiên Phong đệ đệ muốn nói ai? Trong những đại cao thủ muốn đối phó với Đại Chu Thiên có Tam đệ chứ?
- Nhứt định là không nếu như tại ải Nhạn Môn không có bài vị của Nhị ca Khán Nhân.
Thiên Phong nhìn Chu Thiên :
- Huynh hãy chuẩn bị đối phó với Quỷ môn giáo chủ, Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng và cả Đường Môn.
Thiên Phong chằm chằm nhìn thẳng vào mắt Đại Chu Thiên. Chàng

lạnh nhạt nói :
- Cáo từ! Trước khi đi, Thiên Phong muốn gởi đến huynh một câu.
- Nói đi!
- Quân tử vị nhân, tiểu nhân vị danh!
Đại Chu Thiên cau mày tỏ lộ vẻ bất nhẫn.
Thiên Phong mặc nhiên không chú tâm đến vẻ mặt khe khắt của Đại Chu Thiên mà đưa ống sáo lên thổi, đồng thời giật dây cương.
Đôi tuấn mã kéo cỗ xe đi trong tiếng sáo vi vu hờn trách của Thiên Phong. Nếu chàng nhìn lại sau lưng mình ắt sẽ nhận ra ngay Thánh Cô Bình Nhi đang đứng trên gác lầu dõi mắt nhìn theo.
Còn Đại Chu Thiên thì nhặt lấy chiếc áo khoác bên ngoài của Thiên Phong. Chiếc áo đầy những nhát kiếm sắc bén rọc theo từng đường chỉ, chính xác đến độ ngỡ như người ta dùng kiếm mà cắt chỉ trên chiếc áo.
Dòng chữ viết trên áo đập vào mắt Đại Chu Thiên : Kiếm pháp Quỷ môn.
Đại Chu Thiên nhíu mày quan sát các đường kiếm đó mà không khỏi sờn lòng, do dự. Y muốn trổ khinh thuật băng theo Thiên Phong, nhưng ý niệm đó vừa lướt qua trong tâm trí Đại Chu Thiên thì cỗ xe song mã đã chuyển sang nước đại ào ào lướt đi để lại trong tầm mắt của vị võ lâm Minh chủ lớp bụi mịt mù.
Rời Giản Hoa thiền viện của Thánh Cô Bình Nhi, Cát Thiên Phong rong cỗ xe song mã theo quan lộ hướng về phía trời Tây.
Khi trời hừng sáng, ánh bình minh còn chập chờn chưa thì đến địa phận trấn Giang Tô.
Thiên Phong bỏ xe tháo dây cương để đôi ngựa được tự do, rồi trổ khinh thuật siêu phàm vào trong trấn Giang Tô.
Cư dân trong trấn vẫn còn yên giấc, chỉ có những thương nhân là thức dậy sớm chuẩn bị cho một ngày chợ.
Thiên Phong dừng bước trước một gian nhà cỏ có treo tấm liễn : Thần Toán Tử.
Chàng nhìn tấm liễn, điểm một nụ cười. Nụ cười ẩn ý kia còn chưa mất trên hai cánh môi của Cát Thiên Phong thì cánh cửa dịch mở. Một khuôn mặt lú ra, khuôn mặt của một đứa trẻ. Nếu mới nhìn lướt qua, nhưng định nhãn nhìn kỹ thì đó lại là khuôn mặt của một lão nhân ngoài lục tuần.
Người kia gắt gỏng nói :
- Bộ Lãnh Nhân Tôn giá không tin hay sao mà nhìn tấm biển ta treo lại cười chứ?
Thiên Phong nhìn lại người đó :

- Nếu không tin thì Thiên Phong đã không tìm đến Thần Toán Tử lão huynh.
Thần Toán Tử toét miệng cười, mở cửa, nói :
- Vào đi... Vào đi!
Thiên Phong bước qua cửa vào trong nhà.
Thần Toán Tử xun xoe bày bình trà nóng và một vò rượu cũng đã được hâm nóng.
Lão ngồi đối diện với Thiên Phong :
- Hôm qua bắt quẻ, Thần Toán Tử lão biết sáng sớm hôm nay sẽ có kỳ nhân quá vãng nên chuẩn bị sẵn bầu trà và bầu rượu chờ kỳ nhân. Không ngờ kỳ nhân lại là Tôn giá.
- Tại hạ bội phục tài bói toán của lão huynh!
- Tôn giá khen ta mà lại cười chế giễu khi đọc tấm liễn bên ngoài.
Thần Toán Tử vừa nói vừa châm ra hai chén trà, hai chén rượu. Lão nhìn Thiên Phong, nói :
- Mấy lão lang băm dạy cho lão một câu : Bình minh nhứt trảng trà, lương y bất đáo gia.
- Huynh biết như vậy sao còn rót rượu làm gì?
- Hây... Thật là khó nói và hổ thẹn. Kể từ lúc gặp Tôn giá bỗng dưng Thần Toán Tử này trở thành một con sâu rượu. Nên mình phải vừa uống rượu vừa uống trà. Trà khiến cho ta không bị cảm phong hàn, còn rượu thì vỗ về con sâu trong lục phủ ngũ tạng.
Thiên Phong mỉm cười.
Thần Toán Tử nói tiếp :
- Tôn giá đến tệ xá của ta, chắc chắn là có chuyện lớn rồi phải không?
Lão chắc lưỡi :
- Nếu không có chuyện lớn thì Tôn giá dễ gì đặt chân đến ngôi tệ xá ở Giang Tô này chứ.
- Huynh nói mà Thiên Phong tưởng mình là đức Kim thượng đương đại.
Thần Toán Tử bưng chén rượu :
- Mời!
- Mời huynh!
Hai người cầm chén rượu uống cạn số rượu rồi tiếp tục bưng chén trà.
Thiên Phong nói :
- Huynh biết gì về cổ vật Long cốc?
Thần thái của Thần Toán Tử thoạt sa sầm. Lão vừa bưng chén trà toan uống lại từ từ đặt xuống. Lão hỏi lại Thiên Phong :

- Tôn giá vừa mới nói cái gì?
- Cổ vật Long cốc.
- Cổ vật Long cốc?
Thần Toán Tử nói xong đưa chén trà đổ vào miệng rồi từ từ đứng lên.
Thiên Phong nhìn theo lão. Chàng nhận ra trong thái độ của Thần Toán Tử có vẻ trang trọng và khẩn trương. Lão nhìn Thiên Phong :
- Tôn giá vừa nói đến cổ vật Long cốc?
Thiên Phong gật đầu.
Thần Toán Tử nhíu mày, trang trọng nói :
- Mấy hôm nay, lão nhìn trời xem sao, thấy có Thất Hùng Tinh phối kết cùng các sao Long Trì, Quốc Ấn, Thiên Mã, Thiên Khốc, Thiên Hư. Tất cả các sao đó hợp với Thất Hùng Tinh, vận hành theo Âm Dương Ngũ Hành tạo ra một sát khí khổng lồ trong trời đất. Vùng sát khí này tụ lại ở đỉnh Long Trì.
Thần Toán Tử từ từ ngồi xuống :
- Không lẽ sát nghiệp Âm Dương Ngũ Hành chính khởi phát từ cổ vật Long cốc. Nếu đúng như ta xem sao thì đại họa của Trung Nguyên sắp đến rồi!
- Thiên Phong muốn hỏi Thần Toán Tử huynh có thể biết gì về cổ vật đó không?
- Tôn giá đợi ta một chút!
Thần Toán Tử lẩn ra sau hậu phòng, một lúc sau mang ra một quyển sách da dê.
Lão nhìn Thiên Phong, nói :
- Đây là bộ chỉ thư, ghi lại tất cả những sự kiện xảy ra trong võ lâm. Ta nghĩ trong này có ghi lại bí mật cổ vật Long cốc. Tôn giá chờ ta một chút.
Thần Toán Tử đặt bộ sách cũ lên bàn, cẩn thận lật từng trang. Mắt của lão như dán lấy từng trang giấy đã ố vàng.
Thiên Phong nhìn lão lật sách mà suy nghĩ :
- “Không biết tất cả những gì gã thầy bói này nói có đúng hay không?”
Ý nghĩ đó khiến chàng buộc phải mỉm cười, nhìn Thần Toán Tử chăm chú lật từng trang cổ sách.
Thần Toán Tử chợt reo :
- Đây rồi. Trong cổ thư này có ghi về cổ vật Long cốc. Để ta xem nó ghi cái gì?
Thần Toán Tử vừa toan đọc từng dòng chữ trong cổ thư thì bất thình lình trong hậu liêu có tiếng động phát ra. Tiếng động lạ lùng đó khiến

Thần Toán Tử phải ngẩng mặt nhìn về phía gian hậu liêu, buột miệng thốt :
- Cái gì thế?
Lời còn đọng trên miệng lão thì Thiên Phong đã dụng khinh thuật Lưu Thủy Hành Vân cất mình cắt một đường cầu vồng thoát qua bàn lướt vào gian hậu liêu.
Chàng vừa lướt qua ngưỡng cửa hậu liêu thì một ánh chớp bạc sáng ngời nhoáng lên, kẻ một đường thẳng tắp chém xả vào vùng yết hầu Cát Thiên Phong.
Vốn trời mới tờ mờ sáng nên tầm nhìn hạn chế vô cùng, mà ánh chớp bạc sáng ngời kia xuất hiện vô cùng bất ngờ và hoàn toàn chính xác, nhưng Cát Thiên Phong vẫn kịp thi triển ngọn Ma Hoàn thần kỳ, đón đỡ ngọn bạch quang khốc liệt kia.
Chát!
Chiếc Ma Hoàn vừa trở lại tay chàng khi đạo bạch quang biến mất thì một chiếc bóng thoát qua khung cửa sổ như bóng ma quỷ dị.
Thiên Phong đâu để cho kẻ ám toán mình chạy thoát dễ dàng.
Chàng điểm mũi giày thoát qua cửa sổ, bám theo.
Bóng người vận xám y trổ khinh công cao siêu thần kỳ thoát chạy. Y băng vào một ngôi nhà có vẻ đã bỏ hoang lâu ngày.
Thiên Phong đâu ngại, cũng lướt vào bám theo y. Khi đặt chân vào trong gian tiền sảnh, chàng mới thấy hiện ra một bầy rắn nhung nhúc, từ phía đại điện lao đến tập kích bất ngờ.
Đôi Ma Hoàn của Thiên Phong đồng loạt thoát ra, với những âm thanh vù vù như tiếng sáo dìu.
Đôi Ma Hoàn của Cát Thiên Phong loang loáng, tợ đôi chim sắt hung tợn, tạo ra một màn lưới ảnh quang nhập nhoạng như bầy tinh tú băng trong màn âm u mờ mịt.
Chỉ trong khoảng khắc, lũ rắn độc chỉ còn là những khúc thịt ngoe nguẩy.
Khi lũ rắn đã hoàn toàn bị triệt hạ.
Thiên Phong mới giật mình sực nghĩ tới Thần Toán Tử. Chàng đảo mắt nhìn quanh, không thấy dấu tích của người kia nữa, nên càng khẩn trương hơn.
Không một chút chần chờ, Thiên Phong trở bộ quay ra rồi dụng khinh thuật siêu phàm xuất chúng quay trở lại gian nhà của Thần Toán Tử.
Trở về tới gian đại sảnh, đập vào mắt Thiên Phong là bộ dáng ngồi liệt dưới đất của Thần Toán Tử. Hai mắt lão mở trừng trừng nhìn ra cửa.
Thiệt Phong hốt hoảng bước đến :

- Lão huynh!
Chàng nhìn xuống vùng hạ đẳng của Thần Toán Tử, vùng Đan điền của lão đã bị đục thủng hai lỗ nhỏ mà chết, còn quyển cổ thư không cánh mà bay mất rồi.
Thiên Phong nghiến răng :
- Mình thật vô dụng, trúng vào kế điệu hổ ly sơn của địch nhân.
Thiên Phong cúi xuống quan sát vết thương của Thần Toán Tử.
Hai lỗ nhỏ xíu kia được đục ra từ bên trong. Rõ ràng là cách tấn công của một loài vật bé xíu.
Thiên Phong nhíu mày. Chàng bước lại chiếc bàn. Ngay trên bàn có ba chữ viết bằng máu của Thần Toán Tử: Tử Vong cốc.
Thiên Phong từ từ ngồi xuống đôn, nhìn ba chữ Tử Vong cốc, chàng nghĩ thầm :
- "Âm Dương song sát đang chờ mình tại đó".
Thiên Phong buông một tiếng thở dài. Một tiếng động khẽ trên đầu Thiên Phong. Hữu thủ của chàng thoát vung nhẹ. Chiếc Ma Hoàn Đoạt Mạng thoát ra, cắt một đường thẳng tắp.
Phập!
Chiếc Ma Hoàn thần kỳ trở lại tay Thiên Phong thì chiếc đầu rắn mới từ trên trần rơi xuống ngay giữa mặt bàn. Tiếp theo chiếc đầu rắn đó là những giọt máu tanh nhiễu xuống.
Thiên Phong đứng lên. Chàng buông một tiếng thở dài, nhìn lại Thần Toán Tử :
- Thần Toán Tử huynh. Thiên Phong đã đem lại họa kiếp sát thân cho huynh, mong huynh miễn thứ!
Thiên Phong ôm Thần Toán Tử đặt lên tràng kỷ rồi đắp mặt lại trước khi rời ngôi nhà của lão toán số kỳ tài của võ lâm.

Hồi 18
Âm Dương song sát

Tử Vong cốc
Ba chữ thảo khắc trên cây cột đá, khắc hình một con mãng xà vương nhe nanh tỏ lộ sự hung tợn mà bất cứ ai đứng trước nó cũng phải chờn lòng không dám bước tiếp vào con độc đạo dẫn sâu vào khu thung lũng lòng chảo phủ những tán dây leo và những khối đá tảng khổng lồ.
Thiên Phong nhìn cây cột đá khắc tượng mãng xà vương. Chàng sực nhớ đến cái chết của Thần Toán Tử mà trong lòng dâng lên sự phẫn nộ, căm hờn.
Thiên Phong ngỡ như hai con mắt của mãng xà đang nhìn mình chằm chằm.
Chàng nhẩm nói :
- Âm Dương song sát!
Cùng với lời nói đó, đôi Ma Hoàn theo cái lắc tay của Cát Thiên Phong vút qua, công thẳng vào đầu tượng mãng xà.
Rầm!
Thủ cấp con mãng xà vỡ tung thành những mảnh nhỏ rơi lã chã xuống đất.
Thiên Phong rảo bước vào độc đạo. Đi hết con đường mòn nhỏ chàng bắt gặp một cầu dây bắc ngang một cái vực sâu hun hút. Phía dưới vực là dòng nước chảy tạo ra thứ âm thanh cuồng nộ khiến cho người muốn qua cầu phải lưỡng lự.
Thiên Phong bước đến đầu cầu thì bên kia một giọng nói u hồn cất lên :
- Tôn giá đã đến đó ư?
- Tại hạ đã đến!
- Tôn giá có đem theo cổ vật Long cốc chứ?
- Nếu cổ vật Long cốc không có bên Thiên Phong thì sao?
- Ta không tin cổ vật Long cốc lại không có bên mình Tôn giá. Vì cổ vật đó mà Tôn giá không ngại chùng tay đồ tể với Kim trang Trang chủ, người đã từng đối với Tôn giá như huynh đệ thủ túc.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài nghĩ thầm :
- Đến ngay cả những nhân vật bá đạo như Âm Dương song sát, đã

ẩn mình trong Tử Vong cốc vẫn cho mình là hung thủ tạo ra kiếp nạn tại Kim trang đại phủ.
Ý niệm đó khiến chàng phải buông tiếng thở dài ai oán.
Thiên Phong từ tốn nói :
- Nếu tại hạ vì Kim trang đại phủ tìm đến Tử Vong cốc thì sao?
- Tôn giá muốn đoạt lại quyển cổ thư của Thần Toán Tử?
- Mục đích của tại hạ không chỉ đoạt lại cổ thư của Thần Toán Tử mà còn vì một chuyện khác nữa.
- Chuyện gì?
- Dương Sát cốc chủ sẽ biết sau.
- Tôn giá chỉ có thể được bồi tiếp khi có đem theo cổ vật Long cốc.
- Cốc chủ biết cổ vật Long cốc chứ?
- Chưa biết!
- Thế thì tại hạ sẽ cho Cốc chủ biết.
Thiên Phong rảo bước tiến dần lên cầu dây. Quan sát địa hình, Thiên Phong đâu dám xem thường mà chuẩn bị để đối phó với tất cả những gì bất trắc xảy ra. Chàng đề khí vận công dồn vào đan điền và lúc nào cũng định tâm, định thức hướng về phía trước.
Thiên Phong đi đến giữa cầu dây, thì giọng nói ồn ồn của Dương Sát lại cất lên :
- Bổn cốc đã có thể nhìn thấy cổ vật Long cốc, Tôn giá hãy dừng bước cho bổn cốc nhìn qua cổ vật.
Thiên Phong dừng bộ, định tinh nhãn về phía đầu cầu dây bên kia. Mờ mờ trong màn sương là bóng một người vận xám y, trùng với màn sương mờ đó.
Thiên Phong nghĩ :
- Dương Sát quả là có ý đón mình. Y cũng tinh tường muốn dùng màn sương kia để che tầm mắt của mình đây. Y dùng màn sương kia để ẩn thân tất cũng ngại đối mặt với đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng của Cát Thiên Phong.
Chàng nghĩ xong, lạnh nhạt nói :
- Chỉ có cổ vật Long cốc thì Dương Sát cốc chủ mới cho tại hạ bước qua cầu dây này ư?
- Đúng như vậy!
- Cốc chủ đã muốn vậy thì tại hạ phải cho Cốc chủ thấy.
Thiên Phong định nhãn nhìn về phía Dương Sát cốc chủ. Chàng nghĩ thầm :
- Y tự thị vào cầu dây này, vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi mình xuất thủ. Đây có lẽ là một cái bẫy mà Âm Dương song sát dành riêng cho mình.

Thiên Phong rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, định tinh nhãn nhìn về phía Dương Sát. Lần quan sát này, chàng chú tâm nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc, để có thể đoán Dương Sát định dụng quỷ kế gì để đối phó với chàng.
Thiên Phong từ tốn nói :
- Sao Cốc chủ lại muốn nhìn cổ vật Long cốc trước?
- Tại sao ư? Bởi vì bổn Cốc chủ cần báu vật đó.
- Cổ vật Long cốc là báu vật ư? Tại hạ thì chẳng hề thấy nó có giá trị gì cả.
- Tôn giá chưa phát hiện ra mà thôi.
- Cốc chủ đã phát hiện ra bí mật của cổ vật Long cốc?
- Tôn giá hỏi để làm gì? Tôn giá hỏi thì bổn cốc cũng không thể trả lời.
- Cốc chủ vì cổ vật Long cốc và những bí mật trong cổ vật đó mà thẳng tay sát tử Thần Toán Tử?
- Bổn cốc không ngại những chuyện đó. Cũng như Tôn giá cũng đâu ngần ngại dẫn thân đến Tử Vong cốc và còn dụng song Hoàn Đoạt Mạng đập nát đầu thạch xà của Tử Vong cốc nữa.
- Đó là lời cảnh cáo của tại hạ Cốc chủ.
- Thế thì Tôn giá hãy cho thấy cổ vật Long cốc rồi thực hiện lời cảnh báo của Tôn giá đối với ta.
- Tại hạ vốn đã rất thán phục Cốc chủ. Sự thán phục đó tại hạ chỉ còn cách biểu lộ bằng sự tuân lệnh mà thôi.
Dương Sát bật lên tràng cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe như tiếng rú ma quái của một quái nhân khát máu, điên cuồng.
Dương Sát cắt ngang tràng tiếu ngạo, trầm giọng khe khắt nói :
- Bổn cốc sẽ để Tôn giá được thán phục bổn cốc bằng tâm bằng trí.
- Cốc chủ nói rất hay!
Cát Thiên Phong từ từ nâng dần đôi bản thủ đến trước. Thần nhãn của chàng đóng đinh về phía vị chủ nhân Tử Vong cốc. Khi hai cánh tay của chàng gần như sắp duỗi thẳng ra, thì đôi Song Hoàn Đoạt Mạng cũng xuất hiện ở lòng bàn tay.
Thiên Phong trang trọng nói :
- Cốc chủ thấy rồi chứ?
Cốc chủ Tử Vong cốc thoạt nhón người hơi chồm về phía trước. Tư thế háo hức của Dương Sát khiến lão rơi vào trạng thái hoàn toàn bất lợi. Chính lúc đó, bản thủ của Cát Thiên Phong khẽ lắc nhẹ và tất nhiên cái điều phải đến đã đến.
Đôi Song Hoàn Đoạt Mạng thoát ra như hai vì tinh tú xẹt đi trong màn đêm mờ mịt.

Dương Sát chỉ có thể thấy chúng chỉ là hai vệt sáng kéo dài ra từ đôi bản thủ của Cát Thiên Phong.
Dương Sát Tang Phó chỉ kịp thốt lên Song Hoàn Đoạt Mạng!
Tất cả sự biến chỉ diễn ra trong không đầy một chớp mắt, cùng với lời nói hốt hoảng của Dương Sát. Tang Phó buộc phải cúi rạp tới trước để tránh đôi Ma Hoàn đoạt mạng của Cát Thiên Phong.
Mặc dù phản ứng của vị chủ nhân Tử Vong cốc cực nhanh và linh hoạt nhưng búi tóc của gã vẫn bị tiện lìa.
Gã còn cúi rạp người sát mặt đất thì kỳ biến thứ hai xảy ra. Cầu đã chùng chình rồi bứt ra ở phía đầu cầu của Cốc chủ Tử Vong cốc. Hai sợi thừng to biến thành đôi mãnh xà khổng lồ ngóc đầu trở lại tập kích Cát Thiên Phong.
Thiên Phong đã có sự chuẩn bị từ trước, khi đôi mãng xà vương cong mình lại tấn công chàng thì Thiên Phong đã thi triển tuyệt thức khinh thân Lưu Thủ Hành Vân, phối hợp cùng đôi tơ tầm nối kết với cặp Ma Hoàn Đoạt Mạng lúc đó đã ghim chắc vào tàng cây cổ thụ phía bên kia bờ vực.
Thân pháp của Cát Thiên Phong cất lên cao non năm trượng, phiêu bồng như một người biết thuật đằng vân. Nhoáng một cái lướt qua trên đầu đôi mãng xà vương.
Cặp mãng xà quấn người toan đớp lấy đối phương thì đã bị hứng trọn hai tuyệt kỹ từ ngọn sáo ngọc, điểm xuống đúng giữa đỉnh đầu.
Phập... Phập...
Hai cái đầu của cặp mãng xà nát bét và chiếc cầu do chúng tạo ra ào ào rơi xuống đáy vực hun hút.
Dương Sát Tang Phó vừa nhỏm người bật đứng lên thì cảm nhận áp lực tử thần xuất hiện ngay yết hầu. Y rùn mình định thần mới nhận ra ngay yết hầu có ba ngón tay quặc lại theo thế Tam Chỉ Sầu Ưng chực chờ bóp đứt phế quản của gã.
Đứng cạnh Dương Sát không ai khác mà chính là Cát Thiên Phong.
Cát Thiên Phong nhạt nhẽo nói :
- Cốc chủ tâm phục khẩu phục rồi chứ?
Tang Phó liếc xéo Thiên Phong. Bây giờ thì y đã không còn làm chủ được mình nữa, bởi tính mạng giờ đây đã thuộc về đối phương. Không còn thế chủ động, y buộc phải buông một tiếng thở dài.
Y ngập ngừng nói :
- Tôn giá đã thắng bổn cốc!
- Chí ít thì Cốc chủ cũng kịp nhận ra điều đó. Mặc dù tại hạ đã khống chế được Cốc chủ nhưng tại hạ chưa thắng.
- Tôn giá còn muốn gì nữa?

- Tại hạ không phải đến Tử Vong cốc để giết Cốc chủ, mặc dù đáng lý ra Thiên Phong phải làm. Cốc chủ và phu nhân thẳng tay lấy mạng Thần Toán Tử thì Thiên Phong cũng có thể bứt đứt phế quản của Cốc chủ để Thần Toán Tử huynh có thể mỉm cười.
- Tôn giá sao còn chưa thực hiện mục đích của mình đi?
- Chưa đến lúc... Tại hạ cần phải gặp Âm Sát phu nhân.
Thiên Phong nhìn Dương Sát Tang Phó.
Tang Phó lộ vẻ bối rối :
- Tôn giá gặp phu nhân của bổn cốc để làm gì?
- Phu nhân chắc không nỡ để cho phu quân mình sớm chầu diêm chúa đặng sống trơ trọi một mình trong Tử Vong cốc buồn tẻ này.
Thiên Phong vừa dứt lời thì một bóng người nhỏ nhắn từ phía sau cây cột đá bước ra.
- Tôn giá nói rất đúng!
Thiên Phong liếc mắt nhìn về phía Âm Sát. Chàng lạnh nhạt nói :
- Âm Sát phu nhân đã một lần dẫn tại hạ đến ngôi nhà hoang đặng làm mồi cho bầy rắn độc của phu nhân, lần này phu nhân định xử trí như thế nào?
Âm Sát Chu Kỳ Đào dấn đến hai bộ ả lấy hơi, nghiêm giọng nói :
- Bản lãnh võ công của Tôn giá khiến cho phu phụ Âm Dương song sát phải thán phục.
- Đa tạ phu nhân đã khen tặng!
Đôi tinh nhãn khe khắt của Chu Kỳ Đào chiếu vào mặt Cát Thiên Phong.
- Tôn giá thân hành đến Tử Vong cốc vượt qua Tử Vực Mục, để lấy lại cổ thư của Thần Toán Tử?
Thiên Phong nhạt nhẽo đáp lời Chu Kỳ Đào trong khi ngọn Tam Chỉ Sầu Ưng của chàng tuyệt nhiên không rời tử huyệt của Dương Sát Tang Phó :
- Cổ thư của Thần Toán Tử tất phải trả về Thần Toán Tử. Còn mạng của Thần Toán Tử thì phải đổi bằng một thứ khác.
Tuyệt kỹ Tam Chỉ Sầu ưng của Thiên Phong bóp chặt lại ngay sau khi chàng vừa dứt lời.
Dương Sát Tang Phó thoạt nhón người :
- Ơ...
Bộ mặt lạnh lùng của Chu Kỳ Đào thoạt lộ những nét lo lắng.
Thiên Phong mỉm cười nhìn ả, nói :
- Phu nhân chắc thừa biết tại hạ là một lãnh nhân chứ?
- Ta biết!
- Thế phu nhân có nghĩ Cốc chủ đây sẽ mất mạng không?

Âm Sát gật đầu :
- Nhưng Tôn giá muốn có sự trao đổi?
- Không sai!
- Tôn giá muốn trao đổi cái gì?
- Một thứ mà phu nhân rất quý.
Âm Sát Chu Kỳ Đào sa sầm mặt. Ả lấp lửng một lúc rồi hỏi :
- Chẳng lẽ Tôn giá muốn đòi đôi Kim Trùng của ta?
- Đúng như vậy!
Chu Kỳ Đào tròn mắt mở to hết cỡ. Ả lộ hẳn vẻ ngạc nhiên ra bên ngoài :
- Chẳng lẽ Tôn giá cần đôi Kim Trùng đó của ta sao? Ta không tin một Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong lại đòi linh vật Kim Trùng, khi mà nó chẳng có giá trị gì đối với Tôn giá.
- Tại hạ không cần thì đã không thân hành đến Tử Vong cốc. Trong giang hồ ai mà không biết Tử Vong cốc là chốn tử địa của Âm Dương song sát, có đường vào mà thẳng có đường ra.
Chàng nhìn lại Dương Sát thờ ơ hỏi :
- Theo Cốc chủ thì phu nhân có chịu đổi đôi Kim Trùng để giữ tính mạng của Cốc chủ không?
Tang Phó nhìn Thiên Phong. Y chỉ ngập ngừng mà không thốt được ra lời.
Thiên Phong cau mày :
- Cốc chủ không thể nói được à? Chẳng lẽ đôi Kim Trùng đó, phu nhân quý hơn Cốc chủ.
- Tang mỗ không có ý đó.
Thiên Phong nhìn lại Âm Sát Chu Kỳ Đào :
- Tại hạ tội nghiệp cho Tang Cốc chủ. Xem chừng phu nhân quý đôi Kim Trùng kia hơn sinh mạng của Tang Cốc chủ. Đã vậy thì tại hạ cũng chẳng cần đổi chác làm gì nữa. Phàm nghĩa phu thê quý hơn bất cứ thứ gì trên cõi đời này, thế mà đối với phu nhân nó nhẹ tợ lông hồng. Âu cũng là định số của Tang Cốc chủ. Âm Dương song sát là một đôi phu phụ mà thiên hạ nghĩ nếu không có Âm Sát thì Dương Sát thật là trơ trọi, nếu không có Dương Sát thì Tử Vong cốc quạnh quẻ lắm. Thế mà... Có lẽ phu nhân thích nâng niu đôi Kim Trùng đã tạo ra hư danh lẫy lừng của mình.
Chàng nhìn lại Dương Sát Tang Phó :
- Tang Cốc chủ hãy nhìn phu nhân của mình lần cuối đi!
Tang Phó chưa kịp dời tinh nhãn nhìn thì tam ngón chỉ trong tư thế tuyệt thức Tam Chỉ Sầu Ưng từ từ quắc lại.
Đôi mắt của Tang Phó mở trừng trừng nhìn về Âm Sát Chu Kỳ Đào

miệng hắn phát ra những âm thanh khèn khẹc.
Âm Sát Chu Kỳ Đào lắc đầu, nói :
- Tôn giá... Khoan...
- Sao... Phu nhân đã đổi ý rồi ư?
Âm Sát nhìn Đương Sát rồi dời mắt trở lại Thiên Phong :
- Tôn giá có thể cho ta biết vì sao lại muốn đoạt Kim Trùng của Tử Vong cốc không?
- Kim Trùng trong tay tại hạ rồi thì tại hạ sẽ nói.
- Tôn giá hứa?
Thiên Phong gật đầu.
Âm Sát buông một tiếng thở dài thườn thượt :
- Được rồi... Chu Kỳ Đào sẽ đổi đôi Kim Trùng lấy sự bảo toàn tính mạng cho phu tướng.
- Cuối cùng phu nhân cũng biết cái quý của nghĩa phu thê.
- Kỳ Đào buộc phải trao đổi với tôn giá để Tử Vong cốc không hiu quạnh.
Lời vừa dứt, Âm Sát Chu Kỳ Đào lòn tay ra sau lưng lấy chiếc tráp mạ vàng trang trọng nói :
- Đôi Kim Trùng đang ở trong tráp này.
- Tang Cốc chủ đã từng có ý muốn nhìn thấy cổ vật Long cốc. Tại hạ cũng có ý muốn nhìn qua đôi Kim Trùng của phu nhân.
- Tôn giá muốn kiểm chứng?
- Không sai!
Âm Sát Chu Kỳ Đào nhìn Thiên Phong rồi từ từ mở nắp tráp. Ả lật nghiêng tráp để Thiên Phong có thể thấy rõ. Trong đó có đôi Kim Trùng nhỏ xíu bằng nửa ngón tay út, óng ánh sắc màu vàng.
- Tôn giá thấy rồi chứ?
- Đa tạ phu nhân đã cho tại hạ thấy linh vật của Tử Vong cốc.
Thiên Phong kéo Tang Phó dịch tới hai bộ.
Âm Sát gằn giọng nói :
- Tôn giá đã thấy sao còn chưa tha phu trượng của Kỳ Đào ra?
- Tại hạ cần đôi Kim Trùng kia trước!
- Tôn giá quá cẩn thận.
- Giang hồ dạy cho tại hạ điều đó.
- Thế thì chúng ta lại rơi vào tình thế giằng co rồi. Kỳ Đào muốn Tôn giá thả phu tướng trước, ngược lại Tôn giá lại muốn đôi Kim Trùng này trước.
- Tại hạ quả là không muốn chúng ta rơi vào tình thế lưỡng phân này.
- Kỳ Đào cũng có ý như tôn giá.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Kỳ Đào thì bất thình lình chiếc Ma Hoàn Đoạt Mạng bên tả thủ của Cát Thiên Phong bắn xẹt ra hớt lấy chiếc tráp trên tay nàng.
Khi Kỳ Đào phát hiện được thì Ma Hoàn thần kỳ đã đưa chiếc tráp trở qua tay Thiên Phong rồi.
Chu Kỳ Đào buột miệng nói :
- Cát Thiên Phong...
- Tại hạ buộc phải thất lễ với phu nhân để tránh cho đôi bên có sự khó xử.
Thiên Phong nhìn lại chiết tráp lần nữa rồi mới cột nó vào thắt lưng. Chàng nhìn Kỳ Đào :
- Tại hạ vì sao lại muốn lấy đôi Kim Trùng, khi nó chẳng có giá trị gì đối với tại hạ, là vì nó có giá trị với người khác. Người đó phu nhân có thể đoán ra.
- Chẳng lẽ chính ả nha đầu dâm đãng Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh?
Thiên Phong buông ngọn chỉ sát nhân ra khỏi yết hầu Dương Sát Tang Phó, đồng thời đẩy về phía Âm Sát Chu Kỳ Đào. Chàng vừa hành động vừa nói :
- Phu nhân đã đoán đúng rồi đó.
Bộ mặt của Âm Sát vốn đã có những nét khe khắt khi mất đôi Kim Trùng, giờ càng lộ vẻ bất nhẫn hơn sau khi Cát Thiên Phong khẳng định lời nói của ả.
Âm Sát Chu Kỳ Đào nhìn lại Tang Phó :
- Tang Phó... Ngươi đã thố lộ cho dâm nữ Mộc Thanh Thanh phải không?
- Phu nhân... Chúng ta vẫn có thể đoạt lại đôi Kim Trùng kia mà.
- Tang Phó... Ngươi còn nói như vậy được ư? Ai có thể đoạt lại đôi Kim Trùng khi nó đã nằm trong tay Cát Thiên Phong?
- Ta sẽ đoạt lại cho nàng.
Tang Phó vừa nói vừa vận công, nhưng Cát Thiên Phong đã mất biến lúc nào rồi.
Tang Phó bối rối gọi lớn :
- Cát Thiên Phong. Ngươi ở đâu?
Chu Kỳ Đào nhìn Tang Phó, lắc đầu :
- Tang Phó. Ngươi có gào lên cũng vô ích mà thôi. Mất Kim Trùng thì Tử Vong cốc sẽ không có ngày bình lặng và chẳng còn là vùng tử địa của Âm Dương song sát.
- Phu nhân...
Kỳ Đào buông một tiếng thở dài :

- Cuối cùng, Kỳ Đào cũng nhận ra tìm ngươi thuộc về ai. Ta chỉ là cái bóng của Thần Nữ Mộc Thanh Thanh. Ngươi đừng mộng tưởng Thanh Thanh sẽ là chủ nhân Tử Vong cốc.
Âm Sát nói xong lẩn nhanh ra sau cột đá mất dạng, để mặc Tang Phó ngơ ngẩn dáo dác nhìn quanh. Y muốn Thiên Phong nhưng tăm dạng của chàng chẳng thấy đâu cả.
Y lớn tiếng gào :
- Cát Thiên Phong... Ngươi đang ở đâu? Cát Thiên Phong, hãy ra mặt đi!
Mặc cho gã gào thét, chỉ có sự im lặng đáp lại gã mà thôi. Tang Phó gào chán chê rồi ngồi thọp xuống cây cột đá thở dốc.
Gã lẩm nhẩm nói :
- Thiên Phong... Ngươi đừng giao đôi Kim Trùng cho Thanh Thanh. Tang Phó này cầu khẩn người đấy!
Tang Phó như một thân cây đang rũ dần vì thiếu sinh khí và nhựa sống. Vì sao y lại quá đổi băn khoăn và lo lắng khi biết Thiên Phong lấy đôi Kim Trùng trao cho Mộc Thanh Thanh, điều đó chỉ có y biết mà thôi.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 19
Trở lại Túy Tiên lầu

Bầu rượu thứ hai đã cạn, và cũng là lúc lão trượng hạ xong những tấm sáo đóng cửa Túy Tiên lầu, Thiên Phong nhìn lão làm những công việc vặt vãnh đó bằng ánh mắt thờ ơ.
Khi lão vừa hạ tấm sáo sau cùng xuống thì một tiếng sấm chưởng dội lên cánh cửa chính của Túy Tiên lầu khiến nó đổ sụp xuống.
Rầm!
Lão trượng quay ngoắt lại, trong khi Thiên Phong vẫn thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra.
Hai gã đại hán vận đạo tỳ xầm xập bước vào. Một tên hùng hổ nói :
- Quán chủ đâu?
Lão trượng nghe gọi, hối hả bước về phía họ thì Mộc Thanh Thanh đã bất thần xuất hiện ngay sau lưng hai gã đó. Nàng từ tốn nói :
- Nhị vị khách gia đến muộn quá rồi. Túy Tiên lầu đã đóng cửa, hẹn nhị vị ngày hôm sau đến, chúng tôi sẽ bồi tiếp Túy Tiên tửu.
Hai gã quay nhìn nàng, dỏng tai như muốn thâu tóm tất cả giọng oanh thỏ thẻ phát ra từ đôi cánh môi hàm tiếu gợi mời của Mộc Thanh Thanh.
Gã đứng bên phải, dáng vẻ lực lưỡng, chắc lưỡi nói :
- Thiên hạ đồn đãi không ngoa, Túy Tiên lầu có giai nhân khuynh nước, khuynh thành. Hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ uống một bữa thật say tại Túy Tiên lầu này.
Gã đứng bên trái Thanh Thanh liếm mép với vẻ háo hức của một gã đại đạo hái hoa :
- Ái cha... Đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc. Đêm nay chúng ta sẽ uống cạn hết toàn bộ rượu của Túy Tiên lầu, giai nhân đừng cản.
Gã ghé người, cứ như muốn áp đầu vào mặt Mộc Thanh Thanh :
- Giai nhân không được khước từ đấy.
Thanh Thanh tạo một nụ cười mỉm rất tươi và gợi tình. Nàng từ tốn nói :
- Nhị vị đại ca đã có cao hứng muốn thưởng lảm Túy Tiên tửu tại Túy Tiên lầu thì đương nhiên Thanh Thanh phải bồi tiếp rồi, kẻo nhị vị lại phiền trách gian lầu thô sơ này.
Gã đại lực đứng bên phải xuýt xoa nói :

- Lời ngọc của giai nhân khiến huynh đệ tại hạ rất phấn chấn. Ta sẽ đuổi gã kia ra ngoài để giai nhân và huynh đệ chúng ta chén thù chén tạc.
Thanh Thanh khoát tay :
- Nhị vị đại ca đừng làm vậy... Thanh Thanh sẽ đắc tội với khách nhân.
Nắng giắt chiếc khăn thêu đôi bướm bên hong rồi rút cây trâm cài mái tóc mai óng ả từ tốn nhìn hai gã đại hán, nói :
- Nhị vị đại ca xem, Cát huynh uống rượu rất an nhiên tự tại, mới có thể hưởng được hết cái thú ẩm tửu của bậc cao nhân. Chính vì lẽ đó mà Thanh Thanh không thể thất lễ với Cát huynh.
Nàng mỉm cười chớp ánh mắt như một thôn nữ đang van lơn người có quyền lực, rồi nói tiếp :
- Thanh Thanh không thất lễ với Cát huynh tất sẽ phụ lòng nhị vị đại ca.
Gã đại hán lực lưỡng gật đầu :
- Nàng nói rất đúng. Huynh đệ chúng ta là những trang hảo hán trên giang hồ tất nàng không thể thất lễ được rồi.
Thanh Thanh lắc đầu :
- Đại ca nói đúng. Thanh Thanh không muốn thất lễ với nhị vị đại ca nên chọn phương cách...
- Nàng định chọn phương cách gì?
Thanh Thanh mỉm cười :
- Tống tiễn nhị vị về cõi a tỳ.
Hai gã kia chưa kịp hiểu ý nghĩa câu nói của nàng, và cho là họ có hiểu ra lời nói đó thì cũng chỉ nghĩ là lời nói đùa của một trang giai nhân thích làm nũng. Hai gã còn ngơ ngẩn với câu nói của nàng thì cây trâm bóng loáng nhọn hoắt của Thanh Thanh đã thọc vào yết hầu gã đại lực.
- A...
Nàng rút cây trâm và liên thủ đâm qua gã còn lại bằng một thủ pháp cực kỳ ảo diệu và chính xác.
Chỉ một lần động tay động chân mà Thanh Thanh đã tống tiễn hai gã đạo tỳ huênh hoang về cõi a tỳ khi chúng vẫn còn những nét ngơ ngẩn bởi câu nói của nàng.
Hai gã đạo tỳ trừng trừng nhìn nàng cứ như đang hỏi :
- Cớ sao mình lại không thể nói được?
Thanh Thanh mỉm cười dùng chiếc khăn thêu lau máu dính trên cây trâm rồi giắt lại vào búi tóc.
Mọi cử động của nàng trông thật là từ tốn thuần thục, và chẳng có

chút gì có thể nói là chùng tay.
Nàng dời gót sen bằng một dáng đi cũng rất thục nữ khuê các tiến đến bên bàn Cát Thiên Phong, trong khi lão gia nô làm bổn phận của lão là hủy hai cái thây kia bằng Hóa Cốt Tán.
Thanh Thanh ngồi xuống chiếc đôn đối diện với Thiên Phong :
- Thanh Thanh không muốn những tên vô danh tiểu tốt kia làm tôn giá mất lòng khi thưởng thức Túy Tiên tửu, nên buộc phải xuất thủ không nương tay. Tôn giá miễn chấp chứ?
Thiên Phong rút một tờ giấy hồng điều xếp hình một cánh nhạn.
Chàng vừa xếp hình vừa nói :
- Tại hạ đã quá quen thấy những cảnh chết chốc của giới võ lâm giang hồ.
Chàng đẩy hình con nhạn qua một bên, từ tốn nói tiếp :
- Chết là điểm kết thúc của một đời người, nhưng mỗi người chắc chắn có một cái chết khác nhau.
- Được đàm đạo với Tôn giá. Thanh Thanh rất hứng thú.
- Được thưởng thức hảo tửu của Liệt Hỏa Thần Nữ, Thiên Phong rất cao hứng!
- Thanh Thanh chỉ lo Tôn giá thấy Thanh Thanh xuất thủ tống khứ lũ vô danh tiểu tốt thì sẽ mất đi sự hứng thú đó.
Thiên Phong lắc đầu :
- Tại hạ không mất cái hứng thú thưởng ngoạn hảo tửu.
- Cũng không để tâm đến những gã kia?
- Không. Bởi tại hạ biết họ phải chết. Hai gã kia đã đến vận hạn phải chết nên không nhận ra tử thần trong bộ lốt giai nhân.
- Tôn giá cho Thanh Thanh là tử thần ư?
- Cái chết sẽ đến thật bất ngờ nếu người ta không biết gương mặt tử thần.
Thiên Phong lấy tiếp một tờ giấy hồng điều nữa. Hai tay chàng thoăn thoắt xếp mảnh giấy và chỉ trong chớp mắt đã tạo thành hình một lưỡi câu liêm.
- Tử thần không nhất thiết là một bóng ma quỷ dị, một gã thần chết bận áo thụng với bộ mặt khô lâu, tay luôn luôn xách câu liêm, mà đôi khi tử thần còn là hiện thân của một trang giai nhân đài các, hay một thục nữ đoan trang, và chỉ đến khi cái chết ập đến thì mới thấy được khuôn mặt của tử thần.
- Khuôn mặt đó như thế nào?
- Tại hạ chưa đối mặt với cái chết. Nhưng tại hạ có thể hình dung ra được, đó là một màu đen cùng với sự tĩnh lặng trong mộ địa.
- Tôn giá ắt đã bước qua cảnh tử vong rồi chứ?

- Đã bước qua Tử Vong cốc và quay lại Túy Tiên lầu.
Thiên Phong cầm bầu rượu rỗng rót ra chén. Chàng bình thản bưng chén rượu chẳng có giọt nào đặt lên miệng.
Thanh Thanh cau mày buột miệng nói :
- Trong chén của tôn giá không có rượu. Bầu rượu cũng đã cạn hết rồi.
Thiên Phong nhìn Thanh Thanh :
- Khi người ta chết thì có thể uống rượu mà không cần rượu. Sự chết đồng cảnh giới với sự hư vô, mà trong cảnh giới đó thì chẳng có gì là thật cả.
Chàng đổi chất giọng nghe thật nhạt nhẽo :
- Tại hạ đang trong cảnh giới hư vô đối mặt với cô nương.
Mặt hoa của Thanh Thanh thoáng chút biến sắc. Nàng cảm nhận xương sống gai lạnh tạo ra những hột ốc li ti lan nhanh khắp cơ thể mình.
Nàng ngập ngừng nói :
- Vì nguyên cớ gì mà Tôn giá tự cho mình đang ở trong cảnh giới hư vô?
- Đối mặt với tại hạ là một gương mặt tử thần.
Thanh Thanh sa sầm :
- Tôn giá có ác cảm với Thanh Thanh như vậy ư?
Thiên Phong lắc dầu :
- Không. Nếu cô nương không cho mình là hiện thân của tử thần thì tại hạ cũng không cho mình là kẻ trong cảnh giới cùng với cô nương.
Chàng đặt chén không xuống bàn, trở giọng thật trang trọng :
- Tại hạ muốn gặp Khán Như!
- Trong tâm tư của Tôn giá chỉ có mỗi một Khán Như thôi sao?
- Cô nương cần tìm hiểu để làm gì?
Thanh Thanh đứng lên :
- Thanh Thanh thấy lạ mà thôi.
Thiên Phong nhìn nàng, từ đứng dậy. Chống tay lên mặt bàn, chàng từ tốn nói :
- Tại hạ đã đến Tử Vong cốc và đã quay lại Túy Tiên lầu. Túy Tiên tửu ở đây rất ngon, nhưng có lẽ tại hạ đã uống đủ tửu lượng.
- Tôn giá muốn gặp Khán Như ngay bây giờ?
Thiên Phong gật đầu.
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Tôn giá không sợ làm mất giấc ngủ của cô bé ư?
- Khán Như ngủ thì có thể thức, và đêm sau lại tiếp tục ngủ, nhưng người chết thì không thể thức được nữa.

- Tôn giá nghi ngại Thanh Thanh đã giết cô bé Khán Như?
Chàng lắc đầu :
- Không!
- Đa tạ Tôn giá đã tin Thanh Thanh, nhưng Thanh Thanh nhận thấy trong đáy mắt của Tôn giá ánh lên sự nghi ngờ.
- Cô nương cần đôi Kim Trùng hơn cái mạng bé bỏng của Khán Như và cái mạng già của trưởng lão Cái bang Khất Tổ Tổ.
Thiên Phong vừa nói vừa lấy chiếc tráp mạ vàng đặt lên bàn.
Thanh Thanh nhìn chiếc tráp có đôi Kim Trùng :
- Tôn giá hay thật! Trong giang hồ hình như bất cứ chuyện gì một khi Tôn giá đã nhúng tay vào sẽ đều làm được.
- Cô nương quá khen!
Thanh thanh cầm lấy chiếc tráp vàng có đôi Kim Trùng, đưa lên trước mắt ngắm nhìn. Nàng vừa ngắm chiếc tráp vừa ôn nhu từ tốn nói với Cát Thiên Phong :
- Ả Âm Sát Chu Kỳ Đào quý đôi Kim Trùng này hơn cả sinh mạng ả. Tôn giá đoạt được cặp Kim Trùng này thì chắc ả kia đã về với cõi chết rồi?
- Không! Cái Âm Sát mất là cái mà cô nương đang muốn đoạt.
Thanh Thanh mỉm cười. Nàng từ tốn nói :
- Thanh Thanh thỉnh Tôn giá đến hoa viên của Liệt Hỏa Thần Nữ!
- Khán Như đang ở đó?
Thanh Thanh gật đầu.
Thiên Phong nhìn sâu vào đáy mắt
của nàng.
Chạm vào đôi thần nhãn của Thiên Phong, Thanh Thanh bất chợt bồn chồn. Nàng nhìn về phía lão bộc để tránh ánh mắt của chàng :
- Tôn giá. Chúng ta đi!
Hai người rời Túy Tiên lầu bằng cửa hậu. Thanh Thanh cùng với Thiên Phong theo một tiểu lộ, đi vào một cánh rừng tùng. Chẳng bao lâu họ đã đến được hoa viên.
Khác hẳn với Túy Tiên lầu, hoa viên của Thanh Thanh có thể ví như vườn thượng uyển trong cấm thành. Mặc dù trong màn đêm dày đặc, hoa viên vẫn mập mờ toát ra vẻ đẹp riêng của nó.
Thanh Thanh đưa Thiên Phong đến ngôi nhà cây có treo hai dãy lồng đèn trước mái hiên, hắt ánh sáng lung linh xuống những khóm tử đinh hương.
Nàng mở cửa gian tiền sảnh :
- Mời Tôn giá!
Thiên Phong cùng với nàng bước vào bên trong gian tiền sảnh.

Thiên Phong hỏi Thanh Thanh :
- Cô nương ngụ ở đây có một mình?
- Thanh Thanh thích sống một mình.
Nàng chỉ chiếc tràng kỷ :
- Tôn giá ở đây đợi Thanh Thanh.
- Tại hạ sẽ đợi.
Nàng mỉm cười rồi di dời gót sen lẩn ra sau hậu sảnh. Một lát sau, nàng quay trở lại, Thanh Thanh đã thay đổi trang phục.
Giờ đây trên người nàng là một cánh lụa mỏng mà dưới ánh đèn lồng có thể thấy ẩn hiện những đường nét của cơ thể.
Sự xuất hiện của Thanh Thanh trong bộ cánh gợi dục không làm Thiên Phong vui vẻ mà ngược lại cặp chân mày lưỡi kiếm của chàng chợt sa sầm và cau có.
Mặc dù Thanh Thanh nhận ra vẻ bất nhẫn trên khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Phong, nhưng vẫn vờ như chẳng thấy. Nàng bước đến đối mặt với chàng :
- Thanh Thanh muốn bồi tiếp tôn giá trước khi tiễn Tôn giá và Khán Như cùng với Khất Tổ Tổ rời khỏi hoa viên này.
Không chờ Thiên Phong có chịu hay không, nàng nắm lấy tay chàng :
- Đã nửa đêm rồi, Cát huynh. Khán Như và Khất Tổ Tổ chưa được gặp, Cát huynh không nôn nóng chứ?
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Tại hạ sẵn sàng bồi tiếp cô nương nhưng không phải lúc này.
- Khán Như quan trọng hơn Thanh Thanh à?
- Với tại hạ...
- Tôn giá sợ Thanh Thanh sẽ xử tôn giá như với những người khác?
- Không!
- Thế sao người lại gấp muốn rời hoa viên này?
- Túy Tiên tửu, tại hạ đã uống rồi. Kim Trùng cũng đã trao cho cô nương rồi.
Thanh Thanh vén ống tay áo để lộ cánh tay thon mảnh với lớp da trắng nõn như bông bưởi. Nàng chủ định để cánh tay thon mảnh như một tạo vật hoàn mỹ của tạo hóa, buộc Thiên Phong phải chú nhãn mà khơi dậy trong tâm tưởng những ý niệm dục tình.
Nàng chờ đợi và nghĩ thầm :
- Bất cứ một nam nhân nào cũng khó mà bước qua ải dục, ải sắc của nữ nhân?
Với ý niệm đó, Thanh Thanh định nhãn nhìn thẳng vào mặt Thiên Phong chờ đợi những nét rung cảm sẽ hiện lên trên khuôn mặt

chàng.
Thiên Phong rút một mảnh giấy bắt đầu xếp hình. Thần thức của chàng như tập trung vào việc xếp hình buộc Thanh Thanh phải để tâm chăm chú nhìn.
Thanh Thanh tò mò hỏi :
- Tôn giá định tặng Thanh Thanh hình gì vậy?
Thiên Phong không nhìn lên mà vẫn chăm chú xếp giấy :
- Khi tại hạ xếp xong thì e rằng đã quá muộn.
- Tôn giá định xếp hình gì?
- Một cỗ áo quan!
Thiên Phong vừa dứt lời thì Thanh Thanh xả vội ống tay áo xuống. Nàng lắc đầu :
- Tôn giá đừng xếp nữa. Một khi cổ áo quan xếp thành hình, thì chuyện gì sẽ xảy ra, phải chăng...
- Cô nương đã biết!
Thanh Thanh buông một tiếng thở dài :
- Thanh Thanh sẽ đưa Khán Như và Khất Tổ Tổ ra.
Thiên Phong ngưng tay không xếp hình nữa.
Thanh Thanh cầm lấy chiếc chuông gắn trên vách tiền sảnh, lắc ba tiếng.
Sau ba hồi chuông leng keng của nàng, lão gia nô xuất hiện cùng với Khán Như và Khất Tổ Tổ.
Vừa gặp Thanh Thanh, Khán Như lên tiếng :
- Cô cô... Khán Như không thích ở đây nữa.
- Sẽ có người đưa Khán Như đi!
Nàng nhìn Thiên Phong :
- Tiểu nữ, Cát huynh đây sẽ đưa ngươi đi!
Khất Tổ Tổ dụi mắt. Đến bây giờ lão mới nhận ra Thiên Phong, liền reo lên :
- A... Cát lão đệ...
- Khất lão huynh uống Túy Tiên tửu đến quên cả thần thức.
- Ái da... Tại rượu của Mộc cô nương quá ngon!
- May cho Khất lão huynh chỉ biết
uống rượu :
Thanh Thanh liếc trộm chàng bằng ánh mắt hằn học.
Nàng hậm hực nói với lão gia nô :
- Tiễn khách!
Thanh Thanh dứt lời bỏ đi thẳng vào hậu sảnh.
Thiên Phong nhìn theo nàng chờ cho Mộc Thanh Thanh khuất hẳn sau vòm cửa hậu sảnh, Thiên Phong mới bước đến bên Khán Như :

- Điệt nữ có nhận ra thúc thúc không?
Khán Như nhìn chàng, khẽ lắc đầu.
Chàng mỉm cười vuốt tóc Khán Như :
- Lúc thúc thúc ra đi, điệt nữ chỉ mới năm tuổi, giờ làm sao nhớ được.
Thiên Phong lấy trong thắt lưng ra một miếng ngọc bội.
- Điệt nữ nhớ mảnh ngọc bội này chứ?
Khán Như nhìn qua miếng ngọc bội rồi nhìn Thiên Phong :
- Cát Thiên Phong thúc thúc?
Thiên Phong gật đầu.
Khán Như nói :
- Phụ thân dặn Khán Như phải tìm thúc thúc. Thúc thúc đưa Khán Như về Kim trang đại phủ nhé?
- Thúc thúc sẽ đưa điệt nữ về.
Chàng nắm tay Khán Như :
- Chúng ta đi!
Khán Như gật đầu.
Khất Tổ Tổ vuốt râu nói :
- Cát lão đệ, chúng ta đi ngày à?
- Túy Tiên tửu Khất lão huynh đã uống quá nhiều rồi. Uống nhiều quá Khất lão huynh trở thành Túy Tiên mà quên bẵng mình đang sống trong cõi dương thế đó.
Khất Tổ Tổ chắc lưỡi. Lão quay lại lão gia nô của Thanh Thanh :
- Lão phu vô cùng cảm kích lão huynh. Hẹn ngày tái kiến!
Ba người rảo bước trở ra.
Khi Thiên Phong cùng với Khán Như và Khất Tổ Tổ bước ra ngoài mái hiên thì cả không gian hoa viên bừng sáng với những ánh đuốc khổng lồ.
Trong ánh đuốc phá nát màn đêm tăm tối là quần hào võ lâm đang đối mặt với Thiên Phong.
Trong quần hào có cả các kiếm thủ của Tổng đàn võ lâm, mà Hàn Thiên tôn giả là người thủ ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài.
Đứng cạnh Hàn Thiên tôn giả là Khư Kha đạo trưởng cùng với những nhân vật tự cho mình là những đại hiệp vị nghĩa trên giang hồ, như Quân Vi Phục, Di Hành Cước Quang Diễn, Giang Đông ngũ hiệp, Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh.
Tất cả những người này đều đã từng là thượng khách của Kim trang đại phủ.
Thiên Phong nhìn lại Khất Tổ Tổ :

- Lão huynh chăm sóc Khán Như!
- Lão đệ yên tâm!

Hồi 20
Nợ tình

Tôn Quách chằm chằm nhìn vào ngọn nến, rồi hét lên một tiếng, ngọn bổng pháp trong tay y thoát đến, xỉa thẳng tới ngọn nến. Khi Tôn Quách rút gậy về thì đầu gậy đã tước ngọn bấc trên ngọn nến. Ngọn nến vẫn lập lòe cháy, mặc dù tuyệt thức bổng pháp Tôn Quách thi triển nhanh ngoài chớp mắt.
Tôn Quách reo lên :
- Sư phụ... Tôn Quách đã tựu thành võ công của người rồi!
Tôn Quách hứng chí nhìn lại Trình Tử Quang, nhưng Trình trưởng lão chẳng còn đứng sau lưng nữa.
Tôn Quách ngớ ngẩn gọi :
- Sư phụ.
Y chống ngọn bổng pháp, gãi đầu, lẩm nhẩm nói :
- Ái chà... Không biết sư phụ đi đâu rồi?
Y buông một tiếng thở ra. Tiếng thở dài của Tôn Quách còn đọng trên miệng thì tiếng truyền âm nhập mật của Trình Tử Quang nghe như tiếng muỗi kêu vo ve đập vào thính nhĩ của họ Tôn :
- Tôn Quách... Tất cả tuyệt nghệ của ta đều đã truyền cho con, sư phụ không còn gì để dạy cho con nữa, ta hy vọng rằng với sự thông minh và căn cơ trời phú, một ngày nào đó con sẽ trở thành bang chủ Cái bang.
Tôn Quách dáo dác nhìn quanh :
- Trình sư phụ. Sư phụ ở đâu?
- Con đừng tìm ta nữa. Có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại. Bảo trọng!
- Sư phụ...
Tôn Quách lẩm nhẩm nói :
- Sư phụ truyền thụ xong võ công, sao lại bỏ đi bất ngờ như vậy chứ? Sư phụ, Tôn Quách sẽ không phụ lòng của người đâu.
Tôn Quách rời khu rừng tòng, quay trở về trấn Dương Châu. Y vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung.
Tôn Quách vừa đến cửa tam quan Kim Lăng phủ thì từ bên trong gã gia nô hối hả bước ra :
- Thiếu gia... Nguy rồi!
Tôn Quách tròn mắt ngơ ngẩn hỏi :

- Cái gì nguy?
- Có một vị cô nương tìm thiếu gia.
Vị cô nương đó nằng nặc bắt thiếu gia phải đền tội.
- Cô ta đang ở đâu?
- Cô nương đó đang ở tại khách phòng. Lão nhân gia đang hầu tiếp cô ta.
Tôn Quách nhíu mày nghĩ. Y nghĩ thầm :
- "Chẳng lẽ ả Trình Tú Tú đến quấy rối Kim Lăng phủ? Ả thật là quá đáng mà."
Tôn Quách khoát tay :
- Ngươi đi đi, để ta vào gặp vị cô nương kia.
- Dạ... Thiếu gia cẩn thận.
- Ngươi yên tâm.
Tôn Quách chắp tay sau lưng, rảo bước hướng về phía gian thượng khách phòng. Y dừng bước trước những bậc tam cấp suy nghĩ một lúc rồi tiến thẳng vào cửa chính.
Trình Tú Tú vừa thấy Tôn Quách, đang ngồi vội bật đứng lên. Nàng nhìn Tôn Quách, gắt gỏng nói :
- Tôn thiếu gia đã về đó à?
Tôn lão nhân cau mày tỏ vẻ giận dữ.
Tôn Quách xoa tay cất tràng cười sang sảng. Y vừa cười vừa bước nhanh tới trước mặt Tú Tú, giả lả nói :
- A... Trình muội muội. Ngọn gió lành nào đưa muội đến thăm huynh và lão nhân gia vậy?
Tôn Quách lườm Tú Tú rồi quay sang Tôn lão nhân :
- Cha... Đây là Trình Tú Tú muội muội của con. Quách nhi và Tú Tú vốn là nghĩa huynh muội, lại có tình có ý. Con có ý dẫn Tú Tú về ra mắt cha. Không ngờ trong lúc con ra ngoài thì Tú Tú lại đến.
Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :
- Muội không đợi huynh gì hết, đến một mình lão nhân gia sao biết được muội. Ái chà... Lão nhân gia lại chẳng biết huynh và muội đã thề non hẹn biển nữa.
Nghe Tôn Quách nói mà mặt hoa Tú Tú đỏ ửng vì thẹn.
Tôn Quách nói với Tôn lão nhân :
- Cha... Muội muội Tú Tú vốn có chứng tự ti, và... Và hay e thẹn, nên có điều chi sơ xuất, cha bỏ qua cho Tú Tú nhe.
Tôn lão nhân ngơ ngẩn nhìn Tú Tú. Lão lắc đầu :
- Lão phu chẳng hiểu gì cả!
Tôn Quách nói :
- Rồi cha sẽ hiểu thôi mà.

Tôn Quách bất thần quay lại Tú Tú, vươn trảo thộp lấy mạch môn của nàng. Tú Tú vốn không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn,Tôn Quách đã tựu thành võ công nên hoàn toàn bất ngờ, không sao phản ứng kịp.
Nàng thốt lên :
- Ê...
Tôn Quách lườm nàng, nhưng từ tốn nói :
- Muội muội đi cùng với huynh ra hậu viên. Chúng ta sẽ tâm sự với nhau.
Tôn Quách nhìn lại Tôn lão nhân :
- Cha... Quách nhi và Tú muội sẽ gặp cha sau nhé.
Tôn Quách không chờ Tôn lão nhân có ý kiến gì hay không mà kéo luôn Tú Tú ra bên ngoài.
Tú Tú đã bị khống chế mạch môn, thỉnh thoảng lại bị Tôn Quách bấu vào đại huyệt buốt tê cả hữu thủ, đành phải bước theo Tôn Quách.
Tôn Quách hối hả kéo Tú Tú ra khỏi thượng khách phòng. Y vừa đi vừa lầu bầu :
- Nàng thật hết chỗ tới rồi nên mới mò đến Kim Lăng phủ. Nàng đúng là oan gia của Tôn thiếu gia mà. Bộ nàng không biết ta luôn sợ lão nhân gia à? Lần trước nếu không có mẫu thân nàng thì Tôn thiếu gia đã bắt thạch sùng bỏ vào người nàng rồi.
Tôn Quách lắc đầu :
- Đáng ra nàng phải biết khôn biết ngoan mà đừng tìm Tôn thiếu gia nữa, đàng này lại mò đến Kim Lăng phủ làm kinh động đến lão nhân gia. Bổn thiếu gia nhứt định không nương tay với nàng nữa đâu.
Tú Tú bối rối :
- Gã Tôn Quách kia... Ngươi định làm gì ta chứ?
- Làm gì cô nương à?
Tôn Quách hừ nhạt, gằn giọng nói :
- Bổn thiếu gia có cả một bầy thạch sùng trong hậu viên. Tạ sẽ bỏ nàng vào giữa bầy thạch sùng đó để chúng ăn thịt, cho đáng đời nàng. Làm như thế để nàng bỏ cái thói tự kiêu, tự đại.
- Ngươi không được làm như vậy.
- Lần trước có mẫu thân nàng, lần này thì còn ai dám cản ta chứ!
- Ngươi hành xử với Tú Tú như vậy là bỉ ổi lắm.
Tôn Quách nạt ngang :
- Với người kiêu ngạo như nàng phải xử như vậy mới đáng tội. Hừ... Tại tửu điếm, đập vò rượu của bổn thiếu gia, giờ còn mò đến Kim Lăng phủ làm kinh động lão nhân gia. Ta không trị nàng thì nàng chưa sợ mà.

- Ngươi...
Tôn Quách trợn mắt :
- Ngươi... Ngươi cái con khỉ.
Tú Tú gục mặt. Nàng uất ức khiến lệ phải trào ra khóe mắt.
Tôn Quách thấy nàng khóc, hậm hực :
- Hừ... Bổn thiếu gia chưa hành tội mà nàng đã khóc rồi. Nàng tưởng những giọt nước mắt của nàng có thể làm siêu lòng bổn thiếu gia ư? Nghĩ như thế là nàng lầm rồi đó!
Tôn Quách vừa nói vừa kéo Tú Tú.
Gã gia nô Kim Lăng phủ bước đến :
- Thiếu gia...
- Hê... Ngươi đừng lo nữa. Bây giờ đến lượt ta trị tội ả đây.
Tôn Quách khoát tay ra hiệu cho gã gia nô rút lui, rồi tiếp tục dẫn Tú Tú đi.
Tôn Quách dẫn Tú Tú rời khu tiền sảnh Kim Lăng phủ, đến khu hoa viên dành riêng cho y.
Tú Tú đã bị bế mạch môn, mặc dù tức Tôn Quách đến độ phát khóc nhưng không làm sao được.
Dẫn Tú Tú vào thư phòng riêng của mình, Tôn Quách xuất thủ điểm vào tĩnh huyệt của nàng.
Gã hất mặt nói :
- Bây giờ nàng thấy thế nào?
- Tôn công tử điểm huyệt Tú Tú để làm gì?
- Còn làm gì nữa, để trị tội nàng chứ sao.
- Tôn công tử xử Tú Tú như vậy, không xứng đáng là một đại trượng phu của Kim Lăng phủ.
Tôn Quách nạt ngang :
- Lẻo mồm, lẻo mép. Bổn thiếu gia có bao giờ tự phong mình là đại trượng phu đâu.
Y bắc chiếc đôn, ép Tú Tú ngồi xuống.
- Nàng nghe ta hỏi đây!
- Tôn công tử muốn hỏi gì?
- Vì nguyên cớ gì mà nàng và mẫu thân của nàng lại căm hận Cái bang như vậy?
- Tú Tú cũng không biết, nhưng mỗi lần nhắc đến Cái bang là mẫu thân lại phẫn nộ tột cùng.
- Chính vì lý do đó mà nàng cũng hùa theo mẹ nàng, muốn gây thù chuốc oán với Cái bang?
- Tú Tú không có gây thù chuốc oán với Cái bang, nhưng muốn tìm ra nguyên cớ.

Tôn Quách gãi đầu :
- Bây giờ nàng phải trả lời thật với ta. Nếu như bổn thiếu gia thả nàng ra thì nàng còn gây chuyện với Cái bang nữa không?
Tú Tú nhìn Tôn Quách :
- Tôn công tử thả Tú Tú ra ư?
Tôn Quách gật đầu :
- Chỉ cần nàng hứa là không gây chuyện với chúng môn hạ Cái bang thì Tôn Quách thả nàng ra ngay.
- Được Tú Tú sẽ không gây chuyện với Cái bang. Nhưng Tú Tú còn một đề nghị.
Tôn Quách hất mặt :
- Nàng muốn có đề nghị gì?
Tú Tú nhìn Tôn Quách.
- Tú Tú sợ Tôn công tử không chấp nhận đề nghị này.
- Nàng cứ nói cho ta nghe, nếu như đề nghị của nàng không bắt bổn thiếu gia đi lấy gan hùm là được rồi.
Y cười khảy :
- Nói như thế chứ ta biết cô nương đâu nỡ bắt Tôn thiếu gia vào hang hùm phải không?
Y vuốt mũi, nghiêng đầu nhìn Tú Tú :
- Xem chừng cô nương cũng khá là xinh đẹp đó!
Hai má Tú Tú ửng hồng vì thẹn.
Tôn Quách nhướng mày :
- Hê... Bổn thiếu gia khen, nàng mắc cỡ ư?
Tú Tú cau mày :
- Tú Tú không thích nghe những lời nói sàm sỡ đó.
- Bổn thiếu gia khen mà là sàm sỡ à? Thôi được rồi. Nàng nói ra đề nghị đi. Nếu được bổn thiếu gia sẽ chấp nhận.
Tú Tú nhìn Tôn Quách.
- Tôn công tử lựa chọn cẩn thận đó. Nếu như ngươi có bất cứ sự sỗ sàng nào với Trình Tú Tú thì mẫu thân ta sẽ san bằng Kim Lăng phủ.
Tôn Quách nghe nàng nói, sa sầm mặt. Y suy nghĩ rồi ngập ngừng nói :
- Trình cô nương thấy đó. Bổn thiếu gia đâu có dám sàm sỡ với Trình cô nương, chẳng qua vì ta không muốn lão nhân gia kinh động, nên buộc phải dụng hạ sách đối với cô nương.
- Tú Tú tin công tử. Công tử nên biết một điều, trong giang hồ võ lâm, Hỏa Điểu đảo chủ cũng có thứ bậc đó. Đến ngay cả Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên cũng phải nể mặt.
- Ta biết. Nàng đừng phô trương nữa. Bây giờ thì nàng muốn gì nào?

Tú Tú mỉm cười.
Tôn Quách cáu gắt nói :
- Hê... Sao không nói mà lại cười? Bộ mặt của bổn thiếu gia tức cười lắm hay sao hả?
- Tú Tú thấy công tử khá bối rối khi nghe Tú Tú nói.
- Tất nhiên rồi. Bổn thiếu gia đâu muốn xảy chuyện liên can đến Kim Lăng phủ.
- Thế thì tốt. Nếu bây giờ Tú Tú vận công đoạn mạch mà chết thì rõ ràng Kim Lăng phủ đã có chuyện liên can đến Hỏa Điểu đảo chủ phải không?
Nàng mỉm cười nhìn Tôn Quách :
- Kim Lăng phủ bề thế thật nhưng một khi ái nữ duy nhất của Hỏa Điểu đảo chủ chết trong Kim Lăng phủ thì chuyện lớn sẽ đến ngay đó.
Nàng chớp mắt :
- Công tử thử nhìn ra ngoài cửa sổ.
Trên tàng cây tòng, con hỏa điểu đang lõ cặp mắt như hai cục than hồng nhìn vào thư phòng của Tôn Quách.
Nhận ra con hỏa điểu, Tôn Quách lầu bầu nói :
- Cái gì vậy chứ, tại sao con hỏa điểu quỷ quái lại có mặt ở đây?
- Bởi nó có bổn phận bảo vệ Tú Tú.
- Thế thì chết bổn thiếu gia rồi!
- Nếu như Tôn công tử không đối xử tốt với Tú Tú. Hỏa điểu vốn là một linh ưng. Nó có thể tấn công người và cũng có thể dẫn mẫu thân đến tận đây để sát phạt Kim Lăng phủ.
Tôn Quách cáu gắt nạt ngang :
- Bổn thiếu gia biết rồi. Nàng muốn gì?
- Nếu như Tôn công tử không muốn có chuyện liên can đến Kim Lăng phủ thì đúng canh Tý đêm nay, phải đến Sanh Tử Bình gặp Tú Tú.
- Nàng muốn bổn thiếu gia đến đó để làm gì?
- Điều đó thì Tú Tú chưa thể thố lộ ngay lúc này được.
Tôn Quách gãi đầu. Gã chìa mặt tới hỏi Tú Tú :
- Nàng có dự mưu gì không?
- Tú Tú không bao giờ giở thủ đoạn hạ sách như Tôn công tử đâu.
Tôn Quách trừng mắt :
- Hừ... Nói vậy mà nghe được à. Được rồi, bổn thiếu gia sẽ đến. Nàng không dễ gì bắt nạt được bổn thiếu gia đâu.
- Chỉ cần Tôn công tử đến thì Tú Tú sẽ không làm điều gì khiến Tôn lão nhân phải bận lòng.

- Được. Nàng hứa như vậy là tốt rồi.
Tôn Quách vừa nói vừa toan vận công cách không điểm chỉ giải huyệt cho nàng.
Y chưa thực hiện thì bất ngờ Tú Tú đứng bật lên :
- Tú Tú không cần Tôn công tử giải huyệt.
Tôn Quách sững sờ :
- Sao lạ vậy, hỏng lẽ võ công của bổn thiếu gia không tinh xảo ư?
Tú Tú mỉm cười :
- Không phải không tinh xảo, nhưng tại vì Tú Tú có bận Kim Ti giáp trong người nên chỉ khí của Tôn thiếu gia không làm gì được thôi.
Tôn Quách thối lại hai bộ :
- Nàng không bị bế huyệt, sao lại nhẫn nhục ngồi yên chứ?
- Tú Tú muốn tận mắt thấy sự hành sử của Tôn công tử như thế nào?
Nàng mỉm cười :
- Tôn công tử nhớ đấy nhé. Tú Tú đợi công tử ở Sanh Tử Bình.
Nàng nói xong bước nhanh ra bên ngoài thư phòng để mặc Tôn Quách đứng chôn chân với nỗi sửng sốt ngỡ ngàng.
Nàng đi rồi Tôn Quách mới lầu bầu nói :
- Ả Trình Tú Tú này định giở trò gì với mình đây. Y gãi đầu, chắc lưỡi :
- Phải chi lúc này có Trình sư phụ thì hay quá!

Hồi 21
Sanh Tử Bình

Một bãi bằng với chu vi trọn trăm mẫu, chính giữa là một cái hồ khá rộng.
Ngay giữa hồ, là ốc đảo vỏn vẹn chỉ độ tám trượng vuông.
Màn sương dày đặc khoác lên Sanh Tử Bình một khung cảnh nhờn nhợt, lạ lùng.
Khi Tôn Quách đặt chân đến Sanh Tử Bình thì Trình Tú Tú đã có mặt ở đó rồi. Sự có mặt của nàng khiến Tôn Quách phải cẩn trọng.
Y lia nhanh ánh mắt, cố nhìn thấu qua màn sương mù để nhận định đối phương của mình có chuẩn bị trước cạm bẫy hay không. Sau khi đoán chắc Trình Tú Tú không chuẩn bị sẵn kế sách để đối phó, Tôn Quách mới ung dung chắp tay sau lưng rảo bước đến trước mặt nàng.
Y ôm quyền xá Tú Tú rồi từ tốn nói :
- Tại hạ y hẹn với Trình cô nương.
Tú Tú nhìn Tôn Quách, mỉm cười rồi nói :
- Tú Tú cứ tưởng Tôn công tử sẽ không dám đến phó hội với Tú Tú.
- Sao tại hạ lại không dám chứ? Trình cô nương đâu phải là một nữ ma đầu, hay một hung thần ác quỷ, mà ngược lại là một trang giai nhân, mà bất cứ nam nhân nào khi diện ngộ đều không khỏi tơ tưởng.
- Tôn công tử nói thật đấy chứ?
Tôn Quách xe cằm, gật đầu :
- Tất nhiên là tại hạ nói thật rồi.
- Công tử đến phó hội với Tú Tú tại sanh Tử Bình là vì sắc đẹp của Tú Tú à?
- Ơ... Cái này...
Tú Tú cướp lời Tôn Quách :
- Sao... Công tử không trả lời được à?
- Tai hạ khó trả lời thôi.
- Sao lại khó?
Tôn Quách tằng hắng :
- Thì khó là khó chứ sao!
- Mỗi chuyện trả lời một câu hỏi bình thường như vậy công tử cũng

trả lời không được.
Nàng hừ nhạt nói tiếp :
- Thế tại sao công tử trước mặt Tôn lão nhân lại khăng khăng phát ngôn cho rằng Tú Tú...
Nàng bỏ lửng câu nói.
Tôn Quách khoát tay :
- Ấy Trình cô nương hiểu cho tại hạ. Không phải tại hạ muốn bức nhục cô nương đâu, mà bởi vì lão nhân gia rất khó tính.
- Tôn lão nhân khó tính, rồi Tôn công tử muốn nói sao cũng được ư?
- Ơ... Chuyện này... Tại hạ xin cô nương miễn thứ.
- Tôn công tử chỉ nói được có bấy nhiêu thôi ư?
Tôn Quách nghệch mặt :
- Tại hạ phải làm sao bây giờ? Trình cô nương bỏ qua sự khiếm khuyết của tại hạ đi.
Tú Tú nhìn thẳng vào mặt Tôn Quách :
- Tú Tú sẽ bỏ qua sự khiêm nhã của Tôn công tử, sau khi khảo chứng toàn bộ võ công của công tử.
Tôn Quách tròn mắt :
- Khảo chứng võ công của tại hạ ư?
Tú Tú gật đầu.
Tôn Quách rút vai :
- Tại sao cô nương phải cần khảo chứng võ công của tại hạ chứ?
- Đó là việc riêng của Tú Tú.
Tôn Quách thừ người :
- Khảo chứng võ công cũng là việc riêng nữa à?
Tôn Quách khoát tay :
- Thôi, cô nương đừng khảo chứng võ công, mà hãy nhận trăm lạng vàng ròng của Kim Lăng phủ, gọi là lời tạ tội của tại hạ đối với cô nương.
- Tú Tú không thích kim lượng của Kim Lăng phủ.
- Sao... Kim lượng mà cô nương không thích thì thích cái gì chứ?
- Tú Tú chỉ muốn khảo chứng võ công của công tử mà thôi.
- Tại sao phải cứ khảo chứng võ công của tại hạ chứ? Cô nương thừa biết khi hai người giao thân sẽ có những điều bất trắc xảy ra.
- Chính vì sợ những điều bất trắc đó mà Tôn công tử buộc phải thi thố hết bản lĩnh của mình.
Tú Tú vừa nói vừa lòn tay rút ngọn roi da đầu có bọc chì.
Thấy nàng chuẩn bị binh khí, Tôn Quách bối rối hẳn lên. Y lúng túng, hấp tấp hỏi :
- Bộ Trình cô nương định khảo chứng võ công của tại hạ thật à.

- Từ trước đến giờ Tú Tú chưa bao giờ nói hai lời.
Tôn Quách lẩm bẩm rủa :
- Khỉ thật. Cớ gì mà phải thượng cẳng tay, hạ cẳng chân chứ!
Nghe gã nói, mặt hoa của Tú Tú sa sầm lại :
- Công tử nói gì thế?
Tôn Quách khoát tay :
- À... Tại hạ đâu có nói gì!
Tú Tú vừa nghe công tử chửi :
- Không không, tại hạ nào dám chửi cô nương. Nhưng quả thật tại hạ rất khó xử.
- Khó xử như thế nào?
- Một người như Trình cô nương mà lại vung tay vung chân thì mất hẳn vẻ đài các của một giai nhân. Thứ hai, tại hạ khó mà thắng được cô nương, bởi lẽ Tôn Quách chưa bao giờ xuất thủ đánh một nữ nhi. Huống chi cô nương xem vẻ ngoài như lá ngọc cành vàng.
Tôn Quách vừa nói vừa nghĩ thầm :
- Mụ chằng này thiệt hết biết nói nổi. Hở một chút là đòi thượng cẳng tay hạ cẳng chân, thiếu gia mà bắt được một lần nữa thì nhất định bỏ vài con thạch sùng vào người ả, cho đáng đời hung dữ.
Tú Tú nghe Tôn Quách nói, nghiêm giọng đáp lời gã :
- Tôn công tử nói hay lắm, nhưng không biết có thật lòng như lời nói không.
- Ấy... Tất nhiên là thật rồi.
- Vậy sao lúc tại ngôi nhà Phân đàn Cái bang, và tại Kim Lăng phủ, Tôn công tử muốn bỏ thạch sùng vào người Tú Tú?
Tôn Quách lắc đầu nguầy nguậy :
- Cô nương đừng hiểu lầm... Đừng hiểu lầm... Tại hạ chỉ hù dọa thôi, chứ nào dám có hành động khinh xuất để cô nương phải sợ hãi chứ.
Tôn Quách vỗ tay vào ngực :
- Nam tử đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, sao nỡ hành động khiến một nữ nhân mình hạc sương mai như cô nương phải sợ hãi chứ.
Tú Tú mỉm cười :
- Miệng lưỡi của Tôn công tử giảo hoạt thật.
Nghe nàng nói, Tôn Quách rủa thầm :
- Ả này thật là quá đáng mà. Nếu khảo chứng võ công của Tôn thiếu gia chắc ả là đối thủ, chẳng qua Tôn thiếu gia không muốn giao thủ chỉ vì không muốn mẫu thân của ả khuấy động Kim Lăng phủ mà thôi.
Ý niệm thì nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Tôn Quách vẫn gặn một nụ

cười cầu tình :
- Tại cô nương mới gặp tại hạ lần đầu chứ có thời gian sống cạnh sẽ càng thấy cái miệng của tại hạ vô cùng lợi hại.
- Lợi hại... Là sao?
- Tại hạ không có ý xấu, cô nương đừng hiểu lầm.
Tú Tú thở ra :
- Thôi được, Tú Tú sẽ không khảo chứng võ công của Tôn công tử nữa. Nhưng công tử phải nói cho Tú Tú biết tên người đã truyền thụ võ công cho công tử.
Tôn Quách tròn mắt mở to hết cỡ. Y khoát tay :
- Ấy... Chuyện này thì không thể được rồi. Tại hạ đã hứa là không thể tiết lộ danh tính của sư tôn cho bất cứ người nào.
- Thế là công tử buộc Tú Tú phải khảo chứng võ công của công tử.
- Sao... Lại đòi...
Tôn Quách chưa nói hết câu thì Tú Tú đã xuất thủ. Ngọn roi da từ ngọc thủ của nàng đánh thẳng tới, đầu roi có bọc chì công trực diện Tôn Quách.
Thế công của nàng cực kỳ bất ngờ, nhưng Tôn Quách vẫn kịp thi triển Miêu Hành cước thoát về sau hai bộ tránh né trong đường tơ kẽ tóc.
Ngọn roi da vừa chụp tới, khi Tôn Quách vừa dụng Miêu Hành cước tránh né thì nàng cũng thâu hồi ngọn roi lại, nhìn Tôn Quách, nói :
- Tôn công tử vừa dụng đến thuật Miêu Hành cước?
Tôn Quách sững sờ, ngơ ngác hỏi :
- Trình cô nương cũng biết Miêu Hành cước của tại hạ ư?
- Sao lại không biết chứ.
Tú Tú vừa nói vừa dịch thân đến trước hai bộ, ngọn roi da được nàng dồn chân ngươn vào, thoạt búng thẳng ra như một cây thương đâm tới yết hầu Tôn Quách.
Tôn Quách buộc miệng thốt :
- Ý Cha!
Miệng thì thốt nhưng hữu thủ Tôn Quách khoa lên với sự biến hóa thần kỳ khiến cho Tú Tú phải hoa cả mắt. Nàng cảm tưởng trước mặt mình là một rừng bản thủ dầy đặc, tất cả đều tiềm ẩn uy lực dũng mãnh.
Chát... Chát... Chát... Chát...
Liên tục ngọn roi da của Tú Tú bị những bóng ảnh thủ dầy đặc của đối phương cản phá một cách quyết liệt. Ngọn roi chạm vào ảnh thủ của Tôn Quách liền chùng hẳn lại.
Đỡ thẳng ngọn roi của Tú Tú bằng chưởng ảnh, Tôn Quách tưởng

đôi tay của mình sẽ bị ngọn roi vô tình của Tú Tú quất nát bét, nhưng thật là kỳ diệu, tay của y không sao cả mà còn buộc Tú Tú phải thu hồi binh khí.
Tôn Quách phấn chí nói :
- Đến lượt tại hạ đáp lễ đây.
Tôn Quách vừa nói vừa điểm mũi giày, thân pháp của y thoát cao ba trượng, trong tư thế của một con mèo, lướt theo ngọn roi da của Tú Tú, nhảy bổ tới, song thủ thì vươn ra trông chẳng khác nào thế vồ của mèo.
Sự phản kích của Tôn Quách vừa nhanh vừa linh hoạt và tiềm ẩn uy lực mãnh liệt, khiến cho Tú Tú hốt hoảng.
Nàng còn chưa kịp có phản xạ thì đôi cầm nả thủ theo thế chộp của mèo đã tới hai vai nàng rồi.
Tú Tú hốt hoảng thét lên :
- Miêu Chưởng Thần Thủ!
Một lần nữa Tôn Quách sững sờ bởi Tú Tú tuy nhận ra thế công của y nhưng tuyệt nhiên không có cách hóa giải.
Trong sự sửng sốt đó, Tôn Quách thấy Tú Tú không thể tránh né hai hóa giải thế Miêu Chưởng Thần Thủ của mình, nhưng không kịp thu hồi thế công lại, mặc dù trong tâm rất muốn thu hồi vì sợ đả thương nàng.
Tôn Quách biến sắc, khi mười đầu ngón tay chạm vào hai bờ vai nàng. Y bối rối giang rộng hai tay để tránh cho Tú Tú khỏi bị đả thương bởi thế công của mình, vô tình hành động đó của Tôn Quách khiến y lao sầm tới nàng.
Hai người chạm vào nhau, Tú Tú té ngửa ra sau, còn Tôn Quách thì nằm chồng lên người nàng.
Tú Tú thất sắc rít lên :
- Ngươi!
- Nàng!
Tôn Quách chỉ nói được bấy nhiêu thì cảm nhận thân mình bị nhấc bổng lên. Hai tai Tôn Quách nghe tiếng ù ù, rồi lưng nện thẳng xuống đất.
Rầm!
Tôn Quách thét lớn :
- Úi cha... Chết tiểu gia rồi!
Tôn Quách nằm dưới đất. Nếu vừa rồi Tôn Quách không kịp dụng một thế lộn trong bộ pháp Miêu Hành cước thì có lẽ xương sống y đã bị gảy làm hai.
Tôn Quách nhướng mắt nhìn. Đập vào nhãn quan của Tôn Quách là

trung phụ, mẫu thân của Trình Tú Tú, Hỏa Điểu đảo chủ.
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn Tôn Quách chầm chầm.
Tôn Quách từ từ đứng lên. Y vặn người khẽ thốt :
- Úi cha... Đau quá...
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn Tôn Quách không chớp mắt.
Khi Tôn Quách chạm và nhãn lực của Hỏa Điểu đảo chủ thì rúng động thần hồn. Y không khỏi than thầm :
- Úi cha. Gặp đại sát thủ rồi, lần này Tôn tiểu gia chắc toi mạng quá!
Trong ý niệm thì nghĩ vậy, nhưng Tôn Quách vẫn cố làm mặt giả lả.
Y ôm quyền xá Hỏa Điểu đảo chủ :
- Đa tạ tiền bối đã nương tay, Tôn Quách vô cùng bội phục, vô cùng bội phục.
Tôn Quách vừa nói vừa xá Hỏa Điểu đảo chủ. Y giả lả cười rồi nói :
- Vãn bối có công chuyện phải đi ngay, hẹn ngày khác sẽ tái kiến với tiền bối.
Tôn Quách vừa nói vừa quay lưng.
Tất nhiên trong tình huống đối mặt với Hỏa Điểu đảo chủ, Tôn Quách đã nghĩ chỉ còn một phương kế duy nhất là bỏ chạy thôi.
Y vừa toan dợm bước trổ Miêu Hành cước thì có tiếng hỏa điểu rúc trên đầu.
Quác!
Tiếng rúc khô khốc đó khiến Tôn Quách đứng sững, không dám cất bước.
Hỏa Điểu đảo chủ nói :
- Tiểu tử, nếu ngươi bước thêm một bước nữa thì hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi năm sau đó.
Tôn Quách từ từ quay lại :
- Dạ... Tiểu tử Tôn Quách không dám bước nữa.
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn thẳng vào mặt Tôn Quách :
- Tiểu tử... Khi nãy ngươi định làm nhục Tú nhi?
Tôn Quách khoát tay như đuổi ruồi bâu vào mặt. Y vừa khoát tay vừa nói :
- Tiền bối đừng hiểu lầm vãn bối. Vãn bối dù có gan bằng trời cũng không dám bức nhục Trình tiểu thư.
- Chính mắt ta thấy, và chính tay ta buộc ngươi phải rời khỏi thân thể Tú Tú.
Nghe Hỏa Điểu đảo chủ nói,Tú Tú đỏ chín mặt cúi nhìn xuống đất.
Tôn Quách gãi đầu :
- Tiền bối hiểu sai cho vãn bối rồi. Vãn bối giải thích sao đây với tiền bối. Khó nói quá... Khó nói quá.

- Tiểu tử chẳng khác gì lão quỷ sư tôn Trình Tử Quang. Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã ngập ngụa dục vọng dâm tà.
Tôn Quách lắc đầu, khoát tay :
- Tiền bối hiểu lầm rồi. Vãn bối không phải hạng người như tiền bối nói đâu và sư phụ cũng không phải hạng như tiền bối nghĩ đâu.
Hỏa Điểu đảo chủ hừ nhạt, lạnh lùng nói :
- Người còn binh vực cho lão quỷ nữa ư! Ta không biết thói trăng hoa vô tình của Trình lão tặc thì còn ai biết nữa!
- Tiền bối nói vậy quả là oan cho vãn bối và sư tôn quá. Tội cho vãn bối quá.
- Chính mắt ta thấy ngươi định bức nhục Tú nhi kia mà. Tôn Quách... Thầy ngươi như thế nào thì ngươi như thế nấy! Không xuống tay giết ngươi, nhưng bắt ngươi làm con tin để lão quỷ Trình Tử Quang phải đến gặp ta.
- Vãn bối quả là không có ý bức nhục Trình tiểu thư. Tiền bối hãy nghe vãn bối giải thích.
Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :
- Trình cô nương, khi nãy tại hạ lụn thế công Miêu Chưởng Thần Thủ, vì sợ tiểu thư bị trọng thương nên buộc phải chuyển thế chứ...
Tú Tú chau mày :
- Tôn công tử chuyển thể gì kỳ vậy?
Đáng ra Tôn công tử phải chộp trảo vào vai Tú Tú...
- Đúng đúng... Nhưng...
Hỏa Điểu đảo chủ cắt ngang :
- Tiểu tử đừng ngoa ngôn, lẻo sự nữa. Dù cho ngươi có ý tốt thì ra cũng bắt ngươi làm con tin để buộc lão sư phụ Trình Tử Quang của ngươi phải đến gặp ta.
Hỏa Điểu đảo chủ vừa nói dứt câu liền lắc vai với một bộ pháp thần kỳ, không khác gì cánh chim sắt lướt đến Tôn Quách.
Vừa nhác thấy Hỏa Điểu đảo chủ thi thố võ công, Tôn Quách liền dùng thuật Miêu Hành cước toan bỏ chạy.
Nhưng Hỏa Điểu đảo chủ như đọc được ý niệm của Tôn Quách nên khi gã vừa di động thân thì trảo công của bà đã chẳng khác nào mười móng vuốt của chim ưng vươn tới. Hữu thủ thì chộp vào gáy, tả thủ thì bấu vào vai phải.
Thế công của Hỏa Điểu đảo chủ vừa nhanh vừa chính xác, cùng với sự biến hóa ảo diệu phi thường.
Khi Tôn Quách vừa động chân thì trảo thủ đã chụp đến rồi. Thế chụp của Hỏa Điểu đảo chủ chẳng khác gì thế chộp của con chim ưng túm lấy con mồi.

Tình thế bất đắc dĩ, Tôn Quách bất nhẫn quay ngoắt lại :
- Tiền bối buộc vãn bối.
Cùng với lời nói đó, Tôn Quách trụ bộ, cũng vươn trảo như đôi vuốt mèo đỡ thẳng lấy trảo công của Hỏa Điểu đảo chủ.
Chát!
Bốn ngọn trảo bấu cứng vào nhau.
Tôn Quách giật mình, tóc gáy dựng đứng bởi cảm nhận áp lực khổng lồ tợ núi Thái đè lên đôi trảo công của mình. Y muốn rút trảo lại nhưng khổ nỗi đã bị trảo thủ của Hỏa Điểu đảo chủ bấu cứng.
Cùng lúc đó thì con hỏa điểu từ trên cao lao vụt xuống. Nó vươn hai chân chụp lên đầu Tôn Quách.
Tú Tú thất sắc thét :
- Mẹ!
Tôn Quách thì nhắm mắt than thầm :
- Mình tiêu thật rồi!
Y buột miệng buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não.
Tiếng thở dài của Tôn Quách còn đọng trên cửa miệng thì Hỏa Điểu đảo chủ buông trảo công của Tôn Quách, gằn giọng nói :
- Nếu lão sư tôn của ngươi không đến thì ta mới lấy cái mạng của ngươi.
Cùng với lời nói đó, Hỏa Điểu đảo chủ điểm luôn vào các huyệt Vĩ Lư, Bách Hội của Tôn Quách rồi ra dấu cho con Hỏa điểu bay lên không trung.
Đến lúc này Tôn Quách mới biết thủ cấp của mình vẫn còn nguyên trạng. Y nhìn Hỏa Điểu đảo chủ, ngập ngừng nói :
- Vãn bối vẫn còn sống à?

Hồi 22
Sóng gió trùng trùng

Lia cặp tinh nhãn sáng ngời lướt nhìn qua chúng quần hào đang đứng đối diện với mình, Thiên Phong lạnh nhạt nói :
- Các vị tìm tại hạ hay tìm cổ vật Long cốc?
Hàn Thiên tôn giả lên tiếng trước :
- Cát Tôn giá thấy ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài chứ?
Thiên Phong gật đầu :
- Tại hạ đã thấy.
- Thấy đại kỳ Cửu Trùng đài như thấy võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
- Đó là quy ước của giang hồ, tại hạ biết.
Thiên Phong vừa nói vừa không ngừng xếp tấm giấy hồng điều thành hình một nấm mộ.
Hàn Thiên nói :
- Các hạ đã biết quy ước đó, vậy Tôn giá có dám chống lại phán lịnh của mình chủ hay không?
- Tại hạ không phải là người của Tổng đàn võ lâm, cũng chẳng biết Đại Chu Thiên minh chủ muốn phán lịnh gì cho tại hạ?
Hàn Thiên hừ nhạt rồi nói :
- Tôn giá bất nhân, bất nghĩa, vì cổ vật Long cốc mà tán tận lương tâm tạo dựng ra huyết án Kim trang đại phủ. Nay còn định đem cả giọt máu cuối cùng của Khán Nhân trang chủ đi. Theo phán quyết của Chu Thiên Minh chủ, Tôn giá phải để Khán Như lại để Tổng đàn võ lâm truy nguyên căn cơ huyết án Kim trang đại phủ.
Thiên Phong lắc đầu :
- Võ lâm có quy luật của võ lâm. Thiên Phong có cái lệ của Cát Thiên Phong. Tại hạ không thể để mặc Khán Như trôi dạt giữa chốn tranh đoạt trên giang hồ.
- Thế là Tôn giá muốn chống lại lịnh của Tổng đàn võ lâm?
- Chưa một ai trong võ lâm có thể ra lịnh cho Cát Thiên Phong.
Hàn Thiên trừng mắt :
- Kể cả võ lâm Minh chủ?
- Đúng!
- Vậy là tôn giá đã xem thường tôn chỉ võ lâm giang hồ rồi.

Thiên Phong nhếch môi chìa hình nấm mồ vừa mới xếp đến trước mặt :
- Hàn Thiên hộ pháp thấy nấm mồ trên tay tại hạ chứ?
Hàn Thiên cau mày. Cùng với cái cau mày của Hàn Thiên, quần hào bất giác đồng thối lại nửa bộ.
Hàn Thiên nói :
- Tôn giá định một mình náo loạn quần hào ư?
- Khi Cát Thiên Phong trở thành nấm mồ như thế này thì các hạ mới có thể phán xét được tại hạ.
Thiên Phong buông một tiếng thở ra :
- Phía trước mặt tại hạ chỉ có một con đường. Con đường đó tại hạ sẽ dẫn Khán Như đi, và hy vọng sẽ không có những nấm mồ theo mỗi bước chân của Cát Thiên Phong.
Chàng nhìn lại Khán Như :
- Khán Như... Thúc thúc đưa con đi!
Thiên Phong mỉm cười với Khán Như, rồi mới thả bước tiến thẳng về phía quần hào.
Khán Như bám sát sau lưng Thiên Phong, và Lão bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ là người đoạn hậu.
Theo mỗi bước chân của Cát Thiên Phong, cục trường bỗng chốc trở nên căng thẳng tột cùng.
Bắc Thần Kỳ Hiệp Đồng Lĩnh lên giọng nói :
- Tôn giá muốn rời khỏi đây phải nói cho quần hào biết về vụ huyết án của Kim trang Trang chủ Khán Nhân.
Thiên Phong vừa đi vừa đáp lời Bắc Thần Đông Lĩnh :
- Cát mỗ không có gì để nói.
- Tôn giá là người trong cuộc mà chẳng có gì để nói ư?
Chàng buông một câu cụt lủn :
- Không!
Hàn Thiên tôn giả nói lên bằng giọng của bấc trưởng thượng :
- Cát Thiên Phong... Người thị võ công cao cường thì đừng trách quần hào võ lâm cậy thế đông bức ép ngươi.
Hàn Thiên vừa nói vừa toan phát lệnh đại kỳ Cửu Trùng đài để quần hào liên thủ tập kích Cát Thiên Phong.
Hữu thủ của Hàn Thiên tôn giả vừa đặt vào cán ngọn đại kỳ thì tinh nhãn của Thiên phong cũng đóng đinh vào mặt gã.
- Hộ pháp là nấm mồ đầu tiên!
Nấm mồ giấy do Thiên Phong xếp bằng tấm giấy hồng điều rơi thẳng như một cánh diều là là đáp xuống ngay trên cánh tay của Hàn Thiên tôn giả.

Thiên Phong tiếp tục rảo bước vừa đi vừa nói :
- Tôn giá thừa hiểu ý nghĩa của hình giấy đó?
Hàn Thiên tôn giả vo nắm mồ giấy, nhìn Thiên Phong, gằn giọng nói :
- Thiên Phong Lãnh Nhân, một mình ngươi sao có thể chống lại quần hào!
Miệng thì nói, tay Hàn Thiên tôn giả toan vũ lộng đại kỳ Cửu Trùng đài phát lệnh võ lâm, nhưng y chưa kịp thực hiện ý định đó thì đã sững người.
Đôi Ma Hoàn Đoạt mạng tợ như hai
Lưỡi tầm sét xé toạc bóng đêm ghim tới thân pháp Hàn Thiên tôn giả.
Một chiếc thì công phá yết hầu, chiếc còn lại thì đập nát chấn thủy của Hàn Thiên.
Cát Thiên Phong xuất thủ lấy mạng Hàn Thiên tôn giả, mà gã thì như không kịp có một hành động phản xạ nào.
Đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng sau khi lấy mạng Hàn Thiên tôn giả liền rút trở lại và nằm gọn trong lòng song thủ của Cát Thiên Phong.
Hàn Thiên tôn giả gần như đã biến thành pho tượng bất động, hai mắt mở trừng trừng, có lẽ cái chết đến với gã quá nhanh, nhanh đến độ gã chẳng kịp thốt lời nào và cũng chẳng kịp nằm xuống nên đành phải nhận một cái chết đứng như tượng đá.
Cái chết của Hàn Thiên tôn giả khiến quần hào rúng động. Mọi người bất giác e dè, và lộ rõ sự lúng túng ra mặt.
Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh ngập ngừng nói :
- Tôn giá đã quyết định một mình chống lại quần hào võ lâm?
- Tại hạ chẳng muốn giết người nhưng nếu bị bắt buộc thì cũng phải nhúng tay vào máu.
Thiên Phong vừa nói vừa dấn bước đi tiếp. Khán Như vẫn bám sát theo chàng.
- Đông Lĩnh đại hiệp cũng muốn chặn đường tại hạ như Hàn Thiên hộ pháp?
Đông Lĩnh lúng túng, lão ngập ngừng nói :
- Lão chỉ muốn tôn giá để Khán Như lại.
Thiên Phong đáp một chữ cụt lủn, ẩn chứa sắc na khủng bố của một sát thủ vô tâm :
- Không!
Tiếng nói khô khốc lạnh lùng của chàng khiến quần hào bất giác phải đặt tay vào binh khí. Cục trường trở nên căng thẳng tột cùng.
Sự phẫn nộ của Thiên Phong khiến ai cũng e dè. Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh cố giữ vẻ ôn hòa, lấy giọng từ tốn nói :

- Tôn giá hiểu cho lão. Kim trang Trang chủ đã từng đối với lão như huynh đệ thủ túc, nay Kim trang Trang chủ gặp kiếp họa bởi...
Lão ngập ngừng bỏ lửng câu nói, rồi nói tiếp :
- Kim trang Trang chủ chỉ còn mỗi một mình Khán Như là giọt máu duy nhất còn lưu lại trên cõi nhân gian này. Tôn giá chẳng lẽ...
Thiên Phong tiếp lời Đông Lĩnh :
- Khán Như sẽ đi cùng với tại hạ!
- Tôn giá buộc chúng ta phải thất lễ với Tôn giá rồi.
- Tại hạ đã nói hết lời, không cần thiết phải giãi bày với các vị nữa.
Thiên Phong nói xong, chàng ta cắp ngang hông Khán Như. Chàng nhìn quần hào :
- Chúng ta sẽ gặp tại!
Chàng dứt lời liền điểm mũi giày toan trổ thuật khinh thân thượng thừa băng mình đi thì có một đạo phách không chưởng với sức mạnh bài sơn đảo hải cuốn tới.
Mặt của Thiên Phong lộ hẳn những nét bất nhẫn. Chàng không tránh đạo phách không chưởng mà tiếp tục thi thố thuật khinh công thần kỳ lướt lên cao ba trượng đạp lên sóng chưởng băng về phía trước.
Khinh thân thần kỳ quán tuyệt của Thiên Phong khiến quần hào nghệch mặt mà nhìn.
Với thuật pháp như đằng vân cởi gió, Thiên Phong vút qua đầu Bắc Thần Đông Lĩnh.
Cùng lúc một giọng nói ôn hòa cất lên :
- Lão đệ chưa thể đi được!
Giọng nói ồn ồn của võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên buộc Thiên Phong phải hạ thân xuống phía sau quần hào, hữu thủ của chàng vẫn cặp Khán Như.
Đại Chu Thiên chắp tay sau lưng, hai bên là hai hàng cung thủ, tất cả đã sẵn sàng buông tên nhắm vào Cát Thiên Phong.
Hai người đối mặt với nhau.
Quần hào Trung Nguyên thoạt trở thành những kẻ bàng quan trước hai đại cao thủ quán tuyệt của võ lâm.
Buông một tiếng thở ra, Thiên Phong nói :
- Minh chủ không muốn tại hạ rời khỏi đây?
- Lão đệ có thể rời khỏi đây, nhưng nhất thiết phải để Khán Như lại.
Thiên Phong lắc đầu :
- Không... Khán Như phải đi cùng với Cát Thiên Phong.
- Huynh có thể bỏ qua cho lão đệ hành động giết Hàn Thiên hộ pháp nhưng không thể bàng quan mặc nhiên để lão đệ đưa Khán Như đi.
- Nói thẳng ra là Minh chủ không muốn Thiên Phong cùng với Khán

Như đi?
- Không sai, bởi huyết án Kim trang Trang chủ Nhị đệ còn trong vòng uẩn khúc, mà kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất chính là lão đệ.
Thiên Phong cười khẽ :
- Hay lắm... Nói như Minh chủ cũng có lý nhưng Thiên Phong đã có ước hẹn với Minh chủ rồi.
- Lão đệ quả là có hẹn với ta, nhưng đó là chuyện của một năm sau tại ải Nhạn Môn. Còn trong hiện tại thì ta buộc phải bảo bọc cho Khán Như.
- Thiên Phong không thể bảo bọc cho Khán Như được sao?
- Không được!
- Vậy Thiên Phong buộc phải lìa khỏi đây bằng chính bản lĩnh của mình.
Đại Chu Thiên nhún vai :
- Hai bên huynh là những đại cung thủ bách phát bách trúng. Ta biết võ công của lão đệ vô cùng cao siêu, nhưng e rằng lão đệ khó mà vượt qua những đại cung thủ này đó!
- Minh chủ không nghĩ đến Khán Như ư! Khán Như hiện ở trong tay Thiên Phong.
Đại Chu Thiên cau mày :
- Khán Như ư! Chẳng lẽ lão đệ định dụng Khán Như làm mộc đỡ cho lão đệ sao?
- Nếu Minh chủ cho rằng mình có thể bảo bọc được cho Khán Như thì sẽ không ban lịnh cho bọn cung thủ xạ tiễn.
Thiên Phong nói đúng đấy chứ? Còn nếu như Minh chủ chỉ nói mà không có tâm thì tất cả mọi người sẽ là nhân chứng cho cuộc thảm sát này.
Lời của chàng khiến Đại Chu Thiên bỗng chốc trở nên bối rối và lúng túng.
- Thiên Phong lão đệ bức ép ta đấy à?
Thiên Phong lắc đầu :
- Thiên Phong nào dám bức ép võ lâm Minh chủ. Vừa rồi nếu Thiên Phong không dụng đến khinh thân Lưu Thủ Hành Vân thì ngọn phách không chưởng của huynh có lẽ đã di hại đến Khán Như rồi. Một chưởng đó, Thiên Phong ghi tạc vào tâm và sẽ đáp lại huynh vào năm sau. Cáo từ!
Thiên Phong rảo bộ tiến thẳng đến
trước.
Đại Chu Thiên thấy rõ sự cương quyết của chàng, nhưng không biết xử trí như thế nào. Y bối rối nhưng cuối cùng cũng thét lớn :

- Đứng lại!
Thiên Phong dừng bước nói :
- Minh chủ sẽ hạ lịnh cho bọn cung thu xạ tiễn đấy chứ?
- Ngươi đừng buộc ta!
- Tại ải Nhạn Môn, Minh chủ, Thiên Phong và Nhị ca Kim trang Trang chủ đã từng kết nghĩa kim bằng. Hôm nay, Nhị ca đã ra đi chỉ còn lại Thiên Phong và Minh chủ, chẳng lẽ sợi dây kim bằng mong manh kia sẽ đứt nốt phần còn lại?
Thiên Phong quay lại nhìn thẳng vào mặt Đại Chu Thiên :
- Trên cương vị Minh chủ, sẽ có rất nhiều việc mà Tôn giá phải làm. Còn huyết án của Nhị ca, một năm sau tại ải Nhạn Môn, Thiên Phong sẽ giải tỏa cho tôn giá.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài, rồi trở bộ tiếp bước bỏ đi.
Bọn cung thủ không rời mắt khỏi chàng, tên thì đã được giương sẵn chỉ chờ đợi Đại Chu Thiên phát lịnh.
Khoảng cách giữa Thiên Phong và bọn cung thủ càng lúc càng rút ngắn lại.
Trong khi Đại Chu Thiên minh chủ thì cứ giương mắt nhìn chàng mà không biết phải xử trí như thế nào.
Thiên phong bước qua hàng cung thủ.
Đại Chu Thiên buông một tiếng thở dài.
Thiên Phong nói :
- Đa tạ huynh đã mở khai lộ.
Thiên Phong dứt lời, lắc vai thi triển khinh thuật siêu phàm thoát đi.
Khi bóng chàng đã mất vào màn đêm dày đặc thì Đại Chu Thiên mới như sực tỉnh.
Lão nhìn lại quần hào, trang trọng nói :
- Các vị kể từ bây giờ bổn tọa khởi phát lịnh kỳ Cửu Trùng đài truy sát Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Bất cứ ai là người của võ lâm cũng đều có quyền sát tử Thiên Phong.

Hồi 23
Thiên Long tự

- Thúc thúc đưa Khán Như đi đâu vậy?
Thiên Phong nhìn lại Khán Như :
- Thúc thúc sẽ đưa Khán Như lên một nơi rất vui và sẽ không còn ai quấy rầy đến Khán Như nữa.
Khán Như sa sầm mặt :
- Thúc thúc không đưa Khán Như về Kim gia trang hả? Thúc thúc hãy nói thật cho Khán Như biết đi, đã có chuyện gì xảy ra cho Kim gia trang rồi?
- Sau này thúc thúc sẽ nói cho Khán Như biết.
- Khán Như muốn biết ngay bây giờ hà.
Khán Như dằng tay Thiên Phong :
- Thúc thúc... Khán Như muốn biết ngay bây giờ.
- Khán Như còn nhỏ, khi nào lớn lên thúc thúc sẽ nói.
Khán Như phụng phịu :
- Nếu thúc thúc không nói thì phải đưa Khán Như về Kim trang đại phủ.
Thiên phong thở ra, nhìn Khán Như, nói :
- Kim trang đại phủ đâu còn nữa mà thúc thúc đưa Khán Như về!
Khán Như tròn mắt :
- Sao... Thúc thúc nói gì kỳ vậy?
Thiên Phong gượng cười, vuốt tóc Khán Như :
- Khi nào khán Như lớn lên chút nữa, thúc thúc sẽ nói.
Khán Như dậm chân :
- Thúc thúc không nói, Khán Như không thèm đi với thúc thúc nữa đâu. Khán Như sẽ tự mình tìm đường trở về Kim trang đại phủ, dù có xảy ra chuyện gì cũng được.
- Khán Như... Không phải thúc thúc không muốn đưa con về Kim trang đại phủ mà chỉ vì bây giờ chưa phải là lúc.
Thiên Phong nắm tay Khán Như :
- Khán Như có thích gặp lại mẫu thân không?
Khán Như gật đầu reo lên :
- Thúc thúc đưa con đến gặp mẹ à?
Thiên Phong gật đầu :

- Thúc thúc đưa con đến một nơi thật an toàn rồi sẽ đưa mẹ con đến gặp con. Khán Như chịu chứ?
Khán Như gật đầu.
Thiên Phong ngồi xuống cõng Khán Như lên lưng, rồi nhắm hướng dãy núi Ngũ Đài sơn trổ khinh thuật băng mình lướt đi.
Thiên Long tự
Thiên Phong vừa đặt chân đến trước cổng tam quan tòa cổ tự Thiên Long thì tiếng khánh chuông vang lên.
Boong...
Khi tiếng Đại Hồng chung vừa dứt thì Thiên Phong bước qua cửa tam quan để vào bên trong. Chàng chưa kịp rảo bước hướng về phía gian Đại Hồng bảo điện thì rầm rập bốn võ tăng từ trong băng ra. Tất cả đều cầm binh pháp vây lấy chàng.
Khán Như hốt hoảng ôm cứng lấy Thiên Phong :
- Thúc thúc!
Một vị võ tăng chấp tay nói :
- A Di Đà Phật! Thí chủ muốn vào Đại Hồng bảo điện?
Thiên Phong chấp tay xá vị võ tăng đó :
- Tại hạ muốn diện kiến phương trượng Đại Trí thiền sư.
- A Di Đà phật! Thí chủ biết quy lệ của Thiên Long cổ tự?
- Tại hạ biết.
Thiên Phong vừa nói vừa rút chiếc sáo nhìn bốn vị võ tăng :
- Mời tứ Thiên Vương đại sư!
- Chúng bần tăng không khách sáo.
Vị võ tăng đó dứt lời liền vung bổng pháp đập tới Thiên Phong một gậy. Ngọn bổng pháp của vị võ tăng bổ thẳng xuống đỉnh đầu Thiên Phong tiềm ẩn một sức mạnh khủng khiếp.
Khi đầu gậy còn cách đỉnh đầu chàng một gang tay thì ngọn sáo trúc đã điểm tới thẳng lấy nó.
Chát...
Tưởng đâu lần chạm thẳng đỡ thẳng đó cây sáo trúc của Thiên Phong sẽ vỡ nát, nhưng không, sau âm thanh khô khốc đó, sáo và gậy chạm thẳng vào nhau thì ngọn bổng pháp bật ngược trở lại cũng lúc cước pháp của Thiên Phong điểm tới vùng hạ đẳng của vị võ tăng.
Mũi giày của chàng vừa chạm đến tăng bào của vị võ tăng liền thu ngay lại.
Thiên Phong nói :
- Đa tạ đại sư!
Lời còn chưa dứt trên môi chàng thì ba vị võ tăng còn lại chia thành

ba hướng theo hình chữ phẩm đồng loạt múa bổng pháp, tạo thành những nan hoa nhoang nhoáng ép tới chàng. Tiếng gậy xé gió vùn vụt, ngỡ như chung quanh Thiên Phong vừa xuất hiện một trận cuồng phong đang chực chờ cuốn lấy chàng.
Khi ba chiếc nan hoa do ba vị võ tăng thi triển chực chụp xuống thân pháp Thiên Phong thì chàng như chiếc pháo thăng thiên vút lên cao ba trượng. Ba ngọn đả bổng pháp đồng loạt thọc tới, đan chéo vào nhau. Nếu như Thiên Phong không kịp thoát lên thì đã bị ba chiếc trường côn gông lại.
Tất cả diễn biến chỉ xảy ra trong chớp mắt. Từ trên cao Thiên Phong hạ thân xuống đứng ngay trên những trường côn. Chàng hạ thân nhẹ nhàng, nhưng ba vị võ tăng Thiên Long tự ngỡ như phải đỡ cả một ngọn núi Thái đè lên binh khí mình.
Cả ba đồng hiệp lực dồn nội lực giữ trường côn để khỏi phải buông chúng bởi sức trì khủng khiếp do Thiên Phong tạo ra.
Rắc...
Cả ba ngọn côn đều gảy ngang. Ba vị võ đăng đồng loạt thối hai bộ.
Thiên Phong chắp tay ôm quyền xá :
- Đa tạ ba vị đại sư!
- Thí chủ đã qua được Tứ Thiên trận pháp. Mời thí chủ vào trong!
Thiên Phong mỉm cười.
Khán Như lí nhí nói :
- Thúc thúc thật là tài!
- Chỉ tiếc thúc thúc luôn là kẻ đến muộn!
Thiên phong vừa nói vừa cõng Khán Như rảo bước về phía Đại Hồng bảo điện. Chàng chưa kịp bước lên những bậc tam cấp thì Đại Trí thiền sư cùng với hai tiểu tăng từ trong bước ra.
Đại Trí thiền sư lần chuỗi bồ đề, gật đầu xá Thiên Phong :
- Tứ Thiên trận pháp không thể cản chân được Tôn giá.
- Nhưng đâu phải ai cũng có thể vượt qua Tứ Thiên trận pháp của tăng huynh?
- A Di Đà Phật! Cản chân được Cát Thiên Phong mới hay, chứ đối với mấy người khác thì lão nạp đâu còn hứng thú với võ thuật của phật môn nữa.
Thiên Phong mỉm cười :
- Võ lâm Trung Nguyên không chỉ có mỗi mình Thiên Phong. Sắp tới đây tăng huynh sẽ được chứng kiến nhiều đại cao thủ của võ lâm nữa.
Đại Trí thiền sư nhướng mày :
- A Di Đà Phật! Hay quá... Hay quá. Càng có nhiều cao thủ thì võ học

Trung Nguyên càng phát dương quang đại. Thiên Long cổ tự chẳng còn nhàm chán với sự tĩnh lặng nữa.
Đại Trí thiền sư đeo chuỗi hạt vào cổ nói tiếp :
- Cát lão đệ vào chứ?
- Thiên Phong chỉ sợ tăng huynh không muốn Đại Hồng bảo điện nhuốm bụi đường của khách giang hồ.
- Không không... Cát lão đệ đến là lão tăng đây thú lắm rồi.
Hai người trở vào Đại Hồng bảo điện.
Đại Trí thiền sư như đã biết chiếc chắc Cát Thiên Phong sẽ vượt qua trận pháp Tứ Thiên vương nên đã pha sẵn một bình trà đãi chàng.
Đại Trí thiền sư nhìn Khán Như :
- Tiểu nữ đây là gì của Cát lão đệ?
- Đây là điệt nữ của Thiên Phong.
- Té ra là vậy lão nạp lại cứ nghĩ khác.
Đại Trí thiền sư nhìn Khán Như :
- Tiểu nữ tục danh là gì?
Khán Như khép nép nói :
- Dạ... Tiểu nữ họ Khán tên Như.
- Được lắm... Khán Như.
Đại Trí thiền sư tiểu đồng đứng bên phải :
- Giác Giới, tới thời khắc đánh chuông rồi đó.
- Thưa vâng.
Giới bước đến chiếc Đại Hồng chung, rồi dùng đầu cụng thật mạnh.
Boong...
Tiếng khánh chuông vang lên lồng lộng, trong khi Khán Như ngỡ chiếc đầu Giác Giới sẽ bị vỡ tung ra sau lần đánh chuông bằng cách thức đó.
Thiên Phong mỉm cười nói :
- Không ngờ chỉ mới có hai năm mà tăng huynh đã luyện thành Thiết Đầu công cho Giác Giới.
Đại Trí thiền sư phấn chấn nói :
- Còn nhiều thứ lắm. Phải nói võ học của phật môn càng nghiên cứu càng thấy hay vô cùng. Một lát nữa lão nạp sẽ cho Cát lão đệ thấy.
Đại Trí nói xong, bất ngờ nhìn Thiên Phong, buông một tiếng thở dài :
- Nhưng bần tăng vẫn anh ách trong lòng.
- Tăng huynh có tâm sự gì?
- Lão nạp luyện công mãi, nghiên cứu mãi võ học của phật môn nhưng vẫn không sao qua được Cát lão đệ.
Lão rót trà ra chén :

- Lão nạp chỉ muốn thắng Cát lão đệ để buộc lão đệ phải ở mãi trong cổ tự này cùng với ta sáng đàm đạo, chiều khảo cứu võ công của phật gia.
Đại Trí thiền sư đẩy chén trà về phía Thiên Phong :
- Cát lão đệ uống trà đi!
- Đa tạ tăng huynh!
Thiên Phong bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn.
Đại Trí thiền sư nheo mắt với chàng. Lão từ tốn nói :
- Lần này Cát lão đệ quá vãng Thiên Long cổ tự chắc có việc nhờ đến lão nạp rồi phải không?
Thiên Phong khẽ gật đầu.
- Lão nạp nhìn Cát lão đệ là biết ngay mà.
Đại Trí thiền sư quay lại tiểu đồng đứng bên trái :
- Giác Chánh... Ngươi đưa tiểu nữ đây ra ngoài hoa viên xem hoa ngắm bướm.
Thiên phong nhìn lại Khán Như :
- Khán Như... Con ra ngoài hoa viên cùng nhị vị tiểu tăng xem hoa ngắm bướm nhé.
Khán Như nhìn Thiên Phong, khẽ gật đầu.
Giác Chánh và Giác Giới cùng với Khán Như rời Đại Hồng bảo điện.
Đại Trí thiền sư hối hả hỏi Cát Thiên Phong :
- Cát lão đệ chắc vẫn còn nhớ những giao ước với lão nạp này chứ?
- Thiên Phong đã đến đây thì sao lại không nhớ những giao ước của tăng huynh chứ?
Đại Trí thiền sư xuýt xoa :
- Thế thì tốt lắm rồi. Lão nạp chỉ sợ Cát lão đệ quên những giao ước hôm nào thôi.
Đại Trí thiền sư bưng chén trà. Lão nhấp một ngụm nhỏ, lấy giọng nói :
- Cát lão đệ đến đây chắc có chuyện muốn nhờ lão nạp này?
Thiên Phong gật đầu.
Đại Trí thiền sư hấp tấp nói :
- Cát lão đệ muốn nhờ lão nạp chuyện gì? Hê... Lão nạp ở Thiên Long tự nhưng vẫn biết chuyện ngoài giang hồ đấy nhé. Có phải Cát lão đệ đến Thiên Long tự lần này vì vụ huyết án Kim trang đại phủ?
Thiên Phong mỉm cười từ tốn nói :
- Thiên Phong chưa nói mà tăng huynh đã đoán ra. Thiên Phong chắc không cần phải nói nữa.
Đại Trí thiền sư xoa đầu :

- Huyết án Kim trang đại phủ quả làm chấn động võ lâm. Trong võ lâm, người dám mở cuộc huyết sát đối với Kim trang đại phủ đây? Ai cũng biết Kim trang Trang chủ là bằng hữu thủ túc với Đại Chu Thiên minh chủ và Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong, ngoài ra còn bao nhiêu đại cao thủ nữa đã từng là thượng khách của Kim trang Trang chủ.
Đại Trí thiền sư buông một tiếng thở ra, nhìn Thiên Phong, nói :
- Theo lão đệ, hung thủ là ai?
- Thiên Phong không thể trả lời câu hỏi của tăng huynh.
- Thế mà lão tăng này lại nghe...
Thiên Phong cướp lời Đại Trí thiền sư :
- Tăng huynh nghe thiên hạ bàn tán về Thiên Phong?
Lão tăng Thiên Long tự ngập ngừng một lúc rồi gật đầu :
- Lão nạp nghe, nhưng không tin. Lão nạp không tin nhưng có thể võ đoán người sát hại phải là một kẻ rất gần với Kim trang Trang chủ.
- Thiên Phong sẽ tìm ra người đó.
- Điều đó chắc không khó với Song Hoàn Lãnh Nhân. Chỉ cần Cát lão đệ tìm ra người giữ cổ vật Long cốc thì y chính là hung thủ.
- Thiên Phong có cùng ý niệm với tăng huynh.
- Thế là ta đã giúp lão đệ rồi nhé. Còn bây giờ thì lão đệ muốn nhờ gì lão tăng thô thiển này?
- Đệ muốn gởi Khán Như lại Thiên Long tự một thời gian, tăng huynh thấy có thể được không?
- Ồ... Tất nhiên là được rồi. Miễn là Cát lão đệ thực hiện đúng những giao ước của ta.
- Đệ không quên những giao ước của huynh.
- Thế thì tốt.
Đại Trí thiền sư vừa nói vừa đứng lên bước nhanh ra đóng cửa lại. Lão tăng hí hửng quay trở vào. Lão vừa đi vừa nói :
- Lão nạp không giấu gì Cát lão đệ. Từ lúc khảo chứng võ công lần trước với Cát lão đệ đến nay, lão nạp thô thiển này đã luyện thành thêm ba thứ tuyệt nghệ của phật gia nữa. Đó là Thiết Đầu công, Đồng Tử công, và cả Túy Vương quyền. Không biết với nhưng thứ tuyệt nghệ đó Cát lão đệ có vượt qua ta được không?
- Thiên Phong vô cùng khâm phục tăng huynh, nhưng nếu không vượt qua tăng huynh thì mãi mãi Thiên Phong phải ở trong Thiên Long tự, thì sao có thể truy nguyên hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ?
Đại Trí thiền sư sa sầm mặt :
- Cát lão đệ vẫn thắng lão nạp à?

- Không thắng cũng phải thắng.
- Được rồi, chúng ta bắt đầu nhé. Đầu tiên lão nạp thô thiển này sẽ dùng Thiết Đầu công đó.
- Thiên Phong không làm tăng huynh thất vọng đâu.
Chàng vừa nói vừa đứng lên. Miệng Thiên Phong điểm một nụ cười, trong khi Đại Trí thiền sư lại tỏ ra háo hức vô cùng. Chàng bước đến trước chiếc Đại Hồng chung, chắp tay sau lưng :
- Mời tăng huynh!
- Cát lão đệ cẩn thận đấy nhé!
- Khảo chứng võ công với tăng huynh thì đệ không thể coi thường rồi.
Đại Trí thiền sư rùn tấn, rít một luồng chân ngươn thật sâu. Lão nâng dần hai tay lên ngực, rồi bất ngờ bung mạnh đôi song thủ rề phía trước như người nông phu vung tay rải thóc.
Ngay lập tức một luồng hấp lực khủng khiếp xuất hiện cuốn về phía Cát Thiên Phong.
Luồng hấp lực cuồn cuộn quấn quanh Thiên Phong để kéo chàng rút về phía lão tăng Thiên Long tự.
Hai vạt áo trường y của Thiên Phong phất phần phật bởi luồng hấp khí do Đại Trí thiền sư tạo ra.
Mặc dù thi triển hấp tự khí công đến tầng thứ mười, nhưng tuyệt nhiên Đại Trí thiền sư không sao kéo dịch hai chân chàng nhích động. Hai chân Thiên Phong với thế Thiên Cân Trụy dính chặt xuống sàn đại điện. Những âm thanh rắc rắc phát ra dưới đế giày chàng bởi sàn Đại Hồng bảo điện phải chịu một sức nặng khủng khiếp như núi Thái đè lên, sàn đại điện bắt đầu rạn nứt những đường chỉ do Thiên Phong dụng thuật Thiên Cân Trụy áp chế lại hấp lực khí công của Đại Trí thiền sư.
Đại Trí thiền sư bất ngờ thét lớn :
- Lần này thì lão nạp thắng Cát lão đệ rồi!
Lão nói xong liền giũ mạnh hai ống tay áo tăng bào, thân pháp tợ một mũi phi tiễn lao thẳng tới Cát Thiên Phong, dùng đầu húc vào vùng thượng đẳng của chàng.
Thế công của Đại Trí thiền sư vô cùng lợi hại, bởi nó vừa bất ngờ vừa dũng mãnh, lại buộc đối phương phải đối phó trong tình thế thụ động.
Thiên Phong vừa nhác thấy Đại Trí thiền sư nói dứt câu, vừa giũ đôi ống tay áo tăng bào, liền giải tỏa ngay thuật Thiên Cân Trụy. Chàng phản xạ thật nhanh, chuyển hóa từ thuật Thiên Cân Trụy sang tuyệt kỹ khinh pháp Lưu Thủy Hành Vân, lướt lên cao ba trượng.

Mặc dù Thiên Phong phản ứng nhanh ngoài một cái chớp mắt nhưng thân pháp của chàng vừa bốc lên thì chiếc đầu của vị lão tăng Thiên Long tự cũng lướt đến rồi.
Thiên Phong vươn hữu chưởng đặt vào đầu lão tăng làm điểm tựa, cong người như con giao long uốn thân quăng mình lên không trung.
Boong...
Đầu của Đại Trí thiền sư công hụt mục tiêu nện thẳng vào chiếc Đại Hồng chung sau lưng chàng.
Tiếng khánh chuông vang lên lồng lộng, rồi nhanh chóng biến thành những tiếng rè rè.
Chiếc Đại Hồng chung, chịu lực húc đó, tợ như hứng cả một tảng thiên thạch đập thăng, không chịu nổi liền rạn nứt, rồi vỡ ra thành bốn mảnh rơi xuống sàn Đại Hồng bảo điện.
Đại Trí thiền sư hóa giải Thiết Đầu công, sững sờ nhìn những mảnh vỡ của chiếc Đại Hồng chung. Lão thừ người, lẩm nhẩm nói :
- Ơ... Cái chuông của ta... Cái chuông của ta!
Lão tăng Thiên Long tự ôm lấy một mảnh vỡ của chiếc Đại Hồng chung, tức tưởi, vừa sụt sùi khóc vừa nói :
- Thôi rồi chiếc Đại Hồng chung của ta... Cát lão đệ... Lão tăng phải làm sao đây... Phải làm sao đây?
Thiên Phong bước đến sau lưng Đại Trí thiền sư.
Lão tăng Thiên Long tự nhìn chàng :
- Thiên Phong lão đệ phải làm sao cho chiếc Đại Hồng chung trở lại như cũ?
- Tăng huynh tìm người đúc lại Đại Hồng chung.
- Đúc lại Đại Hồng chung. Khó quá...Khó quá...
- Khó hay không thì tăng huynh cũng phải đúc lại chuông. Đại Hồng chung bị bể nhưng Thiên Phong vô cùng thán phục tuyệt nghệ Thiết Đầu công của tăng huynh.
Chàng vừa dứt câu Đại Trí thiền sư liền rú lên thổn thức. Lão vừa khóc vừa nói :
- Lão nạp thô thiển này luyện thành Thiết Đầu công cũng chỉ có thể đánh bể Đại Hồng chung mà chẳng làm gì được Cát lão đệ.
- Tăng huynh còn hai tuyệt nghệ nữa mà!
Đại Trí thiền sư bất ngờ là đứng sổng lên. Lão xoa đầu :
- Đúng rồi... Đúng rồi... Lão nạp thô thiển này còn những hai tuyệt nghệ Phật môn là Đồng Tử công và Túy Vương quyền. Nhứt định ta sẽ bắt Cát lão đệ phải thua ta mới được.
Lão vuốt râu :
- Ta lại bắt đầu chứ?

Thiên Phong lắc đầu :
- Tăng huynh quên quy ước rồi sao?
- Ơ...
Một việc thì một tuyệt công. Thiên Phong đã tiếp Thiết Đầu công của tăng huynh rồi, còn Đồng Tử công và Túy Vương quyền chắc tăng huynh phải chờ đến dịp khác.
Đại Trí thiền sư tròn mắt, ngây mặt nhìn Thiên Phong :
- Nói như Cát lão đệ thì lão nạp thô thiển này lại phải chờ đến dịp khác nữa ư?
- Tất nhiên như vậy rồi!
Đại Trí thiền sư rũ người :
- Lão nạp này phải chờ ư... Phải chờ ư?
- Đây là giao ước của tăng huynh lập ra mà!
- Lão nạp lại thua Cát lão đệ nữa rồi.
ôi tội nghiệt cho lão nạp... Tội nghiệt cho lão nạp!
Đại Trí thiền sư vừa nói vừa cúi mặt đi phía cửa hậu Đại Hồng bảo điện.
Lão vừa đi vừa nói :
- Lão nạp lại phải chờ... Lại phải chờ...
Thiên Phong nhìn theo sau lưng Đại Trí thiền sư mà nghĩ thầm :
- “Không ai có thể tin được một người từ bỏ cõi tục lụy tìm vào cõi tịnh tu, thế mà vẫn say mê võ công như vị hòa thượng này!”

Hồi 24
Trên đường bôn tẩu

- Thánh Cô, Chỉ Ngọc đã chuẩn bị xong tất cả rồi.
Bình Nhi nhìn ra ngoài ô cửa sổ :
- Chúng ta sẽ đưa Nghiêm phu nhân đi ngay trong đêm nay. Bên ngoài, người của Tổng đàn võ lâm vẫn chú nhãn vào chúng ta chứ?
- Phía trước lúc nào cũng có người của Tổng đàn võ lâm canh gác.
Bình Nhi quay lại hỏi Chỉ Ngọc :
- Ai vậy?
- Án ngữ phía trước là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.
- Mạc Lịnh Cẩn? Ngoài ra còn những ai nữa?
- Chỉ có Mạc Lịnh Cẩn thôi, nhưng mấy hôm nay bên ngoài đã có dấu hiệu của những cao thủ Quỷ môn.
Mặt Bình Nhi cau hẳn lại. Nàng lộ vẻ lo lắng, quay lại hỏi Chỉ Ngọc :
- Quỷ môn ư?
Chỉ Ngọc gật đầu :
- Cô cô chúng ta đi ngay hay phải chờ thời cơ thuận lợi mới đưa Nghiêm phu nhân đi?
Bình Nhi nhíu mày suy nghĩ :
- Nghiêm phu nhân không thể ở đây được nữa rồi.
Bình Nhi đứng lên bước đến trước mặt Chỉ Ngọc :
- Chỉ Ngọc, ta có phương cách này.
- Cô cô chỉ giáo.
- Chỉ Ngọc sẽ hóa trang thành Bình Nhi, đi bằng cửa hậu. Chỉ Ngọc cố gắng che giấu hành tung càng lâu càng tốt. Bọn cao thủ Quỷ môn và Mạc Lịnh Cẩn chắc chắn sẽ bị lôi cuốn theo Chỉ Ngọc, đến khi họ phát hiện được thì Bình Nhi và Nghiêm phu nhân đã đi xa rồi.
- Chỉ Ngọc sẽ theo sự chỉ giáo của
cô cô.
- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Chỉ Ngọc hãy đi hóa trang rồi chuẩn bị lên đường.
- Thưa vâng.
Chỉ Ngọc lui ra ngoài thư phòng. Còn lại Bình Nhi, nàng quay trở lại ô cửa nhìn ra ngoài hoa viên. Tâm trạng Bình Nhi lúc này thật là bồn chồn lo lắng. Nàng không ngại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn

nhưng lại e dè Quỷ môn.
Chỉ Ngọc quay trở vào thư phòng :
- Cô cô, Chỉ Ngọc đã chuẩn bị xong.
Bình Nhi ngắm Chỉ Ngọc. Nàng mỉm cười :
- Chỉ Ngọc hóa trang khá lắm.
- Cô cô quá khen.
- Chúng ta đi.
Bình Nhi tiễn Chỉ Ngọc đến chân cầu thang. Nàng nắm tay Chỉ Ngọc :
- Chỉ Ngọc bảo trọng.
- Cô cô bảo trọng.
Sau khi Chỉ Ngọc đi rồi, Bình Nhi mới đến dưỡng tâm đường. Nàng đẩy cửa bước vào.
Nghiêm Lệ Hoa đang ngồi ủ rũ, mặc dù nghe tiếng bước chân nhưng chẳng màng quay lại nhìn xem người đến là ai.
Mãi đến khi Bình Nhi đặt tay lên vai nàng, Lệ Hoa mới ngẩng nhìn.
Bình Nhi mỉm cười nói :
- Nghiêm phu nhân hôm nay đã khoẻ rồi chứ?
Nghiêm Lệ Hoa ngờ nghệch nói :
- Các người bắt ta vào đây để làm gì? Hãy thả ta ra, cho ta về gặp tướng công.
Nàng ghịt ống tay áo của bình Nhi :
- Các ngươi ác lắm nên bắt cả gia đình của ta phải tan tác. Ta hận các ngươi!
Bình Nhi buông một tiếng thở dài ảo não :
- Phu nhân... Bình Nhi đến để đưa phu nhân về Kim trang đại phủ gặp lại Trang chủ và Khán Như tiểu thư.
Lệ Hoa tròn mắt nhìn nàng :
- Sao, ngươi đưa ta về Kim trang đại phủ ư?
Bình Nhi gật đầu.
Nghiêm Lệ Hoa chợt ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe tợ tiếng khóc, tiếng than ai oán của một người rơi vào cảnh ngộ bi ai nhất.
Nàng ngưng tiếng cười rồi sụt sùi nói :
- Kim trang đại phủ đâu còn nữa. Các người đã đốt Kim trang đại phủ, giết tướng công của ta. Ngươi gạt ta làm gì?
Bình Nhi nắm tay nghiêm Lệ Hoa :
- Phu nhân cứ mãi dày vò mình thì sao có thể chăm sóc cho Khán Như tiểu thư?
Nghe Bình Nhi nhắc đến Khán Như, Nghiêm Lệ Hoa như bừng tỉnh

khỏi cơn ác mộng. Nàng hối hả nói :
- Khán Như đâu? Ta muốn gặp Khán Như.
- Bình Nhi sẽ đưa phu nhân đi gặp Khán Như.
- Ngươi đưa ta đi gặp Khán Như à?
Bình Nhi gật đầu.
Lệ Hoa hỏi ngược lại Bình Nhi :
- Ngươi nói thật đó chứ?
- Bình Nhi nào dám ngoa ngôn với phu nhân.
Lệ Hoa đứng bật dậy, ghịt tay Bình Nhi :
- Chúng ta đi... Chúng ta đi. Đi nhanh lên!
Bình Nhi mỉm cười nói :
- Trước khi đi phu nhân phải dùng chén thuốc mà Khán Như đã hốt cho phu nhân chứ.
Bình Nhi vừa nói vừa bưng chén thuốc trên bàn. Nàng nhìn Lệ Hoa khẽ gật đầu :
- Phu nhân.
Lệ Hoa nhìn chén thuốc, sắc diện biến đổi không ngừng. Tình trạng của Lệ Hoa khiến Bình Nhi thoạt nhíu mày.
Nàng từ tốn nói :
- Phu nhân không thích uống à?
- Ngươi cho ta uống gì đây? Ngươi lại muốn làm nhục ta nữa à?
Bình Nhi lắc đầu :
- Phu nhân không uống cũng được.
Nàng đặt chén thuốc xuống bàn, nắm tay Lệ Hoa :
- Phu nhân, chúng ta đi.
Bình Nhi vừa nói vừa nắm tay Nghiêm Lệ Hoa rảo bước ra bên ngoài hoa viên.
Chỉ Ngọc đã chuẩn bị sẵn cỗ xe song mã cho nàng để nàng có thể đưa Nghiêm Lệ Hoa rời Giản Hoa thiền viện.
Bình Nhi vén rèm :
- Mời phu nhân.
Lệ Hoa ngớ ngẩn chỉ khoang xe :
- Ta chui vào đây à?
- Phu nhân sẽ ở trong khoang xe. Khi nào đến nơi, Bình Nhi sẽ thỉnh phu nhân xuống.
- Ngươi đưa ta đến gặp Khán Như chứ?
- Bình Nhi sẽ đưa phu nhân đến gặp Khán Như.
Lệ Hoa gật đầu :
- Ngươi không được gạt ta đấy nhé!
Bình Nhi gượng cười :

- Tất nhiên Bình Nhi sẽ đưa phu nhân đến gặp Khán Như.
Lệ Hoa liếc Bình Nhi rồi nhìn chầm chầm vào chiếc đèn lồng. Nàng chớp mắt nói :
- Hồi đó ở Kim trang đại phủ có nhiều đèn này lắm. Ngươi cho ta chiếc đèn này nhé.
- Nếu phu nhân thích.
- Ta thích lắm.
Bình Nhi tháo chiếc đèn lồng treo bên hông xe trao qua tay Lệ Hoa :
- Phu nhân cứ giữ lấy mà chiêm ngưỡng.
- Ngươi tốt với ta quá!
Nàng nói xong ôm khư khư chiếc đèn lồng chui vào khoang xe.
Bình Nhi thoạt buông một tiếng thở dài áo não. Nàng không ngờ có lúc đến ngay cả phu nhân của Kim trang đại phủ cũng rơi vào tình cảnh nông nổi này.
Bình Nhi buông rèm, vận áo khoác ngoài có mũ trùm đầu để che giấu chân diện mục, rồi phi thân lên ghế xà ích.
Bình Nhi ra roi đánh vào khoảng không nhưng khí kình từ ngọn roi da phát ra cũng khiến đôi tuấn mã giật mình, kéo cỗ xe băng về phía trước.
Cỗ xe song mã theo cửa hậu rời Giản Hoa thiền viện hướng về cửa Đông trấn Trung Châu.
Bình Nhi đánh xe ra khỏi trấn mà tuyệt nhiên không chạm phải cặp mắt tò mò nào. Điều đó khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm :
- Chỉ Ngọc hành động thật hiệu quả. Có lẽ lúc này cả Mạc Lịnh Cẩn và bọn Quỷ môn đã theo Chỉ Ngọc.
Lệ Hoa từ trong khoang xe nhô mặt ra ngoài nói với Bình Nhi :
- Ê... Sao ta thấy im lặng quá. Sự im lặng này khiến ta sợ đó.
Bình Nhi nhìn Lệ Hoa, nói :
- Không ai làm hại đến phu nhân đâu. Phu nhân đừng sợ.
- Ngươi nói không ai làm hại ta, thế sao ta lại ngửi thấy mùi tử khí.
Bình Nhi mỉm cười :
- Phu nhân chỉ tưởng tượng thôi.
- Ngươi không tin?
- Bình Nhi đâu cảm thấy điều gì bất ổn. Nghiêm phu nhân cứ nhắm mắt nghỉ ngơi chỉ độ đến chiều ngày mai chúng ta có thể đến được chỗ của Khán Như.
- Ngươi không tin cũng được, nhưng rồi ngươi sẽ thấy ta nói đúng.
Lệ Hoa nói xong liền rút vào trong khoang.
Sự tĩnh lặng của màn đêm cùng với những lời của Nghiêm Lệ Hoa càng khiến cho tâm Bình Nhi trở nên bồn chồn. Nàng cảm thấy lo

lắng và ngờ ngợ sắp có kỳ biến xảy ra với mình.
Chính cảm giác ngờ ngợ đó thôi thúc Bình Nhi ra roi cho tuấn mã phi nước đại. Ý nghĩ đó vụt lướt qua tâm niệm. Bình Nhi vung roi toan quất vào mông đôi tuấn mã để trở nước đại lướt đi. Nàng chưa kịp đánh roi da vào mông cặp long ô câu thì bất ngờ chúng dựng cả hai vó trước hí vang lồng lộng tưởng chừng như có quỷ xuất hiện ngay trước mặt chúng.
Sự hốt hoảng của đôi tuấn mã khiến Bình Nhi giật mình. Khi đôi tuấn mã vừa hạ hai vó trước xuống thì thủ cấp của chúng cũng lìa khỏi cổ. Tám vó ngựa khụy xuống khiến cỗ xe chực lật ngang.
Sự biến thần kỳ đã diễn ra mà tuyệt nhiên Bình Nhi chỉ cảm nhận được một luồng sát đao mát lạnh chợt xuất hiện rồi biến mất. Nàng bật đứng thẳng lên ghế xà ích.
- Ai!
Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì phát hiện một người đứng án ngữ ngay đầu cỗ xe là một đao thủ vận hắc y dạ hành. Người đó đứng quay lưng lại phía nàng, nhưng Bình Nhi vẫn cảm nhận có một sự khủng bố bao trùm toát ra từ dáng đứng của y.
Bình Nhi từ tốn hỏi :
- Các hạ là ai?
Người kia từ từ quay lại. Khi chân diện mục của y đập vào mắt Bình Nhi, nàng mới buột miệng nói :
- Quỷ môn!
- Thánh Cô đã nhận ra bổn tọa?
- Bình Nhi đối với Quỷ môn không thù không oán, cớ gì tôn giá ra tay chận đầu ngựa cản đường Bình Nhi?
- Thánh Cô giả vờ không biết hay muốn bổn tọa nói ra nguyên cớ sự chặn đầu xe của Thánh Cô?
Bình Nhi nghiêm mặt :
-Tôn giá muốn gì?
- Bổn tọa cung thỉnh Nghiêm phu nhân và Thánh Cô về cổ mộ một thời gian.
- Tôn giá thỉnh hay bắt buộc Bình Nhi?
- Tùy Thánh Cô nghĩ sao cũng được.
- Nếu tôn giá thỉnh thì Bình Nhi mạn phép từ chối. Nếu tôn giá buộc thì Bình Nhi cũng đành phải mạn phép không thể theo tôn giá được.
- Thánh Cô đã thấy cái chết của đôi tuấn mã rồi chứ?
- Tôn giá định dùng cái chết của cặp tuấn mã để buộc Bình Nhi phải theo tôn giá à? Nếu tôn giá nghĩ như vậy thì lầm rồi đó!
- Bổn tọa không muốn ra tay bởi từ lâu đã được nghe nói Thánh Cô

của Giản Hoa thiền viện là người đôn hậu, không biết võ công.
Gã dẫn đến một bộ :
- Thánh Cô thị vào cái gì mà không theo bổn tọa về cổ mộ? Cổ mộ Quỷ môn không đáng để Thánh Cô đến sao?
Lệ Hoa ở trong khoang xe vén rèm nhú mặt ra. Nàng nhìn Quỷ môn chủ, ngây ngô nói :
- Ta ngửi đúng mùi tử thi mà.
Lệ Hoa vừa nói vừa muốn leo ra ngoài nhưng Bình Nhi đã cản nàng lại :
- Phu nhân cứ ở trong khoang xe.
Bình Nhi nhìn lại Quỷ môn chủ. Nàng từ tốn nói :
- Bình Nhi rất muốn quá vãng cổ mộ của Quỷ môn chủ, nhưng lúc này thì không tiện. Xin hẹn Quỷ môn chủ lại lần khác, nhất định Bình Nhi sẽ đến.
- Bổn tọa không thể chờ đợi lâu hơn.
- Vậy là tôn giá bức ép Bình Nhi?
- Cứ cho là như vậy.
- Bình Nhi đành phải thất lễ với tôn giá.
- Vậy là nàng cũng buộc bổn tọa.
- Tôn giá nói quá, Bình Nhi đâu dám mà chỉ xin tôn giá nhường đường cho qua mà thôi.
Lời còn đọng trên hai cánh môi của Bình Nhi thì Quỷ môn chủ vận hóa công phu. Y vừa vận công vừa nói :
- Cương Thi đại pháp của bổn tọa dù không thể sánh với Kim Cương Bất Hoại của Thiếu Lâm tự Đạt Ma sư tổ nhưng vẫn có thể thỉnh mời Thánh Cô và Nghiêm phu nhân về cổ mộ.
Quỷ môn chủ dứt lời, toan động thủ tập kích Bình Nhi bằng một thế Cầm Nả Thủ. Nhưng y chưa kịp xuất thủ chợt một giọng nói trầm trầm cất lên ngay sau lưng buộc Quỷ môn chủ phải quay lại.
- Với một người như Thánh Cô Bình Nhi mà Quỷ môn chủ Hào Bân cũng phải dụng đến Cương Thi đại pháp ư?
Quỷ môn chủ Hào Bân cau mày khi nhận ra người vừa mới lên tiếng. Y sa sầm mặt, gắt gỏng nói :
- Thần Cái Trình Tử Quang thật xuất hiện đúng lúc đó. Đúng ra ngươi không nên xuất hiện lúc này, bởi vì đây không phải là chuyện của ngươi.
- Sao không là chuyện của Trình mỗ chứ? Trình mỗ cũng từng là thượng khách của Kim trang Trang chủ, bây giờ thấy Nghiêm phu nhân bị kiếp nạn chẳng lẽ chỉ biết uống rượu quẹt miệng làm ngơ sao?

- Thế là ngươi cũng muốn xen vào một phần?
- Tất nhiên rồi. Quỷ môn chủ Hào Bân có phần thì Trình mỗ cũng phải có phần.
- Hừ... Được để xem bao lâu nay, bản lĩnh võ công của Thần Cái như thế nào rồi?
Quỷ môn chủ Hào Bân vừa nói vừa lấn bộ áp tới, rồi vươn đôi trảo công cầm nả thủ chộp thẳng vào vùng thượng đẳng của đối phương.
Thế công của Quỷ môn chủ Hào Bân thật là quái dị trông tợ thế chợp của cương thi vồ lấy con mồi.
Trình Tử Quang nhác thấy đối phương dùng trảo công tập kích mình liền rùn bộ.
Khi đôi trảo công của Quỷ môn chủ Hào Bân còn cách nửa gang tay thì lão dụng Miêu Hành cước. Chỉ đạp nhẹ hai mũi giày thôi nhưng thân pháp của Trình Tử Quang đã như một con mèo vụt lướt qua đầu Quỷ môn chủ Hào Bân, rồi cong người lại, ngay lập tức mười đạo chỉ khí bén ngót phản kích công thẳng vào vùng tử huyệt Thiên Linh Cái của đối phương.
Sự biến hóa linh hoạt và thần kỳ của Thần Cái Trình Tử Quang vừa tránh được thế công đặc thù của Quỷ môn vừa Thuận Thủy Thôi Chu phản kích khiến cho Hào Bân phải giật mình.
Y cảm thấy áp lực chỉ khí từ phía sau xé gió ập tới liền xoay nửa bộ, dụng đôi trảo Cương Thi đại pháp ngáng đỡ.
Chát... Ầm...
Hai đối thủ đối chỉ và trảo chẳng một chút nương tay.
Thần Cái Trình Tử Quang lộn một vòng trên không rồi trụ thân đối mặt với Quỷ môn chủ Hào Bân.
Trong khi đó thì Hào Bân phải thối lùi một bộ mới trụ vững. Y nhìn họ Trình gằn giọng nói :
- Không ngờ Thần Cái lại tăng tiến võ công mau chóng như vậy.
- Ta cũng không ngờ Cương Thi đại pháp của Quỷ môn chủ lại đạt đến cảnh giới thần kỳ siêu hóa bất hoại.
- Thần Cái nói quá rồi. Chỉ khí Kim Cang của Thần Cái mới đáng để cho Hào Bân này khâm phục. Nhưng ta còn thứ công phu khác. Lần này để xem Kim Cang chỉ của Thần Cái có đủ uy lực chống đỡ không?
Hào Bân nói xong, hất chiếc áo choàng, đưa tay ra sau lưng rút thanh Huyết kiếm đỏ ối.
Trình Tử Quang vừa thấy thanh Huyết kiếm xuất hiện trên tay Quỷ môn chủ Hào Bân, mặt đã sa sầm, lộ vẻ khẩn trương.
Thần Cái Trình Tử Quang trang trọng nói :

- Quỷ môn chủ tìm đâu ra thanh kiếm đó chớ?
- Thần Cái cũng biết thanh Huyết kiếm này nữa à?
- Trình mỗ có nghe qua.
- Có nghe qua tất Thần Cái biết uy lực của Ma Kiếm Huyết Thư!
- Quỷ môn chủ đã luyện thành Ma Kiếm Huyết Thư?
- Đã luyện nhưng chưa biết đạt đến cảnh giới nào. Thần Cái là người đầu tiên để bổn tọa kiểm nghiệm kiếm pháp của mình đã đạt đến đâu.
- Kiếm đã ở trong tay Quỷ môn chủ rồi, sao còn chưa xuất chiêu?
- Bổn tọa không bỏ qua cơ hội này đâu!
Thần Cái Trình Tử Quang rùn tấn, nhìn Hào Bân, nói :
- Thỉnh chiêu!
Quỷ chủ Hào Bân thét lên một tiếng thật lớn, cùng với tiếng thét của Quỷ môn chủ Hào Bân thì lưỡi Huyết kiếm cũng tạo ra một màn ánh kiếm đỏ ối, chụp tới Thần Cái Trình Tử Quang.
Kiếm chưa đến mà Thần Cái Trình Tử Quang đã cảm nhận được sát kiếm như giông bão phủ tới mình, khiến toàn thân như gai lạnh.
Khi màn ánh kiếm từ bốn phương tám hướng chụp tới, Trình Tử Quang vận hóa nội lực dồn vào đôi bản thủ. Lão liên thủ búng ra những đạo chỉ Kim Cang đánh vào lưỡi kiếm.
Chỉ và kiếm chạm thẳng vào nhau tạo ra những âm thanh khô khốc mà Bình Nhi đứng bên ngoài thị nhãn tưởng nhu trước mặt mình đang có một trận hỗn chiến của hàng trăm cao thủ.
Bất ngờ màn Huyết kiếm biến mất.
Thần Cái Trình Tử Quang lắc mình lướt về sau hai trượng. Khi lão trụ bộ thì vạt áo trường y phía trước tự đứt lìa ra rơi xuống phủ lên hai mũi giày.
Quỷ môn chủ Hào Bân quay người nhìn lại Trình Tử Quang. Y lạnh nhạt nói :
- Ma Kiếm của bổn tọa chỉ mới luyện đến mức có thể chém đứt một vạt áo của Thần Cái. Nếu như bổn tọa có thêm thời gian thì có thể truy sát Thần Cái đó.
- Kiếm pháp của Quỷ môn chủ quả là lợi hại vô cùng. Trình mỗ bội phục. Nhưng nếu Trình mỗ bị đứt một vạt áo thì Quỷ môn chủ cũng không thể nguyên vẹn được.
Hào Bân rít lên :
- Bổn tọa và ngươi sẽ có dịp gặp lại nhau mà!
Quỷ môn chủ Hào Bân vừa nói vừa hậm hực trở bộ bỏ đi.
Trình Tử Quang buông một tiếng thở ra.
Bình Nhi bước xuống xe để đến bên Thần Cái Trình Tử Quang. Nàng

ôm quyền xá Trình Tử Quang :
- Đa tạ tiên sinh đã ra tay phò trợ!
Trình Tử Quang nhìn nàng :
- Thánh Cô đừng khách sáo. Trình Mỗ hành động vì sự an nguy của Nghiêm phu nhân. Vừa rồi nếu không có Thánh Cô bí mật giúp cho Trình mỗ thì Quỷ môn chủ Hào Bân không bỏ đi dễ dàng như vậy đâu.
- Tiên sinh vì Bình Nhi. Bình Nhi không thể bỏ mặc tiên sinh một mình đối đầu với kiếm pháp quỷ dị của Quỷ môn.
Trình Tử Quang buông một tiếng thở dài, nhìn Bình Nhi, nói :
- Lão phu nghĩ một ngày nào đó Quỷ môn chủ luyện thành kiếm pháp kia thì đại họa sẽ phủ lên đầu võ lâm.
Lão nhìn lại cỗ xe :
- Thánh Cô định đưa Nghiêm phu nhân đi đâu?
- Bình Nhi định đưa Nghiêm phu nhân đến Hoàng Thạch Cương.
- Tổng đàn Vô Vi phái?
- Ở đó phu nhân sẽ được an toàn hơn, rồi sau đó mới tìm Diệu Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông phục hồi thần thức cho phu nhân.
- Như thế cũng được nhưng từ đây đến Hoàng Thạch cương còn rất xa mà ngựa thì đã bị Quỷ chủ Hào Bân sát tử rồi. Thánh Cô tính như thế nào?
Thần Cái Trình Tử Quang vừa nói hết câu thì có tiếng vó ngựa rộn lên từ phía cửa Đông trấn Trung Châu. Lão nhìn lại Bình Nhi :
- Thánh Cô hãy đưa Nghiêm phu nhân lánh mặt, để lão phu tìm ngựa cho.
- Đa tạ tiên sinh!
- Thánh Cô đừng đa lễ như vậy. Nếu không có Thánh Cô âm thầm trợ thủ khi lão đối phó với Hào Bân thì ta đâu còn dịp tìm ngựa cho Thánh Cô nữa.
Bình Nhi trở lại cổ xe, dìu Nghiêm Lệ Hoa lẫn vào hàng tùng ven quan lộ, thì tiếng ngựa cũng ào ào lướt đến.
Hơn hai mươi nhân mã. Dẫn đầu là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn với ngọn bạch kỳ thêu bốn chữ : Hộ Pháp Kiếm Nhân.
Mạc Lịnh Cẩn ra dấu cho những gã thuộc nhân dưới trướng vây bọc cỗ xe và cả Thần Cái Trình Tử Quang.
Trình Tử Quang nhìn Mạc Lịnh Cẩn, nói :
- Mạc hộ pháp không nhận ra lão phu hay sao mà cho người vây lão vậy?
Mạc Lịnh Cẩn hất mặt nói :
- Lão là ai, Mạc mỗ không cần biết. Những người trong cỗ xe này

đâu?
- Mạc hộ pháp định hỏi ai?
- Lão giả vờ đấy à? Ta muốn biết Thánh Cô Bình Nhi và Nghiêm phu nhân của Kim trang đại phủ.
- À. Mạc hộ pháp đến muộn quá rồi. Bình Nhi Thánh Cô và Nghiêm phu nhân đã đi xa rồi.
Mạc Lịnh Cẩn bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa phi thân xuống đất, bước nhanh lại bên xác đôi tuấn mã. Y chấm một ngón tay vào đốm máu, rồi dè bỉu nhìn Thần Cái Trình Tử Quang :
- Máu ngựa chưa đông, thế mà lão lại dám nói Bình Nhi và Nghiêm Lệ Hoa bỏ đi xa rồi. Nực cười thật!
Mạc Lịnh Cẩn nhìn lại bọn thuộc nhân, gằn giọng nói :
- Lục soát quanh đây!
Thần Cái Trình Tử Quang khoát tay :
- Mạc hộ pháp khỏi lục soát. Chỉ cần Hộ pháp bước qua được Trình mỗ thì sẽ thấy Thánh Cô Bình Nhi và Nghiêm phu nhân. Nếu như không đủ bản lĩnh thì Trình mỗ sẽ mượn tạm một đôi ngựa của Mạc hộ pháp để thế cho đôi ngựa đã chết kia.
Mạc Lịnh Cẩn nhíu mày :
- Lão vừa nói gì?
- Trình Tử Quang nói là làm! Mạc hộ pháp không tin thì cứ xuất thủ.
Mạc Lịnh Cẩn nhìn sững Trình Tử Quang một lúc rồi mới nói :
- Lão đây chính là Thần Cái kỳ tài Trình Tử Quang?
- Mạc hộ pháp nói quá chứ lão phu nào dám nhận đại ngôn đó.
Lời còn chưa tan hết thì một giọng nói cất lên ngay sau lưng Mạc Lịnh Cẩn :
- Mạc hộ pháp cần ta giúp không?

Hồi 25
Trùng phùng

Giọng nói kia nghe thật là ôn nhu, nhưng lại có uy lực tiềm ẩn bên trong buộc Mạc Lịnh Cẩn phải quay lại.
Đập vào mắt Mạc Lịnh Cẩn là một trung phụ vận xiêm y hồng nhạt, tuổi trạc ngoài tứ tuần. Thần sắc vừa nghiêm vừa lạnh.
Mạc Lịnh Cẩn hỏi :
- Mụ là ai?
Đôi chân mày vòng nguyệt của Hỏa Điểu đảo chủ thoạt cau lại :
- Mạc hộ pháp sao lại hằn học với ta như vậy? Ta muốn giúp Mạc hộ pháp đối phó với gã Thần Cái kia, thế mà Mạc hộ pháp lại gọi ta bằng mụ.
Hỏa Điểu đảo chủ hừ nhạt một tiếng :
- Đã gọi ta bằng mụ thì ta buộc các người phải cút khỏi mắt ta!
Mạc Lịnh Cẩn trừng mắt :
- Mụ là ai mà dám lớn giọng chứ?
- Mạc hộ pháp muốn biết ta là ai à?
Hỏa Điểu đảo chủ dứt lời, vung chiếc gậy tạo ra những âm thanh u u kỳ hoặc. Khi bà hạ chiếc gậy đó xuống thì ngay lập tức con hỏa điểu từ trên không trung lao thẳng xuống Mạc Lịnh Cẩn.
Mạc Lịnh Cẩn chỉ bận tập trung tinh thần để hỏi lai lịch Hỏa Điểu đảo chủ, nên sự tập kích bất ngờ của hỏa điểu khiến y không sao phản kháng kịp.
Mạc Lịnh Cẩn chỉ kịp thấy trên không trung bất thình lình xuất hiện một luồng khí thì đôi móng vuốt sắc như bảo đao bảo kiếm của hỏa điểu đã đến tới mặt y rồi.
Mạc Lịnh Cẩn chộp tay vào đốc kiếm, nhưng động tác của y quá muộn so với thế công của hỏa điểu.
Mười móng vuốt của hỏa điểu đã bấu vào mặt Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn, buộc gã phải rú lên một tiếng khủng khiếp, đưa tay ôm mặt, ngã luôn xuống đất.
Mạc Lịnh Cẩn chỉ còn biết đưa tay ôm mặt. Cố chống trả với những chiếc vuốt của con hỏa điểu.
Khi Hỏa Điểu đảo chủ vung gậy lần nữa tạo ra tràng âm vực tu tu thứ hai, thì con hỏa điểu mới buông Mạc Lịnh Cẩn, rồi vụt lên không

trung.
Đến bây giờ chân diện dung của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn trông thật bê bết, thất hồn.
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn Mạc Lịnh Cẩn :
- Mạc hộ pháp còn muốn thử nữa hay không?
Lúc này thì Mạc Lịnh Cẩn như đã nhận biết trung phụ là ai. Y ngập ngừng nói :
- Mụ... Chính là Hỏa Điểu đảo chủ?
- Bây giờ thì Mạc hộ pháp nhận ra rồi đó.
Mạc Lịnh Cẩn sau một lúc bối rối mới ngập ngừng nói :
- Mạc mỗ theo hiệu kỳ của võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên truy bắt Nghiêm Lệ Hoa phu nhân Trang chủ Kim trang và Thánh Cô Bình Nhi, mạn phép hỏi Đảo chủ có xen vào chuyện này không?
Hỏa Điểu đảo chủ nhún vai :
- Đó là chuyện của võ lâm Trung Nguyên. Còn ta có chuyện của ta.
- Đảo chủ không dây vào việc riêng của Tổng đàn võ lâm?
- Ta chỉ tìm Thần Cái Trình Tử Quang mà thôi.
Hỏa Điểu đảo chủ xăm xăm bước đến đối mặt với Tử Quang :
- Lão tặc không nghĩ ta xuất hiện lúc này chứ?
- Quả thật huynh không ngờ. Có chuyện gì thì Tịnh Lan hãy đợi ta giải quyết xong việc ở đây rồi sẽ bồi tiếp muội.
- Hừ... Ngươi nói dễ nghe quá.
Thần Cái Trình Tử Quang lắc đầu :
- Được. Nếu như Tịnh Lan muốn buộc ta phải bồi tiếp thì trước hết phải thỉnh những vị đang có mặt ở đây đi chỗ khác. Chẳng lẽ chuyện riêng của ta và muội lại để cho người khác nghe sao?
- Được. Tịnh Lan chiều lão một lần nữa.
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn lại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn, từ tốn nói :
- Ta muốn các người mau rời khỏi đây!
Mạc Lịnh Cẩn tròn mắt. Y toan mở miệng đáp lời Hỏa Điểu đảo chủ thì cảm nhận một đạo khí chưởng như sét trời bủa tới cùng với tiếng quát của Hỏa Điểu đảo chủ :
- Đi...
Đạo khí chưởng cương mãnh kia đánh xuống ngay trước mũi giày Mạc Lịnh Cẩn, buộc y phải thối lùi ba bộ mà vẫn chưa trụ được thân.
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn hậm hực nhìn Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan :
- Hỏa Điểu đảo chủ. Chuyện hôm nay võ lâm Minh chủ sẽ truy cứu về sau.

Mạc Lịnh Cẩn dứt lời thân phi thân lên lưng ngựa, nhưng Thần Cái Trình Tử Quang đã thoát lên trước y. Lão khoát tay :
- Mạc hộ pháp cho ta mượn con thần mã này.
Mạc Lịnh Cẩn còn chưa biết phải xử trí như thế nào thì Hỏa Điểu đảo chủ đã thét lên :
- Lão định thoát đi à?
Cùng với tiếng quát đó, Hỏa Điểu đảo chủ chỉ hơi lắc vai, ngọc thủ vỗ tới một đạo khí chưởng đánh thẳng vào lườn con tuấn mã.
Chát...
Con ngựa dựng hai vó trước rồi đổ kềnh xuống đất lườn của nó bị vỡ nát, lục phủ ngũ tạng lòi ra bên ngoài.
Thần Cái Trình Tử Quang rời khỏi lưng ngựa bằng thuật Miêu Hành cước, lướt ra xa ba trượng. Lão giương mắt nhìn Hỏa Điểu đảo chủ.
Đến bây giờ thì Mạc Lịnh Cẩn mới điều bọn thủ hạ rút đi, nhưng trước khi rời khỏi cục trường, vẫn hậm hực nói với Hỏa Điểu đảo chủ :
- Hẹn ngày tái kiến!
Khi bọn Mạc Lịnh Cẩn rút đi rồi, Hỏa Điểu đảo chủ mới bước tiến đến đối diện với Trình Tử Quang, gằn giọng nói :
- Nếu ngươi bỏ đi thì gã đệ tử của ngươi sẽ thay ngươi trả món nợ cho Tịnh Lan đó!
Mặt Trình Tử Quang sa sầm :
- Tịnh Lan... Nàng muốn nói đến ai?
- Ngươi chỉ có một gã đệ tử duy nhất mà thôi, còn hỏi ta nữa à?
- Nàng muốn nói đến Tôn Quách?
- Không sai. Gã tiểu tử Tôn Quách cũng có căn cơ như ngươi. Cái bang và ngươi chắc đã kỳ vọng rất nhiều vào tên tiểu tử đó.
Thần cái lo lắng hỏi Tịnh Lan :
- Tịnh Lan định làm gì Tôn Quách?
- Chừng nào ngươi chưa trả nợ cho Tịnh Lan thì mạng của Tôn Quách như chỉ mành treo chuông. Chắc ngươi thừa hiểu cá tính của Tịnh Lan?
Thần Cái buông một tiếng thở dài :
- Nàng buộc ta phải làm gì để trả nợ cho nàng /
- Buộc người phải làm gì ư? Tử Quang... Ngươi có biết Tịnh Lan này hận ngươi đến cỡ nào không?
- Tịnh Lan... Nàng hiểu cho ta!
Hỏa Điểu đảo chủ rít lên bằng giọng căm phẫn :
- Không... Tại sao ta phải hiểu cho ngươi?
Tịnh Lan chỉ vào mặt Trình Tử Quang :

- Nếu có thể được thì Tịnh Lan này cũng lóc da xẻ thịt ngươi.
Tịnh Lan dấn đến một bộ :
- Thần cái Trình Tử Quang, Tịnh Lan đã thề sẽ truy sát Cái bang đến người cuối cùng. Ngươi biết chứ?
- Tịnh Lan... Oan có đầu, nợ có chủ. Tử Quang có nợ với nàng thì nàng cứ hành xử cái thân của ta.
- Một mình ngươi đâu đủ trả nợ cho Tịnh Lan. Nếu không có Tịnh Lan thì ngươi cũng đã làm mồi cho lũ cá đói ngoài trùng khơi. Ngươi trả ơn ta bằng sự vô tình, vô tâm và...
Tịnh Lan mím môi :
- Ngươi giết cuộc đời ta bằng nỗi hận thù, bằng sự chờ đợi trong cô đơn.
Hỏa Điểu đảo chủ thốt lên :
- Tử Quang... Ngươi trả ta bằng cách gì đây?
Trong lúc căm phẫn, Hỏa Điểu chủ nhân gần như mất hẳn thần trí. Ngọc thủ của bà vung lên, ẩn tàng trong bàn tay Tịnh Lan là ngọn trủy thủ sáng ngời bay tới vùng thượng đẳng của Thần Cái Trình Tử Quang.
Trước sự tấn công để thỏa lòng căm phẫn của Hỏa Điểu đảo chủ. Thần Cái Trình Tử Quang chẳng hề lộ vẻ hoảng hốt, hay phản kháng, mà lại buông thõng hai tay chấp nhận hứng trọn ngọn trủy thủ vô tình của Tịnh Lan.
Gần như cái chết đã hiện ra ngay trước mắt Thần Cái, và lưỡi hái tử thần chính là ngọn trủy thủ vô hình trong ngọc thủ của Tịnh Lan. Nhưng chính vào khoảng khắc sau cùng trước khi ngọn trủy thủ oan nghiệt chạm đến vùng tử huyệt của Trình Tử Quang thì một tiếng quát lồng lộng cất lên ngay sau lưng Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan :
- Dừng tay!
Mặc dù gần như ngọn thủ đã chạm mũi đến trang phục của Thần Cái Trình Tử Quang, nhưng bằng một động tác thần kỳ, Tịnh Lan đã thu hồi ngọn đao oan nghiệt một cách dễ chàng.
Tôn Quách với một thế trảo áp vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Trình Tú Tú. Ép nàng bước đến đối mặt với Tịnh Lan.
Tịnh Lan rít lên :
- Tiểu tử... Ngươi...
Tôn Quách hất mặt nói :
- Nếu mẫu mẫu giết sư phụ của Tôn Quách thì Tôn Quách giết Tú Tú để trả thù cho sư phụ!
Tử Quang nghe Tôn Quách nói, biến sắc, trừng mắt nhìn. Lão nghiêm giọng :

- Tôn Quách... Con không được hại Tú Tú!
- Sư phụ!
Trình Tử Quang sa sầm mặt :
- Người nghe lời ta. Nếu Tú Tú có mệnh hệ gì bởi tay ngươi thì... Hãy thả tay khỏi tử huyệt của Tú Tú ngay!
Tôn Quách nhìn Tú Tú.
Bất ngờ y nhìn lại Hỏa Điểu đảo chủ :
- Mẫu mẫu hãy để sư phụ của Tôn Quách đi thì Tôn Quách sẽ không dám làm hại đến Tú Tú.
Tịnh Lan buông một tiếng thở dài nảo nề, bà trang trọng nói :
- Tú Tú không can dự đến chuyện riêng của ta và sư phụ của ngươi. Ngươi hãy buông trảo công khỏi tử huyệt của Tú Tú.
Tú Tú nhìn Tịnh Lan, nói :
- Mẫu thân hãy hứa với tên tiểu tử Tôn Quách này, đừng bức tử sư phụ gã trước. Nếu không dám chừng gã giết con lắm!
Tôn Quách hất mặt :
- Mẫu mẫu nghe Tú Tú nói rồi chứ?
Tịnh Lan sa sầm mặt. Bà nhìn lại Thần Cái Trình Tử Quang.
Tử Quang khẽ lắc đầu.
Tịnh Lan khe khắt nói :
- Được ta sẽ bỏ qua chuyện cũ nhưng với điều kiện Trình lão tặc phải đến Hỏa Điểu đảo đúng ngày rằm để gặp ta.
Tử Quang gật đầu :
- Ta sẽ đến Hỏa Điểu đảo để gặp nàng.
- Tịnh Lan chờ ngươi!
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn lại Tôn Quách.
- Tiểu tử còn chờ gì nữa mà chưa thả Tú Tú?
Tôn Quách xoa đầu, buông thõng tay.
Y cười khẩy nói :
- Vãn bối đâu dám làm hại đến Trình tiểu thư của mẫu mẫu.
Tịnh Lan quắc mắt :
- Tú Tú... Theo mẹ trở về!
Tú Tú bước đến đối mặt với Hỏa Điểu đảo chủ :
- Mẹ... Tú Tú còn có chuyện ở lại đây.
- Chuyện gì?
- Tú Tú phải trả thù gã tiểu tử Tôn Quách.
- Sao?
Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan còn chưa biết Tú Tú định làm gì, thì bất ngờ nàng trở bộ phi thân đến trước mặt Tôn Quách.
Nàng chỉ mặt Tôn Quách, gằn giọng nói :

- Tôn công tử, bây giờ đến lượt Tú Tú hành tội ngươi!
Tú Tú vừa nói vừa vung ngọc thủ vỗ thẳng một chưởng vào bờ vai phải của Tôn Quách.
Đối phó với chưởng ảnh của nàng, Tôn Quách chỉ khẽ lắc vai rồi quay lưng dụng Miêu Hành cước bỏ chạy. Y vừa chạy vừa nói :
- Ả chồn tinh kia có giỏi thì cứ rượt theo Tôn thiếu gia.
- Ngươi có chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay bổn cô nương.
Hỏa Điểu đảo chủ còn chưa kịp suy tính cách ứng phó với tình huống kỳ hoặc này thì Tú Tú đã cùng với Tôn Quách mất dạng vào cánh rừng tùng.
Hỏa Điểu đảo chủ nhìn lại Trình Tử Quang :
- Tử Quang... Nếu gã sư đồ của ngươi di hại đến Tú Tú thì ngươi đúng là kẻ gieo nghiệp gặp quả đó.
- Tịnh Lan.... Tôn Quách sẽ không bao giờ hại đến Tú Tú đâu và còn ngược lại nữa.
- Người chắc như vậy chứ?
- Huynh tin là như vậy.
- Tịnh Lan hy vọng lời ngươi đúng. Riêng ngươi, ngươi sẽ lên Hỏa Điểu đảo chứ?
- Huynh sẽ đến đó nhận sự phán xét của Tịnh Lan.
- Quân tử bất hý ngôn.
- Trình Tử Quang sẽ không làm Tịnh Lan thất vọng đâu.
- Tịnh Lan sẽ chờ người.
Hỏa Điểu đảo chủ lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp :
- Tử Quang... Hãy để mắt đến Tú Tú!
- Huynh hiểu.
Hỏa Điểu đảo chủ khẽ buông một tiếng thở ra, nhìn Trình Tử Quang lần nữa rồi mới trổ khinh thuật bỏ đi.
Thần Cái nhìn theo Hỏa Điểu đảo chủ cho đến khi bóng của người khuất hẳn mới rảo bước về phía khu rừng tùng đặng tìm Bình Nhi và Nghiêm Lệ Hoa.
Thần Cái vào trong rừng tùng, khẽ gọi :
- Thánh Cô Bình Nhi... Thánh Cô Bình Nhi.
Không có tiếng Bình Nhi đáp lời. Chung quanh Thần Cái chỉ có bóng đêm nhàn nhạt bởi ánh trăng mười sáu.
Trình Tử Quang dấn bước tiến xa vào trong. Lão vừa đi vừa gọi khẽ :
- Bình Nhi... Thánh Cô Bình Nhi...
Thần Cái Trình Tử Quang thoạt giật mình khi thấy chiếc áo choàng của Bình Nhi vướng trên một bụi gai.
Lão nhặt lấy chiếc áo choàng thì phát hiện thêm chiếc hài của

Nghiêm Lệ Hoa.
Đôi chân mày của Thần Cái Trình Tử Quang nhíu hẳn lại.
Lão nghĩ thầm :
- Nhứt định đã có chuyện gì xảy ra tới Bình Nhi và Nghiêm phu nhân.
Ý nghĩ như vậy, Thần Cái băng mình lên một chạc ba của một tàng cây đại thụ. Lão trổ tinh nhãn rảo nhìn khắp chung quanh, nhưng tuyệt nhiên chẳng phát hiện được gì. Trong lòng Thần Cái bồn chồn lo lắng. Lão dụng thuật Miêu Hành cước băng mình từ tàn cây này qua tàn cây khác, nhưng cũng chẳng phát hiện dấu tích của Bình Nhi và Nghiêm Lệ Hoa.

Hồi 26
Đối ngôn

Tôn Quách đang thi triển khinh thuật Miêu Hành cước thì bất thình lình dừng bộ quay lại.
Tú Tú lướt đến ngay trước mặt y. Nàng vừa thở vừa nói :
- Tôn Quách, bộ huynh định bỏ Tú Tú đó à?
Tôn Quách dựng chân mày :
- Thế nàng định rượt theo ta mãi hay sao?
Tú Tú sa sầm mặt :
- Không rượt theo huynh thì rượt theo ai?
Tôn Quách hất mặt nói :
- Tôn thiếu gia đâu có mắc nợ nàng mà nàng bám theo Tôn thiếu gia chớ?
Tú Tú cau mày :
- Huynh nói sao, nói lại cho Tú Tú nghe coi?
- Ơ... Thì ta nói rồi, nàng hổng nghe sao?
Tú Tú hừ nhạt, nói :
- Huynh nói huynh không mắc nợ Tú Tú phải không?
Tôn Quách gượng gật đầu :
- Chứ ta có mắc nợ nàng đâu.
Gã vừa dứt thì bất thình lình Tú Tú lạng người áp sát, ngọc thủ vươn ra thộp lấy mạch môn của Tôn Quách.
Thế công lần này của nàng khác hẳn lần rồi, mà có phần quyết liệt cương mãnh, nhưng đối phó với trảo công của Tú Tú. Tôn Quách cũng chẳng tỏ vẻ gì bối rối.
Y chỉ hơi đảo bộ, tả thủ gạt hữu thủ của Tú Tú còn hữu thủ thì biến hóa thành một thế chộp bấu nhanh lấy mạch môn của nàng mà khống chế.
Tôn Quách vừa khống chế mạch môn của Tú Tú vừa nói :
- Ả La Sát định đánh Tôn thiếu gia à?
Tú Tú dậm chân :
- Tôn huynh làm đau Tú Tú.
Nàng gắt gỏng nói :
- Tú Tú chết ở đây để mẫu thân và thúc thúc Trình Tử Quang đến Kim Lăng phủ hỏi tội Tôn lão nhân sao lại sinh ra một tên tiểu tặc

chuyên bức hiếp nữ nhi tay yếu chân mềm.
Tú Tú vừa nói vừa dùng cánh tay còn lại giơ cao nhứ trên thiên đỉnh của nàng.
Tôn Quách bối rối buông mạch môn của nàng.
Gã cuống quít thét lên :
- Ê... Đừng làm như vậy.
Tú Tú mỉm cười hạ ngọc thủ xuống.
Tôn Quách hất mặt :
- Nàng muốn gì?
Tú Tú nhún vai nói :
- Muốn Tôn huynh trả nợ cho Tú Tú. Bây giờ nhứt nhứt điều gì huynh muốn làm đều phải hỏi qua Tú Tú.
- Ta phải hỏi nàng ư?
- Đúng như vậy!
- Không thể được. Một Kim Tài công tử, một Tôn thiếu gia của Kim Lăng phủ đâu thể cái gì cũng phải hỏi nàng. Mà nàng là cái gì mà bắt buộc Tôn thiếu gia nhứt nhứt phải nghe theo nàng chứ? Không thể nào như thế được.
Tú Tú mỉm cười nói :
- Mẫu thân và sư phụ của tôn huynh đều biết Tú Tú rượt theo Tôn huynh. Bây giờ nếu huynh không theo sự sai bảo của Tú Tú thì Tú Tú sẽ tự kết liễu đời mình. Lúc đó Tôn huynh nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra?
Tôn Quách tròn mắt :
- Ơ... Nếu nàng làm vậy thì Hỏa Điểu đảo chủ và sư phụ của ta sẽ tìm đến Kim Lăng phủ.
- Mẫu thân của Tú Tú nóng tính lắm. Tú Tú chỉ sợ mẫu thân sẽ không thể ngồi yên nghe Tôn huynh giải thích mà ngược lại sẽ dụng võ công làm cỏ toàn bộ Kim Lăng phủ.
Nàng lắc đầu :
- Tội nghiệp cho Tôn lão nhân lắm. Chẳng biết nguyên cớ gì mà Kim Lăng phủ gặp kiếp nạn diệt vong, Tôn lão nhân gia chết cũng khó nhắm mắt đó.
Tôn Quách cáu gắt nạt ngang :
- Thôi... Nàng im đi!
- Tú Tú không im thì sao. Nếu như Tôn huynh bỏ đi thì Tú Tú sẽ gửi điểu thư đi rồi tự vẫn đó.
Tôn Quách ôm đầu :
- Trời ơi, Tôn thiếu gia gặp đúng kiếp nạn rồi!
Tôn Quách gắt gỏng hỏi Tú Tú :

- Tôn thiếu gia nợ gì nàng chứ? Nói nhanh đi rồi ta trả, trả hết một lượt, không thiếu một nén bạc vụn.
Tú Tú mỉm cười :
- Tôn huynh nợ Tú Tú nhiều lắm. Ở Kim Lăng phủ, huynh nói với Tôn lão nhân gia, Tú Tú là...
Nàng bỏ lửng câu nói lườm
Tôn Quách nói :
- Cái nợ đó Tôn huynh trả Tú Tú như thế nào?
Tôn Quách nhăn nhó :
- Ậy... Tôn Quách chỉ nói càn chứ đâu có ý gì.
- Với một nữ nhân mà Tôn huynh lại nói càn được ư? Nói càn như Tôn huynh thì tiết hạnh của người ta sẽ ra sao đây?
- Ơ...
Tú Tú mỉm cười nói tiếp :
- Đó chỉ mới là món nợ đầu tiên mà Tôn huynh vay Tú Tú.
- Còn nợ gì nữa?
- Tôn huynh đã nhờ Tú Tú giả vờ để mẫu thân không giao thủ với sư phụ của huynh.
- Ơ...
- Còn nữa.
Tôn Quách gắt gỏng nói :
- Nàng nói hết đi!
- Huynh hiếp đáp Tú Tú.
Tôn Quách tròn mắt :
- Ta hiếp đáp nàng? Hiếp đáp hồi nào?
- Há chẳng phải huynh đòi bỏ thạch sùng vào người Tú Tú trong khi huynh biết rõ Tú Tú rất sợ những con vật đó sao.
Nàng nhìn Tôn Quách :
- Tất cả những món nợ kia Tôn huynh trả cho Tú Tú như thế nào?
- Nếu nàng cần, Tôn Quách sẽ trả cho nàng năm trăm lạng kim ngân. Nàng chịu chứ?
Tú Tú lắc đầu :
- Kim lượng không mua được tiết hạnh, và chẳng mua được danh dự cũng như không thể đổi được ân cừu giữa thân mẫu và sư phụ của Tôn huynh.
- Thế ta phải làm gì bây giờ?
- Tôn huynh phải trả bằng chính Tôn huynh.
Tôn Quách nghệch mặt :
- Ta không hiểu ý của nàng.
Tú Tú cười khảy :

- Tú Tú nhìn thấy trong ánh mắt của Tôn huynh sự nhân ái, và chắc chắn rất lo lắng cho Tôn lão nhân gia.
- Tất nhiên ta rất lo cho thân phụ rồi.
- Nếu Tôn huynh luôn nghĩ đến Tôn lão nhân gia thì phải trả nợ cho Tú Tú. Mà trả nợ cho Tú Tú bằng chính Tôn huynh.
- Thế nàng buộc ta phải làm gì?
Tú Tú mỉm cười :
- Xem mặt Tôn huynh kìa.
- Mặt ta làm sao?
- Nếu Tôn huynh muốn trả nợ cho Tú Tú thì phải làm nô bộc cho Tú Tú.
Tôn Quách há hốc miệng. Mãi một lúc sau y mới thốt được ra :
- Sao... Nàng buộc ta phải làm nô bộc cho nàng à?
Tôn Quách khoát tay :
- Không, không thể như vậy được. Không thể như vậy được.
- Nếu Tôn huynh không chịu thì chuẩn bị mang xác Tú Tú về cho thân mẫu ở Hỏa Điểu đảo.
Tú Tú vừa nói vừa vung tay qua khỏi đầu.
Tôn Quách hốt hoảng thộp lấy ngọc thủ của nàng :
- Khoan... Đừng mà...
- Tôn huynh sao cản Tú Tú?
- Ta... Ta...
- Nếu Tôn huynh không chịu làm nô bộc cho Tú Tú thì cứ để Tú Tú chết, sau đó huynh tìm cách giải trình với thân mẫu và sư phụ của huynh.
- Ơ... Ta biết giải thích thế nào cho mẫu thân nàng tin lời ta?
- Nếu huynh nói không được thì để mặc cho mẫu thân Tú Tú phán xử Kim Lăng phủ.
Tôn Quách lắc đầu, buột miệng thốt :
- Thế thì chết Tôn thiếu gia rồi.
Y rít lên :
- Ả La Sát... Đừng tính chuyện tự sát nữa, Tôn thiếu gia chịu làm nô bộc cho nàng đó.
- Huynh chắc chắn rồi chứ?
Tôn Quách gật đầu, gặt gỏng nói :
- Miễn sao nàng đừng làm chuyện gì kinh động đến Kim Lăng phủ là được rồi.
- Tú Tú hứa.
Tôn Quách thở hắt ra như muốn phun cả một khối chì vướng trong cổ y.

Y háy mắt nói :
- Nô bộc tôn thiếu gia xin chờ mệnh lệnh của La Sát chủ nhân.
Tú Tú bụm miệng cười. Nàng sao có thể nén được tiếng cười bởi thái độ và giọng nói của Tôn Quách.
Tú Tú lấy giọng trang trọng nói :
- Nô bộc Tôn Quách hãy nghe lịnh của Tú Tú đây!
Tôn Quách lườm nàng.
Tú Tú cười mỉm rồi nói tiếp :
- Kể từ bây giờ Tôn Quách không được rời Tú Tú nửa bước. Trước tiên, Tôn Quách phải cõng Tú Tú tìm một khách điếm nào đó nghỉ ngơi. Ngày mai đưa Tú Tú lên Động Đình hồ.
Tôn Quách nạt ngang :
- Đến Động Đình hồ làm cái khỉ gì ở chứ?
- Tú Tú nghe nói Động Đình hồ là chốn danh lam thắng cảnh tuyệt đẹp, nên muốn đến đó thưởng lãm.
- Nàng rảnh rỗi quá nên mới đòi đi du lãm Động Đình hồ.
- Tất nhiên rồi!
- Tôn Quách không rảnh!
Tú Tú trợn mày nhìn Tôn Quách :
- Tôn Quách huynh định chống lệnh Tú Tú ư?
Tôn Quách hốt hoảng khoát tay :
- Không không.
Y giả lả cười :
- Ta sao dám chống lệnh La Sát chủ nhân chứ.
- Thế thì Tôn huynh còn chờ gì nữa mà không hạ lưng xuống cõng Tú Tú.
Tôn Quách bặm môi, lẩm bẩm rủa :
- Trời ơi. Tại sao ta lại xúi quẩy gặp ả La Sát ôn dịch này chứ?
Miệng thì rủa thầm nhưng Tôn Quách vẫn khom người xuống.
Tú Tú mỉm cười nhún vai, nói :
- Như vậy sao được. Nam nữ thụ thụ bất thân.
Nàng dứt câu thì Tôn Quách bật người đứng lên :
- La Sát chủ nhân nói rất chí lý. Chủ nhân ngồi trên lưng Tôn Quách thì nhất định sẽ có sự đụng chạm. Điều đó cấm kỵ, rất là cấm kỵ. Vậy chủ nhân tự lo cho mình nhé!
- Hê... Đâu có được. Tú Tú có cách mà.
Tôn Quách sững sờ :
- Cách gì? Chẳng lẽ La Sát chủ nhân đứng trên lưng Tôn Quách sao?
- Tú Tú đâu có đứng mà muốn ngồi cơ.

- Làm sao ngồi được?
- Tú Tú có cách.
Tú Tú chỉ cành chạc ba cây tùng :
- Tôn huynh chặt chạc ba cây tùng đó xuống đây, Tú Tú sẽ làm thành một cái ghế đặt lên lưng Tôn huynh. Thế là Tú Tú có chỗ ngồi.
Tôn Quách ngôi bệt xuống đất, miệng thốt lên :
- Trời ơi. Sao Tôn thiếu gia khổ thế này!
- Đã là nô bộc thì đâu có ai sướng.
Tôn Quách lắc đầu :
- Thôi thôi. Tôn Quách chỉ cõng La Sát chủ nhân mà không cõng thêm cái ghế nào nữa đâu. La Sát chủ nhân có kế sách gì khác không?
Tú Tú nhíu mày :
- Thôi được rồi. Tú Tú không bắt Tôn huynh cõng nữa, mà bắt tôn luynh phải đi cạnh Tú Tú.
- Kế sách đó được với Tôn Quách đó.
Tôn Quách giả lả cười :
- La Sát chủ nhân thật là tốt với Tôn Quách!
Tôn Quách vừa dứt câu thì chợt nghe tiếng hỏa điểu rúc trên không trung. Y vội vã thọp người xuống đưa tay che đỉnh đầu.
Trong khi Tôn Quách hốt hoảng thì Tú Tú lại tỏ vẻ khẩn trương. Nàng nắm tay Tôn Quách :
- Tôn Quách. Hỏa điểu không tấn công mà chỉ báo tin thôi. Chắc thân thân mẫu hoặc sư phụ của Tôn huynh gặp chuyện gì rồi.
Tôn Quách bật đứng sõng lên :
- Có chuyện đó sao?
- Tiếng kêu của hỏa điểu nhứt định đã có sự biến.
Từ trên không cánh chim đỏ ối băng xuống.
Tú Tú chìa hữu thủ, con linh ưng nhẹ nhàng đáp lên tay nàng. Nó rúc ba tiếng rồi lại lao đi.
Tú Tú nhìn lại Tôn Quách :
- Tôn huynh, chúng ta mau theo hỏa điểu!
- Tuân lệnh La Sát chủ nhân!

Hồi 27
Tôn Quách xuất thủ

Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu đặt Nghiêm Lệ Hoa xuống tràng kỷ rồi bước đến đối mặt với Bình Nhi.
Y từ tốn nói :
- Thánh Cô cứ yên tâm, tại hạ chỉ điểm vào mê huyệt của Nghiêm phu nhân để dễ dàng đưa phu nhân đến đây. Nơi đây an toàn, sẽ không có ai làm phiền đâu. Nghiêm phu nhân sẽ nghỉ lại đây đêm nay, ngày mai tại hạ và Thánh Cô sẽ đưa Nghiêm phu nhân đi.
Bình Nhi ôm quyền xá Công Tôn Cửu :
- Đa tạ công tử đã phò trợ cho Bình Nhi.
- Thánh Cô đừng khách sáo mà tại hạ áy náy lắm. Đã từ lâu tại hạ mong được có cơ hội để phò trợ cho Thánh Cô.
Công Tôn Cửu cố rặn một nụ cười mỉm. Hai cánh môi ấy của y tưởng mím lại rồi kéo bành ra hai bên, khiến bộ mặt núc ních thoáng trông thật là quái gở.
Phẩy thiết phiến, Công Tôn Cửu nói :
- Đây là khu điền viên của dòng họ Mộ Dung, nên người võ lâm không dám đặt chân đến, nếu như chưa có sự đồng ý của tại hạ.
Y lại phe phẩy thiết phiến :
- Tại hạ thỉnh Thánh Cô đến gian tửu phòng, chúng ta sẽ cùng đàm đạo qua đêm.
Bình Nhi thoáng lưỡng lự, nhưng rồi cũng chấp nhận lời thỉnh cầu của Thiết Phiến thư sinh.
Được nàng nhận lời, Công Tôn Cửu cao hứng nói :
- Đêm nay tại hạ mới được mãn nguyện khi cùng với Thánh Cô bồi ẩm. Đây là niềm ao ước bấy lâu nay của tại hạ.
- Công tử nói quá, chứ tại Giang Tô đâu thiếu những trang giai nhân tài sắc vẹn toàn, mong muốn cùng với công tử bồi ẩm, đàm đạo.
Công Tôn Cửu lắc đầu :
- Trên đời này đâu có ai khả dĩ sánh bằng Thánh Cô Giản Hoa thiền viện. Những mỹ nữ, giai nhân ở Giang Tô so với Thánh Cô chẳng khác nào đom đóm so với vầng nhật nguyệt.
- Công Tôn công tử nói, Bình Nhi cảm thấy hỗ thẹn.
Công Tôn Cửu lại rán rặn thêm một nụ cười mỉm :

- Tại hạ mời Thánh Cô!
Hai người rời gian thư phòng dành riêng cho Nghiêm Lệ Hoa để đến tửu phòng.
Tửu phòng là một gian phòng được kết tạo giữa khu hoa viên với những khóm hoa được cắt tỉa thành hình những con vật như ong, bướm, nai, và có cả những cánh chim với những nét cắt tỉa vô cùng tinh xảo.
Gọi là gian tửu phòng, nhưng đúng ra nó là một gian lục giác đặt giữa khu viên cắt tỉa những con thú.
Trong khung cảnh đó, người ngồi trong tửu phòng có cảm giác mình sống trong cõi thiên nhiên vừa êm đềm vừa thanh lãm.
Dưới ánh trăng đêm rằm, những con thú trông vô cùng sống động và như tỏ ý phủ phục đối với chủ nhân.
Công Tôn Cửu chuốc rượu ra hai chiếc chun ngọc lưu ly. Y nhìn Bình Nhi, mỉm cười nói :
- Đôi chun uống rượu này đã từng được Sở Vương Hạng Võ dùng để đối ẩm với trang kỳ nữ Ngưu Cơ. Đêm nay tại hạ xin được mạn phép ví mình như Sở Vương Hạng Võ và Thánh Cô như kỳ nữ Ngưu Cơ.
Đôi chân mày vòng nguyệt của Bình Nhi thoạt nhíu lại sau câu nói của Công Tôn Cửu.
Nàng lắc đầu, nhìn Công Tôn Cửu, nói :
- Sở vương Hạng Võ và Ngưu Cơ là những bậc tiền nhân được lưu danh hậu thế. Mặc dù Sở vương Hạng Võ không lập được đế nghiệp như Hán Cao Tổ, nhưng cái dũng tâm và hào khí đáng là bậc thánh nhân. Kỳ nữ ngưu Cơ thì lại tiết liệt đáng để người đời sau khâm phục. Bình Nhi không dám tự coi mình là bậc liệt nữ đó.
Nàng nhìn Công Tôn Cửu rồi bưng chun rượu ngọc :
- Chun rượu này năm xưa Sở Vương Hạng Võ đã dùng để đối ẩm với kỳ nữ Ngưu Cơ, Bình Nhi mạn phép mượn lại của công tử kính đến hai người.
Nàng dứt lời rưới chun rượu xuống sàn đá hoa cương của gian tửu phòng.
Công Tôn Cửu nghe Bình Nhi nói, thấy nàng rưới rượu cúng, mà bỗng thẹn đỏ mặt.
Mặc dù vậy y vẫn gượng nói :
- Tại hạ thật là thô thiển, nay được Thánh Cô mở mắt, càng khâm phục tài đức của Thánh Cô hơn.
- Bình Nhi không dám nhận lời nói của Công Tôn công tử.
- Lời nói thì chỉ đọng trên đầu môi chót lưỡi, tại hạ mạn phép xin

được bắt chước Thánh Cô.
Y không chờ Bình Nhi có lời gì mà cũng bưng chun rượu rưới xuống sàn đá hoa cương.
Công Tôn Cửu vừa rưới rượu vừa nói :
- Công Tôn Cửu không đáng mặt anh hào như Sở Vương, nhưng cũng đáng là bậc nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Anh hùng kiến vi anh hùng, nên ta mượn chén rượu này gọi là kiến vi người đã chết.
Công Tôn Cửu nhìn lại Bình Nhi nói :
- Tại hạ nói như vậy được chứ.
- Nếu Sở Vương Hạng Võ nghe được những lời của Công Tôn công tử chắc rất mãn ý, mãn phần.
- Đến lượt Thánh Cô khách sáo với, tại hạ rồi đó.
Công Tôn Cửu rót rượu ra chén. Y bưng chun rượu chìa đến trước mặt Bình Nhi :
- Tại hạ kính tri kỷ hồng nhan một chun rượu.
Bình Nhi lưỡng lự một chút rồi đưa tay đón chun rượu của Công Tôn Cửu.
Những ngón tay mảnh khảnh của nàng vừ chạm vào chun rượu thì bất ngờ Công Tôn Cửu buông chun rượu.
Chun rượu ngọc rời khỏi tay y rơi xuống mặt bàn đá hoa cương.
Cạch!
Chun rượu lăn tiếp rồi rơi xuống sàn tửu phòng. Số rượu trong chun ngọc tợ một
sợi chỉ bắn vào tĩnh huyệt của Bình Nhi.
Bình Nhi mặc dù đã có chủ ý phòng bị nhưng vẫn hoàn toàn bị bất ngờ bởi tuyệt kỹ thần kỳ của Công Tôn Cửu nên không sao phản ứng, hay tránh né chiêu công của Thiết Phiến thư sinh.
Từ tĩnh huyệt của nàng như có một luồng hàn khí nhanh chóng lan tỏa khắp châu thân rồi đóng băng, tứ chi không sao cử động được.
Bình Nhi biến sắc nói :
- Công Tôn công tử cớ sao lại có dụng ý điểm huyệt Bình Nhi?
- Tại hạ thất lễ... Thất lễ với Thánh Cô.
Y vừa nói vừa chồm qua mặt bàn, hai mắt thao láo nhìn thẳng vào đáy mắt của Bình Nhi :
- Tại hạ đã lỡ thất lễ với Thánh Cô, giờ thì phải chuộc lại. Để tại hạ lau số rượu đọng trên người Thánh Cô vậy.
Y nói xong tủm tỉm cười tỏ thái độ thật là sàm sỡ. Gã với tay toan áp hữu thủ vào vùng nhũ hoa của Bình Nhi thì nàng tức giận quát lên :
- Dừng tay!
Tiếng quát của Bình Nhi biểu lộ sự căm phẫn tột cùng khiến Công

Tôn Cửu cũng phải giật mình rút tay lại.
Y giả vờ nói :
- Tại hạ có ý tốt với Thánh Cô mà thôi, sao nàng lại tức giận với ta chứ?
- Nếu công tủ có ý tốt thì mau dụng chỉ khí giải tĩnh huyệt của Bình Nhi!
- Ơ... Hóa ra nàng bị giọt rượu rơi vô tình điểm vào tĩnh huyệt ư. Thế mà ta lại không biết.
Công Tôn Cửu mỉm cười nham nhở.
Y nói tiếp :
- Có lẽ đây là ý trời khiến giọt rượu kia vô tình điểm vào tĩnh huyệt của nàng.
Gã vuốt chiếc cằm núc ních mỡ, nói tiếp :
- Ông tơ bà nguyệt có lẽ đã biết ta quá tơ tưởng đến Thánh Cô Giản Hoa thiền viện, nên mới se tơ, se chỉ cho giọt rượu kia bắn đúng vào tĩnh huyệt của nàng.
Bình Nhi sa sầm mặt cướp lời Công Tôn Cửu :
- Im miệng! Bình Nhi không nghĩ một trang nam tử của dòng họ Công Tôn Mộ Dung lại có thể thốt ra những lời như vậy.
- Những lời của ta không lọt vào tai nàng ư?
- Làm sao Bình Nhi nghe được!
- Tất nhiên giờ thì nàng khó nghe đó nhưng khi nàng đã là của ta thì những lời kia lại rất ngọt ngào.
Gã nhe răng cười khành khạch, nhìn Bình Nhi nói tiếp :
- Tại Giang Tô, ta đã từng ao ước được hưởng đóa hoa tinh khiết của Bình Nhi Thánh Cô Giản Hoa thiền viện. Đêm nay là cơ hội sao ta có thể bỏ qua được chứ.
Công Tôn Cửu chắp tay sau lưng rảo bước qua bên phía Bình Nhi.
Gã đứng đối mặt với Bình Nhi :
- Trong đêm trăng, giữa khung cảnh hữu tình này, ta thấy nàng đúng là Ngưu Cơ kỳ nữ, còn Công Tôn Cửu thì hóa thân thành Hạng Võ Sở Vương.
Công Tôn Cửu vừa nói vừa toan đưa tay vuốt má Bình Nhi.
Bình Nhi lại thét :
- Dừng tay!
Một lần nữa tiếng quát của nàng buộc Công Tôn Cửu phải rút tay lại.
Bình Nhi nói :
- Nếu như công tử còn giở trò sàm sỡ thì Bình Nhi sẽ tự cắn lưỡi mà chết.
Công Tôn Cửu khoát tay :

- Ê... Nàng đừng làm vậy. Chẳng lẽ sự ái mộ của ta khiến nàng phẫn nộ, tự kết liễu mình sao?
Bình Nhi trang trọng, nói :
- Tiết hạnh của nữ nhân quan trọng hơn mạng sống của mình.
Công Tôn Cửu thở ra, lắc đầu nói :
- Công Tôn Cửu ta không xứng với nàng sao? Tại Giang Tô dòng họ Công Tôn Mộ Dung là độc tôn duy nhất, chẳng khác nào Hạng Võ hùng cứ đất Sở. Trên giang hồ Công Tôn Cửu có thua sút ai đâu, thế mà nàng lại chẳng để cho ta một chút cơ hội.
- Nếu công tử trọng thì Bình Nhi thì đã không dụng đến phương kế hạ lưu đê tiện của bọn thảo khấu lục lâm.
Công Tôn Cửu bực bội nói :
- Thế ta phải làm sao bây giờ?
- Chữ tiết hạnh của Bình Nhi quí hơn mạng sống Bình Nhi. Nếu như Công Tôn công tử ái mộ Bình Nhi thì hãy giải khai huyệt đạo cho Bình Nhi. Trái tim của nữ nhân cũng dễ siêu lòng bởi một đấng nam nhi đại trượng phu đó.
Đôi chân mày rậm rịt của Công Tôn cửu nhíu lại :
- Ta thích nàng mà phải chờ, phải đợi sao?
Những thớ thịt trên mặt Công Tôn cửu giật giật. Y thè lưỡi liếm mép :
- Nếu như ta giải huyệt cho nàng thì ta sợ mình chẳng còn có cơ hội nào nữa.
- Bình Nhi chẳng biết võ công kia mà.
Công Tôn Cửu tròn mắt nhìn Bình Nhi :
- Nàng không có võ công ư?
- Nếu như có võ công thì Bình Nhi đâu dễ để cho công tử dụng kế sách điểm huyệt dễ dàng như vậy.
- Một Thánh Cô của Giản Hoa thiền viện mà không biết võ công nghĩ cũng lạ đó.
Công Tôn Cửu nhìn Bình Nhi. Y chợt mỉm cười :
- Hê... Muốn giải huyệt cho nàng thì ta phải đụng đến thân thể nàng. Ta sợ nàng e ngại mà tự cắn lưỡi chết. Khó cho Công Tôn Cửu này quá.
- Công tử có thể dùng chỉ khí.
- Chỉ khí ư... Ta đâu thể vận công phát chỉ khí đặng. Thôi được rồi, ta phải đành dùng mười ngón tay thịt giải khai toàn bộ ba mươi huyệt đạo của nàng.
Vừa nói vừa nham nhở toan áp cả mười ngón tay vào vùng thượng đẳng của Bình Nhi.
Bình Nhi tức giận quát lên :

- Không được!
- Không được là sao. Ta phải giải khai tĩnh huyệt cho nàng kia mà?
- Ta không cần nữa.
Bình Nhi bặm môi rít lên bằng giọng căm phẫn :
- Công Tôn công tử,Bình Nhi vô cùng thất vọng bởi sự trơ tráo và dục vọng thấp hèn của người. Giòng họ Công Tôn Mộ Dung có là danh tộc lẫy lừng thì sự bỉ ổi hôm nay của công tử cũng sẽ bị nghiệp quả trời chu đất diệt về sau.
- Ta ngưỡng mộ nàng mà bị trời tru đất diệt sao?
Công Tôn Cửu rít lên :
- Để xem ra có bị trời tru đất diệt hay không khi đã thưởng lãm đóa hoa tinh anh thuần khiết của Thánh Cô Giản Hoa thiền viện.
Gã vừa nói vừa tự lột bỏ trang của mình.
Hành động của gã khiến Bình Nhi càng phẫn nộ và bối rối hơn. Nhưng trong tình cảnh bị điểm tĩnh huyệt thì nàng chỉ còn biết nhắm mắt tránh nhìn vào cảnh dung tục của gã Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu.
Quác..
Tiếng chim rúc trên không khiến Bình Nhi giật mình, và cả Công Tôn Cửu cũng tõ vẻ lúng túng.
Một luồng gió lạnh lẽo lùa qua tửu phòng.
Tôn Quách và Tú Tú từ sau khóm hoa tỉa hình con nai lù lù bước ra.
Tôn Quách vừa xuất hiện đã lớn tiếng nói :
- Hay lắm... Hay lắm...
Y nhìn lại Tú Tú :
- Thì ra hỏa điểu đưa ta và nàng đến để xem mắt phu tướng của nàng.
Tôn Quách nhướng mày :
- Ê... Gã công tử mập lớn kia, ngươi có thích La Sát chủ nhân của Tôn Quách này không?
Tú Tú đỏ mặt lời nói của Tôn Quách.
Nàng gắt gỏng :
- Tiểu nô. Ngươi không được sàm ngôn.
Trong khi Tú Tú gắt gỏng quát Tôn Quách thì Công Tôn Cửu cũng tức giận đến đỏ mặt bởi sự xuất hiện quá đường đột của hai người. Gã nghe Tôn Quách nói mà nghĩ là lời chậm chọc, nên cáu gắt rít lên the thé :
- Công Tôn Cửu này chỉ thích cái mạng chó của ngươi mà thôi.
Tôn Quách nhăn mặt :
- Ngươi đúng là hồ đồ. Không thích La Sát chủ nhân mà lại thích Kim

Tài công tử.
Công Tôn Cửu gầm lên :
- Đúng, ta thích cái mạng của ngươi.
Gã vừa nói vừa thộp cây thiết phiến để trên bàn, tung mình phi thân ra bên ngoài, áp thẳng tới Tôn Quách.
Cây thiết phiến trong tay Công Tôn Cửu tạo thành ba điểm đâm tới vùng thượng đẳng của Tôn Quách.
Thấy đối phương bất ngờ tập kích mình, Tôn Quách cũng xoạt bộ trụ tấn, hai tay thoa đến trước tạo thành những bóng ảnh thủ, rồi từ trong bóng ảnh thủ đó bất ngờ thoát ra ba sợi chỉ khí điểm thẳng tới đầu cây quạt sắt của Công Tôn Cửu.
Chát... Chát... Chát...
Cả hai đều dùng những thế điểm thần kỳ tấn công, đỡ thẳng đánh thẳng.
Mặc dù có cây thiết phiến dùng làm binh khi nhưng giao thủ với những đạo chỉ khí của Tôn Quách. Công Tôn Cửu chẳng thể chiếm được thượng phong.
chỉ trong khoảng khắc vừa đúng ba tuần trà, Công Tôn Cửu đã dụng đến ba mươi mốt thế điểm thần kỳ của dòng họ Công Tôn Mộ Dung, nhưng tuyệt nhiên đầu quạt của y luôn bị những đạo chỉ khí cứng như sắt thép cản phá.
Bất ngờ Công Tôn Cửu rùn người xuống, thọc cây thiết phiến điểm tới vết hầu của Tôn Quách.
Tử huyệt của Tôn Quách hiện ra ngay trước mắt Công Tôn Cửu.
Công Tôn Cửu nghĩ thầm :
- Ngươi hết mạng rồi!
Khi đầu mũi quạt gần như chạm được vào vùng tử huyệt yết hầu của Tôn Quách thì Công Tôn Cửu giật mình khi ngón trỏ, đối phương cũng chỉ còn cách tam tinh của gã vừa đúng nửa đốt ngón tay.
Thế công của Công Tôn Cửu lẫn Tôn Quách đều nhắm vào tử huyệt của nhau, mà nếu người này cố kết thúc tử chiêu thì cũng tự khắc bị tử chiêu của đối phương lấy mạng.
Tôn Quách tròn mắt nhìn Công Tôn Cửu. Y gượng nói :
- Ngươi đâm thủng yết hầu ta thì tam tinh của ngươi cũng bị Kim Cang thần chỉ của ta đâm vỡ sọ. Công tử mập biết chứ.
Công Tôn Cửu cũng hối hả đáp lời Tôn Quách :
- Ngươi đâm thủng tam tinh của ta thì thiết phiến của ta cũng sẽ đâm thủng tử huyệt yết hầu của ngươi.
- Ta biết vậy bây giờ công tử mập lùn tính sao đây?
Công Tôn Cửu gượng nói :

- Ngươi tính sao?
Tôn Quách hỏi ngược trở lại :
- Thế ngươi tính sao?
- Ngươi quyết làm sao ta làm vậy.
Tôn Quách nhíu mày :
- Ta với ngươi huề vậy.
- Huề như thế nào?
Tôn Quách lấy một luồng chân khí, nghiêm giọng nói :
- Ngươi có sợ chết không?
- Thế còn ngươi?
- Tất. Nhiên ta sợ chết rồi.
- Ngươi sợ chết thì ta cũng rất quý mạng sống của mình.
- Thế thì được. Ta từ từ rút chỉ pháp trở về. Còn ngươi cũng rút cây quạt sắt của ngươi lại.
Công Tôn Cửu nhìn Tôn Quách chằm chằm :
- Được Ta đồng ý.
Tôn Quách nghiêm giọng nói :
- Ta đếm tới ba thì chúng ta cùng thực hiện giao kết một lúc.
- Ta đồng ý.
- Ta đếm đây.
Tôn Quách từ từ đếm. Tiếng “ba” vừa dứt trên môi của y, thì cả Tôn Quách lẫn Công Tôn Cửu đồng loại rút tay lại.
Cả hai vừa rút tay vừa lạng người thoát về sau.
Công Tôn Cửu vừa mới trụ bộ liền điểm mũi giày lướt tới, tiếp tục thi triển những thế điểm thần kỳ của mình tập kích tiếp đối phương.
Và cũng như ba mươi hiệp đấu trước, Công Tôn Cửu không làm sao điểm được vào những đại huyệt của Tôn Quách.
Đầu ngọn thiết phiến luôn bị những đạo chỉ Kim Cang đón đỡ, hoặc Tôn Quách với những bước đi như mèo lách tránh những chiêu công.
Qua thêm ba mươi hiệp nữa và đến hiệp thứ ba mươi mốt thì cả hai lại rơi vào thế lưỡng bại câu thương.
Tôn Quách nhìn Công Tôn Cửu :
- Chúng ta lại huề với nhau.
Công Tôn Cửu hậm hực :
- Ngươi lại đếm đi!
- Tất nhiên là phải đếm rồi.
Một... Hai... Ba...
Sau tiếng thứ ba, Tôn Quách vờ rút tay lại, trong khi Công Tôn Cửu cũng rút ngọn thiết phiến. Tôn Quách vừa nhác thấy ngọn thiết phiến

đã không còn tạo được tử chiêu nữa liền nói :
- Công tử mập lùn thua ta rồi!
Nghe Tôn Quách nói như vậy, Công Tôn Cửu giật mình. Nhưng y chưa kịp đoán định tâm ý của đối phương thì Tôn Quách đã nhanh tay điểm chỉ công tới chứ không thối bộ như lần trước.
Thế công bất ngờ của đối phương khiến Công Tôn Cửu lúng túng. Y chẳng kịp xòe cây thiết phiến ra đỡ mà chi kịp lắc vai lạng bộ.
Mặc dù Công Tôn Cửu phản xạ nhanh như một cái chớp mắt, nhưng bả vai phải của y cũng buốt nhói như có một mũi trủy thủ thọc sâu đến tận xương đòn gánh.
Công Tôn Cửu thốt kêu :
- Ôi... Ha...
Y liên tục thối bộ năm bước, tả thủ ôm lấy bờ vai máu đã nhuộm đỏ trang y. Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm cả mặt Công Tôn Cửu. Y nhìn Tôn Quách chằm chằm :
- Ngươi thủ đoạn hạ lưu!
Tôn Quách nạt ngang :
- Ngươi nói bậy! Giao thủ với nhau ai khôn thì người đó thắng, chứ hạ. Lưu với thượng lưu cái gì.
Công Tôn Cửu rít lớn :
- Được lắm... Lần khác ta sẽ đòi lại cái nợ này với ngươi!
Công Tôn Cửu nói xong điểm mũi giày băng mình đi. Chỉ trong chớp mắt y đã mất hút vào bóng đêm mất dạng.
Tôn Quách gọi với theo :
- Ê... Ê... Sao ngươi không chịu đưa La Sát chủ nhân của ta đi cùng.
Tú Tú thét lên :
- Ngươi còn nói bậy nữa thì ta sẽ tự...
Nghe Tú Tú quát như vậy, Tôn Quách bịt miệng, quay lại nhìn nàng.
Tú Tú gằn giọng :
- Kể từ bây giờ Tú Tú cấm Tôn Quách tiểu nô không được thốt một lời nào!
- Vậy là Tôn Quách này câm ư?
- Khi nào Tú Tú cho nói thì Tôn Quách mới nói.
Tôn Quách ôm đầu :
- Trời ơi!

Hồi 28
Dạ tình - lãnh tâm

Ngọn gió hiu hiu từ bên ngoài thổi vào gian thảo xá mang theo mùi xạ hương thoang thoảng. Mùi xạ hương quyến rũ của loài hồ ly tận bể Tây Trúc, nên nó có đặc tính khiến kẻ ngửi nó bị khơi dậy dục tình. Với đặc tính đó thì mùi xạ hương kia đâu phải người nào cũng có được. Và cũng chẳng phải ngẫu nhiên mà nó xuất hiện theo ngọn gió để lan tỏa vào gian thảo xá này. Kẻ dụng mùi hương xạ này nhất định có chủ ý.
Trong ngôi thảo xá, Cát Thiên Phong vẫn ngồi bất động vận công điều tức, mặc dù mùi xạ hương quyến rũ kia đã tràn ngập cả gian thảo xá.
Từ ngoài thảo xá, một nữ nhân vận xiêm y bằng lụa Hàng châu, tay cầm lồng đèn đi vào. ánh đèn lồng rọi qua lớp xiêm y của nàng đủ để người ta thấy những đường nét tạo hình của một cơ thể mỹ nữ. Nàng che mặt bằng một chiếc khăn lụa, chỉ chừa đôi mắt thật là gợi tình gợi cảm, thỉnh thoảng chớp lại như thiếu nữ e thẹn khi gặp ý trung nhân.
Nàng đặt chiếc đèn lồng xuống trước mặt Cát Thiên Phong.
Đôi chân mày của Thiên Phong dựng lên và tay với đến xấp giấy hồng điều nhón lấy một tờ.
Nàng nhìn Cát Thiên Phong xếp giấy tạo hình. Từ cơ thể nàng mùi xạ hương không ngừng tỏa ra để tạo một bầu không khí đặc dị. Trong khung cảnh hữu tình phối kết cùng mùi xạ hương mê hoặc đó thì mấy ai có thể giữ được tịnh tâm của mình. Nhưng với Thiên Phong thì hoàn toàn khác, chàng vẫn thờ ơ với mùi xạ hương, với những đường nét mờ ảo của mỹ nữ mà chú nhãn vào việc xếp hình. Nhìn Thiên Phong mà những tưởng việc xếp hình chàng đang làm còn quan trọng hơn cả mỹ nữ đang đứng đối diện.
Thiên Phong xếp xong hình một con bọ ngựa, đẩy nó đến trước.
Nàng nhón tay lấy hình con bọ ngựa rồi nhìn lại Thiên Phong.
Thiên Phong nói :
- Phu nhân đã đến đây cùng với mùi hương đặc dị riêng thì không cần phải che mặt.
- Tôn giá nhận ra được ta chứ?

- Trên đời này chỉ có mỗi Mãn Đình Phương phu nhân mới có đặng mùi xạ hương thần kỳ, cũng như chỉ có Mãn phu nhân mới có đặng đôi mắt đẹp vì đã luyện thành Nhiếp Thần đại pháp.
Thiên Phong ngẩng mặt nhìn lên Mãn Đình Phương, trong khi nàng tự cởi bỏ chiếc khăn lụa che mặt.
Mãn Đình Phương nhìn Thiên Phong, nói :
- Tôn giá đã nhận ra Mãn Đình Phương khi còn che mặt chắc cũng đoán được mục đích mà Đình Phương đến gặp tôn giá chứ?
Thiên Phong từ từ đứng lên :
- Nàng đến gặp tại hạ vì nàng, vì tại hạ hay vì người khác?
Mãn Đình Phương se mấy sợi tóc mai.
Nàng mỉm cười nói :
- Đình Phương đến gặp Cát huynh vì cả ba điều đó. Vì Đình Phương, vì Thiên Phong và vì một người thứ ba nữa. Nhưng người thứ ba đó không phải là võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
Thiên Phong thở ra :
- Người thứ ba không phải là võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên thì là ai?
- Cát huynh muốn biết không?
Người thứ ba đó rất gần với huynh và cũng rất xa với huynh.
Đình Phương bước đến gần bên Thiên Phong :
- Chắc chắn Cát huynh rất muốn trả thù cho Kim trang Trang chủ Khán Nhân. Khán Nhân chính là người thứ ba mà Đình Phương muốn nói đến.
Thiên Phong chắp tay sau lưng nhìn nàng, hỏi :
- Nói như vậy thì nàng biết hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ?
- Trong thiên hạ tất cả mọi người đều nghĩ rằng hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ chỉ có một kẻ duy nhất, người đó chính là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng Đình Phương thì khác. Đình Phương không nghĩ kẻ đó là huynh.
Nàng mỉm cười nói tiếp :
- Người gây ra kiếp án Kim trang đại phủ phải là người giữ cổ vật Long cốc.
- Tại hạ cũng nghĩ như phu nhân.
Đinh Phương nguýt mắt đưa tình. Hai cánh môi mọng đỏ của nàng thoạt nhếch lên tạo một nụ cười gợi cảm, đưa tình.
Bắt gặp vẻ mặt lẳng lơ, gợi tình của Đình Phương, Thiên Phong quay mặt nhìn ra cửa.
Chàng từ tốn nói :

- Chắc chắn phu nhân muốn cho tại hạ biết điều gì đó?
Nàng bước đến sau lưng Thiên Phong. Mùi xạ hương từ cơ thể Đình Phương giờ đây như muốn phủ lên cả người Cát Thiên Phong.
- Đình Phương đến gặp Thiên Phong vì ba điều. Một vì Đình Phương, hai vì Thiên Phong, ba vì Khán Nhân.
Nàng đặt tay lên vai Thiên Phong :
- Đình Phương có thể cho Cát huynh biết ai là người tạo ra huyết án Kim trang đại phủ, và còn có thể trao tận tay huynh cổ vật Long cốc.
Nàng kéo vai Thiên Phong buộc phải đối mặt với mình rồi từ tốn nói tiếp :
- Cả hai việc đó Đình Phương vì Cát huynh và Trang chủ Kim trang. Còn cái Đình Phương muốn...
Nàng bỏ lửng câu nói mà nhìn thẳng vào đáy mắt Cát Thiên Phong. Hai cái mi cong vút thoạt khép hờ lại, và đôi môi xinh mộng hé mở.
Đình Phương lí nhí nói :
- Với Đình Phương, Thiên Phong chắc không phải là một lãnh nhân lạnh lùng vô cảm.
Mãn Đình Phương vừa nói vừa từ từ ngả đầu toan áp vào vai Thiên Phong. Hơi thở của nàng nhả ra một mùi thơm quyến rũ dìu dịu phà vào mặt Thiên Phong.
Chiếc má ửng hồng của nàng chưa đặt lên vai Thiên Phong thì đã bị đỡ lên.
Đình Phương mở to đôi thu nhãn nhìn Cát Thiên Phong :
- Sao...
Vẻ mặt lạnh lùng của Thiên Phong đập vào mắt nàng.
Đình Phương nói :
- Thiên Phong, đối với Đình Phương chàng vẫn mãi là một lãnh nhân?
Thiên Phong lạnh nhạt nói :
- Tại hạ còn hơn một lãnh nhân vô tình.
- Tại sao?
- Phu nhân có thể tự nghĩ ra.
- Cái mà người cần biết, cần có, sẽ được Đình Phương trao. Và cái người đáp cho Đình Phương chỉ là một chữ tình cũng không được sao?
- Phu nhân đòi hỏi một thứ mà tại hạ không thể cho được.
Đình Phương thối lại ba bộ. Nàng nhìn Thiên Phong chằm chằm tưởng chừng như muốn thâu tóm thân pháp của thiên Phong vào trong đáy mắt mình.
Đình Phương bất ngờ kéo trề xiêm y xuống :

- Chẳng lẽ Đình Phương không thể tạo cho Thiên Phong chút gợi cảm tình yêu?
Thiên Phong lắc đầu rồi từ từ quay lưng nhìn ra ngoài thảo xá.
Đình Phương bước qua Thiên Phong, tựa vai vào vách thảo xá :
- Thiên Phong xem thường Đình Phương ư?
- Không.
- Thế tại sao?
- Tại hạ không dám xem thường phu nhân, nhưng lại sợ phu nhân.
- Ngươi sợ ta?
Thiên Phong gật đầu. Chàng lơ là nói :
- Tại hạ đã xếp hình giấy gì cho phu nhân nhỉ?
- Một con bọ ngựa.
- Phu nhân hiểu ý nghĩa của hình giấy đó chứ?
Mặt hoa của Đình Phương thoạt sa sầm lộ rõ những nét bất nhẫn pha trộn sự phẫn nộ.
- Ngươi không muốn biết hung thủ đã tạo ra huyết án Kim trang đại phủ à?
- Tại hạ sẽ tìm người giữ cổ vật Long cốc.
- Ngươi không thể tìm ra được đâu.
- Thiên Phong nghĩ sẽ tìm được.
Đình Phương hừ nhạt một tiếng :
- Thiên Phong. Rồi ngươi sẽ hối hận lối xử thế hôm nay của ngươi.
- Thiên Phong không nghĩ đến hậu hoạn?
Đình Phương buông một tiếng thở dài rồi chợt ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng khiến Thiên Phong phải nhíu mày.
Thiên phong buột miệng hỏi :
- Có gì đắc ý khiến phu nhân cười?
- Đình Phương cười Thiên Phong đó.
- Thiên Phong chẳng có gì đáng để Mãn phu nhân phải cười cả.
- Đình Phương có lý do để cười Thiên Phong.
- Thật ra Thiên Phong cũng rất muốn nhắm mắt làm ngơ trước vẻ đẹp của Mãn Đình Phương.
Thiên Phong lắc đầu :
- Phu nhân nói sai rồi.
- Không. Đình Phương thấy ngọn lửa tình trong ánh mắt của Thiên Phong, nhưng Thiên Phong đang chạy trốn ngọn lửa tình đó.
Nàng bước dịch qua, đối nhãn Thiên Phong.
Thiên Phong muốn quay mặt đi nhưng Đình Phương đã cản lại.
Nàng nghiêm giọng nói :
- Tại sao chàng lại chạy trốn lửa tình đối với Đình Phương chứ? Phải

chăng chàng sợ mình sẽ phải đại tội vì thiếp là phu nhân của đại ca chàng?
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Cứ cho là phu nhân đúng.
- Vậy là chàng tự nhận đã có tình với Đình Phương?
Thiên Phong lắc đầu :
- Không.
- Nếu như Đình Phương không là phu nhân của Đại Chu Thiên thì sao?
Đình Phương vừa nói vừa bước đến một bộ. Thân thể của nàng gần như chỉ chực ngã vào người Thiên Phong. Đôi thu nhãn vẫn mở to nhìn sâu vào đáy mắt sáng như tìm kiếm chút biểu hiện nào đó.
Đình Phương từ tốn nói :
- Thiếp đã từng yêu chàng.
Thiên Phong nhíu mày :
- Chữ tình của phu nhân tại hạ không dám nhận. Phu nhân nên biết Minh chủ Đại Chu Thiên và Cát Thiên Phong đã từng kết nghĩa huynh đệ tại ải Nhạn Môn.
- Đình Phương biết, nhưng Đại Chu Thiên đâu có coi Thiên Phong là huynh đệ của mình. Sau khi trở thành võ lâm Minh chủ.
Nàng vừa nói vừa toan đặt tay lên hai bờ vai Của Thiên Phong.
Thiên Phong cau mày.
Đình Phương buông thõng tay xuống.
Nàng cười mỉm :
- Nếu không có Cát Thiên Phong thì Đại Chu Thiên đâu thể trở thành võ lâm Minh chủ. Hôm nay mặc dù là người đứng đầu võ lâm nhưng cái bóng của Thiên Phong vẫn lồng lộng che trên đầu võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
- Tại hạ không thích nói về điều này. Cái danh không làm nên con người. Ngược lại nó chỉ gieo sự phiền toái mà thôi.
Thiên Phong thối lại một bộ, ôm quyền nói :
- Đa tạ phu nhân đã quá vãng thảo xá, nhưng đêm đã khuya, tại hạ thất lễ không tiện bồi tiếp, xin được tiễn phu nhân!
Đình Phương nhíu mày đỏ mặt :
- Thiên Phong muốn tiễn Đình Phương?
- Không sai.
- Tiễn Đình Phương Thiên Phong cũng không cần biết cổ vật Long cốc đang ở trong tay ai?
- Tại hạ tự tìm được.
Đình Phong buông một tiếng thở ra :

- Được lắm. Đã vậy thì Đình Phương cũng chẳng còn gì phải luyến tiếc Thiên Phong.
Nàng gằn giọng nói :
- Ngươi đúng là một con người nhẫn tâm vô tình!
Nàng cười khẩy nói tiếp :
- Thiên Phong, nếu bây giờ ngươi nói, ngươi vô tình với Đình Phương, bởi vì mặt nào đó Đình Phương là tẩu tẩu của ngươi, thì tại sao đã có thời ngươi cũng tôn thờ Nghiêm Lệ Hoa?
Thiên Phong cau mày lộ vẻ bất nhẫn ra mặt, nhưng chàng vẫn từ tốn nói :
- Cho đến bây giờ Kim trang phu nhân vẫn là tẩu tẩu của Cát Thiên Phong.
- Ngươi nói thật lòng mình đấy chứ?
- Sống không hổ thẹn với trời với đất thì Thiên Phong ngại gì phải ngoa ngôn.
Đình Phương cười mỉm :
- Đình Phương thấy ngươi đã bắt đầu run rồi kia. Ngươi tức giận hay đang xúc động?
Thiên Phong nhìn Đình Phương mãi một lúc mới nói :
- Tại hạ giận tẩu tẩu và thương cảm cho Nhị tẩu tẩu. Khi tay của Thiên Phong không còn run nữa thì e rằng thiên hạ sẽ kháo với nhau về một bi kịch mà Thiên Phong sắp tạo ra.
- Nghĩa là ngươi có thể giết Đình Phương?
- Phu nhân nên rời khỏi chỗ này đi, và đừng bao giờ cho Cát Thiên Phong thấy mặt.
Nói dứt lời gắt gỏng đó, Thiên Phong trở bộ đi thẳng vào trong thảo xá, mặc nhiên không màng đến ánh mắt hằn học của Mãn Đình Phương.
Tiếng cười từ hai cánh môi của Đình Phương phát ra nghe thật chát chúa và tiềm ẩn sự oán hờn tột cùng.
Nàng cắt tràng tiếu ngạo chứa đựng thái độ hờn căm đó, gằn giọng nói :
- Ngươi không muốn gặp ta, nhưng ta mãi mãi là nỗi kinh hoàng của ngươi.
Đình Phương dứt câu quay lưng trổ khinh công, mang theo chiếc đèn lồng bỏ đi.
Khi chiếc đèn lồng đã mất hút vào màn đêm thì từ trong bóng tối một người bước ra. Ánh mắt người đó sáng như hai vì sao đêm, thoạt liếc vào trong gian thảo xá nhìn Thiên Phong.
Bất thình lình Thiên Phong quay thắt lại.

Người kia nhanh như cắt trổ thuật Mê Tông Bộ băng mình đi, trong khi Thiên Phong buông một tiếng thở dài ảo não. Chàng bước ra bên ngoài nhìn những dấu chân mà người kia để lại trên mặt đất rồi khẽ lắc đầu.
Chàng lẩm nhẩm nói :
- Sự nhỏ nhen sẽ gặm dần trái tim người.

Hồi 29
Đao vô nhân

Hắc Y bang.
Đúng như cái tên mà võ lâm gán cho Hắc Y bang, cũng đúng với ý của vị Bang chủ Kiêu Lĩnh Thống, một người thích màu đen như thích nhìn một trang giai nhân sắc nước hương trời. Chính vì nỗi đam mê kỳ hoặc đó mà Hắc Y bang chỉ có một màu đen phủ trùm khắp mọi nơi.
Ngay gian đại đường, cũng chỉ được trang hoàng bằng mỗi một thứ phẩm màu, đó là màu đen. Chính điều quái gở đó mà bất cứ ai bước vào Tổng đàn Hắc Y bang đều có cảm giác như mình đang ở trong chốn địa ngục a tỳ.
Mặc dù chỉ là một bang phái trong chốn võ lâm, nhưng thế lực của Hắc Y bang không phải tầm thường, bởi nó là chốn dừng chân của lục lâm thảo khấu, và hùng cứ cả một vùng thuộc trấn Sơn Đông.
Trời vừa rạng sáng tinh mơ, tiếng gà gáy đầu tiên còn chưa dứt, thì một người vận bạch y, đầu chít khăn trắng xuất hiện ngay trước cửa đại đường Hắc Y bang. Cũng chính màu trắng đơn lẻ đó khiến cho khách nhân nổi bật lên cái nền màu đen quái gở mà Kiêu Lĩnh Thống vô cùng đắc ý.
Y nhìn tấm bảng sơn son thếp vàng có ba chữ triện được viết bằng mực đen : Hắc Y bang.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nhếch cặp môi dầy, tỏ thái độ dè bỉu, rồi thản nhiên điểm mũi giày cất mình lên cao hai trượng, cây khoái đao thoát ra, tạo thành một vùng ảnh đao sáng ngời và tấm bảng Hắc Y bang đã biến thành những mảnh vụn rơi lã chã xuống hiên gian đại đường.
Khi Trịnh Đáng hạ thân xuống thì những tiếng trống dồn dã trỗi lên liên hồi.
Trịnh Đáng thản nhiên với tiếng trống báo động đó. Y tung cước đạp thẳng vào cánh cửa gian đại đường.
Rầm...
Cánh cửa bằng gỗ liền bung ra và sập xuống bởi cái đạp của họ Trịnh.
Sự xuất hiện quá đường đột cùng với những hành động của Trịnh Đáng khiến bang chúng Hắc Y bang nhốn nháo hẳn lên.

Từ trước đến nay, tại trấn Sơn Đông, Hắc Y bang có thể ví như long đầm hổ huyệt, không một người nào dám khinh thường, chứ đừng nói là dám có hành động bởn cợt. Thế mà hôm nay, lại có người vừa lên đại đường đã vung tay tàn phá, chẳng coi Hắc Y bang ra gì. Chính điều đó khiến cho bang chúng Hắc Y bang sững sờ ngơ ngẩn.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng bước vào trong gian đại đường như bước vào chỗ không người. Y nhìn chiếc ngai đặt ngay chính diện gian đại đường mà đoán thầm :
- Có lẽ đây là chỗ ngự trị của Bang chủ Hắc Y bang?
Ý niệm đó lướt qua nhanh trong đầu họ Trịnh. Và chẳng cần biết bang chúng Hắc Y bang đã xuất hiện tụ trung trước cửa đại đường, Trịnh Đáng thản nhiên bước đến chiếc ngai dành riêng cho Kiêu Lĩnh Thống, chễnh chệ ngồi xuống.
Vừa yên vị xong thì Kiêu Lĩnh Thống cùng với tất cả bang chúng Hắc Y bang sầm sập kéo vào.
Thấy Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng ngang nhiên chiếm chiếc ngai Bang chủ của mình, Kiêu Lĩnh Thống trợn mày lõ mắt tỏ lộ sự phẫn nộ tột cùng.
Y cởi chiếc áo choàng đen quẳng qua tay gã thuộc nhân đứng cạnh bên mình, rồi lớn tiếng quát :
- Ngươi là ai?
Trịnh Đáng nhìn Kiêu Lĩnh Thống :
- Các hạ là Kiêu Lĩnh Thống, Bang chủ Hắc Y bang.
- Không sai!
- Thế thì tốt, ta không phải đi tìm các hạ.
Kiêu Lĩnh Thống bực bội nói :
- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của bổn Bang chủ!
- Không cần thiết. Ta đến đại đường của Hắc Y bang lần này là có chủ đích. Kể từ lúc ta xuất hiện thì giang hồ không còn Hắc Y bang nữa mà thay vào đó là Đao môn. Kiêu các hạ sẽ trở thành đao sai, còn tất cả bang chúng Hắc Y bang sẽ trở thành những đao thủ. Kiêu các hạ đồng ý chứ?
- Chỉ mấy lời đó ngươi đã muốn triệt thoát Hắc Y bang khỏi võ lâm giang hồ à? Ngươi định giỡn mặt với Kiêu mỗ ư?
Trịnh Đáng nhìn Kiêu Lĩnh Thống nhún vai dè biểu, nói :
- Nếu đi cùng với Trịnh Đáng thì có thể Kiêu các hạ sẽ trở thành phó chủ võ lâm. Còn nếu như muốn chống lại Trịnh Đáng, ta e Kiêu các hạ sẽ trở thành quỷ không đầu.
Đôi chân mày đang dựng ngược vì tức giận của Kiêu Lĩnh Thống vừa nghe xong câu nói đó của Trịnh Đáng thoạt chảy xệ xuống, tỏ vẻ

lưỡng lự một túc rồi hỏi :
- Trịnh Đáng... Bổn Bang chủ hình như có nghe cái tên này. Trịnh Đáng...
Kiêu Lĩnh Thống nhíu mày rồi như chợt nhớ ra :
- Ngươi chính là Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?
- Bây giờ Kiêu các hạ mới nhận ra à?
Vẻ mặt của Kiêu Lĩnh Thống sa sầm lại y gằn giọng nói :
- Trịnh hộ pháp là người Tổng đàn võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Hắc Y bang là bang phái của võ lâm, đã quy phục võ lâm Tổng đàn. Cớ vì sao mà Trịnh hộ pháp lại ngang nhiên đến đại đường Hắc Y bang buộc Kiêu mỗ phải sửa tên đổi hiệu chứ?
- Trịnh mỗ đã không còn là Hộ pháp của võ lâm Tổng đàn, và đang thực hiện cái đích sau cùng là làm chủ Tổng đàn võ lâm. Kiêu các hạ theo ta chứ?
Đôi chân mày rậm của Kiêu Lĩnh Thống nhíu lại :
- Thì ra Trịnh hộ pháp muốn phản lại võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên?
- Thế Kiêu Bang chủ có đi cùng với Trịnh mỗ không?
- Trịnh hộ pháp không giữ nghĩa khí giang hồ ư?
Trịnh Đáng ngửa mặt cười khanh khách. Y cất tràng cười tỏ lộ thị uy, nhìn Kiêu Lĩnh Thống, gằn giọng nói :
- Cái gì là đạo nghĩa giang hồ nhỉ? Nếu như võ lâm còn nghĩa khí và đạo lý thì cả Đại Chu Thiên cũng đâu đáng mặt giữ chiếc ngai võ lâm Minh chủ mà dùng đại kỳ Cửu Trùng Đài bắt Kiêu các hạ phải tuân phục.
Trịnh Đáng lắc đầu :
- Nói nhiều vô ích. Trịnh mỗ chỉ muốn biết thịnh ý của Kiêu các hạ mà thôi.
Kiêu Lĩnh Thống hất mặt :
- Nếu như Kiêu mỗ không theo Trịnh hộ pháp thì sao?
- Kiêu các hạ sẽ hối tiếc đó. Tấm bãng Hắc Y bang ngoài kia là lời cảnh cáo của ta đối với Kiêu các hạ.
Kiêu Lĩnh Thống cười khẩy, rồi hừ nhạt một tiếng, nói :
- Từ lâu Kiêu mỗ cũng có nghe bản lĩnh đao pháp của Trịnh hộ pháp. Nếu như Trịnh hộ pháp muốn Kiêu mỗ phải hủy danh Hắc Y bang thì phải chứng tỏ bản lĩnh cho Kiêu mỗ thấy.
- Khi Kiêu các hạ biết được bản lĩnh của Trịnh mỗ thì e rằng các hạ chỉ còn sống bằng cái hồn mà thôi. Nói như thế, nhưng ta cũng sẽ chìu Bang chủ.
Trịnh Đáng đứng lên, rảo bước đến trước mặt Kiêu Lĩnh Thống. Y

khẳng khái nói :
- Trịnh mỗ là khách đến để đảm đương chỗ của Kiêu Bang chủ, cái công sức của Kiêu Bang chủ dựng ra Hắc Y bang cũng bằng mồ hôi và nước mắt. Cảm công sức của Kiêu Bang chủ, Trịnh mỗ nhường cho người ba chiêu. Sau ba chiêu đó mới xuất đao phân xử.
- Ngươi xem thường Kiêu mỗ quá đó.
- Trịnh mỗ kính người mà thôi. Trịnh mỗ cũng nghe nói Kiêu các hạ có tài dụng búa thần kỳ. Chắc Kiêu các hạ muốn thử đôi búa thành danh của mình với ngọn khoái đao của Trịnh mỗ?
- Đúng!
Kiêu Lĩnh Thống khoát tay :
- Các ngươi tránh ra để ta khảo chứng đao pháp của Trịnh hộ pháp!
Trịnh Đáng nhún vai :
- Chưa phải lúc. Kiêu Bang chủ chờ một lúc đã!
- Tại sao phải chờ?
- Trịnh mỗ đã chuẩn bị cho Kiêu Bang chủ.
Trịnh Đáng nói dứt câu thì ngoài cửa đại điện bốn gã đạo tỳ xuất hiện, khệ nệ khiêng vào một cỗ áo quan được phủ phẩm màu đen.
Trịnh Đáng chờ bốn gã đạo tỳ đặt cỗ áo quan xong mới nói :
- Giờ mới là lúc.
Kiêu Lĩnh Thống hằn học nói :
- Ngươi tống tiễn bổn Bang chủ à?
- Trịnh mỗ đoạt cơ nghiệp của Kiêu các hạ thì phải đáp lại bằng cái gì chứ.
- Hừ! Để xem ai là người chui vào cỗ áo quan này.
- Thỉnh Bang chủ!
Kiêu Lĩnh Thống quát :
- Đưa binh khí cho ta!
Một gã thuộc nhân khệ nệ ôm đôi búa sáng ngời ánh thép đến trước mặt Kiêu Lĩnh Thống.
Nhận đôi binh khí, Kiêu Lĩnh Thống gằn giọng nói :
- Đôi búa của bổn Bang chủ đã từng làm kinh động bảy mươi trại lục lâm thì có xá gì một ngọn khoái đao của ngươi chứ.
- Thế thì Kiêu Bang chủ còn chần chờ gì mà chưa xuất thủ ra tay.
- Bổn Bang chủ ra tay ngay đây thôi!
Kiêu Lĩnh Thống rùn tấn hoành búa gác chéo vào nhau, trong khi đó Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng vẫn dửng dưng thờ ơ, lạnh nhạt khoanh tay trước ngực.
Thái độ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng càng khiến cho Kiêu Lĩnh Thống tức giận.

Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, Kiêu Lĩnh Thống gồng người. Hàng cúc áo võ phục bung ra để lộ vùng ngực u nần, những khối thịt phẳng lì. Y hét lên một tiếng lồng lộng như hổ gầm :
- Nằm xuống!
Cùng với tiếng hét lanh lảnh đó, Kiêu Lĩnh Thống vung đôi búa nặng tám trăm cân lao tới Trịnh Đáng bổ xuống đầu.
Trịnh Đáng chỉ nhún vai, bước dịch sang một bộ, động tác của y thật đơn giản, nhưng đã tránh được thế công cương mãnh quyết liệt của Kiêu Lĩnh Thống.
Đôi búa sáng ngời luồng qua bên hông Trịnh Đáng.
Công hụt đối phương một chiêu, Kiêu Lĩnh Thống nhanh chóng chuyển bộ trở về thế công.
Mặc dù dùng thứ vũ khí nặng trịch nhưng Kiêu Lĩnh Thống không hề chậm chạp. Đôi búa của Hắc Y bang chủ nhanh như cắt, từ thế Đồng Tử Bái Quan Âm chuyển qua một thế phạt ngang theo bộ pháp Thuận Thủ Khiên Dương. Chiêu công này của Kiêu Lĩnh Thống nhắm vào vùng hạ đẳng Đan điền của Trịnh Đáng.
Trịnh Đáng vẫn khoanh tay trước ngực, nhưng khi Kiêu Lĩnh Thống chuyển thế công, đôi chân mày y khẽ nhíu lại. Y hơi lùi nửa bộ, và chuyển hóa công phu thóp bụng tránh đôi búa của Kiêu Lĩnh Thống chỉ trong đường tơ kẽ tóc.
Trịnh Đáng buột miệng khen :
- Thức chiêu này khá lắm!
Công hụt chiêu công thứ hai, Kiêu Lĩnh Thống toan chuyển thế công tập kích tiếp thì Trịnh Đáng đã dùng thuật Lăng Ba Hư Bộ. Thân pháp của y vùn vụt như chiếc bông vụ nhấc lên khỏi mặt đất rồi nhẹ nhàng trụ thân trên nắp cỗ áo quan.
Trịnh Đáng nhìn Kiêu Lĩnh Thống, nói :
- Kiêu Bang chủ chỉ còn đúng một chiêu nữa mà thôi.
Kiêu Lĩnh Thống công hụt hai chiêu, hậm hực đáp lời Trịnh Đáng :
- Bổn Bang chủ cũng đang chờ xem đao pháp xuất thần của ngươi đây.
Kiêu Lĩnh Thống vừa nói vừa múa búa loang loáng áp thẳng tới Trịnh Đáng. Y nhắm vào đôi cước pháp của họ Trịnh phạt ngang chiếc búa bên hữu thủ.
Khi Trịnh Đáng vừa tránh thế búa đó thì chiếc búa còn lại đã hườm sẵn, bổ luôn vào vùng hạ đẳng, đây là một chiêu thức liên hoàn mà Kiêu Lĩnh Thống đã có dụng ý trước khi xuất thủ. Sát chiêu của y chủ đích nhằm vào chiếc búa thứ hai, tạo ra bất ngờ để đối phương không thể né tránh được.

Nhưng khi lưỡi búa còn cách vùng hạ đẳng của Trịnh Đáng vừa đúng một gang tay thì một ánh đao sáng ngời xuất hiện làm Kiêu Lĩnh Thống hoa cả mắt. Cùng với cảm giác hoa mắt đó thì Kiêu Lĩnh Thống thấy nắp cỗ áo quan thoạt mở ra và như có một lưỡi tầm sét quất thẳng xuống đỉnh đầu khiến y chẳng còn biết gì nữa.
Sự biến gần như chỉ diễn ra không đầy một cái nháy mắt và gần như tất cả bang chúng Hắc Y bang chẳng nhận biết đao pháp của Trịnh Đáng khởi phát từ lúc nào.
Họ chỉ thấy gót chân của Trịnh Đáng khẽ vỗ vào nắp cỗ áo quan bật nó ra, rồi thủ cấp của Bang chủ rơi lọt vào trong áo quan, trong khi đôi búa thành danh lại trực bổ vào hai bên hông áo quan, chỉ chừa lại nửa thân bên ngoài. Nhìn Kiêu Lĩnh Thống mà ngỡ như y cố sục tìm lại chiếc thủ cấp vừa rời khỏi cổ rơi vào áo quan.
Trịnh Đáng nhìn xác Kiêu Lĩnh Thống một lần nữa rồi ung dung tiến đến chiếc ngai, ngồi dựa lưng với tư thế của một chủ nhân ông.
Cái chết của Bang chủ Kiêu Lĩnh Thống khiến cho các bang chúng thất thần biến sắc. Tất cả như đều thất hồn, thất vía hóa thân thành những pho tượng bất động, ngờ nghệch lấy mắt nhìn Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Chờ cho mọi người lấy lại tịnh tâm, Trịnh Đáng mới từ tốn nói :
- Các ngươi có đồng ý theo ta hay không?
Lời của họ Trịnh như một mệnh lệnh được ban ra, và có thần uy khiến tất cả bang chúng Hắc Y bang đồng loạt quỳ móp xuống :
- Tân Bang chủ uy vũ!
Trịnh Đáng cau mày thét lên :
- Không phải như vậy. Từ lúc này Hắc Y bang không còn có tên trong giang hồ, mà chỉ có mỗi Đao môn mà thôi. Bổn nhân sẽ là Đao vương, còn các người là đao thủ.
Bang chúng Hắc Y bang đều dập đầu xướng :
- Đao vương uy vũ!
Trịnh Đáng gật đầu :
- Có như vậy chứ!
Y thốt xong câu nói đầy tự mãn liền cất tràng tiếu ngạo khằng khặc. Tiếng cười của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng mang theo sát na khủng bố khiến cho chúng môn hạ phải rúm người lại trong tư thế quỳ mọp khuất phục.

Hồi 30
Độc tâm vô tình

Chiếc lư trầm nghi ngút bốc lên làn khói trầm tỏa mùi hương lan khắp gian tâm định phòng. Ngồi trước bộ lư đồng bóng lưỡng có thể thấy rõ bóng ảnh chính là võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
Với vẻ mặt trầm tư, Đại Chu Thiên minh chủ như đang suy gẫm một điều gì đó rất hệ trọng. Mấy hôm nay, tất cả những thám nhân đã thông tin cho Chu Thiên biết sự xuất hiện của Đao môn và Quỷ môn. Với sự xuất hiện của hai môn phái đó, vô hình trung võ lâm phân thành thế chân vạc, mặc dù tại Tổng đàn võ lâm vẫn có một vị võ lâm Minh chủ.
Đại Chu Thiên hé mở hai mi mắt nhìn bóng mình in trên vách chiếc lư đồng. Khuôn mặt của y trông thật méo mó và dị hình. Chu Thiên tự nhìn mình, nhẩm nói :
- Cát Thiên Phong... Ta rất cần ngươi để trụ trên đỉnh cao võ lâm, nhưng ngươi không thể là chiếc bóng khổng lồ che kín cả bầu trời trên đỉnh đầu Chu Thiên.
Chu Thiên từ từ đứng lên, rồi chắp tay sau lưng đi quanh chiếc lư bốc khói trầm nghi ngút. Vẻ mặt của y vô cùng trang trọng như đang dẫn đuổi tâm tưởng vào một cảnh giới nào đó.
Đại Chu Thiên dừng bước, thoạt điểm một nụ cười mỉm rồi nhẩm nói :
- Mãn Đình Phương!
Y vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa. Chu Thiên quay mặt nhìn vào lư đồng, lạnh nhạt nói :
- Phu nhân đó à?
Tiếng của Mãn Đình Phương cất lên ngoài cửa thư phòng :
- Chính thiếp!
- Ta đang chờ phu nhân, vào đi!
Mãn Đình phương mở cửa bước vào, tiến đến và dừng sau lưng Chu Thiên.
Chu Thiên nói mà không nhìn lại Mãn Đình Phương :
- Mấy hôm nay ta không lên đại đường Tổng đàn võ lâm vì bận khảo cứu cổ vật Long cốc. Nàng thay ta, vậy có tin gì không?
Mãn Đình Phương từ tốn đáp lời :

- Thiếp có nghe tin về sự xuất hiện của Quỷ môn và Đao môn. Hai môn phái này đang khuếch trương thực lực, và hình như họ muốn đua tranh cùng Tổng đàn võ lâm để độc tôn trên giang hồ.
Đại Chu Thiên từ từ quay lại nhìn Đình Phương.
- Ta có nghe nói.
Vuốt chòm râu đen mướt, Chu Thiên nói :
- Kể ra Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng cũng có bản lĩnh và hào khí tranh đoạt võ lâm rất đáng thán phục. Nếu như Cát Thiên Phong hỗ trợ ta thì Đao môn và Quỷ môn có đáng gì.
Đình Phương lí nhí nói :
- Tướng công có dự tính gì về Đao môn và Quỷ môn?
- Có Đao môn, có Quỷ môn, giang hồ càng sôi động và thú vị. Theo nàng thì Đao môn đáng sợ hay Quỷ môn?
Đình Phương nhìn Đại Chu Thiên :
- Cả hai đều có ý tranh đoạt với tướng công, và thực lực của họ lúc này chẳng thua kém gì Tổng đàn võ lâm. Theo Đình Phương, cả hai đều đáng sợ và cần thanh trừ.
Đại Chu Thiên cười mỉm :
- Đối với ta, Đao môn lẫn Quỷ môn đều không đáng sợ bằng Cát Thiên Phong.
Chu Thiên đặt tay lên bờ vai nhỏ nhắn của Đình Phương :
- Mấy hôm nay nàng thay ta chắc đã mệt mỏi lắm rồi phải không?
- Thiếp không dám nói đến sự nhọc nhằn khi hầu hạ tướng công.
Đại Chu Thiên khẽ gật đầu, mỉm cười :
- Ta biết nàng rất cực nhọc khi đảm đương những sự việc của Tổng đàn võ lâm.
Y buông một tiếng thở dài :
- Chỉ tiếc ta phải bận khảo cứu cổ vật Long cốc. Khi nào ta phát hiện ra bí mật cổ vật Long cốc thì chẳng còn gì để e ngại nữa.
Y quay mặt vào chiếc lư đồng, ôn nhu nói tiếp :
- Trước đây tất cả mọi bang phái trên giang hồ đều hướng về Tổng đàn võ lâm bằng ánh mắt ngưỡng mộ, bởi vì bên cạnh ta có Ma Hoàn Lảnh Nhân Cát Thiên Phong. Thiên Phong có được sự ngưỡng mộ đó, bởi vì y có bằng hữu khắp bốn phương trời. Thiếu Lâm thì có Huệ Viễn đại sư, Thiên Long tự thì có Đại Trí thiền sư, Võ Đang thì có Thiên Vân đạo trưởng, Cái bang có Thần Cái Trịnh Tử Quang và Bang chủ Khất Tổ Tổ.
Chu Thiên cười khảy, tiếp :
- Tại đây thì có ta là huynh đệ kết nghĩa, đương nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ. Nhưng từ lúc Thiên Phong rời khỏi võ lâm Tổng đàn, theo

chân Trương Lương đi tìm Hoàng Thạch Công thì võ lâm thiên hạ như chẳng còn có Minh chủ, mặc dù tại đây vẫn có một Đại Chu Thiên.
Đình Phương cướp lời Chu Thiên :
- Tướng công nói làm lòng Đình Phương se thắt.
Chu Thiên quay lại nhìn nàng :
- Ta nói điều đó để nàng biết trên đỉnh cao của võ lâm có một võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, nhưng trên đỉnh đầu của ta còn có một cái bóng khổng lồ là Cát Thiên Phong. Ta đã là võ lâm Minh chủ thì xá gì một Đao môn hay Quỷ môn, mà cái điều ta nghĩ chính là chiếc bóng Cát Thiên Phong.
Chu Thiên nắn bờ vai Đình Phương :
- Một ngày nào đó, ta biết Cát Thiên Phong sẽ truy tìm ta, kẻ tàn sát Kim trang đại phủ.
Y nâng cằm Đình Phương :
- Người đó đang đứng trước mặt phu nhân.
Đình Phương nhìn sâu vào mắt Chu Thiên :
- Thiếp hiểu tướng công.
- Nàng hiểu ta tất phải lo cho sự an nguy của ta.
- Đình Phương sao có thể để chàng gặp đại họa được.
- Nhưng đại họa thì vẫn còn treo lơ lửng trên đầu ta. Đình Phương... Chắc nàng đâu muốn Thiên Phong là mối họa diệt thân của ta chứ?
- Thiếp cũng đang hận Cát Thiên Phong.
- Nàng vì ta mà hận Thiên Phong ư?
Đình Phương gật đầu.
Chu Thiên mỉm cười :
- Ta không ngờ mình có đặng một vị thê thiếp trọn tình, trọn nghĩa như nàng.
- Chúng ta là phu tướng với nhau kia mà.
Đình Phương vừa nói vừa ngả đầu vào vai Đại Chu Thiên.
Chu Thiên vuốt mái tóc của nàng :
- Đình Phương... Ta có thể đổi tất cả những gì ta có trên cõi nhân gian này, nhưng ta không bao giờ muốn mất nàng.
Đình Phương ngẩng mặt nhìn Chu thiên :
- Tướng công!
Chu Thiên vòng tay bế xốc Đình Phương lên. Y rảo bước tiến về tràng kỷ, trong khi hai mắt Đình Phương từ từ khép lại và hơi thở bỗng chốc trở nên dồn dập.
Chu Thiên mỉm cười, đặt Đình Phương nằm xuống tràng kỷ rồi ngồi xuống bên Đình Phương :

- Phu nhân hận Thiên Phong, cũng như ta hận mình sao chỉ là cái bóng của Song Hoàn Lãnh Nhân. Thậm chí đến ngay cả Trịnh Đáng cũng không tâm phục khẩu phục khi Đại Chu Thiên đã ngồi vào chiếc ngai võ lâm Minh chủ.
- Những kẻ đó có mắt nhưng thiếu tròng nên không biết nhìn người.
Đình Phương vừa nói vừa với tay bá lấy cổ Đại Chu Thiên.
Hai cánh môi của Chu Thiên thoạt nhếch lên tạo một nụ cười giả lả. Y gở đôi tay Đình Phương, rồi từ tốn nói :
- Phu nhân chờ ta một chút!
Đại Chu Thiên đứng lên, tiến đến bên chiếc lư trầm. Y khẽ xoay chiếc lư trầm nửa vòng. Dưới đáy lư nhô ra một cái hộc bí mật. Chu Thiên thò tay vào cái hộc đó lấy ra một chiếc tráp mạ vàng óng ánh, trên nắp có khắc chữ triện với nét sắc xảo: Kim trang đại phủ.
Ngắm chiếc tráp một lúc, Chu Thiên mới đem đến đặt lên người Đình Phương.
Đình Phương nhướng đôi mày vòng nguyệt, nói :
- Tướng công... Chiếc tráp này đựng gì vậy?
Hai cánh môi của Chu Thiên lại tạo một nụ cười giả lả. Y vừa mỉm cười vừa nói :
- Cổ vật Long cốc.
- Cổ vật Long cốc ư? Sao tướng công lại trao cho thiếp?
Chu Thiên vuốt má Đình Phương, từ tốn nói :
- Đình Phương, ta đã bỏ rất nhiều thời gian để khảo cứu cổ vật Long cốc. Trong cổ vật này có ẩn tích một pho bí kiếp thần kỳ mà một khi luyện thành sẽ trở thành bất tử. Ngày mai ta sẽ tìm một chốn ẩn thân luyện bí kíp trong cổ vật Long cốc.
- Tướng công sao không để thiếp theo cùng?
Chu Thiên lắc đầu :
- Pho bí kíp này rất đặc dị, nếu như không tụ thành thì có thể bị tẩu hỏa nhập ma. Ta vốn muốn thoát thỏi chiếc bóng của Cát Thiên Phong nên phải luyện nó. Nếu họa như ta không tụ thành thì chỉ có nàng là người ta tin, thay ta tiếp quản ngai vị võ lâm Minh chủ. Trên đời này ta chẳng tin một ai bằng chính kẻ chung chăn, chung gối.
Đình Phương chớp mắt. Hai giọt lệ long lanh rịn ra chảy theo khóe mắt nàng.
Nàng thổn thức nói :
- Tướng công!
Chu Thiên cúi xuống dùng lưỡi thấm hai giọt lệ của Đình Phương rồi áp mặt vào má nàng, nhỏ nhẹ nói :
- Nếu ta có mệnh hệ nào khi luyện bí kíp võ công thì phu nhân sẽ

thay ta tiếp tục khảo cứu võ công trong cổ vật Long cốc.
Đình Phương ôm ghịt lấy Chu Thiên :
- Tướng công... Thiếp sẽ theo sự chỉ giáo của chàng!
Chu Thiên mỉm cười :
- Ta có mệnh hệ gì, miễn nàng hận Thiên Phong là ta mãn nguyện rồi.
Bàn tay của Chu Thiên vuốt ve hai gò má còn đọng dấu lệ, cứ như đang nâng niu một báu vật vô giá mà không thể giữ được vì phải xa nó.
Đình Phương ôm ghịt lấy Chu Thiên, kéo sát xuống vùng bồng đảo của mình :
- Thiếp tôn thờ tướng công!
- Ta cũng tôn thờ nàng!
Đình Phương nghe xong câu nói đó hối hả cởi trường y của Chu Thiên.
Nàng vừa cởi y phục của Chu Thiên vừa nói :
- Đã lâu rồi thiếp chưa từng ân ái với tướng công.
Chu Thiên chờ cho Đình Phương trút xong bộ trường y của mình mới gạt tay nàng ra.
Y vận lại trường y, nhỏ giọng nói :
- Đã bao giờ nàng thấy ta ân ái với nàng chưa? Chúng ta mặc dù là phu phụ nhưng ta không thể làm được cái chuyện đáng làm của một nam nhân.
- Điều đó chỉ tại vì tướng công lo cho đại nghiệp mà quên đi bản thân mình.
Chu Thiên lắc đầu :
- Không phải như vậy đâu. Đã muốn làm cây đại thụ đứng trong trời đất để thiên hạ tôn vinh thì phải chế ngự được ải dục, ải sắc mà lập danh cùng thiên hạ. Chính vì lẽ đó mà ta biết mình phải làm gì để tự mình khống chế được mình.
Chu Thiên vừa nói vừa lấy tay Đình Phương áp vào vùng hạ đẳng của y.
Đình Phương trố mắt nhìn Chu Thiên, tưởng chừng như hai con ngươi sắp lọt thỏm ra ngoài. Nàng lắp bắp nói :
- Tướng công...
Chu Thiên mỉm cười :
- Nàng lạ lùng lắm ư?
- Trước đây tướng công còn...
Chu Thiên mỉm cười :
- Nhưng sau đó thì mất.

- Tại sao như vậy?
- Tại sao ư? Bởi vì ta muốn thoát khỏi cái bóng khổng lồ Cát Thiên Phong nên đã tịnh thân.
Đình Phương từ từ ngồi dậy, nàng ngớ ngẩn nói :
- Tướng công!
Chu Thiên mỉm cười :
- Nàng đừng lo, khi nào ta luyện thành bí kíp trong cổ vật Long cốc thì sẽ tự hoàn trả lại như lúc ban đầu.
Đinh Phương ôm ghì lấy Chu Thiên :
- Thiếp sẽ giúp chàng.
- Không. Ta sẽ tự lo cho mình được.
Chu Thiên đỡ Đình Phương đứng lên :
- Nàng có thương cảm thì cũng đã rồi. Đừng đau buồn làm gì nữa. Hãy giữ nhan sắc của nàng mà chờ ta tụ thành võ công thần kỳ.
- Thiếp sẽ chờ tướng công.
Vuốt má Đình Phương, Chu Thiên từ tốn nói :
- Khi ta đi, nàng hãy bảo trọng!
- Tướng công cũng phải bảo trọng.
- Ta biết tự lo cho mình.
Chu Thiên dìu Đình Phương ra cửa. Y mở cửa gian tĩnh tâm phòng, nhìn Đình Phương, nói :
- Đại Chu Thiên tướng công của nàng không phải là một kẻ tầm thường.
- Thiếp hiểu!
Chu Thiên buông một tiếng thở dài :
- Ngày mai ta đi, nay ta muốn tĩnh tâm.
- Thiếp sẽ thu xếp cho tướng công.
Chu Thiên lắc đầu :
- Không cần đâu Đình Phương. Ta tự thu xếp được.
Y nhìn Đình Phương lần nữa rồi từ từ đóng cửa lại. Y quay trở lại ngồi trước lư đồng nhìn bóng mình in trên vách lư, cười mỉm nói :
- Mãn Đình Phương, ngươi có mắt nhưng không có tròng. Đại Chu Thiên đâu phải là người tầm thường như nàng tưởng.

Hồi 31
Oán tình loạn võ lâm

Trịnh Đáng nhìn tấm bảng vàng sơn son thiếp vàng khắp dòng chữ chân phương: Võ lâm chi bảo.
Y thực sự bất ngờ khi đặt chân đến vùng thánh địa của võ lâm mà trước đây y đã từng là Hộ pháp. Trong bộ trường y thêu gấm, Trịnh Đáng phấn chấn vô cùng.
Y lẩm nhẩm nói :
- Đại Chu Thiên cũng có lúc y phải nhận ra chân giá trị của mình mà sớm quy ẩn giang hồ nhường võ lâm chi bảo cho Trịnh Đáng chứ!
Nói xong câu đó Trịnh Đáng lại giũ hai ống tay áo trường bào y rảo bước tiến lên những bậc tam cấp. Đi theo lưng gã là chúng môn hạ Đao môn độ trên năm mươi nhân mạng. Tất cả đều lăm lăm những cây đao sáng ngời ánh thép.
Trịnh Đáng bước vào đại đường. Y cứ ngỡ ra đón mình sẽ là vị thê thiếp Mãn Đình Phương nhưng Trịnh Đáng lại ngớ người khi trong đại sảnh đường võ lâm chi bảo có đủ mặt các nhân vật võ lâm của đại phái. Đến ngay cả Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành cũng có mặt và càng ngạc nhiên khi có cả Công Tôn Hách một nhân vật lừng lẫy với những chiêu thức kỳ dị của vùng đất Giang Tô.
Trịnh Đáng định nhãn về phía chiếc ngai Minh chủ võ lâm giờ bỏ trống như đang chờ người kế nhiệm.
Trịnh Đáng gượng nói :
- Trịnh mỗ đến muộn các vị miễn thứ.
Trịnh Đáng vừa nói vừa ôm quyền xá qua một lượt tất cả những cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm.
Một thị nữ bưng đến chiếc đôn đặt bên Trịnh Đáng, y khách khí nói :
- Đa tạ cô nương!
Trịnh Đáng vừa yên vị thì Mãn Đình Phương xuất hiện. Nàng trang điểm bằng một bộ cánh như bộ mẫu nghi thiên hạ trong chốn cấm thành.
Đình Phương đảo mắt tinh nhanh trong vắt như hai hạt ngọc đen tuyền nhìn qua một lượt tất cả những người đang có mặt tại võ lâm chi bảo.
- Các vị cao nhân đã nhận được nhạn thư, không quản ngại đường

xa và thời gian quý báu mà đến phó hội tại võ lâm Tổng đàn chi bảo, Đình Phương vô cùng xúc động và bội phục.
Ánh mắt của nàng thoạt liếc về phía Trịnh Đáng. Hai cánh một của nàng thoạt điểm một nụ cười ẩn ý.
Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành đứng lên ôm quyền xá Đình Phương rồi trang trọng nói :
- Chúng tôi từ vạn dặm đến võ lâm chi bảo lần này mục đích ra sao chắc phu nhân thừa biết?
- Vạn chưởng môn hãy liếc nhìn về phía ngai Minh chủ thì ắt sẽ biết những gì Đình Phương viết trong nhạn thư là đúng hay sai!
- Nếu đúng như nhạn thư thì giờ phu nhân định lẽ nào?
- Nếu Vạn chưởng môn cho phép thì Đình Phương mới dám nói!
- Tại võ lâm chi bảo không có võ lâm Minh chủ thì Đại Chu Thiên thì tạm thời phu nhân đảm trách.
Đình Phương xá Vạn Bá Thành :
- Đa tạ Chưởng môn!
Nàng bước đến Huệ Viên đại sư và Thiên Vân đạo trưởng, ôm quyền từ tốn nói :
- Nhị vị tôn trưởng ở đây thân phận cao nhất, Đình Phương thỉnh nhị vị tôn trưởng mở lời.
Huệ Viên đại sư lần chuỗi hạt lắc đầu nói :
- Thiếu Lâm xin nhường cho phu nhân!
Thiên Vân đạo trưởng cũng tiếp lời ngay sau câu nói của nàng :
- Võ Đương cũng xin nhường lại cho phu nhân!
- Đa tạ đạo trưởng!
Đình Phương trở gót quay lại giữa chính sảnh. Một lần nữa ánh mắt của nàng lại hướng về phía Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
- Đình Phương đã được nhị vị tôn trưởng tiên sinh cho phép, xin được ngỏ mấy lời với các vị đang có mặt tại đây!
Nàng lấy một hơi chân nguyên từ tốn nói :
- Trong ngày hội Long vân, Chu Thiên tướng công được các vị suy tôn làm võ lâm Minh chủ. Nay vì huyết án của Kim trang đại phủ, Chu Thiên quyết định mi danh ẩn tích, rửa tay rút khỏi giang hồ. Chu Thiên ra đi đột ngột, để lại võ lâm chi bảo với lời nhắn mà Đình Phương đã ghi trong nhạn thư gửi cho các vị.
Trịnh Đáng đứng lên cướp lời Đình Phương :
- Chu Thiên rửa tay quy ẩn giang hồ là đúng rồi, y không còn con đường lựa chọn nào khác. Trịnh mỗ đã từng là Hộ pháp võ lâm Tổng đàn nên biết rành Đại Chu Thiên hơn bất cứ ai. Đáng lý ra y nên mai danh ẩn tích sớm hơn thì hay biết mấy chứ không phải đợi đến lúc

này.
Đình Phương nhìn Trịnh Đáng :
- Trịnh hộ pháp!
Trịnh Đáng khoác tay cướp lời nàng :
- Bây giờ Trịnh mỗ không còn là Trịnh hộ pháp mà đã là Đao chủ Đao môn!
- Đình Phương thật thất lễ, Đao chủ miễn thứ!
- Trịnh mỗ không dám chấp phu nhân.
Đình Phương khẽ chớp mắt mỉm cười, nụ cười của nàng thật nhiều ý nghĩa.
Đình Phương nói tiếp :
- Sau khi Chu Thiên ra đi, Đình Phương đã suy nghĩ và quyết định hội triệu quần hào để các vị minh chứng tìm người thay thế Chu Thiên.
Huệ Viên đại sư nói :
- A di đà Phật! Lão nạp xin được hỏi phu nhân một câu!
- Đại sư chỉ giáo.
- Đa tạ phu nhân. Lão nạp thấy tất cả các kỳ nhân, Bang chủ, Chưởng môn đều có mặt tại võ lâm chi bảo, nhưng lại thiếu một người!
Đình Phương mỉm cười đáp lời Huệ Vân đại sư :
- Đình Phương mạn phép hỏi đại sư, phải đại sư muốn nhắc đến Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong?
- A di đà Phật! Quả là lão nạp có ý đó!
- Đại sư thắc mắc cũng đúng. Đình Phương đang định nói về Cát Thiên Phong!
- Lão nạp xin được nghe cao ý của phu nhân!
- Như các vị đã biết, huyết án Kim trang đại phủ có liên quan đến Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Chính vì lý do đó mà Chu Thiên quyết định mai danh ẩn tích, rửa tay quy ẩn giang hồ. Và điều Chu Thiên muốn là ai đó một khi đảm đương trọng nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm thì truy cứu huyết án Kim trang đại phủ.
- A di đà Phật! Khi Đại Chu Thiên đảm nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm thì huyết án Kim trang đại phủ được gán cho Cát Thiên Phong, nhưng ngay cả Đại Chu Thiên cũng không tìm ra được chứng cớ để quy kết Thiên Phong, phu nhân nói ra điều này quả là khó xử!
Trịnh Đáng lên tiếng nói :
- Chuyện đó Trịnh mỗ thiết nghĩ không cần bàn đến trong ngày hôm nay. Khi nào chọn được võ lâm Minh chủ thì tự khắc người đảm đương chức vụ trọng đại của võ lâm sẽ phán quyết.

Đình Phương mỉm cười :
- Đao chủ đã khẳng khái như vậy, Đình Phương xin được lãnh hội cao kiến!
Trịnh Đáng ôm quyền xá nàng :
- Đa tạ phu nhân! Trịnh mỗ xin được hỏi, chúng ta vẫn dùng lôi đài võ lâm để phân định ai là thiên hạ đệ nhất nhân chứ?
Đình Phương đáp lời Trịnh Đáng :
- Theo lệ là phải dùng đến lôi đài để ấn chứng võ công để chọn người kế nhiệm chức vị Minh chủ. Những người trong võ lâm đại hội lần này, có một điều hơn khác thường.
- Ý của phu nhân như thế nào?
Đình Phương mỉm cười nói :
- Tất cả chúng ta ở đây ai cũng biết, trong lần Long vân đại hội, Cát Thiên Phong đã là thiên hạ đệ nhất nhân, chính vì thế lần này sẽ có một điều khác thường.
Vạn Bá Thành hỏi :
- Điều khác thường đó như thế nào? Xin phu nhân chỉ giáo!
Đình Phương liếc trộm Trịnh Đáng rồi lại nhìn Vạn Bá Thành từ tốn nói :
- Võ lâm Trung nguyên không thể hai người chiếm đỉnh cao võ lâm!
Vạn Bá Thành cướp lời nàng :
- Điều đó thì ở đây ai cũng đều biết cả!
- Võ lâm không thể có hai Minh chủ, tất cũng không thể có hai thiên hạ đệ nhất nhân. Chính vì thế trong lần khảo thí võ công lần này một khi người nào đã chiếm lĩnh lôi đài phải tỷ thí với Cát Thiên Phong.
Nàng vừa dứt lời thì Huệ viễn đại sư niệm Phật hiệu trang trọng nói :
- A di đà Phật! Từ trước đến nay võ lâm chưa từng có quy lệ này. Lão nạp mạn phép hỏi đây là ý của phu nhân hay là ý của tôn giá Đại Chu Thiên?
Đình Phương định nhãn nhìn Huệ viễn đại sư :
- Chuyện đại sự của võ lâm, Đình Phương phận nữ nhi làm sao tự mình dám quyết định!
- A di đà Phật! Vậy ra đây là ý của tôn giá Đại Chu Thiên?
- Đình Phương theo sự chỉ giáo của phu quân mà truyền lại cho các vị biết mà thôi. Tướng công của tiện nội truyền đạt ý đó cũng chỉ vì huyết án của Kim trang đại phủ mà người không thể tra xét được bởi...
Đình Phương bỏ lửng câu nói, buông một tiếng thở dài rồi tiếp :
- Tướng công của tiện nội tránh cảnh huynh đệ tương tàn!
- A di đà Phật! Nói như phu nhân thì tôn giá đã khẳng khái cho Cát

Thiên Phong chính là hung thủ tạo lập huyết án Kim trang đại chủ!
- Có lẽ là như vậy!
- A di đà Phật! Tôn giá Đại Chu thiên đã tìm ra chứng cứ?
- Nếu không có chứng cứ thì người đã chẳng từ bỏ chức vụ võ lâm Minh chủ mà rửa tay quy ẩn giang hồ.
Huệ viễn đại sư khẽ lắc đầu niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật! Thiếu Lâm là cửa Phật môn, không tơ tưởng tranh giành đoạt lợi do đó lão nạp không tham gia vào cuộc khảo chứng võ công lần này!
Huệ viễn đại sư ôm quyền xá Mãn Đình Phương, lão tăng Thiếu Lâm vừa xá vừa nói :
- Đa tạ phu nhân đã nghĩ đến Thiếu Lâm mà gửi nhạn thư, lão nạp cáo từ!
Không chờ Đình Phương có buông lời cản mình hay không vị cao tăng Thiếu Lâm thong dong chống trượng tiến ra cửa.
Thiên Vân đạo trưởng chờ cho Huệ viễn ra hẳn đại sảnh mới gác phất trần trịnh trọng nói :
- Cao tăng Thiếu Lâm vốn có thiên lý nhãn và thiên lý nhĩ, đã cho bần đạo một nẻo đường chính đạo. Bần đạo sẽ theo huệ viễn đại sư để vui cảnh thanh nhàn không màng đến danh đến lợi.
Thiên Vân đạo trưởng xá Đình Phương :
- Đa tạ phu nhân đã có nhạn thư gửi đến Võ Đang, giờ bần đạo xin cáo từ!
Lão đạo dứt lời trở bước theo Huệ viễn đại sư.
Mãn Đình Phương thấy hai người bỏ đi, chẳng hề tỏ thái độ cản chân họ lại mà mặc nhiên chẳng nói gì. Chờ cho Thiên Vân đạo trưởng mất dạng bên ngoài gian đại điện võ lâm Tổng đàn, nàng mới cất giọng từ tốn nói :
Sự ra đi của lão tăng Thiếu Lâm và Thiên Vân đạo trưởng chẳng qua chỉ vì hai người không muốn đối mặt với Cát Thiên Phong. Nguyên nhân nào thì các vị đây ắt cũng đã biết rồi!
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng cười khảy rồi nói :
- Phu nhân không nói ra Trịnh mỗ cũng có thể đoán được. Lão tăng Thiếu Lâm và lão đạo Võ Đang đã từng kết mối thâm giao với Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong!
- Đao chủ đã trả lời giùm cho Đình Phương!
Nàng vừa nói vừa ôm quyền xá Trịnh Đáng, và không quên trao cho ánh mắt đưa tình diễm lệ.
Chạm vào ánh mắt của nàng, Trịnh Đáng ngây người. Y ngỡ như vừa rồi có một luồng khí lạ xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng khiến tâm

bỗng bồn chồn háo hức.
Y buột miệng buông một câu nói theo tâm tưởng vừa mới nảy sinh từ cảm giác lạ lùng kia :
- Trịnh mỗ từ trước đến giờ luôn ngưỡng mộ phu nhân!
Họ Trịnh vừa dứt câu, lời nói của y còn văng vẳng bên tai mọi người thì từ ngoài cửa đại điện Tổng đàn võ lâm một người phi thân vào. Thân pháp của người này như bóng ma quỷ dị, thoắt cái đã lướt đến trước mặt Đình Phương.
Y vừa trụ thân vừa nói :
- Quỷ chủ Hào Bân cũng rất ngưỡng mộ phu nhân!
Tất cả quần hào kỳ tài đang có mặt tại Tổng đàn võ lâm đều định nhãn về phía Hào Bân. Hào Bân trong bộ trang phục đạo tỳ, khoác áo choàng đen, tay cầm Huyết kiếm, trông thật là oai phong lẫm liệt nhưng điểm khiến mọi người phải nhìn gã chính là mái tóc và chòm râu bạc trắng, mặc dù ai cũng thừa biết niên kỷ của họ Hào chỉ trạc ngoài tứ tuần.
Đình Phương ngắm Hào Bân từ tốn nói :
- Tất cả mọi người ở đây đều là những Chưởng môn, Chưởng phái, Chưởng bang, chỉ còn thiếu tôn giá mà thôi!
- Bổn tọa cũng chưa đến quá chậm để cùng mọi người phần tài cao thấp!
Y lại nhìn Trịnh Đáng :
- Đao chủ đồng ý với Hào mỗ chứ?
Trịnh Đáng vuốt râu nhún vai nói :
- Võ lâm đại hội càng có đông người càng hào hứng, càng phấn khích. Sự có mặt của Quỷ chủ khiến Trịnh mỗ thấy thật là hào hứng.
Trịnh Đáng nheo mắt như ngắm nhìn Hào Bân :
- Trịnh mỗ nghe nói Quỷ chủ đang luyện một thứ kiếm pháp vô cùng huyền diệu, không biết điều đó đúng hay sai, nhưng Quỷ chủ thay đổi quá nhiều!
Hào Bân ngửa cổ cười khanh khách, y cắt tràng tiếu ngạo, nhìn Trịnh Đáng nói :
- Bổn nhân cũng có nghe nói về đao pháp của Đao chủ là vô địch thiên hạ, nhân cơ hội võ lâm lôi đài, bổn nhân cũng rất muốn thỉnh giáo đao pháp của Đao chủ. Còn kiếm pháp của bổn nhân như thế nào, rồi đây Đao chủ sẽ thấy!
Hào Bân nhìn lại Mãn Đình Phương nói :
- Đến võ lâm Tổng đàn lần này, bổn nhân có đem theo nhiều thượng phẩm để dành cho ngày khảo chứng võ công, thỉnh phu nhân ngự lãm.

- Đa tạ Quỷ chủ!
Đình Phương cùng mọi người rảo bước ra bên ngoài để xem thượng phẩm của Hào Bân. Khi ra đến bên ngoài, mọi người mới ngớ người bởi thấy trên hai mươi cỗ quan tài đặt đầy khoảng sân tiền. Đứng cạnh mỗi cỗ quan tài là hai gã đạo tỳ vóc dáng lực lưỡng.
Hào Bân nói :
- Bổn nhân đem theo những thượng phẩm này đến võ lâm Tổng đàn để phu nhân khỏi bận tâm lo chuyện hậu sự với những kẻ muốn tranh đoạt với bổn nhân.
Đình Phương lia mắt nhìn qua những cỗ quan tài rồi lại nhìn Hào Bân từ tốn nói :
- Quỷ chủ thật là chu đáo. Chưa lập lôi đài mà đã chuẩn bị trước hậu sự cho người tham gia lôi đài, xin nhận của Đình Phương một xá gọi là đại kính!
Nàng vừa nói vừa ôm quyền xá Hào Bân.
Hào Bân cũng hấp tấp đáp lễ nàng, y vừa xá vừa nói :
- Bổn nhân bất kính, bất kính!
Trịnh Đáng nhíu mày, hừ nhạt một tiếng, trở bộ quay trở vào trong gian võ lâm đại điện võ lâm.
Đình Phương hỏi Hào Bân :
- Đình Phương mạn phép hỏi Quỷ chủ, cỗ quan tài nào dành cho Cát Thiên Phong?
Hào Bân thoạt ngây người :
- Bổn nhân không hiểu ý của phu nhân!
Đình Phương mỉm cười nói :
- Về chuyện này, Đình Phương sẽ nói với lại sau với tôn giá!
Một lần nữa nàng lại tặng riêng cho Hào Bân một nụ cười đầy ẩn ý.

Hồi 32
Dạ thâu buôn thân

Khi màn đêm buông xuống, sự tĩnh lặng nhanh chóng bao trùm toàn bộ khuôn viên Tổng đàn võ lâm, mặc dù đã tập trung tất cả những đại cao thủ về chuẩn bị cho ngày khảo chứng võ công tìm người kế nhiệm cho Đại Chu Thiên.
Trong gian thư phòng giành riêng cho thượng khách, tọa lạc ngay phía sau khu chính phòng dành cho mỹ nhân Mãn Đình Phương, cách biệt với những gian phòng khác, Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng y lại dừng bước bên cửa sổ, mắt hướng nhìn về phía dãy phòng của Mãn phu nhân.
Từ lúc trở về thư phòng của riêng mình, Trịnh Đáng không sao quên được ánh mắt lẫn nụ cười của Đình Phương. Ánh mắt và nụ cười của nàng khiến Trịnh Đáng bâng khuâng với tâm trạng bồn chồn, mơ mộng. Hơn tất cả những người đã có mặt tại đây, Trịnh Đáng đã từng là người của võ lâm Tổng đàn, tất cả mọi nẻo đường trong khuôn viên y đều biết và cũng hơn bất cứ ai, y cảm thấy mình rất gần gũi với mỹ nữ họ Mãn.
Trịnh Đáng nhìn qua thư phòng của Đình Phương. Ánh đèn trong thư phòng của nàng hắt lên cửa, Đình Phương đập vào tinh nhãn của họ Trịnh. Nàng đang chải lại mái tóc, mỗi động tác của nàng thật là uyển chuyển, trau chuốt, cứ như Đình Phương biết có người đang trộm ngắm mình. Bóng của Đình Phương in trên ô cửa từ từ đứng lên và cũng những động tác thật gợi cảm đang trút bỏ xiêm y. tất cả các hoạt cảnh đó khiến cho Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng ngây người.
Y buộc phải nghĩ thầm :
- Không hiểu Đình Phương có biết mình đang nhìn trộm nàng hay không?
Cùng với ý niệm mơ hồ đó, Trịnh Đáng với tay lấy bầu rượu, ngửa cổ tu ừng ực nhưng mắt vẫn không rời ô cửa có bóng giai nhân.
Rượu lan nhanh trong kinh mạch, rượu khiến y bồn chồn háo hức với cảm giác kỳ lạ. Trong cảm giác đó đôi lúc Trịnh Đáng tưởng mình đã có thể dụng thuật khinh thân băng mình qua bên thư phòng Đình Phương, nhưng y kịp lắc đầu xua đi ý tưởng đó, ngày mai đã là lúc tranh đoạt trên lôi đài.

Nhưng để xua đi ý tưởng đó Trịnh Đáng phải dụng đến rượu mà càng uống thì y càng có cảm giác bồn chồn nôn nao bởi ánh mắt và nụ cười của nàng đã đọng trong ý tưởng của họ Trịnh.
Nhìn lên ô cửa khi bóng của nàng không còn in trên ô cửa nữa, Trịnh Đáng ngớ ngẩn buông một tiếng thở dài. Khi bóng dáng của mỹ nữ không còn trong ánh mắt Trịnh Đáng y mới cảm nhận được sự cô tịch của màn đêm.
Trịnh Đáng bâng quở nhìn lên ô cửa sổ thư phòng Đình Phương một lúc lâu rồi mới đóng cửa lại. Y quay trở lại chiếc đôn, tự chuốc rượu độc ẩm. Trong men nồng nụ cười và ánh mắt của giai nhân vẫn mơ hồ hiện ra trong tâm tưởng họ Trịnh. Trịnh Đáng bất giác hồi tưởng lại hôm nào, lần đầu tiên đối mặt với Đình Phương, nhan sắc của nàng khiến y chao đảo, mặc dù thừa biết mỹ nữ đã thuộc về võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
Đôi lúc chính y phải tự hỏi :
- Đại Chu Thiên có đáng được cái diễm phúc đó hay không? Đại Chu Thiên nếu không có Song Hoàn Lãnh Nhân trao cho chức vị Minh chủ võ lâm thì họ Trịnh ta đã chễm chệ ngồi tại tòa Tổng đàn này và còn hơn thế nữa, giai nhân đã thuộc về ta.
Trịnh Đáng cầm cả bầu rượu tu ừng ực, y lẩm nhẩm nói :
- Hôm nay ta đã là một Đao chủ trở về Tổng đàn này. Đại Chu Thiên, nếu người có thể trở thành võ lâm Minh chủ nhờ Song Hoàn Lãnh Nhân thì Trịnh Đáng cũng có thể thay người bằng chính bản lĩnh của ta. Nếu Trịnh Đáng thay người đảm đương chức vụ võ lâm Minh chủ, thì ta cũng có thể thay người chăm sóc nàng.
Y lại dốc một hơi rượu thật dài, nhìn bóng mình in trên tường, lẩm nhẩm nói :
- Ngày mai, ngày mai chính là cơ hội của ta!
Thốt hết lời Trịnh Đáng lại bưng bầu rượu toan uống tiếp thì có tiếng gõ cửa :
Cộc... cộc...
Tiếng gõ cửa khô khốc cắt đứt những ý tưởng đang trôi trong ý niệm của Trịnh Đáng khiến y bực dọc. Y đặt bầu rượu xuống bàn, bước ra cửa, Trịnh Đáng gắt gỏng hỏi :
- Ai?
Y thốt song câu nói thì sững người, bởi mùi xạ hương từ bên ngoài len qua khe cửa nhanh chóng tỏa khắp thư phòng của họ Trịnh.
Mùi xạ hương này sao Trịnh Đáng không biết được. Y sững sờ bởi ngửi đúng mùi xạ hương quyến rũ mà mùi hương đó chỉ có ở một người. Người đó chẳng ai khác mà chính là võ lâm Minh chủ phu

nhân Mãn Đình Phương.
Trái tim của họ Trịnh đập thình thịch, thậm chí y quên cả việc mở cửa thư phòng. Như chợt tỉnh khỏi giấc mơ không thật, Trịnh Đáng hối hả mở cửa thư phòng.
Đứng trước mặt y đúng là Mãn Đình Phương với bộ cánh xiêm y màu hồng nhạt bằng lụa Hàng Châu. Bộ cánh nàng vận may thật khéo, đủ để cho Trịnh Đáng có thể thấy lờ mờ những đường nét của cơ thể nàng, chẳng khác nào chiếc bóng đã in trên ô cửa thư phòng Đình Phương. Mùi xạ hương từ cơ thể Đình Phương tỏa ra, xộc vào hai cánh mũi của họ Trịnh khiến y ngây ngất như kẻ mất hồn.
Trịnh Đáng không cầm được sự háo hức khôn tả đang dâng ngập trong huyết quản, phải buột miệng nói :
- Đình Phương!
Nàng điểm một nụ cười thật nhiều ẩn ý rồi nhỏ giọng :
- Đao chủ không mời Đình Phương vào thư phòng của người à?
- Sao ta lại ngu ngốc như vậy chứ? Mời phu nhân!
Trịnh Đáng đứng qua một bên.
Đình Phương rảo bước đi vào. Những bước chân của nàng thật uyển chuyển, mềm mại, kéo theo vòng tiếu yêu như nhảy múa trong ánh mắt họ Trịnh.
Đình Phương yên vị xuống tràng kỷ, chứ không ngồi trên chiếc đôn dành để tiếp khách.
Trịnh Đáng bối rối, y vội khép cửa và quay ghế trở lại bắc ghế ngồi đối diện với nàng. Y ngập ngừng rồi nói :
- Tại hạ vô cùng ngỡ ngàng và bất ngờ khi phu nhân quá vãng!
Đình Phương mỉm cười nói :
- Chu Thiên đã đi rồi, sao Đao chủ cứ mãi gọi Đình Phương bằng hai chữ phu nhân? Hai tiếng đó khiến Đình Phương cảm thấy Đao chủ khách sáo lắm. Ở đây chỉ có Đình Phương và Đao chủ, chúng ta từng là người nhà của nhau, khách sáo để làm gì?
- Đình Phương chỉ giáo như thế nào, Trịnh Đáng nghe như vậy!
Nàng liếc mắt. Ánh mắt của nàng khiến cho họ Trịnh bồi hồi bâng khuâng, y buột miệng nói :
- Đình Phương!
- Trịnh huynh, như thế có được không?
- Hay lắm, được lắm!
Nói như thế nhưng Trịnh Đáng vẫn ngập ngừng. Y suy nghĩ một lúc rồi hỏi Đình Phương :
- Đêm khuya, huynh không ngờ Đình Phương lại dời gót sen qua thư phòng của huynh?

- Huynh lạ lắm à?
Trịnh Đáng gật đầu.
Đình Phương để hai tay lên đùi. Nàng nhìn Trịnh Đáng bằng ánh mắt thật gợi cảm từ tốn thốt :
- Khi Trịnh huynh rời bỏ chức Hộ pháp Tổng đàn, trở thành Đao chủ Đao môn, Đình Phương đã suy nghĩ có một ngày huynh sẽ quay trở về đây. Đúng như Đình Phương đã nghĩ, huynh đã quay trở về.
- Cũng nhờ có Đình Phương!
Nàng nhướng mày lộ vẻ ngạc nhiên :
- Sao huynh lại nói nhờ Đình Phương?
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng mỉm cười, y bước đến bàn lấy bầu rượu và hai chiếc chén đến tràng kỷ. Trịnh Đáng trịnh trọng chuốc rượu ra hai chiếc chén rồi bưng một chén đặt qua tay Đình Phương.
Y nhìn nàng nói :
- Huynh thỉnh Đình Phương chén rượu này sau đó huynh sẽ nói.
- Đa tạ huynh đã rót rượu mời Đình Phương!
Hai cánh môi gợi cảm của nàng lại điểm một nụ cười mỉm. Hai người chạm chén với nhau, rồi cùng uống cạn số rượu trong chén. Nếu Trịnh Đáng như dốc thẳng số rượu trong chén vào miệng thì Đình Phương không như y mà ngược lại uống thật chậm. Làn da cổ trắng ngần của nàng như phơi ra đập vào mắt họ Trịnh để y có thể hình dung được những giọt rượu đang mơn trớn từng giọt thanh quản của nàng.
Đình Phương uống xong rượu đặt chén xuống bàn, hai cánh môi thoạt mím lại tạo ra nụ cười gợi cảm. Nàng nhỏ giọng nói :
- Đình Phương đã uống xong chén rượu của huynh mời rồi.
Rít một luồng chân nguyên, Trịnh Đáng cố lấy giọng thật ôn nhu để nói :
- Đình Phương muốn hiểu câu nói của huynh ư?
Nàng khẽ gật đầu.
- Huynh sẽ nói cho Đình Phương biết. Ngay từ buổi đầu hội diện với Đình Phương huynh đã ganh tỵ với Chu Thiên. Sự ganh ghét đó có bởi vì...
Nàng cướp lời Trịnh Đáng :
- Chu Thiên là Minh chủ võ lâm?
Trịnh Đáng lắc đầu :
- Không phải như vậy. Mặc dù Chu Thiên là Minh chủ võ lâm nhưng y đâu đáng mặt để mọi người tôn vinh, ngoại trừ một gã Hàn thiên tôn giả ngu ngơ và hám danh. Trong võ lâm ai cũng đều biết nếu không có Cát Thiên Phong thì Đại Chu Thiên chẳng là gì cả. Chính Cát

Thiên Phong là cái hồn của y.
- Huynh cũng nghĩ như vậy?
- Đó là sự thật. Huynh phải nghĩ như mọi người mà thôi. Hồi đó tại Long vân võ hội, Cát Thiên Phong chiếm lĩnh lôi đài và chính Cát Thiên Phong đã trừ họa kiếp Thiên ngoại nhân ma. Nhưng tất cả công sức của Thiên Phong đều trao qua cho Chu Thiên, chính vì thế y mới được vinh dự đảm đương chức vụ Minh chủ võ lâm.
- Thế huynh ganh với Chu Thiên vì lẽ gì?
Trịnh Đáng nhìn thẳng vào mặt Đình Phương :
- Vì Đình Phương!
- Đình Phương ư?
Trịnh Đáng gật đầu :
- Đình Phương chẳng khác gì ngọc nữ, Chu Thiên tợ ác quỷ, nhưng y lại có phần hơn Trịnh huynh.
Đình Phương chớp mắt :
- Đình Phương hiểu rồi!
- Vậy Đình Phương nghĩ gì về Trịnh Đáng?
Đình Phương buông tiếng thở dài :
- Đình Phương phận đã có...
Trịnh Đáng nắm tay nàng cướp lời :
- Hắn không đáng như Đình Phương nghĩ đâu, hắn cũng chỉ là phận tầm gửi, ngay khi huyết án Kim trang đại phủ xảy ra, thì Cát Thiên Phong không còn là hồn của y nữa, thì Chu Thiên phải tự rút khỏi giang hồ.
Trịnh Đáng nắn nót bàn tay thon mảnh của Đình Phương :
- Nếu Chu Thiên phải nhờ vào Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong thì Trịnh huynh chỉ tin vào bản lĩnh của mình. Trịnh huynh sẽ trở thành Minh chủ võ lâm và đương nhiên Đình Phương ngồi tại tòa lầu này.
Trịnh Đáng nói xong nhìn sâu vào đáy mắt nàng.
- Đình Phương nghĩ gì về sự ganh ghét của Trịnh Đáng?
- Đình Phương chỉ mong sao huynh trở thành võ lâm Minh chủ!
- Nhất định Trịnh huynh phải là võ lâm Minh chủ. Ngày mai tất cả võ lâm thiên hạ sẽ biết về vị tân Minh chủ.
Đình Phương mỉm cười.
Trịnh Đáng nắm tay nàng :
- Còn Đình Phương sẽ nghĩ gì về huynh?
Đình Phương nhìn Trịnh Đáng. Nàng từ từ rút tay lại, rồi bưng bầu rượu rót ra hai chiếc chén. Bưng một chén nàng đưa lên trước mặt mình :

- Đình Phương kính Trịnh huynh một chén rượu, cầu mong sự vinh hiển sớm đến với huynh!
Trịnh Đáng hứng khởi đón lấy chén rượu của nàng, khi tay y vừa chạm đến tay Đình Phương thì nàng như cố tình buông chén rượu. Chén rượu rời khỏi tay Đình Phương rơi xuống đùi nàng, rượu tưới ướt chiếc cánh hồng gợi cảm của Đình Phương.
Đình Phương e lệ đứng lên, nàng ôn nhu nói :
- Đình Phương vô ý quá, Đình Phương có lỗi với Trịnh huynh!
Trịnh Đáng khoác tay :
- Không sao, không sao! Để huynh lau cho Đình Phương!
Y không chờ Đình Phương có nhận hay không mà áp hai tay vào chân nàng, chỗ ướt sũng rượu. Mười ngón tay của Trịnh Đáng chừng như dính cứng vào lớp lụa mỏng trên người Đình Phương. Hai bàn tay của Trịnh Đáng vuốt dọc theo hai chân mỹ nữ. Đình Phương vẫn đứng bất động trước những cử chỉ háo hức và nồng nhiệt của Trịnh Đáng.
Đôi chân với làn da trắng nõn của Đình Phương từ từ lộ ra đập vào mắt họ Trịnh, khiến cho y càng hứng khởi và háo hức hơn. Trịnh Đáng ngẩng mặt nhìn lên, y thấy đôi mắt thu hồn tinh anh của Đình Phương nhắm hờ và nhịp thở của nàng rộn rã hơn. Mùi xạ hương từ cơ thể nàng tỏa ra đã đầy ắp hai cánh mũi họ Trịnh, và máu trong kinh mạch như chảy mạnh hơn để tạo ra trong người Trịnh Đáng sự háo hức cần phải chiếm hữu.
Trịnh Đáng vuốt hai tay dọc theo hai bên hông của Đình Phương và chỉ dừng ngay vùng tiểu yêu. Mặt của họ Trịnh gần như dán sát vào vùng nhũ hoa đang phập phồng chờ đợi của nàng.
Trịnh Đáng nghĩ thầm :
- Cuối cùng nàng cũng thuộc về Trịnh Đáng này mà!
Cùng với ý nghĩ đó, Trịnh Đáng vòng tay qua tiểu yêu rồi bế nàng đặt lên tràng kỷ. Tấm thân kiều diễm của nàng như mềm ra trong đôi tay sục sạo của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Từ gian thượng khách phòng của Trịnh Đáng, Đình Phương quay trở lại thư phòng của mình. Trong tận cùng sâu thẳm, nàng vẫn cảm nhận những cảm xúc mà Trịnh Đáng vừa đem lại, thứ cảm giác mà từ trước đến nay Đình Phương luôn háo hức đi tìm. Bằng một cử chỉ vô thức, nàng vuốt vùng hạ đẳng rồi mới mở cửa.
Vừa khép cửa lại thì giọng nói nhạt nhẽo của Quỷ chủ Hào Bân cất lên ngay sau lưng nàng :
- Bổn nhân đã chờ phu nhân!
Nghe Hào Bân nói, Đình Phương đứng thừ người không quay lại.

Nàng rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi mới từ tốn nói :
- Quỷ chủ chờ Đình Phương ắt có việc thỉnh cầu?
Nàng vừa nói vừa lắng nghe những bước chân của Quỷ chủ Hào Bân bước đến ngay sát sau lưng, cho đến khi có thể cảm nhận được làn hơi thở nóng hổi của Quỷ chủ Hào Bân phả vào gáy nàng.
Hào Bân nhìn chiếc gáy trắng ngần của Đình Phương :
- Đêm nay tĩnh lặng quá nên tại hạ sực nhớ đến ánh mắt và nụ cười của phu nhân đã trao cho tại hạ trên đại đường võ lâm.
Hào Bân vừa nói vừa đặt hai tay lên bờ vai Đình Phương. Nàng không hề phản kháng lại cử chỉ của chủ nhân Quỷ môn. Đình Phương từ tốn nói :
- Quỷ chủ không nghĩ ánh mắt và nụ cười của Đình Phương chỉ là biểu cảm thái độ hiếu khách à?
- Không! Trong ánh mắt và nụ cười của phu nhân, tại hạ thấy ngọn lửa tình khao khát!
- Quỷ chủ nghĩ sai về Đình Phương rồi!
- Ta không nghĩ sai về nàng đâu.
Hào Bân vừa nói vừa kéo Đình Phương quay lại đối mặt với mình. Hai người chạm nhãn vào nhau.
Hào Bân như muốn đọc từng ý nghĩ của Đình Phương qua ánh mắt nàng. Y lấy giọng ôn nhu từ tốn nói :
- Phu nhân đang tìm người kế nhiệm chỗ trống của Đại Chu Thiên?
Nàng ngẩng mặt đáp lời Hào Bân :
- Không phải ý của Đình Phương mà là ý đồ của Đại Chu Thiên!
- Quỷ môn chủ nhân cũng đáng được phu nhân để mắt đặng thế vào chỗ trống của Chu Thiên lắm chứ!
- Tất cả tùy thuộc vào võ đài khảo chứng võ công ngày mai!
- Ngay bây giờ Hào Bân đã cảm nhận chính mình chứ không ai khác có thể đảm đương chỗ trống của Đại Chu Thiên!
Đình Phương nhíu mày :
- Quỷ chủ tin như vậy à?
Hào Bân gật đầu :
- Tại hạ tin chắc như vậy. Nếu không có Cát Thiên Phong thì chẳng có ai khả dĩ được gọi là đối thủ của Quỷ chủ Hào Bân!
- Quỷ chủ tự tin quá!
Hào Bân mỉm cười :
- Ngay phu nhân cũng tin như vậy!
Đình Phương lắc đầu.
Hào Bân sa sầm mặt :

- Sao?
Đình Phương mỉm cười :
- Quỷ chủ chưa thể đủ bản lĩnh để thế vào chỗ trống của Đại Chu Thiên!
- Vậy còn ai hơn được tại hạ nữa?
- Quỷ chủ vừa nói còn có Cát Thiên Phong!
Hào Bân ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt tràng tiếu ngạo, nâng cằm Đình Phương từ tốn nói :
- Ngay lúc này hoặc trong lôi đài khảo chứng võ công ngày mai, có thể Hào Bân chưa thể so bì với Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng một ngày nào đó tại hạ tìm được cách khai thông kinh mạch kiếm khí để tụ thành cảnh giới lư hỏa thuần thanh của Ma kiếm thì Cát Thiên Phong có đáng gì?
- Đình Phương nhìn Hào Bân.
Hào Bân mỉm cười nói :
- Tại hạ nói thật đó!
- Đình Phương có nghe nói đến tuyệt kỹ kiếm pháp của Quỷ môn, vậy ngày mai Quỷ chủ dùng Ma kiếm đối phó với quần hùng trên lôi đài khảo chứng võ công chứ?
- Tất nhiên rồi. Và chẳng một ai khả dĩ là đối thủ của tuyệt kiếm pháp của Hào Bân này đâu!
- Quỷ chủ đoán chắc chứ?
Hào Bân gật đầu.
Đình Phương mỉm cười nói :
- Thế đao pháp của Trịnh Đáng thì sao?
- Đáo pháp của Trịnh Đáng khốc liệt thật nhưng đầu thể bì với kiếm pháp của Hào Bân?
- Đình Phương cũng mong là như vậy!
Nàng liếc, mắt sắc như bảo kiếm lia qua mặt Hào Bân, rồi nói tiếp :
- Nếu có kẻ tìm được bí mật cổ vật Long cốc và dụng chính bí kíp võ công trong cổ vật Long cốc để đối phó với Quỷ chủ thì sao?
Hào Bân thả tay ra khỏi bờ vai của Đình Phương :
- Quả thật tại hạ có nghe nói đến cổ vật Long cốc nhưng không nghĩ đó là một bí kíp võ công!
- Quỷ chủ nghĩ bảo vật Long cốc là gì?
- Theo tại hạ cổ vật Long cốc chỉ là một thứ báu vật có giá trị liên thành, nên Kim trang đại phủ mới quý nó. Phàm bất cứ thương nhân nào mà chẳng tơ tưởng đến kim tài, cũng như người giang hồ thì mơ tưởng đến bí kíp võ công!
Đình Phương lắc đầu :

- Quỷ chủ sai rồi!
- Tại hạ sai ư? Sai chỗ nào?
- Cổ vật Long cốc là một bí kíp võ công mà trong nhất thời Đại Chu Thiên chưa thể tìm ra bí mật của pho bí kíp đó!
- Có thật như Đình Phương nói không?
- Nếu Quỷ chủ ngày mai chiếm lĩnh lôi đài khảo chứng võ công thì sẽ được thấy cổ vật Long cốc!
Nàng ngẩng mặt mỉm cười nhìn Hào Bân nói tiếp :
- Làm chủ võ đài khảo chứng võ công đã khó, nhưng làm chủ thiên hạ càng khó hơn, và khó hơn tất cả là làm chủ Đình Phương!
- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, chính vì thế ngay trong đêm nay tại hạ phải làm chủ cái điều khó nhất để chuẩn bị cho ngày mai trở thành kẻ độc tôn trong giang hồ võ lâm.
Quỷ chủ Hào Bân nói chưa dứt câu đã vòng tay qua tiếu yêu của Đình Phương. Gã nặn một nụ cười cầu tình.
Đình Phương nắm cổ tay Hào Bân, nàng cười nhẹ :
- Quỷ chủ...
- Bổn nhân không thích hai tiếng đó khi chỉ có ta và nàng.
Hào Bân kéo ghịt Đình Phương áp sát vào người gã bằng động tác cử chỉ thật quyết liệt, y ghé miệng vào tai Đình Phương thủ thỉ nói :
- Nàng biết nàng đẹp lắm hay không? Nhan sắc của nàng khiến bổn nhân không sao định tâm kiềm chế được mình!
Hào Bân nói dứt câu, cặn nhẹ vào mành tai của Đình Phương.
Nàng thoạt rùng mình bởi cảm giác kỳ lạ do Hào Bân vừa tạo ra.
Liền sau cảm giác đó, tấm thân của Đình Phương chợt như mềm nhũn trong vòng tay đang xiết ghịt lại của gã chủ nhân Quỷ môn.
Cái cảm giác mà Trịnh Đáng đem lại cho nàng vừa mới lắng đọng thì bất chợt bùng lên như một ngọn lửa khổng lồ thiêu đốt Đan điền Đình Phương.
Nàng thở dồn dập phả ra những luồng khí phải và khướu giác Hào Bân đem theo làn hương thơm dìu dịu.
Và theo một cảm giác vừa trỗi lên trong tâm tưởng, Đình Phương buông người để nó trôi theo những khoái cảm mà nàng vừa mới bắt lại.
Cái gì đến tất phải đến khi chỉ có Đình Phương và Hào Bân.
Cái đích của Hào Bân là muốn chiếm đoạt thể xác của Đình Phương trong khi nàng cũng đang cần tìm lại những cảm giác nhục dục vừa mới được tận hưởng.

Hồi 33
Máu nhuộm giang hồ

Mãn Đình Phương yên vị trong chiếc ngai chánh chủ khảo, bên cạnh là chiếc ngai sơn son thiếp vàng dành riêng cho chức vị võ lâm Minh chủ, phía sau là ba ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài. Lôi đài chưa đến thời khắc khai cuộc mà không gian có vẻ căng thẳng tột độ.
Quỷ chủ Quỷ môn Hào Bân cùng bốn mươi gã môn hạ chiếm ngay phần chính đông. Đặt phía trước các môn hạ Quỷ môn là hàng áo quan, nhìn mà ngỡ Quỷ môn chuẩn bị một cuộc đại tàn sát vô tiền khoáng hậu.
Ở hướng chính Tây là Đao môn với sự chủ trì của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Còn hướng chính bắc chẳng ai khác là quần hào võ lâm với Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành, Giang Đông ngũ hiệp và Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh. Những người đó được ngồi ở ngay hàng ghế đầu sát với lôi đài. Còn sau lưng họ là những hảo hán mà tên tuổi chưa thành danh. Ngồi lẫn trong đám quần hào đó có cả lão nô của Liệt Hỏa Thần Nữ.
Đình Phương ra lệnh cho gã đại lực võ sĩ của Tổng đàn võ lâm. Ba hồi trống được gióng lên xé tan sự im lặng nặng nề. Khi ba hồi trống vừa dứt thì bất ngờ Liệt Hỏa Thần Nữ xuất hiện. Mộc Thanh Thanh trong bộ cánh một a hoàn bước đến, thản nhiên ngồi xuống chiếc đôn còn bỏ trống để bên cạnh Đình Phương. Sự bất kính của Mộc Thanh Thanh khiến Đình Phương cau mày nhìn lại gay gắt hỏi :
- Sao người dám ngồi bên cạnh ta?
Thanh Thanh mỉm cười từ tốn nói :
- Nương nương bớt giận. Sự giận dữ của phu nhân khiến cho nhan sắc của người không còn thu hút nam nhân nữa đâu. Với lại phu nhân càng không nên tức giận với Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh.
Đình Phương sa sầm mặt :
- Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh?
- Vâng, chính tôi. Phu nhân hãy để mắt đến ống tay áo Thanh Thanh xem có cái gì?
Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Phu nhân ắt biết thứ độc vật có một không hai này chứ?
- Kim trùng?
Thanh Thanh gật đầu :
- Phu nhân đã nhận ra đôi kim trùng ắt biết đặc tính chúng?
- Bổn nương biết. Vậy ý cô nương muốn gì?
Hai cánh môi tươi tắn của Thanh Thanh tạo nên nụ cười mỉm rồi từ tốn nói :
- Đêm vừa rồi phu nhân thật là diễm phúc. Thanh Thanh ghen với phu nhân đó.
Đình Phương thẹn đỏ chín mặt. Nàng quay sang nhìn thẳng vào mắt Thanh Thanh :
- Ý của cô nương muốn nói gì?
- Thanh Thanh đã nói vậy mà phu nhân vẫn không hiểu ư, hay là phu nhân giả vờ không hiểu?
Đình Phương buông tiếng thở dài :
- Cô nương đến đây không phải dùng đôi kim trùng này uy hiếp ta chứ?
- Thanh Thanh đâu có ý uy hiếp phu nhân mà chỉ muốn ngồi bên phu nhân thôi. Phu nhân không nỡ trách Thanh Thanh vô lễ với phu nhân chứ?
- Ta không muốn trách cô nương nhưng cũng không muốn đôi kim trùng chực xâm nhập vào cùng Đan điền ta!
- Thanh Thanh đâu nỡ để cặp kim trùng này xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của phu nhân. Nếu đẻ chúng xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của phu nhân thì chắc chắn phu nhân sẽ không giữ được vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ khi chúng nhấm nháp lục phủ ngũ tạng của người.
Giọng nói của Thanh Thanh rất từ tốn, Đình Phương cảm nhận được trong giọng nói của nàng có sắc na của sự khủng bố khiến cho xương sống nàng gai buốt.
Đình Phương gượng hỏi :
- Cô nương muốn gì ở bổn nương?
Thanh Thanh mỉm cười ôn nhu nói :
- Cổ vật Long cốc!
- Cô nương muốn tìm cổ vật Long cốc ở ta thì đã lầm rồi. Muốn tìm cổ vật Long cốc cô nương phải tìm Cát Thiên Phong!
- Có lẽ phu nhân nói đúng nhưng nhiều khi Thanh Thanh lại đoán đúng.
- Cô nương quá tự thị vào sự võ đoán của mình!
- Đoán tắt có đúng hay sai, cái hay của kẻ đánh cờ là biết trước đối

phương phải đi nước cờ gì!
Thanh Thanh mỉm cười đặt ngọc thủ lên tay Đình Phương rồi ôn nhu nói :
- Chúng ta sẽ cùng thị sát vị tân võ lâm Minh chủ chứ? Chắc phu nhân sẽ không phiền khi Thanh Thanh ngồi cạnh?
Mặt Đình Phương sa sầm, buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Bổn nương không nghĩ sẽ tiếp một vị khách như cô nương!
- Thanh Thanh không đáng để phu nhân tiếp sao?
Cùng với lời nói đó, nàng sẽ xiết ngọc thủ bấu vào hồ khẩu của Đình Phương.
Hữu thủ của Đình Phương tê rần, kéo theo cảm giác đau nhói đến tận đỉnh đầu.
Nàng thoạt rùng mình mím môi nén cái đau vào trong để khỏi thốt những câu đau đớn rồi nói :
- Cô nương thích ngồi cạnh ta thì cứ ngồi. Ta chỉ ngại đôi kim trùng sơ suất mà thôi!
- Phu nhân yên tâm, chỉ khi nào Thanh Thanh cho phép thì chúng mới đắc tội với phu nhân!
Nàng liếc nhìn Đình Phương rồi mới định trở lại lôi đài, ngọc thủ của Thanh Thanh vẫn khống chế mạch môn của Đình Phương.
Một tiếng còng được gióng lên nghe chát chúa. Liền sau tiếng còng đó, từ phía quần hào một đại hán vận trường y sặc sỡ thêu những đồng kim bảng, phi thân lên võ đài.
Dung diện với hàm râu cá chốt của gã thỉnh thoảng lại đưa qua đưa lại trông như một con sâu róm đeo bám ngay phía dưới hai cánh mũi to và xẹp. Gã ôm quyền xá mọi người rồi lấy giọng khinh khỉnh nói :
- Kim Tiền Thạch Cổ mong được chư vị anh hùng chỉ giáo!
Thanh Thanh nhìn qua Đình Phương nói :
- Phu nhân thấy gã Thạch Cổ Kim Tiền này thế nào?
- Bổn nương không phải là thầy tướng nên không đoán được tướng người!
- Thanh Thanh muốn biết gã sẽ thủ đài được bao lâu?
Đình Phương trả lời nàng bằng một giọng nhạt nhẽo :
- Tùy theo bản lĩnh của gã.
- Xem chừng phu nhân không thích gã này lắm!
- Sao cô nương lại nói với ta điều đó?
- Bởi Thanh Thanh chỉ thấy phu nhân chú trọng đến Quỷ chủ Hào Bân và Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng. Qua ánh mắt của phu nhân Thanh Thanh võ đoán chắc phu nhân chỉ muốn hai người đó thủ đài.
- Trong võ lâm hiện giờ còn ai hơn được Quỷ môn và Đao môn chứ?

Ngay cả Hoa Sơn chưởng môn cũng không thể sánh được với họ!
- Phu nhân kỳ vọng vào đao pháp của Trịnh Đáng và kiếm pháp của Hào Bân?
- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được!
- Nếu như Thanh Thanh thủ đài thì phu nhân có thích không?
Đình Phương quay sang nhìn nàng, nàng buông một tiếng thở dài rồi quay mặt định nhãn về phía lôi đài.
Từ phía Đao môn một gã đao phủ cầm khoái đao lắc vai băng lên lôi đài.
Kim Tiền Thạch Cổ nhìn gã đao phủ :
- Người có danh phận gì trong giang hồ không?
- Người chỉ cần biết ta thuộc Đao môn là đủ rồi!
Đôi chân mày nhợt nhạt của Thạch Cổ khẽ nheo lại :
- Thế là người chẳng có danh tiếng gì hết?
- Nhưng đủ bản lĩnh để chỉ giáo người!
Kim Tiền Thạch Cổ nhìn về phía Trịnh Đáng :
Y dõng dạc nói :
- Cái giá mà Thạch mỗ đưa ra để chuộc cho mạng gã này là năm mươi lạng, không biết có quá đắt với đao phủ không?
Trịnh Đáng sa sầm mặt gắt gỏng nói :
- Thuộc hạ Đao môn thượng đài không phải để dâng kim lượng cho người.
- Đao chủ nói vậy thì gã đao phủ không đáng giá một đồng kẽm.
Kim Tiền Thạch Cổ vừa dứt tiếng chẳng cần nhìn lại đối phương mà chỉ hơi xoạc tấn, hai vai lắc nhẹ. Hữu thủ của gã vung mạnh ra phía sau lưng.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nhíu mày buột miệng thốt :
- Phi tiễn Vô Ảnh!
Trịnh Đáng còn chưa dứt lời thì gã đao phủ đã lảo đảo thối lui ba bộ, hai mắt dựng ngược tưởng chừng như hai con người sắp rớt khỏi tròng.
Ngay giữa tam tinh gã đồng tiền kẽm ghim ngập quá hai phần ba. Gã thuộc nhân Đao môn của Trịnh Đáng ngã vật xuống, đập thẳng xuống sàn lôi đài.
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Chiêu thức của gã họ Thạch này phu nhân thấy hay chứ? Hình như y lấy mạng đối phương mà chẳng phải tốn một giọt mồ hôi đó.
- Vô Ảnh tiêu rất hay, nhưng sợ rằng gã họ Thạch kia không giữ được lôi đài lâu hơn.
Trong khi Thanh Thanh và Đình Phương đối đáp với nhau thì gã đạo

tỳ của Quỷ môn đã phi thân lên lôi đài, khiêng xác gã thuộc nhân của Trịnh Đáng bỏ vào một cỗ quan tài.
Quỷ chủ Hào Bân nhìn qua Trịnh Đáng chắc lưỡi nói :
- Đối phó với Kim Tiền Thạch Cổ e rằng phải dụng đến đao pháp của Đao chủ.
Thạch Cổ hạ tử đối phương của mình quá dễ dàng, ngửa mặt cất tràng cười khanh khách.
Y vừa cười vừa khinh khỉnh nói :
- Vừa rồi Thạch mỗ mới chỉ dụng đến một thức trong bí kíp phi tiễn có tên là Nhất điểm phi hồ, đối phương của Thạch mỗ đã biến thành ma rồi. Không biết ở đây còn ai muốn chỉ giáo cho Thạch mỗ này chăng?
Trịnh Đáng tằng hắng nói :
- Đánh chó không cần đến đao to.
Thạch Cổ nghe Trịnh Đáng thốt ra câu đó mặt đanh hẳn lại, nhìn chằm chằm họ Trịnh :
- Sao Đao chủ cho Thạch mỗ là loài khuyển cẩu à? Thế thì Thạch mỗ thỉnh giáo Đao chủ!
- Bản lĩnh của người khá lắm nhưng mạng của người thì quá nhỏ!
- Mạng của Thạch mỗ quá nhỏ sao Đao chủ không lên đài cướp nó đi?
Thạch Cổ vê hàm râu cá chốt :
- Mạng của Thạch mỗ này quả là rất nhỏ nhưng mạng của Đao chủ lại rất lớn. Theo giá mà Thạch mỗ cho thì chí ít cũng phải đáng hai nghìn lạng vàng ròng.
Vậy khi Đao chủ thượng đài, phải chuẩn bị sẵn số kim lượng đó để chuộc lại cái mạng của người đó.
Trịnh Đáng khẽ lắc đầu từ từ đứng lên.
Kim Tiền Thạch Cổ nhướng mày :
- Đao chủ có sẵn số kim lượng đó rồi chứ?
- Nếu người lấy được mạng ta thì còn có nhiều hơn số kim lượng mà người ra giá!
Thạch Cổ tròn mắt thốt lên :
- Ồ có thật như thế chứ?
- Trịnh mỗ không thích nói hai lời.
Lời nói chưa dứt thì Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đã lướt lên lôi đài, đứng đối mặt với Thạch Cổ. Hữu thủ dốc ngược khoái đao như muốn giấu nó ra sau lưng, Trịnh Đáng nhạt nhẽo nói :
- Vô Ảnh Phi Tiễn đã có tiếng khắp vùng Kinh Châu, hôm nay Trịnh mỗ muốn chứng nghiệm uy lực của tuyệt kỹ thành danh kia.

Thạch Cổ vê hàm râu cá chốt, y vừa vê vừa nói :
- Đao chủ sẽ được thấy ngay đây, Thạch mỗ chỉ mong những lời Đao chủ đã thốt ra là sự thật cho dù hồn người đã quy chầu Diêm chúa.
- Ta hứa!
Lời còn đọng trên môi Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thì cũng là lúc Kim Tiền Thạch Cổ thi triển bí thuật phi tiễn của mình. Tay trái của y vung đến trước.
Âm thanh xé gió nghe tợ tiếng lụa bị xé vừa ngắn vừa chói.
Rét!
Đối thủ của Kim Tiền Thạch Cổ lúc này đâu còn là những cao thủ tầm thường nữa mà là Đao chủ Trịnh Đáng. Vốn đã có chủ ý ngay từ lúc thượng đài, Trịnh Đáng tuy đáp lời đối thủ nhưng mắt không rời thủ pháp của Thạch Cổ.
Thạch Cổ vừa xuất thủ phóng Kim Tiền thì Trịnh Đáng cũng đã lắc nhẹ hữu thủ, dùng đốc đao hứng lấy ám tiễn của đối phương.
Keng!
Đồng tiền kẽm chạm thẳng vào đốc đao, đổi hướng ghim luôn xuống sàn đài.
Thạch Cổ xuýt xoa rồi nói :
- Đao chủ đúng là người có bản lĩnh. Đao chủ sẽ được thưởng thức tuyệt kỹ “Mãn Vũ Phi Tiễn”.
Vừa nói hết câu thân pháp của Thạch Cổ liền chuyển động như chiếc bông vụ, thủ pháp liên tục bắn ra một màn mưa ám tiễn bằng những đồng tiền nhắm Trịnh Đáng bắn tới.
Những âm thanh xé gió như tiếng mưa rào rộn lên, khi lọt vào thính nhĩ của Đình Phương buộc nàng phải tưởng tượng thân thể Trịnh Đáng sẽ bị xé ra thành những mảnh vụn bởi loạt ám tiễn “Mãn Vũ Phi Tiễn”.
Nhưng ngược với ý niệm của Đình Phương, tất cả những đồng tiền ám tiễn của Kim Tiền Thạch Cổ như chạm phải bức tường bạch quanh ngay trước mặt Trịnh Đáng mà đổi hướng ghim xuống sàn lôi đài, tạo thành một đường thẳng tắp từ chân Vô Ảnh Đao đến chân họ Thạch.
Kim Tiền Thạch Cổ bất ngờ ngừng bộ pháp trụ tấn, định nhãn nhìn Trịnh Đáng.
Y buột miệng nói :
- Tại hạ bội phục Đao chủ. Tuyệt thức “Mãn Vũ Phi Tiễn” vừa rồi đã khiến túi tiền của Thạch mỗ chẳng còn có đồng nào.
Trịnh Đáng nhìn Thạch Cổ bằng ánh mắt lạnh lùng, toát ra sự khủng bố của một sát thủ giết người không gớm tay.

Y lạnh lùng nói :
- Người đã hết nhẫn túi tiền rồi à?
Thạch Cổ gật đầu :
- Xem như mạng của Thạch mỗ đã hết như chính túi kim bảng của họ Thạch.
Y vừa nói vừa xòe hai bàn tay đến trước, y tắc lưỡi nói :
- Lần buôn này Thạch Cổ lỗ lớn rồi!
Thạch Cổ vừa nói vừa quan sát Trịnh Đáng bằng ánh mắt cú vọ.
Một lần nữa y buông tiếng thở dài não nề :
- Cái mạng của Thạch Cổ đúng như Đao chủ nói, đi buôn mà bị lỗ thì đau xót nào bằng!
Giọng nói của Kim Tiền Thạch Cổ nghe thật là não lòng. Nó có thể khiến đối phương phải xao động mà nương tay tha mạng, nhưng rất tiếc đối mặt với họ Thạch là Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Hai mắt của họ Trịnh chỉ hơi cụp xuống.
Chính vào thời khắc hai mí mắt họ Trịnh tưởng như nhắm lại thì hữu thủ của họ Thạch lắc nghiêng một bên.
Một đồng kim bảng mỏng dính như lưỡi kiếm từ trong kẽ tay nhú ra, ngón giữa nhanh chóng cong lại búng đồng kim bảng lao đi nhanh hơn chớp trời hướng thẳng tới yết hầu Trịnh Đáng.
Mọi sự biến chỉ diễn ra trong không đầy nửa cái chớp mắt, nó chỉ xảy ra trong thời khắc hai mi mắt họ Trịnh nhích động.
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đứng như một pho tượng bất động, hữu thủ ôm yết hầu, trong khi Kim Tiền Thạch Cổ đắc ý cười khảy nói :
- Thạch mỗ quên chưa nói còn đồng kim bảng sinh tử để giành cho những cao thủ như Đao chủ.
Tất cả quần hào gần như đứng thẳng dậy bởi sự bất ngờ mà Thạch Cổ vừa tạo ra đó.
Thạch Cổ đang đắc ý chợt ngưng hẳn chân diện lõ mắt nhìn Trịnh Đáng.
Miệng y từ từ há ra, như quá ngạc nhiên không tin vào mắt mình nữa.
Hai mí mắt của Trịnh Đáng từ từ nhướng lên, hữu thủ cũng hạ xuống và đồng kim bảng từ trong kẽ tay rơi ra lăn lông lốc xuống sàn lôi đài.
Thạch Cổ như nghẹn họng không nói được câu nào.
Y tái mắt lắp bắp nói :
- Người vẫn không chết à?
Thốt xong câu nói đó, Kim Tiền Thạch Cổ như người gặp ma, gặp quỷ trở bộ quay lưng toan trổ thuật khinh công thoát xuống lôi đài.
Thạch Cổ vừa cất mình lên khỏi sàn lôi đài thì ánh bạc quanh nhoáng

lên tợ lưỡi tầm sét bổ thẳng xuống thân pháp y.
Phập!
Mọi người có mặt tại võ đài khảo chứng võ công đều tròn mắt thốt lên :
- Ồ!
Họ không thốt ra lời hốt hoảng đó sao được khi thấy thân pháp của Kim Tiền Thạch Cổ chẳng khác nào cây mía bị chặt làm hai phần, tách ra đổ về hai hướng và vẫn còn giãy đành đạch.
Trịnh Đáng nhìn Thạch Cổ lạnh lùng nói :
- Người đáng được hưởng tử đao của ta!
Cái chết khủng khiếp của Kim Tiền Thạch Cổ tợ như lời cảnh báo đối với những ai muốn tranh đoạt lôi đài khảo chứng võ công với Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.
Cục trường thoáng chốc im phắc, tưởng chừng như mọi người đều đã nín thở bởi cái chết khủng khiếp của Thạch Cổ.
Trịnh Đáng nhìn về phía Quỷ chủ Hào Bân :
- Trên giang hồ có lẽ chỉ có Đao môn và Quỷ môn là xứng tài xứng lực tranh đoạt võ công với nhau mà thôi. Tôn giá và Trịnh mỗ chẳng cần mất thời gian làm gì nữa.
Hào Bân đứng lên từ tốn nói :
- Đao chủ nói rất đúng, bổn nhân cũng chẳng thiết nhìn người khác múa tay múa chân ngứa mắt lắm rồi.
Trịnh Đáng đáp lời Hào Bân :
- Đao của Trịnh mỗ cũng không muốn dính máu những kẻ tầm thường.
- Đúng, ngưu phải tầm ngưu, mã phải tầm mã. Cao thủ thượng thặng thì phải đối mặt với cao thủ thượng thặng.
Hào Bân nói xong điểm mũi giày băng lên lôi đài. Hai kỳ phùng địch thủ đứng đối mặt với nhau.
Mộc Thanh Thanh nhìn qua Đình Phương :
- Chắc phu nhân không muốn chứng kiến trận đấu này?
- Bổn nương rất thích thị nhãn cuộc đấu của hai người này.
- Sao... phu nhân thích à?
Đình Phương gật đầu nhạt nhẽo nói :
- Rất thích!
Thanh Thanh nhướng cao đôi mày vòng nguyệt :
- Cả hai người đều rất gần gũi với phu nhân. Thanh Thanh không biết phu nhân thích ai thọ tử, Quỷ chủ Môn chủ hay Đao chủ Đao môn?
Đình Phương nhún vai :

- Ai cũng vậy mà thôi. Võ lâm chỉ có một người độc tôn, chứ không thể có hai người!
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Nhưng vẫn có một ả giai nhân sở hữu đến hai gã nam nhân đó.
Đình Phương sa sầm mặt hướng mắt nhìn lại lôi đài.
Nàng lấy giọng ôn nhu nói :
- Ta không bàn chuyện đó ở đây. Nếu như Mãn Đình Phương chỉ sở hữu hai gã nam nhân và chưa có tiếng là dâm nữ thì Liệt Hỏa Thần Nữ đã là một ma đầu lẫy lừng trong giang hồ.
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Người ta chỉ nói về Liệt Hỏa Thần Nữ nhưng chẳng ai biết chân diện mục của thần nữ.
Đình Phương nhìn lại Thanh Thanh :
- Cô nương không phải là Liệt Hỏa Thần Nữ sao?
- Duy có phu nhân biết Thanh Thanh là Liệt Hỏa Thần Nữ mà thôi!
Nàng nắn bàn tay của Đình Phương :
- Phàm những kẻ biết chân diện của Liệt Hỏa Thần Nữ thì không thể bảo toàn được tính mạng.
Đình Phương buông một tiếng thở dài :
- Cô nương đã có chủ định giết ta?
Thanh Thanh mỉm cười rồi từ tốn nói :
- Đôi kim trùng có thể xâm nhập vào Đan điền của phu nhân, và ngược lại chúng có thể ngoan ngoãn tuân theo sự chỉ giáo của phu nhân.
- Ý của cô nương muốn đặt điều kiện gì với ta?
- Cổ vật Long cốc.
- Ta đã nói rồi, cô nương không tin ta à?
- Tất nhiên là không, Thanh Thanh có thể khẳng định hung thủ dựng ra huyết án Kim trang đại phủ là Đại Chu Thiên chứ không thể nào là Cát Thiên Phong!
- Cô nương đã biết vậy tại sao không đi tìm Đại Chu Thiên để đoạt cổ vật Long cốc?
Thanh Thanh nheo con mắt bên trái với vẻ hài hước rồi nói tiếp :
- Đại Chu Thiên có bao giờ tự bỏ chức vụ võ lâm Minh chủ mà tìm chỗ rửa tay quy ẩn đâu. Phải có một nguyên cớ gì đó chứ. Mà nguyên cớ kia thì đích thị chính là phu nhân.
Nàng chắc lưỡi khẽ gật đầu nhìn Đình Phương chậm rãi nói :
- Để Thanh Thanh suy luận coi có đúng không nhé. Đại Chu Thiên mở huyết án Kim trang đại phủ để đoạt cổ vật Long cốc, bất kể Kim trang Trang chủ là bằng hữu thủ túc của y, sau đó y đổ vấy cho Cát

Thiên Phong. Đó là bước thứ nhất.
Đình Phương cau mày :
- Tiếp theo thì sao?
- Chu Thiên đem bảo vật Long cốc về khảo cứu và tìm ra bí kíp võ công trong cổ vật đó. Môn công phu trong cổ vật Long cốc phải rất đặc dị, và y đã thổ lộ với phu nhân.
Thanh Thanh mỉm cười :
- Chu Thiên không ngờ người thê thiếp đầu ấp tay gối của mình chẳng hề thương yêu gì mình, nên đã ra tay giết gã đoạt cổ vật Long cốc, sau đó truyền nhạn thư thông báo với quần hùng là võ lâm Minh chủ vì huyết án Kim trang đại phủ mà gác tay quy ẩn. Không biết suy đoán của Mộc Thanh Thanh này đúng hay sai?
- Nếu tất cả mọi người đều suy đoán như cô nương thì Mãn Đình Phương chẳng còn có chỗ đứng trên dải đất võ lâm Trung nguyên.
- Phu nhân phủ nhận lời suy đoán của Thanh Thanh?
- Tất nhiên cô nương đã nói sai thì làm sao ta có thể đồng ý với sự suy luận của cô nương chứ!
- Được thôi. Sau khi lôi đài minh chứng được người kế nhiệm chức vụ Minh chủ võ lâm, Thanh Thanh sẽ minh chứng với phu nhân về sự suy luận đúng đắn của mình.
Đình Phương chột dạ quay sang nhìn Thanh Thanh hỏi :
- Sao... cô nương có thể chứng minh được suy luận không căn cứ của cô nương à?
- Tất nhiên là phải được rồi.
Trong khi hai người đối đáp với nhau thì trên võ đài minh chứng võ công, Hào Bân và Trịnh Đáng đấu nhãn với nhau. Nếu ánh mắt của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng lạnh lùng khe khắt thì ánh mắt của Quỷ chủ Hào Bân toát ra sự khủng khiếp của một sứ giả thần chết dưới cõi A tỳ.
Ngọn khoái đao của Trịnh Đáng hướng mũi điểm vào vùng thượng đẳng của Hào Bân thì mũi kiếm cũng định vị vào vùng chấn thủy tử huyệt của họ Trịnh.
Kiếm cũng như đao hoàn toàn bất động nhưng trong cái tịnh đó vẫn toát ra sát đao lẫn sát kiếm rờn rợn. Mặc dù chưa xuất thủ phát chiêu nhưng ánh mắt của hai đối thủ như đã làm ra một cuộc tỷ đấu ngấm ngầm.
Trịnh Đáng lẫn Hào Bân như biến thành hai pho tượng trên võ đài khảo chứng võ công. Sự bất động của hai người tạo ra một không gian nặng nề bao trùm lên võ đài và lan qua quần hùng khiến mọi người gần như nín thở.

Huyết kiếm nhích động, khoái đao cũng lắc nhẹ. Liền ngay sau sự chuyển động tích tắc mà mọi người chẳng hề thấy đó, cả Hào Bân và Trịnh Đáng đồng loạt nhập thẳng vào nhau.
Mọi người há hốc mồm chờ đợi kết cục cuộc đấu của hai kỳ phùng địch thủ.
Nếu một cuộc giao đấu của hai đối thủ bình thường thì họ phải phân định võ công theo từng hiệp, nhưng với những đại cao thủ kỳ tài như Hào Bân và Trịnh Đáng thì họ chỉ dừng lại trong một chiêu thức có thể phân định được bản lĩnh của nhau.
Một âm thanh khô khốc vang lên.
Keng!
Hào Bân và Trịnh Đáng đều bật về hai hướng. Họ lại đối nhãn nhìn nhau. Tất cả mọi con mắt đều nhìn định về lôi đài chờ đợi. Người thì tưởng tượng Hào Bân sắp tách làm hai, hoặc thủ cấp rơi xuống đất chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi.
Trịnh Đáng buông một tiếng thở dài, từ từ hạ ngọn khoái đao. Y rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực, nhạt nhẽo nói :
- Kiếm pháp của Quỷ chủ quả là không thể nào hình dung được!
- Bổn nhân luyện được Quỷ kiếm chưa đạt đến cảnh giới tối thượng.
Hai cánh môi của Quỷ chủ Hào Bân khẽ nhếch lên một chút. Câu đối đáp của hai người buộc mọi người phải vỡ lẽ phải nhìn lại Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng. Ống tay trường bào của y bên phải bị rọc một đường dài và máu theo cánh tay gã chảy xuống đỏ thắm lưỡi đao.
Trịnh Đáng mím môi :
- Hẹn ngày tái kiến! Cáo từ!
Trịnh Đáng nói xong trở bộ xuống võ đài, theo mỗi bước chân y là một giọt máu để lại.
Quỷ chủ Hào Bân nhìn theo Trịnh Đáng. Y lắc vai chiếc áo choàng rơi khỏi vai phủ xuống sàn đài.
Chờ cho Trịnh Đáng dẫn bọn môn hạ rời khỏi Tổng đàn võ lâm, Quỷ chủ Hào Bân mới tằng hắng nói :
- Ở đây còn ai khả dĩ muốn khảo chứng võ công kiếm pháp của bổn nhân?
Lời nói của Hào Bân vừa dứt thì một bóng người từ dưới băng lên võ đài.
Người kia vừa trụ thân thì liền chỉ Hào Bân, thét lên lồng lộng :
- Quỷ chủ mau trả phu nhân của ta lại cho ta, bằng không hôm nay ta sẽ một mất một còn với người!
Cặp chân mày của Hào Bân thoạt cau lại. Y gằn giọng nói :
- Lữ Điền người muốn tỷ thí với bổn nhân đó à?

- Nếu người không trả phu nhân của ta lại cho ta.
Lữ Điền rít lên :
- Mẫn Hà Băng đang ở đâu?
- Người đã thượng đài thì phải xuất thủ phát chiêu. Nếu như giết được bổn nhân thì có cơ hội gặp lại nương tử Mẫn Hà Băng của người.
- Ác tặc, người buộc Lữ Điền này rồi!
- Lữ Điền có bản lĩnh gì thì cứ giở hết ra đi, nói nhiều không nên. Chỉ cần người giết được ta thì tất gặp lại nương tử của người!
Lữ Điền rít lên :
- Lữ Điền hôm nay sẽ liều chết với người!
- Bổn nhân cũng muốn cho mọi người ở đây thấy uy lực của kiếm pháp Quỷ môn.
Lời nói dứt trên miệng thì thanh Huyết kiếm đã được Quỷ chủ Hào Bân võ lộng. Mọi người chỉ thấy những đường kiếm đỏ ối đan chéo vào nhau như một tấm lưới tỏa ra rồi chụp thẳng tới chủ nhân Mai Hoa trang Lữ Điền mà chẳng hề thấy thân pháp của Quỷ chủ đâu nữa.
Vầng Huyết kiếm xuất hiện và tồn tại đúng khoảnh khắc một hơi thở dài rồi biến mất. Quỷ chủ Hào Bân trở lại vị trí cũ, thần sắc lộ rõ những nhét mệt mỏi.
Phía bên này chủ nhân Mai Hoa trang Lữ Điền đã bị róc thành từng mảnh thịt đỏ ối. Hồn của Lữ Điền đã sớm chầu Diêm chúa nhưng thân thể vẫn tiếp tục rã ra từng tảng thịt theo mỗi đường kiếm lưu lại trên người gã.
Cái chết của Lữ Điền khiến quần hào hồn siêu phách lạc. Mọi người không thể nào tưởng tượng trên đời này lại có một thức kiếm pháp khủng bố và tàn bạo như vậy nên cứ đực người, lõ mắt nhìn lên võ đài.
Võ đài khảo chứng võ công đã nặng nề bởi cuộc đấu của Trịnh Đáng và Quỷ chủ Hào Bân, giờ càng nặng nề hơn bởi cái chết khủng bố của Lữ Điền.
Sau cái chết của Lữ Điền, không gian võ đài bỗng trở nên im ắng lạ lùng. Bất chợt sự im lặng khủng bố kia bị phá vỡ bởi một giọng nói gay gắt :
- Dụng kiếm như vậy là tàn nhẫn quá. Tàn nhẫn không thể nào chấp nhận được!
Sự thảng thốt của người kia khiến Quỷ chủ Hào Bân phải định nhãn về người vừa mới cất tiếng nói. Đôi chân mày của Quỷ chủ khẽ cau lại khi nhận ra người vừa mới khẳng khái thốt lời là một thiếu niên

anh tuấn. Người đó chẳng ai khác chính là Tôn Quách.
Chân dung diện của Hào Bân sa sầm hẳn lại. Y gằn giọng nói :
- Tiểu tử, người nói như thế dụng ý gì?
Tôn Quách chắc lưỡi xoa tay lắc đầu, ậm ự một lúc rồi mới đáp lời Hào Bân :
- Ơ ơ vãn sinh chẳng có ý gì hết.
Hào Bân hừ nhạt gằn giọng nói :
- Thế sao tiểu tử lại nói kiếm của bổn nhân không thể nào chấp nhận được vậy?
- Vãn sinh nói như thế bởi kiếm pháp của tiền bối quá ư tàn nhẫn. Nếu như mọi người đều dụng thức kiếm pháp đó thì chính khí võ lâm sẽ như thế nào?
- Bổn nhân không cần biết nhưng tiểu tử đã thốt ra câu nói vừa rồi là có ý muốn tranh đoạt với bổn nhân.
Tôn Quách bối rối lúng túng khoác tay :
- Ơ...
Vừa toan thốt tiếng không thì Trình Tú Tú đã véo vào hông Tôn Quách. Nàng truyền âm nhập mật nói :
- Tôn huynh còn chờ gì nữa mà chưa thượng đài?
Tôn Quách quay lại lõ mắt nhìn nàng chằm chằm. Y hằn học nói :
- Hê... mụ La Sát muốn Tôn tiểu gia sớm chầu Diêm chúa bởi kiếm pháp tàn bạo của lão tiên sinh kia à? Ả La Sát có giỏi thì sao không thượng đài mà bắt Tôn tiểu gia chứ?
Tú Tú nheo mày dùng phép truyền âm nhập mật nói với Tôn Quách :
- Tú Tú đảm bảo Tôn huynh sẽ không chết mà đây còn là cơ hội của huynh nữa. Nếu huynh không thượng đài thì Tú Tú sẽ đoạn mạch mà chết, nhưng sẽ gào lên trước lúc chết người sát tử Tú Tú chính là Tôn Quách thiếu gia Kim Lăng phủ.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Trời ơi, sao ả La Sát cứ ép ta chứ?
Tú Tú mỉm cười nói :
- Tú Tú đoán chắc Tôn huynh sẽ thắng, nếu huynh chú tâm quan sát dung diện của lão quỷ kia thì biết ngay thôi.
Tôn Quách nhìn Quỷ chủ Hào Bân, một thoáng ngạc nhiên hiện ra trên mặt Tôn Quách khi y phát hiện trên trán Hào Bân đọng một lớp mồ hôi.
Tú Tú nheo mắt với Tôn Quách rồi truyền âm nhập mật nói :
- Lão đã hao tổn rất nhiều chân nguyên khí nhưng không ai dám thượng đài bởi sợ kiếm pháp tàn nhẫn của lão. Lão cố dụng kiếm pháp tàn nhẫn vừa rồi sát tử Lữ Điền, chẳng qua muốn thị uy đặng

uy hiếp tinh thần của mọi người đang có mặt tại đây.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Nhưng ta đâu có màng đến chức vị võ lâm Minh chủ mà thượng đài với lão chứ?
- Tú Tú hiểu tâm tính của huynh, nhưng huynh nghĩ lại xem, một người luyện kiếm pháp như lão mà đảm đương chức vị võ lâm Minh chủ thì đúng là tai họa lớn cho Trung thổ rồi.
Tú Tú nghiêm mắt nhìn Tôn Quách :
- Sao... Huynh còn chờ gì nữa? Đã là nam nhi mà nhút nhát như vậy sao?
- Nhưng rủi y không như chúng ta đoán thì sao?
Tú Tú hừ nhạt rồi gắt gỏng nói :
- Nếu như huynh không vận dụng thời cơ này thì đến ngay cả việc rời khỏi đây cũng khó lắm đó. Bây giờ thì huynh chạy được hay không? Nếu như huynh sợ thượng đài thì đừng bép xép nói nhăng nói cuội. Giờ xem như đã cưỡi trên lưng hổ rồi, phóng lao thì phải theo lao chứ?
Tôn Quách thở hắt ra một tiếng rồi quay lại nhìn Quỷ chủ Hào Bân :
- Tiên sinh muốn vãn sinh thượng đài à?
- Đúng!
- Tại sao đúng?
- Tiểu tử không chấp nhận kiếm pháp của bổn nhân thì phải thượng đài giao thủ với bổn nhân.
Lưỡng lự một lúc Tôn Quách ngập ngừng nói :
- Nếu như vãn sinh không thượng đài thì sao?
- Nếu không thượng đài thì tiểu tử phải tự cắt lưỡi của người đi!
- Ôi chao, tiên sinh bắt vãn sinh phải cắt lưỡi à?
- Không sai!
Tôn Quách gật đầu :
- Cắt lưỡi thì không chết cũng tàn phế, vãn bối đành phải thượng đài vậy.
Tôn Quách điểm mũi giày trổ thuật Miêu Hành cước lướt lên võ đài khảo chứng võ công, khinh pháp của Tôn Quách khiến Quỷ chủ Hào Bân thoạt sửng sốt.
Đôi chân mày rậm của Hào Bân thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra. Lão cất giọng thật nhạt nhẽo :
- Tiểu tử, người đã thấy cái chết của Lữ Điền rồi chứ?
Tôn Quách gật đầu :
- Tất nhiên thấy rồi!
- Đã thấy mà người vẫn dám thượng đài?

- Tiên sinh buộc vãn sinh!
Tôn Quách hất mặt nói :
- Võ công của vãn bối gồm có “Miêu Hành cước”, thân ảnh phù dung biến hóa vô lượng, ngoài “Miêu Hành cước” còn có “Kim Cang chỉ” đã từng đả bại Công Tôn Cửu, ngoài ra còn có bí thuật “Kim Cương Bất Hoại”, bên trong còn có Kim Ty giáp thì đâu còn sợ gì kiếm pháp của tiên sinh!
Tôn Quách tiến đến ba bộ truyền âm nghiêm giọng nói :
- Nếu bình thời thi Tôn Quách không phải là đối thủ của tiên sinh nhưng hiện thời thì khác, sau khi tiên sinh thi triển kiếm pháp khủng bố thì hao tổn chân nguyên quá nhiều. Nội lực của tiên sinh lúc này ví như đèn dầu leo lét, sắp cạn kiệt, nếu một khi người tiếp tục sử dụng thứ kiếm pháp khủng bố vừa rồi nhất định sẽ có hậu quả khó lường. Có thể tiên sinh sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nữa, thành thử ra công thượng đài của tiên sinh chẳng khác nào công dã tràng.
Mồ hôi rịn ra thành những hạt đổ ướt đẫm mặt Quỷ chủ Hào Bân.
Tôn Quách thấy sự biến đổi trên gương mặt đối phương nghĩ thầm :
- Ả nha đầu nói đúng rồi. Nếu như lão quỷ này không hao tổn chân nguyên như mình nói thì đã xuất thủ phát kiếm chiêu khủng bố kia. Ngược lại gã biến đổi chân diện mục thì mình và ả La Sát đoán đúng.
Ý nghĩ đó khiến cho Tôn Quách phấn chấn, y dấn tiếp đến một bộ nhìn Hào Bân nói :
- Vãn bối nói đúng chứ?
- Tại sao người biết?
- Tiên sinh đã thừa nhận tiểu sinh nói đúng?
- Người chưa trả lời ta.
- Tự tiên sinh không biết đấy thôi, chứ vãn sinh là truyền nhân đời thứ một trăm của Hoa Đà tổ sư. Vãn sinh may mắn thọ nhận y bát và kinh sư của Tổ sư Hoa Đà nên mới nhìn được căn bệnh của tiên sinh.
Hào Bân hừ nhạt gắt gỏng nói :
- Cho dù bổn nhân không dụng đến Ma kiếm thì người cũng không phải là đối thủ của bổn nhân.
Cùng với lời nói đó, Huyết kiếm rung lên tạo ra ba đóa hoa kiếm đỏ ối cắt thành hình chữ phẩm công vào vùng thượng đẳng của Tôn Quách.
Thấy đối phương xuất thủ kiếm pháp Tôn Quách giật mình buộc miệng thốt :
- Hê...

Hồi 34
Đoạn tuyệt

Thanh Thanh lắc đầu khi nhìn thấy Tôn Quách thượng đài. Không hiểu tại sao nàng lại buông một tiếng thở dài, tỏ vẻ tiếc nuối.
Nàng quay sang nói với Mạn Đình Phương :
- Phu nhân! Có lẽ chúng ta không nên ở lại đây để chứng kiến thêm một cái chết thê thảm nữa!
Thanh Thanh vừa nói vừa khống chế mạch môn Đình Phương buộc Đình Phương phải đứng lên theo nàng, bất cần Đình Phương có chấp nhận hay không.
Trong sự khống chế của Thanh Thanh, Đình Phương buộc phải đứng lên. Hai người vừa toan bước đi thì sự biến trên võ đài khảo chứng bắt buộc họ phải dừng bước.
Tất cả những người thị chứng cuộc đấu đồng loạt ồ lên một tiếng. Quần hào không ngạc nhiên sao được khi thanh Huyết kiếm của Quỷ chủ Hào Bân tuột khỏi tay găm vào cột chống lôi đài. Chuôi kiếm còn rung bần bật.
Diễn tiến cuộc giao đấu giữa Tôn Quách hoàn toàn trái ngược với dự kiến của mọi người. Khi Hào Bân xuất thủ phát chiêu thì ai cũng nghĩ thiếu niên khôi ngô anh tuấn kia sẽ phải nhận một cái chết thảm khốc như Mai Hoa trang chủ Lữ Điền, nhưng khi mũi kiếm sát tử còn cách Tôn Quách non một gang tay thì bằng khinh pháp thần kỳ, Tôn Quách cất mình lên cao ba trượng, rồi lộn ngược trong không trung cùng lúc phát ra ba đạo chỉ khí Kim Cang công nhằm mệnh môn cầm kiếm của đối phương.
Ba đạo chỉ khí Kim Cang của Tôn Quách tập kích chính xác đến độ Hào Bân vừa trúng chỉ đã không làm chủ được buộc phải buông đốc kiếm. Thanh Huyết kiếm tuột ra khỏi hữu thủ lão, bay cắm vào cột chống lôi đài.
Tôn Quách thừa thế thượng phong hạ xuống phía sau Hào Bân. Hữu thủ vươn ra biến thành một thế Cầm Nã thủ chộp vào gáy đối phương. Thế chộp của Tôn Quách chẳng khác nào thế vờn mồi của mèo.
Diễn biến diễn ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khi quần hào thốt tiếng ngạc nhiên thì Cầm Nã thủ của Tôn Quách đã chạm đến tử

huyệt Bách Hội của Quỷ chủ Hào Bân.
Hào Bân thất sắc thốt lên :
- Người...
Tiếng người còn đọng nơi cửa miệng lão thì Tôn Quách đã biến chiêu tát vào sau gáy lão.
Bộp!
Hứng cái tát của Tôn Quách, Hào Bân chúi người té sấp tới trước.
Thâm tâm Tôn Quách vốn không muốn gây thù chuốc oán nên đúng khoảnh khắc sau cùng trước khi thế trảo có thể xé nát gáy đối phương thì biến thành cái tát, do đó Hào Bân mới có thể giữ được mạng sống chỉ té chúi đến trước.
Cuộc giao thủ giữa Tôn Quách và Hào Bân chỉ diễn ra trong chưa đầy một tuần trà đã có kết cục. Thật ra nếu Hào Bân không bị hao tổn chân nguyên bởi kiếm pháp khủng bố thì Tôn Quách sao có thể đối phó được với y.
Quỷ chủ Hào Bân ngượng nghịu đứng lên. Y nhìn Tôn Quách không chớp mắt.
Tôn Quách ôm quyền xá từ tốn nói :
- Tiên sinh nương tay!
Hai hàm răng của Quỷ chủ nghiến lại, phát ra những tiếng kêu ken két, còn ánh mắt tưởng như nảy lửa đặng đốt cháy Tôn Quách. Lão cố lấy giọng trầm tĩnh nói :
- Người đã nhường nhịn bổn nhân một chiêu. Bổn nhân đa tạ người. Nhưng nhất định ta sẽ tìm lại người.
Tôn Quách khoác tay :
- Vãn sinh không có ý tranh đoạt với tiên sinh!
- Người không muốn cũng không được. Hãy cho bổn nhân biết tục danh của người đi!
Tôn Quách lúng ta lúng túng. Trong tâm tưởng Tôn Quách đâu có ý thượng đài, nhưng đây là tình huống bắt buộc, vô tình y trở thành kẻ thủ đài đả bại Quỷ chủ Hào Bân.
Tôn Quách nhăn nhó nói :
- Tiên sinh bỏ qua chuyện này đi!
- Trước mặt quần hào võ lâm, y đã thắng bổn nhân, sao có thể bỏ qua được.
Hiện tại người đã có thể vỗ ngực tự xưng là võ lâm Minh chủ. Nhưng một khi bổn nhân tụ thành cảnh giới tối thượng của Ma kiếm thì nhất định sẽ quay trở lại tổng đàn võ lâm lấy lại những gì ngày hôm nay người đã lấy của ta.
Quỷ chủ Hào Bân nói xong bước đến rút thanh Huyết kiếm rồi trổ

thuật khinh công bỏ đi, không thèm quay mặt lại. Chúng môn hạ quỷ đao trong võ phục đạo tỳ bó chẽn thấy chủ nhân bỏ đi, cũng ào ào rút lui.
Đình Phương và Thanh Thanh chứng kiến kỳ tích đó xảy ra không khỏi ngây người ngạc nhiên.
Đình Phương hướng mắt về phía võ đài nói :
- Một thiếu niên thư sinh mà có thể đả bại được Quỷ chủ Quỷ môn thật là chuyện khó tin!
Thanh Thanh nhún vai tiếp lời Đình Phương :
- Nhưng tất cả đều là sự thật. Anh hùng đâu cần chờ tuổi.
- Cô nương nói đúng. Bây giờ thì cô nương chắc phải cho bổn nương một cơ hội tuyên bố với mọi người đã ứng chọn được tân võ lâm Minh chủ chứ?
Thanh Thanh còn đang lưỡng lự, chần chừ chưa biết xử lý thế nào thì Tôn Quách đã phi thân xuống dưới võ đài, xăm xăm bỏ đi. Từ trong quần hào, Bắc Thần Đông Lĩnh lạng bộ chắn ngang đường đi của Tôn Quách.
Lão kính cẩn ôm quyền xá :
- Sao thiếu hiệp lại bỏ đi khi quần hào chưa suy tôn người?
Tôn Quách khoác tay như đuổi bầy ruồi chờ bâu vào mặt gã. Gã vừa khoát tay vừa nói :
- Không không vãn sinh không có ý tranh giành chức vị võ lâm Minh chủ với các vị. Vãn sinh chỉ vì bị người ta...
Y lườm Tú Tú.
Tú Tú liếc gã.
Bắc Thần Đông Lĩnh tằng hắng nói :
- Tiểu đại hiệp đã xua đuổi được Quỷ chủ Quỷ môn khỏi võ đài minh chứng, xem như đã làm một việc đại phúc cho thiên hạ, đáng được mọi người suy tôn.
Nghe Đông Lĩnh nói, Tôn Quách càng bối rối hơn. Y lắc đầu quầy quậy, nhìn Đông Lĩnh nói bừa :
- Cát Thiên Phong cho vãn bối đến đây thị chứng chứ không bảo vãn bối làm võ lâm Minh chủ.
Y nói xong hối hả ôm quyền xá Đông Lĩnh :
- Cáo từ... cáo từ.
Đông Lĩnh còn chưa biết xử lý như thế nào thì Tôn Quách đã dụng "Miêu Hành Cước" băng mình bỏ đi. Tú Tú cũng hối hả trổ thuật khinh công đi theo gã.
Rời khỏi tổng đàn võ lâm, nàng khẽ gọi :
- Tôn đại ca chờ Tú Tú với chứ!

Tôn Quách rời võ đàn khảo chứng võ công một cách bất ngờ. Đình Phương chẳng kịp hỏi tục danh gã. Nàng buông một tiếng thở dài nhìn sang Thanh Thanh :
- Sao vị công tử đó lại đột ngột bỏ đi như vậy?
- Có lẽ y không thích chức vị võ lâm Minh chủ mà phu nhân sắp ban tặng!
Nghe câu nói đó của Thanh Thanh, hai gò má Đình Phương ửng đỏ vì thẹn, nàng nhìn về phía lôi đài khẽ lắc đầu.
Thanh Thanh mỉm cười rồi liếc Đình Phương cười nhạt nhẽo nói :
- Bây giờ thì phu nhân không còn bận rộn nữa. Đến phần của chúng ta.
- Tùy cô nương vậy. Bây giờ thì cô nương muốn xử ta như thế nào cũng được.
- Thanh Thanh chỉ muốn minh chứng cho phu nhân thấy sự suy đoán của Thanh Thanh mà thôi. Lôi đài khảo chứng võ công của phu nhân không tìm được Minh chủ nhưng lời suy đoán của Thanh Thanh thì phải đúng.
Liệt Hỏa Thần Nữ vừa nói vừa áp dẫn Đình Phương theo hành lang trở vào đại đường võ lâm. Nàng ghé miệng vào tai Đình Phương nói nhỏ :
- Phu nhân để mắt vào xem đôi kim trùng của Thanh Thanh kìa!
Đình Phương nhìn xuống đất. Nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy đôi kim trùng vàng ửng di chuyển thoăn thoắt, cứ như chúng đã quen với từng ngõ ngách trong tổng đàn võ lâm.
Đình Phương lắc đầu nói :
- Nếu không tận mắt thấy e rằng bổn nương cũng không thể tin chúng lại đắc dụng như vậy.
- Đôi kim trùng là một linh vật chúng sẽ đưa Thanh Thanh và phu nhân đến đúng chỗ cần đến.
- Cặp kim trùng đưa ta và cô nương đi đâu?
- Phu nhân sẽ biết ngay thôi mà!
Cặp kim trùng như có bản năng biết đánh hơi, thoăn thoắt bò dọc theo đường hành lang.
Thanh Thanh nói :
- Đôi kim trùng này đang mò theo những dấu chân đọng mùi xạ hương của phu nhân.
Đình Phương nhíu mày :
- Chẳng lẽ chúng đã từng có mặt ở tại đây?
Thanh Thanh cười khảy quay sang Đình Phương nói :
- Bây giờ phu nhân mới hoảng hốt à?

- Nếu như cô nương lấy được cổ vật Long cốc, sẽ xử bổn nương như thế nào?
- Sao phu nhân sớm tỏ ra lo lắng như vậy chứ?
Lời nói dứt thì Thanh Thanh cũng điểm một nụ cười chế diễu Đình Phương.
Cặp kim trùng di chuyển đến trước cửa thư phòng của Đình Phương thì dừng lại. Chúng ngẩng đầu lên như đánh hơi thấy điều gì bất ổn.
Thanh Thanh quan sát chúng nhưng thủ pháp sát tử thì vẫn không rời mệnh môn của Đình Phương. Nàng quay lại nói với Đình Phương :
- Trong thư phòng của phu nhân có điều gì đó khiến đôi kim trùng bỗng nhiên dè dặt!
Cùng với lời nói đó, Thanh Thanh điểm chỉ vào tĩnh huyệt của Đình Phương.
Điểm huyệt rồi nàng nói tiếp :
- Phu nhân tạm thời phải chịu đựng như vậy thôi!
Lời nói của Thanh Thanh còn đọng trong thính nhĩ của Đình Phương thì bất thình lình cửa thư phòng của nàng tự mở ra, rồi một tiếng còi rúc lên lanh lảnh.
Cặp kim trùng vừa nghe tiếng còi đó như gặp phải sát tinh, chúng quấn tròn lại, chẳng dám cục cựa, nhúc nhích.
Trong khi đôi kim trùng hốt hoảng bởi tiếng còi kia thì Thanh Thanh như đã nhận biết đối thủ của mình là ai. Nàng nhanh hơn một cái chớp mắt, thu hồi cặp kim trùng bỏ vào tráp.
Chiếc tráp vừa được Thanh Thanh đậy lại thì từ trong thư phòng của Đình Phương một tia bạc óng bắn xẹt ra, nhắm ngay tử huyệt yết hầu của Thanh Thanh.
Như đoán biết trước cái gì sẽ đến ngay sau tiếng còi kia, bằng một thủ pháp vô cùng thần kỳ, chiếc khăn lụa ngay lập tức xuất hiện trên tay và chỉ mỗi một lần phảy chiếc khăn đó, Thanh Thanh đã thu tóm được ám tiễn của đối phương.
Nàng giũ chiếc khăn lụa thì ngọn băng phách thần trâm rơi xuống sàn gạch, Thanh Thanh gấp chiếc khăn, thong dong bước vào với dáng vẻ rất thanh nhàn tự tại.
Nàng nhìn Âm sát Chu Đào Kỳ nhún vai nói :
- Thủ pháp của muội chẳng hơn trước được bao nhiêu!
Kỳ Đào căm phẫn rít lên :
- Ma nữ còn có thể ở miệng với ta hai tiếng muội muội nữa sao?
- Ta không ép người nhận hay không nhận hai tiếng muội muội đó. Và quả thật ta cũng chẳng thiết gặp người đâu.

Trong khi Thanh Thanh và Đào Kỳ đối đáp với nhau thì Tang Phó tỏ ra vô cùng bối rối.
Nhận ra vẻ bối rối của Tang Phó, Thanh Thanh mỉm cười dời đôi thư nhãn nhìn y.
Nàng ôn nhu nói :
- Chàng vẫn như hôm nào!
Tang Phó buông tiếng thở dài. Y cố tạo ra vẻ mặt thật bình thường nhưng nét bối rối không sao khỏa lấp được. Tang Phó nói :
- Thanh Thanh! Tang huynh và Kỳ Đào không muốn làm khó muội nhưng rất đáng tiếc muội lại làm khó cho Tang huynh và Kỳ Đào.
- Sao chàng nói Thanh Thanh làm khó cho chàng và muội muội à?
Tang Phó lắc đầu :
- Huynh không có ý như vậy. Huynh và Kỳ Đào đến đây để thu hồi lại cặp kim trùng mà Cát Thiên Phong đã đoạt đi!
Thanh Thanh mỉm cười :
- Cát Thiên Phong đoạt kim trùng của Tang huynh và muội muội, sao hai người không tìm y mà đòi? Hai người đã không tìm Thiên Phong, ngược lại còn tìm Thanh Thanh. Xét ra ai làm khó cho ai?
Tang Phó lại buông ra tiếng thở dài lần nữa, cứ ngỡ như tâm của gã lúc này rất xáo trộn và bất an.
Y cố lấy giọng từ tốn nói :
- Tang huynh thiết nghĩ, chính là Mộc muội đã nhờ Thiên Phong đến Tử Vong cốc để đoạt cặp kim trùng của Kỳ Đào, Mộc muội cũng thừa biết, nếu Kỳ Đào không có cặp Kim trùng kia, tính mạng khó bề bảo tồn.
Thanh Thanh lắc đầu :
- Kỳ Đào của chàng thì chàng biết, Thanh Thanh làm gì biết được mà chàng hỏi.
- Thanh Thanh! Huynh xin muội!
Hai cánh môi của Thanh Thanh lại nhếch lên, điểm một nụ cười chế diễu.
Nàng nhìn Tang Phó nói :
- Huynh biết trên đời này muội căm thù nhất là cái gì chứ? Đó là cái danh Âm Dương song sát chủ nhân Tử Vong cốc. Tại sao muội thù chắc huynh cũng đã biết rồi.
Kỳ Đào cướp lời Thanh Thanh :
- Người thù ta thì đúng hơn. Người thù chỉ vì Tang Phó đại ca không yêu người!
Thanh Thanh nhìn lại Kỳ Đào :
- Muội nói đúng. Ta thù muội bởi vì Tang Phó đại ca không yêu ta.

Chàng không yêu ta bởi vì có người chen vào. Người đó chính là Chu Kỳ Đào.
Nàng lại nhìn Tang Phó :
- Tang huynh đáng lý ra thì đâu có Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh, đáng ra Âm nữ là Thanh Thanh mới đúng. Đáng ra Tử Vong cốc là của huynh và muội.
- Thanh Thanh!
Thanh Thanh khoát tay :
- Muội nhớ hôm nào khi Tang huynh luyện Hàm mô công, chẳng may kinh mạch đảo lộn, nếu không có muội thì huynh đã như thế nào chứ? Chắc Tang huynh không còn nhớ nữa?
Nàng bặm môi trên khóe mắt rịn hai giọt lệ. Nét mặt của nàng thật là ủ dột và thê lương. Tang Phó nhìn Thanh Thanh rít lên :
- Trời ơi làm sao ta có thể quên được!
Thanh Thanh bồi thêm :
- Huynh vẫn còn nhớ ư?
Nàng nấc nghẹn một tiếng :
- Muội làm sao có thể tin được lời nói của Tang huynh. Huynh có cuộc sống êm ả với Kỳ Đào nơi Tử Vong cốc thì làm sao huynh có thể nhớ đến Mộc Thanh Thanh này nữa!
Tang Phó gay gắt nói :
- Thanh Thanh! Muội đừng nghĩ vậy. Nếu Tang Phó này không nghĩ đến muội thì đã không thổ lộ cho muội biết Kỳ Đào sống dựa vào đôi kim trùng kia. Muội lấy đi đôi kim trùng chẳng khác nào bắt Kỳ Đào phải chết dần chết mòn.
Kỳ Đào nghe Tang Phó nói chỉ khẽ lắc đầu :
- Tướng công!
Tang Phó nhìn lại Kỳ Đào :
- Nương tử ta rất là khó xử!
Thanh Thanh cướp lời Tang Phó :
- Nếu như muội vào Kỳ Đào, huynh sẽ chọn ai? Thanh Thanh hay là Kỳ Đào?
- Ta...
- Nếu không có Kỳ Đào, Thanh Thanh đã là nương tử của Tang huynh. Bây giờ thì Tang huynh không thể quyết định được nữa ư?
- Thanh Thanh, muội hiểu cho ta!
- Nếu không hiểu Tang huynh thì Mộc Thanh Thanh đã không hy sinh trong lúc huynh bị đảo lộn kinh mạch bởi luyện Hàm mô công!
Tang Phó hét lên :
- Nàng bảo ta phải làm sao bây giờ?

- Huynh phải chọn. Một là Kỳ Đào, hai là Thanh Thanh. Nếu Tang huynh chọn Kỳ Đào...
Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, tháo dây buộc chiếc tráp có đôi kim trùng đặt lên bàn, nhìn Tang Phó nói tiếp :
- Chính tay Tang huynh phải giết Mộc Thanh Thanh mà lấy chiếc tráp có đôi kim trùng này. Bằng như Tang huynh chọn Thanh Thanh thì Kỳ Đào sẽ nhận lại đôi kim trùng trong chiếc tráp này.
Thanh Thanh nhìn lại Kỳ Đào :
- Kỳ Đào, muội đồng ý với Thanh Thanh chứ?
Kỳ Đào cau mày lộ vẻ bất nhẫn, hằn học nói :
- Ma nữ, người có thể gạt được ai chứ sao gạt được Kỳ Đào, chẳng lẽ Kỳ Đào không biết được tâm địa của người sao?
- Tại sao muội lại có thể nói ra những lời đó với ta chứ? Muội mắng chửi ta, đúng, Thanh Thanh là ma nữ, nhưng Thanh Thanh không cướp đoạt tình yêu của người khác.
Tang Phó lại buông ra tiếng thở dài, y gay gắt nói :
- Thôi, huynh không muốn nghe hai nàng tranh cãi nữa. Thanh Thanh lẫn Kỳ Đào, Tang Phó không bỏ được ai.
Tang Phó nhìn lại Thanh Thanh :
- Thanh Thanh nàng hiểu cho huynh!
Mặt hoa của Thanh Thanh lộ nét ủ dột ê chề :
- Huynh đã nói ra câu đó thì huynh đã chọn rồi. Thế sao Tang huynh còn chưa chịu xuất thủ giết Thanh Thanh để giữ Kỳ Đào lại cho huynh? Trước đây khi huynh thổ lộ bí mật của Kỳ Đào cho Thanh Thanh biết, muội ngỡ đâu tình cảm của huynh đối với Kỳ Đào đã cạn, và quay lại với Thanh Thanh.
Tang Phó gục đầu nhìn xuống đất.
Nghe Thanh Thanh nói, Kỳ Đào buộc phải liếc trộm Tang Phó.
Kỳ Đào bất nhẫn gắt gỏng nói :
- Tướng công, bây giờ thì Kỳ Đào mới biết tướng công không dành trọn hết chữ tình cho muội. Trong tâm tưởng của tướng công còn có Mộc Thanh Thanh.
Chính vì thế bí mật sinh tử của muội, tướng công cũng thổ lộ với ả.
Tang Phó ngẩng mặt lên nhìn Kỳ Đào :
- Kỳ Đào, quả thật huynh cũng có tình với Thanh Thanh. Làm sao huynh quên được sự chịu đựng của Mộc muội khi huynh bị đảo lộn kinh mạch trong lúc luyện Hàm mô công.
Kỳ Đào nhìn Tang Phó, buông tiếng thở dài :
- Được, muội sẽ không để cho Tang huynh phải khó xử đâu!
Kỳ Đào dời mắt qua Mộc Thanh Thanh :

- Thanh Thanh! Ta chỉ muốn nàng đối xử tốt với Tang Phó. Xem như đây là ý trời, Tang không đã không có tình với Kỳ Đào nên mới thổ lộ bí mật của Kỳ Đào cho nàng biết.
Kỳ Đào bặm môi một lúc rồi nói tiếp :
- Kỳ Đào chẳng thể giữ được tướng công của mình đành phải tự rút khỏi cuộc tình tay ba này.
- Muội hiểu như thế là tốt!
Thanh Thanh vừa nói vừa chìa chiếc tráp có đôi kim trùng bên trong :
- Nàng nhường Tang huynh cho ta, thì ta nhường đôi kim trùng lại cho nàng.
Hãy đến lấy rồi đi đi!
Kỳ Đào lại nhìn Tang Phó một lần nữa, rồi dấn đến hai bộ. Những ngón tay của Kỳ Đào vừa chạm đến chiếc tráp nhốt đôi kim trùng thì cũng là lúc hữu thủ của Liệt Hỏa Thần Nữ rút phắt cây trâm cài tóc.
Tang Phó nhác thấy hành động của Thanh Thanh, y đoán ngay ra mục đích của nàng, hối hả thốt lên :
- Thanh Thanh... đừng...
Lời nói của Tang Phó quá muộn đối với thủ pháp sát tử của Mộc Thanh Thanh. Có lẽ Tang Phó chỉ kịp thấy thân pháp của Kỳ Đào thoạt nảy lên một chút vì bị cây trâm ghim thẳng vào yết hầu.
Kỳ Đào trợn tròn hai con người nhìn Mộc Thanh Thanh, nàng nghiến răng thốt lên :
- Ngươi...
Kỳ Đào chỉ nói được mỗi một tiếng đó rồi khụy người xuống ngay trước mũi hài của Tang Phó. Hai con người trong vắt của nàng vẫn đóng đinh vào kẻ giết mình.
Tang Phó nhào tới ôm Kỳ Đào :
- Chu muội... Chu muội!
Đập vào mắt Tang Phó là vết dấu trâm đen kịt, đủ cho y biết Kỳ Đào không thể qua được kiếp nạn này.
- Chu muội!
Kỳ Đào dịu hẳn người trút hơi thở cuối cùng trong khi còn rất nhiều điều muốn nói với Tang Phó.
Tang Phó gầm lên :
- Chu muội, huynh đã hại muội rồi!
Tang Phó đứng bật lên, hai mắt đỏ au như hai hòn than hồng. Y vươn trảo chộp lấy hộ khẩu của Mộc Tang Phó giằn mạnh :
- Thanh Thanh tại sao muội lại làm vậy?
Thanh Thanh nhìn thẳng vào mắt Tang Phó :
- Vì Tang huynh mà muội phải làm như vậy!

- Tại sao vì ta chứ? Nàng quá tàn nhẫn!
- Nếu Tang huynh cho là muội tàn nhẫn thì hãy giết muội trả thù cho Chu Kỳ Đào!
Tang Phó gào lên :
- Ta chỉ muốn hỏi nàng, tại sao hạ độc thủ giết Kỳ Đào, trong khi Kỳ Đào đã chấp nhận là kẻ thua cuộc trong mối tình này?
- Nếu để Kỳ Đào sống ra đi thì nhất định trong tâm tưởng của Tang huynh vẫn có nàng. Muội không muốn một ngày nào đó mình sẽ như Kỳ Đào, buộc phải nhường huynh lại cho ả.
- Chữ tình làm cho Mộc muội cuồng tâm rồi!
- Huynh nói đúng. Mộc Thanh Thanh thì tình yêu duy nhất chỉ có duy nhất mà thôi.
Tang Phó buông một tiếng thở dài, khẽ lắc đầu :
- Đáng ra muội không nên làm như thế. Ta đã có lỗi với Kỳ Đào khi thổ lộ bí mật của nàng cho muội biết. Bây giờ muội lại hạ độc thủ với nàng nữa, làm sao tâm ta được yên ổn khi sống với muội?
Thanh Thanh từ từ quỳ xuống dưới chân Tang Phó :
- Huynh đã nói vậy thì hãy hạ độc thủ với Thanh Thanh này đi. Hãy ra tay đi trong lúc sự phẫn nộ còn dâng tràn trong đáy mắt huynh.
Tang Phó bặm môi lắc đầu. Bất thình lình y giằn mạnh tay Thanh Thanh :
- Ta đã mất Kỳ Đào, giờ chẳng lẽ mất luôn cả nàng. Ta không thể làm như vậy được!
Tang Phó ngồi xuống bên xác Kỳ Đào :
- Chu muội, tha thứ cho huynh!
Trong khi đó y đâu biết được sau lưng mình, hai cánh môi tươi thắm của Liệt Hỏa Thần Nữ điểm một nụ cười mỉm, biểu lộ thái độ khinh thị và chế diễu.
Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Tang huynh muốn Thanh Thanh chuộc lại lỗi lầm với Kỳ Đào như thế nào?
Tang Phó không nhìn lên mà gắt gỏng nạt ngang :
- Tùy nàng!
- Tùy muội ư?
- Đúng như vậy!
- Thế thì huynh hãy nhìn muội xem!
Tang Phó ngẩng mặt nhìn lên.
Trong nháy mắt y chỉ kịp nhìn thấy cây trâm tẩm Hóa Cốt tán bổ thẳng xuống tam tinh mình.
Tang Phó đâu thể nào ngờ được kẻ vừa mới vị tình với y mà giết

người giờ lại nhẫn tâm hạ độc thủ giết luôn y. Chính sự không thể nào ngờ đó mà Tang Phó gần như chẳng có một chút phản ứng, mà chỉ trố mắt nhìn lưỡi hái thần chết trong sự ngây ngô bất lực.
Phập!
Cây trâm ghim quá nửa, bắt Tang Phó bật ngửa ra sau.
Y lắp bắp nói :
- Nàng!
- Kỳ Đào sẽ mãi mãi có Tang huynh bên cạnh dưới a tỳ!
Bộ mặt của Tang Phó biến dạng trông thật là thảm não.
Y chỉ Mộc Thanh Thanh :
- Ta chết quá tức tưởi!
Y nói thêm được bấy nhiêu thì lại gồm người trút hồn ra khỏi xác.
Mộc Thanh Thanh nhìn xác Kỳ Đào và Tang Phó thờ ơ nói :
- Tội nghiệp cho Tang huynh quá! Nếu Tang huynh biết được trước đây khi hai người trở thành Âm Dương song sát, đoạt chiếm Tử Vong cốc của Mộc Thanh Thanh thì muội đã nguyện sẽ có ngày bắt hai người phải trả lại cho muội. Bây giờ thì huynh và Kỳ Đào đã trở thành đôi uyên ương dưới a tỳ.
Nàng nói xong nhổ một bãi nước bọt vào mặt Tang Phó :
- Chúc huynh sớm đầu thai!
Lời của nàng còn đọng trên hai cánh môi thì đã nghe một giọng nói thật lạnh lùng nhạt nhẽo :
- Cô nương đúng là người có máu lạnh!

Hồi 35
Nghiệp quả

Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh giật mình bởi giọng nói của Cát Thiên Phong thốt lên ngay sau lưng nàng. Bằng bản lĩnh võ công của mình mà Mộc Thanh Thanh cũng không sao phát hiện được hành tung của Thiên Phong, điều đó khiến nàng bối rối và giật mình.
Thanh Thanh không nhìn lại sau mình mà cất giọng thật ôn nhu từ tốn.
- Tôn giá đến thật đúng lúc.
- Tại hạ lại nghĩ khác. Tại hạ đến không đúng lúc với cô nương.
- Tôn giá đã thấy tất cả?
- Tận mắt thấy nhưng tại hạ vẫn không tin.
- Tôn giá không tin điều gì?
- Một giai nhân mai cốt cách, một dáng vẻ tiểu thư, một con người nhu mì, thướt tha lại có thể giết hai mạng người trong một thái độ rất dửng dưng.
Thanh Thanh nghe xong câu nói đó của Cát Thiên Phong từ từ quay lại đối nhãn với chàng.
Nàng gắt gỏng nói :
- Vẻ bề ngoài của người ta dễ đánh lừa người khác.
- Nhận xét của cô nương rất đúng với cô nương.
Đôi chân mày vòng nguyệt của Thanh Thanh thoạt cau lại :
- Tôn giá đã chứng kiến độc sát tử của Thanh Thanh, thế tôn giá có nghĩ sẽ giúp Tang Phó và Kỳ Đào trả thù không?
Thiên Phong nhún vai :
- Nếu Âm Dương song sát là những bậc chính nhân chính nghĩa thì tại hạ đã không để Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh giết họ đâu.
- Nghĩa là họ không phải chính nhân quân tử?
- Đó là ý nghĩ của tại hạ.
- Tôn giá nghĩ như thế rất đúng. Xem như Thanh Thanh giết Âm Dương song sát là làm điều phúc cho thiên hạ.
Thiên Phong gật đầu :
- Có lẽ như vậy.
- Thế mà khi tôn giá xuất hiện Thanh Thanh lại sợ.
- Mộc cô nương sợ gì?

Thanh Thanh ngập ngừng một lúc rồi nói :
- Tôn giá sẽ bức tử Thanh Thanh để trả thù cho hai người này.
Thiên Phong nhếch mép :
- Tại hạ không vì Âm Dương song sát mà bức tử cô nương, nhưng Cát Thiên Phong có thể vì điều khác mà lấy mạng Liệt Hỏa Thần Nữ.
Sắc diện Thanh Thanh biến đổi qua màu nhợt nhạt sau câu nói lạnh lùng của Thiên Phong :
- Tôn giá vì điều gì mà muốn bức tử Thanh Thanh?
- Mộc cô nương là một người có máu lạnh.
- Máu lạnh?
Thiên Phong gật đầu từ tốn nói :
- Tại hạ không biết đã có bao nhiêu người chết dưới độc thủ tàn nhẫn của cô nương rồi.
- Chuyện đó không liên quan gì đến tôn giá. Giữa Thanh Thanh và tôn giá cũng chẳng có thì có oán, thế thì chẳng có lí do gì tôn giá hạ độc thủ với Mộc Thanh Thanh. Hay tôn giá có ý muốn trở thành một đại hiệp... đặng cũng như Thanh Thanh đánh lừa mọi người?
Thiên Phong lắc đầu :
- Tại hạ chưa bao giờ nghĩ mình là một đại hiệp.
Thanh Thanh cất tràng cười khanh khách. Tiếng cười của nàng trong như ngọc lưu ly va vào nhau.
Nghe nàng cười Thiên Phong nhíu mày :
- Sao cô nương lại cười?
- Thanh Thanh cười tôn giá?
- Cười tại hạ?
Thanh Thanh khẳng khái gật đầu :
- Đúng... Thanh Thanh cười tôn giá.
- Cát Thiên Phong chẳng có gì đáng cho Mộc cô nương cười cả.
- Thanh Thanh cười có lý do của nó. Nếu như tôn giá hạ tử Thanh Thanh thì thiên hạ cũng không cho tôn giá là người chính nhân quân tử, vị nghĩa diệt ma nữ đâu. Mà ngược lại thiên hạ sẽ nhìn tôn giá bằng con mắt khác.
- Họ nhìn Thiên Phong như thế nào?
- Một Ma Hoàn Lãnh Nhân lẫy lừng trong chốn giang hồ lại nhẫn tâm bức tử một cô gái yếu đuối như Mộc Thanh Thanh. Đó là chưa nói lúc này gần như thiên hạ đều cho tôn giá chính là hung thủ tạo ra huyết án Kim Trang đại phủ.
Khẽ lắc đầu chàng nhạt nhẽo đáp lời :
- Tại hạ không quan tâm đến sự suy đoán của thiên hạ. Thiên Phong làm điều gì không hổ thẹn với lương tâm thì chẳng có gì phải ngại

ngùng.
Nghe câu nói đó của Thiên Phong, Mộc Thanh Thanh bất giác thối lại hai bộ.
Nàng ngập ngừng một lúc rồi mới lên tiếng :
- Tôn giá cho Thanh Thanh là người có máu lạnh, nhưng Thanh Thanh thấy tôn giá mới đúng là kẻ lạnh lùng, còn hơn cả Mộc Thanh Thanh.
Nàng vừa nói vừa nhìn Thiên Phong với ánh mắt e dè.
Thiên Phong nhìn nàng :
- Mộc cô nương đừng quá sợ mà đánh mất sự nhu mì vốn có của cô nương. Mặc dù tại hạ đã chứng kiến độc thủ sát tử tàn nhẫn của cô nương, nhưng bây giờ tại hạ chưa có ý bức tử Mộc cô nương đâu.
- Tôn giá sẽ để yên cho Thanh Thanh à?
- Kẻ làm điều lành trời sẽ ban chon điều phước. Kẻ làm điều ác trời sẽ ban cho họa kiếp. Cô nương hãy nhớ lấy điều đó mà hành sự. Còn tại hạ xuất hiện ở đay không phải để lấy mạng cô nương mà để lấy lại cặp Kim Trùng.
- Lấy lại Kim Trùng?
- Không sai.
- Tôn giá làm gì mà cần đến cặp Kim Trùng đó chứ?
- Nếu cô nương hỏi như vậy thì tại hạ thiết tưởng chính cô nương cũng chẳng cần đến cặp Kim Trùng kia. Người cần chúng là Chư Kỳ Đào, mà Chư Kỳ Đào thì đã chết rồi.
- Dù cho Chư Kỳ Đào chết nhưng đôi Kim Trùng này là một linh vật.
- Tại hạ thấy chúng là một độc vật thì đúng hơn. hay Mộc cô nương muốn giữ chúng, để dùng như một binh khí công phá lục phủ ngũ tạng của người khác?
Thanh Thanh bặm môi :
- Tôn giá thật sự muốn lấy lại Kim Trùng à?
- Tại hạ phải thu hồi chúng.
Thanh Thanh buông tiếng thở ra.
- Thôi được... Tôn giá đã muốn thì Thanh Thanh buộc phải trao thôi. Dù tiếc đôi Kim Trùng này, nhưng Thanh Thanh còn ngại đối phó với Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong hơn.
Nàng vừa nói vừa ôm chiếc tráp chìa đến trước như rất kính cẩn và thành khẩn trao nó cho Thiên Phong. Đôi thu nhãn của Mộc Thanh Thanh khẽ chớp một cái, cùng với cái chớp mắt đó thì tay khẽ búng vào đáy tráp.
Cạch...
Khi âm thanh khô khốc đó vừa phát ra thì chiếc tráp bật nắp bên

hông. Cặp Kim, Trùng từ trong tráp bắn xẹt ra như đôi phi tiễn vàng óng ánh nhắm vào Đan Điền của Cát Thiên Phong tập kích.
Sự biến hoàn toàn bất ngờ, nhưng kết thúc thì Mộc Thanh Thanh phải ngỡ ngàng chứ không phải là Thiên Phong. Nếu như dự mưu của Mộc Thanh Thanh dụng sự bất ngờ để đôi Kim Trùng có thể xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Thiên Phong thì kết cục bắt nàng phải hồn siêu phách lạc.
Đôi bản thủ của Thiên Phong thoạt rung lên, đôi Kim Trùng có lớp da cứng như sắt thép đã bị kẹp cứng trong chiêu Song Chỉ Cầm Long của chàng.
Cặp Kim Trùng cố vùng vẫy nhưng không sao tuột ra khỏi đôi Song chỉ Cầm long của chàng.
Thiên Phong lắc đầu dè bỉu nói :
- Mộc cô nương thật ma mãnh.
Thanh Thanh thối tiếp một bộ nữa.
Thiên Phong nhìn nàng nói tiếp :
- Cô nương đã dụng đôi Kim Trùng như binh khí để xâm nhập đan điền của tại hạ, nếu như Thiên Phong cũng dụng chính cặp Kim Trùng này làm ám tiễn để chúng có thể chui vào đan điền của cô nương thì sao?
Thanh Thanh lắc đầu :
- Tôn giá đừng làm như vậy.
- Mộc cô nương không muốn tại hạ dùng Kim Trùng như binh khí, thế sao lại xử sự như vậy với tại hạ?
- Thanh Thanh... Thanh Thanh chỉ lỡ tay mà thôi.
- Nói thế còn nghe được. Cũng may cặp Kim Trùng này chưa phải là thứ độc vật lợi hại bất khả xâm phạm.
Thiên Phong vừa dứt lời thì có tiếng chân người dội đến. Dung diện lịch lãm thoạt sa sầm khi nghe những tiếng bước chân hối hả đó Thiên Phong lạng người băng một bộ pháp thần kỳ. Thân pháp của chàng quỷ dị vô thường, thoáng cái đã đoạt chiếc tráp trong tay Mộc Thanh Thanh Bỏ đôi Kim Trùng vào bên trong tráp Thiên Phong nói :
- Tại hạ cần chúng hơn cô nương!
Chàng vừa dứt câu thì Thanh Thanh thét lớn :
- Cứu người... Cứu người...
Nàng vừa thét vừa xé toạc y trang, phơi cả hai bờ vai mảnh khảnh.
Giang Đông Ngũ Hiệp cùng Bắc Thần Đông Lĩnh và cả Hoa Sơn chưởng môn đồng loạt xông vào. Cảnh tượng trước mặt khiến mọi người đứng thừ ra, nhìn Thiên Phong chằm chằm Bắc Thần đông Lĩnh vuốt râu hạm hực nói :

- Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong sao có thể hành xử như vậy được?
Thiên Phong cau mày.
Thanh Thanh chỉ chàng :
- Các vị đại hiệp, chính hắn đó, y đã nhẫn tâm giết Âm Dương song sát đoạt Kim Trùng và còn định...
Nàng bật khóc nức nở, Thanh Thanh vừa khóc vừa nói :
- Hắn định cưỡng bức tiểu nữ nữa Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành bước đến bên nàng, y từ tốn nói :
- Tiểu thư có sao không?
- Nếu không có các vị đại hiệp thì thì thân tiểu nữ không biết như thế nào?
Nàng dúi đầu vào vai Vạn Bá Thành nhưng không quên liếc mắt nhìn trộm Cát Thiên Phong.
Thấy nàng ứng phó trơ trẽn như vậy, Thiên Phong điểm một nụ cười, ôn nhu nói :
- Mộc cô nương khéo quá, tại hạ bội phục!
Thanh Thanh nép ra sau Vạn Bá Thành :
- Ngươi còn có thể nói như vậy ư? Nếu không có các vị đại hiệp thì Thanh Thanh đã bị thất thân với ngươi rồi.
Vạn Bá Thành nhìn Thiên Phong.
- Thiên Phong... tôn giá đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, bản lãnh võ công thì thuộc hàng thượng thừa trong võ lâm sao lại nhẫn tâm bức hại một tiểu thư chân yếu tay mềm như Thanh Thanh cô nương?
- Hoa Sơn chưởng môn đúng là một vị đại hiệp, trượng phu trượng nghĩa.
Thấy kẻ cô thế thì ra tay bênh vực. Vị tiểu thư kia đúng là đang cần những bậc đại hiệp như chưởng môn cưu mang. Tại hạ sẽ rất cảm kích khi Thanh Thanh cô nương được Hoa Sơn chưởng môn cưu mang.
Chàng lại nhìn Bắc thần Đông Lĩnh :
- Ở đây tại hạ là kẻ bàng quan, nên chẳng có gì phải lưu lại cả. Mong các vị nhường đường!
Vừa nghe xong câu đó của Thiên phong Giang Bân nhất hiệp đã trợn mắt, hùng hổ nạt :
- Các huynh đệ Giang Đông ngũ hiệp hôm nay sẽ không để các hạ muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi đâu.
Thiên Phong nhún vai :
- Tại hạ có nghe nói về sự trượng nghĩa của Giang Đong Ngũ Hiệp,

các vị đáng là những đại hiệp cứu nhân độ thế nhưng rất tiếc nghĩa khí của các vị thiếu mất đôi mắt và thiếu hai lỗ tai, cũng như thiếu hẳn một cái đầu. Nếu tất cả những vị đại hiệp trên giang hồ đều như Giang Đông ngũ hiệp thì chắc họa kiếp lớn sắp xảy ra cho thiên hạ.
Giang Bân gầm lên :
- Cát Thiên Phong... Ngươi phỉ báng Giang Đông ngũ hiệp à?
- Tại hạ thấy sao thì nói vậy chứ có dám phỉ báng các vị đại hiệp đâu. Thiên Phong đã cạn lời và chẳng thiết ở lại đây nữa, cáo từ!
Chàng rảo bước toan bỏ đi. Thái độ ung dung tự tại của Thiên Phong càng khiến cho Giang Bân tức giận.
Y gầm lên :
- Ma Hoàn Lãnh Nhân... Ngươi chưa thể đi được đâu!
Cùng với lời nói đó Giang Bân nhất hiệp rút xoạt trường kiếm, từ phía sau tập kích vào đại huyệt Thiên linh cái của Thiên Phong.
Thiên Phong không hề dừng bước. Khi mũi kiếm gần như chạm được vào tử huyệt thì chỉ một cái lắc vai chàng bước dịch qua một bộ, đồng thời búng một đạo chỉ khí đánh bật mũi kiếm qua một bên.
Keng...
Giang Bân chới với. Y chưa kịp trụ thì thế trảo Tam Chỉ Sầu Ưng đã đặt đúng vào yết hầu họ Bân.
Giang Bân biến sắc.
Thiên Phong lạnh lùng nói :
- Các hạ muốn sống hay muốn chết. Phàm những kẻ không mắt không tai và không có đầu thường hay gặp đại họa diệt thân, các hạ có biết không?
Những ngón chỉ của Thiên Phong từ từ bóp khít lại.
Bốn người còn lại trong Giang Đông ngũ hiệp gần như thất hồn thất sắc khi nghe những tiếng khọt khẹt từ cửa miệng của nhất hiệp Giang Bân phát ra.
Giang Đông nhị hiệp rít lên :
- Nếu tôn giá hạ độc chiêu sát tử đại ca Giang Bân thì Giang Khốc quyết liêu mạng với tôn giá đó.
Thiên Phong nhìn lại Giang Khốc :
- Giang Đông ngũ hiệp sẽ gặp đại họa diệt thân nếu không mở mắt, lắng tai nghe. Hôm nay Thiên Phong cho các người một cơ hội nhưng ngày mai chẳng ai giúp được các người đâu.
Chàng khẽ đẩy Giang Bân.
Giang Bân thối lui bốn bộ trở về vị trí cũ.
Thiên Phong nghiêm mặt nhìn qua một lượt những người đang có mặt tại thư phòng :

- Các vị hãy bảo trọng!
Vô hình chung ánh mắt chàng lại đóng đinh vào Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành. Chạm vào ánh mắt khe khắt của Thiên Phong, Hoa Sơn chưởng môn vội ngoảnh mặt chỗ khác.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Phong toan bước đi, nhưng Mãn Đình Phương đã xuất hiện chắn ngang đường đi của chàng.
- Tôn giá khoan đi!
Vừa thấy Mãn Đình Phương, Mộc Thanh Thanh đã điểm mũi hài phi thân ra cửa sổ. Chỉ trong chớp mắt bóng nàng đã mất hút.
Những người còn lại trong thư phòng của Đình Phương ngây người bởi không ngờ một vị tiểu thư yếu đuối như Thanh Thanh lại khả dĩ có thể dụng được khinh công thần kỳ như vậy.
Trong khi mọi người ngây người bởi khinh thuật của Liệt Hỏa Thần Nữ thì Mãn Đình Phương đã bước vào thư phòng.
Bắc Thần Đong Lĩnh ôm quyền xá Mãn Đình Phương, hỏi :
- Phu nhân có điều chi chỉ giáo?
Đình Phương nhìn qua Thiên Phong :
- Đình Phương muốn cho mọi người biết về một sự thật.
Thiên Phong lắc đầu :
- Phu nhân chưa nói ra, Thiên Phong đã biết sự thật đó như thế nào.
Thiên Phong thốt xong câu nói đó toan bỏ đi nhưng Đình Phương đã cản lại.
nàng hối hả nói :
- Tôn giá không quan tâm đến cổ vật Long cốc sao?
Thiên Phong nhún vai mỉm cười :
- Phu nhân nhìn người sai rồi. Người xưa có câu “Vô độc bất trượng phu”, tướng công của phu nhân đang muốn một tay chống cả bầu trời võ lâm, đáng là một trượng phu.
- Tôn giá nói Đình Phương không hiểu.
- Rồi phu nhân sẽ hiểu.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài đi thẳng ra ngoài, mặc nhiên chẳng màng đến những ánh mắt đang dõi theo sau lưng mình.

Hồi 36
Ứng mạng võ lâm Minh chủ

Tôn Quách lầu bầu gắt gỏng nói với Trình Tú Tú :
- Tôn tiểu gia hông biết kiếp trước có mắc nợ gì nàng hay không mà cứ bị nàng bám theo như đỉa đói vậy!
Tú Tú chớp mắt :
- Hê! Huynh há chẳng đã là tiểu nô của Tú Tú là gì?
Nàng mỉm cười ngắm Tôn Quách :
- Xem tướng mạo của Tôn huynh có dáng là một Minh chủ võ lâm lắm chứ. Mà đúng rồi, bây giờ huynh đã là võ lâm Minh chủ!
Nàng hài hước ôm quyền xá Tôn Quách :
- Trình Tú Tú bái kiến võ lâm Minh chủ!
Tôn Quách khoát tay như xua bầy nhặng :
- Thôi thôi. Nếu không bị nàng bắt buộc thì gan của Tôn tiểu gia có bằng trời cũng không dám thượng đài giao thủ với Quỷ chủ Quỷ môn Hào bân. Nghĩ lại xương sống của Tôn tiểu gia còn lạnh ngắt đây này.
- Tôn huynh không thượng đài cũng không được!
- Sao không được chứ?
- Quỷ chủ Hào Bân buộc Tôn huynh phải thượng đài.
- Ờ hé, cũng tại lão Quỷ chủ Quỷ môn bắt Tôn tiểu gia thượng đài. Nếu lão không bắt buộc Tôn tiểu gia thì giờ đây lão đã là võ lâm Minh chủ rồi. Tại lão tất cả mà!
Tôn Quách bất ngờ nhìn lại Tú Tú :
- Tú Tú, ta có một điều rất băn khoăn?
- Tôn huynh có điều gì cứ nói ra đi!
Tôn Quách gãi đầu :
- Giả như mọi người đều biết Tôn tiểu gia là võ lâm Minh chủ rồi thì họ có làm phiền đến lão nhân gia ở Kim Lăng phủ hay không?
Tú Tú nheo mày. Thuận tay nàng bẻ một nhánh cây khô :
- Tôn huynh làm võ lâm Minh chủ thì Kim Lăng phủ nở mày nở mặt, thậm chí còn uy phong còn hơn bây giờ nữa. Trên giang hồ có biết bao nhiêu người muốn được như Tôn tiểu huynh!
Tôn Quách gật đầu :
- Thế thì tốt!

Tú Tú chặt lưỡi nói :
- Nhưng Tú Tú còn một điều lo!
- Điều gì khiến nàng lo lắng?
- Hiện tại tất cả những cao thủ trong võ lâm giang hồ đều biết Tôn huynh là võ lâm Minh chủ, tất có kẻ phục, kẻ thì không. Những kẻ bất phục sẽ tìm đến Tôn huynh để khảo chứng võ công.
Tôn Quách trợn mắt nhìn Tú Tú :
- Nàng nói sao, có người đến tìm Tôn thiếu gia để khảo chứng võ công à?
Tú Tú gật đầu :
- Nhất định sẽ có chuyện đó xảy ra.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Thế thì chết Tôn tiểu gia rồi. Chức vị võ lâm Minh chủ Tôn tiểu gia đâu có màng đến, thế mà có người lại muốn tranh giành với tiểu gia.
Y thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt :
- Ai da, cũng tại cái lão Quỷ chủ Quỷ môn, đã hết gân hết sức mà còn buộc tiểu gia thượng đài.
Tôn Quách nắm tay Tú Tú :
- Trình cô nương bây giờ Tôn Quách này phải làm sao đây? Tôn Quách thắng lão Quỷ chủ Quỷ môn là do lão cạn kiệt chân nguyên thôi!
- Hê nhắc đến lão Quỷ chủ Quỷ môn thì Tôn huynh phải chuẩn bị đối phó với lão. Nhất định lão sẽ đến tìm Tôn huynh!
- Thế thì tiểu gia mất mạng thật rồi. Kiếm pháp của lão nàng đã thấy rồi.
Tôn Quách đâu phải là địch thủ của Quỷ chủ Quỷ môn. Tú Tú hãy chỉ cho Tôn Quách phải làm gì đây? Hay ta trở lại võ đài khảo chứng, nói thật cho mọi người nghe?
- Tôn huynh có trở lại cũng đã muộn quá rồi. Bây giờ Tôn huynh bộc bạch sự thật sẽ càng bất lợi hơn. Nếu như huynh không nói thì chỉ có vài người muốn giao thủ với huynh, và với võ công hiện tại Tôn huynh có thể đối phó. Bằng như nói cho mọi người biết sự thật về cuộc giao đất giữa huynh và Quỷ chủ Quỷ môn, e rằng tất cả các cao thủ trên giang hồ sẽ tìm huynh đó.
Tôn Quách buông một tiếng thở dài lắc đầu :
- Tôn Quách biết làm sao bây giờ?
- Tôn huynh cứ coi như đây là ý trời vậy!
Tôn Quách nạt ngang :
- Ý trời, ý trời! Ả la sát này chẳng biết gì hết. Nàng chỉ muốn Tôn Quách chết hoặc Kim Lăng phủ tán gia bại sản mà thôi. Phải chi võ

công của ta như Cát đại ca thì chẳng nói làm gì, đằng này... Hây, ý trời làm cho cuộc sống của Tôn tiểu gia bỗng nhiên rắc rối.
- Tú Tú có cách rồi!
Tôn Quách phấn khích hẳn lên, háo hức hỏi nàng :
- Tú Tú có cách à? Cách gì nói mau lên đi! Nhanh lên! Tiểu gia sẵn sàng nghe theo sự chỉ giáo của nàng!
Tú Tú mỉm cười :
- Xem huynh kìa, cuống quít như thế có ích gì?
- Tiểu gia không cuống sao được? Mặc kệ, nàng muốn nói Tôn Quách này sao cũng được, nhưng nhất định phải chỉ giáo cho Tôn Quách biết cách phải làm gì!
Tú Tú nhìn Tôn Quách :
- Tôn huynh phải thụ huấn võ công càng cao siêu càng tốt.
- Thụ huấn võ công? Võ công ở đâu mà thụ huấn? Hiện tại ta chỉ được Trình sư phụ ban cho võ vẽ mấy tuyệt kỹ Miêu chưởng và Kim Cang chỉ cùng với Miêu Hành Cước. Mấy tuyệt kỹ đó chỉ có thể đối phó với Công Tôn Cửu bất phân thắng bại chứ nếu gặp những đại cao thủ thì đoán chắc mất mạng với họ ngay!
- Võ công của thần cái thật ra vô cùng lợi hại. Chẳng qua huynh mới hàm thụ, chưa đạt đến cảnh giới tối thượng. Nếu như đạt tới cảnh giới tối thượng thì huynh cũng là một đại cao thủ trên giang hồ!
- Nhỡ như Tôn Quách chưa luyện đến cảnh giới tối thượng mà đã có người tìm đến giao thủ thì sao?
- Ơ... Tú Tú cũng không biết nữa, nếu có trường hợp đó xảy ra thì huynh phải trổ hết bản lĩnh để thắng họ, chứ không còn cách gì khác.
Tôn Quách chỉ vào mặt Tú Tú :
- Ả la sát này thật là giảo quyệt, thế mà cũng nói chỉ giáo cho tiểu gia cách phải làm gì. Hừ không cần nàng nói, tiểu gia có cách của tiểu gia.
- Cách của huynh là gì?
Xoa vầng trán rộng, Tôn Quách nhíu mày rồi nhìn Tú Tú trang trọng nói :
- Tôn Quách tính như thế này. Ta sẽ trở về Kim Lăng phủ, giả vờ ốm nặng, không xuất đầu lộ diện. Chẳng lẽ một kẻ ốm nặng mà cũng có kẻ đòi thi triển võ công ư?
- Hê... Tôn huynh làm như vậy không được đâu. Bây giờ huynh về lại Kim Lăng phủ chẳng khác nào muốn Kim Lăng phủ chen chân vào giang hồ. Tôn huynh há chẳng muốn mọi người trên võ lâm làm phiền đến lão nhân gia à?
Tú Tú tiếp :

- Tú Tú nói có đúng không? Tôn huynh quay về Kim Lăng phủ tất sẽ có người đến làm phiền đến lão nhân gia, biết đâu người đó lại chính là Quỷ chủ Quỷ môn!
Tôn Quách sa sầm mặt :
- Nàng nói đúng!
- Nếu huynh cho rằng Tú Tú nói đúng, thì chỉ còn mỗi cách là huynh phải trui rèn võ công đạt đến cảnh giới tối thượng. Lúc bấy giờ huynh mới xứng là võ lâm Minh chủ.
Tôn Quách thở dài :
- Biết thứ võ công nào là tối thượng đây? Trời ơi, trời bắt chi Tôn Quách phải chịu cái chức võ lâm Minh chủ thối tha này chứ? Nếu lúc này có ai cần cái chức vị võ lâm Minh chủ thối này thì Tôn Quách sẽ giao ngay lập tức!
- Tôn huynh càng lo lắng thì càng mất sáng suốt. Hãy gác chuyện này qua một bên, Tú Tú và huynh tìm một tửu điếm nào để ăn mừng ngày huynh phát dương quang đại!
- Phát dương quang đại cái con khỉ, ta chẳng thiết gì nữa.
- Dù muốn hay không thì huynh cũng đã lỡ làm võ lâm Minh chủ rồi. Một võ lâm Minh chủ thì đâu thể có bộ mặt cáu kỉnh và hốt hoảng được.
Nàng nắm tay Tôn Quách :
- Tôn huynh đừng lo lắng nữa. Nếu như có chuyện gì xảy ra, chỉ cần Tú Tú nói một tiếng thì mẫu thân sẽ không bỏ huynh đâu. Còn như quá nguy kịch thì Tú Tú sẽ đưa huynh về Hỏa điểu đảo.
Tôn Quách nhìn sững nàng :
- Đúng rồi! Tôn Quách sẽ trở về Hỏa điểu đảo. Trên đất liền bị làm phiền thì Tôn tiểu gia ra biển. Ít ra thì nàng cũng phải nói được điều đó với Tôn Quách.
- Võ lâm Minh chủ gì mà lúc nào cũng chỉ chạy trốn thiên hạ. Lạ thật đó!
- Lạ như thế nào?
- Lần đầu tiên Tú Tú thấy một võ lâm Minh chủ như huynh!
- Tôn tiểu gia đâu có cần làm võ lâm Minh chủ!
- Thôi không bàn đến chuyện này nữa, Tú Tú đã đói bụng rồi.
- Ta cũng đói như nàng vậy.
Tú Tú nguýt Tôn Quách :
- Đói thì phải đi tìm cái ăn, cái uống cứ đứng đây mà tán gẫu thì chưa chết bởi đao kiếm thì đã chết đói chết khát rồi.
Nàng mỉm cười nắm tay Tôn Quách kéo đi. Khi đi ngang qua cửa hiệu bán gấm, Tôn Quách chợt dừng bước nói với Tú Tú :

- Nàng chờ ta một chút.
- Tôn huynh đi đâu?
- Ta vào cửa hiệu này rồi ra ngay thôi mà.
Tôn Quách nói dứt câu xăm xăm bước vào cửa hiệu. Một lúc sau y trở ra, trên tay là một cuộn gấm thượng hạng. Tú Tú thấy y mua gấm ngạc nhiên hỏi :
- Tôn huynh mua gấm để làm chi vậy?
- Còn hỏi nữa. Lão nhân gia có dạy huynh muốn nhờ thiên hạ việc gì thì trước tiên phải biết tặng cho người thứ khác. Tôn Quách chắc sắp phải nhờ đến thân mẫu của Tú Tú nên phải chuẩn bị sẵn gấm để tặng lão mẫu mẫu chứ. Nếu không sợ lão mẫu mẫu của Tú Tú đã không cho tá túc tại Hỏa điểu đảo còn phải buộc tiểu gia phải giao thủ thì chết chắc.
Tú Tú nguýt Tôn Quách :
- Tôn huynh xem thường thân mẫu của Tú Tú quá rồi đó!
- Ấy, đừng nói tiểu gia xem thường lão mẫu mẫu. Cửa hiệu tiểu gia vừa vào là của Kim Lăng phủ đó. Với số gấm này thì có đáng chi với Kim Lăng phủ. Với lại ta cũng muốn vào đó lấy một ít kim lượng để chi dùng nếu phải bôn ba.
- Tiểu huynh lo xa quá.
- Ê Tôn thiếu gia vốn xuất thân trong Kim Lăng phủ mà Kim Lăng phủ lại là thương gia lẫy lừng ở kinh thành.
- Thôi cũng được! Tùy huynh vậy!
Hai người rảo bước đi tiếp. Họ chọn một tửu điếm đơn sơ có phần vắng vẻ.
Tôn Quách quay sang Tú Tú :
- Chúng ta vào đây đi. Tửu điếm này vắng vẻ chắc không có người để mắt đến Tôn tiểu gia.
Tú Tú mỉm cười gật đầu.
Tôn Quách và Tú Tú vừa bước vào tửu điếm những thực khách trong tửu điếm như đồng loạt đứng cả lên. Mươi gã đại hán vận võ phục đồng loạt bước đến trước mặt Tôn Quách kính cẩn ôm quyền xá Tôn Quách :
- Bái kiến Minh chủ!
Đang cầm khúc gấm, Tôn Quách chẳng biết làm sao, liền bỏ qua tay Tú Tú.
Y giả lả ôm quyền đáp lễ :
- Các vị huynh đệ khách sáo, khách sáo!
Miệng thì nói vậy, trong tâm Tôn Quách rủa thầm :
- Quỷ tha ma bắt các người đi. Tôn tiểu gia đâu muốn gặp các người

ở đây lại còn bô bô gọi tiểu gia là Minh chủ võ lâm nữa.
Gã đại hán lực lưỡng có hàm râu quai nón với vẻ mặt như một gã đao phủ chốn pháp trường nhìn Tôn Quách nói :
- Tại hạ là Quân Vi Phục trại chủ lục lâm Hồ Nam. Tại võ đài khảo chứng võ công, thấy Minh chủ trổ tuyệt thế võ công đả bại Quỷ chủ Quỷ môn, lòng vô cùng thán phục và ngưỡng mộ. Tại hạ tâm nguyện khi nào có dịp thuận lợi sẽ bái kiếm Minh chủ, mong được Minh chủ kết giao thủ túc huynh đệ.
Tôn Quách reo lên :
- Thế thì tốt quá, tốt quá. Tứ hải giai huynh đệ, Tôn Quách rất thích được kết giao bằng hữu với các vị.
Quân Vi Phục xá Tôn Quách :
- Lục lâm Hồ Nam đa tạ Minh chủ!
Y quay lại nhóm người đứng sau lưng :
- Các ngươi mau bày đại yến, hôm nay Quân đại ca sẽ cùng Minh chủ uống thật say để kết tình huynh đệ!
- Tuân lệnh đại ca!
Chỉ trong khoảnh khắc, một bàn đại yến được bày ra giữa gian tửu điếm.
Tú Tú truyền âm nhập mật nói với Tôn Quách :
- Tôn huynh thấy không? Chức vị võ lâm Minh chủ cũng được đấy chứ. Nếu mà huynh không phải là võ lâm Minh chủ thì trại chủ lục lâm Hồ Nam Quân Vi Phục đâu có trọng vọng huynh như vậy?
Quân Vi Phục chọn cho Tôn Quách chỗ ngồi thượng tọa rồi mới bắc ghế ngồi cạnh. Y hào hứng rót rượu ra chén, hớn hở nói :
- Được Minh chủ xem như huynh đệ thủ túc, các huynh đệ lục lâm Hồ Nam vô cùng cảm kích. Quân Vi Phục kính Minh chủ một chén rượu này, thay mặt huynh đệ lục lâm Hồ Nam tỏ lòng tôn kính.
- Trại chủ khách sáo quá. Ta thật là áy náy. Nhưng hôm nay vinh dự được kết giao huynh đệ với các vị, Tôn Quách cũng hết sức cảm kích nghĩa khí của các huynh đệ lục lâm.
Tôn Quách bưng chén :
- Mời tất cả mọi người!
Tất cả cùng nâng chén uống cạn. Tôn Quách đặt chén xuống bàn, nhìn lướt qua một lượt trang trọng nói :
- Các huynh đệ lục lâm Hồ Nam trượng nghĩa khí như vậy, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ. Nếu sau này võ lâm có cần đến các vị, mong huynh đệ hỗ trợ.
Chúng lục lâm đồng loạt đứng lên.
Quân Vi Phục dõng dạc nói :

- Huynh đệ lục lâm Hồ Nam sẵn sàng tiếp nhận lời chỉ giáo của võ lâm Minh chủ!
- Đa tạ các vị!
Vi Phục nói tiếp :
- Được Minh chủ kết giao huynh đệ thủ túc, lục lâm Hồ Nam xem như đã phát dương quang đại.
- Các huynh đệ lục lâm xem Tôn Quách như thủ túc là quý lắm rồi. Tôn Quách mời các vị chén rượu này. Nào chúng ta cùng nâng chén!
Tú Tú nhìn Tôn Quách mỉm cười.
Tôn Quách uống rượu mà lòng nhẹ nhõm vô cùng, y nghĩ thầm :
- "Các người không khảo chứng võ công của Tôn tiểu gia là được rồi. Còn xem tiểu gia là huynh đệ nữa càng tốt cho tiểu gia hơn".
Lục lâm vốn là những người thô lỗ, nhưng rất thẳng thắn khách khí, nay được uống rượu, ăn chung với Minh chủ nên phấn khích, hào hứng vô cùng. Bàn đại yến chẳng mấy chốc thật là rộn rã, rôm rả. Có người chồm hẳn tới trước, xin được uống cùng Tôn Quách. Uống cạn một tuần rượu, Tôn Quách đã bắt đầu thấm men, gật gà gật gưỡng. Ánh mắt bình thường vốn rất trong và sáng nay như người ngủ gật. Y lè nhè nói :
- Nghĩ làm Minh chủ cũng vui vui!
Vi Phục đáp lời Tôn Quách :
- Đâu dễ gì được chức võ lâm Minh chủ. Chỉ có những người bản lĩnh như Tôn huynh mới xứng.
- Tất nhiên phải xứng rồi, để... để không làm mất mặt các chư vị huynh đệ chứ.
Vi Phục ôm quyền xá :
- Minh chủ vô cùng khẳng khái!
- Hê... không giấu gì các vị huynh đệ!
Tôn Quách toan bộc bạch sự thật thì Tú Tú như đoán được y sắp sửa nói gì, liền véo mạnh vào đùi gã.
Tôn Quách trợn mắt rú lớn :
- Ui cha!
Vi Phục hối hả nói :
- Minh chủ sao vậy?
Tôn Quách như bừng tỉnh giả lả khoát tay :
- Không có gì! Không có gì!
Tú Tú lườm Tôn Quách. Chạm vào cái lườm sắc như bảo đao bảo kiếm từ đôi thu nhãn của nàng, Tôn Quách như bừng tỉnh, y thở hắt ra một tiếng :
- Chúng ta đã uống nhiều rượu rồi, hẹn gặp lại các chư vị huynh đệ

vậy!
Vốn xuất thân từ Kim Lăng phủ, và sẵn tính hào phóng, Tôn Quách lấy một thỏi vàng ròng đặt lên trên bàn. Y nhìn Quân Vi Phục nói :
- Hôm nay tại hạ trả bữa đại yến này. Sau này các vị có gặp lại tại hạ đã là huynh đệ thì đừng khách sáo gọi Tôn Quách là Minh chủ, cứ gọi tục danh của ta là Kim Tài Công Tử là được rồi.
Vi Phục phấn khởi nói :
- Chúng huynh đệ lục lâm xin lĩnh hội chỉ huấn của Tôn huynh!
Tôn Quách gật gù :
- Tốt lắm, tốt lắm. Các huynh đệ nhớ đấy nhé. Tôn Quách là Kim Tài Công Tử chứ không phải là võ lâm Minh chủ đâu nhe!
Tôn Quách đứng lên. Tất cả lục lâm Hồ Nam cũng đồng loạt đứng lên ôm quyền xá Tôn Quách.
Tôn Quách thở hắt ra rồi nói :
- Hẹn ngày tái kiến.
Vi Phục kính cẩn nói :
- Kim Tài Công Tử Tôn huynh bảo trọng!
- Quân huynh yên tâm, Tôn Quách lo cho bản thân mình lắm!
Y còn muốn nói nữa thì Tú Tú đã ghịt tay, nàng nhìn Vi Phục nói :
- Tôn huynh của tôi đã thấm men rượu, có gì sơ xuất mong các vị bỏ qua!
Vi Phục nhìn Tú Tú từ tốn nói :
- Tôn nương nương nói vậy khiến huynh đệ chúng tôi thật áy náy!
Nghe Vi Phục gọi mình là Tôn nương nương, Tú Tú thẹn thùng liếc xéo Tôn Quách.
Tôn Quách toan mở miệng đính chính thì nàng đã cướp lời gã :
- Tú Tú chỉ sợ các vị huynh đệ ở đây hiểu lầm tướng công mà thôi!
Tôn Quách quay lại trợn mắt nhìn nàng, nhưng Tú Tú đã kéo y ra khỏi cửa.
Nàng vừa đi vừa truyền âm nhập mật nói với Tôn Quách :
- Tôn huynh há đã từng nói với lão nhân gia Tú Tú là nương tử của huynh?
- Ơ!
- Tôn huynh còn không nhận thì đừng hòng nhờ Tú Tú nói với mẫu thân cho huynh tá túc ở Hỏa Điểu Đảo.
Tôn Quách gật đầu :
- Ơ... Tôn Quách sẽ không nói gì hết.
Hai người vừa rảo bước đến ngưỡng cửa thì chạm mặt với Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu. Vừa thấy Công Tôn Cửu, đang bị men rượu khiến cho bần thần Tôn Quách đã tỉnh ngay.

Dáng vẻ của Công Tôn Hách đập vào nhãn quang của Tôn Quách khiến cho y bất giác bồn chồn. Đôi mắt sáng ngời trông tựa mắt chim cú săn mồi khiến cho Tôn Quách nao nao hơn.
Tôn Quách nhìn sang Tú Tú nhỏ giọng nói :
- Tú Tú! Xem chừng chúng ta không gặp may rồi, trở vào trong nhé!
Tú Tú lắc đầu :
- Không. Một khi đã đi thì không quay vào.
Tôn Quách bặm môi suy nghĩ. Bất chợt y quay vào bên trong :
- Các vị huynh đệ, chúng ta có khách đến tìm!
Từ trong tửu điếm, Quân Vi Phục và chúng huynh đệ lục lâm Hồ Nam đồng loạt kéo ra đứng bên cạnh Tôn Quách.
Công Tôn Hách nhếch môi dè bỉu nói :
- Tân Minh chủ ra là một tên lục lâm gàn dở. Lão phu không phục!
Quân Vi Phục trợn mắt :
- Lão già kia sao dám càn rỡ ngoa ngôn trước mặt huynh đệ chúng ta chứ?
Công Tôn Hách chỉ Tôn Quách :
- Bọn lục lâm các người đâu đáng để lão phu nhìn tới. Nhất là tiểu tử lục lâm tân Minh chủ kia.
Vi Phục cáu gắt nạt lớn :
- Lão là ai mà dám nói càn như vậy chứ? Hừ gàn rỡ như lão là cùng rồi!
Vi Phục quay sang Tôn Quách :
- Tôn huynh tính sao?
- Tất nhiên phải cảnh cáo lão rồi. Lão đó tuổi già sức yếu, các huynh đệ tính được rồi. Còn tên công tử kia vừa lùn vừa mập, xem ra có tuyệt công để tại hạ lo.
Tôn Quách nói như vậy bởi vì y đã giao thủ với Công Tôn Cửu, và không muốn chạm trán với Công Tôn Hách bởi từ trong ánh mắt của lão toát ra sát na hung tợn của tử thần.
Quân Vi Phục khẳng khái nói :
- Kim Tài Công Tử huynh khỏi bận tay bận chân với lão quỷ hồ đồ này. Chỉ huynh đệ lục lâm thôi cũng thừa sức dạy cho lão hồ đồ này. Chỉ huynh đệ lục lâm thôi cũng thừa sức dạy cho lão và gã công tử lùn mập kia một bài học biết kẻ trên người dưới.
Tôn Quách thở phào một tiếng như vừa trút được một gánh nặng trên vai, y khẽ gật đầu nói :
- Vậy cũng được khi nào các huynh đệ cần đến ta thì ta sẽ xuất thủ hỗ trợ.
- Tôn huynh cứ thị nhãn, chẳng cần phải bận tâm.

Vi Phục nói với gã thuộc hạ đứng bên :
- Đưa binh khí cho ta.
Gã thuộc hạ nhanh chân đi vào bên trong rồi quay trở ra, trao cho Quân Vi Phục ngọn Lang nha bổng nặng non năm trăm cân.
Quân Vi Phục nào biết lão quỷ đối phương của gã là Công Tôn Hách, một đại cao thủ danh chấn trên giang hồ.
Vi Phục xách Lang nha bổng cùng với những gã thuộc nhân vây thành vòng trong xung quanh Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu.
Vi Phục gằn giọng nạt từng tiếng :
- Lão quỷ biết thân biết phận thì mau quỳ xuống tại tội với tân Minh chủ, bằng như không thì đừng trách huynh đệ chúng ta đó.
- Kiểu cách của các ngươi đúng là một lũ đầu trộm đuôi cướp. Hôm nay lão phu sẽ mở đại khai sát giới tống tiễn bọn lục lâm các ngươi về chầu diêm chúa.
Vi Phục nghe Công Tôn Hách nói phẫn nộ hét lớn :
- Lão quỷ muốn chết mà!
Gã vừa dứt lời liền phất tay ra hiệu cho chúng lục lâm đồng loạt xông vào tập kích Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu.

Hồi 37
Công Tôn Hách

Mặc dù thủ binh khí Lang nha bổng nặng trên năm trăm cân, nhưng Quân Vi Phục vẫn múa vùn vụt, xem chừng sức nặng của binh khí không thể bì với thần lực của gã.
Vi Quân Phục quát lớn :
- Lão quỷ nằm xuống!
Ngọn Lang nha bổng bổ xuống thẳng tới Công Tôn Hách.
Trước thế công dũng mãnh của Quân Vi Phục, Công Tôn Hách lại rất dửng dưng ngỡ như chiếc Lang nha bổng kia chỉ là món đồ chơi, không đáng để lão phải bận tâm.
Chờ cho chiếc Lang nha bổng được Quân Vi Phục khởi động tập kích mình, Công Tôn Hách mới giũ hai ống tay áo. Hai đạo khí kình nặng tợ ba đào vồ tới binh khí của Vi Phục.
Ầm...
Hai đạo kình kia hất ngược Lang nha bổng bật trở lại, buộc Quân Vi Phục phải tháo lui hai bộ.
Đến lúc này Quân Vi Phục mới biết đối phương của mình không phải tầm thường.
Y giật mình cũng là lúc chiếc Thiết phiến trong tay Công Tôn Hách xòe ra.
Chiếc Thiết phiến với dòng chữ “Mộ Dung đại pháp”
Bốn chữ đó bắt Quân Vi Phục liên tưởng đến dòng họ Mộ Dung ở Giang Tô với thủ pháp điểm huyệt thần kỳ danh bất hư truyền, có thể ví như đỉnh cao bắc đẩu Thiếu Lâm.
Vi Phục biến sắt thét lớn :
- Kim Tài Tôn huynh...
Y muốn cầu cứu Tôn Quách, nhưng chỉ nói được mấy nhiêu thì đã nghẹn lời.
Chiếc thiết phiên thần kỳ của Công Tôn Hách như một tia điện trời thọc xuyên qua yết hầu của Quân Vi Phục mà gã không kịp thấy đối phương xuất thủ lúc nào.
Phập....
Quân Vi Phục thối tiếp ba bộ nữa hai mắt cứ trợn trừng nhìn chiếc Thiết phiến.

Công Tôn Hách vừa rút chiếc thiết phiên lại xòe ra rồi phạt ngang qua cổ Quân Vi Phục.
Phập...
Chiếc cổ to, lực lưỡng của Quân Vi Phục chẳng khác nào thân cây chuối hứng trọn nhát rìu bén ngót.
Thủ cấp của gã lật ra sau rơi xuống đất mà tứ chi vẫn còn run lẩy bẩy một lúc rồi mới đổ sầm xuống.
Thấy cái chết quá thảm khốc của trại chủ lục lâm Quân Vi Phục, Tôn Quách biến sắc buột miệng thốt :
- Ôi cha... Khủng khiếp quá.
Nếu Tôn Quách sửng sốt thì chúng lục lâm hồn siêu phách lạc.
Trước cái chết khủng bố của chủ trại lục lâm, bọn họ như mất cả thần lẫn vía, đứng trơ ra như phỗng mặc nhiên hứng chịu những thế điểm sát tử của Công Tôn Cửu mà chẳng phản kháng gì.
Gần như chỉ trong thời khắc chưa uống xong tuần trà mà chúng lục lâm Hồ Nam trên mười mạng đã biến thành những xác chết nằm rải rác trước cửa tửu điếm.
Đến cả Tôn Quách lẫn Tú Tú cũng thờ người trước cảnh dại sát của cha con Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu.
Công Tôn Hách làm cỏ xong chúng lục lâm Hồ Nam mà xem chừng chẳng tốn một chút dư lực.
Lão xòe Thiết phiến phe phẩy, vuốt râu nhìn Tôn Quách :
- Đến lượt tân Minh chủ thị chứng võ công bản lĩnh để Công Tông lão tâm phục khẩu phục chứ.
Tôn Quách thấy cảnh chết chóc diễn ra ngay trước mắt mình, đã choáng váng, thần hồn át thần vía, buột miệng nói càn :
- Tại sao lúc ở võ đài khảo chứng võ công tìm Minh chủ, Công Tôn tiền bối không thượng đài giao thủ với Quỷ chủ Quỷ môn, chờ khi vãn sinh bỗng nhiên bị trở thành võ lâm Minh chủ rồi lại đi tìm mà giao đấu chứ?
Công Tôn Hách nheo mày :
- Đã là Minh chủ thì lúc nào giao thủ không được?
Tôn Quách khoát tay :
- Vậy là bất công!
- Bất công chỗ nào?
- Công Tôn tiền bối sợ Quỷ chủ Quỷ môn, không dám thượng đài. Vậy không phải bất công à?
Công Tôn Hách nghe Tôn Quách nói, thẹn đến đỏ mặt :
- Tiểu tử dám nói lão phu sợ chết ư?
Tôn Quách gật đầu bừa :

- Nếu như tiền bối không sợ chết tại sao không dám thượng đài giao đâu với Quỷ chủ Quỷ môn? Đến bây giờ thì khư khư đòi giao đấu với vãn sinh. Trên giang hồ võ lâm ai mà không biết võ công của dòng tộc Mộ Dung Công Tôn siêu quần, biến hóa, xuất quỷ nhập thần, hóa ra chỉ chuyên đi bắt nạt hậu bối ư?
Công Tôn Hách sa sầm mặt, nạt ngang :
- Tiểu tử nói càn. Tại võ đài khảo chứng võ công, tiểu tử đã đánh bại Quỷ chủ Quỷ môn, nghiễm nhiên trở thành võ lâm Minh chủ, thế thì còn ngại gì Công Tôn lão phu chứ?
Công Tôn Hách vuốt râu cười mỉm nói tiếp :
- Trên giang hồ bây giờ ai ai cũng biết Kim Tài công tử Tôn Quách võ công xuất thần nhập hóa, trước quần hào đã minh chứng bản lĩnh đả bại Quỷ chủ Quỷ môn, nay sao lại e dè với lão phu thô thiển này chứ?
Công Tôn Cửu hậm hực nói :
- Tôn Quách... Có thể tại võ đài khảo chứng võ công, ngươi dùng thủ đoạn mưu ma chước quỷ đánh bại Quỷ chủ Quỷ môn chứ bản lĩnh thì chẳng có gì.
Tôn Quách hất mặt, nói càn :
- Tôn tiểu gia có nói mình có bản lĩnh bao giờ đâu. Hê... Nhưng nếu Tôn tiểu gia không có bản lĩnh thì sao đã từng buộc ngươi chạy như bị ma đuổi? À... Hay ngươi quên, cuộc giao thủ đó rồi?
Nhắc đến cuộc giao thủ đó, Công Tôn Cửu thẹn đến chín :
- Lần đó Thiết Phiến thư sinh này thua ngươi cũng chỉ vì quá chủ quan, không đề phòng thủ đoạn của ngươi mà thôi.
- Thủ đoạn với không thủ đoạn. Ta thắng ngươi là được rồi.
Công Tôn Cửu đanh mặt, gắt gỏng nói :
- Ngươi thắng ta thì giờ phải minh chứng võ công của ngươi với Công Tôn bá bá.
Tôn Quách giật mình khi Công Tôn Cửu dứt lời.
Y khoát tay lắc đầu :
- Tiểu gia không đấu với Công Tôn tiền bối đâu. Như thế là bất kính.
Công Tôn Cửu gắt gỏng cướp lời Tôn Quách :
- Ngươi đừng giảo hoạt, giảo ngôn tránh né nữa. Hãy xuất thủ minh chứng võ công của ngươi với Công Tôn bá bá đi.
Công Tôn Hách xen vào :
- Công Tôn Cửu nói đúng đó, tân Minh chủ muốn lão phu tâm phục khẩu phục thì phải cho lão chứng nghiệm võ công của Minh chủ chứ.
Tú Tú nhìn Công Tôn Hách nói :
- Công Tôn tiền bối nói rất đúng. Nhưng có một sự thật, cuộc khảo

chứng võ công là điều bất công đối với tiểu huynh của tiểu nữ.
Công Tôn Hách nhìn sang nàng. Chiếc Thiết phiến trên tay lão không ngừng phe phẩy :
- Lão phu muốn nghe điều bất công đó. Nếu như tiểu nữ giải trình được thì lão phu sẽ bỏ đi, bằng như ngược lại thì tân Minh chủ buộc phải thi thố với lão phu để ấn chứng ai có võ công cao hơn ai.
Tôn Quách nhìn qua Tú Tú bằng ánh mắt lo lắng.
Y lí nhí nói :
- Ả La Sát liệu dùng ngôn mà khuyến dụ lão quỷ, nếu không thì nàng vĩnh viễn mất đi tướng công của mình mà trở thành góa bụa đó.
Tú Tú mỉm cười, lườm Tôn Quách.
Nàng lại nhìn Công Tôn Hách lấy giọng từ tốn nói :
- Tiểu nữ chẳng giấu gì Công Tôn tiên sinh...
Công Tôn Hách gằn giọng cướp lời nàng :
- Đừng dài dòng nữa, hãy nói thẳng cho lão phu biết cái điều bất công đó đi.
- Tiểu nữ nói ngay đây thôi. Vâng Tôn huynh của tiểu nữ luyện tuyệt công trong cổ vật Long cốc..
Công Tôn Hách tròn mắt :
- Sao... Tiểu tử luyện tuyệt công trong cổ vật Long cốc à? Lạ thật, lão phu không tin.
Tôn Quách gật đầu :
- Quả thật vãn bối luyện công trong cổ vật Long cốc.
- Lão phu nghe nói trong cổ vật Long cốc có bí kíp tuyệt công. Thế sao tiểu tử đã luyện mà không dám đấu với lão phu chứ?
Tú Tú cướp lời lão :
- Chính vì tiểu huynh của tiểu nữ luyện tuyệt công trong cổ vật Long cốc nhưng chưa đạt đến hỏa hầu thượng thừa. Vì chưa đạt đến hỏa hầu thượng thừa mà nội công không ngừng bị đình trệ khi xuất thủ. Tiểu huynh chỉ dụng được võ công tuyệt kỹ theo từng thời khắc.
Công Tôn Hách cau mày :
- Lão phu không hiểu.
- Tiểu nữ giải trình đây. Nếu như tiểu huynh của tiểu nữ đạt đến hỏa hầu thượng thừa thì nội lực sẽ không ngừng lưu chuyển, không bị gián đoạn theo thời khắc nữa. Lúc thượng đài đấu với Quỷ chủ Quỷ môn, công lực của tiểu huynh tiểu nữ đúng thời khắc nội lực sung mãn, hoành chuyển theo chu kỳ ngũ hành, mới dễ dàng đả bại Quỷ chủ Quỷ môn. Nay đã qua thời khắc đó, võ công của tiểu huynh trở lại rất bình thường chỉ có thể sánh ngang với Thiết Phiến thư sinh công tử đây thôi.

Nàng ngưng lời quan sát dung diện của Công Tôn Hách, rồi tiếp :
- Nay Công Tôn tiên sinh chọn thời khắc nội lực tiểu huynh ngưng trệ, không sung mãn để đòi giao thủ ấn chứng, đó có phải là điều bất công cho tiểu huynh của tiểu nữ không? Nếu như Công Tôn tiên sinh muốn khảo chứng võ công của tiểu huynh thì hãy để cho tiểu huynh giao đấu với Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu. Nể mặt Công Tôn tiên sinh, Tôn Quách huynh sẽ không dụng sát chiêu hại Công Tôn Cửu công tử. Ngược lại, trong vòng hai mươi chiêu, Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu không đả bại được tiểu huynh của tiểu nữ thì xem như đã thua.
Công Tôn Cửu gắt gỏng nạt ngang :
- Ta và gã đã giao thủ bất phân thắng bại rồi.
Y dè bỉu, lắc đầu nói :
- Nghe cô nương giải trình ta và Công Tôn bá bá đây sao tin được.
Tôn Quách cướp lời gã :
- Hê... tin hay không quyền của Công Tôn công tử, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nếu như ta mà luyện thành khí lực sung mãn lưu chuyển không ngưng trệ, vượt qua ngũ hành âm dương thì sẵn sàng giao thủ với Công Tôn tiên sinh.
Tôn Quách giả vờ buông một tiếng thở dài :
- Nhưng rất tiếc... Công Tôn tiên sinh đã chứng nghiệm võ công của vãn sinh tại võ đài khảo chứng võ công rồi, chắc phải tin những gì Tú tú nói.
Công Tôn Hách nhìn Tôn Quách :
- Được... Xem như tiểu nữ kia nói đúng đi. Lão phu sẽ tin nếu như tiểu tử trao lại cho lão phu chức vị võ lâm Minh chủ bằng tín vật của ngươi.
Tôn Quách nhìn qua Tú Tú, nhẹ giọng nói :
- Lão quỷ chỉ thèm chức vị võ lâm Minh chủ thôi. Tiểu gia sẽ trao chức vụ đó cho lão vậy.
Tôn Quách giả lả cười rồi nói :
- Vãn sinh không màng đến chức vụ võ lâm Minh chủ. Điều này vãn bối đã nói tại võ đài khảo chúng võ lâm rồi. Bây giờ tiền bối muốn thì vãn sinh sẵn sàng trao cho người, nhưng tín vật thì chẳng biết lấy gì làm tin.
- Tiểu tử đồng ý là được rồi, nhưng tín vật thì lão phu chọn.
Tôn Quách gật đầu nói :
- Sắn khúc lụa này, vãn sinh làm tín vật trao cho tiền bối vậy.
Công Tôn Hách lắc đầu.
Tôn Quách ngơ ngác hỏi :

- Thế tiền bối đòi gì?
Công Tôn Hách trang trọng nói :
- Tín vật của Minh chủ không thể là một cuộn gấm, một thỏi vàng, một hạt dạ minh châu, mà nó phải là tín vật đối với thiên hạ.
Tôn Quách nhăn mặt :
- Tín vật đối với thiên hạ. Tại đây, trong hoàn cảnh bất ngờ này, vãn sinh chẳng có tín vật nào hết.
Công Tôn Hách vuốt râu cất tràng tiếu ngạo thật là đanh ác.
Lão gằn giọng nói :
- Tân Minh chủ có tín vật.
- Tiền bối nói cho vãn sinh biết xem mình có tín vật gì?
- Một chân, một tay hoặc một con mắt.
Tôn Quách sa sầm mặt :
- Tiền bối nói vậy có ý gì?
- Lão phu cần một chân hoặc một cánh tay, hay một con mắt của tân Minh chủ để làm tín vật với thiên hạ. Tự Minh chủ chọn lấy một thứ cho lão phu.
Công Tôn Cửu tiếp lời Công Tôn Hách :
- Ngươi nghe rõ rồi chứ? Ngươi phải tự chọn lấy một trong ba thứ: chân, tay hoặc con mắt của ngươi trao cho Công Tôn bá bá.
Tôn Quách biến sắc. Y chỉ vào ngực mình :
- Tiên sinh buộc vãn sinh phải chặt tay hoặc chân, không thì phải móc một con mắt à?
Công Tôn Hách thản nhiên gật đầu :
- Đúng như vậy. Những thứ đó mới đáng là tín vật của võ lâm Minh chủ.
Tôn Quách ngây người, ngơ ngẩn nói :
- Nếu tiên sinh bắt Tôn Quách phải làm vậy thì vãn bối sẽ biến thành phế nhân sao?
Công Tôn Cửu cười khảy, tiếp lời Tôn Quách :
- Tất nhiên ngươi sẽ trở thành phế nhân rồi.
Tôn Quách khoát tay :
- Không, không... Tiên sinh chọn tín vật khác đi. Vãn sinh đã chấp nhận trao chức vị võ lâm Minh chủ cho tiên sinh rồi chẳng lẽ tiên sinh còn buộc vãn sinh phải biến thành phế nhân ư?
Công Tôn Hách nhạt nhẽo nói :
- Lão phu chỉ nhận một trong ba thứ đó, còn nếu như Minh chủ ngu thì lão phu buộc phải mượn thủ cấp của Minh chủ.
Tú Tú cau mày, gắt gỏng nói :
- Lão đã bức ép tiểu huynh của tiểu nữ.

- Lão phu không bức ép mà cho tiểu tử lựa chọn mà. Nếu y chỉ trao chức vị võ lâm Minh chủ cho lão phu bằng lời thì võ lâm giang hồn ai tin, cũng như giải trình của nha đầu ai minh chứng?
Lời của Công Tôn Hách chưa tan trong thính nhĩ của Tôn Quách và Tú Tú.
Tôn Quách và Tú Tú còn bối rối chưa biết phải ứng phó như thế nào thì từ phía sau lưng Công Tôn Hách, Cát Thiên Phong đã lên tiếng :
- Võ lâm Minh chủ là ứng mạng của thiên cơ. Ứng mạng đó đã rơi vào Tôn Quách, thì đâu ai chống lại ý trời.
Thiên Phong vừa nói vừa ung dung bước qua Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu :
- Thiên Phong chúc mừng Tôn thiếu gia.
- Cát đại ca.
Sự xuất hiện đúng lúc của Cát Thiên Phong khiến Tôn Quách phấn chấn hẳn lên. Y quá phấn khích quên bẵng cả Công Tôn Hách lẫn Công Tôn Cửu mà hào hứng nói :
- Mừng quá... mừng quá khi gặp lại Cát đại ca.
Thiên Phong mỉm cười :
- Gặp lại một lãnh đạo du lãng mà Minh chủ mừng ư?
- Hây da... Cát đại ca đừng gọi tiểu đệ là mình chủ, minh tôn gì hết. Cái chức Minh chủ thối đó không bằng gặp lại Cát đại ca.
Tôn Quách nhìn lại Công Tôn Hách :
- Công Tôn tiền bối có muốn làm Minh chủ thì cứ mà đến tổng đàn võ lâm tự xưng đi. Còn ba thứ tín vật để kiếp sau Tôn Quách trao cho tiền bối. Bây giờ có Cát đại ca. Tôn Quách không còn thời gian khẩu chiến với Công Tôn tiền bối đâu, mà còn phải bồi tiếp đại ca.
Tôn Quách lại nhìn Thiên Phong :
- Đại ca, chúng ta đi thôi. Thấy cái cảnh này tiểu đệ không thích ở đây rồi.
Tôn Quách dứt lời toan dợm bước thì Công Tôn Hách đã lên tiếng :
- Tôn giá muốn tranh đoạt với gia tộc Mộ Dung?
Thiên Phong quay lại nhìn thẳng vào mắt Công Tôn Hách.
Chàng từ tốn nói :
- Tại hạ không hề có ý tranh đoạt với ai để tạo lập cái danh hư ảo, nhưng Thiên Phong cũng không muốn chống lại ứng mạng thiên cơ.
- Nói như vậy là tôn giá đã quyết đối mặt với lão phu rồi.
- Nếu như lão có ý chống lại ứng mạng thiên cơ mà sát tử Minh chủ đoạt danh đoạt quyền.
Công Tôn Hách lộ rõ sát khí ra mặt. Lão gằn giọng nói :
- Từ lâu Công Tôn lão phu đã nghe uy danh Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát

Thiên Phong và rất muốn thỉnh giáo võ công của tôn giá. Nhân tiện có cuộc hội kiến này, tôn giá chắc không để lão phu thất vọng.
- Nếu lão Công Tôn đã có tâm ý như vậy, tại hạ đâu nỡ để lão thất vọng chứ.
Công Tôn Hách gật đầu :
- Thế thì tốt lắm. Tiểu tử Tôn Quách không dám thi thố võ công với lão phu thì có tôn gia thay y.
Lão dấn đến hai bộ.
Trong khi Cát Thiên Phong và Công Tôn Hách giao nhãn với nhau thì Tôn Quách dí miệng vào tai Tú Tú, thì thầm :
- Nàng nghĩ Cát đại ca có phải là đối thủ của lão Công Tôn đó không?
- Tôn huynh nên đặt vấn đề ngược lại thì đúng hơn. Mặc dù Thiết phiến đại pháp của dòng họ Công Tôn Mộ Dung cao minh thật, nhưng nếu so với Ma hoàn thì trong binh khí phổ xếp còn xa lắm mới đặng là đối thủ của Cát đại ca. Nếu như muội đoán không lầm thì huynh nên chú nhãn đến gã Thiết Phiến thư sinh mập lùn kia thì hơn. Nhất định y sẽ có thủ đoạn.
Nghe Tú Tú nhắc chừng, Tôn Quách liền định nhãn đóng đinh quan sát mọi cử động của Công Tôn Cửu.
Đập mắt vào Tôn Quách là ánh mắt giảo hoạt, láo liên của Công Tôn Cửu đang sục sạo, xoi mói như cố tìm một đại huyệt tử vong trên thân ảnh của Cát Thiên Phong.
Tôn Quách nghĩ thầm :
- “Hừ... Đúng như ả La Sát dự đoán. Tên mập lùn này chắc chắn sẽ giở trò với Cát đại ca một khi lão Công Tôn kia xuất thủ phát chiêu”.

Hồi 38
Ma Hoàn

Vốn đã nghe danh Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong, Công Tôn Hách đâu dám xem thường. Thiết phiến trên tay Công Tôn Hách đã xòe ra, nhưng không còn động thái phe phẩy nhàn tản, mà có phần khẩn trương hợp với thần sắc trang trọng của lão.
Lão Công Tôn nhìn Cát Thiên Phong tưởng chừng như muốn biến cái nhìn của lão thành một nhát đao, nhát kiếm chẻ đôi người đối phương, lão chậm rãi nói :
- Lão phu nghe thiên hạ đồn đại tôn giá có biệt tài xếp hình giấy. Một khi đối phương nhận được hình nấm mồ thì xem như đã đối mặt với thần chết, không biết chuyện đó có đúng không?
- Nếu đúng như thiên hạ đồn đại thì Công Tôn lão muốn nhận hình giấy gì?
Công Tôn Hách lưỡng lự một lúc rồi mới đáp lời Cát Thiên Phong :
- Tất nhiên chẳng ai thích đối mặt với tử thần, và lão phu cũng vậy. Nói như thế nhưng khi giao thủ thì binh khí lại vô tình.
- Tại hạ sẽ kìm chế binh khí của mình.
- Tôn giá có lòng như vậy lão phu xin đa tạ.
Lời nói dứt trên cửa miệng, Công Tôn Hách đã lắc vai thẳng tới Cát Thiên Phong. Thiết phiến trong tay lão nhanh chóng được gấp lại, biến thành đoản côn, có mũi nhọn hoắt liên thủ phóng ra những thế điểm chết người công vào ba mươi sáu đại huyệt của Thiên Phong.
Đối phó với những thế điểm thần kỳ của Công Tôn Hách, Thiên Phong không chút gì tỏ ra nao núng, mặc dù những thế công của đối phương đều là những chiêu công sát tử. Mũi quạt điểm tới tưởng như chạm được vào tử huyệt của Thiên Phong, thì y như rằng chỉ cần chàng nhích động thân pháp là đã tránh được sát chiêu của lão Công Tôn.
Liên thủ trong chớp mắt, lão Công Tôn Hách đã xuất được mười thế điểm liên hoàn, nhưng tuyệt nhiên không sao chạm được vào thân ảnh của đối phương. Lão càng truy kích Thiên Phong càng bồn chồn lo lắng, bởi lẽ chỉ có lão xuất thủ còn đối phương chỉ tuyệt nhiên né tránh, vậy mà những chiêu công của lão vẫn không làm gì được.
Công Tôn Hách dụng đến thế điểm thứ mười hai thì bất thình lình

xoay bộ, xòe Thiết phiến quạt ngang. Với thế công biến hóa bất ngờ này, dụng ý của Công Tôn Hách nhằm ra một chiêu quyết định, nếu như vẫn không đắc thủ thì ngưng ngay cuộc giao thủ.
Thiết phiến của lão Công Tôn vừa xòe ra định phạt ngang yết hầu của Thiên Phong, nhưng ý đồ của lão như đã bị Thiên Phong đọc trước, nên chiếc Thiết phiến vừa xòe ra thì hộ khẩu của lão Công Tôn Hách như có áp lực của chỉ công khống chế.
Áp lực chỉ công khiến lão Công Tôn giật mình, thâu hồi Thiết phiến, phi thân lướt về sau. Lão nhìn Thiên Phong không chớp mắt rồi từ tốn nói :
- Tôn giá không xuất thủ để lão phu thị nhãn tuyệt công của tôn giá.
- Tại hạ đã ra chiêu rồi, Công Tôn lão không thấy thôi.
Câu nói của Thiên Phong khiến Công Tôn Hách giật mình. Lão nheo mày nghĩ thầm :
- "Từ lúc ta chủ động tấn công, không hề thấy Thiên Phong phản kích, hay thấy đôi Ma hoàn xuất hiện, thế mà gã nói đã xuất thủ rồi. Chẳng lẽ thủ pháp dụng Ma hoàn của gã xuất thần đến độ vô hình, vô chiêu và vô thanh chăng?"
Tâm tưởng nghĩ như vậy nên lão Công Tôn nhìn lại thân pháp mình. Lão chẳng hề phát hiện được dấu tích nào trên bộ trường y nên nhìn lại Thiên Phong nói :
- Tôn giá đã xuất thủ sao lão phu chẳng thấy vết tích binh khí của tôn giá trên người lão phu?
- Tại hạ không dụng tâm để dấu tích trên thân pháp của Công Tôn lão!
- Vậy vết tích binh khí của tôn giá công vào chốn hư vô à?
- Đã xuất chiêu thì phải có đích!
Lão Công Tôn nghe chàng nói câu này, một lần nữa phải nhìn lại thân ảnh của mình. Lão chẳng hề phát hiện được gì. Đến lúc này, Công Tôn Hách mới ngờ ngợ dời mắt về phía Công Tôn Cửu.
Lão thấy hai tay Công Tôn Cửu buông thõng, bình thời tay cầm Thiết phiến của Công Tôn Cửu thường thủ che chắn phần thượng đỉnh nay lại xuôi thẳng dọc hai bên thân trong tư thế như bị trời trồng đứng bất động.
Lão Công Tôn biến sắc. Lão phi thân đến bên Công Tôn Cửu. Đập vào tinh nhãn của lão Công Tôn là hai đốm máu rỉ ra từ hai bên bờ vai của Công Tôn Cửu.
Công Tôn Hách thộp lấy Công Tôn Cửu.
Lão lay vai Thiết Phiến thư sinh :
- Hảo nhi!

Công Tôn Cửu như người bừng tỉnh ra khỏi cơn ác mộng, ngớ người nhìn Công Tôn Hách :
- Hơ!
- Hảo nhi, người sao vậy?
Công Tôn Cửu ngơ ngơ nói :
- Bá bá... hơ Công Tôn Hách lay vai Công Tôn Cửu :
- Người sao vậy?
- Hơ! Hảo nhi định phóng Thiết phiến đánh vào bách hội huyệt của Cát Thiên Phong nhưng chưa kịp thực hiện ý định đó thì có hai lưỡi sét bạch quanh đánh vào vai hài nhi.
Công Tôn Hách xé toạc vai Công Tôn Cửu. Hai mắt lão mở to hết cỡ nhìn hai vết thương sâu hoắm cắt đứt đại huyệt Thiên Trụ. Đại huyệt Thiên Trụ là đầu mối giao cảm của các dây thần kinh, một khi bị phế bỏ thì tứ chi chẳng khác nào bị điểm tĩnh huyệt, không sao cử động được nữa. Nếu bị điểm tĩnh huyệt còn có thể giải khai, nhưng hủy huyệt Thiên Trụ thì xem như trở thành phế nhân suốt đời.
Công Tôn Hách hoảng loạn tinh thần, hối hả nói :
- Hảo nhi người cử động được không?
Công Tôn Cửu lắc đầu.
Công Tôn Hách thấy gã lắc đầu càng khẩn trương hơn :
- Hảo nhi người đã trở thành phế nhân rồi!
Lão ôm ngang vùng thắt lưng Công Tôn Cửu rồi quay lại Cát Thiên Phong :
- Tôn giá sao không hạ độc chiêu với lão phu mà lại nhắm vào Công Tôn Cửu chứ?
Thiên Phong lạnh nhạt đáp lời Công Tôn Hách :
- Nếu Thiết Phiến thư sinh bàng quang tọa thị thì đã không phải chịu kiếp nạn này. Tại hạ cũng muốn y giam mình mãi mãi trong Mộ Dung phủ để đừng gây thêm họa cho bá tánh.
Nghe Thiên Phong nói, Công Tôn Hách phẫn nộ rít lên :
- Thiên Phong, hảo nhi của Công Tôn Mộ Dung phủ có làm gì cũng được cả.
Nếu cần thì Mộ Dung phủ sẽ bồi hoàn bằng kim lượng chứ chẳng lẽ vì một lũ dân đen mà người hạ độc thủ với Hảo nhi của Mộ Dung phủ ư?
- Dân đen hay cùng mạt cũng là con người. Nếu Công Tôn lão phu không phục thì tại hạ sẵn sàng bồi tiếp.
Cùng với câu nói đó thì tấm giấy hồng điều đã xuất hiện trên tay Thiên Phong. Bằng những động tác thuần thục, nhanh như cắt chàng đã xếp xong hình một nấm mồ.

Công Tôn Hách thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt. Lão gằn giọng nói :
- Ma Hoàn Lãnh Nhân, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại!
- Tại hạ sẵn sàng chờ lão!
Công Tôn Hách nghiến răng ném về phía chàng ánh mắt hằn học bất nhân rồi mới cắp Công Tôn Cửu trở bộ dụng thuật khinh công thượng thừa băng mình đi.
Tôn Quách bước đến bên Thiên Phong :
- Cát đại ca!
Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :
- Đó là ý trời, Tôn đệ không nên từ chối. Với ai thì ta không biết, nhưng với Tôn đệ thì ta thấy rất xứng đáng với cương vị đó!
- Nhưng võ công của đệ..
- Phàm Minh chủ võ lâm thì thường là người có võ công siêu quần, nhưng chưa hẳn võ công đã khiến thiên hạ bội phục. Tôn đệ hãy lấy chữ nhân chữ nghĩa để hành sự, tất sẽ khiến được thiên hạ.
- Nhưng đệ chỉ sợ minh không đủ tài đủ trí thôi?
Thiên Phong mỉm cười nhìn Tôn Quách :
- Bên cạnh tiểu đệ còn có Thiên Phong!
Tôn Quách reo lên :
- Thế thì Tôn Quách này sẵn sàng đảm nhiệm chức vị võ lâm Minh chủ theo ý trời!
Thiên Phong vỗ vai Tôn Quách :
- Ta cũng tin đây là ý trời!
Tôn Quách ngập ngừng nói :
- Đệ chỉ sợ lão Công Tôn Hách không bỏ qua chuyện này.
- Huynh sẵn sàng bồi tiếp lão.
Tú Tú lên tiếng :
- Tôn giá đã xem Tôn tiểu huynh như nghĩa đệ, thế sao không truyền thụ tuyệt kỹ cho tiểu huynh?
Tôn Quách trừng mắt nhìn Tú Tú :
- Ả la sát biết gì mà nói?
Thiên Phong cướp lời Tôn Quách :
- Trình cô nương nói rất đúng. Huynh chỉ sợ những tuyệt kỹ võ học của mình không đáng để Tôn đệ hàm thụ mà thôi!
Tôn Quách mừng rỡ nhìn Thiên Phong :
- Đại ca định truyền tuyệt nghệ cho đệ à?
- Nếu Tôn đệ thích võ học của Thiên Phong!
Tôn Quách reo lên :
- Tất nhiên là thích rồi, chỉ sợ đại ca chê Tôn Quách là kẻ thô thiển

không đáng để đại ca truyền thụ võ công!
- Đệ đã là Minh chủ sao nói không xứng đáng chứ?
- Nếu Tôn Quách học được võ công của đại ca thì chẳng còn sợ ai bắt nạt nữa, và cũng chẳng cần phải lánh thân ra Hỏa điểu đảo!
- Huynh sẽ truyền thụ võ học cho Tôn đệ. Nếu Tôn đệ có cao hứng muốn học võ công của huynh thì hãy theo huynh.
- Tất nhiên phải theo đại ca rồi!
Thiên Phong mỉm cười gật đầu.
Tú Tú hớn hở nói :
- Tú Tú cũng sẽ theo Cát đại ca!
Tôn Quách cau mày nhìn nàng :
- Chẳng lẽ nàng cũng đòi thụ giáo võ công của Cát đại ca?
- Theo Cát đại ca không phải đệ thụ giáo võ công mà để chăm sóc cho huynh thôi!
- Ta đâu có cần nàng chăm sóc, Tôn tiểu gia có thể tự lo liệu cho mình mà!
- Hê, bây giờ huynh có Cát đại ca nên quên Tú Tú đã từng sát vai sát cánh với huynh trong lúc hoạn nạn. Một kẻ vô ơn bội nghĩa như huynh thì đâu có thể lấy chữ nhân, chữ nghĩa phát dương quang đại chứ?
Tôn Quách nghe nàng nói chỉ còn biết thở dài im lặng.
Thiên Phong nói :
- Tú Tú nói cũng đúng. Với lại huynh cũng đang rất cần có Tú Tú cùng với Thánh Cô Bình nhi chăm sóc cho Nghiêm Lệ Hoa phu nhân!
Tôn Quách tròn mắt hỏi Thiên Phong :
- Sao đại ca đã gặp thánh cô và Lệ Hoa phu nhân?
Thiên Phong gật đầu :
- Huynh đã gặp họ ở Hoàng Thạch Cương. Nếu như ông trời có mắt thì Nghiêm đại tẩu sẽ phục hồi thần thức.
- Kim Lăng phủ có rất nhiều đại phu tiếng tăm lừng lẫy. Nếu đại ca cần, đệ sẽ mời những vị đại phu kia phục hồi thần thức cho Nghiêm phu nhân!
- Phục hồi thần thức cho Nghiêm phu nhân không phải chuyện dễ mà chỉ có một người khả dĩ làm được. Người đó chính là Chử Hàn Thống!
- Chử đại phu ở đâu?
- Đang ở tại Hoàng thạch cương.
- Đại ca đã mời được Chử đại phu rồi?
- Huynh e mời không được!
- Sao lại không được?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài.
Thấy Thiên Phong thở dài, Tôn Quách nhìn chàng hỏi :
- Mời Chử đại phu, đại ca có điều gì khó nói phải không?
Thiên Phong nhìn Tôn Quách mỉm cười :
- Đúng là như vậy, vốn trước đây Chử đại phu là một thần y nhân từ đôn hậu, cứu người không phân biệt bạch đạo hay hắc đạo. Một hôm Chử đại phu dụng y cứu một cao thủ đại ma đầu.
Tôn Quách hỏi :
- Chính kẻ kia đã lấy ơn mà báo oán?
- Y buộc Chử đại phu phải dùng y thuật đả thông hai đại huyệt nhâm đốc đặng có thể luyện công đến cảnh giới tối thượng. Chử đại phu đã không thực hiện lời thỉnh cầu của gã. Phàm muốn đả thông hai đại huyệt nhâm và đốc để mở cửa sinh tử huyền quan chỉ có những ai gặp may mắn mà thôi, còn dụng y thuật thì chẳng khác nào coi thường mạng người. Chính vì lẽ đó mà Chử đại phu đã không nhận lời thỉnh cầu của người đó.
- Người kia đã làm gì với Chử đại phu?
- Đốt sách y thuật của Chử đại phu, và còn cưỡng bức Chử phu nhân cho đến chết. Kể từ sau kiếp họa đó, Chử đại phu thề không dụng y thuật cứu người võ lâm.
- Chính vì nguyên nhân đó mà lão làm khó cho đại ca?
- Thực ra huynh cũng không muốn làm khó cho Chử đại phu vết thương trong tâm người đó còn hằn dấu, giờ đây khơi dậy, người càng đau lòng hơn.
- Đệ sẽ đích thân đi mời Chử đại phu!
Tú Tú xen vào :
- Thỉnh mời Chử đại phu xem chừng rất hợp với huynh!
Tôn Quách nhìn Tú Tú :
- Nàng biết gì mà nói?
- Hê sao Tú Tú không biết huynh chứ? Trên giang hồ thì có ai xảo ngôn bằng huynh?
Tôn Quách trợn mắt :
-Ê!
- Tú Tú từng sống bên cạnh huynh mà!
- Tôn tiểu gia xảo ngôn đặng đối phó với tính la sát của nàng đó.
Tôn Quách nhìn Cát Thiên Phong :
- Đại ca! Thỉnh mời Chử đại phu hãy giao cho Tôn đệ, nhất định đệ sẽ thỉnh mời được Chử đại phu!
- Huynh kỳ vọng vào Tôn đệ nhưng cũng đừng vì chuyện của mình mà khiến Chử đại phu phải đau lòng với vết thương lòng trong quá

khứ!
- Đệ hứa!

Hồi 39
Bí mật Quỷ kiếm pháp

Rời võ đài khảo chứng võ công, trong lòng Quỷ chủ Hào Bân vẫn còn hậm hực. Lão không ngờ dự mưu của lão lại bị một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt càn rỡ tước mất trong thời khắc sau cùng.
Hào Bân càng nghĩ càng tức, vì Ma Kiếm lão hàm thụ qua Mẫn Hà Băng không sao đạt được tới cảnh giới như nàng. Mỗi lần dụng đến kiếm pháp đó thì cứ y như rằng nguyên ngươn của lão cạn kiệt khủng khiếp, không sao phục hồi lại trong một thời gian ngắn.
Trở về Quỷ môn, Hào Bân triệu hồi ngay một gã thuộc hạ thân tín, theo mật đạo bí mật xuống gian mật thất được kiến tạo ngay bên dưới thư phòng của gã.
Hào Bân không thể ngờ, khi y vừa khuất dạng dưới mật đạo thì Đại Chu Thiên từ sau tấm rèm bước ra.
Y nhìn cửa mật đạo từ từ đóng lại, rồi thản nhiên bước đến chiếc tràng kỷ.
Chu Thiên đảo mắt nhìn qua một lượt rồi mới bỏ độc dược vào tĩnh rượu để trên tràng kỷ.
Trong lúc Chu Thiên bỏ độc vào tĩnh rượu thì dưới gian mật thật, Hào Bân bất thình lình điểm vào tĩnh huyệt của gã thuộc hạ thân tín.
Gã thuộc hạ biến sắc thốt lên :
- Chủ nhân...
Hào Bân đặt tay lên vai gã :
- Yên tâm... Bổn nhân không làm hại đến ngươi đâu, mà chỉ muốn truyền thụ kiếm pháp cho người mà thôi.
- Đa tạ chủ nhân!
Hào Bân mỉm cười nói :
- Vô Cương, trong tất cả những môn hạ ở Quỷ môn, ngươi là người ta trọng thị nhất nên mới cho ngươi được khảo chứng kiếm pháp độc tôn của Quỷ môn.
Hào Bân nói xong đặt Huyết kiếm trên giá đỡ. Y quay lại Vô Cương :
- Trong thời khắc ngắn ngủi, ngươi phải nghiệm ra kiếm pháp độc tôn của Quỷ mơn.
- Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức để không phụ lòng tin của chủ nhân.
- Tốt lắm!

Hào Bân quay trở ra mật đạo, thạch môn từ từ đóng lại. Trên cánh cửa đá chỉ còn lại ô cửa tò vò mà người đứng ngoài có thể nhìn vào quan sát bên trong. Khi cánh cửa đó đóng hẳn lại thì cửa gian mật thất được mở ra bằng cơ quan bí mật.
Mẫn Hà Băng từ trong gian mật thất băng mình lướt ra ngoài. Trên người Hà Băng là bộ trang phục tả tơi, gần như để lộ tất cả những vùng da thịt cần phải giấu.
Mắt nàng hau háu nhìn lưỡi Huyết kiếm rồi vươn tay chộp lấy đốc kiếm.
Tiếng của Hào Bân nói qua ô cửa tò vò :
- Vô Cương... Ngươi phải vượt qua được quỷ nữ kia mới có thể thụ giáo kiếm pháp độc tôn của Quỷ môn Hào Bân vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải tỏa bế huyệt cho Vô Cương.
Vô Cương vừa được giải tỏa bế huyệt, liền rút xoạt trường kiếm thủ thế. Y khẳng khái nói :
- Chủ nhân yên tâm... Vô Cương sẽ vượt qua quỷ nữ này.
- Ngươi càng giữ cuộc giao thủ lâu chừng nào càng tốt chừng đó.
Trong khi Hào Bân nói vơi Vô Cương thì Mẫn Hà Băng nhìn gã bằng cặp mắt đỏ hoe như hai hòn than. Nàng bất thần vò rối cả mái tóc vốn lâu ngày không được chải, giờ như bện cứng vào với nhau.
Hà Băng hú vang một tiếng lanh lảnh, rồi vung Huyết kiếm, dựng ra một vùng ảnh quang đỏ ối. Nếu thanh Huyết kiếm trong tay Hào Bân có thể tỏa ra một màn lưới kiếm quang màu huyết dụ thì trong tay Hà Băng, vùng ảnh quang kia chói lòa đến độ Vô Cương lóa cả mắt và cảm nhận như có cả một biển máu bất ngờ đổ trút xuống mặt gã.
Khi vùng ảnh quang đó mất đi thì cánh tay thủ trường kiếm của Vô Cương đã rơi xuống sàn đá. Vô Cương đứng ngây người một lúc. Y không sao cảm nhận được chuyện gì vừa xảy ra, cho đến khi cái đau xộc đến tận óc mới rú lên lồng lộng.
- A...
Cùng với tiếng rú của Vô Cương, vùng ảnh quang màu đỏ lại xuất hiện. Và lần này thì y cảm nhận rõ mồn một những nhát kiếm bén ngọt sàn sạt lướt trên thân pháp của y.
Mặc dù cảm nhận những nhát kiếm vô hình kia đang lóc từng lớp thịt của mình nhưng Vô Cương không sao có phản ứng, và cũng chẳng hề có cảm giác đau đớn. Có chăng thì chỉ có cảm giác mát lạnh tỏa khắp châu thân. Cảm giác mát lạnh đó càng lúc càng tăng cho đến khi thần thức của Vô Cương bị đóng băng, chẳng còn biết gì nữa.
Hồn Vô Cương chui tọt xuống a tỳ, để lại thân ảnh giờ như bộ khô cốt trắng hếu mà chẳng định hình được kiếm pháp thần kỳ của quỷ

nữ.
Đứng bên ngoài nhìn qua ô cửa tò vò thị sát cuộc hành xử Vô Cương, Hào Bân cố ghi nhận tất cả những chiêu kiếm mà Mẫn Hà Băng thi triển bằng vô thức.
Mặc dù y rất tập trung nhưng vẫn không sao nhìn thấu qua vùng ảnh quang đỏ ối để thụ nạp kiếm pháp tàn khốc kia.
Khi Mẫn Hà Băng buông thõng hai tay, thả thanh Huyết kiếm xuống sàn đá, Hào Bân vẫn còn ngây người bởi những gì vừa diễn ra.
Y buông một tiếng thở dài, lắc đầu :
- Ta sẽ còn phải mất bao nhiêu gã thuộc hạ thân tín mới cảm đến cái thần của kiếm pháp Quỷ môn?
Y lại lộ vẻ chán chường qua tiếng thở ra thứ hai. Hào Bân nhìn Mẫn Hà Băng lần nữa rồi mới đóng lại ô cửa tò vò, theo mật đạo trở lên thư phòng.
Gã ngồi xuống tràng kỷ, nheo mày suy nghĩ. Trong tâm tưởng của Quỷ chủ Hào Bân giờ chỉ còn đọng mỗi hoạt cảnh dưới gian mật thất. Hoạt cảnh kia khiến y mông lung suy tưởng.
Hào Bân lẩm nhẩm nói :
- Tại sao Hà Băng dụng kiếm pháp Quỷ môn liên tục như vậy mà chẳng hề hao phí nguyên ngươn? Căn cơ đó ở đâu?
Gã chống tay lên tràng kỷ, để suy tư ngẫm nghĩ. Hào Bân đập tay xuống bàn :
- Trong kiếm pháp Quỷ môn ta còn thiếu khẩu quyết nào nữa?
Hào Bân buông một tiếng thở dài, thuận tay bưng tĩnh rượu dốc ngược đổ vào miệng.
Lão nhíu mày. Đôi tinh nhãn một lúc sau như đờ đẫn hẳn. Hào Bân nhìn tĩnh rượu. Y có cảm tưởng hai mắt như có hai khối chì kéo trễ mí mắt, bắt phải nhắm lại.
- Lạ thật!
Thốt ra câu này, Hào Bân toan đứng lên, nhưng cả thân y như phải nâng cả ngọn Ngũ Hành Sơn, không sao đứng nổi.
Hào Bân chớp mắt :
- Tại sao ta lại có cảm giác này?
- Tại Quỷ chủ quá suy nghĩ đó.
Nghe giọng nói bất ngờ của Đại Chu Thiên, Hào Bân chõi tay lên tràng kỷ gượng đứng dậy. Y cố mở mắt nói :
- Ngươi là ai?
- Quỷ chủ không nhận ra ta nữa à?
Hào Bân nhíu mày, cố nhận dạng người đứng trước mặt mình. Y gượng nói :

- Ngươi chính là Đại Chu Thiên!
- Quỷ chủ đã nhận ra bổn tọa rồi đó.
- Đại Chu Thiên... Ngươi đến đây làm gì?
Chu Thiên cười khảy một tiếng, đẩy nhẹ vào ngực Hào Bân. Cái đẩy tay của Chu Thiên rất khẽ, nhưng Hào Bân không sao gượng được mà phải té ngồi xuống tràng kỷ.
Chu Thiên bắc chiếc đôn ngồi đối diện với Hào Bân. Y từ tốn nói :
- Tất cả những kỳ biến nơi võ đài khảo chứng võ công, ta đều chứng kiến cả.
Kiếm pháp của Quỷ chủ quả là tuyệt hảo, không có thứ kiếm pháp nào sáng bằng.
Chính vì kiếm pháp của Quỷ chủ mà bổn tọa phải có mặt ở đây.
- Ngươi muốn thụ nạp kiếm pháp của Quỷ môn?
- Không sai.
- Kiếm pháp của Quỷ môn là tà kiếm, ngươi là kẻ chính phái sao có thể thụ nạp được chứ?
Chu Thiên lắc đầu :
- Đã là võ công thì đâu có chính có tà. Tuyệt học võ công chỉ phân định cao và thấp mà thôi. Kiếm pháp của Quỷ chủ đúng là kiếm pháp cao minh, không sao lường được. Chỉ tiếc Quỷ chủ chưa thông huyền khí lực nên đã mất cơ hội chiếm vị chức danh võ lâm Minh chủ bởi một tên tiểu tử vô danh tiểu tốt.
- Ngươi biết như vậy còn đòi thụ nạp kiếm pháp Quỷ môn làm gì nữa?
Chu Thiên vuốt râu nhún vai :
- Quỷ chủ không thể thông huyền kinh lạc để chân ngươn lưu chuyển, nhưng bổn tọa biết đâu lại làm được điều đó. Tất cả thiên hạ đều nghĩ Đại Chu Thiên từ bỏ tổng đàng võ lâm để gác kiếm quy ẩn.
Chu Thiên lắc đầu :
- Không đâu... Bổn tọa chờ thời cơ thôi. Và đây chính là một cơ hội của bổn tọa.
Hào Bân ngập ngừng nói :
- Ngươi và phu nhân của ngươi giở thủ đoạn lập võ đại khảo cứng võ công để thừa cơ thủ lợi?
Chu Thiên nhún vai :
- Quỷ chủ lầm rồi. Tất cả đều lạ dự mưu của riêng bổn tọa mà thôi. Còn Mãn Đình Phương ư? Ả dâm nữ đó đã không thuộc về ta từ lâu rồi. Tất cả những gì mà Quỷ chủ hành sự với ả, bổn tọa đều thấy đều biết, nhưng nhứt thời không xuất đầu lộ diện.
- Đại Chu Thiên... Ngươi thật là bỉ ổi!

Chu Thiên lắc đầu :
- Sao Quỷ chủ lại nặng lời với bổn tọa như vậy? Nếu bổn tọa không có dự mưu, bây giờ chắc đã khó mà giữ nguyên được thân pháp bởi kiếm chiêu tàn khốc của Quỷ chủ.
Chu Thiên đặt tay lên vai Hào Bân :
- Để có được dự kế này, bổn tọa đã phải ngồi diện lư suốt một con trăng để tự nghiệm về mình. Rời võ lâm tổng đàn một thời gian cũng chẳng mất mát gì, sau đó bổn tỏa sẽ quay lại, chiếc ngai võ lâm Minh chủ vẫn thuộc về bổn tọa, nhưng trên đầu Chu Thiên thì không còn cái bóng khổng lồ Cát Thiên Phong.
Chu Thiên buông vai Hào Bân, tằng hắng nói tiếp :
- Ta có thể làm tất cả mọi chuyện để trở thành cửu đỉnh của võ lâm. Ý niệm đó buộc ta phải mở huyết án Kim Trang đại phủ, đặng đoạt cổ vật Long cốc.
Huyết án đó sớm muộn gì cũng sẽ lộ, nên ta phải dụng đến kế sách này.
Chu Thiên cười khảy rồi tiếp :
- Rời tổng đàn võ lâm, ta có đặng tất cả những tiên cơ hơn các người.
- Ngươi muốn gì ở ta?
- Kiếm pháp của Quỷ môn.
- Ngươi hãy tự đi mà thụ huấn.
- Quỷ chủ đã thụ nạp kiếm pháp đó rồi, nhưng chưa đạt đến cảnh giới thông huyền kinh mạch, nguyên nhân nào khiến Quỷ chủ không thể đạt đến cảnh giới thông huyền kinh mạch chứ?
- Nếu ta biết thì đã không để mất thời cơ tại võ đài khảo chứng võ công.
Chu Thiên cau mày :
- Quỷ chủ có thể nói cho ta biết được không?
- Nguyên cơ đó ngươi tự mà tìm, bổn nhân chẳng có gì để nói.
- Quỷ chủ không nói ư?
Chu Thiên chau mày lộ vẻ bất nhẫn. Y bất ngờ xốc nách Quỷ chủ Hào Bân rồi nói :
- Ta sẽ tự tìm căn cơ đó ngay nơi Quỷ chủ.
Hào Bân biến sắc :
- Ngươi định làm gì ta?
- Bí mật bên dưới gian thư phòng này.
Nghe Chu Thiên nói, mồ hôi xuất hạn ra tráng Hào Bân. Tất cả sự thay đổi trên dung diện của Quỷ chủ Hào Bân không qua được ánh mắt tinh tường của Đại Chu Thiên.

Chu Thiên ghé miệng vào tai Hào Bân, vừa cười vừa nói :
- Ta nói đúng tâm ý của Quỷ chủ chứ?
Hào Bân thở dồn dập :
- Ngươi thật là bỉ ổi mà.
- Vô độc bất trượng phu.
Dứt câu nói đó, Chu Thiên xốc nách Hào Bân dẫn về phía cửa mật đạo. Hào Bân cố ghì chân lại, nhưng y không sao thực hiện được tâm tưởng của mình. Trong hiện tại, khí lực của Hào Bân chưa kịp phục hồi nguyên trạng, lại bị thêm độc dược của Chu Thiên đầu độc, thành ra thể trạng của gã mới như vậy.
Thấy Hào Bân ghìm người, Chu Thiên cau mày :
- Quỷ chủ sợ điều gì mà không dám vào mật đạo với ta?
- Bên dưới đó chẳng có gì cả.
- Nếu không có gì sao Quỷ chủ lại ngại không cùng ta xuống nhìn qua một chút?
Miệng thì nói rất từ tốn, nhưng Chu Thiên lại lôi xệch Hào Bân về phía cửa mật đạo. Y vừa lôi Hào Bân vừa nói :
- Phàm cái gì quý thì người ta hay chôn dưới đất để tránh những con mắt xoi mói của người võ lâm. Nhất định dưới mật đạo thư phòng của Quỷ chủ có báu vật.
Chu Thiên khởi động cơ quan mở cửa mật đạo, rồi kéo xệch Hào Bân xuống những bậc tam cấp. Chu Thiên kéo lê Hào Bân đến thạch môn.
Y nhìn Hào Bân, gằn giọng nói :
- Quỷ chủ, sau thạch môn này có gì?
Hào Bân hằn học đáp lời Chu Thiên :
- Ta chẳng có gì sau thạch môn này cả.
Mặt Chu Thiên đanh lại, lộ sát khí ra ngoài. Y gắt gỏng nói :
- Quỷ chủ, đừng buộc ta phải dụng đến thủ pháp đoạn mạch, lúc đó mới chịu nói ra.
Hào Bân nhìn Chu Thiên. Y lộ vẻ suy tư một lúc rồi nói :
- Bên trong thạch môn này chính là gian thư kiếm của Quỷ môn. Ngươi vào ắt sẽ học được Ma Kiếm Quỷ môn.
Chu Thiên nhìn Hào Bân một lúc như muốn đọc những ý nghĩ ẩn giấu trong đầu Quỷ chủ. Bất thình lình Chu Thiên bật cười khành khạch. Tràng tiếu ngạo của Chu Thiên tạo ra trong cột sống của Quỷ chủ Hào Bân luồng hàn khí giá buốt, khiến y phải rùng mình.
Hào Bân e dè hỏi :
- Tại sao ngươi cười? Ngươi muốn biết sau thạch môn có gì thì ta đã nói. Nói xong ngươi lại cười.

Chu Thiên đẩy Hào Bân té ngồi vào vách mật đạo. Y nhìn Hào Bân nói :
- Ta đang đứng vào chỗ của Quỷ chủ để suy luận.. Lúc đầu Quỷ chủ không muốn cùng ta xuống mật đạo, chứng tỏ bên dưới này có kỳ tích võ công kiếm pháp. Bây giờ đứng trước thạch môn có cái gì đó rất khủng khiếp và nguy hiểm.
Nếu như ta là Quỷ chủ, đương nhiên trong tình huống thế này thì rất muốn Chu Thiên bước vào thạch môn.
Những thớ thịt trên mặt Quỷ chủ Hào Bân giần giật sau câu nói nhạt nhẽo của Đại Chu Thiên.
Chu Thiên cười khẩy nhìn Hào Bân, gằn giọng nói :
- Ta nhìn thấy nét sợ hãi lộ ra trên mặt Quỷ chủ. Sự sợ hãi buộc Chu Thiên phải cẩn trọng.
Chu Thiên bước đến xốc Hào Bân đứng lên.
- Quỷ chủ sẽ thay ta bước vào thạch môn này.
- Ta không vào.
- Không vào tất bên trong là một cái bẫy chết người. Ta nghĩ như thế cũng không được. Quỷ chủ đâu có thể đặt một cái bẫy ở đây, bởi vì ngươi đâu ngờ đến sự xuất hiện bất thình lình của ta.
Chu Thiên ghịt cổ áo Hào Bân :
- Nói đi... Phía sau thạch thất này là gì? Nếu ngươi không nói thì ta buộc phải đưa ngươi vào trong đó.
- Ngươi muốn biết thì cứ vào.
- Quỷ chủ rất cương cường, rất khẳng khái. Ta rất thích những nhân vật có cá tính như Quỷ chủ Quỷ môn. Ta thích, nhưng cũng rất căm phẫn những kẻ xem thường ta.
Chu Thiên áp chỉ pháp vào yết hầu Hào Bân :
- Chỉ cần ngón chỉ của ta không kềm chế được thì mạng của Quỷ chủ sẽ về chầu Diêm Chúa.
- Ngươi cứ thực hiện ý định của ngươi đi.
Thấy Hào Bân quá cương cường, Chu Thiên nheo mày, buông một tiếng thở dài :
- Quỷ chủ muốn chết chứ không muốn thổ lộ bí mật sau thạch môn này?
- Sinh mạng của ta nằm trong tay ngươi, ngươi muốn giết lúc nào không được?
- Ngươi không sợ chết, nhưng lại sợ bước vào thạch môn này. Được lắm...
Chu Thiên lại đẩy Hào Bân té ngồi dựa lưng vào vách đá mật thất. Y quay lại quan sát thạch môn và chẳng khó khăn gì để phát hiện ra ô

cửa tò vò.
Chu Thiên nhìn lại Hào Bân, mỉm cười :
- Có lẽ ta đã tìm được cái cần tìm.
Chu Thiên quay lại thạch môn mở ô cửa tò vò. Thấy Chu Thiên mở ô cửa tò vò, Hào Bân hấp tấp nói :
- Chu Thiên, ta có đề nghị với ngươi.
Chu Thiên không màng đến lời của Hào Bân mà nhìn qua ô cửa tò vò. Thần sắc của Chu Thiên từ bình thản biến sang những nét trang trọng, bởi vì đập vào mặt y là bộ khô cốt với những lớp da thịt rải quanh và Quỷ nữ với những bộ y trang rách bươm đang ngồi vận công, hai mắt nhắm nghiền.
Chu Thiên đóng ô cửa tò vò, quay lại Hào Bân. Y mỉm cười nói :
- Ta cảm nhận được một điều gì đó ở đây.
Hào Bân thở ra :
- Ta biết thế nào rồi ngươi cũng phát hiện được.
- Ngươi biết thế sao không nói sớm?
- Ta muốn có một đề nghị với ngươi.
- Ta đang chờ ngươi chỉ giáo.
- Nếu như ta nói tất cả bí mật trong thạch phòng dưới mặt đất này, ngươi phải bảo toàn tính mạng cho ta.
Chu Thiên dè bỉu nói :
- Quỷ chúa mà cũng sợ chầu Diêm chúa. Nghĩ cũng lạ thật!
Chu Thiên ngồi xuống cạnh Hào Bân :
- Quỷ chủ sợ biến thành bộ khô cốt như tên thuộc hạ thân tín của ngươi sao?
Nghe Chu Thiên nói, Hào Bân biến hẳn sắc diện :
- Ngươi hứa sẽ giữ tính mạng cho ta, rồi ta mới nói sự thật.
Chu Thiên gật đầu :
- Ta hứa!
- Ngươi hãy thề trước mặt ta đã!
- Ta thề, nếu như ta sai ngôn không giữ mạng Quỷ chủ thì sống không thấy mặt trời, chết không đất dung thây.
Hào Bân nghe Chu Thiên thốt xong lời thế độc mới buông một tiếng thở dài.
Chu Thiên mỉm cười đặt tay lên vai Hào Bân :
- Ngươi tin vào ta rồi chứ?
Hào Bân khẽ gật đầu.
Chu Thiên nắm vai Hào Bân :
- Đã tin thì chúng ta sẽ hòa hợp với nhau. Trước đây nếu không có Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong che bóng trên đầu Đại Chu

Thiên thì ta cũng từng là võ lâm Minh chủ. Đúng không nào?
Hào Bân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nhè nhẹ thở ra rồi mới từ tốn nói :
- Trước đây Mai Hoa trang chủ Lữ Điền vô tình lạc vào cổ mộ của sư tổ Quỷ môn, lấy đặng bí kíp Ma Kiếm. Cũng một sự ngẫu nhiên, phu nhân của Lữ Điền đã thụ nạp, kiếm pháp trong bí kíp đó mà thần thức hỗn loạn không làm chủ được mình.
Chu Thiên cướp lời Hào Bân :
- Vị phu nhân của Mai Hoa trang chính là quỷ nữ trong thạch thất này?
Hào Bân gật đầu :
- Không sai. Bí kíp đã bị Mẫn Hà Băng hủy rồi, nên ta buộc phải thụ huấn Ma Kiếm thông qua ả. Không biết căn nguyên gì mà bao lâu nay mặc dù đã tìm mọi phương cách để thụ huấn nhưng vẫn không vượt qua được cảnh giới trung kiếm để đạt tới cảnh giới như Quỷ nữ.
Chu Thiên vuốt râu cười mỉm :
- Có khi Quỷ chủ không có căn học Ma Kiếm của tiền bối.
- Ta không tin điều đó. Ngay cả tôn giá có bắt chước Hào Bân cũng chỉ đạt đến cảnh giới như ta mà thôi.
- Sao Quỷ chủ không tìm phương cách nào khác?
- Ta đã tìm hết mọi phương cách rồi. Và đã không biết bao nhiêu nhân mạng chết trong thạch thất này, nhưng bế tắc vẫn hoàn bế tắc.
- Ta sẽ giải thoát sự bế tắc của Quỷ chủ.
- Tôn giá chưa biết nên chủ quan như vậy.
Chu Thiên đứng lên nhìn thạch môn, thờ ơ nói :
- Ta cần có kim bài Quỷ chủ.
- Để làm gì?
Chu Thiên quay lại Hào Bân :
- Để giải thoát sự bế tắc cho Quỷ chủ.
- Kim bài lệnh chủ của Quỷ môn ta...
Chu Thiên không chờ Hào Bân nói hết câu mà vươn tay thộp xuống thắt lưng gã giật lấy miếng ngọc bội khắc hình đầu lâu trắng hếu.
Ngắm miếng ngọc bội, Chu Thiên tắc lưỡi nói :
- Cũng tuyệt xảo đấy. Chắc chắn đây là ngọc phù lệnh của Quỷ môn.
Hào Bân gật đầu.
Chu Thiên mỉm cười nói :
- Ta rất cảm kích sự thành thật của Quỷ chủ.
Nói xong câu đó, Chu Thiên chấp tay sau lưng, đảo mắt quan sát thật kỹ những đặc điểm của mật đạo và thạch môn. Thấy thái độ của Chu

Thiên, Hào Bân chột dạ hỏi :
- Chu Thiên... Ngươi đã hứa giữ cho ta cái mạng mà?
Chu Thiên nhìn lại Hào Bân, khẽ nhún vai :
- Ta có nói không giữ lời đâu. Ta hứa giữ một cái mạng Quỷ chủ chứ không hứa giữ một nhân mạng. Cảnh giới của Quỷ ở đâu, cảnh giới của người ở đâu? Ta không nói ra Quỷ chủ cũng có thể hiểu mà...
Hào Bân biến sắc :
- Chu Thiên ngươi...
- Ngươi là Quỷ thì phải đến cảnh giới của Quỷ, đừng hốt hoảng khi phải trở về đúng cảnh giới của mình.
Toàn thân Hào Bân như run bắn lên bởi câu nói của Đại Chu Thiên.
Hào Bân ngập ngừng nói :
- Chu Thiên... Ngươi định nuốt lời ư?
- Ta chỉ làm bổn phận của kẻ dựng lại ngũ hành âm dương. Với lại ngươi cũng chẳng đáng sống trong cảnh giới nhân sinh nữa, bởi vì ngươi là Quỷ chủ Quỷ môn, nhưng bên cạnh ngươi đã có Quỷ nữ xứng đáng hơn nhiều.
Chu Thiên nói xong xốc nách Hào Bân. Y nhìn Hào Bân, lạnh nhạt nói :
- Bây giờ ta muốn tận mắt thấy uy vũ của Quỷ kiếm pháp.
Hào Bân biến sắc xanh nhợt xanh nhạt. Có thể nói nỗi sợ hại khiến thần hồn, thần vía của gã tản mác, bởi vì hơn bất cứ ai, Hào Bân thừa biết một cái chết như thế nào bởi Quỷ kiếm pháp của bổn môn.
Hào Bân toan mở lời van xin Chu Thiên, nhưng lời chưa thốt ra khỏi miệng thì thạch môn đã được khởi động, và y đã bị Chu Thiên ấn vào trong.
Hào Bân gào lên :
- Chu Thiên... cho ta ra mau! Mau thả ta ra...
Chu Thiên nhìn qua ô cửa tò vò :
- Ngươi nên dụng kiếm pháp mà tự bảo vệ lấy mình.
Những hạt mồ hôi to bằng hạt đỗ tuôn chảy xuống mà Hào Bân. Y thều thào nói :
- Chu Thiên... Ta van tôn giá hãy cho ta ra.
- Ngươi nên nhìn lại sau lưng ngươi kìa.
Hào Bân nghe Chu Thiên nói, tự đoán biết chuyện gì đang xảy đến. Y quay ngoắt người lại chỉ kịp thấy vầng huyết quang đỏ lòm làm lóa cả mắt. Trong khi Hào Bân bị Hà Băng dụng Quỷ kiếm pháp lóc da xẻ thịt biến thành một bộ khô cốt thì Đại Chu Thiên đứng ngây người bởi ảnh kiếm thần kỳ của nàng.
Chu Thiên không ngừng tắc lưỡi nói :

- Hảo kiếm pháp. Hảo kiếm pháp. Nàng đáng được ban thưởng... Nàng đáng được ban thưởng!
Khi Hà Băng thu hồi kiềm quang, gác Huyết kiếm trên gác. Chợt như bừng tỉnh, nàng ngớ ngẩn nhìn quanh :
- Ơ... Ta đang ở đâu đây? Ta đang ở đâu đây?
Đứng bên ngoài nhìn Hà Băng qua ô cửa tò vò, đôi chân mày của Đại Chu Thiên chợt cau lại.
- À... Sau khi thi triển được Quỷ kiếm đến tầng tối thượng nàng mới phục hồi thần trí.
Y bặm mới rồi vỗ tay vào thạch môn :
- Nữ nhân không thể luyện được Quỷ kiếm pháp, nhưng nam nhân thì không thể luyện tới cảnh giới tối thượng. Kẻ trong cổ mộ muốn truyền lại điều đó mà.
Y thốt xong câu đó liền sập lại ô cửa tò vò. Chu Thiên chắp tay sau lưng rảo bước trở ra bên ngoài mật đạo, lên thư phòng Hào Bân. Y ngồi thừ người trên tràng kỷ, nhìn ra ngoài, miệng không ngừng lẩm nhẩm :
- Cổ mộ! Bí mật trong Cổ mộ.
Chu Thiên đứng sõng dậy, phi thân ra ngoài cửa sổ, băng mình vào bóng đêm.
Y không mấy khó khăn để tìm ra ngôi cổ mộ trong khu hoa viên dành để làm mộ địa của các vị tiền nhân Quỷ môn.
Chu Thiên tiến thẳng đến ngôi mộ lớn nhất, cổ nhất được dựng lập ngay trung tâm. Y đứng nhìn tấm bia đá: “Thái Ất Công chi mộ”.
Chu Thiên suy nghĩ một lúc rồi vận công dồn nội lực vào chưởng pháp vỗ thẳng xuống nắp cổ mộ.
Ầm...
Vòm kim tỉnh hứng trọn đạo chưởng với mười hai thành công lực của Đại Chu Thiên bị nứt thành nhiều mảnh. Không bỏ phí thời khắc nào, Chu Thiên bới tung từng manh kim tỉnh, cuối cùng cũng bới được đến nắp áo quan.
Chu Thiên nghiêm giọng nói :
- Thái Ất Công, Chu Thiên vì muốn phát dương kiếm pháp của ông nên buộc phải đánh động đến ông.
Chu Thiên dứt lời, vận công bổ chưởng xuống nắp áo quan.
Bình...
Nắp áo quan lâu ngày, sao chịu đựng được chưởng kình mãnh liệt của vị cựu võ lâm Minh chủ, nên nó vỡ nát thành từng mảnh vụn.
Bên trong áo quan là thân pháp của vị Thái Ất Công. Mặc dù đã mất lâu năm nhưng thân thể của Thái Ất Công không có chút gì gọi là

phân hủy. Nhìn cái xác của Thái Ất Công ngỡ như lão đang ngủ say thì đúng hơn Chu Thiên nhìn xác Thái Ất Công một lúc rồi cởi đồ tẩm liệm ra. Y lưỡng lự một lúc sau đó quyết định thọc trảo công vào vùng hạ đẳng của xác chết.
Dung diện của Đại Chu Thiên trang trọng hẳn lên. Y từ từ rút tay lại, nhìn xác Thái Ất Công lẩm nhẩm lời nói :
- Ta đoán không sai. Lão đã tịnh thân để luyện Quỷ kiếm pháp.

Hồi 40
Giảo ngôn

Tôn Quách chắp tay sau lưng, khệnh khạng bước vào thảo trang. Gặp Chữ Hàn Thông ngồi trên chõng tre, gã cũng chẳng màng tới, mà thản nhiên bước đến bàn cây, ngồi bắt chân chữ ngũ.
Chữ Hàn Thông với mái tóc bạc phếch, râu cũng bạc trắng, đưa mắt nhìn Tôn Quách. Lão đại phu im lặng, chỉ dõi mắt theo từng hành động của gã thiếu niên ương ngạnh. Tất nhiên Tôn Quách thừa biết lão đại phu Chữ Hàn Thông đang nhìn mình, nhưng vẫn giả vờ như không thấy.
Y rót trà ra chén, tự nhiên nhấp một ngụm nhỏ, tắc lưỡi nói :
- Ái chà... Trà của Chữ đại phu tạm uống được.
Tôn Quách nhịp chân đảo mắt nhìn quanh, không màng đến chủ nhân của thảo trang, y bưng chén trà tiến đến chiếc kệ chưng những hũ sành.
Tôn Quách đọc lớn cốt cho lão đại phu phải nghe :
- Thiên niên hà thủ ô, xuyên nhân sâm, thạch quỳ, đỗ trọng. Những thứ thuốc tầm phào thế này mà cũng dám tự xưng là Diệu Thủ Thần Y. Đúng là lang băm khéo bày vẽ.
Nói câu khích bác đó rồi, Tôn Quách quay lại ngồi vào chỗ cũ, bắt chân chữ ngũ ra vẻ khinh khỉnh.
Tất nhiên lời của Tôn Quách khiến Chữ Hàn Thông phải cau mày lộ rõ vẻ bất nhẫn. Mặc dù trong lòng ấm ức, nhưng Chữ đại phu vẫn giữ vẻ bình tĩnh, trang trọng, từ tốn nói :
- Tiểu tử, sao lại vọng ngôn hồ đồ như vậy?
Tôn Quách nhìn Chữ đại phu :
- Hê... Bộ lão tiên sinh là Chữ Hàn Thông Diệu Thủ Thần Y hay sao mà tức giận với Tôn tiểu đại phu này chứ?
Chữ Hàn Thông đứng lên :
- Lão phu chính là Chữ Hàn Thông, người mà thiên hạ gắn cho mỹ danh Diệu Thủ Thần Y.
Khi Chữ Hàn Thông vừa dứt lời thì Tôn Quách cũng bật cười khành khạch.
Tràng tiếu ngạo nghênh ngang của Tôn Quách khiến mặt của Chữ đại phu phải sa sầm.

Tôn Quách chỉ mặt lão, tiếp tục cười nức nẻ. Không thể cầm lòng được nữa, Chữ Hàn Thông gắt gỏng hỏi :
- Có gì vui đâu mà tiểu tử cười nhiều quá vậy?
Tôn Quách ôm bụng :
- Nực cười, nực cười thật!
- Cái gì khiến tiểu tử nực cười?
Tôn Quách khoát tay :
- Đúng là thiên hạ say hết rồi, đui hết rồi!
- Cái gì là say, cái gì là đui? Nếu tiểu tử không giải trình được thì lão phu buộc phải đuổi ngươi ra khỏi gian thảo xá này.
- Sao... Chữ đại phu mà đuổi Tôn đại phu à? Thật là khó tin.
- Thế chuyện gì khiến cho Tôn đại phu cười chứ?
Tôn Quách lắc đầu :
- Bổn Tôn đại phu nghe danh Diện Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông là người bắt mạch, hốt thuốc mát tay, nên mới thân hành không quản ngại đường xa đến đây để xem có đúng như thiên hạ nói hay không, nhưng xem chừng Tôn đại phu ta phải thất vọng qua!
- Tiểu tử thất vọng thì cứ rời khỏi thảo trang của lão phu.
- Hê... Trước khi Tôn đại phu này rời khỏi đây thì ít ra lão cũng phải hỏi nguyên cớ gì khiến cho ta thất vọng chứ?
- Lão phu mong được tiểu tử chỉ giáo.
Tôn Quách đứng lên, chắp tay sau lưng :
- Đến bây giờ lão mới chịu nhún nhường nói với Tôn đại phu ta một câu nghe lọt lỗ tai.
Tôn Quách vê cằm :
- Tôn đại phu ta thất vọng bởi vì gặp một Diệu Thủ Thần Y mà thiên hạ tôn sùng, nhưng lão Diệu Thủ Thần Y kia chẳng đoán được ta đã bao nhiêu niên kỷ.
Thấy mà còn không biết thì cái không thấy làm sao mà biết?
Chữ Hàn Thông cau mày :
- Lão phu không hiểu ý của ngươi.
Tôn Quách hất mặt :
- Lão đoán xem Tôn đại phu ta đã bao nhiên niên kỷ mà lão gọi ta là tiểu tử chứ?
Chữ đại phu nhìn Tôn Quách, nói :
- Tiểu tử này cũng chỉ mới mười tám niên mà thôi.
Tôn Quách nạt ngang :
- Sai rồi. Tôn đại phu ta thật là thất vọng.
- Lão đoán sai ư?
- Chắc sai chứ còn gì nữa. Lão nghĩ coi, Hoa Đà, Biển Thước đã viên

tịch cách nay vài trăm năm, mà Tôn đại phu ta là hậu duệ đời thứ ba của Hòa Đà, Biển Thước. Nói cho lão biết luôn, năm nay Tôn đại phu ta đã ngoài trăm tuổi già.
Chữ đại phu vuốt râu :
- Lão phu khó mà tin.
- Lang băm như lão thì sao tin được. Lão chỉ học được một chút thuật y tầm thường hổ lốn mà đã xưng là Diệu Thủ Thần Y. Còn như Tôn đại phu đây đường đường là hậu nhân của Hoa Đà, Biển Thước, có cả thuật cải lão hoàn đồng, đến ngay như Tâm Lĩnh đại phu, Can Tương đại phu là hai bậc thánh y của Kim Lăng phủ còn phải quỳ mọp xin truyền thêm y thuật. Đáng lẽ ra khi Tôn đại phu ta vào đây thì lão phải săng sái bắc ghế mời ta ngồi, dâng trà cho ta uống rồi mới xin thọ giáo một chút y thuật. Đằng này, mang hảo danh là Diệu Thủ Thần Y, thấy người bề trên mà gọi là tiểu tử, hỏi sao Tôn đại phu ta không cười chứ?
Chữ Hàn Thông vuốt râu, ngờ ngợ nhìn Tôn Quách :
- Tôn đại phu biết Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu à?
- Sao Tôn đại phu ta lại không biết chứ. Ở Kim Lăng phủ, Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu đã từng quỳ mọp đặng xin ta truyền thụ một ít y thuật. Hai người đó xem ra đáng mặt hơn lão nhiều.
Tôn Quách dứt lời, Chữ Hàn Thông cười khảy, từ tốn nói :
- Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu đáng mặt hơn lão ư?
- Chẳng lẽ hai người đó lại không bằng lão?
- Cứ cho là Tôn đại phu nhìn đúng vậy. Nhưng lão cho Tôn đại phu biết một Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu chỉ mới được lão phu đây truyền cho mỗi phần thượng của y thuật mà thôi, thế mà đã thành đại phu rồi đó.
Tôn Quách hơi sửng sốt, bởi câu nói của lão đại phu Chữ Hàn Thông.
Y ngập ngừng rồi hỏi :
- Hê... Bộ lão định bỡn cợt Tôn đại phu ta đó à? Nghe lão nói Tôn đại phu ta chẳng thể nào tin được.
- Tin hay không đó là quyền của Tôn đại phu.
Lời vừa dứt trên miệng Chữ Hàn Thông thì Tôn Quách đập tay xuống bàn.
Rầm!
Chữ Hàn Thông giật mình.
Tôn Quách trừng mắt nhìn lão, gằn giọng nói :
- Kẻ học y thuật thì không được lấy cái danh, cái lợi để hành đạo. Thế mà lão dụng y thuật tạo danh, lợi còn vọng ngôn gạt gẫm đấng

bề trên. Y đức không có, sao còn dám xưng là đại phu chứ?
- Lão phu thiết nghĩ mình chưa làm điều gì tổn hạ đến y đức của một đại phu.
Tôn Quách hừ nhạt, nói :
- Lão đã phạm vào y đức.
Chữ Hàn Thông hất mặt :
- Lão phu phạm lỗi lầm gì mà Tôn đại phu cho là lão phạm vào y đức chứ?
- Tôn đại phu ta nói lão phạm là phạm.
- Vậy Tôn đại phu xin chỉ giáo cho lão lang quê mùa này!
Tôn Quách bước đến đứng đối mặt với Chữ Hàn Thông, vẻ mặt vênh váo ra vẻ kẻ cả :
- Phàm những kẻ hạ thấp người khác chỉ là hạng bất tài. Lão biết điều đó chưa?
- Lão phu chưa hề hạ thấp ai.
- Hừ! Thế lão đã chẳng cho Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu chỉ là những đại phu xoàng xĩnh so với lão. Nhưng hai người kia thì Tôn đại phu ta thấy y thuật của họ rất cao minh, còn lão thì chỉ nghe tiếng mà chẳng thấy gì cả ngoài mấy cái hũ tầm thường đặt trên kệ gỗ kia.
- Nếu Tôn đại phu nói vậy thì Chữ lão phu xin rút lại lời nói của lão.
Tôn Quách trợn mắt :
- Đã nói rồi còn rút lại được hay sao?
- Thế ý Tôn đại phu muốn gì?
Tôn Quách quay mặt nhìn ra cửa trang trọng nói :
- Trên đời này có ba hạng người. Hạng người thứ nhất chưa làm mà đã nói, đó là hạng người hạ đẳng. Hạng người thứ hai vừa nói vừa làm, đó là trung đẳng.
Hạng người thứ ba không nói mà làm đó là thượng đẳng. Hạng người đó chính là Tôn đại phu ta đây.
Tôn Quách quay lại nhìn thẳng mắt Chữ Hàn Thông :
- Còn lão là hạng người nào?
Chữ Hàn Thông ậm ự, rồi buông một tiếng thở dài :
- Lão phu cũng không biết.
- Bản thân mình mà cũng không biết thì còn biết gì nữa chứ?
Tôn Quách gật gù :
- Theo ý của Tôn đại phu ta thì lão chỉ xếp vào hạng người hạ đẳng.
- Lý do gì?
- Lão chỉ có danh mà không có thực. Diệu Thủ Thần Y mà không thực thì y thuật cứu đời, tất cả mọi đại phu trên đời này đều như lão

hết thì ông tô Hoa Đà, Biển Thước của Tôn đại phu thật bẽ mặt với càn khôn vũ trụ.
Tôn Quách vỗ tay, trở bộ xăm xăm bước lại kệ đặt những hũ dược thảo :
- Mấy cái hũ dược thảo tầm thường này làm ra cái hư danh Diệu Thủ Thần Y để phỉnh lừa thiên hạ. Tôn đại phu ta thay mặt tổ sư y thuật Hoa Đà, Biển Thước mà đập bể chúng cho rồi.
Tôn Quách vừa nói vừa tung tay đánh dứ vào một hũ thuốc. Chữ Hàn Thông hốt hoảng thét lớn :
- Khoan đã! Dừng tay!
Tôn Quách quay lại :
- Lão tiếc mấy cái hũ dược thảo tầm thường này à?
- Lão phu không tiếc, nhưng đã làm nghề y thuật thì quý dược thảo như quý sinh mạng mình.
Tôn Quách khoát tay :
- Sai rồi!
- Sai như thế nào?
- Học y thuật là để cứu người. Chính vì thế kẻ hành xử y thuật quý mạng người như chính mạng của mình. Đó là y đạo, y đức mà tổ sư của ta để lại.
Chữ Hàn Thông thở dài :
- Đa tạ sự chỉ giáo của Tôn đại phu!
- Không cần khách sáo! Nếu lão nhận sự chỉ giáo của Tôn đại phu ta thì phải hành sự y thuật không vì cái riêng của minh.
- Từ lúc hành y đạo đến nay lão phu chưa từng đặt cái danh cái lợi để mưu cầu cho bản thân mình. Chính vì thế mới được mọi người ban cho hảo danh Diệu Thủ Thần Y.
- Thế thì tốt, nhưng Tôn đại phu ta vẫn không tin vào bản lĩnh y thuật của lão.
- Ý của Tôn đại phu muốn gì?
- Phàm người hành đạo y thuật phải có thực tài mới khả dĩ làm được.
Tôn Quách gật gù :
- Chữ đại phu có danh là Diệu Thủ Thần Y, tất thiên hạ sẽ đổ xô tới để mong được lão bắt mạch hốt thuốc?
- Lão phu đã từng bắt mạch, hốt thuốc trị bệnh cho bá tánh, những sẽ không trị bệnh cho người võ lâm.
Tôn Quách cau mày :
- Thế nào là người võ lâm và không phải là người võ lâm?
Y chìa mặt tới :
- Lão phân biệt võ lâm với không võ lâm à?

- Ơ...
Tôn Quách nạt nộ :
- Trong y thuật có chương nào phân biệt người võ lâm giang hồ với người không võ lâm không? Tất cả đều là con người, mà kẻ hành đạo phải quý sinh mạng họ.
Tôn Quách tát vào má Chữ Hàn Thông :
- Vậy mà lão khư khư xưng là Diệu Thủ Thần Y. Diệu Thủ Thần Y cái con khỉ. Phàm là đại phu thì phải luôn tâm niệm lương y như từ mẫu. Cái kiểu phân biệt của lão Tôn đại phu ta thấy lão chỉ giống hạng lương y như ác mẫu.
- Ơ... Lão phu có nguyên cớ riêng Tôn Quách thở ra :
- Hở ra một chút là đổ cho có tâm sự riêng, thế còn tâm sự chung của lão thì để đâu?
- Ơ...
Tôn Quách nguýt Chữ Hàn Thông :
- Tôn gia ta không bắt bí lão làm gì nữa. Tạm thời lão tạm gác ý tưởng phân biệt võ lâm hay không võ lâm qua một bên. Gác tâm sự riêng, cũng như tâm sự chung mà nghe Tôn gia nói đây!
- Tôn đại phu chỉ giáo!
Tôn Quách nghiêng đầu nhìn Chữ Hàn Thông :
- Tôn gia xem chừng y thuật của lão chỉ có danh mà chẳng có thực, nên buộc phải thay mặc tổ sư Hoa Đà, Biển Thước khảo chứng lại y thuật của lão.
- Tôn đại phu không tin lão phu à?
- Tin làm sao được? Như Tôn gia đây đã ngoài trăm tuổi mà lão còn nhận không ra. Thấy mà còn không bắt được tuổi thì bịnh không thấy chắc lão đoán bậy bạ hết.
Chữ Hàn Thông thở dài :
- Nếu Tôn gia đã muốn khảo chứng y đạo của lão phu thì lão sẵn sàng để Tôn gia khảo chứng. Tôn gia nói đi, bất cứ một căn bịnh nào lão phu đây cũng đều có thể hốt thuốc trị bệnh được. Chỉ trừ những căn bệnh thuộc về phần số của người đó.
Tôn Quách nheo mày :
- Tôn gia muốn khảo chứng bằng đạo thực dụng chứ không phải bằng lời nói suông.
- Lão phu đồng ý.
Tôn Quách mỉm cười, khinh khỉnh :
- Xem chừng lão rất tự tin?
- Đã hành sự y thuật, không tự tin thì sao làm được chuyện chứ.
- Ai cha. Câu này thì lão lại nói rất đúng y đạo tâm thư. Nghe được

đó. Nghe được đó...
Tôn Quách chắp tay sau lưng, rảo bước ra cửa thảo xá, vỗ tay ba tiếng, rồi nói lớn :
- Đưa người vào!
Bốn gã đại lực khệ nệ khiêng vào hai chiếc cáng. Một chiếc cáng đặt Nghiêm Lệ Hoa đang nằm thiêm thiếp. Chiếc cáng kia là Trình Tú Tú, hai mắt mở to, da mặt vàng ủng như trét nghệ.
Đặt Tú Tú và Nghiêm Lệ Hoa nằm song song với nhau, Tôn Quách mới ra lệnh cho bọn đại lực :
- Các ngươi lui ra!
Chờ cho bống gã đại lực lui hẳn ra bên ngoài, Tôn Quách mới nói với Chữ Hàn Thông :
- Đây là hai con bệnh trầm kha. Mạng của họ đều thập tử nhất sinh. Lão hãy thử bắt mạch hốt thuốc xem. Nếu như không hiểu thì cứ hỏi Tôn gia.
Chữ Hàn Thông vuốt râu. Lão liếc qua Tôn Quách rồi định nhãn vào Tú Tú :
- Vị cô nương này lão phải bắt mạch, còn phu nhân đây thì không cần bắt mạch cũng biết.
Tôn Quách hất mặt :
- Phu nhân đó bịnh gì?
- Tâm bệnh
Tôn Quách gật đầu :
- Lão nhìn mà biết ư?
- Thần khí thể hiện qua dung diện. Dung diện của phu nhân đây lộ rõ tâm bệnh u uẩn.
- Hảo... Xem như lão đoán đúng một phần. Còn vị cô nương này?
Chữ Hàn Thông nghiêm mặt rồi đặt ba ngón chỉ vào mạch khẩu của Tú Tú.
Tôn Quách thoạt điểm một nụ cười mỉm.
Chân diện của Chữ Hàn Thông càng lúc càng ngưng trọng và căng thẳng.
Lão nhíu mày, buột miệng nói :
- Lạ thật!
- Cái gì là lạ?
- Lão phu thấy mạch của vị cô nương đây rất bình ổn, và đập rất tốt, chẳng có biểu hiện gì đang mắc chứng bệnh trầm kha thập tử nhất sinh.
- Nếu không trúng bệnh trầm kha thập tử nhất sinh sao mặt mày của cô ta lại vàng dợt như sắp chết chứ?

Chữ Hàn Thông bắt mạch một lần nữa.
Lão lắc đầu :
- Lạ lùng thật... Lạ lùng thật!
Lão nhìn lên Tôn Quách :
- Tôn gia... Lão phu chưa từng thấy chứng bịnh kỳ quặc như thế này.
- Tôn gia nói rồi, chưa hẳn lão đã là Diệu Thủ Thần Y như thiên hạ đồn đãi mà.
Tôn Quách bước đến bên Diệu Thủ Thần Y :
- Thôi được, bước khảo chứng thứ nhứt xem như qua. Bước thứ hai là thực hành y thuật. Tôn gia sẽ trị cho vị cô nương mặt vàng như mụ La Sát, còn lão thì trị cho vị phu nhân kia. Nếu như Tôn gia thắng thì lão phu phải tuyên thệ trước mặt ta, kể từ bây giờ trở đi không phân biệt người này với người kia mà lấy y đạo làm gốc để hành sự.
- Lão phu...
Tôn Quách cướp lời Chữ Hàn Thông :
- Hê... Đây là tôn chỉ của tổ sư Hoa Đà Biển Thước, nếu như lão khư khư cho cái riêng cái chung thì ta thay mặt sư tổ tước danh hiệu y đạo diệu thủ của lão à.
- Nếu như lão phu thắng?
- Lão thắng được Tôn gia thì xem như lão là sư tổ của ta. Đã là sư tổ thì chẳng khác nào kẻ bề trên, thì lão muốn làm gì cũng được.
Tôn Quách đặt tay lên vai Diệu Thủ Thần Y :
- Tôn gia rất muốn lão thắng kìa. Để minh chứng cho lời Tôn gia nói, Tôn gia tặng lão đôi Kim Trùng để chữa trị cho vị phu nhân đây.
Diệu Thủ Thần Y tròn mắt nhìn Tôn Quách.
Tôn Quách mỉm cười, lấy chiếc tráp đựng đôi kim trùng đặt bên cạnh Nghiêm Lệ Hoa.
Y hất mặt nói :
- Lão thấy Tôn gia thế nào?
- Tôn gia đúng là hậu duệ của Hoa Đà, Biển Thước.
- Lão đã chịu như vậy thì xem như thua Tôn gia rồi chứ? Nào hãy thử lấy lại tâm thức cho vị phu nhân này coi.
- Lão phu phục Tôn gia mà chứng tỏ y thuật của mình.
Lão bế xốc Nghiêm Lệ Hoa đưa vào hậu phòng phía sau thảo trang.
Chữ Hàn Thông vừa đi khuất thì Tôn Quách véo một cái thật đau vào má Tú Tú.
Nàng giải tỏa tịnh công, bật ngồi dậy thét lên :
- Tôn huynh làm gì vậy?
Tôn Quách mỉm cười nói :
- Ta trị bệnh cho nàng.

- Trị bệnh như huynh vài lần thì cái mặt của Tú Tú chẳng còn ra hình ra dáng nữa.
- Với nàng trị như vậy mới hiệu nghiệm.
Tôn Quách vừa nói vừa rút chiếc khăn lụa đã chuẩn bị sẵn lau mặt cho Tú Tú.
Tú Tú mỉm cười để cho y chăm sóc mình. Nàng lí nhí nói :
- Tôn huynh bây giơ mới đúng là thần y.
Tôn Quách lườm nàng :
- Nếu Tôn tiểu gia không phải là thần y thì sao gạt được lão Chữ Hàn Thông? Phàm đã là đại phu thần y thì nhìn bất cứ ai đến với họ đều là những con bịnh trầm kha cả, và chỉ một chút mẹo vặt thôi huynh đã qua mặt lão!
- Huynh thật là giảo hoạt!
- Hê... Sao dám chửi ta giảo hoạt? Mụ La Sát này thật là hồ đồ!
- Chứ muội đâu có bịnh gì mà huynh bắt muội phải giả bịnh?
- Chính cái không có bịnh của nàng mà Chữ đại phu mới như lọt vào mê hồn trận pháp của Tôn Quách, buộc phải xóa lời thề và phục hồi thần thức cho Nghiêm phu nhân.
- Cát đại ca chỉ còn biết lắc đầu bởi sự giảo hoạt của huynh thôi.
- Nàng hết câu để nói rồi sao mà cứ chửi ta là đổ giảo hoạt hả?
Tôn Quách vừa nói vừa toan véo má Tú Tú.
Nàng nhắm mắt lại, nhăn nhó :
- Huynh không còn gì làm sao mà cứ véo muội hả? Muội đã hết bịnh rồi mà.
- Nàng đúng là lẻo mép.
Tôn Quách vừa nói vừa cốc vào trán Tú Tú :
- Nay mai mà nàng còn làm phiền đến Tôn tiểu gia thì ta sẽ bắt nàng biến thành một con bịnh thật đó.

Hồi 41
Ma Hoàn vô giới

Với Hào Bân thì không thể khơi thông nguyên khí để tụ thành kiếm pháp độc tôn của Quỷ môn, nhưng với Đại Chu Thiên thì hoàn toàn khác. Chỉ trong một thời gian ngắn Chu Thiên gần như đã đạt đến cái thần của của Quỷ Kiếm.
Đại Chu Thiên ngồi vận công điều tức ngay trong thư phòng của Hào Bân năm nào. Đỉnh đầu của gã lan tỏa một làn khí trắng nhàn nhạt. Hai mi mắt đang lim dim chợt mở bừng, Chu Thiên bật đứng dậy, hú vang một tiếng lồng lộng.
Tiếng hú của Chu Thiên tiềm ẩn uy lực siêu phàm đến độ gian thư phòng như phải chịu đựng một cơn giông đi qua, run lên bần bật.
Hai con ngươi của Đại Chu Thiên bây giờ đã khác trước, nó tựa như hai hòn than đỏ hoe, toát ra sát khí khủng bố của loài quỷ dữ tìm mồi ban đêm.
Chu Thiên cất tiếng cười vang động cả một vùng. Y vừa cười vừa nói :
- Lưỡng Nghi Âm Dương của ta đã hợp nhất. Rồi đây Chu Thiên này chứ không ai khác chính là người độc tôn thiên hạ, tung hoành võ lâm.
Chu Thiên bước ra khỏi thư phòng, dụng khinh thuật thượng thừa băng lên đại sinh đường. Y xòng xộc bước vào và chạm trán ngay với hai gã Hộ đàn đại đường Quỷ môn.
Hai gã Hộ pháp đại đường ôm quyền xá Chu Thiên :
- Tổng quản có chi sai khiến?
Chu Thiên nhìn hai gã Hộ pháp đại đường Quỷ môn, xẵng giọng nói luôn :
- Kể từ bây giờ, bổn nhân không còn là Đại tổng quản của Quỷ môn mà chính thức là Duy Ngã Độc Tôn Đại Chu Thiên.
Hai gã Hộ pháp đại đường sững sờ bởi câu nói của vị Tổng quản.
Huỳnh y hộ pháp Phó Cổn cau mày nói :
- Quỷ môn chủ nhân đang bế quan luyện kiếm, Tổng quản nói vậy có ý gì?
Chu Thiên cười khảy :
- Làm gì còn có Quỷ chủ nhân. Hào Bân đã chết từ lâu rồi.

Phó Cổn sa sầm mặt :
- Tổng quản nói vậy có ý gì?
- Bổn nhân nói Hào Bân đã chết từ lâu rồi, và hiện tại chỉ có bổn nhân là đáng để các ngươi gọi là chủ nhân thôi.
Phó Cổn thối lại hai bộ, rút binh khí là thanh đại đao thủ thế. Y cáu ghét nói :
- Quỷ môn chưa bao giờ có kẻ đại nghịch như ngươi.
Chu Thiên lắc đầu :
- Chính Hào Bân mới là kẻ đại nghịch. Y ngang nhiên dám xưng hùng chống lại võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Ngươi hiểu diều đó chứ?
- Tổng quản chính là cựu võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên ư?
- Không sai. Giờ thì ngươi còn dám cãi lịnh bổn nhân hay không?
Phó Cổn lưỡng lự :
- Nhưng đây là Quỷ môn và tôn giá cũng đã từ nhiệm rồi mà.
- Giải thích với ngươi bằng lời e rằng ngươi không hiểu ai là kẻ độc tôn võ lâm.
Chu Thiên nói dứt câu liền vũ lộng thanh Huyết kiếm. Một vầng chớp quang đỏ ối khiến Phó Cổn lóa cả mắt, y cảm nhận như có muôn vàn những đạo khí băng hàn xoàn xoạt lia qua khắp thân mình và chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi thần thức đã mất hẳn vào cõi hư vô.
Xích Y hộ pháp Nhâm Thạch đứng ngây người trước cái chết quá đỗi khủng bố của Phó Cổn do tuyệt kĩ kiếm pháp của Đại Chu Thiên gây ra. Nếu trước đây Hạo Bân dùng Quỷ Kiếm còn có thể thấy đạo kiếm quang đỏ rực thì đến lượt Đại Chu Thiên thi triển Quỷ Kiếm, Nhâm Thạch chẳng còn nhận ra chiêu kiếm nào cả ngoài một vùng huyết quang đỏ ối làm cho lóa mắt.
Thân ảnh của Huỳnh y hộ pháp Phó Cổn bị kiếm pháp kì tuyệt của Đại Chu Thiên lóc thành một bộ xương khô mà tay vẫn còn thủ đốc đại đao không chịu buông.
Mồ hôi gần như xuất hạn ướt đẫm trang phục của Nhâm Thạch. Y chỉ bừng tỉnh khi Chu Thiên gọi đến tên.
- Nhâm Thạch.
Nhâm Thạch giật mình nhìn lại Đại Chu Thiên rồi quỳ xuống :
- Minh chủ chỉ giáo.
Chu Thiên cười khảy nói :
- Kiếm của bổn nhân thế nào?
- Tuyệt kiếm vô song.
- Thế ngươi có phục bổn tọa không?
- Nhâm Thạch mãi mãi là nô dịch của chủ nhân!

Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách, tiếng cười của gã như tiếng tru của loài quỷ đói đang khát máu tươi.
Cắt tràng tiếu ngạo đó, Chu Thiên trang trọng nói với Nhâm Thạch :
- Ngay bây giờ ngươi hãy chuẩn bị cho ngày mai đến Đao môn của Trịnh Đáng. Tất cả mọi nhân mã trong Quỷ môn đều phải chịu sự thống lĩnh của bổn tọa.
Ai không phục thì giết!
- Tuân lệnh chủ nhân!
Chu Thiên trở bộ rảo bước trở ra. Y vừa đi vừa nói :
- Bổn tọa lập lại một lần nữa. Bất cứ ai phản lệnh Minh chủ Đại Chu Thiên thì giết chẳng tha. Ngươi nghe rõ chứ?
- Thuộc hạ nghe rõ!
Chu Thiên trở về thư phòng của mình, rồi khởi động cơ quan cửa mật đạo đi xuống thạch thất gian Mẫn Hà Băng. Y nhìn qua ô cửa tò vò nghĩ thầm :
- “Kiếm pháp Quỷ môn sẽ chỉ một mình ta biết dùng mà thôi”.
Chu Thiên nghĩ xong, mở cửa thạch môn thong dong bước vào. Hà Băng đang ngồi tĩnh công nghe tiếng bước chân của Chu thiên mở choàng hai mắt.
Nàng ngây ngô nhìn gã rồi từ từ đứng lên.
Chu Thiên mỉm cười nói :
- Quỷ nữ sẽ đấu với bổn nhân chứ?
Như kẻ vô thức, Hà Băng chộp lấy thanh trường kiếm đặt bên cạnh mình.
Nàng rít lên ken két rồi vung kiếm lao tới Đại Chu Thiên.
Thế kiếm của nàng vô cùng mãnh liệt và tàn khốc, nhưng Chu Thiên đã biết trước thế kiếm kia sẽ công kích vào đâu. Huyết kiếm liền huy động đón thẳng trường kiếm của Hà Băng.
Keng...
Thanh trường kiếm của Hà Băng bật ngược trở lại, cùng lúc một mảng thịt bên má trái nàng rớt ra. Nếu người khác cảm thấy đau đớn thì Hà Băng chẳng cảm nhận được gì cả, mà như phấn khích hơn với nhát kiếm của Chu Thiên.
Cũng như nhát kiếm đầu tiên, thanh trường kiếm bình thời của nàng có thể lóc da xẻ thịt bất cứ ai xâm nhập vào thạch phòng nhưng hiện tại nó như chạm phải một bức tường kiên cố bao bọc quanh Đại Chu Thiên và bật ngược trở lại, cùng với một mảnh thịt rớt ra từ cơ thể nàng.
Cuộc giao thủ giữa Hà Băng và Đại Chu Thiên đúng là cuộc đấu không cân sức, Hà Băng chẳng khác nào một hình nhân biết cử

động để Chu Thiên trui rèn kiếm pháp tàn nhẫn của mình. Khi Hà Băng thi thố hết tất cả kiếm huyết thì cơ thể nàng chẳng còn lớp da bọc nữa mà chỉ còn những lớp thịt đỏ ối.
Thanh trường kiếm vuột khỏi tay Mẫn Hà Băng. Ánh mắt ngây dại của nàng liền có thần trở lại. Hà Băng như cảm nhận được cái đau khủng khiếp thét lên :
- A...
Nàng rũ người xuống sàn đá. Toàn thân run rẩy như người bị phong hàn xâm nhập.
Chu Thiên nhìn hà Băng mỉm cười.
Hà Băng thều thào nói :
- Ôi đau quá... Sao ta lại như thế này?
- Nàng đã dụng Quỷ kiếm giao thủ với bổn nhân.
- Tôi không nhớ gì hết. Đau quá... Hãy giết tôi đi... Tôi xin tôn giá hãy giết tôi đi. Trời ơi... Đau quá. Tôi không chịu nổi nữa!
Hà Băng co rút người lại, cảm giác bỗng như bị nung trong lò thêu khiến nàng gần như muốn ngất lịm.
Hà Băng nghiến răng, cố thều thào van xin Đại Chu Thiên :
- Tôn giá... Xin hãy gia ơn cho Hà Băng.
Chu Thiên nâng đầu Hà Băng :
- Nàng đau lắm phải không?
- Tôn giá... Xin hãy gia ơn... Đau quá... Sao tôi lại như thế này?
- Ta sẽ giúp cho nàng sớm thoát khỏi cảnh đau đớn khủng khiếp này, để không một ai còn luyện được Quỷ kiếm pháp nữa.
Hà Băng gượng hé mắt thều thào nói :
- Tôi xin tôn giá.
Hà Băng nói được bấy nhiêu thì ngất lịm đầu gục xuống tay Chu Thiên.
Chu Thiên nhìn dung diện như hoa tàn nguyệt ố của nàng, không hiểu nghĩ gì mà y chợt buông một tiếng thở dài. Y đặt đầu Hà Băng xuống sàn đá, đứng lên rảo bộ trở ra, khởi động cơ quan đóng thạch môn lại.
Rời mật đạo, Chu Thiên trở lại thư phòng. Y ngồi xuống tràng kỷ, trong tâm của y bỗng như có một khối chì nặng trĩu. Cái chết của Hà Băng khiến cho tâm trạng Chu Thiên chao động bâng khuâng. Y ngỡ như mình vừa mất gì đó rất gần gũi.
Y với tay cầm bầu rượu mở nắp tu ừng ực. Đặt tĩnh rượu xuống bàn, Chu Thiên lảm nhẩm nói :
- Hào Bân, Hà Băng, rồi đến ai? Trịnh Đáng, cuối cùng là Cát Thiên Phong cùng Mãn Đình Phương. Tất cả các người đều đáng chết.

Chu Thiên đứng bật dậy, vung Huyết kiếm chém xả vào tràng kỷ.
Chát...
Tràng kỷ bị xẻ làm đôi. Nhát kiếm đó như đủ để khiến cho Chu Thiên tịnh tâm lại. Y hướng mũi kiếm về phía giá bạch lạp, xả luôn nhát thứ hai. Giá bạch lạp rơi xuống, lửa nhanh chóng bén vào chiếc rèm lụa.
Chu Thiên nhìn lửa cháy lan dần, cười khảy nói :
- Lửa sẽ lan ra cả võ lâm để Chu Thiên ta vĩnh viễn độc tôn thiên hạ.
Lửa càng lúc càng bốc cháy cao hơn, và khi Chu Thiên rảo bộ trở ra thì vách thư phòng đã bùng cháy dữ dội.
Thấy lửa cháy, bọn thuộc hạ Quỷ môn ùn ùn kéo đến. Khi thấy Chu Thiên, bọn thuộc hạ Quỷ môn sững sờ một lúc rồi đồng loạt quỳ mọp xuống.
Chu Thiên gằn giọng nói :
- Lửa sau lưng ta đã cháy, lửa võ lâm cũng sẽ cháy.
Thốt xong câu nói đầy chất giọng khủng bố, Chu Thiên mới rảo bước hướng đến gian đại đường. Y sững bộ khi thấy dáng người nho nhã tôn tạo bằng bộ lam y thư sinh đứng ngay bên ngoài mái hiên tiền sảnh.
Mặc dù trong màn ánh sáng nhập nhoạng từ phía cột lửa khổng lồ hắt ra khó mà nhận ra người đó, nhưng với Chu Thiên, y sao có thể không nhận ra được, bởi cái dáng của người kia mãi tiềm ẩn trong tâm tưởng của y.
Mặt Chu Thiên đanh hẳn lại, bước đến gần Thiên Phong, y cất giọng lạnh lùng nói :
- Ngươi đến tìm ta hay đến tìm Quỷ chủ Quỷ môn?
Thiên Phong định nhãn nhìn sâu vào mắt Đại Chu Thiên :
- Huynh nghĩ Thiên Phong đến Quỷ môn để làm gì? Tìm huynh ư?
Chàng lắc đầu :
- Thiên Phong sẽ tìm huynh tại Nhạn Môn quan, đúng một năm sau. Với lại lúc này, huynh đã rời bỏ giang hồ, gác kiếm bên trời mà quy ẩn.
Chu Thiên cười khảy, nói :
- Thế thì ngươi đến tìm Quỷ chủ Hào Bân?
Thiên Phong lại lắc đầu :
- Thiên Phong không đi tìm một bóng ma vô nghĩa.
Mặt Chu Thiên sa sầm hẳn lại :
- Thế ngươi tìm ai? Tại sao ngươi lại cho rằng Quỷ chủ Hào Bân chỉ còn là một bóng ma vô nghĩa?
- Sự xuất hiện của huynh ở đây.
- Ngươi hiểu rõ về ta đó. Thế ngươi tìm ai nào?

Chu Thiên hỏi xong lại cất tràng cười nắc nẻ. Y cười như điên như dại, mãi một lúc mới cắt tràng tiếu ngạo, nhạt nhẽo nói :
- Ta thừa biết ngươi tìm ai. Mẫn Hà Băng, phu nhân Mai Hoa trang phải không?
- Huynh nói không sai, Thiên Phong đến đây cốt để tìm Mẫn phu nhân.
Chu Thiên nhún vai :
- Ngươi tìm Mẫn Hà Băng cốt hủy bí kiếp kiếm pháp Quỷ môn?
- Chưa hẳn là như vậy. Tại võ đài khảo chứng võ công, Thiên Phong bàng quang trước cái chết của Lữ trang chủ bởi lẽ y đã phạm sai lầm nghiêm trọng trong đời, nhưng với Hà Băng phu nhân thì khác.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài nhìn Chu Thiên, tiếp :
- Có lẽ Thiên Phong đã đến chậm.
- Đúng như vậy, ngươi đã đến chậm.
Chu Thiên trở thanh Huyết kiếm án ngữ vùng thượng đẳng :
- Huyết kiếm đã ở trong tay ta, tất ngươi thừa biết chuyện gì đã xảy ra.
- Huynh đã thụ nạp được kiếm pháp Quỷ môn?
- Không sai.
Cát Thiên Phong lạnh nhạt nói :
- Cát Thiên Phong chúc mừng cho huynh. Hy vọng với thứ kiếm pháp cực kì tàn nhẫn và khủng bố đó, huynh sẽ độc tôn thiên hạ lần thứ hai.
Buông một tiếng thở dài, Thiên Phong phóng tầm mắt nhìn về phía vùng lửa đỏ :
- Tội nghiệp cho Hà Băng! Kết cuộc hôm nay cũng chỉ vì nghiệp quả của nàng quá lớn khi luyện Quỷ kiếm pháp.
Thiên Phong nhìn lại Chu Thiên :
- Huynh có thể học lại bài học máu của Mẫn phu nhân!
Chàng khẽ lắc đầu, toan rảo bước bỏ đi nhưng Chu Thiên đã gọi giật lại :
- Thiên Phong đứng lại.
- Huynh có điều gì chỉ giáo cho Thiên Phong?
Chu Thiên cười khảy :
- Ta vừa thụ giáo kiếm pháp Quỷ môn nên rất muốn biết uy lực của nó như thế nào đối với Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
- Huynh muốn dụng kiếm pháp Quỷ môn khảo chứng võ công của Thiên Phong ngay bây giờ à?
Chu Thiên thản nhiên gật đầu :
- Quả thật ta có ý đó, và thiết nghĩ, với kiêm pháp Quỷ môn chắc chỉ

có một mình ngươi mới đáng mặt đối thủ của Chu Thiên mà thôi.
- Nếu huynh chỉ thị vào kiếm pháp tàn khốc và khủng bố của Quỷ môn để giao thủ với Thiên Phong, e rằng huynh đã lại phạm sai lầm như Lữ Điền và Hào Bân.
- Nói như thế ngươi đã quá tự tin đó. Chẳng lẽ trên thế gian này chẳng có môn công phu nào đáng mặt giao thủ với Ma Hoàn của ngươi ư?
- Thiên Phong không nói như vậy. Kiếm pháp Quỷ môn đáng là công phu thượng thặng, nhưng nếu chỉ dựa vào thứ kiếm pháp đó thôi thì huynh chưa thể thắng được Cát Thiên Phong.
- Ngươi nói ra điều đó càng khiến cho Chu Thiên thêm háo hức muốn được giao thủ với đôi Ma Hoàn lấy lừng của ngươi.
- Thiên Phong đã hẹn huynh một năm sau tại Nhạn Môn quan.
- Tại sao phải chờ đến một năm chứ? Dù ngươi không nói ra thì ta cũng thừa biết ngươi đã định ra được hung thủ tạo huyết án Kim trang đại phủ. Hung thủ đó chính là ta.
Mặt Thiên Phong đanh lại, nghiêm khắc hỏi Chu Thiên :
- Tại sao huynh làm điều đó? Chẳng lẽ với chức vị võ lâm Minh chủ vẫn chưa đáp ứng hết được khát vọng độc bá võ lâm của huynh à?
Chu Thiên nhún vai :
- Ai mà chẳng mơ đến chức vụ võ lâm Minh chủ chứ. Nhưng rất tiếc cái chức vị đó của ta lại do ngươi mà có. Mặc dù ta là võ lâm Minh chủ nhưng trên đầu ta là Cát Thiên Phong, nếu không có ngươi thì Chu Thiên cũng đâu được thiên hạ tâm phục khẩu phục. Thiên Phong... Chu Thiên không muốn bóng ngươi che khuất cả bầu trời võ lâm, và cả ta nữa, và chính vì thế ta phải đi tìm võ công.
- Huynh đi tìm võ công để giao thủ với Cát Thiên Phong?
- Không sai.
- Và huynh tự thị vào kiếm pháp Quỷ môn để hoành bá thiên hạ?
- Kiếm pháp Quỷ môn đáng mặt là một công phu vô địch đấy chứ?
- Huynh đoan chắc như vậy?
Chu Thiên gật đầu.
Thiên Phong nhạt nhẽo nói :
- Thiên Phong đã hẹn với huynh một năm sau tại Nhạn Môn quan. Huynh thừa hiểu cuộc giao thủ tại Nhạn Môn quan sẽ kết thúc như thế nào.
- Ý của ngươi sẽ kết thúc bằng một nấm mồ?
Thiên Phong gật đầu :
- Đúng, từ đây đến cuộc giao thủ kia còn khá nhiều thời gian để huynh luyện Quỷ kiếm pháp của Quỷ môn!

- Ta muốn giao thủ ngay bây giờ.
Thiên Phong lắc đầu :
- Thiên Phong không muốn chiếm lấy tiên cơ của huynh. Nếu huynh nghĩ kiếm pháp Quỷ môn có thể thắng được Thiên Phong là huynh sai rồi.
- Ngươi nói vậy có ý gì?
- Thái công công vốn là một thái giám, do bị ức chế nên chế tác Quỷ kiếm pháp để giải tỏa những ức chế của mình. Chính vì muốn giải tỏa những ức chế của một thái giám mà kiếm pháp của Thái công công vô cùng tàn nhẫn và khủng bố. Tại đây, Thái công công đã dụng Quỷ kiếm pháp của mình giao thủ với Mông Diện Khách. Huynh hãy quay trở lại nhìn cho kỹ Thái công công chết bởi thứ võ công nào.
Miệng thì nói, mắt Thiên Phong nhìn chằm chằm vào tinh nhãn của Đại Chu Thiên.
Chàng khẽ lắc đầu :
- Cho dù huynh đã tụ thành kiếm pháp vô thường quỷ dị của Thái công công, nhưng chỉ với thứ kiếm pháp đó thì vẫn chưa thể giao thủ với Cát Thiên Phong. Huynh hãy nhớ, cái hẹn một năm tại Nhạn Môn quan.
Chàng nói dứt lời, rảo bước bỏ đi, mặc nhiên để lại sự ngơ ngẩn cho Đại Chu Thiên.
Khi Thiên Phong mất dạng rồi, Chu Thiên mới như người bừng tỉnh. Y lắc vai băng mình về hướng cổ mộ. Vừa đến cổ mộ, Chu Thiên gom đồ tẩm liệm bó thành đuốc rồi đánh đá lửa châm vào.
Ánh sáng từ ngọn đuốc nham nhở hắt xuống hố huyệt rọi lên xác Thái công công. Ánh mắt của Chu Thiên nhìn chằm chằm vào yết hầu Thái công công.
Trên yết hầu của Thái công công có một vết thương còn mở miệng thâm xì.
Vết thương kia đúng là do Ma Hoàn tạo ra, chứ không thể có thứ binh khí nào khác.
Chu Thiên sa sầm lẩm nhẩm nói :
- Cũng lại Ma Hoàn!
Y nhíu mày nhìn vết thương trên yết hầu Thái công công :
- Chẳng lẽ Thiên Phong nói ra điều đó là sự thật? Quỷ kiếm pháp cũng không phải là môn võ công đối địch với Ma Hoàn? Mông Diện Khách dụng Ma Hoàn sát tử Thái công công, và Thiên Phong cũng dụng Ma Hoàn. Y chính là truyền nhân tiếp thụ Ma Hoàn của Mông Diện Khách, còn mình là kẻ thụ nạp kiếm pháp của Thái công công.

Chu Thiên lắc đầu :
- Không thể như vậy được. Chu Thiên ơi, tại sao ngươi cứ mãi là chiếc bóng của Cát Thiên Phong? Chu Thiên... ngươi còn một năm để thụ giáo tuyệt công cổ vật Long cốc. Quỷ kiếm pháp không thể làm gì được Cát Thiên Phong, nhưng Chu Thiên không phải là Thái Ất Công.
Lời vừa dứt, trên hai cánh môi dầy, Chu Thiên hú vang một tiếng lồng lộng, rồi vũ lộng Huyết kiếm nhắm xác Thái Ất Công thi triển Quỷ kiếm.
Chu Thiên vừa thi triển Quỷ kiếm pháp vừa thét lồng lộng :
- Ta đã vì lão... vì lão, nhưng thật là vô ích.

Hồi 42
Hoa Sơn chi mộ

Đôi tuấn mã thiên lý long câu trổ nước đại phi như lướt trên mặt đất, nhưng xem chừng hai kỵ sĩ vẫn chưa chịu hãm cước tốc, mà càng ra roi thúc chúng phi nhanh hơn.
Tôn Quách vung roi da quất vào mông ngựa.
Chát!
Y vừa quất roi vừa lầu bầu nói :
- Mi chạy hết nổi rồi à?
Tú Tú lườm Tôn Quách :
- Tôn huynh còn muốn chúng chạy nhanh hơn được nữa sao?
Đôi tuấn mã thở phì phò phả ra làn hơn nóng bỏng. Tú Tú thoạt ghìm cương ngựa. Thấy nàng ghìm cương, Tôn Quách buộc phải hãm cước tốc ngựa của mình lại.
Y quay sang gắt gỏng đáp :
- Sao nàng lại hãm ngựa lại?
- Nếu cứ kiểu cách của huynh thì e rằng chưa đến được Hoa Sơn cặp ngựa này sẽ vỡ tim mà chết. Tôn huynh không nên hấp tấp như vậy!
- Ta chỉ lo cho Nghiêm phu nhân mà thôi!
- Tất nhiên huynh lo thì muội cũng lo vậy. Nhưng chưa hẳn Nghiêm phu nhân đã đến Hoa Sơn!
Tôn Quách trợn mắt :
- Nàng nói sao? Chính nàng suy đoán Nghiêm phu nhân đến Hoa Sơn giờ lại nói ngược lại. Hừ nàng định giở trò gì với ta hử?
- Muội chỉ đoán nhưng chưa hẳn đã đúng!
Tôn Quách hậm hực nói :
- Dù cho Nghiêm phu nhân không đến Hoa Sơn thì Tôn tiểu gia cũng phải đến đó chất vấn lão chưởng môn Hoa Sơn Vạn bá Thành. Nghe Nghiêm phu nhân kể mà tiểu gia không sao nhịn được. Vạn bá Thành đã là một chưởng môn nhân một phái lớn như Hoa Sơn thì phải biết đạo làm người, chứ cớ đâu lại giở thói thú vật đối với cả sư muội mình!
Tôn Quách nói hết lời lại ra roi đánh vào mông ngựa. Con tuấn mã lồng lên, trổ nước đại phi nhanh trên quan lộ. Tất nhiên Tú Tú đâu

thể để bị bỏ rơi, đành phải thúc vào hông ngựa bám theo Tôn Quách. Hai người cúi rạp mình trên lưng tuấn mã mà phi như gió hốt. Bóng Hoa Sơn hiện ra trước mặt Tôn Quách và Tú Tú, khiến cho họ càng nôn nao hơn.
Khi Tôn Quách và Tú Tú đến tới chân Hoa Sơn thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau phía trên tổng đàn Hoa Sơn.
Tôn Quách nhìn Tú Tú :
- Đích thị Nghiêm phu nhân đã đến đây rồi!
Rời lưng tuấn mã, Tôn Quách trổ Miêu hành cước băng theo con đường tam cấp dẫn lên tổng đàn Hoa Sơn phái. Tú Tú vội vã theo y luông miệng réo :
- Tôn huynh! Chờ muội với!
Trên tổng đàn Hoa Sơn, trước gian đại sảnh hội quán, Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành khoanh tay trước ngực thị sát cuộc giao đấu giữa Nghiêm Lệ Hoa và bốn cao thủ Hoa Sơn phái.
Trở lại Nghiêm Lệ Hoa, sau khi được Diệu thủ thần y Chữ Hàn Thông dụng đôi kim trùng phục hồi thần thức, liền sực tỉnh, nhớ lại tất cả những ký ức u uất mà không dằn được lòng căm phẫn tột cùng đối với Vạn Bá Thành nên lén rời bỏ Hoàng thạch cương đến Hoa Sơn. Sự xuất hiện của Nghiêm Lệ Hoa buộc Vạn Bá Thành phải đoán biết việc gì sẽ xảy đến.
Lão không để cho Lệ Hoa thóa mạ mình, liền hạ lệnh cho Tứ tướng Hoa Sơn hợp sức bắt Nghiêm Lệ Hoa.
Nghiêm Lệ Hoa vốn xuất thân từ phái Hoa Sơn, do đó kiếm pháp của nàng đâu lạ lùng gì đối với lão chưởng môn lòng lang dạ sói.
Tứ tướng Hoa Sơn vốn đã được lệnh Vạn Bá Thành chỉ bắt Lệ Hoa mà không được làm tổn thương, nên chỉ đánh cầm chừng, bức ép đối phương mà thôi, trong khi đó Lệ Hoa lại đổ sự căm phẫn vào những chiêu kiếm liều thân quyết tử, chính vì thế mà cuộc đấu giữa Lệ Hoa và Tứ tướng Hoa Sơn biến thành một hoạt cảnh náo nhiệt bất phân.
Mặc dù trận giao thủ bất phân kẻ thắng người bại, nhưng nếu quan sát kỹ thì thấy Lệ Hoa không ngừng bị các vị tướng Hoa Sơn dồn vào thế bị động. Cho dù những thế kiếm của nàng vô cùng công mãnh và uy dũng.
Lệ Hoa thét lên :
- Lệ Hoa liều mạng với các người!
Cùng với lời nói đó, thanh trường kiếm trong tay Lệ Hoa run lên tạo ra những bông hoa kiếm chụp tới bốn gã tướng pháp Hộ đàn Hoa Sơn. Chiêu kiếm này Lệ Hoa đã có chủ định liều thân, không màng

đến sự sống nữa.
Khi nàng vừa xuất thủ phát chiêu kiếm thì Vạn Bá Thành đã lên tiếng hạ lệnh :
- Triển kiếm!
Mệnh lệnh của Vạn Bá Thành ban phát, Tứ tướng Hoa Sơn đồng loạt hành động. Ba người biến chiêu hợp ba thanh kiếm thành thế chân vạc đỡ thẳng vào lưỡi trường kiếm của Nghiêm Lệ Hoa.
Keng!
Thanh trường kiếm của Lệ Hoa vừa chạm vào ba thanh kiếm hình chân vạc thì bị ghìm cứng lại đồng thời thanh kiếm thứ tư vung lên chém bổ xuống.
Keng...
Những tia lửa bắn tung tóe, thanh trường kiếm của Lệ Hoa gãy ngang và đốc kiếm cũng tuột khỏi tay của nàng.
Vạn Bá Thành mỉm cười phát tiếp mệnh lệnh :
- Truy nhân!
Tứ tướng Hoa Sơn đồng loạt hành động. Cả bốn người đều vươn bốn ngọn trảo chộp tới tứ chi của Lệ Hoa. Chỉ cần những chiêu trảo kia bắt được vào tứ chi của nàng thì xem như Lệ Hoa hoàn toàn bị khống chế. Mặc dù đã có tâm ý liều thân với Hoa Sơn phái để gột rửa những sự ô nhục, nhưng Lệ Hoa đâu phải là địch thủ của Tứ tướng Hoa Sơn, nên trước những ngọn trảo thần kỳ kia nàng không khỏi lúng túng.
Khi bốn ngọn trảo công gần như đã bắt được Lệ Hoa thì Tôn Quách với thuật Miêu hành cước cắt một đường vòng cung nhập cuộc. Sự xuất hiện bất ngờ của Tôn Quách khiến cho Tứ tướng Hoa Sơn không sao trở tay kịp, vì họ bận thực hiện mệnh lệnh của Vạn Bá Thành.
Bộp... bộp... bộp... Bộp...
Cả bốn gã Tứ tướng Hoa Sơn hứng trọn bốn tuyệt kỹ Miêu chưởng của Tôn Quách để lại những dấu tích trên mặt. Hứng những thế Miêu chưởng thần kỳ đó Tứ tướng Hoa Sơn đồng loạt thối lui lại ba bộ, đưa tay ôm mặt.
Tôn Quách chỉ Tứ tướng Hoa Sơn :
- Bốn con chuột thúi kia dám hỗn với Nghiêm phu nhân à?
Tôn Quách quay sang hỏi Nghiêm Lệ Hoa :
- Phu nhân có sao không?
Lệ Hoa nhìn Tôn Quách :
- Đa tạ thiếu hiệp, Lệ Hoa không sao, nhưng tôi đã làm phiền đến người!

- Ấy phu nhân đừng nói vậy, Tôn Quách hổ thẹn với Cát đại ca!
Tứ tướng Hoa Sơn bấy giờ mới định thần. Cả bốn đóng đinh vào Tôn Quách.
Một người gằn giọng nói :
- Tiểu tử dám đánh lén Tứ tướng Hộ đàn Hoa Sơn?
Tôn Quách nạt ngang :
- Đánh lén cái con khỉ. Bốn con chuột thúi các người đáng ra phải bị bổn Minh chủ trừng phạt nặng hơn mới đúng. Bốn người mà liên thủ hợp lực đối phó với một phu nhân chân yếu tay mềm.
Tôn Quách dấn lên một bộ :
- Các người thấy bổn Minh chủ đã không quỳ bái mà còn khệnh khạng cái mặt ra đứng nhìn nữa. Quỷ chủ Quỷ môn còn phải nhường chức vị Minh chủ cho tiểu gia, nếu như tiểu gia không có lòng quảng đại thì bốn người các người đã sớm chầu diêm chúa rồi!
Tôn Quách khoát tay :
- Các người lui ra để tiểu gia nói chuyện với lão già chưởng môn ôn dịch kia!
Tứ tướng Hoa Sơn còn đang lưỡng lực thì Vạn Bá Thành đã hạ lệnh :
- Các người lui ra đi!
- Tuân lệnh chủ nhân!
Tứ tướng Hoa Sơn tháo bộ lui về trước đại sảnh hội quán Hoa Sơn.
Vạn Bá Thành nhìn Tôn Quách bằng hai mắt nảy lửa, nhưng khi lên tiếng thì lại từ tốn ôn nhu :
- Hôm nay là chuyện riêng của Hoa Sơn phái, sao tiểu huynh đệ lại xen vào?
Tôn Quách nghe Vạn Bá Thành gọi mình là tiểu huynh đệ, liền khoát tay như đuổi một bầy ruồi nhặng chực bâu vào gã :
- Hê hê tiểu gia không phải là tiểu huynh đệ với hạng người ôn dịch như lão đâu nghe!
Mặt Vạn Bá Thành đanh hẳn lại. Đôi mắt chảy xệ xuống biểu hiện sự bất nhẫn.
Tôn Quách thấy bộ mặt của Vạn Bá Thành dè bỉu nói :
- Lão ôn dịch đừng làm bộ mặt đó, khó coi lắm. Tiểu gia cho lão biết, tiểu gia đến Hoa Sơn lần này trong tư cách tân võ lâm Minh chủ!
Bá Thành giả lả cười, ôm quyền xá Tôn Quách nói :
- Hoa Sơn vô cùng hạnh ngộ khi được tân Minh chủ quá vãng. Lão phu đường đột không biết đành thất lễ với Minh chủ!
- Nói vậy tạm nghe được. Thế lão chưởng môn có biết nguyên cớ nào mà bổn Minh chủ lặn lội đến đây không?

Bá Thành từ tốn đáp lời Tôn Quách :
- Lão phu mong được Minh chủ chỉ giáo!
Tôn Quách hừ nhạt rồi nói :
- Lão không biết hay giả vờ không biết? Nói cho lão biết, chính bổn Minh chủ đã giúp Nghiêm phu nhân phục hồi thần thức để đến đây vấn tội lão đó!
Tôn Quách khoanh tay ra vẻ thượng trưởng rồi nói :
- Đã làm người thì trước hết phải giữ đạo nghĩa làm người. Đằng này lão đường đường là một chưởng môn nhân lại hành sự chẳng có chút nhân tính. Theo lão thì một người không có nhân tính thì phải xử như thế nào? Chặt đầu, phanh thây hay lăng trì, tất cả những hình phạt đó đều đáng dành cho lão ôn dịch. Nhưng nể tình lão đã có thời làm sư huynh của Nghiêm tẩu tẩu, bổn Minh chủ cho lão được quyền phán xét mình!
Vạn Bá Thành cau mặt, nhìn Tôn Quách :
- Nghe Minh chủ chỉ giáo, lão phu vô cùng hối hận vì những gì mình đã làm.
Tôn Quách gật đầu :
- Ân hận là tốt rồi!
Hoa Sơn chưởng môn buông một tiếng thở dài, dấn đến ba bộ, rút ngắn khoảng cách giữa lão và Tôn Quách.
Lão tỏ vẻ đăm chiêu rồi nói :
- Tại tổng đàn võ lâm, lão được chứng kiến thần công tuyệt thế của Minh chủ, trong lòng vô cùng thán phục. Nay Minh chủ thân hành đến Hoa Sơn phán xét công đạo, việc làm của Minh chủ càng khiến lão khâm phục hơn!
Tôn Quách gật gù :
- Lão nghĩ như thế cũng tốt. Vậy lão sẽ xử mình như thế nào nói cho ta biết đi!
Bá Thành vuốt râu :
- Lão nghe Minh chủ nói nghĩ phải tự xử lấy mình để giữ đạo chính khí trên giang hồ!
- Thế thì tốt!
- Theo cách xử của lão phu là... là thay Minh chủ để giữ công đạo giang hồ!
Tôn Quách còn chưa hiểu câu nói của Vạn Bá Thành thì đã thấy muôn vạn bông hoa kiếm chụp tới tập kích mình. Kiếm quang chưa đến mà Tôn Quách đã cảm nhận sát kiếm chi chít phong tỏa ba mươi sáu huyệt đạo của mình.
Vốn Bá Thành đã có chủ định từ trước, nên lời vừa dứt đã xuất thủ

tuyệt kiếm Hoa Sơn kiếm pháp tạo thành muôn vạn kiếm sát tử tập kích Tôn Quách với chủ định triệt hạ đối phương chỉ trong một chiêu.
Đột nhiên thấy những hoa kiếm xuất thủ tập kích mình, Tôn Quách buột miệng thốt :
- Lão tự xử cái gì mà kỳ cục vậy?
Miệng thì nói song thủ Tôn Quách liên tục phóng ra những đạo Kim Cang chỉ, tuyệt công của kỳ tài Thần cái Trình Tử Quang truyền thụ mà chẳng né tránh những bông hoa kiếm của Vạn Bá Thành.
Chát! Chát! Chát!
Ba đạo Kim cang của Tôn Quách công trực diện vào những hoa kiếm của Vạn Bá Thành, phát ra những âm thanh chan chát khô khốc, cùng với những âm thanh đó, những bông hoa kiếm thoạt tan biến vào hư vô.
Chủ động tấn công Tôn Quách với chủ định sát tử đối phương ngay từ chiêu kiếm đầu tiên, nhưng khi bị phản kích Vạn Bá Thành lại rơi vào tình huống bị động. Hoa Sơn kiếm pháp của lão như bị chạm vào một bức tường chỉ khí, không sao thi thố được hết những tuyệt kỹ của bổn môn, chính vì vậy lão chưởng môn Hoa Sơn không khỏi bối rối vội thu hồi kiếm pháp.
Thanh trường kiếm của lão vừa mới thu về, chưa kịp chuyển biến qua thế thủ thì mắt đã hoa bởi những bóng chưởng ảnh vồ tới.
Bốp!
Má phải của Vạn Bá Thành hứng trọn một chưởng của Tôn Quách khiến đầu lão vang những tiếng u u và mắt nảy đom đóm. Vạn Bá Thành phải thối lùi hai bộ mà vẫn không sao giữ được thăng bằng.
Lão còn chưa kịp định thần định trí thì đã liên tục hứng thêm một lúc ba cái tát nảy lửa.
Bốp! Bốp! Bốp!
Đến lúc này thì lão không thể đứng vững được mà ngã ngửa về sau, buông cả trường kiếm đưa tay ôm mặt.
Thấy chưởng môn thất thế, Tứ tướng Hộ đàn Hoa Sơn đồng loạt xông vào, cả bốn người chưa kịp nhập cuộc thì có tiếng chim rúc trên cao.
Từ trên không trung, con hỏa điểu lao xuống. Nó giang rộng hai cánh lướt xoạt qua trước mặt bốn gã tướng pháp hộ đường Hoa Sơn phái. Cánh của hỏa điểu ví như lưỡi bảo đao sắc bén lia ngang yết hầu bốn người chỉ trong một thế bay nhanh như gió lốc.
Bốn tiếng rú cất lên lồng lộng, Tứ tướng Hộ đàn Hoa Sơn ôm lấy yết hầu thối lùi cho đến khi ngã ngửa xuống đất, giãy đành đạch, rồi nảy ngược người lên cho hồn thoát khỏi xác.

Cái chết của Tứ tướng Hoa Sơn khiến cho Vạn Bá Thành càng rúng động, hồn siêu phách lạc. Cánh hỏa điểu đảo một vòng trên không trung và khi Tú Tú xuất hiện nó mới nhẹ nhàng đáp xuống cánh tay nàng.
Tú Tú vừa bước đến bên Tôn Quách thì đã bị gã cau có, gắt gỏng nạt :
- Ả la sát, người không nhẹ tay được à? Bộ giết người là hay lắm sao?
Tôn Quách lườm Tú Tú, trong khi nàng thẹn đỏ mặt vì câu gắt gỏng của y.
Tôn Quách quay sang hỏi Vạn Bá Thành, y cáu gắt rít lên :
- Còn cái lão ôn dịch này nữa! Lão tự xử cái con khỉ gì mà kỳ cục vậy? Đáng ra lão phải quỳ xuống dưới chân Nghiêm đại tẩu dập đầu xin tẩu tẩu thứ tội, đằng này lại giở trò định giết bổn Minh chủ?
Vạn Bá Thành gục mặt lí nhí nói :
- Lão phu biết tội của mình!
Tôn Quách hừ nhạt gằn giọng nói :
- Bổn Minh chủ mới chỉ cảnh cáo lão bốn cái bạt tai Miêu chưởng chứ nếu ả la sát này thì đời lão tiêu rồi, biết chưa?
- Lão biết!
Tôn Quách cau mày lườm Vạn Bá Thành :
- Bổn Minh chủ cho lão thêm một cơ hội nữa đấy!
Vạn Bá Thành nhìn lên Tôn Quách :
- Đa tạ Minh chủ!
- Ta không thèm nhận sự đa lễ của lão đâu. Hãy đến mà van xin Nghiêm tẩu tẩu kìa!
Vạn Bá Thành toan đứng lên nhưng Tôn Quách nạt lớn :
- Không được đứng lên mà phải quỳ. Lão quỳ mà lết đến trước mặt Nghiêm tẩu tẩu, có như vậy thì tẩu tẩu mới xúc động tha cho lão chứ. Cũng như ta hồi đó đắc tội với lão nhân gia, phải quỳ mới được tha đó!
Nghe Tôn Quách nói Tú Tú chỉ chực bật cười nhưng nàng kịp nén tràng cười để khỏi làm cho Tôn Quách thẹn mặt với lão chưởng môn Vạn Bá Thành.
Bị Tôn Quách buộc đi quỳ đến xin tội với Nghiêm Lệ Hoa, Vạn Bá Thành không khỏi ê mặt. Sắc diện của lão tím bầm vì thẹn thùng.
Tôn Quách thấy lão lưỡng lự gắt gỏng nói :
- Lão còn chưa chịu xin Nghiêm tẩu tẩu à, hay đợi bổn Minh chủ hạt bút lệnh cho ả la sát thực thi công đạo phanh thây chặt đầu lão chứ?
Vạn Bá Thành buông tiếng thở dài, rồi quỳ xuống lê đến trước mặt

Nghiêm Lệ Hoa.
Lão gượng nói :
- Lệ Hoa tha tội cho sư huynh!
Nhìn Vạn Bá Thành nghe lão nói mà mặt hoa của nàng đanh lại. Sự phẫn nộ càng lúc càng sục sôi dâng trào trong tâm trí và hai bên khóe, Lệ Hoa bặm môi cố nén những xúc cảm vào trong rồi mới ôn tồn nói :
- Một chưởng môn Hoa Sơn lại có thể quỳ dưới chân Lệ Hoa sao?
Nàng cười khảy lắc đầu :
- Hoa Sơn suy tàn rồi, suy tàn rồi. Nó không tồn tại trên chốn võ lâm giang hồ làm chi nữa!
Lệ Hoa cười mà nghe như khóc. Trạng thái khích động của Lệ Hoa khiến ngay cả Tôn Quách là người bàng quang cũng não lòng oán than.
Tôn Quách bực tức nói :
- Lão ôn dịch thấy chưa? Lão đường đường là một chưởng môn nhân đáng lý phải làm cho Hoa Sơn phái phát dương quang đại với các bang phái khác, đằng này... hừ...
Tôn Quách bất nhẫn xỉa ngón tay vào trán Vạn Bá Thành :
- Tiểu gia nhìn mặt lão thấy ghét quá hà. Nếu tiểu gia là thiên lôi thì cho lão một búa đi đời rồi!
Tôn Quách nhìn qua Nghiêm Lệ Hoa từ tốn nói :
- Tẩu tẩu định xử lý lão như thế nào?
Lệ Hoa buông một tiếng thở dài :
- Kể từ bây giờ lão đừng cho ta thấy mặt nữa, và đừng cho ta nghe đến Hoa Sơn phái. Nơi nào có Hoa Sơn phái thì nơi đó sẽ biến thành thảm trạng máu chảy đầu rơi!
Nàng bặm môi cố dằn những nỗi căm phẫn vào bên trong, nghiêm trang nói tiếp :
- Hôm này Nghiêm Lệ Hoa cùng với những bằng hữu đại nhân đại nghĩa cho lão một cơ hội bảo tồn tính mạng vì nghĩ đến quãng thời gian Lệ Hoa đã từng là môn hạ Hoa Sơn. Lão hãy đi đi!
Vạn Bá Thành nhìn lên nàng :
- Sư huynh...
Lệ Hoa hét lên :
- Im!
Nàng nhìn lão đăm đăm :
- Nếu như lão còn thốt ra hai tiếng sư huynh với ta thì mạng của lão không tồn tại!
Tôn Quách xen vào :

- Lão nghe rồi chứ? Tẩu tẩu đã cho lão đi thì mau chạy đi, còn nói nhăng nói cuội nữa làm gì?
Tôn Quách hất mặt :
- Đi đi!
Vạn Bá Thành từ từ đứng lên rồi nhanh chân trổ khinh công băng đi!
Nghiêm Lệ Hoa thở dài ảo não nhìn về phía đại diện Hoa Sơn, hai dòng lệ bất giác lại tuôn trào.
Tôn Quách nhỏ giọng từ tốn nói :
- Tỷ tỷ khóc cho Hoa Sơn phái, khóc cho những bậc tiền nhân đã dựng nên Hoa Sơn, nay Hoa Sơn phải nhận kết cục diệt vong đau lòng.
- Tỷ tỷ có thể thay lão ôn dịch dựng lại Hoa Sơn mà!
Lệ Hoa lắc đầu :
- Không! Tỷ tỷ không bao giờ là người của Hoa Sơn phái. Hoa Sơn đối với Lệ Hoa chỉ là cơn ác mộng trong đời, và khi nào nó mất đi thì tỷ tỷ mới thoát khỏi cơn ác mộng đó.
Lệ Hoa nói xong tiến thẳng vào đại đường Hoa Sơn. Nàng bước đến trước bàn thời các vị tiền nhân Hoa Sơn phái đốt một nén nhang khấn thầm.
Nàng khấn xong trở bước ra ngoài đại đường Hoa Sơn, Lệ Hoa nói với Tôn Quách :
- Những gì đối với Hoa Sơn tỷ tỷ đã làm tất cả rồi. Và cái việc sau cùng là lập cho Hoa Sơn một tấm bia mộ!
Tôn Quách ngớ ngẩn hỏi :
- Đệ không hiểu ý của tỷ tỷ!
- Đệ sẽ hiểu ngay thôi!
Tôn Quách định hỏi lại thì Lệ Hoa đã quay vào đại đường phóng hỏa đốt, nàng trở ra nhìn Tôn Quách :
- Bây giờ thì đệ đã hiểu rồi chứ?
Ba người rời tổng đàn Hoa Sơn phái, quay trở xuống. Đi đến cuối con đường mòn tam cấp thì trên đỉnh Hoa Sơn giờ ví như miệng ngọn hỏa diệm sơn vừa bừng tỉnh.
Lệ Hoa dừng bước nhìn lên rồi dựng một tấm bia đá, dùng kiếm khắc dòng chữ: Hoa Sơn chi mộ!

Hồi 43
Tiểu nhân ma đạo

Một ngọn gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào thư phòng của Mãn Đình Phương thổi tắt ngọn bạch lạp. Bóng đêm nhanh chóng trùm lên tất cả. Mãn Đình Phương vén rèm bước xuống thềm cửa. Nàng định đánh đá lửa thắp lại giá bạch lạp thì cảm nhận có ai đó đã ở trong thư phòng của mình.
Đình Phương nghiêm giọng hỏi :
- Tôn giá là ai?
Câu hỏi vừa thoát ra khỏi miệng thì một lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép đã xuất hiện, áp vào chiếc cổ trắng ngần của nàng.
- Phu nhân đừng vọng động mà thiệt thân!
- Vạn chưởng môn đó à?
- Chính là lão phu!
- Tại sao chưởng môn phải làm vậy? Đường đường là một chưởng môn đáng lý ra phải đàng hoàng vào cửa trước, sao lại có hành tung bất minh chứ?
- Lão phu có cớ của lão phu! Gã tiểu tử tân Minh chủ đã đến Hoa Sơn cùng với Nghiêm Lệ Hoa!
Đình Phương cướp lời Vạn Bá Thành :
- Và chưởng môn chẳng còn đất dung thân nên nửa đêm đột nhập vào thư phòng của Đình Phương?
- Lão phu quá vãng phu nhân trong tình cảnh này vì nguyên cớ riêng!
- Chưởng môn không nghĩ đột nhập thư phòng của Đình Phương là hồ đồ sao?
Và càng hồ đồ hơn khi chưởng môn lại khống chế Đình Phương. Thật ra ý chưởng môn muốn gì?
Đình Phương vừa nói vừa đẩy lưỡi kiếm ra xa.
Vạn Bá Thành nghiêm giọng nói :
- Lão phu muốn cổ vật Long cốc!
Chưởng môn không nói ra, Đình Phương cũng hiểu chưởng môn muốn gì!
Nàng nói xong đánh đá lửa châm lại giá bạch lạp. Gian phòng bừng sáng trở lại, Đình Phương nhìn Vạn Bá Thành :
- Xem chừng Vạn chưởng môn đã gặp chuyện không vui nên thần

sắc quá hốc hác!
Quả thật lão phu đang gặp chuyện bất trắc. Lão phu chẳng giấu phu nhân làm gì!
Vạn Bá Thành buông tiếng thở dài :
- Chỉ cần phu nhân cho lão phu mượn cổ vật Long cốc khảo cứu tuyệt công hòng có thể...
Đình Phương cướp lời Vạn Bá Thành :
- Vạn chưởng môn có thể trở thành Minh chủ?
- Nếu như lão phu trở thành Minh chủ thì không bao giờ quên phu nhân!
Đình Phương quay trở lại tràng kỷ bắt chân chữ ngũ nhìn Vạn Bá Thành :
- Nếu như chưởng môn không đường đột xâm nhập vào thư phòng của Đình Phương mà chọn cơ hội nào khác thổ lộ ra ý này thì biết đâu sẽ đặng cơ hội có được cổ vật Long cốc. Nhưng rất tiếc chưởng môn đã vào rồi thì e chẳng có cơ hội đó!
Mặt Vạn Bá Thành nhíu lại :
- Tại sao không được cơ hội đó chứ? Phu nhân sẽ không cho lão phu mượn cổ vật ư?
- Cổ vật Long cốc đối với Đình Phương chỉ như một khối đá vô tri vô giác chẳng có giá trị gì, nhưng rất tiếc chính vì cổ vật đó mà chung quanh Đình Phương không thiếu người nhòm ngó. Thậm chí đến ngay cả ban đêm mà Đình Phương vẫn không màng đóng cửa sổ, bởi thừa biết sẽ không có người nào dám đường đột xâm nhập vào đây một khi chưa có phép của Đình Phương!
- Nhưng hiện tại lão phu đã vào đây rồi!
- Chưởng môn đã vào tất sẽ có người vào!
Nàng vừa dứt lời thì từ ngoài cửa sổ một người phi thân vào. Người đó chính là Bắc Thần Đông Lĩnh.
- Phu nhân nói rất đúng. Nếu Vạn chưởng môn đã vào thư phòng bức ép phu nhân giao cổ vật Long cốc thì lão Đông Lĩnh cũng phải vào để bảo vệ phu nhân cùng cổ vật Long cốc!
Vạn Bá Thành đanh mặt nhìn Đông Lĩnh :
- Lão tự xưng là đại hiệp nhưng cũng cùng một giuộc như Vạn mỗ mà thôi!
Đình Phương nhìn hai người mỉm cười :
Bắc Thần Đông Lĩnh nhún vai nói :
- Bởi vì Đông lão phu là đại hiệp nên không thể khoanh tay bàng quang tọa thị mặc nhiên để cho lũ tiểu nhân khuynh đảo giang hồ, nửa đêm dụng hành tung mờ ám xâm nhập vào thư phòng của nữ

nhân.
Vạn Bá Thành hậm hực nói :
- Lão phu vào đây cũng chỉ vì Cổ vật Long cốc chứ chẳng có tốt lành hơn Vạn mỗ!
Đông Lĩnh dè bỉu nói :
- Lão phu không cần nhiều lời với hạng tiểu nhân bỉ ổi như người!
Đông Lĩnh quay sang Đình Phương :
- Phu nhân có thể để lão đuổi gã tiểu nhân nửa đêm đến kinh động ngọc thể chứ?
- Đông đại hiệp cứ tự nhiên làm theo ý của mình!
Bắc Thần Đông Lĩnh ôm quyền xá Mãn Đình Phương. Lão vừa xá vừa khách sáo nói :
- Đa tạ phu nhân!
Bắc Thần Đông Lĩnh nhìn lại Vạn Bá Thành :
- Lão phu đã được phép của Mãn phu nhân đuổi kẻ bỉ ổi ra ngoài!
Vạn Bá Thành hằn học nói :
- Người có bản lĩnh gì cứ thi thố ra đi!
Miệng thì nói tay thủ kiếm đã vung lên, tạo ra ba bông hoa kiếm ảnh cắt thành hình chữ phẩm chia thành ba hướng tấn công vào vùng thượng, hạ trung của Bắc Thần Đông Lĩnh tập kích, với chiêu thức bất ngờ này Vạn Bá Thành muốn chiếm ngay thế thượng phong.
Bắc Thần Đông Lĩnh không hề né tránh, cũng chẳng nao núng. Lão vừa thấy ba bông hoa kiếm đặc trưng kiếm pháp của Hoa Sơn phái, liền trụ bộ cười khảy nói :
- Kiếm pháp của Hoa Sơn phái do người thi thố đâu còn uy lực như xưa nữa!
Cùng với lời nói đó Bắc Thần Đông Lĩnh lắc vai lạng người lách qua bóng ảnh kiếm của Vạn Bá Thành. Bộ pháp của lão thật bình thản nhưng lại vô cùng đắc dụng, vừa tránh được kiếm ảnh vừa áp sát đối phương.
Chiếc đao trủy thủ dài độ một tấc xuất hiện ngay trên tay Bắc Thần Đông Lĩnh, đâm bổ tới vùng hạ đẳng của đối phương. Thế chiêu công này của Bắc Thần Đông Lĩnh quả là một sát chiêu chí tử, buộc Vạn Bá Thành phải hốt hoảng nhảy lùi lại sau ba bộ.
Vạn Bá Thành chưa kịp thu kiếm biến chiêu thì Bắc Thần Đông Lĩnh lại dụng bộ pháp thần kỳ áp sát. Với binh khí vừa ngắn vừa gọn phối hợp cùng bộ pháp biến hóa phi thường, lại giao thủ trong khoảng không chật hẹp, nên lão hoàn toàn chiếm hẳn thượng phong so với Vạn Bá Thành.
Vạn Bá Thành xuất thủ trước nhưng khi Đông Lĩnh phản kích thì lão

lại rơi ngay vào thế bị động không sao biến hóa kiếm pháp được mà chỉ biết né tránh những chiêu công vô cùng hiểm hóc của đối phương.
Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Bắc Thần Đông Lĩnh đã xuất thủ liên hoàn được hai mươi chiêu thức dồn ép Vạn Bá Thành vào thế bị động không ngừng né tránh.
Mồ hôi xuất hạn ướt đầm đìa bộ dạ y của Vạn Bá Thành mà lão không làm sao phản kích không chiêu kiếm nào.
Xoạt!
Ngọn trủy thủ cắt thành một đường dài trên áo dạ hành của Vạn Bá Thành.
Nến như vừa rồi Vạn Bá Thành chỉ chậm hơn một chút có lẽ lục phủ ngũ tạng của lão đã trôi tuột ra ngoài.
Mặt Vạn Bá Thành biến sắc nhợt nhạt trong khi Bắc Thần Đông Lĩnh vẫn thản nhiên như chẳng tốn chút ít nội lực nào. Vạn Bá Thành thối lui hai bộ, lưng áp vào tường, chân tung một cước đá vào chiếc đôn bay tới tập kích vào mặt Đông Lĩnh.
Đông Lĩnh rít lên :
- Đúng là đồ bỉ ổi!
Lão vừa nói vừa vỗ chưởng đánh vào chiếc đôn để nó bay ngược trở lại mặt Vạn Bá Thành đồng thời liên thủ dùng tiểu đao tập kích. Chiếc đôn bay ngược trở lại, Vạn Bá Thành buộc phải dụng kiếm ngáng đỡ.
Chát!
Chiếc đôn bị lưỡi kiếm của Bá Thành đánh bật qua một bên, nhưng ngọn trủy thủ đã đến nơi rồi. Bá Thành hốt hoảng thét lên :
- Đông Lĩnh!
Bá Thành muốn thốt câu xin tha mạng nhưng đã quá muộn. Tiếng Đông Lĩnh vừa mới thốt ra khỏi cửa miệng thì ngọn trủy thủ đã ghim vào vùng đan điền của lão rồi.
Cổ tay Đông Lĩnh lắc khẽ một cái thu hồi ngọn trủy thủ, đồng thời móc luôn cả khối ruột lầy nhầy từ trong bụng đối phương ra ngoài.
Vạn Bá Thành trợn tròn hai mắt nhìn Đông Lĩnh, y lắp bắp nói :
- Người tàn nhẫn quá!
Bá Thành đứng dựa lưng vào tường, buông kiếm rơi xuống đất. Y thở gấp từng hơi để chờ đợi cái chết đến với mình. Một cái chết từ từ và đau đớn. Nếu phải nhận cái chết như Bá Thành, thì đây là một cái chết đau đớn nhất.
Bá Thành lả đi, hai mắt vẫn đóng đinh vào Bắc Thần Đông Lĩnh từ từ khụy dần xuống :

Y thều thào nói :
- Người... không phải... là một đại...
Đầu Bá Thành lật qua một bên hồn lìa khỏi xác. Dửng dưng nhìn xác Bá Thành, lão chùi ngọn trủy thủ vào má Bá Thành rồi quay lại với Mãn Đình Phương từ tốn nói :
- Mãn phu nhân lão phu đã đuổi tên chưởng môn bỉ ổi Vạn Bá Thành đi rồi!
Đình Phương nhìn xác Bá Thành thờ ơ nói :
- Hôm này Đình Phương mới chứng kiến sát thủ của Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp. Với cách giết người như đại hiệp không biết thiên hạ có còn nể trọng người hay không?
- Đối với hạng tiểu nhân thì lão phu phải vận dụng đến sát chiêu như vậy mới đáng tội chúng!
Cánh cửa thư phòng bật ra, cùng với tiếng vỗ tay đôm đốp. Tiếng vỗ tay kia buộc Bắc Thần Đông Lĩnh phải nhìn lại. Công Tôn Hách chấp tay sau lưng bước vào.
- Thủ pháp giết người cũng như cách nói của Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp rất hay... rất hay. Lão Công Tôn này xin lãnh hội!
Đình Phương đứng lên hỏi :
- Công Tôn tiên sinh nói hay là hay ở chỗ nào?
Công Tôn Hách rút thiết phiến phe phẩy nhìn Vạn bá Thành :
- Sát thủ của Bắc Thần đại hiệp khiến cho Vạn chưởng môn chết từ từ, chết trong sự đau đớn cùng cực. Nghĩ đến cái chết của Vạn chưởng môn, Công Tôn Hách cảm thấy xương sống ớn lạnh mà ngại ngùng giao thủ với Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp. Với sát thủ giết người man rợ như vậy, nhưng Bắc Thần Đông Lĩnh vẫn được thiên hạ cho là đại hiệp, thì quả là có cách nói hay, cách sống giả hay, những cái đó của đại hiệp lão Công Tôn khâm phục... khâm phục!
Công Tôn Hách nắm lấy cổ áo của cái xác Vạn bá Thành. Y dí dỏm nói :
- Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp đã đuổi người ra khỏi thư phòng của Mãn phu nhân mà người cứ ngồi lỳ ở đây, như thế là không tốt. Người phải ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ giáo của Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp!
Công Tôn Hách vừa dứt lời bất ngờ quẳng cái xác của Vạn bá Thành qua đầu Đông Lĩnh bay ra ngoài bằng lối cửa sổ. Quẳng xác Vạn Bá Thành, Công Tôn Hách đã có chủ định, nhưng đùm ruột của y lại quết vào cổ Đông Lĩnh mà rơi xuống sàn thư phòng.
Mặt Đông Lĩnh bê bết máu.
Công Tôn Hách giả lả nói :

- Ấy chết, Vạn chưởng môn đi mà vẫn quyến luyến đại hiệp nên mới gửi lại phần dạ tâm của gã!
Nãy giờ nghe Công Tôn Hách nói và bị hứng cả đùm ruột của Vạn Bá Thành, Đông Lĩnh thừa biết người ta khiêu khích mình, lão đã phẫn nộ lại càng phẫn nộ.
Lão chùi vết máu trên mặt, nhìn Công Tôn Hách :
- Từ lâu lão đã nghe tuyệt pháp thiết phiến của dòng họ Công Tôn Mộ Dung, nhân cuộc giao ngộ này lão phải thỉnh giáo!
Công Tôn Hách khoát tay :
- Không, không. Lão Công Tôn rất sợ một cái chết như Vạn Bá Thành. Và lão Công Tôn đường đột đến thư phòng của Mãn phu nhân cũng không hề có dụng ý như Vạn Bá Thành. Nói ra điều đó lão Công Tôn xin đại hiệp đừng nặng tay với lão!
Đông Lĩnh rít lên :
- Công Tôn Hách! Ngươi đừng giả vờ nữa!
Bắc Thần Đông Lĩnh lắc vai dùng bộ pháp di thân thần kỳ áp tới Công Tôn Hách. Vốn đã biết võ công của dòng họ Công Tôn Mộ Dung nức tiếng Giang Tô, Bắc Thần Đông Lĩnh đâu dám xem thường. Lão vừa thi triển bộ pháp thần kỳ áp sát đối phương liền vung ngọn trủy thủ thọc vào đan điền Công Tôn Hách. Bộ pháp của Đông Lĩnh vừa nhanh vừa linh hoạt, lại chính xác cực kỳ.
Nhưng Công Tôn Hách đâu phải là Vạn Bá Thành. Nếu như Vạn Bá Thành dụng kiếm thì binh khí hoàn toàn bất lợi trong cận chiến, nhưng Công Tôn Hách lại dụng thiết phiến, thứ binh khí vô cùng đắc lợi khi phải giao thủ cận chiến.
Mũi trủy thủ chưa kịp đâm tới thì thiết phiến đã tạt ngang hất ra. Đông Lĩnh trở bộ dựng ngược ngọn trủy thủ thốc trở lên. Chiếc thiết phiến xòe ra vỗ xuống.
Chát!
Chiếc thiết phiến của Công Tôn Hách ví như chiếc búa tạ năm trăm cân vỗ thẳng xuống mũi trủy thủ.
Hổ khẩu Bắc Thần Đông Lĩnh buốt nhói, tưởng chừng như các mạch máu đã vỡ tung xổ hết ra bên ngoài. Tay cầm trủy thủ của Đông Lĩnh rũ xuống, chiếc thiết phiến xòe ra, lướt nhanh qua mang tai Bắc Thần Đông Lĩnh.
Mặc dù chỉ là chiếc quạt có vẻ để làm dáng, nhưng khi lâm trận trong tay Công Tôn Hách nó đúng là thứ binh khí cực kỳ lợi hại và vô cùng biến hóa. Khi chiếc quạt lướt qua mang tai Đông Lĩnh nó hớt luôn lỗ tai của lão.
Lỗ tai Đông Lĩnh rơi ra, Công Tôn Hách khẽ quạt phẩy một cái, đẩy

nó rơi vào đống ruột của Vạn bá Thành.
Đông Lĩnh bị rớt một lỗ tai rát buốt đau đớn nhăn mặt. Trong khi Công Tôn Hách lại giả vờ chặc lưỡi :
- Ấy cha! Thật đắc tội với Đông Lĩnh đại hiệp!
Công Tôn Hách ôm quyền dí dỏm xá Đông Lĩnh :
- Lão Công Tôn vô tình cắt đứt một lỗ tai của đại hiệp, mong đại hiệp miễn thứ, miễn thứ!
Thấy thái độ ngạo mạn của Công Tôn Hách, máu trong kinh mạch của Bắc Thần Đông Lĩnh sôi sùng sục. Nếu có thể được lão đã xẻ da lóc thịt lão Công Tôn nhưng qua cuộc giao thủ vừa rồi, Đông Lĩnh thừa biết mình không phải là đối thủ ngang tài ngang sức với đối phương.
Bắc Thần Đông Lĩnh cố nén nỗi đau và uất ức gắng gượng nói :
- Một lỗ tai của Đông Lĩnh để lại nhưng lại được thỉnh giáo tuyệt kỹ của Công Tôn tiên sinh đã hạnh duyên lắm rồi. Hẹn ngày tái ngộ!
Đông Lĩnh toan trở bộ phi thân ra cửa sổ, nhưng vừa lắc vai thì đại huyệt Thạch môn đã bị mũi thiết phiến điểm tới nhanh hơn một cái chớp mắt.
Công Tôn Hách xuất thủ vừa bất ngờ vừa nhanh ngoài tầm mắt của Bắc Thần Đông Lĩnh. Khi đầu thiết phiến chạm vào đại huyệt Thạch môn, Đông Lĩnh mới kịp phát hiện ra. Lão khụy người xuống thốt lên :
- Ôi!
Toàn thân Đông Lĩnh như có một bầy kiến nhung nhúc bò, tạo cảm giác rát bỏng. Lão run bần bật và co người lại.
Công Tôn Hách xòe thiết phiến phe phẩy :
- Lão Công Tôn chưa cho Đông Lĩnh đại hiệp đi thì người chưa đi được!
Đông Lĩnh gượng nói :
- Lão muốn gì?
- Đại hiệp hỏi Công Tôn à? Nếu lão hỏi thì Công Tôn trả lời. Đại hiệp biết lão Công Tôn thích gì không?
- Lão...
Đông Lĩnh biến sắc khi chạm vào đôi tinh nhãn sáng ngời của Công Tôn Hách.
Công Tôn Hách xòe quạt nhịp vào thiên đỉnh Đông Lĩnh :
- Nếu ta thích thì thích cái mạng của Đông Lĩnh đại hiệp. Cái mạng của Đông Lĩnh đại hiệp mới làm cho Công Tôn Hách này thực sự quan tâm, còn chiếc lỗ tai kia...
Công Tôn Hách lắc đầu :

- Lão Công Tôn không nhận đâu!
- Lão... lão cần gì phải giết ta chứ?
- Tất nhiên lão Công Tôn sẽ không lấy mạng của Đông Lĩnh đại hiệp lúc này rồi. Bởi giết đại hiệp thì đâu còn ai dọn cái đống bầy nhầy của đại hiệp bầy ra chứ?
Lão nhịp quạt tiếp vào đỉnh đầu Đông Lĩnh ôn tồn nói :
- Nếu như đại hiệp muốn sống thì phải dùng hết mớ ruột và cả chiếc lỗ tai này!
Đông Lĩnh biến sắc :
- Lão bắt ta ăn ư?
- Ờ, ăn thì có sao đâu! Hay đại hiệp chê số ruột và chiếc lỗ tai của người?
- Lão...
Công Tôn Hách nheo mày gằn giọng nói :
- Một là đại hiệp ăn, còn như chê thì buộc lão Công Tôn phải dùng đến thủ pháp đoạn mạch để Đông Lĩnh đại hiệp tiếp nhận một cái chết còn đau đớn hơn cả Vạn bá Thành!
- Lão tàn nhẫn quá!
- Chỉ ngang với Đông Lĩnh đại hiệp thôi!
Đông Lĩnh xuất hạn mồ hôi, cảm giác rát bỏng không ngừng gia tăng trong nội thể của lão.
Công Tôn Hách nhịp thiết phiến nói :
- Lão Công Tôn biết lúc này Đông Lĩnh đại hiệp vô cùng khổ sở bởi cảm giác rát bỏng như bị kiến đốt. Đại hiệp nghe lời lão Công Tôn dọn hết phần bầy nhầy này bằng mồm, thì lão Công Tôn sẽ giải tỏa cảm giác đau đớn đó cho đại hiệp. Bằng như không để lâu chút nữa thì từng thớ thịt của đại hiệp sẽ theo nhau rớt ra ngoài. Ở đây có bầy nhầy rồi lại càng bầy nhầy hơn mà lão Công Tôn thì rất sợ sự dơ bẩn!
- Công Tôn tiên sinh buộc ta phải ăn sao?
Công Tôn Hách lạnh nhạt nói :
- Lão Công Tôn không nói hai lời!
Cảm giác rát bỏng càng lúc càng đốt phá bên trong nội thể của Bắc Thần Đông Lĩnh. Gã chỉ muốn hú lên để xoa dịu cảm giác đau đớn đó. Sắc mặt của Đông Lĩnh càng lúc càng nhợt nhạt rồi chuyển dần qua màu tím ngắt.
Lão nghiến răng cố chịu, trong khi Công Tôn Hách bình thản đến ngồi bên cạnh Mãn Đình Phương.
Đông Lĩnh nhìn Công Tôn Hách hai hàm răng nghiến lại phát ra những âm thanh ken két. Lão rùng mình rồi như chẳng thể nào chịu

đựng được sự hành hạ khủng khiếp bởi tuyệt kỹ bế môn đoạn mạch của lão Công Tôn mà cúi xuống ôm lấy số ruột lầy nhầy nhai ngấu nghiến.
Công Tôn Hách ngửa mặt cười sằng sặc. Trong khi Mãn Đình Phương thì nôn thốc nôn tháo.
Công Tôn Hách vừa cười vừa nói :
- Đại hiệp kìa! Đại hiệp giống cẩu hoang! Ha ha ha...

Hồi 44
Đoạn tình

Công Tôn Hách đỡ lấy Đình Phương :
- Phu nhân không sao chứ?
Đình Phương lắc đầu :
- Đình Phương không thể nào ngờ được, một Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp lại coi mạng mình lớn đến độ ăn cả ruột của đồng loại!
Công Tôn Hách mỉm cười :
- Đại hiệp cũng là con người, mà con người thì ai lại không quý mạng mình.
Còn gã Bắc Thần Đông Lĩnh chẳng qua chỉ là một tên ngụy đại hiệp mà thôi!
- Nhưng Đình Phương ngỡ ngàng quá và không bình tâm được khi thấy tận mắt Đông Lĩnh như vậy!
Công Tôn Hách đỡ Đình Phương ngồi lên :
- Gian thư phòng của phu nhân đã được Đông Lĩnh dọn sạch rồi, nhưng tại hạ nghĩ nơi đó đã ô uế, không đáng để chúng ta đàm đạo, do đó mới đưa phu nhân qua gian phòng này!
Đình Phương nhìn Công Tôn Hách :
- Tôn giá cũng rất tinh tường nên mới chọn gian phòng này!
- Phu nhân quá khen!
- Đình Phương không khách sáo đâu, trong tổng đàn võ lâm, đây là thư phòng dành riêng cho Đại Chu Thiên đó!
Nàng chỉ chiếc lư trầm :
- Chỉ có gian phòng này mới có đặng chiếc lư trầm kia. Và chỉ duy nhất có Đại Chu Thiên mới được tận hưởng sự thanh thản của bậc thánh nhân qua mùi hương trầm nghi ngút.
Công Tôn Hách lắc đầu :
- Nếu Đại Chu Thiên hưởng được thì chúng ta cũng có quyền hưởng như y chứ. Công Tôn tại hạ đây không đáng mặt hơn Đại Chu Thiên hữu danh vô thực đó sao?
Công Tôn Hách rời tràng kỷ bước đến chiếc trầm lư, nhón lửa đốt trầm. Mùi trầm từ trong lư bốc lên nghi ngút, nhanh chóng tạo ra làn hương ngào ngạt vào một khung cảnh huyền hoặc nơi chốn thượng giới.

Công Tôn Hách lấy vò Thổ phồn tửu bưng đến lên tràng kỷ rồi ngồi xuống bên cạnh Mãn Đình Phương.
Lão chuốc rượu ra hai cái chén :
- Tại hạ mời phu nhân!
- Đa tạ tôn giá!
Đình Phương đón lấy chén rượu từ tay Công Tôn Hách nhấm một ngụm nhỏ, trong khi lão Công Tôn lại đổ dốc cả chén vào miệng mình. Uống xong chén rượu Công Tôn Hách mới nhìn Đình Phương từ tốn nói :
- Không nói ra chắc phu nhân cũng hiểu mục đích của tư chứ?
- Tôn giá cũng muốn chiếm hữu cổ vật Long cốc?
- Quả thật Công Tôn Hách cũng có ý muốn như vậy. Tại võ đài khảo chứng võ công kỳ rồi, phu nhân từng cho mọi người biết mục đích của mình.
Công Tôn Hách ghé miệng vào tai nàng :
- Giết Cát Thiên Phong!
- Trước đây Đình Phương có ý đó, nhưng kể từ khi Thiên Phong giải huyệt đạo giúp Đình Phương thoát khỏi sự áp chế của Liệt Hỏa Thần Nữ thì đã bỏ ý định đó rồi!
Mặt Công Tôn Hách sa sầm :
- Phu nhân bỏ ý định đó tức là đã phản lại cựu Minh chủ Đại Chu Thiên!
Đình Phương lắc đầu :
- Đình Phương phản lại Đình Phương thì đúng hơn!
Nàng ngẩng lên nhìn Công Tôn Hách :
- Nhưng nếu tôn giá muốn có cổ vật Long cốc thì Đình Phương cũng sẽ trao cho tôn giá!
- Sao... phu nhân đồng ý trao báu vật đó cho ta à?
Đình Phương gật đầu :
- Đình Phương không cần cổ vật Long cốc!
- Ta vô cùng hoan hỷ khi nghe phu nhân thốt ra lời nói vừa rồi!
Lão chuốc rượu ra chén, hả hê bưng chén rượu dốc hết vào miệng. Đặt chén rượu xuống bàn, Công Tôn Hách hỏi Đình Phương :
- Nàng trao cổ vật Long cốc cho ta mà không có điều kiện gì ư?
- Tất nhiên phải có!
- Nàng nói đi, ta sẵn sàng bồi tiếp nàng!
Đình Phương nghiêm mặt nói :
- Đình Phương không biết trong cổ vật Long cốc có gì. Nhưng chắc chắn nó chứa một kỳ tích liên quan đến vận mạng của võ lâm!
- Phu nhân đoán chắc như vậy ư?

Đình Phương gật đầu :
- Nếu cổ vật Long cốc không ẩn giấu kỳ tích liên quan đến vận mệnh võ lâm thì đâu có kiếp nạn đến với Kim trang đại phủ!
- Phu nhân đoán rất đúng. Nếu như trong cổ vật Long cốc có kỳ tích siêu phàm như vậy thì Công Tôn Hách càng muốn chiếm hữu nó.
- Không chỉ riêng một mình tôn giá mà ai cũng muốn chiếm hữu cổ vật Long cốc cho riêng mình. Đình Phương sẵn sàng trao cổ vật Long cốc cho tôn giá với điều kiện.
- Công Tôn Hách hứa sẵn sàng bồi tiếp phu nhân!
- Sau này dù tôn giá có độc tôn thiên hạ bằng kỳ tích trong cổ vật Long cốc thì Đình Phương vẫn là chủ nhân tòa tổng đàn võ lâm này!
Công Tôn Hách nhìn nàng rồi ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của lão nghe thật là thỏa thuê và tràn đầy phấn khích. Cắt tràng cười tiếu ngạo đó, Công Tôn Hách nắm lấy tay Đình Phương :
- Đình Phương! Ta chỉ sợ nàng buộc ta thâu tóm cả trời xanh cho nàng mà thôi, chứ tòa tổng đàn võ lâm này, lão Mộ Dung phủ sẽ thuộc về nàng một khi ta độc chiếm võ lâm Trung nguyên!
- Đình Phương tin vào những gì tôn giá đã nói!
- Ngay bây giờ ta sẽ thực hiện lời nói của mình!
Công Tôn Hách lấy trong thắt lưng ra miếng ngọc bội bóng sắc màu xanh da trời, lão đặt miếng ngọc bội vào tay Đình Phương từ tốn nói :
- Đây là tín phù của Công Tôn Mộ Dung phủ. Người giữ tín phù này là chủ nhân của Mộ Dung phủ, ta trao lại cho nàng để khẳng định những gì ta đã nói!
- Đình Phương chưa giao cổ vật Long cốc cho tôn giá!
Công Tôn Hách mỉm cười khẽ vuốt bàn tay của Đình Phương. Y vừa vuốt ve bàn tay của nàng vừa nói :
- Cổ vật Long cốc chỉ là một báu vật vô tri vô giác, còn nàng mới chính là báu vật có thức có thần!
Lão Công Tôn vừa nói vừa vuốt ve dọc theo cánh tay Đình Phương. Cảm giác lão Công Tôn tạo ra khiến Đình Phương rùng mình, toàn thân nổi gai ốc, nhưng nàng không hề phản kháng, hay rụt tay lại, mà khẽ nhắm mắt để thu nạp cảm giác đó.
Lão Công Tôn mỉm cười tiếp tục di chuyển bàn tay háo hức của mình chui sâu vào cánh tay áo xiêm y của Đình Phương cho đến khi đã có thể cảm nhận được luồng nhiệt hỏa từ cơ thể Đình Phương truyền qua tay lão, Đình Phương nhũn hẳn người khi Công Tôn Hách vòng tay qua vòng tiếu yêu thon mảnh của nàng...
Trong niềm hoan lạc vô tận, Công Tôn Hách khẽ nói vào tai Đình Phương :

- Ta sẽ độc tôn thiên hạ và lấy mạng Cát Thiên Phong đúng theo ý của nàng!
Trong cõi khoái lạc trần tục, Công Tôn Hách và Đình Phương đâu có biết có một đôi mắt đỏ au sáng ngời đang nhìn họ, tất cả hoạt cảnh do Đình Phương và Công Tôn Hách tạo ra đều lọt vào ánh mắt sáng ngời sắc na khủng bố đó.
o O o Tiễn Công Tôn Hách ra cửa sau khi trao cổ vật Long cốc cho lão, Đình Phương quay trở vào tràng kỷ. Trong khi nàng vẫn còn đượm cảm giác bâng khuâng của cuộc giao hoan vừa rồi. Bằng một động tác vô thức thôi thúc, bất giác Đình Phương vuốt ve dọc theo hai bên hông mình như muốn tìm lại cảm giác vừa rồi.
Cạch!
Một tiếng động khẽ, nhưng cũng đủ bắt Đình Phương phải rời bỏ những ý tưởng đang chảy qua trong tạp niệm của mình, nàng quay mặt lại hỏi :
- Tôn giá quay trở lại à?
Câu nói vừa thốt ra cửa miệng, Đình Phương đã há hốc mồm khi kịp nhận ra người gây ra tiếng động không phải là Công Tôn Hách mà là Đại Chu Thiên.
Nàng buột miệng nói tiếp :
- Chu Thiên!
Chu Thiên nhạt nhẽo nói :
- Hiện tại trong tâm ý của nàng ta là gì?
- Ơ thiếp vẫn đợi tướng công?
Chu Thiên cười khảy :
- Nàng đừng rụt rè như thế! Ta biết mình chẳng là gì trong tâm tưởng của nàng cả. Trong ý niệm giao tình của nàng ta biết chỉ có một người thôi, người đó chính là Cát Thiên Phong!
Kéo chiếc đôn Chu Thiên ngồi đối diện với Đình Phương :
- Chắc nàng lạ lẫm lắm khi ta xuất hiện ở đây phải không?
- Đình Phương không ngờ tướng công lại quay trở về tổng đàn võ lâm. Đình Phương ngỡ đâu tướng công đang còn bận trui rèn võ công trong cổ vật Long cốc!
- Đến lúc này thì ta mới bắt đầu luyện!
Chu Thiên ve cằm :
- Nàng yêu Cát Thiên Phong phải không?
Đình Phương bặm môi.
- Cho dù nàng không nói ra ta cũng biết chữ tình của nàng đối với Cát Thiên Phong như thế nào. Chính mắt ta từng chứng kiến cuộc hội diện của nàng với Thiên Phong tại thảo xá. Nàng đã từng muốn

đạt được chữ tình của Thiên Phong mà bán đứng ta cho y!
Đình Phương biến sắc.
Chu Thiên cười khảy :
- Sao? Ta nói đúng chứ? Ta nhớ lúc bấy giờ vào ban đêm, một nữ nhân xuất hiện tiến vào thảo xá của Thiên Phong. Mỹ nữ mang theo mùi xạ hương của phu nhân Mãn Đình Phương!
Y hất mặt :
- Nàng nói tiếp cho ta nghe chứ?
- Chàng đã biết tất cả rồi!
Chu Thiên nhún vai :
- Hận Cát Thiên Phong không đáp ứng tình, nàng buộc phải dựng ra võ đài khảo chứng võ công. Nàng hay thật đó! Nàng cũng chẳng ngần ngại trao thân cho Trịnh Đáng, Hào Bân và cuối cùng là Công Tôn Hách!
Chu Thiên đứng lên :
- Xem ra nàng cũng đáng mặt là một dâm nữ!
- Mặc dù trao thân cho những người đó, nhưng tâm ý của Đình Phương vẫn chỉ có mỗi một mình chàng!
Chu Thiên nạt ngang :
- Hồ đồ! Nàng tưởng ta không biết à? Nàng trao thân cho ba tên súc sinh kia để tìm cảm giác nhục dục nhưng tâm tưởng thì vẫn nghĩ đến Cát Thiên Phong!
Chu Thiên bước tới đặt tay lên vai Đình Phương. Y cảm nhận bờ vai nàng khẽ run rẩy dưới tay của mình.
- Nàng đang sợ hãi bởi những gì Chu Thiên nói ra đều đúng với tâm sự của nàng?
Đình Phương bặm môi khẽ gật đầu.
- Đúng! Đình Phương yêu Cát Thiên Phong từ lâu rồi nhưng tình bất thành, bởi vì Đình Phương là phu nhân của Đại Chu Thiên!
- Ít nhất thì nàng cũng dám nhìn thẳng vào sự thật!
Chu Thiên nắn bờ vai Đình Phương rồi từ từ ấn nàng ngồi xuống tràng kỷ. Y từ tốn nói :
- Ta đã biết được điều đó từ lâu rồi. Nàng yêu Thiên Phong nhưng lại trói buộc ta, chính vì thế mà ôm mộng tương tư người tình. Ta và nàng như hai kẻ đồng sàng dị mộng. Nếu ở bên ta tâm tưởng của nàng vẫn thuộc về Cát Thiên Phong thì trong tâm tưởng của ta cũng chỉ có mỗi một Cát Thiên Phong. Cả hai chúng ta đều nghĩ về Thiên Phong nhưng ý nghĩ khác nhau!
Chu Thiên nâng cằm Mãn Đình Phương :
- Tất cả những gì nàng làm Chu Thiên đều biết và mặc nhiên để cho

nàng hành động!
- Nói như vậy thì Chu Thiên đã biết tất cả?
Chu Thiên thản nhiên gật đầu.
Đình Phương sa sầm mặt nói :
- Thế sao huynh không cản Đình Phương lại?
Chu Thiên cười khảy :
- Sao ta lại cản nàng? Ta và nàng há chẳng phải hai kẻ đồng sàng dị mộng à?
Nàng muốn chữ tình với Thiên Phong muốn tòa tổng đàn võ lâm này, còn Chu Thiên thì muốn thoát khỏi cái bóng của Thiên Phong và độc tôn thiên hạ bằng chính võ công của mình!
Chu Thiên vuốt má Đình Phương :
- Ta mặc nhiên không màng đến từng động thái của nàng, bởi vì ta muốn trao cổ vật Long cốc giả của ta cho một trong ba tên súc sinh kia!
Đình Phương nheo mày nhìn Chu Thiên :
- Cổ vật Long cốc huynh giao cho Đình Phương là giả ư?
Chu Thiên mỉm cười gật đầu :
- Tất nhiên là giả rồi! Với một kẻ không chung thủy như nàng thì sao Đại Chu Thiên có thể trao cổ vật Long cốc thật được chứ?
- Huynh cũng muốn lợi dụng Đình Phương?
- Đúng!
Đình Phương đứng bật lên.
Chu Thiên lại ấn nàng ngồi xuống :
- Ta chưa nói hết câu chuyện cần nói sao nàng sớm phẫn nộ như vậy?
- Đình Phương không muốn bị người khác lợi dụng!
- Nàng nghĩ mình cao minh hơn kẻ khác ư? Cao nhân tất hữu cao nhân trị. Vỏ quít dày tất có móng tay nhọn!
Chu Thiên với tay lấy miếng tín phù Công Tôn Mộ Dung phủ. Y ngắm miếng tín phù ngọc bội đó :
- Rất đẹp! Xem chừng lão Công Tôn Hách kỳ vọng rất nhiều ở nàng và khối đá vô tri vô giác kia nên mới trao cả miếng ngọc bội Công Tôn Mộ Dung phủ!
Chu Thiên nhìn lại Đình Phương :
- Ta nghĩ sau võ đài khảo chứng võ công sẽ thu nạp được những tuyệt công vô địch của thiên hạ nhưng đáng tiếc đến ngay cả Quỷ kiếm pháp của Quỷ chủ Hào Bân cũng không thể bì được với đôi Ma hoàn của Thiên Phong!
Chu Thiên chớp mắt lơ đễnh nói :

- Có lẽ đến bây giờ ta chỉ còn một cách duy nhất là đến Long cốc để tìm bí mật trong đó!
- Huynh đã quyết vậy rồi, còn đến đây làm gì? Huynh sống với Đình Phương không có tình, và chỉ xem Đình Phương như một con cờ ở trong tay huynh mà thôi!
Chu Thiên trở bộ chắp tay sau lưng bước đi. Y dừng lại bên chiếc lư trầm đang tỏa mùi hương ngào ngạt, bất thình lình Chu Thiên quay trở lại :
- Nàng có biết con cờ khi nào có tác dụng không?
Đình Phương gay gắt nói :
- Con cờ là con cờ chứ chẳng là gì cả!
Chu Thiên lắc đầu :
- Con cờ chỉ có tác dụng khi nằm trên bàn cờ và nó chẳng còn tác dụng gì, hay trở thành con cờ vô nghĩa khi đã nằm ngoài bàn cờ!
- Đó là ý niệm của huynh! Còn Đình Phương không quan tâm đến!
Chu Thiên lại lắc đầu :
- Nàng đã từng nói nàng chỉ là con cờ trong tay Đại Chu Thiên kia mà!
Đình Phương biến sắc :
- Nói như vậy... huynh...
- Nàng đã là con cờ nằm ngoài ván cờ rồi!
Đình Phương đứng sõng lên :
- Huynh định làm gì Đình Phương nào?
Chu Thiên tháo thanh Huyết kiếm đặt lên bàn. Đình Phương thoạt chau mày khi nhận ra thanh Huyết kiếm của Quỷ chủ Hào Bân. Nàng ngập ngừng nói :
- Đình Phương đã hiểu ván cờ của huynh!
Chu Thiên mỉm cười :
- Bây giờ nàng mới hiểu ư? Nếu trước đây nàng hiểu thấu đáo những nước cờ của Đại Chu Thiên thì đâu có ngày hôm nay!
Chu Thiên với tay lấy tĩnh rượu thản nhiên mở nắp tu ừng ực. Y đặt tĩnh rượu xuống bàn ngắm Đình Phương :
- Nàng vẫn đài các kiêu sa như thủa nào. Ta ao ước được nhìn thấy tấm thân đã có thời nằm gọn trong vòng tay Đại Chu Thiên!
- Huynh đã coi Đình Phương như một con cờ thì đâu màng đến tấm thân này!
- Một con cờ đẹp, mặc dù bị loại ra khỏi ván cờ nhưng vẫn là con cờ đẹp!
Chu Thiên nhìn sâu vào mắt Đình Phương. Ánh mắt Chu Thiên bây giờ không còn là ánh mắt ngày xưa nữa, mà tiềm ẩn trong đó là sắc

na khủng bố. Nên khi chạm vào ánh mắt của Đại Chu Thiên, Đình Phương như bị hớp hồn, mà muốn co rúm người lại. Hai chân nàng tưởng như biến thành bùn nhão không thể đỡ được tấm thân, buộc phải ngồi xuống tràng kỷ.
Đình Phương ngập ngừng nói :
- Huynh muốn gì ở Đình Phương nữa? Nếu Đình Phương không chung thủy, trở thành kẻ phản bội huynh... thì trong đó có một sự sắp đặt của huynh!
- Ta không bàn đến chuyện đó. Nếu không có Cát Thiên Phong, nàng đúng là một mỹ nữ chung tình. Nhưng trong tâm tưởng nàng có Cát Thiên Phong nên nàng hóa thành dâm nữ!
Chu Thiên khoát tay :
- Ta không hề trách nàng. Bởi vì ta cũng muốn như vậy mà!
- Huynh đã muốn Đình Phương như vậy, giờ thì huynh còn muốn gì ở Đình Phương?
Chu Thiên nhạt nhẽo đáp lời nàng :
- Muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp kỳ tuyệt của tạo hóa đã đắp lên cơ thể nàng!
Đình Phương lắc đầu :
- Huynh đã không là một nam nhân bình thường!
- Dù cho ta chẳng còn là một nam nhân bình thường ta vẫn có quyền với con cờ của mình!
Lời nói chưa dứt trên miệng Đại Chu Thiên thì ảnh Huyết kiếm cũng xuất hiện chụp thẳng xuống thân pháp Mãn Đình Phương. Kiếm pháp Quỷ môn được Chu Thiên thi triển đạt đến cảnh giới tối thượng siêu quần, không thể nào tưởng tượng được. Chỉ một lần xuất thủ kiếm pháp Quỷ môn, Đại Chu Thiên đã rọc nát xiêm y Mãn Đình Phương thành những miếng vải vụn rơi lã chã xuống chân nàng. Khi ảnh kiếm Huyết kiếm biến mất thì trên người Đình Phương chẳng còn mảnh vải nào cả. Tấm thân kiều diễm đài các của nàng lồ lộ đập vào đôi nhãn thần đỏ hoe của Đại Chu Thiên.
Trong khi Chu Thiên ngắm Đình Phương thì nàng ngược lại, gần như thần phách của Đình Phương tản mát hết sau nhát kiếm quỷ khốc thần sầu kia mà biến thành pho tượng bất động không có phản ứng gì.
Chu Thiên chắc lưỡi :
- Nàng vẫn đẹp như hôm nào!
Hai cánh môi của Đình Phương mấp máy, một lúc sau mới thốt ra lời :
- Quỷ kiếm!

- Đúng đó là kiếm pháp Quỷ môn. Kiếm pháp đó thần kỳ và lợi hại như vậy nhưng vẫn không thể bì với đôi Ma hoàn của Mông diện khách và bây giờ là Cát Thiên Phong!
- Đình Phương không nói điều đó, huynh định làm gì Đình Phương?
Chu Thiên nhạt nhẽo nói :
- Một câu hỏi hay!
Lời nói dứt, ảnh Huyết kiếm lại xuất hiện. Lần này nó tước một lớp da hai bên hông Đình Phương.
Nàng rú lên đau đớn, Đình Phương co rúm người lại.
- Huynh định lấy mạng muội sao?
- Ta muốn hủy hoại cái đẹp của nàng để giữ nó mãi mãi trong tâm ta.
Đình Phương gào lên :
- Không!
Tiếng thét thống khổ của Mãn Đình Phương không làm cho Chu Thiên chùng tay mà ngược lại càng làm cho hắn phấn khích hơn.
Huyết kiếm vũ lộng tạo ra màn huyết quang nhuộm đỏ gian thư phòng Minh chủ. Khi vùng Huyết kiếm đỏ ối biến mất thì tấm thân đài các kiều diễm của Mãn Đình Phương giờ trông như một khối thịt đỏ au thật là gớm ghiếc.
Đình Phương lắp bắp :
- Giết ta đi! Hãy giết ta đi! Trời ơi, đau quá! Đình Phương không chịu nổi!
Hãy giết Đình Phương nhanh lên! Ta van người! Ta van người!
Đình Phương tuột xuống tràng kỷ, quỳ trước mặt Chu Thiên.
Trong lúc Đình Phương thống khổ cùng cực thì Chu Thiên lại tỏ lộ vẻ háo hức vô cùng phấn khích trước nỗi đau của nàng.
Đình Phương gục mặt :
- Ta van người! Muội cầu khẩn huynh hãy giết muội đi!
Chu Thiên nhếch môi mỉm cười.
Đình Phương gục đầu xuống trước mũi giày Chu Thiên thều thào nói :
- Muội đau lắm!
- Nỗi uất hận của ta còn đau đớn hơn nàng gấp bội!
- Muội... muội van huynh! Hãy ra tay đưa muội đi!
Chu Thiên nhìn xuống chiếc giày đỏ ối của Đình Phương. Y bình thản trở đốc kiếm :
- Nàng sẽ được ra đi!
Ảnh kiếm phạt ngang cổ Đình Phương!

Hồi 45
Lưới nhện

Đến ngã ba quan lộ, Tôn Quách dừng ngựa. Y quay sang nói với Trình Tú Tú và Nghiêm Lệ Hoa đang ngồi trên ghế xà ích cỗ xe độc mã :
- Tỷ tỷ và Tú muội hãy đến Thiên long tự trước, Tôn Quách sẽ đến sau!
Nghiêm Lệ Hoa nhìn Tôn Quách khẽ gật đầu.
Tú Tú thì hỏi :
- Tôn huynh về thăm lão nhân gia rồi chừng nào mới đến gặp muội?
Tôn Quách nhăn nhó :
- Làm sao ta biết được. Bộ nàng tưởng có chức vị võ lâm Minh chủ rồi thì muốn làm gì thì làm sao? Nếu như lão nhân gia không cho tiểu huynh ra ngoài nữa thì có vạn cái chức võ lâm Minh chủ ta cũng không thể rời khỏi Kim lăng phủ!
Tú Tú thở dài mặt hoa ủ dột :
- Vậy là muội không gặp lại huynh nữa sao?
- Hê... nói vậy thôi chứ nhất định tiểu huynh sẽ tìm cách ra ngoài, đến Thiên Long tự gặp muội và tẩu tẩu. Huống chi tiểu huynh còn chưa thụ nạp hết võ công của Cát Thiên Phong đại ca mà!
Tôn Quách mỉm cười nói tiếp :
- Đã là võ lâm Minh chủ thì phải có võ công siêu thần nhập thánh, chứ xoàng xĩnh như tiểu huynh thì tổ chỉ biết chạy mà thôi!
- Võ công của huynh giờ đây đâu còn tầm thường như hồi đó nữa. Đến ngay cả chưởng môn hoa sơn...
Tú Tú bỏ lửng câu nói giữa chừng liếc trộm Nghiêm Lệ Hoa rồi nói :
- Đến ngay như Vạn Bá Thành lão tặc không còn là đối thủ của huynh!
- Ấy nàng chỉ muốn phô trương ta thôi. Càng phô trương chừng nào thì tiểu huynh của nàng càng chạy thục mạng chừng đó!
Tôn Quách quay sang Nghiêm Lệ Hoa :
- Tôn Quách thăm lão nhân gia xong sẽ tìm đến Thiên long tự, tỷ tỷ bảo trọng!
Nghiêm Lệ Hoa nói :
- Giang hồ hiểm ác đa đoan, đệ đệ cũng phải đề phòng và bảo trọng

lấy thân!
Tôn Quách gật đầu.
Y quay lại nhìn Tú Tú :
- Muội muội cùng với tẩu tẩu đến Thiên long tự, dọc đường cẩn thận!
Mắt Tú Tú rươm rướm. Nàng ngập ngừng nói :
- Muội chỉ muốn gặp lại huynh thôi!
- Nhất định ta sẽ gặp lại nàng.
Tôn Quách mỉm cười với nàng rồi ra roi vào con xích thố để nó kéo cỗ xe lao về phía trước. Tôn Quách nhìn theo cỗ xe độc mã của Lệ Hoa và Tú Tú cho đến khi nó chỉ còn là đốm bụi đường mù mịt xa tít cuối quan lộ.
Tôn Quách vươn vai :
- Giang hồ võ lâm chán chết đi được. Nếu mình biết võ lâm giang hồ chỉ toàn là những cuộc tranh giành khốc liệt thì Tôn Quách này chẳng thèm màng tới. Nghĩ cho cùng tội nghiệp cho Nghiêm tỷ tỷ!
Tôn Quách buông một tiếng thở dài rồi ra roi đánh vào mông con Hắc long câu để nó trổ nước kiệu hướng về trấn Trung Châu. Tôn Quách vừa thúc ngựa vừa miên man suy nghĩ, thỉnh thoảng lại chắc lưỡi lẩm nhẩm :
- Lần này không biết nói sao với lão nhân gia đây. Nếu nói không xuôi thì mình khó có thể rời khỏi Kim lăng phủ!
Y xoa bờm ngựa.
- Ê, mi có cách chi chỉ giáo cho tiểu gia không?
Câu hỏi của Tôn Quách thật dí dỏm, tưởng như y đang nói với người chứ không phải nói với ngựa, nhưng thật bất ngờ, con Hắc long câu lại dậm hai chân trước thình thịch như muốn trả lời Tôn Quách.
Tôn Quách gãi bờm ngựa hý hửng nói :
- Ngươi có cách giúp tiểu gia phải không?
Một tiếng sấm nổ trên không trung, khiến con Hắc long câu chùng cước pháp.
Tôn Quách vỗ về nó :
- Hê! Có Tôn tiểu gia ở đây thì chẳng có gì khiến ngươi phải sợ cả. Ngươi cứ nghĩ trên lưng ngươi là một võ lâm Minh chủ đầu đội trời chân đạp đất!
Tiếng sấm thứ hai lại trổ lên, cùng với những tảng mây đen kéo tới, chẳng mấy chốc đã che kín cả bầu trời. Tôn Quách lo lắng nói :
- Ái chà! Lúc nào không mưa lại nhằm lúc tiểu gia đang rong ruổi trên đường mà chuyển mưa. Đúng là gặp xúi quẩy rồi!
Tôn Quách dáo dác nhìn quanh tìm chỗ nấp mưa nhưng liền thất vọng khi chẳng tìm thấy một gian thảo xá nào. Y vỗ vào bờm ngựa :

- Chúng ta gặp xúi quẩy rồi, phải chạy nhanh kẻo không kịp nào!
Thúc gót giầy vào hông ngựa, Tôn Quách khiến con Hắc long câu phi nước đại hòng tránh cơn giông sắp ập đến. Một tiếng sấm nữa lại ầm ỳ trỗi lên, khiến con Hắc long câu càng cuống quít. Khi tiếng sấm vừa dứt thì Tôn Quách chợt nghe tiếng thét lanh lảnh của một nữ nhân từ một tàng cây đại thụ :
- Cứu tôi với! Cứu tôi với!
Tiếng thét nghe thật là não lòng, chứng tỏ người kia đang gặp nguy kịch.
Tôn Quách không kìm được lòng, lao nhanh ngựa về phía tàng cây.
Vốn đã thụ nạp Miêu hành cước của lão Thần cái Trình Tử Quang nên khi còn cách tàng cây khoảng mười trượng thì Tôn Quách đã thi triển khinh thuật siêu phàm xuất chúng rời lưng tuấn mã nhẹ nhàng hạ xuống một chạc ba.
Hoạt cảnh dưới tàng cây đập vào mắt Tôn Quách khiến y không cầm được sự phẫn nộ.
Thiếu nữ đang giãy dụa cố đẩy đại hán lực lưỡng đang toan sàm sỡ cưỡng bức nàng. Tôn Quách thét lên phi thân xuống.
- Hê! Con dê kia dừng tay lại đi!
Gã đại hán đứng sõng lên áo phanh phô trương vòm thịt vạm vỡ lực lưỡng, trong khi thiếu nữ co dúm người lại cố che đi những nơi xiêm y bị cào rách phơi da thịt ra ngoài.
Nàng nhìn Tôn Quách hối hả nói :
- Thiếu hiệp cứu tiểu nữ với!
Tôn Quách gắt gỏng :
- Sao người mặt mày sáng sủa tướng mạo oai phong lẫm liệt như thế mà hành động bỉ ổi càn rỡ vậy?
Tôn Quách hất mặt :
- Ngươi không biết nhục à?
- Tiểu tử! Ngươi hết muốn sống rồi hay sao mà chen vào chuyện của đại gia chứ?
Tôn Quách chỉ tay lên trời, cùng lúc một tiếng sấm đì đùng nổi lên.
Thấy động tác kỳ cục của Tôn Quách gã đại hán lực lưỡng cau mày rít lên :
- Tiểu tử làm trò gì vậy?
- Các hạ không nghe tiếng sấm à?
Gã đại hán gắt gỏng :
- Tiếng sấm thì sao nào?
- Các hạ tinh mắt sẽ thấy ngay thôi mà! Các hạ nhìn lên coi!
Gã đại hán tò mò sau khi nghe câu nói đó của Tôn Quách. Y ngước

mặt nhìn lên trời. Không bỏ lỡ thời cơ, Tôn Quách thi triển Miêu Hành Cước áp sát đối phương nhanh hơn một lần chớp mắt vung hữu chưởng tát một cái vào gò má gã.
Bốp!
Hứng trọn cái tát bất ngờ của Tôn Quách, gã đại hán lảo đảo thối lui ba bước, mắt nổ đom đóm, máu xịt ra hai cánh mũi. Gã gầm lên :
- Tiểu tử người dám gạt đại gia!
Tôn Quách nghiêm mặt nói :
- Trời đánh người mà vẫn chưa nhận biết hành động bỉ ổi của người à? Hay người đợi đến lúc thiên lôi bổ cho một búa tách làm hai mới biết tội hay sao?
- Thiên lôi chưa đánh đại gia mà tiểu tử đã ra tay rồi!
- Hê! Thiên lôi sai tiểu gia mà!
Gã đại hán toan cất tiếng thóa mạ thì lại bị thêm một cái tát nảy đom đóm bên má còn lại.
Gã buột miệng thốt lên :
- Ôi cha!
Tôn Quách chắp tay đứng trước mặt gã :
- Thế nào bây giờ thì người nhận ra ta là tiểu thiên lôi chưa?
Tôn Quách vừa nói vừa đảo hộ khẩu biến hóa thành tuyệt kỹ Song chỉ cầm long vừa thụ học của Cát Thiên Phong. Y áp đôi song chỉ vào đúng hai con mắt của gã đại hán nhạt nhẽo nói :
- Cũng tại người có hai con mắt sàm sỡ nhục dục khốn kiếp mà dở thói dâm tặc vào giữa ban ngày ban mặt. Tiểu thiên lôi ta sẽ lấy hai con mắt của người để người khỏi dở thói dê xồm đê tiện nữa!
Nghe Tôn Quách nói như vậy gã đại hán hốt hoảng lắc đầu :
- Thiếu gia tha mạng! Tôi chỉ...
Tôn Quách hằn học cướp lời gã :
- Chỉ cái con khỉ! Hừ!
Thiếu nữ khép nép bước đến bên Tôn Quách :
- Thiếu hiệp cảnh cáo gã như thế là đủ rồi! Tôi sợ thấy cảnh máu chảy lắm!
Tôn Quách lườm gã :
- Người nghe cô nương này nói chưa? Người ta là nhi nữ mà người còn giở thói trăng hoa sàm sỡ! Hừ, nếu cô nương đây không xin thì tiểu gia móc mắt người rồi đó!
Tôn Quách lừ mắt :
- Còn chưa đi? Đứng đó làm chi? Lần sau tiểu gia mà còn thấy người giở trò sàm sỡ với ai thì đừng trách ta đó!
Gã đại hán dập đầu như tế sao rồi quay lưng toan bỏ chạy, Tôn

Quách đã gọi giật lại :
- Dừng bước!
Gã đứng sững rồi từ từ quay lại :
- Thiếu hiệp đã cho tôi đi rồi mà!
- Tất nhiên là ta cho người đi, nhưng người phải coi chừng!
- Tiểu nhân coi chừng gì ạ?
Tôn Quách chỉ lên trời :
- Trời đang nổi cơn thịnh nộ vì người đó. Phải khom người xuống mà lủi!
- Tiểu nhân xin tiếp nhận sự chỉ giáo của thiếu hiệp!
Tôn Quách khoát tay :
- Đi đi!
Gã đại hán lủi nhanh về phía quan lộ.
Tôn Quách nhìn lại thiếu nữ :
- Cô nương không sao chứ?
- Đa tạ thiếu hiệp, Thanh Thanh không sao. Nếu không có thiếu hiệp xuất hiện cứu giúp thì không biết thân Thanh Thanh đã như thế nào rồi!
- Chuyện đã qua Thanh Thanh cô nương vẫn bình yên là tốt rồi!
Những sợi mưa li ti bắt đầu đổ xuống.
Tôn Quách hối hả nói :
- Nhà của Thanh Thanh cô nương ở đâu, để tại hạ đưa về?
- Thanh Thanh rất cảm kích tấm lòng độ lượng của thiếu hiệp. Nhà của Thanh Thanh ở sâu trong rừng, nếu người không chê Thanh Thanh xin được thỉnh đến tệ gia bồi đáp chén rượu nóng chờ qua cơn giông!
Tôn Quách nhìn bầu trời đang vần vũ mưa giông, rồi nhìn Thanh Thanh từ tốn nói :
- Trước hết tại hạ xin đa tạ cô nương đã có lời mời, nhưng cô nương đừng vì ơn mà khách sáo quá!
Nàng nhún nhường nhu mỳ nói :
- Thanh Thanh ghi tạc những lời nói của tiểu huynh!
Tôn Quách đâu biết vị cô nương nhu mì, thục nữ kia lại chính là Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh, một ma nữ khét tiếng trên giang hồ.
Mưa nhanh chóng trút xuống những màn nước trắng xóa, kèm theo những tiếng sấm ầm ì, buộc người ta phải liên tưởng đến cơn cuồng nộ của càn khôn vũ trụ.
Cơn giông ập đến bất ngờ, Tôn Quách buộc phải nói với Thanh Thanh :
- Chúng ta nép tạm vào tàng cây này chờ qua cơn giông!

Nàng khẽ gật đầu.
Mưa trút xuống như thác đổ, tàng cây đại thụ lại quá nhỏ, Thanh Thanh buộc phải đứng nép người vào Tôn Quách, vô hình trung những chỗ da thịt phơi ra của nàng đập vào mắt họ Tôn. Tôn Quách lẩn tránh, quay mặt chỗ khác, nhưng Thanh Thanh vẫn cứ đứng nép sát vào người y.
Tôn Quách có cảm giác Thanh Thanh đang run lên vì những cơn gió giật quất thẳng vào hai người.
- Cô nương lạnh lắm à?
Thanh Thanh gật đầu.
Dáng vẻ thướt tha yếu đuối của nàng khiến Tôn Quách không cầm lòng được.
Y dùng thân mình che chắn cho nàng, nhưng thỉnh thoảng vẫn cảm nhận được thân thể nàng run khẽ khi chạm vào người y.
Một tiếng sấm nổ trên không trung, kèm theo một tia sét đánh xuống tàng cây gần đó. Thanh Thanh hoảng hốt ôm ghịt lấy Tôn Quách.
Trong tình thế chẳng đừng đặng, Tôn Quách đâu câu nệ đến tiểu tiết, liền choàng tay ôm lấy bờ vai Thanh Thanh :
- Cô nương đừng sợ!
- Muội sợ lắm!
Nàng dùng tiếng muội xưng hô với Tôn Quách bất giác sự lạ lùng ban đầu dần mất hẳn và thay vào đó là cảm giác gần gũi, gắn bó.
Thanh Thanh lí nhí nói :
- Tiểu huynh ơi, mưa chắc còn lâu lắm, hay chúng ta đi đi, nhà muội cũng không xa nơi này lắm đâu!
Tôn Quách gật đầu :
- Thôi được tại hạ sẽ đưa cô nương đi!
Tôn Quách nhìn sâu vào đáy mắt Thanh Thanh :
- Cô nương biết thuật khinh công chứ?
Nàng lắc đầu :
- Muội là thôn nữ chốn hoang vu, làm gì biết thuật khinh công!
Tôn Quách mỉm cười :
- Dễ lắm! Tại hạ sẽ dìu cô nương về bằng thuật khinh công!
Đôi thu nhãn trong vắt của nàng khẽ chớp lại :
- Muội thích lắm!
Tôn Quách mỉm cười nói :
- Chỉ cần cô nương đừng nghĩ tại hạ sàm sỡ, có ý lạm dụng!
Nàng lắc đầu nguầy nguậy :
- Tiểu huynh đừng nói vậy! Nếu không có tiểu huynh thì Thanh Thanh há giữ được sự trong trắng của mình?

- Nghĩ như thế thì tốt rồi!
Tôn Quách vòng tay qua vùng tiếu yêu của nàng rồi thi triển Miêu hành cước băng đi trong màn mưa trắng xóa. Thanh Thanh phấn khích bởi thuật khinh công thượng thừa của Tôn Quách mà bá chặt lấy cổ gã. Thân thể nàng như dán chặt vào thân pháp Tôn Quách. Theo sự hướng dẫn của nàng, chẳng bao lâu Tôn Quách đã nhận ra gian thảo xá nho nhỏ, tọa lạc giữa mười cây tùng cao ngất ngưởng, chung quanh là những khóm hoa đang co lại để tránh giông.
Thanh Thanh nói :
- Tiểu huynh! Nhà của muội đó!
Tôn Quách buột miệng hỏi :
- Một mình cô nương ở đây không sợ à?
- Muội ở với lão bộc, mà chưa từng tiếp xúc với một ai!
Tôn Quách vừa đưa Thanh Thanh vào mái hiên gian thảo xá thì lão bộc đã hối hả mở cửa. Lão chắc lưỡi rồi nhìn Tôn Quách :
- Trời giông gió quá! Tiểu thư mau vào nhà!
Thanh Thanh chau mày :
- Sao lão không mời cả tiểu huynh của Thanh Thanh?
Lão bộc lưỡng lự.
Thanh Thanh cau có nói :
- Không có tiểu huynh, Thanh nhi đã bị người ta hại rồi đó!
Nàng nhanh chóng thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong bìa rừng lúc trời sắp mưa. Lão bộc nghe xong buông một tiếng thở dài. Lão nhìn lại Tôn Quách từ tốn nói :
- Công tử hãy vào trong nhà, lão sẽ nhóm bếp để hong khô y phục của người!
Tôn Quách ôm quyền :
- Đa tạ lão trượng!
Lão nhóm bếp lửa rồi lẩn nhanh ra sau nhà, cứ như muốn tránh mặt Tôn Quách. Từ trong gian nội thất Thanh Thanh trở ra với bộ cánh khác. Trong bộ cánh này trông nàng càng ra vẻ là một tiểu thư thục nữ yếu đuối!
Thanh Thanh bước đến bên Tôn Quách. Một luồng gió giật thổi đến đóng sập cánh cửa gian thảo xá lại.
Thanh Thanh nhu mì nói :
- Y trang của huynh đã ướt sũng rồi, mau cởi ra để muội hong cho khô!
Tôn Quách lúng túng :
- Tại hạ...
- Tiểu huynh ngại ư? Sao tiểu huynh lại có thể khách khí như vậy?

Tiểu huynh không thể xem như Thanh Thanh như tiểu muội của mình được à?
Nghe nàng nói những lời nói đó, Tôn Quách chỉ mỉm cười giả lả nói :
- Tại hạ chỉ sợ làm phiền đến cô nương!
- Huynh nói câu đó khiến muội hổ thẹn vô cùng. Nếu không có huynh thì muội đã ra sao rồi?
Nàng lườm Tôn Quách.
Cái liếc mắt giận dỗi của Thanh Thanh khiến cho Tôn Quách phải cười rồi cởi chiếc áo thư sinh màu lam. Nàng cẩn trọng đón lấy chiếc trường y của Tôn Quách hong lên bếp lửa.
Từ sau nhà lão bộc bưng lên một bầu rượu nóng. Lão đặt xuống bên cạnh Tôn Quách nói :
- Công tử dùng bầu rượu nóng này trong khi tiểu thư hong khô trang phục của người!
Lão nói xong toan lẩn tiếp xuống bếp nhưng Tôn Quách đã gọi lại :
- Lão trượng!
- Công tử có điều chi chỉ giáo?
Tôn Quách từ tốn nói :
- Tiết trời bên ngoài gió mưa, trong đây có bầu rượu nóng, lão trượng định để vãn bối độc ẩm à? Vãn bối cung thỉnh lão trượng ở lại cùng uống cạn bầu rượu này!
Lão bộc nhìn Tôn Quách :
- Công tử miễn thứ, lão phu không thể ngồi cùng với công tử và tiểu thư được, như vậy là thất lễ!
Tôn Quách nhìn qua Thanh Thanh :
- Cô nương ở đây chúng ta có ba người, đâu cần gì phải phân biệt ngôi thứ chứ!
Thanh Thanh nhìn lão bộc :
- Tiểu huynh đã ngỏ lời, lão còn ngại ngùng chắc chắn tiểu huynh sẽ phiền lòng đó!
Tôn Quách nhìn lại lão bộc từ tốn nói :
- Lão trượng, vãn bối thích được đối ẩm với lão!
- Đa tạ công tử đã cho phép!
Lão ngồi ngay xuống sàn gạch, bên cạnh Tôn Quách. Tôn Quách chuốc rượu ra hai cái chén :
- Vãn bối mời lão trượng!
- Công tử làm vậy lão rất áy náy!
- Lão trượng không cần thiết phải nghĩ đến thứ bậc!
Hai người cạn chén rồi uống cạn số rượu được hâm nóng. Tôn Quách ngỡ như được sưởi ấm toàn cơ thể. Y phấn khích nói :

- Đây mới đúng là hảo tửu!
Thanh Thanh nói :
- Tiểu huynh không biết đấy thôi, rượu này do chính lão bộc đích thân cất thành đó!
Tôn Quách nhướng mày nhìn lão bộc :
- Thế thì hay quá! Nhất định khi về đến Kim lăng phủ, vãn bối sẽ cho người đích thân đến học tuyệt nghệ nấu rượu của lão trượng!
- Công tử quá khen, rượu của lão cất sao có thể sánh bằng rượu của Kim lăng phủ!
- Lão trượng khách sáo thôi, chứ lời của vãn bối xuất phát từ lòng thành!
- Lão phu cũng nói thật. Rượu của lão phu uống rất mau say!
Tôn Quách dí dỏm đáp lời lão :
- Có rượu nào uống mà lại không say?
Lão bộc nhìn Tôn Quách :
- Có một thứ rượu không uống mà vẫn say!
Tôn Quách ngây ngô hỏi :
- Lão trượng có thể chỉ giáo cho vãn bối biết thứ rượu đó không?
Lão bộc thờ ơ nói :
- Công tử đã bao giờ uống rượu tình không?
Chân mày của Tôn Quách thoạt nhíu lại. Y nhìn lão bộc chăm chăm :
- Quả thật vãn bối chưa từng uống và cũng chưa từng nghe!
Lão bộc thờ ơ nói :
- Công tử chưa từng uống thì bây giờ đang được thưởng thức đó. Bầu rượu này chính là bầu rượu tình mà lão phu cất riêng để cho tiểu thư khoản đãi vị tân võ lâm Minh chủ!
Câu nói này của lão bộc khiến cho Tôn Quách giật mình chột dạ. Tinh nhãn của Tôn Quách đóng đinh vào mặt lão bộc :
- Lão trượng nói vậy! Hình như...
Thanh Thanh mỉm cười cướp lời Tôn Quách :
- Tiểu huynh há chẳng phải là võ lâm Minh chủ sao?
Tôn Quách quay sang nhìn nàng :
- Nàng biết Tôn Quách là võ lâm Minh chủ à?
Thanh Thanh thản nhiên gật đầu.
Lão bộc đứng lên nhìn Tôn Quách nói :
- Chỉ có võ lâm Minh chủ mới được Mộc tiểu thư thết đãi rượu tình, còn phận như lão thì đâu đáng được tiểu thư cho uống. Ai cũng có duyên có phần, công tử có duyên phần mới được tiểu thư mời hảo tửu.
Lão nói xong lẩn nhanh ra sau nhà.

Tôn Quách nhìn lại Thanh Thanh ngập ngừng hỏi :
- Thanh Thanh cô nương đã có sự chuẩn bị trước đối với tại hạ?
Thanh Thanh mỉm cười gật đầu, nàng rút cây kim trên búi tóc xỏ chỉ và dùng ngay chính trường y của Tôn Quách để thêu.
Tôn Quách hỏi :
- Thanh Thanh cô nương chuẩn bị như vậy nhằm mục đích gì? Phải chăng hoạt cảnh ở tàng cây đại thụ cũng do cô nương dựng ra?
- Thanh Thanh đã dựng ra để thử lòng tiểu huynh!
- Dựng ra hoạt cảnh đó để làm gì? Và nếu tại hạ đoán không lầm cô nương cũng là người của võ lâm!
- Vâng! Thanh Thanh cũng là người của võ lâm!
Tôn Quách sầm nét mặt :
- Cô nương đã gạt tại hạ?
Lời nói thốt xong, Tôn Quách bật đứng dậy, vươn tay chộp lấy chiếc áo trên tay Thanh Thanh. Nàng chỉ khẽ gạt nẹ đã hất tay Tôn Quách ra.
Tôn Quách cáu gắt nói :
- Tại hạ không thích ai gạt mình!
Nàng nhìn Tôn Quách :
- Thanh Thanh có gạt tiểu huynh đâu. Chẳng lẽ chỉ vì muốn mời tân võ lâm Minh chủ một chén rượu trong thảo xá mà huynh lại tức giận với Thanh Thanh sao?
Tôn Quách hằn học nói :
- Nàng phải có mục đích gì khác nữa!
Thanh Thanh đứng lên mặt đối mặt với Tôn Quách :
- Thế tiểu huynh đoán xem! Thanh Thanh có mục đích gì?
Tôn Quách sực nhớ tới lần đầu hội kiến với Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu gắt gỏng nói :
- Đích thị nàng muốn ta nhường lại chức vị võ lâm Minh chủ cho nàng! Phải vậy không?
Thanh Thanh vừa nghe câu nói đó thốt ra từ miệng của Tôn Quách đã bật cười.
Tôn Quách thấy nàng cười hằn học hỏi :
- Ta nói không đúng sao mà nàng cười?
- Tất nhiên là huynh nói không đúng rồi!
Thanh Thanh lấy bầu rượu chuốc ra hai chén. Nàng trao một chén vào tay Tôn Quách :
- Thanh Thanh chỉ muốn thỉnh huynh một chén rượu tình!
- Chỉ có thế thôi à?
Thanh Thanh gật đầu.

Tôn Quách cau mày :
- Chỉ vì muốn thỉnh ta một chén rượu mà nàng phải dụng đến ngụy kế, thật khó tin!
- Dụng ngụy kế bởi muội biết huynh là một chính nhân quân tử!
- Được nàng đã nói vậy thì tiểu gia uống chén rượu này!
Tôn Quách dốc ngược chén rượu vào miệng mình rồi nghiêm mặt nói với Thanh Thanh :
- Rượu thì tiểu gia đã uống rồi, bên ngoài cũng đã bớt giông, tiểu gia cáo từ!
Tôn Quách vừa nói vừa vươn tay chộp trường y, nhưng một lần nữa Thanh Thanh lại gạt tay y ra ngoài.
Tôn Quách nhíu mày :
- Sao? Nàng định bắt ta uống rượu nữa à?
- Huynh không nghe lão bộc nói à? Rượu của Thanh Thanh mời huynh là rượu tình!
- Rượu tình thì cũng là rượu chứ có gì là khác đâu?
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Khác nhiều lắm, Thanh Thanh mời tiểu huynh chén rượu tình không phải vì muốn huynh trao lại chức vị võ lâm Minh chủ mà vì Thanh Thanh muốn trở thành phu nhân của võ lâm Minh chủ!
Tôn Quách tròn mắt đưa tay chỉ vào ngực mình :
- Nàng muốn trở thành phu nhân của ta?
Thanh Thanh thản nhiên gật đầu.
Tôn Quách chìa mặt tới :
- Nàng có điên không vậy? Bộ cái chức võ lâm Minh chủ lớn lắm hay sao mà nàng muốn trở thành phu nhân của tiểu gia chứ?
Tôn Quách xoa trán mình :
- Người võ lâm điên hết rồi, điên hết thật rồi!
Tôn Quách cau mày gằn giọng nói :
- Nếu như tiểu gia trao cái chức võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực đó cho một người khác thì nàng cũng lại dụng ngụy kế để bắt người kia uống rượu tình để nàng trở thành phu nhân của võ lâm Minh chủ?
Thanh Thanh lắc đầu :
- Không... chỉ có mỗi một mình tiểu huynh mà thôi!
- Nhưng ta chưa có tình với nàng!
- Chàng chưa có tình với Thanh Thanh nhưng đã uống rượu tình của Thanh Thanh!
- Rõ là nàng muốn sinh chuyện rắc rối mà! Hừ khi nào tiểu gia có tình thì sẽ tìm nàng, còn hiện tại tiểu gia chưa có tình thì có uống vạn

chén, ngàn chén rượu tình thì Tôn Quách cũng chẳng có tình với nàng!
Tôn Quách ôm quyền nói :
- Cáo từ!
Một lần nữa Tôn Quách lại vươn tay thộp lấy trường y của mình.
Lần này như có chủ định, Tôn Quách dụng đến Miêu chưởng để đắc thủ, nhưng Thanh Thanh chỉ khẽ gạt tay đã hất trảo công của Tôn Quách chẳng khó khăn gì. Nàng vừa gạt tay Tôn Quách vừa dấn đến một bộ, ấn nhẹ vào ngực y.
Động tác của Thanh Thanh thật nhẹ nhàng nhưng Tôn Quách sao trụ được mà phải thối lui hai bộ.
Y tròn mắt ngơ ngẩn với điều đó. Tôn Quách không ngơ ngẩn sao được khi tự dưng mình chẳng còn chút công lực gì, mà ngỡ như đã thoát xác biến thành một Tôn Quách thủa nào chẳng hề luyện võ công.
Vẻ mặt Thanh Thanh đanh lại với những nét cay độc hiện lên trong ánh mắt.
Nàng cau có nói :
- Huynh đã uống rượu tình của Thanh Thanh rồi định bỏ Thanh Thanh sao?
Tôn Quách hằn học nói :
- Rượu tình! Rượu tình, tự dưng tiểu gia mất hết công lực! Trong rượu tình của nàng có cái gì?
- Bây giờ huynh mới hiểu được độc tính của rượu tình à? Chỉ khi nào huynh động phòng loan phụng với Thanh Thanh thì công lực của huynh mới được phục hồi!
- Tại sao nàng phải làm vậy?
- Bởi một điều đơn giản, Thanh Thanh đã yêu huynh ngay từ khi thấy huynh thượng đài giao thủ với Quỷ chủ Quỷ môn!
Thanh Thanh từ tốn nói :
- Chàng hãy đánh thiếp nữa đi!
Tôn Quách há hốc miệng :
- Trời đất ơi! Nàng điên rồi ư? Nàng cuồng tâm loạn trí rồi chăng?
Thanh Thanh lắc đầu :
- Không! Thanh Thanh không điên, không loạn trí nhưng thiếp là của chàng, là nô lệ của chàng. Thiếp muốn được chàng hành hạ cho thể xác này đau đớn!
Tôn Quách lắc đầu :
- Ta không hiểu được cái gì đang xảy ra trong tâm tưởng của nàng!
Thanh Thanh quỳ xuống dưới chân Tôn Quách ngẩng đầu nhìn lên :

- Thiếp van chàng hãy xem thiếp như nữ nô của chàng. Hãy đánh Thanh Thanh đi!
Hành động và cử chỉ của Thanh Thanh càng khiến Tôn Quách bối rối hơn, y gắt gỏng nói :
- Thanh Thanh! Ta không hiểu tại sao nàng lại như vậy?
- Làm sao công tử hiểu được cá tính bốc đồng và khổ dâm của Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh!
Giọng nói rất từ tốn của lão bộc khiến cho Tôn Quách giật mình ngơ ngẩn buột miệng nói :
- Sao? Thanh Thanh chính là Liệt Hỏa Thần Nữ?
Trong khi Tôn Quách nói thì Thanh Thanh đứng bật dậy, nàng quay ngoắt lại nhìn lão bộc :
- Ta chưa có lịnh sao lão lại vào?
Cùng với lời nói Thanh Thanh không cần quay lại mà vẫn điểm chỉ bế tĩnh huyệt của Tôn Quách.
Bất ngờ bị bế huyệt Tôn Quách hốt hoảng nói :
- Thanh Thanh nàng định làm gì?
Không màng đến lời nói của Tôn Quách, Thanh Thanh bước thẳng đến trước mặt lão bộc.
Nàng gắt gỏng nói :
- Đã từ lâu ta không muốn thấy mặt lão rồi!

Hồi 46
Cổ bảo

Mưa trút xuống như thác đổ, cả bầu trời trắng xóa cùng với những luồng gió giật mãnh liệt táp vào tòa cổ bảo Long cốc tọa lạc trên Ngũ Đài sơn. Tòa cổ bảo Long cốc này vốn là thánh địa võ lâm nơi tôn nghiêm, chỉ trong những kỳ đại hội, các vị chưởng môn mới hội tụ để nghinh bái càn khôn vũ trụ. Tòa cổ bảo Long cốc sừng sững, với chiếc tháp nhọn như hai mũi giáo chực đâm toạc bầu trời. Nó được kiến tạo bằng đá hoa cương, ẩn một nửa vào trong sườn Ngũ đài sơn, mặt còn lại là cánh cửa duy nhất, trông như một bức vách cao vời vợi, vô cùng kiên cố.
Tương truyền chưa từng có ai vượt qua được bức vách kia để vào trong cổ bảo Long cốc.
Trong màn nước trắng xóa kia, duy nhất chỉ có một người đang đứng trước bức vách cao sừng sững của cổ bảo Long cốc như một pho tượng, mặc nhiên không màng đến gió mưa đang vần vũ quất vào người y. Bộ trường y ướt sũng nhưng y vẫn đứng bất động, mắt đăm đăm hướng về cổ bảo Long cốc. Một luồng gió dữ thổi tới, hai vạt áo trường y tạo ra những tiếng phần phật. Tiếp theo là một tiếng sấm, nghe mà tưởng cả bầu trời sắp nổ tung.
Ầm!
Cả Ngũ đài sơn tưởng chừng nhưng muốn sụp đổ bởi luồng sét khủng khiếp kia, nhưng rồi tất cả bỗng im ắng trở lại, ngoài tiếng mưa trút rào rào và những luồng gió thổi ù ù!
Đại Chu Thiên vẫn chưa rời bước mà vẫn đăm đăm nhìn vào vách đá kiên cố ngăn cách y với tòa cổ bảo Long cốc. Tiếng sấm lại trỗi lên, và ngay lập tức một tia sét trời phóng thẳng xuống đỉnh tháp và Ngũ đài sơn lại rung chuyển.
Cầm cổ vật Long cốc trên tay Chu Thiên lần bước thận trọng tiến về phía vách đá. Y thầm nghĩ :
- Ứng mạng võ lâm đặt Chu Thiên là Minh chủ thì ta phải vượt được bức vách vô tri kia để vào cổ bảo Long cốc.
Ý niệm đó thôi thúc Chu Thiên mạnh dạn bước tới mà không màng ngó đến những tia sét trời đang chuyển hóa để phóng tới đỉnh tháp!
Ầm!

Ngũ Đài Sơn chuyển động rồi trở lại sự yên tĩnh vốn dĩ thuộc về vùng thánh địa võ lâm.
Trong lúc tia sét trời phóng xuống đỉnh tháp cổ bảo Long cốc ánh sáng xanh chói lòa, tạo ra những được ranh chạy dọc theo bức vách đá đập vào mắt Chu Thiên khiến y ngờ ngợ đó là thạch môn duy nhất để tiến vào cổ bảo.
Chu Thiên chăm chú quan sát vách đá rồi dấn tiếp tới hai bộ. Đến lúc này thì toàn thân y như nổi đầy gai ốc, với cảm giác giá buốt do cảm nhận những tia sét trời sắp phóng xuống mình.
Chu Thiên buông một tiếng thở dài :
- Ta không có ứng mạng đảm đương chức vị võ lâm Minh chủ hay sao?
Vừa thốt ra câu nói này thì thình lình có một bóng người trường y có mũ trùm đầu lướt đến sau lưng Đại Chu Thiên.
- Ta đã chờ tôn giá ở đây!
Chu Thiên quay lại :
- Trịnh hộ pháp đó ư?
- Tôn giá không ngờ gặp Trịnh mỗ chứ?
- Ta chỉ hơi ngạc nhiên!
- Tôn giá ngạc nhiên cũng đúng thôi. Bởi tôn giá không tin Trịnh Đáng có thể trở thành người gác thánh địa chờ tôn giá!
- Người chờ ta để làm gì?
- Tôn giá còn chưa biết mục đích của Trịnh mỗ à?
- Ta đang chờ người nói!
Trịnh Đáng hất chiếc mũ trùm đầu để nước mưa và gió dữ táp vào mặt mình.
- Trịnh mỗ chờ tôn giá ở đây để lấy cổ vật Long cốc vào cổ bảo!
Chu Thiên dè bỉu nói :
- Người cùng một ý với ta?
- Trịnh mỗ cũng cùng một ý niệm với tôn giá!
- Độc tôn thiên hạ?
- Đó là ý định của Trịnh Đáng!
Chu Thiên ngửa mặt cười khằng khặc, những tia nước xối xuống mặt Chu Thiên.
Trịnh Đáng sa sầm mặt giũ hai ống tay áo thụng :
- Ý của ta có gì khiến tôn giá phải cười?
Cắt tràng tiếu ngạo, Chu Thiên nhìn lại Trịnh Đáng trịnh trọng nói :
- Khi Chu Thiên còn thì Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng chỉ có thể đảm đương chức vị Võ lâm Hộ pháp mà thôi!
- Người đâu còn Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong hậu thuẫn để

nói ra những lời đó với Trịnh mỗ chứ!
Trịnh Đáng nhún vai :
- Khi người tạo lập huyết án Kim trang đại phủ thì Trịnh mỗ thừa hiểu thời cơ đã đến với ta!
Chu Thiên cười khảy :
- Thời cơ đến với người ư? Nghe lạ lùng lắm đó. Đã nói thời cơ đến sao người không trở thành Minh chủ võ lâm ngay tại võ đài khảo chứng võ công?
Mặt Trịnh Đáng cau hẳn lại :
- Trịnh mỗ chưa trở thành võ lâm Minh chủ vì còn chờ người tại cổ bảo Long cốc này. Đại Chu Thiên nếu như người muốn rời khỏi thánh địa Long cốc thì trước hết hãy trao cổ vật Long cốc cho Trịnh mỗ. Bởi hơn bất cứ ai Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng mới xứng làm chủ nhân võ lâm mà thôi!
Lời của Trịnh Đáng vừa thốt hết thì một tiếng sấm nổi lên, kéo theo lằn sét trời xé toạc bầu trời phóng xuống tháp cổ bảo Long cốc.
Chu Thiên nghiêm giọng nói :
- Với cổ vật Long cốc, người sẽ làm gì để vượt qua được bức vách kiên cố ngăn cách cổ bảo với cảnh giới hiện tại chứ?
- Người muốn biết ư?
- Nếu như người không muốn nói ra thì ta cũng chẳng ép. Người có thể dùng cổ vật Long cốc vào cổ bảo thì Chu Thiên cũng có thể dụng nó như người!
- Vậy người ắt có đem theo cổ vật Long cốc chứ?
Chu Thiên gật đầu :
- Ta đến thánh địa để vào cổ bảo, tất phải đem theo cổ vật Long cốc rồi!
- Được lắm! Trịnh mỗ cũng không giấu người. Nếu có cổ vật Long cốc thì mới vượt qua được những luồng sét trời kia. Bằng như không có thì thây người sẽ tan ra thành những mảnh vụn bởi những luồng sét với uy lực càn khôn đó!
- Đa tạ người đã cho ta biết, nhưng ta không hiểu tại sao người lại biết?
- Rời tổng đàn võ lâm, ta đã đến đây để chờ người!
- Dự võ đài khảo chứng võ công người vẫn không tin Đại Chu Thiên gác kiếm quy ẩn à?
Trịnh Đáng cười gằn rồi nói :
- Sao ta có thể tin được một kẻ luôn muốn độc chiếm võ lâm lại dễ dàng gác kiếm quy ẩn chứ?
- Người cũng biết nhìn xa trông rộng nhưng người vẫn thiếu một thứ!

- Thứ gì?
- Thiếu sự khôn lanh để biết tuân phục ta. Sau khi bị thảm bại dưới quỷ kiếm pháp của Quỷ chủ Hào Bân, người đến đây với hy vọng trở thành chủ nhân tòa cổ bảo Long cốc tiếp thụ võ công trong cổ bảo để trở lại giang hồ?
- Không sai! Ta chỉ còn thiếu cổ vật Long cốc để có thể bước vào cổ bảo!
- Từ đó người luôn nghĩ đến ta?
- Quả đúng như vậy. Trịnh mỗ thừa biết người sẽ tìm đến đây!
Chu Thiên mỉm cười nhạt nhẽo nói :
- Và người có tin Chu Thiên đến thánh địa võ lâm để trở thành chủ nhân tòa cổ bảo không?
- Người đến trao cho Trịnh mỗ thì đúng hơn!
- Người lầm rồi!
- Người không phải là đối thủ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng!
Chu Thiên lắc đầu. Với tay ra sau lưng với lưỡi Huyết kiếm đỏ ối.
Vừa thấy lưỡi Huyết kiếm xuất hiện trên tay Đại Chu Thiên, mặt Trịnh Đáng sa hẳn lại, lộ rõ những nét ngỡ ngàng, y ngập ngừng nói :
- Thanh kiếm đó của Quỷ chủ Hào Bân!
- Bổn tọa đã giết gã Quỷ chủ bỉ ổi bất tài đó rồi!
- Võ công của người có thể đả bại Quỷ chủ được sao?
- Và cả Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nữa!
Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nghe Chu Thiên nói bán tín bán nghi, nhưng những nét khinh thị đã biến mất trên mặt và thay vào đó là những nét khẩn trương, dè chừng.
Thanh khoái đao sáng ngời được gã hoành chéo nơi vùng thượng đẳng.
Chu Thiên dè bỉu nói :
- Trịnh Đáng người không ngại một lần nữa phải giao thủ với Quỷ kiếm pháp chứ?
- Không hãy xuất thủ đi!
- Bổn nhân sẵn sàng chiều theo ý của người !
Chu Thiên trở mũi kiếm điểm lên trời. Đã một lần giao thủ với Quỷ chủ Hào Bân tất Trịnh Đáng nhận ra ngay thế kiếm khai cuộc mà Chu Thiên sắp thi triển.
Mặt Trịnh Đáng căng thẳng tột độ.
Chu Thiên thét lên một tiếng lồng lộng, cùng lúc đó tiếng sấm lại nổi lên trên không trung cùng với một tia sét phóng thẳng xuống đỉnh tháp cổ bảo Long cốc.
Màn Huyết kiếm đỏ ối hòa với ánh sáng xanh biếc của tia sét trời

khiến không thể phân biệt đâu là ảnh kiếm, đâu là ánh sáng xanh chói lòa cuồng nộ của càn khôn vũ trụ!
Keng!
Kiếm vào đao cùng chạm thẳng vào nhau, nhưng kiếm không ngừng kiếm chiêu trong khi đao thì như bị mất hút trong màn ảnh kiếm nhập nhoạng.
Phập!
Hữu thủ cầm đao của Trịnh Đáng bị Huyết kiếm chém lìa khỏi thân ảnh.
Trịnh Đáng thối lui năm bộ, máu rưới đỏ mặt đất thánh địa, chảy theo dòng nước mưa lan nhanh thành một vũng.
Trịnh Đáng gần như thất sắc trước chiêu kiếm thần kỳ, không sao tưởng tượng được. Cho dù Quỷ chủ Hào Bân có sống dậy cũng phải siêu hồn phách lạc bởi thức kiếm do Chu Thiên thi triển.
Trịnh Đáng ôm bờ vai phún máu bặm môi.
Chu Thiên cười khảy :
- Trịnh Đáng bây giờ thì người nghĩ thế nào? Ta hay người sẽ trở thành chủ nhân tòa cổ bảo Long cốc và độc tôn thiên hạ! Đao pháp của người hay sát kiếm của Chu Thiên?
Trịnh Đáng thối lui hai bộ nữa. Mắt y đã bắt đầu hoa, chỉ thấy bóng dáng Chu Thiên nhập nhoạng qua làn mưa trắng xóa.
Trịnh Đáng ngập ngừng nói :
- Ta không ngờ người lại thụ nạp Quỷ kiếm pháp của Quỷ chủ Hào Bân!
- Bổn nhân đáng được thụ nạp Quỷ Kiếm của Hào Bân, còn người thì đáng được nhận một cái chết xứng với sự phản bội của người!
Tiếng sét nổ trên không trung cả không gian vang động, và khi tiếng ầm ì còn dội trong thính nhĩ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thì màn Huyết kiếm khổng lồ đã chụp xuống thân pháp gã.
Nếu màn mưa làm ướt sũng chiếc áo thụng của Trịnh Đáng thì màn kiếm quỷ đỏ ối tợ cơn lốc dữ phủ trùm cả thân ảnh gã. Máu và thịt cùng quyện vào màn mưa rưới đầy khoảng đất thánh địa võ lâm. Tất cả chỉ diễn ra trong chừng khoảnh khắc tiếng sấm gầm thét trên bầu trời và khi tiếng sấm dứt thì mọi sự diễn biến đã trở lại lúc ban đầu khi Đại Chu Thiên bước chân vào thánh địa cổ bảo Long cốc.
Mưa vẫn tiếp tục trút xuống như thác đổ, và bây giờ Đại Chu Thiên đã nghiễm nhiên không còn e ngại những tia sét trời từ trên không trung phóng xuống ngôi cổ bảo.
Chu Thiên rảo bước đi nhanh về phía vách đá kiên cố án ngữ tòa cổ bảo với cảnh giới thực tại. Bức vách kia như đường ranh âm dương

giới, phân định hai cảnh giới hoàn toàn trái ngược nhau.
Mặt đối mặt với bức vách thạch môn, Chu Thiên chờ đợi một lưỡi tầm sét từ trên không phóng xuống. Đúng như sự chờ đợi của Chu Thiên, một lưỡi tầm sét xuất hiện phóng thẳng xuống cổ bảo.
Ầm!
Trong vầng ánh sáng xanh rờn đến lóa mắt, Chu Thiên thấy rõ mồn một cánh cửa vòm được nhanh chóng tạo lập bởi luồng sét trời đó và nó cũng mất đi khi luồng sét tan biến.
Cầm chắc cổ vật Long cốc, Chu Thiên rít một luồng chân khí căng phồng trong lồng ngực, y thầm nghĩ :
- Nếu ta có chân mạng võ lâm Minh chủ thì đây là cơ hội của ta. Bằng như không đây là ý trời buộc ta phải tan ra trên mảnh đất thánh địa này!
Ầm!
Thêm một luồng sét giáng xuống đỉnh tháp cổ bảo và lần này Chu Thiên không ngần ngại hữu thủ giơ cao cổ vật Long cốc bước nhanh vào vùng phong tỏa của sét trời.
Cả người Chu Thiên như lọt vào vùng tử địa của càn khôn. Cả không gian như sẫm xịt hẳn lại, rồi lại theo từng luồng sét phóng thẳng xuống cổ vật Long cốc phát tán vào bức vách thạch môn.
Vách đá ngăn cách cổ bảo với cảnh giới bên ngoài phát ra những âm thanh lụp bụp, và nhanh chóng chuyển động, lộ hẳn một ô cửa hình vòm cung.
Chu Thiên cười khảy rồi băng mình qua vào ô cửa hình vòm đó. Mắt y lóa hẳn chẳng còn nhận thấy cảnh vật gì nữa bởi luồng ánh sáng xanh rờn hắt vào mặt.
Không còn mưa không còn gió, Chu Thiên như đang đứng trong cảnh giới hoàn toàn tĩnh lặng của riêng mình. Đứng yên một chỗ thật lâu cho đến tinh nhãn của Chu Thiên quen với vùng ánh sáng chói lòa kia, y mới đi tiếp vào trong.
Can Tương thần kiếm!
Chu Thiên sững sờ khi thấy thanh kiếm phát quang xanh rờn đặt ngay trên giá đỡ, hai bên thanh kiếm đó là hai bộ cốt khô trong tư thế ngồi kiết đà.
Y nhìn thanh kiếm phát quang xanh rờn không chớp mắt.
Rét!
Từ trên nóc thạch thất một luồng tầm sét xuất hiện nhập thẳng vào lưỡi kiếm rồi mất hút!
Chu Thiên lẩm nhẩm nói :
- Can Tương thần kiếm!

Y nghi ngại đứng ngắm lưỡi kiếm xanh rờn!
Chu Thiên chờ cho mắt mình đã quen với luồng ánh sáng xanh phát ra từ lưỡi kiếm, mới dấn đến ba bộ. Ngay trên kệ đỡ thanh kiếm là một phiến đá phẳng lỳ, bề rộng bằng độ một cuốn sách.
Chu Thiên nghĩ :
- Đây có lẽ chính là bí kíp tuyệt công của cổ vật Long cốc!
Y từ từ đưa tay toan rút phiến đá.
Rét!
Chu Thiên vội rụt tay lại, luồng sét nạp nhanh vào lưỡi kiếm đồng thời tạo ra một cảm giác giá buốt trong cột sống của Chu Thiên.
Y buông một tiếng thở dài nghĩ thầm :
- Chu Thiên đã vào trong cổ bảo thì tất cả những gì của cổ bảo đều phải thuộc về Đại Chu Thiên!
Với ý niệm đó Chu Thiên rút thanh Huyết kiếm điểm tới để lấy phiến đá.
Chát!
Thanh Huyết kiếm của Quỷ môn vừa chạm đến phiến đá thì đã bị gãy đôi bởi một luồng sét trời bất ngờ xuất hiện từ trên mái vòm vỗ thẳng vào nó.
Chu Thiên buột miệng thốt :
- Ui chà!
Y vội thối lui hai bộ.
Chu Thiên buông một tiếng thở dài. Y thoạt lộ vẻ thất vọng khi nhìn thấy thanh Can Tương thần kiếm.
Y nghĩ thầm :
- Huyết kiếm đã gãy ta lại không thể lấy được Can Tương thần kiếm sao?
Ý nghĩ ấy thoáng chạy qua trong tâm tưởng Chu Thiên thì bất giác y nhớ đến cổ vật Long cốc. Y quan sát hai bộ khô cốt và ngờ ngợ hiểu ra điều gì đó. Thần nhãn của Chu Thiên nhìn lên trần mái vòm thạch phòng. Y gần như muốn reo lên khi thấy có trên mái vòm có dấu ấn giống hệt cổ vật Long cốc. Chính từ dấu ấn đó, những luồng tầm sét phóng ra xuống thanh kiếm Can Tương và phiến đá lưu tự.
Chu Thiên cười khảy :
- Cuối cùng thì ta cũng đã biết bí mật của cổ bảo Long cốc!
Y vừa nói vừa vận công phóng cổ vật Long cốc ấn vào dấu ấn.
Cạch!
Chu Thiên chờ một lúc thật lâu chẳng thấy luồng tầm sét nào nữa mới dám đưa tay lấy phiến đá bút tự.
Y đọc nhanh những khẩu quyết trong bút tự rồi ngửa mặt cười khanh

khách đầy vẻ thỏa mãn :
- Chu Thiên sẽ là thần kiếm Can Tương kiếm sẽ theo ý của ta, Thiên Phong ơi Thiên Phong, Ma hoàn của người sẽ chẳng là gì đối với Đại Chu Thiên này cả!
Y lật úp phiến đá đọc tiếp bút tự khắc bằng lối chữ chân phương thật sắc nét :
Ta và sư đệ Minh Thông luyện Can Tương thần kiếm để cho hành giả bảo vệ chính khí võ lâm Trung nguyên, một khi chính khí suy vi. Nếu hành giả là người đại nhân quân tử may mắn vào được cổ bảo Long cốc thì dụng thần kiếm Can Tương cùng khẩu quyết khắc trên thạch thư mà thay trời hành đạo. Bằng như ngược lại thì chính Can Tương thần kiếm sẽ là mối diệt thân cho người. Điều báo ứng của ta và sự đệ có trời đất chứng minh qua Long ấn kỳ môn!
Nhị thánh di bút.
Chu Thiên đọc xong phần mặt sau của miệng phiến thạch, y nhìn lại hai phần di thân của Nhị thánh.
- Ứng mạng võ lâm đã thuộc về Chu Thiên thì quyền định đoạt tối hậu võ lâm cũng phải thuộc về ta, ta chỉ cần khẩu quyết Can Tương thần kiếm chứ không cần những lời lẽ giáo huấn rỗng không!
Thốt xong câu nói đó Chu Thiên lật phiến thạch, ngốn ngấu học thuộc lòng khẩu quyết Can Tương thần kiếm rồi mới cầm lấy đốc thanh Can Tương thần kiếm.
- Giờ đây ta mới chính là võ lâm Minh chủ!
Cùng với câu nói đó, thanh kiếm Can Tương được Chu Thiên thi thố chém xả vào miếng phiến thạch, y vừa chém vừa nói :
- Sẽ chẳng một ai là người thứ hai thu nạp khẩu quyết Can Tương thần kiếm!
Miếng phiến thạch tan ra thành bụi khi lưỡi kiếm Can Tương chạm vào nó, Chu Thiên thấy uy lực của thanh kiếm quá ư ngoài sức tưởng tượng của gã, liền buông một tràng tiếu ngạo tràn ngập niềm phấn khích độc tôn.
Y nhìn thanh kiếm phát quang xanh rờn nói :
- Võ lâm sẽ thuộc về Đại Chu Thiên và chỉ có mỗi một mình ta mà thôi!

Hồi 47
Độc Vương Tây Môn Kình

Lão bộc tuy thấy Thanh Thanh với sắc diện toát ra sát khí đằng đằng nhưng vẫn bình thản, từ tốn nói :
- Thanh Thanh... tiểu thư có thể lấy mạng lão, dù lão chết cũng không hối tiếc, chỉ mong tiểu thư hãy bảo tồn sinh mạng cho công tử!
Thanh Thanh rít lên bằng giọng căm phẫn :
- Ta đã làm gì Tôn huynh nào mà lão lại thốt ra câu nói đó?
Nàng hừ nhạt lườm lão bộc. Bất chợt nàng lại thay đổi thái độ, miệng điểm một nụ cười.
Sự thay đổi thái độ của Thanh Thanh càng khiến cho Tôn Quách bồn chồn lo lắng hơn. Y nghĩ thầm :
- Mình vừa thoát được ả la sát Tình Tú Tú thì lại gặp mụ chằn Liệt Hỏa Thần Nữ. Cái số ứng mạng võ lâm của Tôn Quách chỉ gặp toàn những chuyện rắc rối thôi sao?
Trong khi Tôn Quách suy nghĩ thì Mộc Thanh Thanh đã rút cây trâm cài tóc.
Ánh sáng vàng chói của cây trâm đập vào mắt Tôn Quách khiến y càng lúng túng lòng dạ rối bời, nhưng chẳng biết phải hành động đối phó như thế nào, với lại y đang bị bế huyệt nên chỉ biết lấy mắt mà nhìn!
Lão bộc nhìn Thanh Thanh không chớp mắt!
Thanh Thanh ôn nhu hỏi :
- Tại sao lão lại muốn Thanh Thanh giữ lại cái mạng của Tôn huynh?
Lão bộc khẳng khái đáp lời nàng :
- Tôn công tử khác với những người khác!
- Khác như thế nào?
- Những gã mà tiểu thư sát tử chỉ là những hạng người háo sắc, sống nặng dục vọng, vừa đê tiện vừa bỉ ổi, song Tôn công tử thì không!
- Làm sao lão biết Tôn huynh khác những gã kia?
- Phong thái của Tôn công tử là một chính nhân quân tử. Chính vì phong thái đó mà tại võ đài khảo chứng võ công, người đã thốt lời dè bỉu Quỷ kiếm pháo của Quỷ chủ Hào Bân. Và ngay trong hiện thời, người cũng không bị sắc dục là hoen ố tâm niệm của mình. Phong

thái của Tôn công tử khiến lão tâm phục khẩu phục!
- Lão ca ngợi Tôn tiểu huynh quá đó. Sợ rằng Tôn tiểu huynh không đúng như lời lão nói!
Lão bộc lắc đầu :
- Tiểu thư! Lão nô đã từng theo tiểu thư, hầu hạ tiểu thư kể từ lúc lão nhân gia quy tiên!
Buông một tiếng thở dài lão bộc nói tiếp :
- Bất cứ chuyện gì một khi tiểu thư đã quyết, tuyệt nhiên lão nô không hề phản bác, hay chống đối. Thậm chí còn giúp tiểu thư nhưng lần này, lão phu buộc phải xin tiểu thư giữ lại mạng Tôn công tử.
Thanh Thanh bất chợt buông một tiếng thở dài. Tiếng thở đó còn đọng trên miệng thì thình lình Thanh Thanh nhìn lại Tôn Quách. Chạm vào ánh mắt khe khắt của nàng, Tôn Quách chột dạ!
Thanh Thanh bước đến đối mặt với y!
- Tiểu huynh, đã biết Thanh Thanh là Liệt Hỏa Thần Nữ và cũng đã nghe lão nô nói hết rồi chứ?
Tôn Quách gật đầu!
Thanh Thanh mỉm cười nói :
- Thế bây giờ tiểu huynh tính sao?
- Thế theo ý nàng thì Tôn tiểu gia phải tính sao?
Thanh Thanh nhạt nhẽo nói :
- Một, tiểu huynh sẽ cùng muội động phòng loan phụng. Hai, lão bộc sẽ chết thay huynh! Huynh chọn cách nào?
Tôn Quách vừa nghe xong liền đáp ngay :
- Tất nhiên là Tiểu gia chọn cách thứ nhất rồi!
Thanh Thanh ngây người nhìn Tôn Quách :
- Nghĩa là tiểu huynh chọn muội làm kẻ nâng khăn sửa túi?
- Chứ chẳng lẽ để lão trượng kia chết thay cho Tôn tiểu gia à? Tiểu gia đâu có đành lòng!
Thanh Thanh thẹn đỏ ửng hai gò má :
- Tiểu huynh suy nghĩ rồi ư?
- Chẳng lẽ Tôn tiểu gia lại ngoa ngôn với nàng?
Tôn Quách ngập ngừng một chút :
- Nhưng rất tiếc!
- Tiểu huynh tiếc gì?
- Nàng nhìn lại ta thì biết chứ gì! Con muỗi cắn ta còn không đập được thì làm cái khỉ gì nữa!
Thanh Thanh bật ra tiếng cười sau câu nói của Tôn Quách. Cùng với tiếng cười đó, nàng điểm chỉ giải tỏa bế huyệt cho y!

Tôn Quách vươn va :
- Ui cha... Giờ mới thoải mái làm sao!
Y vuốt má Thanh Thanh :
- Tôn tiểu gia có nghe Liệt Hỏa Thần Nữ là kẻ khét tiếng độc ác, không ngờ lại là một giai nhân, nên ta mới chọn cách thứ nhất.
Thấy Tôn Quách thay đổi thái độ, Thanh Thanh cũng không khỏi ngạc nhiên nàng dè chừng nhìn y :
- Tiểu huynh nói thật đấy chứ?
- Ơ. Thế nàng nghĩ sao mà hỏi tiểu gia câu đó chứ? Tất cả ta đều nói thật hết.
Bỏ Thanh Thanh, Tôn Quách bước đến đối mặt với lão bộc. Y từ tốn kính cẩn nói :
- Vãn bối bất tài vô dụng nhưng tuyệt nhiên không phải hạng người tham sống sợ chết để mặc cho lão trượng chết thế!
Tôn Quách đặt tay lên vai lão bộc :
- Vãn bối vô cùng cảm kích trước tấm lòng độ lượng của tiền bối!
Chàng nhìn sâu vào mắt lão bộc, dụng truyền âm nhập mật nói :
- Vãn bối hứa sẽ không làm hại đến Mộc tiểu thư của lão trượng nhưng phải dạy cho nàng biết cách giữ đạo lý gia phong, chỉ cần lão trượng cho thuốc giải rượu tình, tức khắc tình thế sẽ thay đổi ngay!
Lão bộc nhìn Tôn Quách!
Tôn Quách nheo mắt nói :
- Rượu tình do chính tay lão trượng cất để vãn bối uống đặng tản mát công lực. Lão đừng nói là không có thuốc giải rượu tình!
Đôi chân mày của lão bộc thoạt nhíu lại rồi lại nhanh chóng giãn ra.
- Lão tin vào những lời của công tử!
Thanh Thanh bước đến gần Tôn Quách! Y quay lại nạt nàng :
- Tại sao chưa có lịnh của ta mà nàng lại bước đến gần ta chứ?
Thanh Thanh sượng mặt :
- Muội không nghe được những gì huynh nói với lão bộc sao?
- Hê Tôn tiểu gia là trai tân, chưa từng bước qua cửa loan phòng, cũng chưa từng chung đụng với nữ nhân. Ta nói chuyện với lão trượng đây là để thụ học cách thức động phòng loan, nàng nghe làm sao được chứ?
Thanh Thanh thẹn đỏ mặt trở bước quay về chỗ cũ.
Tôn Quách nheo mắt với lão bộc!
Lão buông tiếng thở dài ra rồi nhìn Tôn Quách nói :
- Một khi uống rượu tình mà công tử giao hoan với Thanh Thanh thì xem như đã truyền hết công lực qua nàng mà tự phế bỏ võ công của mình!

Tôn Quách nhướng mày sững sờ!
Lão bộc tiếp :
- Vì trượng cái nghĩa của công tử, lão mới nói ra điều đó!
- Thế còn thuốc giải thì sao?
Lão nhìn ra ngoài thảo xá.
- Thuốc giải ở bên ngoài thảo xá này!
Tôn Quách nhíu mày. Y suy nghĩ mông lung và sực tỉnh hiểu ra câu nói của lão bộc. Tôn Quách lí nhí hỏi :
- Ý của lão trượng là thuốc giải rượu tình chính là nước mưa?
Lão bộc khẽ lắc đầu!
Tôn Quách phấn khởi nói :
- Thế thì tốt rồi, đa tạ lão trượng!
Tôn Quách mỉm cười chấp tay sau lưng quay lại Thanh Thanh, y dí dỏm nói :
- Tiểu gia đã học rồi. Bây giờ thì có thể cùng muội nên duyên cầm sắt!
Thanh Thanh chớp mắt nhìn Tôn Quách :
- Tiểu huynh đã suy nghĩ và không ân hận chứ?
Lời còn đọng trên hai cánh môi Thanh Thanh thì một tiếng sấm trỗi lên. Liền ngay sau tiếng sấm ầm ì đó là một đạo phách không chưởng bổ thẳng tới cánh cửa thảo xá.
Ầm!
Cánh cửa bật ra đổ sầm xuống đất. Từ bên ngoài sồng sộc bước vào hai người một nam một nữ vận trường y sắc sỡ. Cả hai không giữ được vẻ mặt ôn nhu, mà đằng đằng sát khí.
Họ vừa xuất hiện đã đóng đinh tinh nhãn vào mặt Mộc Thanh Thanh.
Gã hán nhân gằn giọng nói :
- Đường môn tìm đến ma nữ, bắt ả phải trả lại những nợ máu đã vay của Đường môn!
Tôn Quách nhìn Thanh Thanh nhún vai nói :
- Chưa động phòng loan mà oan gia đã tìm đến rồi. Xem chừng cái số của nàng dám hổng có phu tướng cận kề.
Tôn Quách vừa nói xong thì đôi phu phụ Đường môn đồng loạt lắc mình áp tới Thanh Thanh. Mặc dù thấy đôi phu phụ kia đồng loạt tập kích mình nhưng lại rất dửng dưng.
Hán nhân trung niên nắm lấy hai tay trung phụ lia cắt tới một đường vòng cung, đôi cước pháp của trung phụ duỗi thẳng đập ngay mắt Tôn Quách là ánh sáng chói lòa trước mũi hài của trung phụ. Hai đóm sáng kia nhắm vào cùng tử huyệt của Thanh Thanh!
Tôn Quách buộc miệng thốt :

- Hài đao!
Tôn Quách chưa hết bần thần vì thấy hài đao của trung phụ công và tử huyệt của Thanh Thanh mà tuyệt nhiên Thanh Thanh chẳng hề phản kích hay nhích động thân pháp.
Khi hai điểm sáng gần như điểm tới đích thì đôi trảo công của lão bộc vươn ra. Thủ pháp của lão vô cùng thần kỳ và chính xác ngoài mức tưởng tượng của Tôn Quách!
Đôi trảo công của lão bộc đã thộp cứng cổ chân của trung phụ và lão chỉ khẽ lắc mình đã hất cặp phu thê Đường môn té ngã về sau!
Lão bộc hằn giọng nói :
- Các người không được chạm đến Mộc tiểu thư!
Thấy lão bộc xuất thủ thần kỳ, Tôn Quách không bỏ lỡ cơ hội, dụng tình huống lộn xộn, lẩn nhanh ra bên ngoài thảo xá. Lão bộc đứng án ngữ ngay trước mặt Thanh Thanh, nhìn đôi phu phụ Đường môn nghiêm giọng nói :
- Vũ Văn Hân, phối kim ngọc, nếu hai người cãi lời lão thì đừng trách lão đó!
Vũ Văn Hân nghe lão bộc gọi đúng tên mình bật đứng lên ngơ ngác hỏi :
lão quỷ là ai, sao lai biết danh tính của Uyên ương song đao chứ?
- Vũ Văn Hân, người biết như vậy là đủ rồi. Đáng lý ra đường môn của các người đã bị làm cỏ, nhưng vì lòng hiếu sinh, lão phu còn chưa mở cuộc thảm sát đó. Các người còn dẫn xác đến đòi mạng Mộc Thanh Thanh là sao?
Vũ Văn Hân gằn giọng nói :
- Nhưng Vũ mỗ muốn biết lão là ai?
Lão bộc cáu gắt nói :
- Những hạng hậu sinh như người không cần biết!
Phối Kim Ngọc rít lên :
- Đại ca không cần nói với lão làm gì nữa!
Phối Kim Ngọc vừa nói vừa vũ lộng hai ống tay xiêm y, phối hợp cùng Vũ Văn Hân. Từ hai ống tay áo xiêm y của Phối Kim Ngọc, hai luồng khí độc xộc mùi hăng hắc thổi táp đến lão bộc, trong khi đó Vũ Văn Hân búng hai ngọn phi châm mỏng như lông ngựa công vào vùng hạ đẳng!
Lão bộc chẳng cần tránh né hai luồng khí độc của Phối Kim Ngọc cũng như hai mũi phi châm của Vũ Văn Hân. Ống tay áo trường y của lão xoay tròn tạo ra một hấp lực hút lấy hai lồng xú khí của đối phương, đồng thời đón lấy đôi huynh châm tử sát.
Vũ Văn Hân lẫn Phối Kim Ngọc ngẩn người bởi thủ pháp kỳ tuyệt của

lão bộc!
Vũ Văn Hân nói :
- Lão cũng biết thu hồi độc khí của đường môn ư?
- Lão còn biết cách trả lại các người!
Cùng với lời nói đó, lão bộc chỉ đẩy đôi xong thủ tới trước. Từ trong ống tay áo của lão hai đạo khí xú uế của Phối Kim Ngọc bắn xẹt ra, nhưng lần này được thủ pháp của lão bộc, chúng tụ lại sắc như hai sợ chỉ cứng ngắc.
Hai sợ chỉ khí độc đó công tới ngay hai bờ vai Phối Kim Ngọc và Vũ Văn Hân!
Bộp!
Đôi phu phụ đường môn thốt lên :
- Ối!
Cả hai đồng loạt thối lui hai bộ, mắt đóng đinh nhìn lão bộc của Thanh Thanh!
Vũ Văn Hân ôm bả vai!
Lão bộc nói :
- Độc khí do hai người luyện ra tất hai người có giải được. Mau trở về Đường môn mà hóa giả độc dược đi!
Vũ Văn Hân bặm môi, Phối Kim Ngọc nhìn y khẽ gật đầu, Vũ Văn Hân gượng từ tốn nói :
- Tiên sinh hãy cho Vũ mỗ biết đại danh sau này còn dịp tái kiến!
Lão bộc khoát tay :
- Hai người đi đi! Lão chẳng có ngoại danh gì cả, và cũng không muốn gặp lại hai người!
Vũ Văn Hân lẫn Phối Kim Ngọc chẳng còn gì để hỏi, buộc phải trở bộ quay lưng nhưng không quên ném lại lão bộc ánh mắt hằn học và khe khắt.
Chờ cho đôi phu phụ Vũ Văn Hân và Phối Kim Ngọc đi hẳn rồi Tôn Quách mới quay trở lại thảo xá.
Thanh Thanh nhìn Tôn Quách :
- Muội ngỡ đâu tiểu huynh đã bỏ đi để mặc lão bộc ở lại đây!
Tôn Quách nạt luôn :
- Nói sàm! Tôn tiểu gia đâu phải hạng người tham sanh quý tử mà bỏ đi. Với lại tiểu gia cũng đường đường là một Võ lâm Minh chủ, đã thốt ra lời mà không giữ thì sau này còn nói ai nữa?
- Nghe huynh nói, Thanh Thanh càng khâm phục huynh hơn!
Tôn Quách xoa tay bước đến bên nàng :
- Với lại Tôn Quách đâu thể đi được khi trên người hổng có mảnh vải nào!

Ta cũng không nỡ bỏ qua một trang giai nhân muốn nâng khăn sửa túi cho ta!
Tôn Quách liếc trộm qua lão bộc, y gãi đầu nói :
- Ái chàng... không biết sau khi cặp phu phụ Đường môn đến đây, muội có còn cao hứng không nữa?
Thanh Thanh nhìn Tôn Quách :
- Muội chỉ sợ tiểu huynh đổi ý mà thôi!
Tôn Quách nhún vai :
- Ta đâu muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này. Nhưng ta hỏi nàng nhe.
Nàng đã thấy lão trượng đây vì nàng như thế nào rồi, thế nàng còn giữ ý niệm đòi sát hại lão trượng không?
Tôn Quách ve cằm :
- Nghĩ cũng lạ thật, lão trượng đây thần công siêu hóa như vậy mà lại cam tâm trở thành lão nô cho nàng. Ông trời bất công quá!
- Tính mạng của lão bộc này tùy vào thái độ của tiểu huynh đối xử với Thanh Thanh!
- Tất nhiên là huynh phải đối xử tốt với Thanh muội rồi!
Y nheo mắt với Thanh Thanh :
- Sao tự dưng huynh thấy kỳ kỳ quá hà!
Tôn Quách nắm tay Thanh Thanh.
- Ta vào trong kia vậy nhé!
Thanh Thanh e lệ nhìn Tôn Quách!
Không chờ Thanh Thanh có phản ứng gì, Tôn Quách dìu nàng đưa vào gian thư phòng ngăn cách với gian ngoài. Vừa bước vào trong gian thư phòng đó, Tôn Quách liền buông tay Thanh Thanh ôm vùng đan điền gào lên :
- Ôi cha... đau quá... đau quá.
Y nhào xuống tràng kỷ, lăn lộn, tỏ lộ sự đau đớn cùng cực. Thanh Thanh vội vã đỡ lấy Tôn Quách :
- Tiểu huynh sao vậy?
Tôn Quách trợn tròng hai con mắt tưởng như sắp trút hồn ra khỏi xác. Động thái của y càng khiến Thanh Thanh lo lắng hơn!
- Tiểu huynh sao vậy?
- Vì nàng. Tiểu gia vì nàng mà ra nông nỗi này!
- Thanh Thanh đâu có làm gì huynh?
- Nàng đã cho tiểu huynh uống rượu tình, còn nói không làm gì à?
- Uống rượu tình chỉ bị tản mát công lực chứ đâu đến nỗi này!
Tôn Quách thều thào :
- Nhưng tiểu huynh thì khác!

Tôn Quách lại ôm bụng :
- Ôi cha... đau quá!
Tôn Quách nhỏm người lên :
- Nó chạy...
Thanh Thanh ngớ người :
- Cái gì chạy?
- Thì cái đau nó chạy chứ cái gì!
Tôn Quách hằn học nạt :
- Tại nàng khiến tâm bịnh của huynh tái phát rồi. Trời ơi, lần này ta mà chết yểu thề biến thành con ma theo nàng đòi mạng đó!
Tôn Quách duỗi tay phải :
- Nó chạy đến cánh khủy, nàng nắn chặn nó lại!
- Vâng! Muội sẽ chặn nó lại!
Thanh Thanh dụng công nắn vùng khuỷu tay Tôn Quách! Y duỗi người trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, xuýt xoa nói :
- Tốt lắm! Tốt lắm!
Tôn Quách chờ một lúc rồi lại giãy giụa :
- Cái cha... nó lại chạy nữa rồi! Lần này nó chạy quá tay trái!
Y lại duỗi tay bắt Thanh Thanh dung công xoa nắn trong thư thế thụ hưởng, Tôn Quách chắc lưỡi :
- Ái cha! Có được một phu nhân như nàng, Tôn tiểu gia chẳng khác nào sống trong cảnh thiên thai, đầy hoan lạc!
Thanh Thanh đỏ mặt!
Nàng toan mở miệng thì Tôn Quách bất thần nhỏm dậy, và chỉ pháp của y nhanh như cắt điểm vào tịnh huyệt của Thanh Thanh!
Thanh Thanh trố mắt buột miệng hỏi :
- Huynh sao lại điểm huyệt Thanh Thanh?
- Hê, thì nàng đã chẳng muốn động hòng loan là gì?
- Huynh động phòng loan sao lại điểm huyệt muội?
- Tôn Quách nhăn nhó :
- Cách thức của Tôn tiểu gai động phòng khác thường lắm!
Tôn Quách gãi đầu. Y thả chân xuống tràng kỷ, bước nhanh đến vách hậu rút ra một miếng tre!
Thanh Thanh cau mày nhìn Tôn Quách :
Nàng hồi hộp hỏi :
- Huynh định làm gì muội?
Tôn Quách lườm nàng :
- Người xưa có câu, dạy con từ thủa còn thơ, dạy phu nhân từ lúc ban sơ mới về. Nàng đã nhận ta là phu tướng thì trước tiên phải dạy nàng đã!

Tôn Quách nhịp roi lên tràng kỷ, tay còn lại thì ấn Thanh Thanh nằm sấp duỗi dài. Y nghiêm giọng nói :
- Thứ nhất ta dạy nàng lễ nghi của một thục nữ!
Lời vừa dứt, Tôn Quách đánh một roi vào mông Thanh Thanh!
Chát!
Nàng nhăn mặt nhưng nhắm mắt. Nhìn Thanh Thanh, Tôn Quách ngỡ như nàng chẳng hề đau bởi nhát roi vừa rồi mà ngược lại còn có cảm giác khác!
Tôn Quách cau mày :
- Roi thứ hai ta dạy nàng là cách là người đôn hậu, rộng lượng và nhân ái!
Chát!
Tôn Quách nảy người lên thều thào nói :
- Tướng công, thiếp đau lắm nhưng thiếp cũng thích lắm. Nhưng tướng công đừng để lại những vết thẹo trên người thiếp!
Tôn Quách cau mày :
- Được! nếu nàng muốn!
Ngồi bên ngoài, lão bộc nghe tiếng roi nã chan chát mà nóng lòng bước tới bước lui! Lão bặm môi toan xông vào gian thư phòng đó thì Tôn Quách đã mở cửa bước ra.
Y nhìn lão bộc :
- Lão trượng, Thanh Thanh đã ngủ say rồi!
- Sao tiểu thư có bị gì không?
- Lão trượng yên tâm, vãn bối chỉ đánh nàng mấy roi rồi phế bỏ võ công của nàng!
Lão bộc trợn tròng hai con người :
- Công tử phế bỏ võ công của Thanh Thanh?
Tôn Quách gật đầu.
Lão bộc gầm lên :
- Công tử nỡ đối xử với tiểu thư như vậy sao?
Lão vừa nói vừa vươn trảo nhanh ra một cái chộp lấy cổ Tôn Quách.
Tôn Quách hốt hoảng :
- Lão trượng!
Lão bộc rít lên :
- Công tử biết rằng Thanh Thanh có rất nhiều kẻ thù, bây giờ bị phế bỏ võ công thì sao tự bảo vệ được chứ?
Tôn Quách gỡ tay lão bộc!
- Lão trượng hãy bình tĩnh. Vãn bối phế bỏ võ công của Thanh Thanh đã có chủ đích. Thanh Thanh bị phế bỏ võ công chỉ có lợi mà thôi!
Vốn Thanh Thanh đã bị biến thái trầm trọng, nếu như không phế bỏ

võ công thì một ngày nào đó nàng chẳng cách chi cứu vãn được số mệnh. Bây giờ vãn bối phế bỏ võ công của nàng buộc Thanh Thanh trở lại người bình thường, sau đó đưa về Kim Lăng phủ nhờ các đại phu kỳ tài phục hồi lại thể trạng của nàng. Vãn bối sẽ cưu mang nàng, tiền bối cứ yên tâm!
- Công tử!
- Lão trượng! Tôn Quách nói bằng tất cả lòng thành khẩn của mình. Nếu như để Thanh Thanh tiếp tục dụng võ công tại thêm sát nghiệp, e rằng sau này chúng ta có muốn đổi số mạng của nàng cũng không thể được!
Lão bộc thở dài :
- Lão phu cũng chỉ kỳ vọng vào một điều gì đó tốt lành thay đổi cuộc sống của Thanh Thanh!
Tôn Quách và lão bộc bước đến chiếc bàn đá. Lão lấy tĩnh rượu độ hai cân, rót ra hai chiếc chén! Tôn Quách lưỡng lự nhìn chén rượu! Lão bộc như đọc được ý nghĩ của y liền nói :
- Tôn công tử yên tâm, đây không phải là thứ rượu tình mà Thanh Thanh dùng để chuốc công tử!
- Vãn bối cũng nghĩ như vậy!
Tôn Quách vừa nói vừa bưng chén rượu :
- Vãn bối kính lão trượng một chén!
- Mời!
Hai người cùng uống cạn số rượu chuốc ra chén. Đặt chén rượu xuống bàn, Tôn Quách nói :
- Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo lão trượng!
Lão bộc gật đầu!
Tôn Quách nhìn lão ôn nhu nói :
- Lúc lão trượng giao thủ với đôi phu phụ Đường môn, vãn bối nhận biết người là một đại cao thủ kỳ tài trong chốn võ lâm. Thậm chí vãn bối còn ngờ ngợ lão trượng đây còn là trưởng tôn của Đường môn, nhưng sao người lại chấp nhận cuộc sống nô bộc cho Thanh Thanh. Thậm chí...
Tôn Quách bỏ lửng câu nói giữa chừng!
Lão bộc nhìn chàng :
- Công tử thắc mắc cũng đúng thôi! Với lại lão cũng đang tính bộc bạch sự thực cho công tử rõ!
- Nếu như đó là chuyện kín đáo của lão trượng, vãn bối không dám hỏi!
Lão bộc lắc đầu :
- Cho dù công tử không hỏi, lão phu cũng sẽ nói với người mà!

Lão chuốc rượu ra chén của mình nhấp một ngụm nhỏ, rồi nhìn Tôn Quách chậm rãi :
- Lão phu chính thật là Độc Vương Tây Môn Kình. Lúc sinh thời đáng ra lão phu đã là chưởng môn Đường môn, nhưng vì sư đệ dụng mưu chiếm ngự chức vị đó, đẩy lão xuống vực thẳm. Lão phu may mắn được thân phụ và thân mẫu Mộc Thanh Thanh cứu mạng và còn phục hồi võ công. Ơn cứu mạng đó lão xem như tái sinh lần thứ hai và tâm niệm mãi mãi sẽ đền ơn song thân Thanh Thanh! Cũng kể từ đó cái tên Độc Vương không còn trong chốn giang hồ!
Lão dốc hết số rượu trong chén vào miệng rồi chậm rãi kể tiếp :
- Ngỡ đâu cuộc sống của lão trôi đi êm đềm, chờ đến ngày viên tịch...
Lão lắc đầu nhìn Tôn Quách :
- Một ngày kia sư đệ của lão bất ngờ xuất hiện, sát tử song thân Thanh Thanh còn cưỡng hiếp Thanh Thanh nữa! Khi lão quay trở về thì đã quá muộn!
- Lão trượng đã hạ tử sư đệ mình?
- Đúng! Lão không thể để cho gã sống thêm thời khắc nào nữa!
- Sau huyết án đó, tiền bồi càng dốc lòng phù trợ Thanh Thanh bất kể nàng làm bất cứ chuyện gì!
Lão tâm nguyện như vậy! Nhưng với công tử, lão xin Thanh Thanh giữ lại cái mạng cho người! Hơn ai hết, lão phu nhận thấy trong phong thái lịch lãm của công tử có cái thần của bậc chính nhân quân tử!
- Đa tạ lão trượng quá khen!
Độc vương Tây Môn Kình lấy trong ngực áo r một quyển sách da dê đặt lên bàn.
- Lão biết Thanh Thanh đã gây ra biết bao oan nghiệt trên chốn giang hồ, bởi lẽ Thanh Thanh thù oán nam nhân mà lão thì không có lời chi để khuyên giải!
Lão buông một tiếng thở dài nhìn Tôn Quách nói tiếp :
- Công tử đã phế bỏ võ công và quyết cưu mang Thanh Thanh! Lão mong công tử nhận lấy quyển bí kíp Độc kinh để có cơ đắc dụng sau này!
Tôn Quách toan mở miệng từ chối nhưng Tây Môn Kình đã khoát tay như đọc được ý niệm của y!
- Công tử đừng từ chối! Nếu như công tử có lòng thành với Thanh Thanh thì lão cũng một lòng thành khẩn với người nếu công tử e dè lão xin nhận người làm lão đệ!
- Tôn Quách vô cùng may mắn vào cảm kích Tây lão huynh!

- Có một vị lão đệ như Tôn Quách, Tây Môn Kình còn gì thích thú hơn nữa!
Lão chuốc rượu ra hai chiếc chén không!
- Huynh kính lão đệ!
- Đệ kính lại lão huynh!
Hai người chạm chén, và cất tảng cười sảng khoái! Tôn Quách vừa uống rượu vừa nghĩ thầm :
- “Không ngờ mình lại luôn gặp những điều kỳ ngộ mà không ai có được!”

Hồi 48
Quyền uy tối thượng

Ánh dương quang còn choạng vạng mà tiếng đại hồng chung đã gióng lên giục giã. Cùng với những hồi chuông hối hả đó, những vị cao tăng Thiếu Lâm từ trong võ tăng đường với thuật pháp khinh thân thần kỳ băng lên Đại Hồng bảo điện.
Họ nhanh chóng kết thành một hàng ngang án ngữ trước cửa tòa Đại Hồng bảo điện tôn nghiêm chốn Phật môn!
Từ phía cổng tam quan cao sừng sững xuất hiện một đoàn người võ lâm nai nịt gọn gàng. Đi đầu đoàn người võ lâm là cỗ kiệu sơn son thiếp vàng, trên nóc là ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài, biểu trưng uy quyền của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên!
Bốn gã đại hán lực lưỡng đặt cỗ kiệu xuống ngay trước mặt các vị tăng võ Thiếu Lâm, Chu Thiên vén rèm bước xuống!
Phương trượng đại Sư Huệ Viễn từ trong Đại Hồng bảo điện bước ra, ôm quyền kính cẩn xá Đại Chu Thiên :
- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ quá vãng cảnh chùa quá sớm, lão nạp và các chư tăng không kịp nghênh đón, mong thí chủ miễn chấp!
Chu Thiên mỉm cười nhìn Huệ Viễn đại sư nói :
- Lão tăng quá đa lễ, bổn nhân đâu có ý đến Thiếu Lâm để làm phiền cá vị cao tăng Thiếu Lâm!
- A di đà Phật! Thí chủ nói ra điều đó, lão nạp đây rất cảm kích vô cùng!
- Được các vị cao tăng Thiếu Lâm cảm kích, bổn nhân toại nguyện rồi!
Chu Thiên chấp tay sau lưng dấn đến trước hai bộ. Ánh mắt sáng ngời lia nhanh qua các vị võ tăng Thiếu Lâm rời định lại chiếu vào mặt Phương trượng đại sư Huệ Viễn!
- Bổn nhân đến Thiếu Lâm lần này không biết các vị cao tăng Thiếu Lâm còn xem Chu Thiên là Võ lâm Minh chủ hay không?
- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ đã gác kiếm quy ẩn, Đình Phương phu nhân đã triệu hồi võ lâm đại hội, bầu chọn Minh chủ mới. Thiếu Lâm mặc dù không can dự vào võ lâm đại hội nhưng một khi đại hội mở ra thì ắt đã có Minh chủ mới. Võ lâm chỉ có một nên không thể tồn tại hai vị Minh chủ!

Chu Thiên gật đầu :
- Nói như lão hòa thượng thì các vị tăng nhân Thiếu Lâm đã không thừa nhận Đại Chu Thiên này là Võ lâm Minh chủ?
- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ vốn đã quy ẩn giang hồ, và tất cả mọi người đều đã biết vụ huyết án Kim trang đại phủ. Chính vì vụ huyết án đó nên...
Chu Thiên cướp lời Huệ Viễn đại sư :
- Thôi, lão tăng đừng nói nữa. Bổn nhân đến Thiếu Lâm lần này không phải để dùng lời phân trần, hay thỉnh thị các vị phải thừa nhân tôn kính bổn nhân!
Chu Thiên trở bộ khoanh tay trước ngực, biểu thị phong thái của bậc trưởng thượng :
- Bổn nhân đến Thiếu Lâm trong tư cách Minh chủ võ lâm và ban phát mệnh lệnh cho các vị tăng nhân Thiếu Lâm. Những gì bổn nhân nói đều là sự thật. Các chư tăng Thiếu Lâm có một cách để lựa chọn. Một là Thiêu lâm tuyệt diệt trên giang hồ, hai là các vị tăng nhân phải đầu phục Đại Chu Thiên!
Chu Thiên cười khảy :
- Đúng ngày rằm, Phương trượng đại sư cùng các vị cao tăng Thiếu Lâm đến Tổng đàn võ lâm dự hội đăng cơ Minh chủ của Đại Chu Thiên! Nhớ, khi đến Tổng đàn võ lâm, Phương trượng phải đem theo ngọc Phật cùng bộ Dịch Cân kinh kỳ thư của Thiếu Lâm tự đặng làm lễ dâng Minh chủ!
- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ định bức ép Thiếu Lâm tự đó ư?
- Bổn nhân không ép mà ban phát mệnh lệnh! Nếu Thiếu Lâm phản lệnh Minh chủ thì kiếp họa đầu rơi máu chảy khó tránh đó! Lão tang có muốn chứng kiến uy quyền của Đại Chu Thiên này không?
- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ định dụng quyền uy mà buộc Thiếu Lâm tự sao?
- Không sai! Minh chủ tất phải có uy quyền của Minh chủ. Quyền uy đó phải thống trị tất cả các bang, các phái trong giang hồ!
Chu Thiên thối lui hai bộ, mắt đóng đinh vào Phương trượng đại sư Huệ Viễn :
- Bổn nhân sẽ cho lão tăng thấy quyền lực tuyệt đối vô song của một Minh chủ mà suy ngẫm quyết định số phận của Thiếu Lâm tự!
Chu Thiên nói xong rút thanh Can Tương thần kiếm xanh rờn. Y thủ đốc kiếm bằng hai tay, từ từ giơ lên trời. Các vị võ tăng thấy Chu Thiên thủ binh khí lướt đến dàn hàng ngang án ngữ trước mặt Phương trượng Huệ Viễn.
Đại Chu Thiên cười khảy gằn giọng nói :

- Quyền uy của một Minh chủ sẽ minh chứng qua thanh kiếm này!
Lời còn đọng trên hai bờ môi của Chu Thiên thì cả bầu trời Tung sơn như xám xịt hẳn lại, liền theo đó là những luồng sét trời xuất hiên phóng thẳng xuống lưỡi kiếm Can tương. Hiện tượng thần kỳ đó khiến các vị cao tăng Thiếu Lâm ngây người ra nhìn. Những màn sét nhanh chóng truyền qua lưỡi kiếm Can tương rồi phủ lên người Đại Chu Thiên tạo thành một màn sét quang rờn rợn bao phủ toàn thân gã.
Phương trượng Huệ Viễn chưa biết chuyện gì sắp xảy ra thì Chu Thiên hú vang lồng lộng. Tiếng hú của gã cất đi vang động cả vòm trời Tung sơn Thiếu Lâm, kèm theo một tia sét kiếm thoát ra từ thanh Can Tương thần kiếm!
Rét!
Lưỡi kiếm cắt dọc không gian và khi nó biến mất thì hàng cao tăng Thiếu Lâm án ngữ trước mặt Phương trượng Huệ Viễn đại sơ tợ như những cây chuối non bị đốn ngang đổ xuống rầm rập!
Phương trượng đại sư biến hẳn sắc diện, chắp tay lần chuỗi hạt miệng niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật! Tế độ chúng sinh!
Các vị tăng nhân còn lại của Thiếu Lâm tưởng chừng như đã biến thành những pho tượng la hán bất động. Tất cả đều hồn siêu phách lạc bởi nhát kiếm càn khôn vô thường do Chu Thiên thi triển cướp đi tính mạng của mười vị võ tăng hộ đàn!
Chu Thiên hóa giải càn khôn kiếm khí nhìn các vị cao tăng Thiếu Lâm rồi định nhãn đóng đinh vào mặt Phương trượng Thiếu Lâm Huệ viễn, gã tằng hắng nghiêm giọng nói :
- Lão tăng đã chứng nghiệm quyền uy của một vị Minh chủ rồi chứ? Nếu đã chứng nghiệm thì phải quy ngẫm về quyền uy đó mà quyết định vận mạng của Thiếu Lâm! Đúng ngày đăng cơ của bổn nhân, bất cứ bang phái nào mà không đến dự xem như phản lệnh Minh chủ, tất phải chịu kiếp nạn diệt vong! Hãy nhớ những gì bổn nhân nói đó!
Chu Thiên rút ngọn đại kỳ trên nóc kiệu phóng xuống mặt sân Đại Hồng bảo điện!
Phập!
Cán ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài ghim thẳng xuống quá một phần ba, giũ lá đại kỳ phần phật nghe như tiếng giữ chéo áo của tử thần!
Chu Thiên lừ mắt nhìn qua các vị võ tăng hộ đường Thiếu Lâm giờ đã biến thành những xác chết vô hồn vô cảm rồi thản nhiên trở vào trong kiệu!

Các vị cao tăng Thiếu Lâm như bừng tỉnh, sau khoảnh khắc thất thần, toàn động thủ thì Phương trượng Huệ Viễn đã ngăn lại bằng tiếng niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật! Máu đã nhuộm thánh địa Phật môn, đừng để nhuộm thêm nữa!
Chiếc kiệu sơn son thiếp vàng được bón gã đại lực sĩ nhấc lên rời Thiếu Lâm trong khi các vị chư tăng còn chưa hết nỗi bàng hoàng!
o O o Vừa thấy chiếc kiệu có ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài, Hành Hành đạo trưởng cùng với Khư Khư đạo trưởng từ trong đại đường Võ Đang băng ra chặn đường.
Hành Hành đạo trưởng thủ kiếm nghiêm giọng nói :
- Tôn giá là ai?
- Đạo sĩ không còn nhận ra ngọn đại kỳ Cửu trùng dài của Minh chủ Đại Chu Thiên sao?
Hành Hành đạo trưởng cau mày :
- Ác đạo Đại Chu Thiên đã tán tận lương tâm, hoạt sát Kim trang đại phủ, giết sư đệ, cướp cổ vật Long cốc, sau đó tự quy ẩn để tránh công đạo võ lâm, nay lại còn dám tự xưng mình là Minh chủ ư?
Chu Thiên vén rèm bước xuống, thần nhãn chiếu ngời vào mặt Hành Hành đạo trưởng.
Y gằn giọng nói :
- Lão đạo sĩ thúi vừa nói gì?
Hành Hành đạo trưởng thấy Chu Thiên gay gắt nói :
- Đại Chu Thiên, tất cả mọi tội lỗi đều do người gây ra, vậy mà còn dám dẫn xác đến Thái Hòa Võ Đang sao?
- Lão đạo sĩ dám ngang nhiên nói với Minh chủ như vậy sao? Lão không thể giữ được cương đạo võ lâm à?
- Người chẳng còn là Minh chủ nữa rồi!
- Thái Hòa Võ Đang sao lại có một tên đạo sĩ hồ đồ e chẳng biết kỷ cương võ lâm. Võ Đang đáng tội suy vi diệt vong!
Hành Hành đạo trưởng trợn mắt nạt :
- Đại Chu Thiên! Người mới đáng là kẻ tội đồ của võ lâm chính nghĩa đó!
Chu Thiên hừ nhạt một tiếng rút thanh Can Tương thần kiếm từ từ hướng mũi lên trời, bầu trời Thái Hòa Võ Đang liền chuyển hóa càn khôn xám xịt rồi từng luồng sát hóng thẳng xuống mũi kiếm Can tương nhanh chóng kế thành một màn kiếm sét vây bọc thân pháp Đại Chu Thiên!
Chu Thiên nói :
- Lão đạo sĩ thúi nghĩ bổn nhân là một tội đồ đáng phán xét thì sao

chưa phán xét đi? Bổn nhân chờ sự phán xét của lão đạo sĩ đó!
Hành Hành đạo trưởng tuy thấy hiện tượng lạ nhưng vẫn cương cường nói :
- Đại Chu Thiên, bần đạo thay mặt quần hào võ lâm phát xét công đạo với người!
Hành Hành đạo trưởng hướng mũi trường kiếm, lắc vai áp thẳng tới, chém một nhát vào vùng sét kiếm bao bọc thân pháp Đại Chu Thiên!
Thấy Hành Hành đạo trưởng sử kiếm tập kích mình, Chu Thiên chẳng hề phản kích.
Thanh trường kiếm của Hành Hành đạo trưởng vừa chạm vào vùng sét kiếm bao bọc thân ảnh Đại Chu Thiên thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra!
Ầm!
Kèm theo tiếng nổ đó thì một tia sét kiếm phóng ra điểm vào vùng thượng đẳng của Hành Hành đạo trưởng. Mùi da thịt bốc cháy khét lẹt và Hành Hành đạo trưởng chỉ kịp rú lên một tiếng thảm khốc.
A... A.
Tiếng rú thảm của Hành Hành đạo trưởng khiến cho Khư Khư đạo trưởng giật thót ruột! Lão đạo sĩ toan lướt đến đỡ lấy thân pháp của đại sư huynh nhưng Hành hành đạo trưởng đã đổ sụp xuống đất.
Vùng thượng đẳng của lão đạo sĩ còn bốc khói phả ra mùi khét của da thịt bị cháy đen thành than!
Khư Khư đạo trưởng không còn tin vào mắt mình nữa. Rõ rằng lão thấy sư huynh chu động tập kích Chu Thiên nhưng kết quả thì hoàn toàn ngược lại. Gần như lão đạo sĩ chẳng hề thấy Chu Thiên phản kích nhưng sư huynh lão lại nhận một cái chết khủng khiếp!
Khư Khư đạo trưởng bất giác thối lui hai bộ!
Chu Thiên nhìn Khư Khư đạo trưởng!
Chạm vào đôi tinh nhãn ngời ngời sát khí của Đại Chu Thiên, Khư Khư đạo trưởng tưởng chừng như có đợt khí băng hàn xuất hiện trong cột sống khiến lão liên tục rùng mình!
Chu Thiên gằn giọng nói :
- Lão đạo sĩ thúi còn xem bổn Minh chủ là tội đồ của võ lâm không?
Khư Khư đạo trưởng rùng mình. Lão lưỡng lự!
Chu Thiên cười khảy nói tiếp :
- Chắc lão đạo sĩ lại muốn chứng nhiệm quyền uy của Võ lâm Minh chủ?
Cùng lúc đó thì Thiên Vân đạo trưởng từ trong lướt ra. Vừa thấy Thiên Vân đạo trưởng, Khư Khư đạo trưởng hối hả nói :
- Chưởng môn! Khủng khiếp quá!

Thiên Vân đạo trưởng nhìn Chu Thiên rồi rảo bước đến quan sát thi thể Hành Hành đạo trưởng. Lão đạo sĩ buông một tiếng thở dài, quay lại đối mặt với Chu Thiên!
Chu Thiên bình thản khoanh tay đối nhãn với Thiên Vân đạo trưởng.
Thiên Vân đạo trưởng nén nỗi phẫn uất vào trong, lấy giọng từ tốn nói :
- Tôn giá lặn lội từ xa đến đây để gây thù chuốc oán với Võ Đang phái?
Đôi chân mày của Chu Thiên nhíu hẳn lại :
- Gây thù chuốc oán là sao? Lão đạo sĩ quên hẳn ngoạn đại kỳ Cửu Trùng Đài là biểu trưng chức sắc và quyền uy của Minh chủ võ lâm rồi ư?
Chu Thiên dấn đến hai bộ :
- Võ Đang, Thiếu Lâm, Cái bang, Hoa sơn, Hằng sơn, Côn luân... Tất cả đều thuộc về võ lâm tức thuộc về Minh chủ! Minh chủ chính là bổn nhân. Nói thẳng ra các người đều là nô dịch của bổn tọa, không phân biệt bạch đạo hay hắc đạo. Bất cứ ai dám cãi lệnh của bổn Minh chủ đều phải chịu xét tội tử!
- Tôn giá tự nhận mình là Minh chủ?
- Trên giang hồ không ai đáng mặt là Võ lâm Minh chủ khi có mặt Đại Chu Thiên!
Chu Thiên nhìn thẳng vào mặt Thiên Vân đạo trưởng!
- Lão đại sĩ đã thấy quyền uy của bổn nhân?
Chu Thiên cười khảy chỉ Thiên Vân đạo trưởng :
- Lão đạo sĩ hãy quỳ xuống bái lễ bổn nhân, rồi đúng ngày rằm đem lưỡng nghi thái cực âm dương đến Tổng đàn võ lâm dâng lên bổn tọa dự lễ đăng cơ để để Võ Đang mãi mãi được chăn dắt.
Vừa nghe xong câu nói xấc xược với giọng khinh thị của Đại Chu Thiên, mặt Thiên Vân đạo trưởng sa sầm lại, lộ rõ những nét bất nhẫn, lão đạo trưởng ngắt lời nói :
- Bần đạo không thể tuân theo chỉ dụ bất minh của một người đã từng tạo ra sát nghiệp bất nhân, bất nghĩa!
- Thế là lão đạo sĩ đã cãi lại phản lệnh của Minh chủ!
Cùng với lời nói đó, thanh Can Tương thần kiếm được Chu Thiên chuyển hóa hướng mũi lên không trung. Ngay lập tức bầu trời chuyển hóa càn khôn, và những luồng sét xuất hiện phóng xuống mũi kiếm tạo lập màn sét kiếm bảo hộ thân ảnh Đại Chu Thiên!
Thấy Chu Thiên thi triển thần công quái lạ, Thiên Vân đạo trưởng đâu dám xem thường. Liền trụ bọ vận hóa Lưỡng nghi âm dương thái cực!

Khư Khư đạo trưởng nói :
- Chưởng môn cẩn thận!
- Sư đệ yên tâm!
Thiên Vân đạo trưởng dụng Thái cực lưỡng nghi chuyển hóa khí công. Đôi song thủ của Thiên Vân đạo trưởng di chuyển thật mềm mại, trông như đang múa nhưng không gian trong phạm vị mươi trượng vuông lại dao động xuất hiện những đạo khí vần vũ!
Chu Thiên nói :
- Lưỡng nghi âm dương thái cực cũng hay đó!
Song thủ của Thiên Vân đạo trưởng chuyển động nhanh hơn, cuồng phong nổi lên ầm ầm. Lão đạo sĩ thét lên một tiếng đẩy song thủ đến trước.
Những đạo cuồng phong dũng mãnh ào ào thổi đến Đại Chu Thiên kéo theo đá và cát. Trong màn cát đã vần vũ đó, có cả những cụm lá bắn xẹt đi như phi châm!
Không gian thật hỗn độn, không còn phân biệt được đâu là trời, đâu là đất.
Trước cơn cuồng nộ của tạo hóa do Lưỡng nghi thái cực âm dương tại ra, Chu Thiên vẫn dửng dưng đón chờ.
Màn sét kiếm tợ như một vách tường kiên cố che chắn Chu Thiên, không để bất cứ thứ gì có thể xuyên thủng qua nó mà chạm đến thân pháp chủ nhân Can Tương thần kiếm!
Mặc cho Thiên Vân đạo trưởng thi triển Lưỡng nghi âm dương thái cực tập kích mình, Chu Thiên vẫn dửng dưng trong màn sét kiếm hộ thể. Y còn ngạo nghễ cất tiếng cười vang động không trung!
Thiên Vân đạo trưởng thét lên một tiếng vũ lộng phất trần lao tới Chu Thiên :
- Mãn vũ luân hồi!
Cây phất trần biến tháo thành muôn ngàn chiêu thức công vào thân ảnh Đại Chu Thiên!
Cùng với sự chuyển đổi chiêu công, của Thiên Vân đạo trưởng thì Chu Thiên hú vang lên một tiếng lồng lộng. Tiếng hú cảu gã át cả tiếng thét của đối phương.
Màn sét kiếm tợ một màn lưới khổng lồ chụp xuống thân pháp Thiên Vân đạo trưởng. Thân ảnh của lão đạo sĩ Võ Đang tưởng chừng như mất hút trong màn sét kiếm khủng khiếp đó.
Ầm! ầm! ầm!
Những tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên vấy động cả không gian Thái Hòa Võ Đang. Khi màn sét kiếm được Chu Thiên thu hồi thì Thiên Vân đạo trưởng chẳng khác nào bị cực hình phanh thây! Thân

ảnh của lão đạo sĩ bị cắt thành năm khúc, da thịt bốc cháy khét lẹt! Khư Khư đạo trưởng đứng ngây ra hồn siêu phách lạc. Từ cổ chí kim lão mới thấy lần đầu một thứ tà công khủng khiếp như vậy. Khư Khư đạo trưởng mặt cắt không còn một giọt máu. Hai chân thì cứ như muốn nhũn ra thành bùn nhão.
Chu Thiên định nhãn nhìn Khư Khư đạo trưởng :
- Còn lại mỗi một mình lão đạo sĩ!
Khư Khư đạo trưởng run bần bật. Lão như sực tỉnh khỏi cơn ác mộng, từ từ quỳ mọp xuống chân Chu Thiên!
Chu Thiên cười khảy :
- Lão đã thấy quyền uy tối thượng của Minh chủ rồi chứ?
- Bần đạo đã thấy!
- Đã thấy, vậy còn dám cãi lịnh Minh chủ không?
Khư Khư đạo trưởng cúi mọp đầu xuống đất.
- Bần đạo không dám phản lệnh Minh chủ!
- Vậy thì được! Đúng ngày rằm, bổn Minh chủ sẽ đăng cơ, lão thay Thiên Vân đạo trưởng đến Tổng đàn võ lâm phó hội!
- Tuân phục Minh chủ!
- Tốt lắm!
Chu Thiên cất tràng cười ngạo nghễ, trở bước vào trong kiệu. Gã đại lực sĩ rút cây đại kỳ Cưu trùng đài ghim thẳng xuống đất biểu thị cho quyền uy tối thượng của Chu Thiên!
o O o Mộ Dung phủ!
Bao bọc bằng một vách tường kiên cố, Mộ Dung Phủ tách biệt hẳn với bên ngoài, mặc dù tòa trang viện tọa lạc ngay trong trấn Giang Tô sầm uất. Với vẻ bề thế và quyền uy của dòng họ Mộ Dung thì bất cứ cư dân nào ngụ ở Giang Tô đều biết và kiêng dè Mộ Dung Phủ!
Sự ngưỡng mộ của các cư dân trong trấn Giang tô càng tôn tạo uy danh của Mộ Dung Phủ. Đương nhiên tòa trang viện Mộ Dung Phủ trở thành thánh địa của cư dân Giang tô, điều đó đồng nghĩa với sự chễnh chệ của các vị chủ nhân thuộc dòng họ Công Tôn!
Trước cổng vào trang viện Mộ Dung Phủ luôn túc trực một đội võ sĩ nai nịt gọi gàng, binh khí tuốt trần, sẵn sàng sát thủ bất cứ một ai xâm nhập khi chưa có lệnh của Công Tôn Hách!
Trời vừa chạng vạng tối, chiếc kiệu sơn son thếp vàng của Đại Chu Thiên xuất hiện hướng về Mộ Dung Phủ. Đi trước kiệu là tám gã đại lực võ sĩ cầm bảng hiệu với dòng chủ Chu Thiên Minh chủ! Độc ton thiên hạ! Uy vũ võ lâm! Chuyển đảo càn khôn!
Đi sau kiệu chừng ba mươi đại hán đoạn hậu là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn!

Đoàn kiệu của Chu Thiên hướng thẳng vào cổng Mộ Dung Phủ.
Đôi võ sĩ gác cổng toan bước ra chặn đường. Tám gã đại lực cầm bảng hiệu liền rút đại đao. Đao pháp của tám người đó thật là thần sầu và chỉ bằng một chiêu đao bất ngờ và khốc liệt, đội võ sĩ gác cổng Mộ Dung Phủ đều biến thành những xác chết vô hồn!
Kiệu của Đại Chu Thiên tiếp tục tiến vào trong Mộ Dung Phủ.
Tiếng binh khí vang động bên ngoài làm kinh động nội phủ. Hơn năm mươi gã gia nô của Mộ Dung Phủ nai nịt gọn gàng tay lăm lắm đại đao bước ra!
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn từ phía sau phi thân lướt lên trước.
Bọn gia nô Mộ Dung Phủ xếp thành hàng ngang án ngữ trước cỗ kiệu Đại Chu Thiên!
Chu Thiên vén rèm kiệu đưa mắt nhìn qua một lượt bọn gia nô Mộ Dung Phủ.
Y chau mày rồi hạ rèm xuống trước khi quẳng ra một tấm linh bài màu đỏ.
Thấy tám lệnh bài đó Mạc Linh Cẩn liền lớn tiếng nói :
- Huyết tử bài!
Câu nói cộc lốc của Mạc Linh Cẩn như một mệnh lệnh phát ra cho tám gã đại lực thủ đao cùng hai mươi cao thủ hộ kiếm mở cuộc đại sát.
Mạc Linh Cẩn vung kiếm xông thẳng vào đám gia nô Mộ Dung Phủ.
Kiếm pháp của Mạc Linh Cẩn đã được thiên hạ gán cho ngoại hiệu Ma Kiếm Vô Nhân quả chẳng sai. Ảnh kiếm của y loang loáng như chiếc lưỡi hái tử thần tung hoành giữa bày dê non!
Thây người đua nhau đổ xuống nhuộm đỏ sân trang Mộ Dung Phủ.
Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bọn gia nô Mộ Dung Phủ chỉ còn vỏn vẹn không quá mười người đứng túm tụm, thần hồn nát thần phách, tứ chi run lẩy bẩy!
Bọn đại lực thủ đao vây quanh những kẻ tội nghiệp hốt hoảng đó!
Ma Kiếm Vô Nhân nhìn bọn gia nô cười khảy nói :
- Các người đã tới số rồi!
Tám tên gia nô đồng loạt quỳ xuống :
- Xin tha mạng!
Mạc Linh Cẩn nhún vai :
- Tha mạng là trái với huyết tử lệnh bài! Giết.
Tám gã đao thủ đồng loạt nhảy xổ tới. Đao pháp nhoang nhoáng chém xả vào bọn gia nô không một chút nương tay, nương tình. Đầu roi, thây ngã, máu rưới đỏ thảm cỏ xanh mượt tôn tòa Mộ Dung Phủ.
Tòa trang viện Mộ Dung giờ ví như một bãi thây ma ngổn ngang xác

chết.
Chiếc kiệu được bọn đại lực tiếp tục khiêng thẳng tiến vào trong Mộ Dung Phủ. Bên trong gian tiền sảnh trống hoác, vắng lặng lạ lùng. Chu Thiên vén rèn kiệu bước vào. Sự vắng lặng đó khiến gã ngạc nhiên.
Chu Thiên tiến đến tràng kỷ, yên vị! Y ra lệnh cho Mạc Linh Cẩn :
- Tìm Công Tôn Hách!
Mạc Linh Cẩn ôm quyền xá :
- Tuân lệnh Minh chủ!
Bọn đao thủ và kiếm thủ tỏa ra. Một lúc sau Mạc Linh Cẩn ôm xốc Công Tôn Cửu đến đặt ngay dưới chân Chu Thiên.
Chu Thiên nhìn Thiết phiến thư sinh Công Tôn Cửu, lão ôn nhu hỏi :
- Sao người lại ra nông nỗi này?
Công Tôn Cửu thuật lại cuộc giao thủ giữa Công Tôn Hách và Cát Thiên Phong!
Chu Thiên gật đầu :
- Người định giở quỷ kế nhưng không qua được thần nhãn tinh tường của Ma Hoàn Lãnh Nhân nên bị gã chủ công bắt người phải nằm liệt một chỗ phải không?
- Không sai!
- Người cũng đáng tội lắm!
- Giết Cát Thiên Phong có lợi cho tôn giá, sao lại đáng tội?
Chu Thiên lắc đầu :
- Cát Thiên Phong phải do chính tay bổn Minh chủ phán xét kìa. Nếu y lỡ chết về tay người thì ta đâu còn cơ hội đó chứ!
Chu Thiên chống tay lên bắp chân chờ tới hỏi :
- Người cho ta biết Công Tôn Hách thúc thúc của người đang ở đâu?
- Tôn giá hỏi thúc thúc của ta để làm gì?
- Bổn nhân muốn lấy lại những gì thúc thúc của người đã vay của bổn nhân!
Công Tôn Cửu nheo mày :
- Tôn giá muốn đoạt lại cổ vật Long cốc?
- Nhiều thứ khác nữa!
Chu Thiên lấy miếng tín phù bằng ngọc lưu ly chìa đến trước y ôn nhu nói :
- Bổn nhân muốn gửi lại thúc thúc của người miếng tín phù này!
Công Tôn Cửu e dè nhìn Chu Thiên :
- Công Tôn thúc thúc đang khảo cứu cổ vật Long cốc!
Chu Thiên lắc đầu :
- Thứ cổ vật mà phu nhân ta trao cho thúc thúc chỉ là giả, chẳng có

giá trị gì đâu. Người hãy chỉ chỗ thúc thúc của người cho ta biết, đừng để ta với lão đừng mất thời gian vô ích!
Công Tôn Cửu xẵng giọng đáp :
- Nếu như Công Tôn Cửu không chỉ thì sao?
- Đó là chỉ dụ của Cửu Trùng Đài Minh chủ Đại Chu Thiên! Tiểu tử không nên cứng đầu phản linh mà hối không kịp đó!
Công Tôn Cửu nhìn vào mắt Chu Thiên :
- Lão là Minh chủ ư?
Chu Thiên bình thản gật đầu :
- Minh chủ chính là bổn nhân!
- Thúc thúc của Công Tôn thiếu gia mới xứng là Minh chủ!
Chu Thiên nhạt nhẽo nói :
- Vọng ngôn hồ đồ!
Chất giọng của Chu Thiên khiến Công Tôn Cửu giật mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.
Chu Thiên nâng cằm Công Tôn Cửu lạnh lùng nói :
- Đừng để bổn nhân phải mạnh tay với một kẻ phế nhân như người!
Công Tôn Cửu ghì đầu toan ngoảnh mặt chỗ khác nhưng y không sao thực hiện được ý định của mình!
Chu Thiên bất ngờ vươn trảo chộp xuống vùng hạ đẳng của Công Tôn Cửu. Y bóp nhẹ vào vùng hạ bộ của gã Công Tôn thư sinh.
Công Tôn Cửu nhăn mặt tỏ lộ sự đau đớn tột cùng.
Chu Thiên nói :
- Người chịu đau được chứ?
- Lão... lão. Ôi cha...
Công Tôn Cửu toan thè lưỡi cắn tự sát nhưng ý niệm của gã không qua được cặp mắt sáng ngời của Đại Chu Thiên! Y vươn tả thủ bóp miệng gã há hốc ra rồi tọng luôn miếng tín phù vào miệng của Công Tôn Cửu.
- Ơ...
Bổn tọa chưa cho tiểu tử chết. Nếu người chết thì người là người đầu tiên chống được mệnh lệnh của bổn nhân!
- Lão nỡ thẳng tay không nương tình với một người tàn phế như ta sao?
- Ta không hề nương tay với bất cứ ai chống lại chỉ dụ của Minh chủ Đại Chu Thiên!
- Lão tàn nhẫn quá!
Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng Công Tôn Cửu thì gã lại rống tiếp bởi bị Chu Thiên bóp hạ bộ :
- A...

Mặt Công Tôn Cửu xuất hạn mồ hôi.
Chu Thiên mỉm cười :
- Đây chỉ mới là cực hình ban đầu chứ bổn tọa còn chưa cho tiểu tử nếm cái đau của Quỷ kiếm pháp!
Công Tôn Cửu lắp bắp :
- Lão... lão...
Chân mày Chu Thiên cau lại, hai mắt đóng đinh và mặt Công Tôn Cửu.
Chạm vào cái nhìn ngập ngụa sắc na khủng bố, Công Tôn Cửu như bị mất cả thần thức lẫn thần hồn. Y lắp bắp mãi một lúc mới thốt ra nổi :
- Nhưng...
Chu Thiên cướp lời gã :
- Nghe được đó! Bổn nhân nghĩ tòa trang viện Mô dung phủ này cũng cần phải có người quán xuyến chăm sóc. Nếu như người ương ngạnh thì dòng họ Công Tôn Mộ Dung sẽ chẳng còn ai đâu. Bổn tọa nói đúng chứ?
Công Tôn Cửu khẽ gật đầu.
Đại Chu Thiên rút miếng tín phù trong miệng gã :
- Sao người nói cho bổn tọa biết chứ?
- Tiểu bối sẽ nói!
- Thúc thúc của người đang ở đâu?
Công Tôn Cửu lưỡng lự một lúc mới hỏi ngược lại Chu Thiên :
- Minh chủ tha mạng cho kẻ tàn phế này?
- Ta sẽ giữ lại mạng cho những ai biết tuân phục chỉ dụ mệnh lệnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên!
- Vãn bối sẽ nói!
- Bổn Minh chủ đang chờ người nói!
Chu Thiên nâng cằm Công Tôn Cửu nhìn thẳng vào đáy mắt gã như thẩm định lời nói của Thiết phiến thư sinh!
Công Tôn Cửu không thể chịu được ánh mắt ngập sắc na khủng bố tinh thần của Đại Chu Thiên! Y mấp máy hai cánh môi một lúc sau mới thốt ra lời :
- Thúc thúc... thúc thúc của vãn bối đang khảo cứu cổ vật Long cốc dưới mật thất cổ mộ dòng họ Mộ Dung!
Chu Thiên gật đầu :
- Tiểu tử đã kịp nhận ra quyền uy của Minh chủ! Bổn tọa để lại cho người một cái mạng tàn phế.

Hồi 49
Kiếm máu

Công Tôn Hách bực dọc đi tới đi lui trong gian mật thất nằm sâu phía bên dưới ngôi cổ mộ của dòng họ Công Tôn. Vốn luôn thị vào trí thông minh và kiêu hãnh với gia tộc Công Tôn Mộ Dung, nhưng đã mất bao nhiêu ngày mà Công Tôn Hách vẫn không sao hiểu được những vết ngoằn ngoèo trên phiến hắc thạch mà Đình Phương trao cho y.
Công Tôn Hách dừng bước nhìn lại phiến hắc thạch suy nghĩ :
- "Cái gì chứa đựng trong cổ vật Long Cốc? Những vết ngoằn ngoèo kia là gì? Phải chăng nó là một thế kiếm thần kỳ, hay là một bức địa đồ dẫn vào thạch địa cổ bảo Long Cốc?"
Công Tôn Hách buông tiếng thở dài. Từ lúc nhập mật thất cùng với ả a hoàn thân tín và phiến hắc thạch cổ vật Long Cốc, Công Tôn Hách như tách biệt hẳn với cảnh giới bên ngoài. Y nào hay biết được cuộc thảm sát đang diễn ra ngay phía trên đầu. Nếu lão biết được thì chẳng phí hoài công sức với phiến hắc thạch vô tri kia.
Công Tôn Hách bước đến bên phiến hắc thạch, mắt lão đóng đinh vào phiến đá. Đôi chân mày rậm rì của lão cau lại, rồi giãn ra tỏ lộ những nét suy tưởng mông lung.
Xoa nhẹ phiến hắc thạch Công Tôn Hách lẩm nhẩm nói :
- Ngươi đang chứa bí mật gì?
Sau câu nói đó lão Công Tôn lại buông một tiếng thở dài tỏ lộ sự chán ngán, đầy thất vọng.
Ả a hoàn bước đến phía sau Công Tôn Hách :
- Bẩm chủ nhân, nô nữ đã pha chén trà sâm cho người.
Công Tôn Hách quay lại nhìn ả a hoàn. Lão vuốt râu, đón lấy chén trà, bước đến tràng kỷ ngồi duỗi dài. Nhấp một ngụm trà sâm, Công Tôn Hách nhìn ả a hoàn nói :
- Thủy Cúc giúp ta thư giãn một chút.
Với dáng điệu mềm mại uyển chuyển Thủy Cúc bước đến rồi ngồi ngay dưới chân lão Công Tôn. Nàng xoa nắn đôi chân chắc nịch của Công Tôn Hách một cách cẩn thận và tỉ mỉ như đang nâng niu một thứ báu vật vô giá.
Công Tôn Hách dựa lưng vào thành tràng kỷ, nhấp tiếp một ngụm trà

rồi đặt chén xuống bàn. Lão nhìn lên trần gian mật thất, thơ ơ nói :
- Thủy Cúc... nàng thấy phiến hắc thạch kia có gì lạ không?
- Nô nữ không thấy có gì là lạ cả. Có thể tại mắt của nô nữ không bì được mắt của chủ nhân.
Công Tôn Hách nheo mày :
- Nàng khéo nói lắm.
Lão hơi nhỏm người lên một chút :
- Có bao giờ nàng nghĩ phiến hắc thạnh kia chỉ là khối đá vô tri vô giác chẳng có giá trị gì?
- Đã là báu vật của chủ nhân thì không thể như thế được.
Thủy Cúc đều tay đánh nhè nhẹ hai bắp chân lão Công Tôn, Công Tôn Hách chỏi tay ngồi nhỏm dậy :
- Nếu nói là báu vật của ta thì không thể là không có giá trị. Có lẽ tại ta chưa tìm ra đó thôi.
- Thủy Cúc cũng nghĩ như vậy. Cũng có thể thời gian qua chủ nhân quá suy ngẫm nên thần thức căng thẳng mà không tìm ra được giá trị của phiến đá này.
Lão Công Tôn nhìn sững nàng :
- Có thể như vậy. Sao ta không nhận ra điều ấy chứ? Gia tộc Công Tôn Mộ Dung, Công Tôn lão phu là người thông minh nhất, một đệ nhất nhân trong gia tộc Công Tôn mà không hiểu ẩn ý của phiến hắc thạch kia thì thật là tệ quá. Có lẽ tại ta quá căng thẳng thần thức.
Lão Công Tôn cúi xuống nâng cằm Thủy Cúc :
- Trong gian mật thất này chỉ có ta và nàng.
Lão buông cằm Thủy Cúc, nắm lấy tay nàng dìu lên tràng kỷ. Ngắm Thủy Cúc, Công Tôn Hách nói :
- Trong sự thanh vắng của gian mật thất này, ta mới nhận ra vẻ đẹp của nàng.
Cũng với lời nói đó, hai bàn tay lão Cong Tôn đặt lên hai bờ vai nàng. Tất nhiên Thủy Cúc thừa biết chủ nhân của mình đang muốn gì, và hành động kế tiếp ra sao, nhưng phận nô nữ nàng nào dám phản kháng chủ ý của chủ nhân. Thủy Cúc lại khác những ả a hoàn khác trong Công Tôn Mộ Dung phủ, Công Tôn Hách ưu ái nàng hơn những người khác, chính vì lý do đó mà hai bờ mi của nàng chỉ hơi khép lại, nhu nhã chờ đợi và chấp nhận.
Phựt... phựt...
Hai chiếc cúc bật ra và chiếc áo ngoài trễ xuống, hai bờ vai trắng như bông bưởi đập vào mắt Công Tôn Hách. Làn da trắng mịn của nàng như men rượu nồng chảy vào kinh mạch lão Công Tôn, khơi dậy trong tâm tưởng những khát khao kỳ lạ.

Công Tôn Hách liên tưởng đến Mãn Đình Phương ngày nào. Thứ cảm giác mà Đình Phương đem đến cho lão vẫn còn âm ỉ trong sâu thẳm của thần thức, và chợt bừng cháy lại bởi ả a hoàn nhu mì, thuần thục.
Tay lão Công Tôn kéo mạnh một cái. Chiếc áo ngoài tưởng như bị xé làm hai mảnh để rơi tuột ra khỏi tấm thân của Thủy Cúc. Chiếc yếm màu hồng đào càng làm tôn tạo làn da trắng ngần của nàng, càng khiến lửa tình dục bừng cháy trong kinh mạch Công Tôn Hách.
Lão điểm một nụ cười mỉm với vẻ thỏa mãn tột cùng vì thấy sự thuần nhu của Thủy Cúc.
Công Tôn Hách nói :
- Ta chịu nàng hầu dịch quả là không lầm.
Không mở mắt Thủy Cúc ôn nhu đáp lời lão Công Tôn :
- Chủ nhân quá khen. Thủy Cúc chỉ muốn hầu hạ chủ nhân thật chu đáo.
Công Tôn Hách gật đầu :
- Ta ghi nhận sự chu đáo của nàng. Khi nào tìm ra bí mật phiến hắc thạch kia, rời mật thất ta sẽ ban thưởng hậu hĩ.
- Thủy Cúc đa tạ chủ nhân.
- Nàng đừng khách sáo nói với ta những lời đó.
Lão Công Tôn vừa nói vừa vòng tay qua cổ Thủy Cúc. Lão loay hoay mãi mà không sao cởi được dây buộc yếm. Công Tôn Hách cau mày nói :
- Ta không thích nàng vận những chiếc yếm như thế này.
- Thủy Cúc sẽ không vận những chiếc yếm này nữa.
Nàng tự cởi dây buộc yếm. Chiếc yếm hồng đào rời khỏi cơ thể Thủy Cúc để phơi ra vùng bồng đảo trông như hai quả đào vừa chín cành mọng nước.
Công Tôn Hách chằm chằm nhìn vào đôi nhũ hoa xinh xắn, mỉm cười nói :
- Ta cảm nhận được tiếng đập của trái tim nàng.
Miệng thì nói hai tay lão Công Tôn lần theo bờ vai Thủy Cúc trôi dần vào vùng bồng đảo trái cấm. Nàng thoạt rùng mình và làn da trắng tinh nổi lớp gai ốc.
Chính động thái đó của Thủy Cúc khiến lão Công Tôn càng phấn khích hơn. Lão bật ra tiếng cười khoái trá và thỏa mãn nói :
- Ta rất thích nàng.
- Nô nữ chưa từng gần gũi một người nam nhân nào.
- Ta sẽ trọng thưởng thêm cho nàng vì sự trinh bạch trong trắng đó.
Hai bàn tay của lão Công Tôn đặt lên đôi gò bồng đảo, và trong

khoảnh khắc tràn ngập dục tình, đầu lão áp vào ngực Thủy Cúc. Một lần nữa nàng lại rùng mình và hơi rúm người lại bởi cảm giác kỳ dị lan tỏa toàn châu thân qua sự va chạm với Công Tôn Hách.
Trong niềm phấn khích tột cùng, lão Công Tôn nói :
- Tạo hóa đã ban nàng cho ta. Cùng với lời nói đó, lão Công Tôn Hách toan ép Thủy Cúc ngả người xuống tràng kỷ thì bất thình lình một tiếng nổ kinh thiên động địa, nghe ngỡ như tiếng sét trời giã thẳng vào cánh cửa đá gian mật thất.
Ầm...
Cánh cửa đá gian mật thất nát ra thành từng mảnh vỡ. Sự biến đột ngột đó khiến Công Tôn Hách giật mình, và dục tình theo cái giật mình đó tan biến trong tâm khảm lão.
Thủy Cúc cũng chẳng khác gì lão Công Tôn. Nàng hốt hoảng co người lại, buột miệng thốt :
- Chủ nhân...
Công Tôn Hách bật đứng dậy, đóng đinh tinh nhãn về phía cửa mật thất mà hai thính nhĩ vẫn còn những tiếng ù ù do tiếng nổ kia tạo thành.
Công Tôn Hách còn chưa biết chuyện gì vừa diễn ra trong gian địa phòng này, liền ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khành khạch. Tràng cười của Đại Chu Thiên khiến lão Công Tôn thẹn mặt đỏ như gấc.
Lão Công Tôn phẫn nộ gằn giọng nói :
- Đại Chu Thiên... Ngươi dám dẫn xác đến tận mật thất của lão Công Tôn này à?
Cắt tràng tiếu ngạo, Chu Thiên nhìn lại Công Tôn Hách :
- Bổn nhân cứ tưởng lão quỷ đang nghiền ngẫm suy tưởng tìm bí mật của phiến hắc thạch kia, hay chí ít cũng ngồi kiết đà vận công điều tức luyện thứ công phu thần kỳ nào đó, không ngờ lại thấy một hoạt cảnh ô uế ngay dưới cổ mộ gia tộc Công Tôn Mộ Dung.
Chu Thiên lắc đầu :
- Bổn nhân quả là thất vọng về một kỳ tài của gia tộc Công Tôn Mộ Dung.
Nghe Chu Thiên thốt lên những lời giáo huấn, Công Tôn Hách đã giận càng thêm giận. Lão hằn học đáp lời Chu Thiên :
- Chuyện của lão ở đây không liên quan đến ngươi. Nếu lão có mối quan hệ mật thiết với ngươi thì đó là mối quan hệ thân tình với Mãn Đình Phương phu nhân.
Công Tôn Hách vuốt râu cười khảy, nhìn Chu Thiên tiếp :
- Trong mật thất dòng họ Công Tôn, ngươi thấy lão và Thủy Cúc ân ái, ngươi cho là chuyện lạ. Hừ... Thế ngươi có biết lão Công Tôn đã

từng ân ái với phu nhân của ngươi ngay tại gian phòng lịch lãm đã một thời từng dành riêng cho gã Võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực Đại Chu Thiên?
- Cảnh ô uế đó bổn nhân đã thấy.
Công Tôn Hách cau mày :
- Ngươi thấy sao không xuất đầu lộ diện?
- Chưa phải lúc bổn nhân ra mặt, và bổn nhân cũng muốn như vậy, lão quỷ tự nhận là kỳ tài của gia tộc Công Tôn mà chẳng biết gì cả.
Công Tôn Hách hất mặt, gằn giọng nói :
- Ngươi muốn nói gì?
- Bổn tọa nói lão quỷ chẳng biết gì cả thế mà cũng tự nhận bừa là kỳ tài.
Chu Thiên cười khảy nhún vai nói :
- Bổn tọa thấy lão chỉ xứng là một con lừa ngu ngốc. Chỉ có con lừa Công Tôn Hách mới dí mũi vào phiến hắc thạch vô tri vô giác chẳng có giá trị gì và cho là cổ vật Long Cốc.
- Sao...
Công Tôn Hách chỉ phiến hắc thạch ở trên bàn :
- Phiến hắc thạch kia chẳng giá trị gì hết sao?
- Nếu nó là cổ vật Long Cốc thì giờ lão đã trở thành Võ lâm Minh chủ.
- Phu nhân của ngươi chẳng trao lão cổ vật Long Cốc như nàng nói?
- Ý của bổn tọa chứ không phải của ả dâm phụ Mãn Đình Phương. Còn hôm nay bổn tọa đến Công Tôn Mộ Dung phủ để thanh toán những món nợ với lão.
Chu Thiên chắp tay sau lưng :
- Lão phai trả cho bổn nhân những món nợ này. Thứ nhất là nợ tình với Mãn Đình Phương.
Công Tôn Hách cười mỉm, dè bĩu nói :
- Chuyện đó do ngươi quá đỗi bất tài nên phu nhân của ngươi mới gởi gắm thân phận vào lão Công Tôn này, sao gọi là nợ tình.
- Đình Phương gởi thân cho lão thì lão phải trả nợ cho bổn tọa.
- Ngươi đâu đủ bản lãnh để buộc lão Công Tôn trả nợ chứ.
- Thế mà lão phải trả đó. Phàm những kẻ thừa nước đục thả câu đều mắc nợ cả.
- Ngươi nói nghe hay đó, nhưng không biết ngươi sẽ dùng cách gì đòi nợ lão Công Tôn.
- Can Tương thần kiếm.
Chu Thiên đổi từ chất giọng ôn nhu qua chất giọng thật khe khắc lạnh lùng :
- Lão quỷ có biết khi bổn nhân chứng kiến cảnh lão giao hoan với

Mãn Đình Phương thì trong tâm tưởng của bổn nhân nghĩ gì không?
- Công Tôn Hách đáp một câu cụt lủn bằng chất giọng khinh thị :
- Ai mà biết được ngươi nghĩ gì.
Chu Thiên nhìn chằm chằm vào đáy mắt Công Tôn Hách :
- Lúc đó bổn nhân nghĩ sẽ lóc thịt lão.
Nghe câu nói đó lão Công Tôn bật cười khanh khách. Lão vừa cười vừa chỉ vào Đại Chu Thiên nói :
- Lão Công Tôn này biết vì sao ngươi có ý niệm đó. Trên đời ai mà không tức giận khi chứng kiến tận mắt phu nhân mình giao tình với người khác. Nhưng ngươi nên xét lại mình. Bởi vì ngươi như thế nào Mãn Đình Phương mới trao tình cho lão Công Tôn. Ngươi chỉ là một gã bất tài theo đóm ăn tàn. Nếu không có Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong thì ngươi há đã là Minh chủ.
Lão Công Tôn vuốt râu hóm hỉnh nói :
- Lão đang tưởng tượng ra lúc đó bộ mặt ngươi chắc nực cười lắm. Hai mắt cú vọ của ngươi trợn tròng nhìn lão và Đình Phương giao tình nhưng chẳng làm gì được.
Lão chắc lưỡi :
- Lão Công Tôn tội nghiệp cho ngươi quá.
- Bổn nhân tội nghiệp cho ngươi thì đúng hơn.
- Tại sao lại tội nghiệp cho lão chứ?
- Lão chỉ được cái xác của Đình Phương chứ đâu được trái tim ả. Trái tim của ả không thuộc về lão đâu.
- Thuộc về ngươi à?
Chu Thiên lắc đầu :
- Cùng không. Trái tim của ả lúc nào cũng hướng về kỳ tài thực sự của võ lâm, Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng chuyện đó bổn nhân không nói ở đây. Chuyện ở đây là lão phải trả nợ cho bổn nhân.
- Ngươi nói nghe rất là cương liệt, khẳng khái và tự tin, nhưng sợ ngươi làm không được.
- Nghe câu nói này bổn nhân cảm thấy lão vừa ngu dốt vừa đáng thương hại.
- Để xem giữa lão và ngươi, ai là kẻ đáng thương hại. Lão chỉ sợ khi gian thư phòng bằng đá này biến thành nấm mộ của ngươi, lúc đó ngươi mới kịp nhận ra sự u mê của mình.
- Lão hãy biến gian thạch thất này thành nấm mộ cho bổn nhân đi.
- Ngươi không cần thách thức lão Công Tôn này.
- Bổn nhân đang nôn nóng xem lão dùng cách chi để biến gian thạch thất này thành mồ chôn Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên.

- Ngươi là Võ lâm Minh chủ?
- Trên giang hồ chỉ có mình ta đáng là Võ lâm Minh chủ thôi.
- Ngươi tự xưng như vậy chắc bản lĩnh khác trước nhiều rồi.
- Nói ra cũng vô ích, lão hãy thử rồi ắt biết mà.
- Được lắm, lão Công Tôn sẽ thử xem bản lĩnh Võ lâm Minh chủ như thế nào.
Lão Công Tôn lấy thiết phiến trong ống tay áo. Phẩy nhẹ chiếc thiết phiến ra vẻ bậc trưởng thượng, rồi bằng một bộ pháp thần kỳ siêu đẳng lão áp nhanh đến Đại Chu Thiên.
Chiếc thiết phiến nhanh chóng gập lại, biến thành một chiếc đoản côn điểm vào ba từ huyệt trên người Đại Chu Thiên.
Mặc dù thấy đối phương tập kích mình nhưng Đại Chu Thiên vẫn chắp tay sau lưng chờ đợi trong tư thế thật khoan thai và lịch lãm.
Cạch... Cạch... Cạch...
Đầu ngọn thiết phiến với sức công phá như quả chùy nặng năm trăm cân nện thẳng vào vùng tử huyệt Chương Môn, Âm Giao, Thạch Môn. Với thế công này, Công Tôn Hách chủ định áp chế công lực Chu Thiên rồi sau đó mới hành xử. Khi đầu thiết phiến điểm trúng ba vùng đại huyệt sinh tử đó, Công Tôn Hách vô cùng hoan hỉ, đoan chắc đối phương đã mất hết công lực.
Lão phấn chấn thu hồi thiết phiến thối về sau hai bộ nhìn Đại Chu Thiên, cười khảy nói :
- Ngươi không tránh nổi Tam Phiến Hủy Công của lão thì sao đáng mặt là đối thủ chứ?
Chu Thiên lắc đầu :
- Lão quỷ đúng là một con lừa.
- Ngươi đã bị chế ngự công lực còn gì hống hách nói với lão chứ.
- Cây thiết phiến của lão thì làm gì được bổn nhân.
Công Tôn Hách ngờ ngợ khi nghe câu nói của Chu Thiên. Lão nhìn lại chiếc thiết phiến rồi ngẩng lên nói :
- Chẳng lẽ chiếc thiết phiến thần kỳ của lão là bùn nhão sao?
- Còn tệ hơn bùn nữa.
Chu Thiên vừa nói vừa chuyển hóa Can Tương thần kiếm, hướng mũi lên nóc thạch thất. Những âm thanh sấm động nổi lên, rồi tiếp những luồng sét xuất hiện nhanh chóng phủ khắp thân thể Chu Thiên.
Hiện tượng là lùng đó khiến lão Công Tôn ngây người ra nhìn. Lão buột miệng nói :
- Chu Thiên... Ngươi giở trò ma mãnh gì vậy?
- Đây mới là quyền uy của Võ lâm Minh chủ.

Lời vừa thốt hết ra hai cánh môi thì đạo sét kiếm chém xả tới hữu thủ cầm quạt của Công Tôn Hách. Vốn Công Tôn Hách thấy hiện tượng lạ đã phòng bị trước, khai đạo sét kiếm phóng ra, lào xòe thiết phiến đón đỡ thẳng.
Ầm...
Chiếc thiết phiến tan ra thành từng mảnh vụn, còn cánh tay thủ quạt của Công Tôn Hách nát bét. Lão Công Tôn rú lên thảm thiết :
- Trời ơi!
Đón thẳng đỡ thẳng vào luồng sét kiếm của Can Tương thần kiếm, lão Công Tôn mới nghiệm ra sức mạnh uy vũ của Đại Chu Thiên. Sức mạnh đó khiến lão thất thần thất sắc.
Chu Thiên nói :
- Lão đã hiểu thế nào là quyền uy của Minh chủ rồi chứ?
- Ngươi luyện tà công.
Chu Thiên giải tỏa Càn Khôn kiếm khí, định nhãn vào mặt Công Tôn Hách :
- Bổn nhân sẽ cho ngươi chứng nghiệm nhiều thứ quyền uy tối thượng của bổn nhân.
Ảnh kiếm nhoang nhoáng tạo thành một màng lưới chụp xuống thân hình Công Tôn Hách. Khi màn lưới kiếm kia biến mất thì mặt lão Công Tôn như bị lóc ra từng mảng thịt chỉ còn trơ lại lớp xương trắng hếu.
Thấy cảnh tượng đó Thủy Cúc không cầm được nỗi hoảng sợ rú lên. Lão Công Tôn ngơ ngẩn như xác chết biết thở, giơ mắt nhìn Đại Chu Thiên.
Chu Thiên ngắm lão :
- Đến bây giờ lão mới đúng là một con quỷ không có mặt.
Chu Thiên dấn bộ bước đến, từ từ hướng mũi kiếm vào vùng hạ đẳng của Công Tôn Hách.
- Còn bây giờ mới là lúc bổn nhân buộc lão phải trả nợ tình.
Công Tôn Hách thều thào :
- Ngươi định làm gì lão phu?
- Tước đi cặp giao hoan của lão.
Công Tôn Hách nhũn người, khụy hai chân :
- Chu Thiên... Ngươi hãy giết lão đi.
- Ta thích lão chết từ từ. Chết trong sự đau đớn tột cùng. Lão chết đúng với cái chết nghiệp quả của lão.
Mũi kiếm bén và nhọn nhích tới, thọc sâu vào vùng hạ đẳng của Công Tôn Hách. Lão Công Tôn nhỏm dậy, chụp bừa cánh tay vào lưỡi kiếm.

Chu Thiên cười khảy :
- Tốt lắm.
Cùng với lời nói đó, lưỡi kiếm lật ngang rồi nhanh chóng rút ngược trở lại.
Bàn tay lão Công Tôn đứt lìa khỏi hổ khẩu và máu tuôn xối xả ướt sũng đáy quần lão. Công Tôn Hách ngã chúi tới trước, lăn lộn trên sàn mật thất. Chu Thiên thản nhiên đứng nhìn sự đau đớn tột cùng của lão Công Tôn. Y cười mỉm bước đến tràng kỷ ngồi xuống bên cạnh Thủy Cúc, mắt đăm đăm nhìn Công Tôn Hách.
Lão Công Tôn vừa lăn lộn vừa gào thét :
- A... Chết ta mất... Hãy giết ta đi...
Chu Thiên đặt thanh Can Tương thần kiếm ngang hai bắp chân mình, thờ ơ nói :
- Cô nương thấy lão thế nào?
Thủy Cúc cúi gập mặt xuống tràng kỷ, không dám nhìn cảnh tượng khủng bố đó.
Chu Thiên vỗ tay ba cái. Mạc Lịnh Cẩn từ bên ngoài bước vào, trên tay gã là ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài.
Chu Thiên nói :
- Hãy giúp cho lão tặc đi.
- Tuân lệnh Minh chủ.
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn bước đến, đứng sõng trên đỉnh đầu lão Công Tôn, hai tay cầm cán đại kỳ bằng thép sáng ngời. Y giơ cao đại kỳ rồi dồn công lực đâm thẳng xuống vùng thượng đẳng của lão Công Tôn.
Phập...
Chiếc cán sắt của ngọn đại kỳ xuyên qua ngực lão Công Tôn, ghim luôn xuống sàn đá mật thất. Lão Công Tôn giờ muốn lăn cũng không được. Lão bị ghìm cứng xuống sàn mật thất, người cứ nẩy lên nẩy xuống mãi một lúc mới nằm im bất động.
Chu Thiên nhìn xác Công Tôn Hách. Y từ từ đứng lên, chắp tay sau lưng rảo bước tiến ra cửa.
Mạc Lịnh Cẩn gập người khi Chu Thiên đi ngang. Chu Thiên dừng bước, nói với Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn :
- Ngươi hành sự khá lắm.
- Đa tạ Minh chủ đã khen tặng, thuộc hạ sẽ có gắng nhiều hơn.
Chu Thiên đặt tay lên vai Mạc Lịnh Cẩn :
- Bổn nhân thưởng cho y ả phu nhân của lão Công Tôn đó.
Mạc Lịnh Cẩn quỳ một chân xuống trước mũi giày của Chu Thiên :
- Đa tạ Minh chủ đã gia ân.

Hồi 50
Bôn tẩu

Thiên Long tự.
Tiếng mõ cốc cốc từ gian cốc tịnh của Đại Trí thiền sư phát ra thật đều, thật thanh nhàn, nhưng Tôn Quách thì chẳng cảm thấy sự thanh nhã đó. Y cứ đi tới đi lui, không ngừng xoa tay vuốt trán, lẩm nhẩm nói :
- Chết hết đến nơi mà lão đại thiền sư vẫn bình nhiên tụng kinh gõ mõ. Bộ lão thiền sư định tụng kinh mở lối, mở đường đặng tất cả chúng ta có quang lộ về cõi niết bàn bái lạy Phật Tổ như lai, đặng siêu thoát qua cảnh giới khác tránh được Đại Chu Thiên hay sao?
Y thở dài, nhìn về phía tịnh cốc của Đại Trí thiền sư lắc đầu nói :
- Đại sư ơi, xin đừng có gõ mõ nữa mà, Tôn Quách này sắp điên lên đây. Bộ tiếng gõ mõ của đại sư là môn thần công quán tuyệt có thể chống lại kiếm pháp càn khôn của Chu Thiên ư?
Tú Tú bước đến bên Tôn Quách :
- Sao huynh cứ hay cuống cuồng lên như vậy? Cái gì cũng phải từ từ. Đại Trí thiền sư đã biết tất cả mọi chuyện trên giang hồ mà người vẫn kiên tâm tịnh cốc, gõ mõ tụng kinh tất đang nghĩ kế sách đối phó với Đại Chu Thiên một khi gã xuất hiện tại đây.
Tôn Quách quay sang nạt Tú Tú :
- Mụ La Sát thì biết gì.
Tú Tú sa sầm mặt :
- Sao huynh lại nạt muội? Tú Tú nói không đúng à?
- Tất nhiên là đúng rồi, nhưng nàng có biết trong bụng ta như có lửa đốt không?
Tú Tú tròn mắt nhìn Tôn Quách :
- Trong bụng huynh có lửa đốt à?
- Ờ, lửa không đốt sao được. Nàng nghĩ coi, Thiếu Lâm Tự còn khuất phục Đại Chu Thiên, Võ Đang chưởng môn Thiên Vân đạo trưởng cùng Hành Hành đạo trưởng thì quy tịch bởi một chiêu kiếm Càn khôn. Công Tôn Hách võ công như vậy mà còn bị hành xử nhận một cái chết thê thảm, thì người kế tiếp là ai?
Tôn Quách chỉ vào ngực mình :
- Người kế tiếp mà Đại Chu Thiên muốn tiễn về a tỳ chính là Tôn

huynh của nàng chứ ai.
- Người kế tiếp là Tôn huynh à?
Tôn Quách nheo mày, nhăn mặt :
- Chứ còn ai nữa?
- Tại sao không là người khác mà lại là huynh?
- Ả La Sát này chỉ biết một mà không biết hai. Ráng mà suy ngẫm có phải người kế tiếp mà Đại Chu Thiên muốn tống tiễn về a tỳ là ta không?
Tú Tú lắc đầu :
- Muội không hiểu. Tại sao Đại Chu Thiên lại ngắm vào huynh?
- Hừ vậy mà còn chưa hiểu nữa. Đại Chu Thiên nhắm vào Tôn huynh của nàng bởi vì ta là Võ lâm Minh chủ. Cũng tại vì nàng o ép mà huynh phải lên võ đài, võ lâm chẳng lẽ có hai Minh chủ? Một bầu trời võ lâm thì chỉ có một Minh chủ mà thôi, mặc dù tiểu gia chưa bao giờ ngồi trên ghế Minh chủ tại Tổng đàn võ lâm, nhưng khốn nỗi trên giang hồ ai cũng đã thừa nhận rồi.
Tôn Quách lắc đầu :
- Ta bị kẹt rồi. Chu Thiên tất phải tìm cái gã tiểu tử Tôn Quách võ công xuất thần nhập quỷ mà khảo chứng để quyết định ai là người đứng đầu võ lâm.
Tôn Quách thở ra :
- Không nói ra thì nàng cũng thừa biết Tôn Quách đâu phải là đối thủ của Đại Chu Thiên.
Y le lưỡi :
- Eo ôi! Một quỷ chủ Hào Bân mà ta còn cuống tay, cuống chân. Một Công Tôn Hách ta còn sợ đến vỡ mật, nay lại đối phó với Đại Chu Thiên thì xem như ta chết chắc rồi.
- Muội hiểu rồi.
- Nàng hiểu được cũng đâu giúp gì cho tiểu huynh của nàng.
Tôn Quách nhìn qua tịnh cốc của thiền sư Đại Trí, y xoa trán :
- A... ta hiểu rồi.
- Tôn huynh hiểu gì?
- Lão thiền sư đang tụng kinh cầu siêu cho tiểu gia trước đây mà. Tội nghiệp cho thân Tôn Quách này quá, chưa chết mà đã nghe tụng kinh cầu siêu.
Y nhìn lại Tú Tú :
- Này... nếu như huynh có sớm về chầu diêm phủ, thì nàng ở lại nhớ kiếm phu tướng có số sống lâu đấy nhé. Kẻo tìm nhằm người thứ hai cũng có số giống như ta thì thành ra thân thục nữ dặm giang hồ phải có nhiều chồng. Khổ lắm... Khổ lắm!

Nghe Tôn Quách nói, Tú Tú thẹn ửng hai má. Nàng ngập ngừng nói :
- Nếu Tôn huynh có mệnh hệ nào thì Tú Tú sẽ quy y để thờ cúng Tôn huynh.
- Ai mà tin được chứ. Nhưng ta nói như vậy thôi chứ tướng số của Tôn Quách sống lâu lắm.
Tôn Quách bước ra cửa sổ nhìn về hướng cổng tam quan. Tú Tú bước đến bên gã :
- Tôn huynh ngóng ai vậy?
- Thì ngóng Cát Thiên Phong đại ca chứ ai. Trong tình thế dầu sôi lửa bỏng mà Cát đại ca lại biệt mất tăm hơi.
- A di đà Phật...
Nghe tiếng Phật hiệu, Tôn Quách quay ngoắt lại. Thấy thiền sư Đại Trí, y hối hả bước đến hỏi :
- Lão đại sư đã tụng kinh cầu siêu cho vãn bối xong rồi à?
Đại Trí thiền sư nhìn Tôn Quách :
- Cái gì là kinh cầu siêu?
- Thì mấy ngày hôm nay vãn bối không ngừng nghe tiếng gõ mõ tụng kinh của đại sư.
- A di đà Phật... Lão tăng chỉ tụng kinh nhật tụng hàng ngày mà thôi.
- Chứ không phải lão đại sư đang tụng kinh cho vãn bối à?
Đại Trí thiền sư lườm Tôn Quách :
- Tất nhiên là không rồi. Lão tăng đâu dám vô lễ trù ẻo Võ lâm Minh chủ chứ.
Tôn Quách nhăn mặt :
- Không... không. Đại sư đừng gọi vãn bối là Võ lâm Minh chủ. Chu Thiên mà nghe được chắc vãn bối không kịp thở nữa.
- Đã là Võ lâm Minh chủ thì là Võ lâm Minh chủ. Chỉ mới có một Đại Chu Thiên với Càn Khôn kiếm pháp mà công tử đã cuống cuồng rồi. Sau này còn làm gì được nữa.
Tôn Quách xụ mặt :
- Vãn bối đâu thích làm Võ lâm Minh chủ chứ. Làm Võ lâm Minh chủ mà luôn bị lưỡi hái tử thần kề cổ, thôi thì làm hòa thượng chắc hơn.
- A di đà Phật, nếu công tử có nhã ý làm hòa thượng thì bần tăng sẵn lòng tế độ, cắt tóc quy y cho người.
Tú Tú khoát tay :
- Không không... Tôn huynh của Tú Tú chỉ nói vậy thôi.
Nghiêm Lệ Hoa từ trong hậu liêu bước ra :
- Lão đệ đừng suy nghĩ quá mà bấn loạn tâm thần. Mặc dù Chu Thiên đã có được Càn Khôn kiếm khí, nhưng ứng mạng võ lâm vẫn thuộc về đệ đệ. Từ trước đến nay có bao giờ ác tà thắng được thiện

căn đâu.
- Đệ cũng hiểu được điều đó, nhưng tình hình thế này thì chúng ta đâu làm được gì.
Thanh Thanh xuất hiện, nhìn Tôn Quách nói :
- Nếu Đại Chu Thiên có Càn Khôn kiếm khí thì Tôn Quách có tuyệt kỹ Ma Hoàn của Cát Thiên Phong, Miêu chưởng của Trình Tử Quang thần cái và cả Độc kinh của Độc Vương Tây Môn Kình. Xem chừng võ công của Tôn huynh còn nhiều hơn cả Đại Chu Thiên đó.
Tôn Quách nhăn mặt. Y xồng xộc bước đến tràng kỷ ngồi :
- Tất cả mọi người sao nghĩ đơn giản quá. Chu Thiên hiện tại có Càn Khôn kiếm pháp và nghiễm nhiên đã khuất phục tất cả các bang phái hai đạo hắc bạch trên giang hồ. Thực lực của y bây giờ ví như Ngũ Hành Sơn, chúng ta làm gì có sức mà đối chọi chứ.
Tôn Quách đứng lên :
- Hay là...
Nghiêm Lệ Hoa cau mày nhìn Tôn Quách khe khắt nói :
- Đệ đừng nói với tỷ phải khuất phục kẻ đã tạo ra huyết án Kim trang đại phủ. Không... Đại Chu Thiên có đặng ngày hôm nay chễm chệ ngồi trên thiên hạ là do tay của y nhúng máu bất nhân bất nghĩa. Những kẻ bất nhân bất nghĩa không bao giờ được sự phò trợ của thiên cơ.
- A di đà Phật... Phu nhân nói rất đúng. Phàm những kẻ bất nhân bất nghĩa như Đại Chu Thiên thì không bao giờ đảo lộn được càn khôn, càng không có cơ may làm chủ càn khôn.
Nói xong câu đó, Đại Trí thiền sư lại buông một tiếng thở dài. Tiếng thở dài của lão đại sư lại càng khiến cho mọi người thêm nặng tâm lo lắng.
Không gian trong đại điện Thái Hòa Thiên Long tự bất giác trở nên nặng nề trong sự im lặng của mọi người. Ai nấy đều cùng nghĩ về mối đại họa chập chờn đang treo lơ lửng, không biết chừng nào sẽ ập đến.
Sự im lặng bất ngờ đó khiến mọi người đều dõi mắt nhìn ra cửa, hướng về cổng Tam quan Thiên Long tự. Trong ánh mắt mọi người lộ nét trông ngóng chờ đợi và hơn bất cứ ai, người nóng lòng nhất chính là Tôn Quách.
Y chắt lưỡi nói :
- Mãi đến bây giờ mà Cát đại ca vẫn chưa về.
Tiếng chim rúc trên cao, Tú Tú phấn chấn hẳn lên. Nàng bước nhanh ra cửa nhìn lên bầu trời. Cánh chim hỏa điểu đảo ba vòng rồi lao xuống, nhẹ nhàng đáp lên cánh tay nàng. Tú Tú hỏi hỏa điểu :

- Hỏa điểu... Mẫu thân ta đến phải không?
Hỏa điểu gục gặc cái đầu đỏ ối. Tú Tú quay vào hớn hở nói :
- Tôn huynh đừng lo nữa, mẫu thân của muội đến rồi.
Từ ngoài cổng tam quan, Hỏa Điểu đảo chủ cùng với Thần Cái kỳ tài Trình Tử Quang song hành trổ khinh thuật lướt vào. Thấy họ đi song đôi với nhau, Tôn Quách thở phào một tiếng.
Y lại nhìn Tú Tú nói :
- Lạ thật... Mới hôm nào Trình sư phụ và thân mẫu của muội còn hục hặc, gặp nhau chỉ đòi thượng cẳng tay hạ cẳng chân, nay lại ra vẻ thân thiết quá.
Tịnh Lan đảo chủ cùng Trình Tử Quang bước vào đại điện Thái Hòa Thiên Long tự. Đại Trí thiền sư bước ra nghênh tiếp hai người.
Lão đại sư ôm quyền xá :
- Nhị vị thí chủ đến thật đúng lúc.
Tử Quang đáp lễ Đại Trí thiền sư rồi hướng mắt nhìn Tú Tú và Tôn Quách.
Tôn Quách bước đến vấn an Tử Quang :
- Sư phụ!
Tử Quang vuốt râu :
- Sư phụ đã biết tất cả rồi.
- A di đà Phật... Trình đại hiệp đã biết tất cả rồi, vậy người chắc đã nghĩ ra kế sách đối phó với Đại Chu Thiên một khi y đến Thiên Long tự?
Trình Tử Quang lưỡng lự. Tịnh Lan nói :
- Đại sư... Tịnh Lan và Trình huynh đến Thiên Long tự lần này không phải bàn về cách đối phó với Đại Chu Thiên. Trên giang hồ võ lâm gần như tất cả đều đã quy thuận Chu Thiên, bởi kiếm pháp Càn Khôn quá ư khủng khiếp khiến cho ai ai cũng phải sợ. Tịnh Lan và Trình huynh đến Thiên Long tự để thỉnh mọi người ra Hỏa Điểu đảo một chuyến. Trên đảo Hỏa Điểu chúng ta sẽ được an toàn hơn, đối phó với Đại Chu Thiên lúc này chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.
Tịnh Lan hướng mắt nhìn Nghiêm Lệ Hoa :
- Lệ Hoa phu nhân đồng ý với Tịnh Lan chứ?
Tú Tú nhìn Đại Trí thiền sư :
- Đại sư... Thân mẫu nói rất đúng. Chúng ta chỉ có bấy nhiêu người mà đối phó với Đại Chu Thiên chẳng khác nào châu chấu đá xe. Mọi người hãy tạm lánh mặt ra ngoài Hỏa Điểu đảo một thời gian, nhất định sẽ có cách đối phó với lão ma đầu đó.
Tôn Quách nói nhỏ vào tai Trình Tử Quang :
- Sư phụ Tử Quang quay lại. Tôn Quách nói :

- Trước đây sư phụ và Hỏa Điểu đảo chủ như lửa với nước sao bây giờ...
- Đó là chuyện riêng của ta, đệ tử không cần biết. À... ta nghe nói ngươi đã đại náo võ đài khảo chứng, đả bại quỷ chủ Hào Bân, chiếm ngự chức vị Minh chủ võ lâm.
Tôn Quách nhăn mặt, thuật lại tất cả mọi việc. Trình Tử Quang lắc đầu, mỉm cười :
- Đúng là ngươi có số làm Võ lâm Minh chủ mà.
Tôn Quách le lưỡi :
- Eo ôi... đệ tử xin nhường chức vị đó lại cho sư phụ.
Tú Tú nghe Tôn Quách nói, lườm Tôn Quách :
- Tôn huynh...
Tử Quang mỉm cười nói :
- Tú Tú không muốn ngươi trao chức vị Võ lâm Minh chủ cho ta đâu. Ngươi đã có số ứng mạng Minh chủ thì ráng mà giữ.
- Sư phụ đừng nghe...
Tôn Quách... Cái số của ngươi cũng gắn liền với Tú Tú đó.
Tôn Quách nhỏ giọng nói :
- Vậy là số của đệ tử trùng với số của sư phụ.
- Ngươi...
Tôn Quách rút vai, lẩn nhanh ra sau lưng Nghiêm Lệ Hoa. Thiền sư Đại Trí nói :
- A di đà Phật... Nếu như chúng ta rời khỏi Trung Nguyên ẩn thân ngoài Hỏa Điểu đảo, một khi Đại Chu Thiên muốn truy sát thì cũng sẽ tìm đến Hỏa Điểu đảo.
Tịnh Lan đảo chủ nói :
- Thiền sư yên tâm. Ngoài Hỏa Điểu đảo địa thế hiểm trở, ngoài ra còn có Đào Hoa trận pháp trùng trùng, Chu Thiên có ra Hỏa Điểu đảo cũng khó mà tìm ra chúng ta.
- A di đà Phật. Vậy là chúng ta chỉ biết trốn chạy thôi sao?
- Tình thế hiện tại chúng ta không còn cách nào khác.
Nghiêm Lệ Hoa buông một tiếng thở dài. Trình Tử Quang thần cái nhìn nàng hỏi :
- Phu nhân có cao kiến gì không?
- Nếu lúc này Cát Thiên Phong lão đệ có mặt ở đây, chúng ta dễ dàng quyết định hơn.
Hỏa điểu chợt rúc lên một tiếng rồi rời tay Tú Tú, vỗ đôi cánh dài thoát ra khỏi đại điện Thái Hòa.
Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan nhíu mày :
- Hỏa điểu đã linh cảm thấy có điều bất ổn sắp xảy đến ở đây. Đại sư

mau quyết định, Tịnh Lan đã chuẩn bị tất cả rồi. Chúng ta sẽ đến đảo bằng lâu thuyền.
- A di đà Phật...
Đại Trí nhìn qua Nghiêm Lệ Hoa :
- Phu nhân... Theo ý bần tăng thì mọi người nên rời Thiên Long tự, còn lão tăng sẽ ở lại đây chờ Cát Thiên Phong.
Hỏa điểu rúc lên ba tiếng, chao liên tục ba vòng với vẻ khẩn trương.
Tịnh Lan nói :
- Đại sư... Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.
Từ bên ngoài cổng tam quan Thiên Long tự, một người bận trường phục Cái Bang băng nhanh vào đại điện Thái Hòa. Người đó chính là lão Bang chủ Cái Bang Khất Tổ Tổ.
Khất Tổ Tổ vừa gặp Trình Tử Quang phấn khích bước đến hành đại lễ :
- Tham kiến trưởng bối.
Tử Quang đỡ Bang chủ Khất Tổ Tổ :
- Không cần phải đa lễ. Có chuyện gì mà Bang chủ hấp tấp như vậy?
Khất Tổ Tổ hướng về Đại Trí thiền sư :
- Đại sư... Thám nhân Cái Bang thông báo có đoàn nhân mã độ năm mươi nhân mạng, cầm đại kỳ Cửu Trùng Đài đang trên đường đến Thiên Long tự.
Tử Quang sa sầm nét mặt, hướng mắt nhìn qua Tịnh Lan đảo chủ :
- Muội muội... Huynh sợ chúng ta không kịp rời khỏi Thiên Long tự.
Tịnh Lan nhìn lại Đại Trí thiền sư :
- Đại sư, đoàn nhân mã kia cầm đại kỳ Cửu Trùng Đài biểu thị quyền lực Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Chu Thiên đang đến đây.
Đại Trí thiền sư thở ra :
- A di đà Phật. Không ngờ Đại Chu Thiên lại đến nhanh như vậy.
Lão tăng hướng mắt về Nghiêm Lệ Hoa :
- Phu nhân chắc phải rời khỏi Thiên Long tự.
- Còn đại sư?
- Bần tăng sẽ ở lại bồi tiếp Đại Chu Thiên để các vị có thời gian đi xa.
Nghiêm Lệ Hoa lắc đầu :
- Như vậy...
Đại Trí thiền sư cướp lời nàng :
- A di đà Phật... Đại Chu Thiên kéo môn hạ đến Thiên Long tự không phải để đối đầu với bần tăng, mà chủ đích chỉ muốn bắt phu nhân và Khán Như tiểu nữ mà thôi. Một mình bần tăng ở đây dễ đối phó hơn.
Tử Quang nói :
- Phu nhân... Đại Trí thiền sư nói rất đúng... Chúng ta không thể ở

đây được.
Một mình lão tăng có cơ ứng phó với Đại Chu Thiên.
Đại Trí thiền sư nói bằng giọng khẩn trương :
- Phu nhân đừng chần chờ nữa kẻo hỏng hết đại sự.
Lão tăng nhìn lại Tử Quang :
- Thần Cái đại hiệp, có lẽ chúng ta nên chia làm hai cánh mà rời khỏi Thiên Long tự.
- Phân tán lực lượng chúng ta tránh được Đại Chu Thiên. Đại sư chỉ giáo rất đúng. Trình mỗ và Tịnh Lan muội muội sẽ cùng với Khất Tổ Tổ bang chủ đánh động lôi kéo kẻ địch. Còn Tú Tú, Tôn Quách sẽ bảo trợ Nghiêm phu nhân, Khán Như và cô nương kia đến ghềnh Chu Sa. Lâu thuyền đang đậu tại đó.
- A di đà Phật... Như thế cũng được. Lão nạp sẽ cho Giác Giới và Giác Chánh theo phò trợ cho cánh của Tôn công tử.
- Tất cả mau sớm lên đường.
Trình Tử Quang nói đến đây thì ngoài cổng tam quan đã xuất hiện đoàn cao thủ tiên phong tiến vào. Đi đầu là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn với ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài.
Đại Trí thiền sư nói :
- Họ đến rồi. Mọi người hãy theo cửa sau mà đi.
Nghiêm Lệ Hoa còn chần chờ.
Đại Trí thiền sư cau mày nói :
- Phu nhân... Hãy nghe theo lão nạp.
Lệ Hoa ôm quyền xá lão tăng Thiên Long tự :
- Lão đại sư bảo trọng.
- A di đà Phật... Phu nhân cứ yên tâm. Nếu có chuyện gì xảy đến cho bần tăng, nhờ phu nhân chăm sóc Giác Giới và Giác Chánh.
Trình Tử Quang hối thúc Tôn Quách :
- Ngươi mau đi đi!
- Sư phụ bảo trọng.
Tú Tú lo lắng nói :
- Thân mẫu...
Tịnh Lan khoát tay :
- Đi đi... Mẹ sẽ gặp lại con sau. Nhớ bảo trọng!
- Mẹ bảo trọng.
Tôn Quách cùng với Tú Tú, Lệ Hoa và Thanh Thanh theo cửa hậu rời đại điện Thái Hòa Thiên Long tự. Mọi người ra đi mà trong lòng không khỏi bồn chồn lo lắng cho những người ở lại.
Tôn Quách tạt vào hậu cốc hối thúc Khán Như và Giác Giới, Giác Chánh rời Thiên Long tự. Mọi người theo con đường độc đạo phía

sau núi Thiên Sơn mà đi.
Xuống đến chân núi, Tú Tú lo lắng nói :
- Tiểu huynh, sao muội lo quá.
- Ai mà không lo chứ. Lúc này đừng có nói gở mà Tôn huynh thêm bấn loạn tâm định đó.
Tôn Quách nói với Lệ Hoa :
- Tỷ tỷ và mọi người tạm dừng bước ở đây, để đệ đi trước xem tình hình thế nào.
- Tôn đệ cẩn thận đó.
- Tỷ tỷ đừng lo cho đệ.
Y vỗ vào đôi cước pháp của mình :
- Đệ chạy không thua gì một con linh dương đâu.
Nghe Tôn Quách nói, Thanh Thanh suýt bật cười nhưng cũng kịp bụm miệng nén tiếng cười vào trong.
Tôn Quách dụng Miêu hành cước thoăn thoắt lướt đi như một con mèo rừng băng ra ngoài độc đạo. Y đi chưa được bao nhiêu lâu đã hối hả quay lại với vẻ mặt vô cùng khẩn trương và hốt hoảng.
Tôn Quách thở ra, lắc đầu nói :
- Tất cả mọi nẻo đường đều có người của Đại Chu Thiên. Cứ như y đã biết trước chúng ta sắp rời Thiên Long tự mà cho môn hạ chặn kín mọi ngả đi.
Tú Tú xen vào :
- Chúng ta đành phải xông ra mở đường thoát thân vậy.
- Nàng nói liều... Đánh động bọn chúng rồi chết à?
- Vậy huynh tính sao?
- Dù muốn hay không thì chúng ta cũng phải rời Thiên Long tự.
- Nhưng huynh sẽ dụng phương kế gì để rời khỏi đây?
- Thì phải để Tôn Quách này suy nghĩ chứ. Hễ nói ra là có cách hóa giải ư?
Tôn Quách nhíu mày, xoa trán thuận tay bẻ luôn một cành cây khô. Y quẳng nhánh cây khô, vỗ tay vào trán :
- Có cách rồi.
Tú Tú phấn chấn hỏi :
- Tôn huynh dụng cách gì?
Tôn Quách gõ vào đầu mình, nheo mắt nói :
- Độc công.
Tú Tú lập lại :
- Độc công... Tôn huynh cũng biết dụng độc nữa à?
- Ha... Đừng quên tiểu huynh của nàng là truyền nhân đích thực của Độc Vương Tây Môn Kình, lấy độc trị độc. Gã Đại Chu Thiên bất

nhân bất nghĩa sẽ được thưởng thức tuyệt kỹ độc công của Tôn Quách.

Hồi 51
Mượn gió thị uy

Trở lại đại điện Thái Hòa Thiên Long tự. Đại Trí thiền sư vừa ngồi vào bồ đoàn trong tư thế kiết đà của Phật môn thì Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn cùng hai mươi gã đại hán vận võ phục xầm xập bước vào.
Mặc dù thấy Mạc Lịnh Cẩn xông vào điện Thái Hòa nhưng Đại Trí thiền sư vẫn bình thản một tay lần chuỗi hạt bồ đề, một tay gõ mõ.
Mạc Lịnh Cẩn đóng đinh thần nhãn nhìn Đại Trí thiền sư rồi khệnh khạng bước đến. Y dựng đại kì cốt cho lão tăng Thiên Long tự thấy rồi dõng dạc nói :
- Đại Trí hào thượng, hãy nghe phán lịnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.
Nghe rõ lời nói bằng giọng xấc xược của Mạc Lịnh cẩn nhưng đại Trí thiền sư vẫn lần chuỗi hạt và gõ mõ giả như chẳng nghe Lịnh Cẩn nói gì Không thấy lão tăng Thiên Long tự ngẩng mặt nhìn mình, Mạc Lịnh Cẩn hằn học nói :
- Lão trọc Thiên Long tự. Thính nhĩ của lão điếc rồi hay sao mà không nghe bổn hộ pháp võ đàn nói chứ?
Lão tăng Thiên Long tự ngưng gõ mõ, từ từ ngẩng lên :
- A di đà Phật, lão nạp đang chờ nghe pháp dụ của hộ pháp Tổng đàn võ lâm Lịnh Cẩn gật đầu :
- Tốt lắm. Lão hào thượng Thiên Long tự nghe cho rõ đây. Thừa chỉ lệnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, bổn hộ pháp Mạc Lịnh Cẩn đến Thiên Long Tự dẫn giải Khán Như nha đầu và Nghiêm Lệ Hoa phu nhân về Tổng đàn võ lâm. lão hào thượng mau đưa hai người đó ra đây.
- A di đà Phật. Có phải đây là chỉ dụ của Đại Chu Thiên?
Mạc Lịnh Cẩn gằn giọng :
- Không sai!
- Mạc thí chủ có gì làm bằng chứng. nếu như lời nói vừa rồi thoát ra từ chính miệng của Đại Chu Thiên, lão nạp không dám phảng kháng. Nhưng rất tiếc nó lại thoát ra từ miệng của Mạc hộ pháp.
Mạc Lịnh Cẩn sa sầm mặt :
- Lão hòa thượng Thiên Long tự không thấy ngọn đại kì trên tay bổn

hộ pháp ư?
- A di đà Phật... Ngọn đại kỳ kia không thay thế dược Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Phiền Đại hộ pháp về báo lại với Đại Chu Thiên, lão hòa thượng Thiên Long tự chỉ tuân theo sự chỉ giáo của người mà thôi.
- Hừ... Lão hòa thượng Thiên Long tự không tin cả Mạc Lịnh Cẩn hộ pháp đàn võ lâm sao? Hay lão có ý muốn chống lại Đại Chu Thiên? Một lão Thiên Vân đạo trưởng cứng đầu đã chết, một Công Tôn Hách sớm chầu diêm chúa, chẳng lẽ lão là người thứ ba theo chân những gã kia?
- A di đà Phật, lão nạp là người chốn Phật gia, chẳng hề có ý tranh đoạt với giang hồ. Lão nạp do dự vì không biết chỉ dụ của Mạc hộ pháp là của ai thôi.
- Ta thừa lệnh Võ lâm Minh chủ Mạc Chu Thiên.
- Mạc hộ pháp càng khiến cho lão hòa thượng này khó xử.
Mạc Lịnh Cẩn hằn học :
- Lão khó xử cái gì?
Đại Trí thiền sư lần chuỗi bồ đề :
- Mạc hộ pháp là Mạc hộ pháp, còn Đại Chu Thiên là Đại Chu Thiên. Lão nạp chỉ tuân theo chỉ dụ của Đại Chu Thiên, không tuân theo người nào cả. Nếu như mạc hộ pháp tự cho mình có quyền sai khiến lão nạp thì ngang nhiên tự cho mình là Minh chủ, hơn cả chủ nhân võ lâm Tổng đàn Đại Chu Thiên rồi.
Mạc Lịnh Cẩn trợn tròn hai mắt hết cỡ. Đôi lòng đen của gã như lọt thỏm giữa hai cục thịt trắng dã. Lịnh Cẩn rít lên :
- Lão trọc Thiên Long tự... Ngươi đừng sàm ngôn nói càn. Lão định bôi nhọ thanh danh Chu Thiên Minh chủ ư?
- A di đà Phật, lão nạp đâu dám vô lễ với người đã độc tôn võ lâm thiên hạ.
- Không dám... không dám sao không đưa Khán Như nha đầu và Kim Trang phu nhân ra đây?
- Lão nạp đã phân giải với Mạc hộ pháp rồi.
- Lão nói vậy buộc Mạc mỗ phải nghe vậy sao?
- Nghe hay không là quyền của Mạc hộ pháp.
Mạc Lịnh Cẩn tức giận, buông một tiếng hừ nghe thật cáu gắt và nhạt nhẽo rồi nói :
- Lão không dâng nạp Khán Như nha đầu và Kim Trang phu nhân thì Mạc mỗ có cách của Mạc mỗ.
Mạc Lịnh Cẩn quay lại bọn thuộc hạ đứng sau lưng mình :
- Người đâu, lục xét mọi ngóc ngách tòa Thiên Long tự này, bắt được

nha đầu Khán Như thì bắt, còn bắt không được cứ giết.
Đại Trí thiền sư cau mày :
- A di đà Phật. Mạc hộ pháp xem cổ tự Thiên Long này là chốn sơn lâm cùng cốc rồi muốn giết người là giết sao? Lão nạp đâu thể cho Mạc hộ pháp lộng hành muốn làm gì thì làm.
Mạc Lịnh Cẩn gạt ngang :
- Bổn hộ pháp muốn làm thì làm, ai dám ngăn cản bổn hộ pháp?
Liền ngay sau câu nói đó Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn lia ngang trường kiếm quét qua yết hầu lão thiền sư Thiên Long tự. Trong tư thế ngồi kiết đà, phàm rất khó ứng phó, nhưng thiền sư Đại Trí chỉ hơi ngả người về sau đã tránh chiêu kiếm của họ Mạc chẳng mấy khó khăn gì.
Công hụt Đại Trí thiền sư một chiêu kiếm, Mạc Lịnh Cẩn trở bộ, chuyển kiếm đâm thẳng tới, tập kích trực diện vào vùng thượng đẳng của lão tăng. Lần này lão tăng Thiên Long tự lại nghiêng người để mũi kiếm xoạt ngay qua bên hông mình.
Lão tăng Đại Trí cặp hữu thủ lại kẹp xứng lưỡi kiếm của Mạc Lịnh Cẩn, tả thủ vẫn không ngừng lần chuỗi bồ đề.
Thấy đối phương giữ kiếm mình bằng nách, Mạc Lịnh Cẩn vận công dồn hết nội lực vào hữu thủ rút thanh trường kiếm lại. Mặc dù gã đã dồn hết chân khí để rút kiếm về nhưng tuyệt nhiên lưỡi liếm như dính cứng vào nách đại sư Đại Trí.
Lão tăng thiên Long tự từ tốn nói :
- A di đà Phật... Lão nạp đã nhường Mạc thí chủ để tránh cho đại điện Thái Hòa Thiên Long nhuốm máu người trần gian, mong Mạc thí chủ hiểu cho lão.
- Hừ... Lão trọc già dám phản lịnh Minh chủ Đại Chu Thiên, giờ lại dám xuất ngôn dạy dỗ bổn hộ pháp nữa à? Hôm nay Mạc hộ pháp sẽ làm cỏ ngôi cổ tự khốn kiếp này.
- A di đà Phật... Mạc thí chủ nên giữ lời kẻo phạm đến tam bảo mà chịu kiếp họa khó lường.
- Phạm hay không Mạc mỗ không cần biết. Lão trọc già chống lại bổn hộ pháp xem như chống lại Minh chủ Đại Chu Thiên. Ngôi cổ tự Thiên long của lão đã đến hồi tuyệt diệt rồi.
- Phật môn đã tồn tại suốt mấy trăm năm, sao có thể tuyệt diệt được?
- Hừ... Lão trọc già đã muốn thấy sự tuyệt diệt thì Mạc hộ pháp sẽ cho lão thấy quyền uy tối thượng của Minh chủ Chu Thiên.
Mạc Lịnh Cẩn thét lên lồng lộng :
- Người đâu, phóng hỏa ngôi cổ tự này cho ta.
Mệnh lệnh đã được ban phát nhưng tuyệt nhiên không có tiếp đáp lời

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.
Gã họ Mạc càng phẫn nộ tột cùng, liền buông đốc kiếm quay ngoắt lại :
- Các ngươi điếc hết rồi hay sao?
Tay ai đó đặt lên vai Mạc Lịnh Cẩn, liền sau đó là giọng từ tốn nhưng nhạt nhẽo của Cát Thiên Phong vang lên :
- Các hạ không cần thiết phải tức giận với những người đã bị điểm huyệt.
Mạc Lịnh Cản sững người, đứng trơ ra mãi một lúc mới thốt được ra lời :
- Tôn giá đó ư?
- Mạc các hạ còn nhận ra tại hạ ư?
- Mạc mỗ sao có thể không nhận ra giọng nói của Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng cho dù tôn giá có là huynh đệ kết giao thủ túc với Minh chủ Đại Chu Thiên mà phản lại lệnh Minh chủ cũng xem như chống lại người.
- Cái nghĩa kim bằng chi giao đó đã tan biến kể từ sau huyết án Kim trang đại phủ.
- Nghĩa là tôn giá muốn chống lại Đại Chu Thiên Minh chủ?
- Ta nhường người một bước người phải kính lại ta một trượng.
Mạc Lịnh Cẩn quay lại :
- Chẳng có chuyện đó đâu. Tất xả mọi nẻo đường dẫn đến Thiên Long tự đều đã được phong tỏa. Tôn giá muốn bảo tồn ngôi cổ tự Thiên Long thì phải giao Khán Như nha đầu và Nghiêm Lệ hoa phu nhân cho Mạc mỗ dẫn giải về Tổng đàn võ lâm.
- Tại hạ không có ý giao người và cũng không để cho ngôi cổ tự này biến thành đống hoang tàn.
Thiên Phong đổi giọng :
- Lão thiền sư Thiên long tự đã nhường các hạ một bước, các hạ cũng nên nhường lại một trượng mà dẫn bọn thuộc hạ rời khỏi đây.
Mạc lịnh Cẩn sa sầm mặt :
- Chẳng có chuyện đó đâu. Chỉ khi nào các ngươi giao nha đầu Khán Như và Nghiêm Lệ Hoa thì mới được yên thân.
Thiên Phong lắc đầu :
- Tại hạ đến Thiên Long tự dể đưa Khán Như và Nghiêm phu nhân rời khỏi đây. Một khi Thiên Phong nhúng tay vào thì không sự từ bi hỉ xả như Đại Trí thiền sư đâu, các hạ nên nhớ điều đó.
Nghe câu nói này, bất giác trong xương sống của Mạc Lịnh Cẩn xuất hiện một luồng hàn khí giá buốt. Y e dè nhìn Thiên Phong.
- Tôn giá quyết định chống lại Minh chủ Đại Chu Thiên?

- Điều đó Mạc các hạ hỏi thật là thừa, chủ nhân của các hạ thừa biết phải làm gì để đối phó với tại hạ.
Thiên Phong nghiêm mặt :
- Nơi đây là đại điện Thái Hòa chốn thâm nghiêm của cổ tự Thiên Long, tại hạ không muốn vấy máu ngôi đại điện này nên buộc phải phân giải, các hạ đừng bức bách.
Thiên Phong từ từ buông tay khỏi vai Mạc Lịnh Cẩn :
- Các hạ không ít cơ hội để gặp lại tại hạ đâu. Đi đi!
Mạc Lịnh Cẩn bặm môi mặt lộ rõ những nét bất nhẫn. Y nhìn Thiên Phong bằng cặp mắt hậm hực, gằn giọng nói :
- Tôn giá không phải là đối thủ của Minh chủ Đại Chu Thiên đừng mộng tưởng.
Y dứt lời liền trở bước toan bước đến đám thuộc hạ giải huyệt cho chúng thì tất cả những người kia đồng loạt được giải huyệt cùng lúc, ngơ ngẩn dáo dác nhìn.
Thiên Phong nói :
- Mạc hộ pháp quên lấy lại thanh kiếm của người rồi.
Chang vừa nói vừa đón lấy thanh kiếm của Mạc Lịnh Cẩn từ tay lão đại sư Thiên Long Tự.
Mạc Lịnh Cẩn vừa quay lại thì giật mình khi thấy ánh chớp quang lướt xẹt ngay trên đỉnh đầu mình. Mũi kiếm ghim thẳng vào cây cột sau lưng Lịnh Cẩn, trong khi búi tóc của gã đã rời khỏi đỉnh đầu rơi xuống đất, sợi dây lụa vẫn còn cột cứng búi tóc đó.
Mạc Lịnh Cẩn biến sắc :
- Thiên Phong... Chu Thiên Minh chủ sẽ tìm ngươi.
- Tại hạ không ngại chuyện đó.
Lịnh Cẩn hừ nhạt một tiếng rồi cùng bọn thuộc hạ kéo nhanh ra bên ngoài đại đường Thái Hòa Thiên Long tự. Khi bọn Mạc Lịnh Cẩn vừa rút lui, Thiên Phong hối hả hỏi thiền sư Đại Trí :
- Tăng huynh, Khán Như, Nghiêm Lệ Hoa và mọi người đâu cả rồi?
Đại sư Đại Trí thuật lại cho Thiên Phong biết mọi sự sắp xếp ở đây, rồi hỏi chàng :
- Lão đệ có phát hiện được gì không?
Thiên Phong gật đầu.
Chàng ôn nhu nói :
- Đại Chu Thiên khảo cứu cổ vật Long Cốc tìm ra được thần kiếm độc bá võ lâm, còn Khán Nhân đại ca thì khảo cứu cổ vật Long Cốc tìm ra khẩu quyết khắc chế kiếm pháp Càn Khôn kia. Khán Nhân đại ca vốn là người thông tuệ, lại nhân ái nên mới tìm ra được khẩu quyết đặc dị khắc chế Càn Khôn kiếm pháp. Nhưng khẩu quyết kia,

Khán Nhân đại ca lại gởi gắm vào điệt nữ Khán Như, trước khi biết được dự mưu của Chu Thiên.
- A di đà Phật. Cốt lõi bây giờ là phải tìm ra khẩu quyết khắc chế kiếm pháp Càn Khôn.
Thiên Phong gật đầu :
- Đúng vậy. Với kiếm pháp Càn Khôn trong tay, Đại Chu Thiên bây giờ có thể nói đã đạt tới cảnh giới tối thượng của khí kiếm, không một môn công phi nào khả dĩ khắc chế được y cả, ngoại trừ chính kiếm khí đó khắc chế y.
- Lão nạp đã hiểu. Có lẽ Đại Chu Thiên cũng hiểu ra điều đó nên huy động tất cả thuộc hạ của y đến Thiên Long tự bắt Khán Như và Nghiêm phu nhân.
Lão tăng Thiên long tự tay luôn lần chuỗi hạt bồ đề, có vẻ khẩn trương :
- Cát lão đệ, Tôn Quách, Tú Tú và Giác Giới, Giác Chánh hộ tống Khán Như và Nghiêm Lệ Hoa phu nhân cùng Thanh Thanh theo cửa hậu viện rời khỏi đây, nhưng xem chừng với sự huy động của Chu Thiên họ rất khó phá được vòng vây.
Lão đệ định sao đây?
- Đại sư... Thiên Phong phải cứu họ.
- Lão nạp sợ không kịp cứu thì họ đã bị Chu Thiên bắt rồi.
- Tôn Quách mưu lược, nhưng...
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Tăng huynh, nếu như Thiên Phong có mệnh hệ nào thì người hãy cùng với Tôn Quách khảo cứu bí mật mà Khán Nhân đại ca gởi gắm qua Khán Như để giải họa cho giang hồ.
- A di đà Phật... Lão nạp đặt kỳ vọng vào Cát lão đệ. Lúc này mọi người gần như kỳ vọng vào Cát lão đệ mà thôi.
Thiên Phong nheo mày suy nghĩ :
- Tăng huynh... Thiên Phong rượt theo họ đây.
- Lão nạp sẽ cùng đi với lão đệ.
Hai người nhanh chóng theo cửa hậu để kịp rời đại điện Thái Hòa, hy vọng bắt kịp tốp người của Tôn Quách.

Hồi 52
Sa lưới

Tôn Quách chờ cho gió đổi hướng, liền châm lửa dúm vào bùng nhùng mà y đã tẩm độc công. Lửa bốc lên, cùng với làn khói dày đặc phả về phía trước.
Bọn cao thủ võ lâm Tổng đàn bất chợt thấy lửa bốc lên, không biết chuyện gì đang diễn ra, liền kéo nhau ào ào lướt tới. Chúng vô tình lọt ngay vào vùng khói mê dược của Tôn Quách tạo ra. đứng trên đầu gió, Tôn Quách chống tay ngang hông, hất mặt tỏ vẻ trưởng thượng :
- Lũ người ngợm kia, thấy bổn Minh chủ Tôn tiểu gia không bái lạy mà còn đứng ngây ra đó nhìn à?
Gã đội trưởng chỉ Tôn Quách :
- Chính tiểu tử đó, các ngươi xông lên bắt hắn lại.
Gã thốt được bấy nhiêu lời đã thấy mắt hoa, đầu nổ sấm rồi chúi người phía trước ngã lăn ra bất tỉnh. Ngay sau gã đội trưởng thì những người khác cũng nhận ra cảm giác đó. Có kẻ hốt hoảng thốt lên :
- Khí độc...
Nhưng phát hiện được thì đã quá muộn rồi. Bọn cao thủ võ lâm Tổng đàn đua nhau ngã xuống như chuối rụng. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Tôn Quách đã dùng độc công mở được độc đạo.
Tú Tú phấn khích nói :
- Tôn huynh đúng là kỳ tài võ lâm. Chẳng càn động tay động chân thế mà đã mở được vòng vây, nhưng coi bộ huynh còn đa sát hơn cả muội nữa.
Tôn Quách trừng mắt nhìn nàng :
- Nói bậy... Tiểu gia giết người hồi nào. Tiểu gia chỉ dụng một chút mê dược để cho bọn họ ngủ một giấc dài thôi.
Tôn Quách nhún vai :
- Tiểu gia hổng thích tay mình nhuốm máu đâu. Mụ la sát nên học điều này ở tiểu gia.
Tôn Quách quay lại :
- Vòng vây được mở rồi, chúng ta đi thôi.
Khi mọi người chuẩn bị đi tiếp thì Nghiên Lệ Hoa mới phát hiện

Thanh Thanh đã không còn trong toán người của mình nữa.
Nghiêm Lệ Hoa khẩn trương nói :
- Tôn lão đệ... Thanh Thanh đi đâu rồi?
Tôn Quách ngơ ngẩn :
- Sao? Thanh Thanh bỏ đi đâu chứ?
- Trong lúc lão đệ dụng trận độc công thì Thanh Thanh đi tìm cây khô. Chẳng biết giờ đang ở đâu?
Tôn Quách vò trán :
- Thanh Thanh đi đâu mới được chứ? Trong lúc khẩn trương thế này mà cô ta còn bắt bướm hái hoa? Làm gì có chuyện đó.
Tú Tú đảo mắt nhìn quanh :
- Tôn huynh... Có khi nào Thanh Thanh...
Tôn Quách gạt ngang :
- Hê... Ả La Sát đừng nói bậy. tiểu gia biết nàng nghĩ gì rồi. Thanh Thanh sao có thể phản bội chúng ta.
Lệ Hoa nhìn Tôn Quách :
- Lão đệ... Sự nghi ngờ của Tú Tú có khi đúng đấy.
Tôn Quách nheo mày :
- Theo ý tỉ, chúng ta phải tính sao đây?
Nghiêm Lệ Hoa khẳng khái nói :
- Lão đệ và mọi người hãy vượt vòng vây trước, tỷ ở lại đây chờ Thanh Thanh.
Tôn Quách lắc đầu :
- Đâu có được. Người ở lại chính là đệ đệ đây. Đại Chu Thiên chủ đích tìm tỉ tỉ và Khán Như chứ không phải tìm đệ.
Tú Tú lườm Tôn Quách :
- Muội biết ý huynh rồi. Huynh muốn ở lại...
Tôn Quách trừng mắt cướp lời Tú Tú :
- Ê... Ả La Sát này lại sắp nghĩ quấy, nói bậy rồi. Tiểu huynh và Thanh Thanh xem nhau như bằng hữu chi giao và Tôn Quách có bổn phận chăm sóc nàng đặng tròn lời hứa với Độc Vương Tây Môn Kình.
Tú Tú cúi đầu :
- Nhưng...
Tôn Quách giật gay nàng :
- Nhưng cái con khỉ. Lúc này mà nàng còn ghen tuông hờn lẫy được nữa ư?
Tiểu huynh của nàng lo đến sốt ruột lên đây này.
Tôn Quách nhìn Nghiêm Lệ Hoa :
- Tỷ tỷ mau đưa mọi người đi đệ sẽ ở lại đây tìm Thanh Thanh.

Lệ Hoa lưỡng lự.
Tôn Quách hối thúc :
- Tỷ tỷ hãy nghe lời đệ một lần đi.
Tú Tú ngẩng mặt nhìn Tôn Quách :
- Muội sẽ ở lại với huynh.
- Nàng đòi ở lại với ta à? Để chết chùm một chỗ, chôn một huyệt hay sao?
Tú tú khẳng khái gật đầu :
- Thà là vậy, Tú Tú sẵn sàng chết cùng với huynh.
- Nàng có điên không vậy? Ở lại thì chỉ bận tay bận chân ta mà thôi.
- Nhưng Tú Tú sẽ không đi nếu huynh không cùng đi. Huynh nên biết Đại Chu Thiên cũng rất chú tâm đến huynh, bởi vì huynh đã từng được mọi người xưng tụng là Võ lâm Minh chủ. Một khi Chu Thiên biết được Tôn Quách ở đây, nhất định y sẽ không giữ cho huynh một cái mạng đâu.
- Cứ cho là như vậy, nhưng muội ở lại thì cũng có giúp gì được cho huynh.
Tôn Quách đảo mắt nhìn quanh, lắc đầu, lẩm nhẩm nói :
- Thanh Thanh cô nương ơi, mau xuất hiện cho Tôn tiểu gia nhờ với.
Khán Như nhìn mọi người nhỏ nhẹ nói :
- Tôn thúc thúc... Khi nãy Khán Như thấy Thanh Thanh cô cô đi về hướng này nè.
Tôn Quách nhíu mày :
- Sao... Thanh Thanh đi về phía ngược lại à?
Khán Như gật đầu.
Lệ Hoa ngồi xuống bên Khán Như :
- Như nhi, con thấy như vậy thật à?
Khán Như gật đầu.
Lệ Hoa nhìn đến Tôn Quách :
- Tôn lão đệ... Tỷ tỷ sợ không kịp rồi, hay các người mau rời khỏi đây, để mặc tỷ và Khán Như ở lại.
Tôn Quách lắc đầu :
- Sao có thể như vậy được chứ. Chúng ta đi vẫn còn kịp. Tỷ tỷ để đệ cõng Khán Như, chúng ta có thể đi nhanh hơn đến chỗ neo thuyền.
- Tỷ tỷ sợ...
- Ậy, đừng bàn cãi nữa, nước đến đâu, tát đến đấy, tùy cơ ứng biến, không việc gì phải e dè mà bàn tới bàn lui.
Tú Tú mỉm cười :
- Lâu lắm rồi mới nghe huynh thốt một câu đúng với ứng mạng Võ lâm Minh chủ.

- Nàng chỉ được cái khéo nói mà thôi.
Tôn Quách ngồi xuống cõng Khán Như lên lưng. Y khẩn trương nói :
- Tỷ tỷ, chúng ta đi. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì Giác Giới bảo vệ Khán Như, còn để cho đệ đối phó. Một khi chưa có lịnh của đệ thì không ai được tự ý vọng động.
Lệ hoa gật đầu :
Tú Tú nói :
- Trong đây huynh là Võ lâm Minh chủ, tất cả mọi người phải nghe theo sự phán truyền của huynh rồi.
- Nói thì phải giữ lời đấy nhé.
Hai tiểu tăng Thiên Long tự Giác Giới và Giác Chánh mở đường, Tôn Quách đi sau cõng Khán Như, Lệ Hoa và Tú Tú đoạn hậu. Mọi người nhanh chân len qua bãi cao thủ Tổng đàn võ lâm nằm la liệt cất tiếng ngáy vang như sấm động.
Tôn Quách nheo mắt với Khán Như nói :
- Điệt nữ... Sau này có muốn học độc công của thúc thúc thì thúc thúc sẽ truyền cho điệt nữ. Cái môn công phu này quả là lợi hại, không thể nào ngờ được.
chẳng tốn một chút mồ hôi mà đả bại được những hơn năm mươi cao thủ.
- Thúc Thúc dạy cho Khán Như nghe.
- Tất nhiên thúc thúc sẽ dạy cho điệt nữ.
Mọi người vượt qua độc đạo Thiên Long xuống đến quan lộ. Tôn Quách thở phào nhẹ nhõm, nói với Lệ Hoa :
- Tỷ tỷ, chúng ta đã đến được quan lộ rồi. Xem chừng chúng ta đã hiểu lầm Thanh Thanh cô nương.
Lệ Hoa đảo mắt nhìn quanh.
Tú Tú nói :
- Yên tĩnh quá.
Tôn Quách nạt nàng :
- Yên tĩnh thì tốt chứ sao. Chẳng lẽ muội lại muốn cảnh hỗn độn bát nháo thượng cẳng tay hạ cẳng chân à?
Tôn Quách hối thúc :
- Chúng ta cùng trổ thuật đi cho nhanh. Khi nào đến lâu thuyền đệ sẽ quay lại tìm Thanh Thanh cô nương.
Tú Tú hậm hực nói :
- Lúc nào huynh cũng lo cho Thanh Thanh. Huynh không nhớ Thanh Thanh đã từng một thời là Liệt Hỏa Thần Nữ à?
- Muội cứ nghĩ oan cho ta mà thôi. Đã là kẻ cùng hội cùng thuyền thì sao bỏ nhau được chứ Tôn Quách gắt gỏng :

- Không bàn đến chuyện này nữa. Quyết định vẫn là bổn Minh chủ. Muội hiểu lời huynh nói chứ?
Tú Tú xụ mặt, lấy mắt lườm Tôn Quách.
Khán Như ghé miệng vào tai Tôn Quách lí nhí nói :
- Trình cô cô không thích thúc thúc nhắc đến Thanh Thanh cô cô là sao vậy?
- Khán Như còn nhỏ hổng biết thì đừng hỏi. Trình cô cô không thích thúc thúc nhắc đến Thanh Thanh cô cô bởi vì Trình cô cô có tính khí của La Sát cô cô.
- La Sát cô cô là ai?
- Thúc thúc cũng không biết nhưng nghe nói La Sát cô cô dữ lắm. chuyên bắt nạt con nít. Khán Như biết rồi đó, ngay cả thúc thúc mà Trình cô cô còn bắt nạt thì đâu còn xem ai ra gì.
- Thế thúc thúc có sợ Trình cô cô không?
- Tất nhiên thúc thúc sợ rồi.
- Thế sao thúc thúc có thể ra lịnh cho Trình cô cô?
- Hê... Chuyện đó dễ hiểu thôi. Hiện tại thúc là Võ lâm Minh chủ mà.
- Võ lâm Minh chủ có thể hạ lịnh cho người khác à?
Tôn Quách gật đầu.
Khán Như nói tiếp :
- Thúc thúc có thể hạ lịnh cho những người khác sao không hạ lịnh cho đại ma đầu Đại Chu Thiên đền lại cho Khán Như những gì y đã cướp của Khán Như?
- Ơ, chuyện này... Ờ thì từ từ thúc thúc sẽ bắt Đại Chu Thiên đền lại chi Khán Như Kim trang đại phủ.
- Khán Như may mắn có được một người thân như thúc thúc.
Sau câu nói đó, Khán Như ngay thơ đặt một nụ hôn vào mang tai Tôn Quách.
Nhận nụ hôn ngây thơ của Khán Như, Tôn Quách không khỏi xúc động mà nghĩ thầm :
- “Cái gã Đại Chu Thiên ôn dịch này, ham chi cái danh Võ lâm Minh chủ độc tôn thiên hạ mà gây cảnh đoạn trường cho Khán Như và Nghiêm tỷ tỷ chứ”.
Ý niệm đó còn chưa tan trong tâm tưởng Tôn Quách thì một âm thanh xé gió thoạt đập vào thính nhĩ mọi người.
Tôn quách thét lên :
- Cẩn thận...
Phập...
Ngọn đại kỳ trắng toát với dòng chữ Cửu Trùng Đài cùng chiếc căn sáng ngời ánh thép ghim thẳng xuống mặt đất ngay phía trước Giác

Giới và Giác Chánh, cách độ một trượng. Lá đại kỳ Cửu Trùng Đài giũ phần phật như tiếng quét áo của tử thần.
Tôn Quách thừ người sững sờ trước sự xuất hiện của ngọn đại kỳ chết chóc đó.
Bốn gã đại hán với khinh công thần kỳ khiêng chiếc kiệu hoa sơn son thếp vàng lướt đến đặt xuống ngay sau ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài.
Đại Chu Thiên vén rèm cùng với Thanh Thanh từ trong kiệu bước ra.
Sự xuất hiện của Thanh Thanh bên cạnh Đại Chu Thiên buộc Tú Tú phải lia nhanh thu nhãn liếc trộm Tôn Quách.
Mặt Tôn Quách sa sầm.
Chu Thiên chắp tay sau lưng, đứng trước cỗ kiệu lia cặp tinh nhãn sáng ngời lướt qua tất cả mọi người.
Tôn Quách buông một tiếng thở dài, từ từ đặt Khán Như xuống đất, rồi bước đến đối mặt với Đại Chu Thiên.
Chu Thiên ngắm Tôn Quách từ đầu đến chân trong sự im lặng.
Tất cả mọi người gần như biến thành tượng đá bởi sự im lặng của Đại Chu Thiên. Sự im lặng đó khiến họ lo lắng cho Tôn Quách nhiều hơn.
Chu Thiên từ tốn hỏi :
- Các người định chạy đi đâu?
Tôn Quách ôm quyền xá Chu Thiên :
- Vãn bối nghe đại danh Chu Thiên duy ngã độc tôn, vô cùng ngưỡng mộ và kính trọng. Nhưng khi nghe thiên hạ đồn Chu Thiên tiên sinh định tìm vãn bối để khảo chứng võ công, nên buộc lòng phải chạy trốn.
Chu Thiên nheo mày :
- Chạy trốn nghĩa là sao? Bổn nhân nếu đoán không lầm, tiểu tử chính là Tôn Quách, người đả bại quỷ chủ Hào Bân tai võ đài khảo chứng võ công.
- Chu Thiên tiền bối nói không sai.
- Tiểu tử có thể đả bại được quỷ chủ Hào Bân sao lại không dám thi thố võ công với bổn nhân?
Tôn Quách lắc đầu, khoát tay như đuổi ruồi :
- Ậy... vãn bối sao dám thi thố võ công với Chu Thiên để táng mạng chứ.
- Bổn nhân không tin võ công của ngươi có thể hạ được quỷ chủ Hào Bân mà lại không thể bì với bổn nhân.
Tôn Quách vẫn giữ giọng ôn nhu đáp :
- Dạ... Tiểu bối sao có thể bì được với Đại Chu Thiên được chứ. Nếu có thể thi thố võ công với tiên sinh thì vãn bối dẫu đến nỗi phải chạy

thục mạng, bán sống bán chết.
Chu Thiên nhếch môi cười :
- Ngươi tự biết võ công của ngươi không thể sánh với bổn nhân?
Tôn Quách gật đầu :
- Tất nhiên là như vậy rồi. Tôn Quách sao có thể so sánh được với tôn giá chứ. Đã không sánh bằng mà đòi thi thố thì chẳng khác nào tự đâm đầu vào lưỡi hái tử thần.
Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách :
- Tiểu tử nói nghe hay lắm, nhưng võ lâm chỉ có một thì đâu thể có hai Minh chủ. Cuối cùng thì tiểu tử cũng phải cùng bổn nhân giao thủ để chọn lấy một người mà thôi.
Tôn Quách xoa tay :
- Ậy... Tôn giá nói rất đúng, nhưng tiểu bối tự nhận thấy mình đã không phải là đối thủ của tôn giá thì đâu cần thi thố võ công nữa. Một người chưa giao thủ đã bỏ chạy thì chắc người đó là kẻ thua rồi.
Chu Thiên nhìn Tôn Quách :
- Ngươi nói như vậy tức đã tự nhận mình là người thua cuộc.
- Tôn giá dạy rất đúng.
- Nếu bổn nhân nói đúng thì sao?
- Tôn giá đã nói đúng thì võ lâm chỉ có một Minh chủ.
- Vị Võ lâm Minh chủ đó là ai?
Tôn Quách ôm quyền kính cẩn xá Đại Chu Thiên :
- Tôn giá hỏi một câu rất đúng. Vị Võ lâm Minh chủ kia phải là tôn giá rồi.
- Tiểu tử nói sao?
- Dạ, vãn bối nói tôn giá mới xứng là Võ lâm Minh chủ. Thiên hạ thì chẳng biết gì cả, cứ đặt cái chức vị đó cho vãn bối bắt Tôn Quách phải bỏ chạy.
Chu Thiên cười khảy :
- Ngươi nói nghe rất hay. Thế ngươi có muốn tranh đoạt chức vị Võ lâm Minh chủ với bổn nhân không?
Tôn Quách nhún vai lắc đầu :
- Không, không... Tiểu bối có gan bằng trời cũng không dám tranh đoạt với tôn giá, bởi vì...
- Bởi vì sao?
Tôn Quách giả lả cười, chỉ vào ngực mình :
- Tôn Quách chỉ có một cái mạng.
- Đúng... Ngươi chỉ có mỗi một cái mạng mà thôi.
- Chính vì vậy mà Tôn Quách không dám tranh đoạt với tôn giá.
- Ngươi không dám tranh đoạt sao lại chạy trốn bổn nhân. Đúng lẽ

đạo thì tiểu tử phải đến Tổng đàn võ lâm bái kiến bổn nhân mới đúng.
Tôn Quách xoa tay :
- Tôn giá xin hiểu cho tiểu bối. Cũng tại vì thiên hạ cứ bâu lại cho Tôn Quách là Võ lâm Minh chủ, nên tiểu bối mới không dám đến bái kiến tôn giá.
Chu Thiên lườm Tôn Quách :
- Ngươi sợ gì?
- Tôn giá lại cho tiểu bối khinh thị người mà lú mặt đến. Tiểu bối chờ cơ hội...
Chu Thiên cướp lời Tôn Quách :
- Cơ hội gì? Cơ hội thu nạp võ công thần kỳ để đoạt lại chức vị Minh chủ võ lâm của bổn nhân ư?
Tôn Quách khoát tay :
- Không, không... Tôn Quách nào dám như vậy. Tôn Quách chờ cơ hội như thế này.
Chu Thiên cay mày :
- Nghĩa là sao?
- Tiểu bối muốn tôn giá đến diện kiến mình.
Chu Thiên trừng mắt :
- Hỗn láo...
Y vừa nói vừa thò tay toan rút Can Tương thần kiếm nhưng Tôn Quách đã ôm quyền lạy như tế sao :
- Tiểu bối lỡ miệng, tôn giá miễn trách... Xin miễn trách và đừng tức giận lấy mạng tiểu bối.
- Vậy ngươi phải nói lại cho bổn nhân nghe.
- Thưa vâng... Tiểu bối vốn đã biết thế nào tiền bối cũng truy tìm cái gã tiểu tử vô tình trở thành Võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực, nhưng có giải bày chưa hẳn tiền bối đã tin, nên tương kế tựu kế để cho Mộc Thanh Thanh đi báo với tôn giá đặng dễ bề diện kiến người.
- Tiểu tử nói thật đấy chứ?
- Tất nhiên tiểu bối đâu dám vọng ngôn với tiền bối.
- Nếu ngươi thật lòng thì phải đưa tất cả những người kia về Tổng đàn võ lâm.
Chỉ một người mất thì mạng ngươi sẽ đền cho người đó.
- Tôn Quách tuân lịnh tôn giá.
Tôn Quách quay bộ bước trở lại đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người. Đôi thần nhãn của Tôn Quách điểm vào Nghiêm Lệ Hoa rồi khẽ nheo một cái làm hiệu, sau đó dõng dạc nói :
- Các người nghe đây, nhất nhất không được rời khỏi Tôn tiểu gia và

Đại Chu Thiên Minh chủ. Đó là lịnh của Đại Chu Thiên Minh chủ và Tôn tiểu gia.
Khán Như ngơ ngác trước sự thay đổi đột ngột của Tôn Quách liền cất giọng cáu gắt hỏi :
- Thúc thúc khi nãy...
Nghiêm Lệ Hoa đã kịp bịt miệng Khán Như :
- Như nhi, con không được cãi lịnh Tôn thúc thúc.
Tôn Quách gật đầu :
- Các người hiểu rồi đó.
Tôn Quách buông một tiếng thở ra, rồi trở bộ quay lại đối mặt Đại Chu Thiên :
- Tiểu bối đã truyền chỉ lịnh của tôn giá cho những người kia. Tất cả mọi người ở đây mong được tôn giá thu nạp.
- Tốt lắm, tất cả hãy theo bổn nhân về Tổng đàn võ lâm.
Tôn Quách kính cẩn xá Chu Thiên :
- Đa tạ tôn giá đã thụ nạp.
Chu Thiên lườm mắt nhìn Tôn Quách rồi dời qua đóng đinh vào mặt Nghiêm Lệ Hoa, lão chắp tay sau lưng, dấn đến ba bộ đối diện với nàng :
- Nghiêm phu nhân theo lời bổn tọa về Tổng đàn võ lâm chứ?
Lệ Hoa còn lưỡng lự thì chạm ngay vào cái nheo mắt thứ hai của Tôn Quách.
Nàng từ tốn nói :
- Tôn giá đã muốn thì Lệ Hoa đâu dám phản lịnh
- Tốt lắm!
Bọn cao thủ do Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn xuất hiện. Chu Thiên liền ra lệnh cho bọn chúng áp giải nhóm người của Tôn Quách lên đường.
Mọi sự diễn biến đều lọt vào mắt Cát Thiên Phong và lão Đại Trí thiền sư Thiên Long tự.
Thiên Phong nói :
- Tôn Quách đã khôn ngoan, biết xử trí mọi việc.
- A di đà Phật... Nhưng tất cả bọn họ đã bị Chu Thiên bắt.
- Khi chính đạo suy vi thì phải như vậy thôi. Điều cốt lõi là chính đạo vẫn tồn tại chứ không tuyệt diệt bởi kiếm pháp Càn Khôn.
- Cát lão đệ tính sao bây giờ?
- Đưa họ trở ra.

Hồi 53
Đối ẩm - Đoạn tình

Màn đêm buông xuống, phủ lên Tổng đàn võ lâm một sắc màu âm u rờn rợn.
Kể từ lúc Đại chu Thiên trở lại giang hồ với thanh Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn thì tòa Tổng đàn võ lâm nhanh chóng trở thành vùng thánh địa bất khả xâm phạm, mặc dù hắc bạch hai đạo trên giang hồ đều biết Đại Chu Thiên có được ngày hôm nay là kết quả vụ huyết án huynh đệ tương tàn tại Kim trang đại phủ. Cho dù vụ huyết án đó trở thành bi kịch cho Kim trang đại phủ, và khởi đầu cuộc tranh đoạt triền miên nhưng kết cuộc vẫn thuộc về kẻ khởi tranh Đại Chu Thiên mà không một ai còn dám chống đối lại.
Màn đêm âm u đúng là sắc màu mà Chu Thiên mang đến cho tòa Tổng đàn võ lâm. Tiếng trống canh một vừa điểm thì Cát Thiên Phong trong bộ bạch y thư sinh trắng toát xuất hiện ngay trước cổng tam quan. Phong thái của chàng thật ung dung tự tại, tiến bước đi vào cửa tam quan, hướng về tòa đại điện võ lâm.
Sự xuất hiện của Thiên Phong trong bộ bạch y thư sinh như một thách thức đối với bóng đêm đang bao trùm lên tòa võ lâm này. Ngay lập tức Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn cùng với hai mươi gã thuộc hạ giáo đầu võ lâm lướt ra chặn đường Thiên Phong.
mạc Lịnh Cẩn rít lên :
- Cát Thiên Phong... Ngươi còn dám dẫn xác đến đây ư? Ngươi định nộp mạng cho Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên à?
Thiên phong từ tốn nói :
- Sao tại hạ lại không dám đến chứ? Ở đây là chốn tranh đoạt trên giang hồ chứ không phải là đại điện Thái Hòa của Thiên Long tự. Mạc các hạ nên nghĩ đến điều đó.
Thiên Phong vừa dứt lời liền lắc nhẹ cổ tay. Cặp Ma Hoàn bé xíu xuất hiện ngay trong lòng đôi bản thủ của chàng.
Chàng tiếp :
- Nếu Chu Thiên có kiếm pháp Càn Khôn thì Thiên Phong có Ma Hoàn đoạt mạng.
Lời vừa dứt trên miệng chàng, thì đôi song thủ cũng phạt ngang nhẹ chém vào khoảng không trước mặt. Động tác của Thiên Phong thật

đơn giản, nhưng từ đôi bản thủ của chàng có hai vì sao vàng óng bắn xẹt ra, cắt một đường vòng cung lướt qua vùng yết hầu của bọn cao thủ giáo đầu Tổng đàn võ lâm rồi nhanh chóng mất hút trong đôi bản thủ của Thiên Phong.
Thủ pháp phóng thích Ma Hoàn của Thiên Phong đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần. Mặc dù bọn cao thủ giáo đầu đã biết mình đang đối mặt với một đại kì thủ kì tài trong võ lâm nên luôn chuẩn bị tư thế đối phó, thế mà đôi Ma Hoàn thoát ra lúc nào chúng cũng chẳng hề kịp phản kháng. Khi đôi Ma Hoàn đã trở lại ẩn trong đôi bàn tay thư sinh của Thiên Phong chúng mới biết mình đã bị trọng thương.
Hơn mươi gã giáo đầu cao thủ đồng loạt ôm yết hầu, té quỵ xuống đất. Chúng không dám rú, không dám thốt lời nào mà chỉ cố ôm vết thương cố bảo toàn mạng sống của mình.
Thiên phong định nhãn nhìn lại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn :
- Máu đã nhuộm võ lâm.
Sau khi chứng nghiệm sát chiêu Ma Hoàn đoạt mạng của Thiên Phong, sắc mặt Lịnh Cẩn hiện rõ trong màn đêm bởi màu tái nhạt khiếp sợ Y bất giác thối lại một bộ. Trường kiếm hoành thủ trước ngực.
Lịnh Cẩn hối thúc nói :
- Gióng chiêng lên!
Những hồi chiêng liên hồi được gióng lên dồn giã, mặc nhiên không màn đến hồi chiêng inh ỏi đó, Thiên Phong vẫn bình nhiên chắp tay sau lưng chờ đợi.
Khi tiếng chiêng dứt hẳn thì Đại Chu Thiên xuất hiện cùng với hai lão nhân.
Một người vận bạch y, một người vận hắc y. Cả hai đều có cùng một khuôn mặt giống nhau như đúc. Khuôn mặt xương xẩu với hai lưỡng quyền nhô cao, mắt lộ hẳn ra ngoài, mũi thì quặp xuống trông như mỏ két. Sắc diện của hai người đó thật lạnh lùng và tàn nhẫn.
Chu Thiên và hai người kia bước ra ngoài mái hiên đại đường võ lâm thì dừng bộ. Đôi thần nhãn của Chu Thiên nhận ra Thiên Phong đột nhiên bừng sáng như muốn đâm thủng cả màn đêm nhập nhoạng bởi những giá đuốc dựng bên ngoài đại đường.
Hai cánh môi Chu Thiên khẽ nhếch lên. Cùng lúc đó thì hai ả nô nữ đã khiêng ra chiếc ngai Võ lâm Minh chủ đặt sau lưng Chu Thiên. Y bình thản ngồi xuống chiếc ngai, gác chân chữ ngũ, còn hai ả nô nữ thì đứng hầu phe phẩy quạt.
Chu Thiên ra dấu.

Bọn giáo đầu võ lâm cùng với Mạc Lịnh Cẩn đồng loạt thối về sau đứng thành hai hàng theo hình cánh cung.
Ánh sáng từ những giá đuốc hắt ra tạo thành một khoảng không nhập nhoạng trông thật kì bí.
Thiên Phong đứng sừng sững đối diện với Đại Chu Thiên. Chu Thiên nhìn Thiên Phong từ tốn nói :
- Bổn tọa không nhờ tôn giá lại đến trước thời hạn đã hẹn với bổn tọa tại ải Nhạn Môn.
- Thiên phong không quên cái hẹn đó.
- Thế sao Cát lão đệ lại đến đây?
- Tại sao Thiên Phong đến ư?
Chu Thiên khẽ gật đầu :
- Ta muốn biết mục đích của lão đệ khi đến võ đàn trong lần này.
Thiên Phong cười mỉm, ôn nhu nói :
- Thiên Phong đến trước khi quá muộn.
Đôi chân mày của Đại Chu Thiên thoạt nhíu lại :
- Thế nào là muộn?
- Chu Thiên huynh sẽ tìm Thiên Phong.
- Đúng... Bổn tọa nhất định sẽ tìm lão đệ. Nếu như bổn tọa không nhớ đến cái hẹn tại ải Nhạn Môn thì đã nôn nóng đi tìm Cát lão đệ rồi.
Y xoa tay :
- Ta rất nôn nóng tìm lại Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
- Thiên Phong hiểu ý của Chu Thiên huynh.
- Và ta chưa đi tìm thì lão đệ đã tìm đến trước. Lão đệ tìm đến đây thi thố tuyệt kĩ Ma Hoàn cảnh tỉnh bổn tọa sao?
Thiên Phong lắc đầu :
- Thiên Phong không có ý cảnh tỉnh Chu Thiên huynh.
Chu Thiên đổi giọng gay gắt :
- Không có ý đó sao lão đệ lại dụng Ma Hoàn Đoạt Mạng tạo cảnh thảm sát ngay tại đại đường võ lâm?
- Thiên Phong muốn tìm cảm giác của Chu Thiên hôm nào đã dựng ra tại Kim trang đại phủ. Có lẽ cái đêm hôm đó, cuộc thảm sát còn kinh hồn hơn bây giờ. Nếu ngư tại đây, đêm nay, Thiên Phong dựng huyết án với một kẻ đã độc ton thiên hạ thì trước kia Chu Thiên huynh dựng huyết án với một người kết nghĩa kim bằng mà chẳng hề có chút võ công.
- Cát lão đệ tính giảng đạo lí cho bổn tọa đó à?
Chu Thiên nói xong ngửa mặt cười nắc nẻ.
Cắt ngang tràng tiếu ngạo, y gằn giọng nói :

- Bổn nhân không thích đạo lí mà chỉ thích quyền uy tối thượng của một đại cao thủ trên chốn giang hồ. Võ công ta bây giờ không cần đến uy danh đôi Ma Hoàn của Cát lão đệ. Chu Thiên đã có thể đứng sừng sững trên đỉnh cao võ lâm.
- Bây giờ Chu Thiên huynh đã có kiếm pháp Càn Khôn rồi.
Chàng buông một tiếng thở dài :
- Nhưng rất tiếc kiếm pháp đó lại bắt nguồn từ máu và nước mắt.
Chu Thiên khoát tay :
- Ta không thích nghe những lời đó thốt ra từ cửa miệng của Cát lão đệ.
Thiên Phong vẫn giữ giọng ôn nhu đáp lời Chu Thiên :
- Đa tạ sự chỉ giáo của Chu Thiên huynh.
Chu Thiên đứng lên nhìn Thiên Phong nói :
- Chưa đến kì hẹn, Cát lão đệ quá vãng đến Tổng đàn võ lâm với mục đích gì?
Thiên phong lấy vò rượu đeo bên hông :
- Trả lại những chén rượu kim bằng hôm nào cho Chu Thiên huynh.
- Vậy ư?
Thiên phong lạnh nhạt nói :
- Huynh không nhận ư?
Đại Chu Thiên ngửa mặt cười khằng khặc. Tràng cười của gã nghe như tiếng ma tru quỷ khóc khiến cho tất cả những ai có mặt tại hiện trường thảy đều rợn xương nổi ốc.
Cắt tràng tiếu ngạo tỏ rõ sự kiêu hãnh và ngạo nghễ, Chu Thiên bước lần xuống những bậc tam cấp.
Gã vừa đi vừa nói :
- Nếu Cát Thiên phong đã muốn gởi lại bổn tọa những chén rượu kim bằng hôm nào thì bổn tọa sẵn sàng nhận.
Chu Thiên nhìn lại hai ả a hoàn đứng hầu :
- Dọn bàn cho bổn nhân tiếp Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
- Tuân lệnh Minh chủ.
Hai ả a hoàn lẩn nhanh vào trong đại điện, khoảng khắc sau đã trở ra khiêng một chiếc bàn cây. Chu Thiên chỉ khoảnh sân ngay trước đại điện võ lâm.
Hai ả đó liền đặt chiếc bàn cây và hai chiếc đon rồi quay lại chỗ cũ.
Chu Thiên nhìn Thiên Phong :
- Mời lão đệ!
Thiên phong thư thả với tư thế nhàn tản bước đến yên vị trên chiếc đôn. Chu Thiên cũng như chàng ngồi xuống chiếc đôn đối diện.
Thiên Phong đặt tĩnh rượu lên bàn rồi nhìn Chu Thiên nói :

- Chu Thiên huynh dọn thiếu một chỗ ngồi.
- Cát lão đệ muốn nói đến Kim trang Trang chủ nhị đệ?
- Trước đây chúng ta có ba người cùng đối ẩm kết tình kim bằng thủ túc, nay trả lại tình kim bằng đó cũng phải đủ ba người chứ.
- Khán Nhân nhị đệ đã chết rồi.
- Chết...
Thiên Phong lắc đầu :
- Cái tình kim bằng chi giao mới chết. Thiên Phong nghĩ nhị ca vãn còn sống, đang muốn được trao lại chén rượu bồi ẩm hôm nào cho huynh.
- Được... Ta chiều theo ý của Cát lão đệ vậy.
Chu Thiên lại ra dấu.
Lần này đích thân Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn dọn ra thêm một chiếc đôn nữa đặt giữa Thiên Phong và Chu Thiên. Ba chiếc đôn tạo thành thế chân vạc, bao bọc quanh chiếc bàn cây.. Ngồi đối mặt là Thiên phong và Chu Thiên, chiếc đôn còn lại được để trống.
Chu Thiên nói :
- Ba người phải có ba chiếc chén chứ.
- Tất nhiên.
Ba chiếc chén bằng sành nhanh chóng được ả a hoàn bưng ra dọn lên bàn.
Chu Thiên vuốt râu mỉm cười :
- Tất cả đã có đủ rồi. Chắc Cát lão đệ không định trả lại những món thức ăn hôm nào chứ.
- Những món thức ăn đó của Khán Nhân nhị ca, mà người thì không thể ăn cùng với Thiên Phong và Chu Thiên được.
- Thời gian trôi qua thế mà Cát lão đệ vẫn không thay đổi cả dung mạo lẫn cá tính.
- Còn Chu Thiên huynh thì đã đích thị là Minh chủ võ lâm.
- Đó là khát vọng của ta.
Thiên Phong chuốc rượu ra ba chiếc chén sành.
Chàng nâng chén rượu :
- Chén rượu này trước tiên Thiên Phong chúc mừng Chu Thiên huynh đã nghiễm nhiên trở thành Võ lâm Minh chủ.
Không chờ Chu Thiên đáp lời, Thiên Phong dốc trọn số rượu trong chén vào miệng mình, rồi bưng tiếp chén rượu đặt chỗ dành Khán Nhân Kim trang Trang chủ, chàng bình thản đổ chén rượu đó rưới lên chiếc đôn.
Thiên phong rưới xong chén rượu, Chu Thiên mới bưng chén của mình. Y lạnh nhạt nói :

- Rượu của dĩ vãng phải để có về với dĩ vãng.
Nói xong câu đó, Chu Thiên hất chén rượu ra phía sau lưng mình.
Bằng hành động đó, Chu Thiên nghĩ Thiên phong sẽ phẫn nộ và tức giận, nhưng không như ý niệm của Chu Thiên, chàng vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra mà bưng tỉnh rượu rót tiếp vào ba chiếc chén không.
Thiên Phong rót rượu nhìn Chu Thiên :
- Chu Thiên huynh nói gì chứ?
Nhìn chằm chằm Thiên Phong, Chu Thiên nói :
- Bổn nhân muốn hỏi Cát lão đệ.
- Chu Thiên huynh cứ hỏi.
- Cát lão đệ có biết nguyên cớ gì mà bổn nhân chú tâm đến cổ vật Long cốc và tạo ra huyết án Kim trang đại phủ, giết Khán Nhân nhị đệ không?
Thiên Phong rút ra một tấm giấy hồng điều trong thắt lưng, bắt đầu xếp hình.
Động thái của chàng buộc Chu Thiên phải chú nhãn quan sát. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thiên Phong đã xếp xong hình một hoa huệ. Chàng đặt đóa hoa huệ đó qua bên chỗ chiếc đôn dành cho Khán Nhân trang chủ, rồi điềm đạm nói :
- Thứ nhất, Khán Nhân nhị ca không nhìn ra người mặc dù nhị ca tự đặt cho mình cái tên Khán Nhân.
- Ý Cát lão đệ muốn nói... Khán Nhân đã không nhìn ra khát vọng của ta nên mới thổ lộ cho ta biết mình vô tình tìm được báu vật võ lâm.
Thiên Phong chống tay tựa cằm :
- Định số đã sắp đặt như vậy rồi.
- Đã là định số thì không ai thay đổi được.
Chu Thiên mỉm cười :
- Bổn nhân nói đúng chứ?
- Rất đúng, đã xó lúc Chu Thiên huynh đã là Võ lâm Minh chủ.
- Đúng, bổn nhân đã có lúc là Võ lâm Minh chủ, nhưng rất tiếc trên đầu ta còn có một Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
- Tại sao lại là Thiên Phong chứ không phải là ai khác?
- Chính Thiên Phong chứ không ai, và khác bổn nhân muốn xóa hẳn cái bóng của Thiên Phong nên mới tạo lập huyết án Kim trang đại phủ.
Thiên Phong khẽ lắc đầu :
- Vô tình thật. Hóa ra Thiên Phong cũng là một nguyên cớ dẫn đến kiếp họa cho Kim trang đại phủ.

- Không sai.
Chu Thiên bưng chén rượu, cười khảy rồi nói :
- Bổn nhân dùng chén rượu này chia sẻ với Cát lão đệ về vết thương tổn trong tình kim bằng giữa ta và lão đệ đối với Khán Nhân. Chúng ta cùng nâng chén chứ?
Thiên phong bưng chén rượu của mình, kính cẩn nâng bằng hai tay đưa đến trước.
- Mời Chu Thiên huynh.
Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén, đặt chén xuống bàn, Thiên Phong bưng chén rượu cúng Khán Nhân rưới lên chiếc đôn. Rồi rút một tấm giấy hồng điều ra xếp đóa hoa huệ thứ hai đặt bên cạnh hoa huệ thứ nhất. Dưới bàn tay khéo léo của Thiên Phong, hai đóa hoa huệ giống nhau như tạc.
Chàng nhìn Chu Thiên nói :
- Chén rượu vừa rồi Chu Thiên uống cảm thấy thế nào?
- Rất ngon, không cay, không đắng, không nồng.
Thiên phong cướp lời Chu Thiên :
- Không cay, không đắng, không nồng. Chén rượu nhạt nhẽo như chính cuộc kết giao kim bằng hôm nào.
Chu Thiên bật cười sảng khoái. Y vừa cười vừa chỉ vào Thiên phong nói :
- Nói rất đúng.
Thiên Phong chuốc tiếp rượu ra ba chiếc chén. Rót xong số rượu cuối cùng từ tĩnh vào ba chiếc chén Thiên Phong mới từ tốn nói :
- Chén rượu này Thiên Phong xin được đưa tiễn Khán Nhân nhị ca.
Chàng đặt chén rượu của mình sát bên cạnh chén rượu cúng Khán Nhân.
Chu Thiên gật đầu :
- Bổn nhân cũng bắt chước ngươi.
Đặt chén rượu phía bên đối diện.
Thiên Phong buông tiếng thở dài :
- Tiếc thật!
- Ngươi tiếc gì?
- Nhị ca không thể uống được. Có lẽ Thiên phong và huynh đành phải chia đôi số rượu này.
- Bổn nhân có thể đổ chúng xuống đất như Thiên phong kia mà?
Thiên Phong lắc đầu :
- Không, rượu tiễn thì phải uống. Chu Thiên huynh đã có nhã ý tiễn nhị ca sao lại đổi ý nhanh vậy? Rượu tiễn đưa chẳng lẽ chỉ đổ thôi sao?

- Thế Thiên Phong uống như thế nào?
- Huynh một nửa, Thiên Phong một nửa, uống cùng một lúc. Chu Thiên huynh không nỡ từ chối cuộc đưa tiễn này?
Chu Thiên gật đầu :
- Được... Bổn nhân rất sẵn lòng. Nếu như bổn nhân không uống được số rượu tiễn đưa này, chắc Thiên Phong sẽ không phục.
- Thiên Phong chỉ sợ Chu Thiên từ chối thôi.
Thốt xong câu đó, hai người nhìn thẳng vào nhau. Trong đáy mắt của người này chỉ có hình của người kia. Cả hai như đang dùng thần nhãn để đọc ý niệm của nhau.
Chu Thiên mỉm cười :
- Cách uống này khiến bổn nhân thích thú đó.
Chu Thiên thốt dứt lời thì Thiên Phong khẽ vỗ tay xuống mặt bàn. Cách...
Chàng vỗ thật nhẹ nhưng đã truyền vào mặt bàn cây nguyên lực của mình, lan nhanh ra ba chén rượu. Điều kỳ diệu xảy ra, ba chén rượu lún hẳn xuống mặt bàn.
Còn số rượu bên trong thì đồng loạt bay bổng lên như hai hạt ngọc lưu ly, óng ánh bảy sắc màu do phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đuốc bập bùng.
Ba viên ngọc rượu to bằng nắm tay vừa bay lên ngang tâm mắt Thiên Phong và Chu Thiên thì ảnh kiếm thoát ra chém xả vào ba viên ngọc rượu óng ánh, tách chúng ra làm hai phần bằng nhau. Chu Thiên khẽ đảo cổ tay, lưỡi kiếm Can Tương lật ngang, phát ánh hào quang xanh lè, phát ra một hấp lực thần kỳ hút lấy nửa phần của mình. Rượu đọng lại trên lưỡi Can Tương thần kiếm, nhập lại làm một, và như cô lại thành một khối băng.
Chu Thiên đưa tay bốc khối rượu đã đóng thành băng đó bỏ vào miệng, chúng nhanh chóng chuyển hóa thành chất lỏng bình thường.
Bên kia Thiên Phong dụng chiếc Ma Hoàn tuyệt kỹ của mình phóng ra xẹt ngang dưới đáy phần rượu của mình, nhập chúng thành một rồi rút thật nhanh về phía mình.
Thiên Phong chưa kịp dụng công phu để chuyển hóa rượu từ thể lỏng sang thể rắn thì cảm nhận có hỏa khí cuồn cuộn từ đầu mũi Can Tương phóng đến chỗ rượu chưa kịp đông đặc của mình.
Lúc này chàng mới thấy hai cánh môi của Chu Thiên thoạt điểm một nụ cười ngạo nghễ.
Gần như luồng hỏa khí kia đã có thể làm cho khối rượu của Thiên Phong tan ra thành từng giọt nhỏ thì chiếc Ma Hoàn thứ hai được chàng thi triển biến thành chiếc mộc đỡ hứng lấy đạo hỏa khí vô hình

nọ.
Một âm thanh khô khốc vang lên khi đạo hỏa khí vô hình chạm vào chiếc Ma Hoàn.
Cạch...
Cùng với sự xuất hiện của âm thanh đó, Thiên Phong đã nhón lấy khối rượu bỏ vào miệng. Mặc dù chàng vẫn uống được nửa phần rượu của mình nhưng chiếc Ma Hoàn thứ hai lại bật ngược trở lại. Nó không còn ngoan ngoãn như thường khi mà lại để một vết thương trên bản thủ Thiên Phong.
Thiên Phong nắm bàn tay lại.
Chu Thiên nhìn chằm chằm vào hữu thủ Thiên Phong.
Gã mỉm cười nói :
- Ma Hoàn của Cát lão đệ quả là kỳ tuyệt.
- Uống được rượu tiễn Khán Nhân nhị ca, Thiên Phong đã mãn nguyện lắm rồi.
Chàng vừa thốt hết câu thì có tiếng chim hỏa điểu rúc trên bầu trời đêm.
Nghe tiếng chim kêu đêm, mặt Chu Thiên cau hẳn lại.
Y nhìn Thiên Phong nói :
- Trong đêm nghe tiếng chim kêu tức có điềm chẳng lành. Điều chẳng lành đó ko biết đến với bổn nhân hay Thiên Phong.
Thính nhĩ Thiên Phong như dỏng lên nghe ngóng. Thiên Phong quan sát Chu Thiên. từ tốn nói :
- Chu Thiên huynh đã hỏi thì Thiên Phong phải trả lời. Phàm tiếng chim kêu đêm phát ra trên vùng đất của ai thì điều không lành sẽ đến với người đó.
Trong lúc nói, chàng đã bí mật dụng thuật Quỷ Vực Thanh. Mặc dù giọng của chàng thật ôn nhu từ tốn nhưng khi lọt vào thính nhĩ của Chu Thiên thì chẳng khác nào tiếng gầm thét của đại dương.
Chu Thiên cau mày, đứng bật dậy, chỉ Thiên Phong :
- Thiên Phong... Ngươi đến Tổng đàn với mục đích gì?
- Cùng Chu Thiên huynh dựng lại cuộc kết giao kim bằng năm xưa giữa ba người. Huynh, Khán Nhân nhị ca và Cát Thiên Phong.
Chu Thiên lắc đầu :
- Không... ngươi còn mục đích khác.
- Đó là ý niệm của Chu Thiên huynh.
Chu Thiên hừ nhạt một tiếng :
- Rượu lễ, rượu nghĩa đã xong rồi. Bổn nhân và ngươi xem như hai kẻ xa lạ, thậm chí là những đối thủ không đội trời chung.
Chu Thiên vừa nói vừa rút Can Tương thần kiếm.

Thiên Phong nói :
- Chưa đến kỳ hẹn tại Nhạn Môn Quan, Thiên Phong không thể xóa ngôn giao thủ với Chu Thiên huynh.
- Ngươi định đi à?
- Thiên Phong đến từ biệt Minh chủ rồi phải đi chứ.
Chu Thiên hét lên :
- Ngươi không thể đi được.
Chu Thiên vừa toan vận chuyển Càn Khôn kiếm pháp thì một cột lửa khổng lồ bùng lên phía sau hậu đường võ lâm khiến cho gã phân tâm.
Không bỏ lỡ thời cơ, Thiên Phong điểm mũi giày thoát về sau hai trượng rồi trở bộ pháp Mê Tung Bộ thần kỳ băng mình bỏ đi.
Chu Thiên thét lên lồng lộn :
- Giữ hắn lại!
Mệnh lệnh vừa được ban ra, bọn giáo đầu võ lâm giật mình.
Hai gã Hắc Bạch Diêm La từ trên mái hiên đại sảnh đồng loạt cất mình lên cao ba trượng, cắt một đường vòng cung rượt theo Thiên Phong. Hai gã đó băng đến cửa tam quan thì chẳng còn thấy tăm dạng của Thiên Phong.
Chu Thiên hoành thanh Can Tương thần kiếm tra vào vỏ, gầm lên :
- Các ngươi chạy đâu cho thoát khỏi bổn nhân chứ.

Hồi 54
Đào thoát

Trong ngục thất đại hình tọa lạc ở hậu đường võ lâm, Tôn Quách hết ngồi rồi lại đứng đi tới đi lui. Sự bồn chồn của Tôn Quách buộc Khán Như phải hỏi :
- Thúc thúc là Võ lâm Minh chủ, sao gặp lão ma đầu Đại Chu Thiên lại sợ hãi quá vậy?
Tôn Quách nhăn mặt :
- Nha đầu chẳng biết gì cả. Thúc thúc của ngươi vì sự an nguy của mọi người mà chịu lép vế, nhường chức danh Minh chủ cho lão ma đầu đó. Nếu như thúc thúc không tùy cơ ứng biến mà cứ khăng khăng hám cái danh hão Minh chủ võ lâm thì bây giờ tất cả mọi người hổng còn sống trên cõi đời này đâu.
- Nói vậy thúc thúc vì mọi người à?
Tôn Quách gật đầu :
- Tất nhiên thúc thúc vì mọi người rồi. Chứ nếu chỉ có một mình thúc thúc thì...
Tôn Quách bỏ lửng câu nói ở đó.
Khán Như hỏi tiếp :
- Một mình thúc thúc thì sao?
Tôn Quách nạt ngang :
- Con nha đầu này. Nếu như một mình thúc thúc ngươi thì thì... thúc thúc đâu có phải nghe ngươi hỏi.
Khán Như trố mắt ngơ ngác trước câu đáp của Tôn Quách.
Lệ Hoa choàng tay qua vai Khán Như :
- Như nhi, con còn nhỏ chưa hiểu hết mọi chuyện đâu. Quả thật Tôn thúc thúc của con vì tính mạng của mọi người mà chịu nhẫn nhục đó thôi.
- Vậy hả mẹ?
Lệ Hoa gật đầu :
- Con đừng hỏi thúc thúc nữa. Hãy để thúc thúc nghĩ phương kế đưa chúng ta ra khỏi đây.
- Nếu thúc thúc không có kế sách thì sao hở mẹ?
Tôn Quách giả lả cười nói :
- Nha đầu đừng xem thường Tôn thúc thúc của ngươi chứ. Nếu như

thúc thúc không có kế sách thì Cát Thiên Phong đại ca cũng đưa mọi người ra khỏi đây.
Khán Như hỏi tiếp :
- Chừng nào Cát thúc thúc mới đến?
Tôn Quách nhăn nhó :
- Làm sao ta biết được.
Tôn Quách vò đầu gãi tay, lẩm nhẩm nói :
- Cũng tại con mụ Mộc Thanh Thanh thù vặt vãnh mà khiến chúng ta phải chui vào cái rọ này.
Tôn Quách vừa thốt hết câu thì nghe tiếng còng vang lên giục giã, liên hồi. Y lo lắng bước đến cửa ngục lao, nhìn ra ngoài.
- Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?
Tiếng còng vừa dứt thì Thanh Thanh xuất hiện, Nàng bận bộ cánh xiêm y thật lộng lẫy, với những hạt ngọc trai kết thành những xâu chuỗi dài đính trước ngực.
Thanh Thanh đứng ngoài ngục lao nhìn Tôn Quách và tất cả mọi người.
Vừa thấy Thanh Thanh, Tôn Quách đã giả lả cười nói :
- Ái chà... Thanh Thanh cô nương đẹp quá. Nếu trước đây Thanh Thanh trang điểm lộng lẫy như thế này thì Tôn Quách đã thỉnh mời lão nhân gia đến cầu hôn với nàng rồi.
Thanh Thanh nghe câu nói càn rỡ đó của Tôn Quách, đôi chân mày vòng nguyệt thoạt nhíu lại lộ vẻ bất nhẫn.
Nàng gắt gỏng :
- Ta không cần đến lão nhân gia của Tôn công tử cầu hôn. Ngay bây giờ Tôn công tử có cầu hôn với ta cũng đã quá muộn rồi. Bởi ngay trong ngày đăng cơ, Tôn công tử sẽ là người đầu tiên được Đại Chu Thiên minh chủ dùng để tế cờ Cửu Trùng Đài. Máu của ngươi sẽ tô đỏ lá đại kỳ của Chu Thiên.
- Hả... Chu Thiên nói giữ cho Tôn tiểu gia một cái mạng mà?
- Đúng, chỉ khi nào Thiên Phong thế vào chỗ của ngươi.
- Thế thì thôi, ta đành chờ chết vậy.
Tôn Quách chắt lưỡi :
- Ta chết thì được rồi, chỉ lo cho nàng không ai chăm sóc. Tôn tiểu gia vốn đã hứa với Độc Vương chăm sóc cho nàng, nay lại chết yểu để một mình mình nàng trên cõi nhân gian này, quả ta không yên lòng.
Tôn Quách khẽ gọi Thanh Thanh :
- Thanh muội... Tiểu huynh biết muội không nỡ để mặc tiểu huynh làm vật tế cờ cho Đại Chu Thiên đâu. Muội cũng không nỡ để mặc

huynh trong ngục lao này.
Huynh cũng không nghĩ muội là kẻ phản bội. Chẳng qua trong lúc bôn tẩu quá bấn loạn nên muội mới theo về với Đại Chu Thiên...
Tôn Quách còn toan nói nữa thì Thanh Thanh đã gạt ngang :
- Tôn Quách... Ngươi im đi!
- Sao muội lại bắt tiểu huynh im chứ. Muội há đã từng muốn tiểu huynh động phòng loan trúc. Nay muội mặc nhiên thấy huynh gặp nạn mà không cứu thì còn đâu nghĩa phu thê. Bây giờ chỉ cần muội mở cửa ngục lao này là huynh với muội như đôi uyên ương.
Thanh Thanh gào lên :
- Im...
Nàng thở gấp một lúc rồi gằn giọng nói :
- Thanh Thanh vào ngục lao không phải để cứu ngươi và bọn người kia đâu.
Tôn Quách hất mặt :
- Thế Thanh muội vào ngục lao làm gì? Để thăm tiểu huynh của muội lần cuối ư? Hay là muốn tiểu huynh động phòng loan trúc với muội? Cứ cho muội thích như vậy nhưng trong tình cảnh này thì tiểu huynh sao có thể thực hiện ý muốn của muội.
Thanh Thanh rít lên :
- Ngươi im đi. Đúng... Thanh Thanh vào đây để nhìn mặt ngươi lần cuối và cũng để báo cho ngươi biết. Đúng ngày đăng cơ Minh chủ của Chu Thiên, Thanh Thanh sẽ thỉnh thị Chu Thiên cho Thanh Thanh được tự tay lấy mạng ngươi.
Nàng nhìn Tôn Quách bằng ánh mắt hằn học, tóe lửa căm hờn.
Thanh Thanh gằn giọng nói :
- Ta sẽ để máu ngươi chảy ra thật từ từ cho đến khi tim ngươi ngừng đập.
Tôn Quách tròn mắt :
- Eo ôi... Thế thì chết đau đớn lắm. Tại sao Thanh muội lại muốn ta chết đau đớn như vậy? Bộ muội không còn yêu ta nữa sao mà bỗng chốc căm thù ta đến tận xương tủy chứ?
Thanh Thanh rít lên :
- Đúng... Thanh Thanh căm thù ngươi.
Tôn Quách chỉ vào mình :
- Căm thù tiểu huynh của nàng?
Tôn Quách vừa thốt xong câu nói đó lại reo lên :
- A... Tiểu huynh đã hiểu rồi. Muội quá yêu ta nên mới hận ta như vậy. Hay muội ghen với ả nha đầu Trịnh Tú Tú kia? Ậy... Tú Tú không thể lấy trọn trái tim của tiểu huynh đâu, muội yên tâm. Muội chỉ

cần mở cửa ngục lao này là tiểu huynh lại yêu muội như hồi ở thảo xá.
Thanh Thanh cau mày, lắc đầu :
- Ta không ngờ ngươi lại có thể mặt dầy mày dạn mà thốt ra những lời đó.
Tôn Quách ngươi nghe cho rõ đây. Tại gian thảo xá, Thanh Thanh chủ định dụng rượu tình của Độc Vương để hấp thụ chân ngươn của ngươi, mưu cầu nghiệp lớn phát dương quang đại, không ngờ ta đã không thành công còn bị ngươi phế bỏ võ công. Cái hận kia nặng như núi Thái Sơn trong tam tưởng ta. Khi biết ngươi chẳng có thần công gì cả thì Thanh Thanh đã có ý bán ngươi cho Đại Chu Thiên rồi.
Nàng cười khảy nói tiếp :
- Ngươi nghe rõ những lời ta nói rồi chứ? Một khi Thanh Thanh đã được Đại Chu thiên tin dùng thì một lúc nào đó thanh Can Tương thần kiếm sẽ thuộc về Thanh Thanh.
Tôn Quách sa sầm mặt :
- Hóa ra nàng chẳng có chút tình gì với tiểu huynh cả.
- Đúng Tôn Quách đổi giọng gay gắt :
- Hừ... Mụ nghe cho rõ tiểu gia nói đây. Tôn tiểu gia cũng đâu yêu thương gì mụ chứ. Thật ra tiểu gia cũng vì độc vương mà cưu mang mụ, hi vọng mụ sẽ thay tâm đổi tính, nhưng xem chừng mụ hết cách giáo hóa rồi. Nếu như mụ có tình, có nghĩa thì tiểu gia sẽ phục hồi công lực, đàng này... Ôi gia, mụ lại bán đứng tiểu gia.
- Ta còn muốn phanh thây ngươi nữa kìa.
- Ờ thì cho dù là nàng muốn phanh thây ta đi, vậy thì sao chưa chịu phanh thây mổ ruột? Nhìn sắc diện của nàng, Tôn Quách biết ngay nàng chẳng dám làm điều đó. Nếu đã dám thì sao không vào đây mà phanh thây tiểu gia?
- Tôn Quách... Ngươi giảo hoạt lắm. Cái miệng của ngươi thật lém lỉnh.
Ngươi dụng kế dụ ngọt không được, trở qua khích bác Thanh Thanh ư? Ngươi không những không đạt được mục đích tự giải thoát cho ngươi và bọn kia mà còn làm cho Thanh Thanh thêm chán ghét và căm thù ngươi. Đến ngày đăng cơ, Thanh Thanh sẽ cắt lưỡi ngươi để tô thẩm máu lên ngọn đại kì Cửu Trùng Đài của Đại Chu Thiên.
Tôn Quách cáu ghét rủa Thanh Thanh :
- Nàng đúng là một ma nữ tàn nhẫn. Nàng đúng là một độc phụ tối thượng.
- Đúng, bây giờ ngươi có rủa, có oán trách ta thì thì định số của ngươi cũng đã được an bài rồi. ngươi chẳng còn cơ hội nào thay đổi

định số của mình đâu.
Nàng cười khảy nhún vai nói tiếp :
- Ta vào đây để nói cho các ngươi một tin nữa.
- Tin gì?
Thanh Thanh nghiêm giọng :
- Tôn Quách, có lẽ bây giờ ngươi đang kì vọng vào Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong đến cứu ngươi và bọn người kia. Đúng... Thiên Phong đã đến và đang được Đại Chu Thiên cùng tất cả hảo thủ võ lâm Tổng đàn bồi tiếp. Trước đây Thiên Phong đúng là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng bây giờ đã hết rồi. Đôi Ma Hoàn của Thiên Phong có thần kì cũng không thể sánh với Can Tương thần kiếm của Đại Chu Thiên.
Nàng nhìn Tôn Quách nhún vai dè bỉu :
- Chỉ khoảnh khắc nữa thôi các người sẽ thấy thủ cấp của kì tài Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.
Tôn Quách khẩn trương hỏi :
- Sao... Cát đại ca đến ư?
Thanh Thanh gật đầu :
- Y đến và sẽ nhận một cái chết thảm thương. Các người nên chuẩn bị khăn tang để tiễn đưa gã đi.
Thanh Thanh nói xong cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Tiếng cười của nàng khiến Tôn Quách lẫn những người trong ngục lao càng thêm bồn chồn lo lắng.
Khán Như buột miệng nói :
- Thanh Thanh cô cô thấy chúng tôi bị hoạn nạn thế này thích thú lắm hay sao mà cười? Lúc trước Thanh Thanh cô cô được Tôn thúc thúc đối xử tốt, nay lại lấy oán báo ơn. Thanh Thanh cô cô là người không tốt.
Thanh Thanh nạt ngang :
- Nha đầu... Trong tất cả những người ở đây chết đều đáng cả, chỉ có ngươi là ta thấy tội nghiệp thôi. Cha ngươi đã giáng họa cho ngươi phải nhận cái chết thảm trong ngày đăng cơ. Ngươi chết tại vì ngươi giữ những bí mật trong cổ vật Long cốc mà cha ngươi đã khảo cứu ra.
Nghe Thanh Thanh nói những lời đó, Nghiêm Lệ Hoa lo lắng buộc phải lên tiếng :
- Thanh Thanh cô nương hãy nói với Minh chủ Đại Chu Thiên, Khán Như còn nhỏ chẳng biết gì cả. Nếu có giết thì giết Nghiêm Lệ Hoa đây, đừng động gì đến Khán Như.
- Đó là quyền của Chu Thiên.

- Lệ Hoa cầu khẩn cô nương nói với Chu Thiên một lời.
Thanh Thanh nhún vai :
- Đừng van xin vô ích. Các người chỉ còn hi vọng vào cảnh giới bên kia mà thôi.
Tôn Quách buông một tiếng thở dài làu bàu nói :
- Cát đại ca bộ hổng biết Đại Chu Thiên có Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn hay sao mà xông vào trong này chứ?
Tôn Quách lại nhìn Thanh Thanh :
- Thanh Thanh... nàng đừng nói càn để cướp tinh thần ta đó nhe.
Tôn Quách không tin nàng đâu.
- A di đà Phật...
Tiếng Phật hiệu khiến Thanh Thanh sửng sốt quay lại, nhưng đã bị Đại Trí thiền sư điểm chỉ bất động.
Tôn Quách phấn chấn reo :
- Lão đại sư đến rồi... Chúng ta thoát rồi. Lão đại sư mau mở cửa ngục thất đi.
- A di đà Phật... Lão nạp sẽ mở ngay đây.
Đại Trí thiền sư đút chìa khóa mở sợi xích to. Tôn Quách lẩn nhanh ra bên ngoài. Vừa ra Tôn Quách đã hỏi :
- Đại sư... Phải Cát đại ca đã một mình xông vào Tổng đàn võ lâm?
Đại Trí thiền sư gật đầu :
- Điều đó quả không sai.
- Tại sao đại ca lại làm như vậy? Đại ca thừa biết Đại Chu Thiên có Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp kia mà.
- Nếu Thiên Phong không một mình đối mặt với Đại Chu Thiên thì lão nạp với Thần Cái Trình đại hiệp đâu thể vào đây cứu mọi người được.
- Vậy đây là kế sách của Cát đại ca?
- A di đà Phật... Đúng như vậy. Thiên Phong chấp nhận làm mồi ngon nhử bẫy thú dữ để các người được sống, nhưng bần tăng hi vọng Thiên Phong sẽ vượt qua kiếp họa trùng trùng này.
- Chúng ta đi ngay bây giờ chứ?
- Lão nạp và mọi người đã chuẩn bị tất cả rồi. Chư vị mau sớm rời khỏi đây.
Tôn Quách quay lại Thanh Thanh. Y lừ mắt nhìn nàng rồi lấy luôn mảnh son môi viết lên mặt Thanh Thanh: tối độc phụ nhân tâm.
Tôn Quách nói :
- Nàng đáng được tiểu gia thưởng cho cái danh này.
Mọi người nhanh chân rời ngục lao. Trên đường ra bên ngoài, rải rác bọn giáo đầu nằm bất động bởi bị đại sư điểm huyệt. Bên ngoài Trình

Tử Quang đã chờ sẵn.
Thần Cái cũng chuẩn bị hỏa công để đốt tòa nguyệt lâu dành riêng cho Đại Chu Thiên.
Tôn Quách nói :
- Sư phụ, để đệ tử làm việc này cho.
- Không đâu, để cho ta. Khi nào tiếng hỏa điểu cất lên thì ta mới phóng hỏa.
Đại Trí thiền sư nói :
- Tất cả đều có trong kế sách, Tôn công tử mau sớm lên đường.
Tôn quách cõng Khán Như, cùng với Nghiêm Lệ Hoa, Trình Tú Tú, Giác Giới, Giác Chánh và Đại Trí thiền sư theo cửa hậu nhanh chóng rời khu vực ngục lao và nguyệt lầu. Ngay tạ cửa hậu, bọn giáo đầu võ lâm cũng đã bị điểm huyệt.
Bình Nhi chờ mọi người bên ngoài trên cỗ xe song mã.
Tôn Quách thoát băng lên ghế xà ích, ấn Khán Như vào trong khoang. Chờ cho mọi người đều đã yên vị, Bình Nhi mới thúc đôi tuấn mã trổ nước đại lao đi.
Nàng không quên nhìn lại sau lưng mình, môi mím chặt, nấc nhẹ một tiếng.
Tôn Quách ngồi bên tự đoán được Bình Nhi đang nghĩ gì. Y đón lấy dây cương nhỏ giọng nói :
- Thánh Cô... Cát đại ca nhất định thoát hiểm mà.
Cỗ xe lướt được hai mươi trượng thì ngọn lửa bùng lên phía đài nguyệt vọng.
Tôn Quách buông một tiếng thở dài :
- Trình sư phụ đã bắt đầu phóng hỏa.
Tôn Quách nói :
- Thánh Cô... Chúng ta đi đâu?
- Thiếu Lâm tự.
Đôi song mã trổ hết cước pháp kéo cổ xe lao đi vùn vụt. Tôn Quách lo lắng nói :
- Thánh Cô... Họ sẽ rượt theo chúng ta chứ?
- Nhất định rồi.

Hồi 55
Hắc Bạch Diêm La

Đúng như Bình Nhi dự đoán, khi ngọn hỏa đài được thắp lên trên đỉnh đài phong thần, võ lâm đăng cơ thì như một tin lệnh được phát ra cho mọi hương đàn trực thuộc Tổng đàn võ lâm truy đuổi theo nhóm Tôn Quách và Bình Nhi.
Hơn năm mươi nhân mã thuộc hương đàn trấn Thiểm Tây được huy động án ngữ con độc đạo duy nhất băng qua trấn. Đuốc được đốt sáng xé toạc cả không gian thăm thẳm.
Tôn Quách e dè nhìn qua Bình Nhi :
- Chúng ta tính sao?
- Chỉ còn một con đường phía trước mà thôi.
- Vậy là chúng ta không được lùi?
- Không được lùi.
- Được.
Tôn Quách nhìn lại đại sư Đại Trí, nói :
- Đại sư hộ tống Nghiêm Lệ Hoa tỷ tỷ và Khán Như, để bọn giáo đầu thô thiển cho vãn bối.
Đại Trí thiền sư hóm hỉnh nói :
- Minh chủ tất phải đi tiên phong rồi.
Tôn Quách gãi đầu :
- Vãn bối hổng ham chức vị Minh chủ chút nào.
Tôn Quách trao dây cương qua tay Bình Nhi :
- Thánh Cô... Tôn Quách mở đường đây.
- Tôn thiếu hiệp cẩn trọng. Họ rất đông.
- Tại hạ đâu đánh hết, chỉ mở đường thôi.
Đại Trí thiền sư lên ghế xà ích :
- A di đà Phật... Hai chú sãi nhỏ của lão nạp sẽ giúp Minh chủ.
Tôn Quách lưỡng lự...
Đại Trí thiền sư mỉm cười :
- Thiếu hiệp yên tâm. Võ công của hai chú sãi nhỏ ở Thiên Long tự không xoàng xĩnh làm vướng tay vướng chân thiếu hiệp đâu.
- Thế thì được.
Tôn Quách vừa toan dụng Miêu Hành cước cất mình qua đầu đội tuấn mã thì Giác Giới, Giác Chánh với thuật pháp “Lưu Thủy Hành

Vân” như đôi tiên đồng băng lên trước.
Tôn Quách hối hả dụng Miêu Hành cước lướt theo vừa với :
- Hê... Cái gì cũng phải chờ Minh chủ chứ.
Ba người đồng loạt băng đến phía trước đoàn tuấn mã án đường, dẫn đầu chính là Bắc Thần Đông Lĩnh.
Vừa chạm mặt Bắc Thần Đông Lĩnh, Tôn Quách phấn khích reo lên :
- A... Chúng ta gặp người thân rồi.
Tôn Quách ôm quyền xá Bắc Thần Đông Lĩnh :
- Tiền bối chắc không quên vãn bối chứ?
- Tôn Quách thiếu gia.
- Chính tiểu bối đây. Tiểu bối tưởng đâu ai xa lạ, hóa ra là tiền bối.
Tại võ đài khảo chứng võ công lần trước, tiểu bối vô cùng cảm kích tiền bối đại hiệp.
Hôm nay tiền bối chắc không nỡ làm khó dễ vãn bối trong lúc bôn ba phải không?
Đông Lĩnh lạnh nhạt lắc đầu :
- Thời thế đã khác rồi. Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên đã phát hỏa lịnh, lão phu không thể chống lịnh Minh chủ.
- Hê... Tiểu bối cũng là Minh chủ vậy.
- Tôn công tử giờ đã là tội nhân của võ lâm Tổng đàn. Nếu Tôn công tử muốn sống thì hãy quỳ xuống giao mình cho lão để lão dẫn giải về võ lâm Tổng đàn.
Tôn Quách tròn mắt :
- Đã thoát khỏi chỗ ôn dịch đó, nay lại quay về ư?
Tôn Quách khoát tay :
- Không đâu.
- Công tử không chịu nghe lịnh thì lão phu đành thất lễ.
Tôn Quách thét lên :
- Mở đường!
Cùng với tiếng quát của Tôn Quách thì cỗ xe song mã do Bình Nhi giữ cương cũng lướt tới.
Không một chút chần chờ thêm nữa. Tôn Quách dụng thuật Miêu Hành cước áp thẳng tới Bắc Thần Đông Lĩnh, thi triển luôn những tuyệt kỹ Miêu Chưởng đã thụ học từ Thần Cái Trình Tử Quang. Chỉ trong chớp mắt, mặc dù Đông Lĩnh dụng trùy đao nhưng vẫn bị Tôn Quách dồn ép về hẳn một hướng.
Trong tình thế bức bách chẳng đặng đừng, Tôn Quách đành giở hết tất cả tuyệt học đã thụ giáo của Trình Tử Quang, thậm chí dụng luôn cả những tuyệt thức chỉ pháp của Cát Thiên Phong, phối hợp thành một thứ võ công tạp nham, hỗn độn, khiến cho Đông Lĩnh phải lúng

túng, chỉ biết đỡ mà không sao phản kích được.
Bắc Thần Đông Lĩnh bị dồn hẳn về một phía, cách xa bọn giáo đầu dưới trướng lão. Tôn Quách vừa thi triển võ công vừa nói :
- Hồi đó quỷ chủ Hào Bân còn không thắng nổi tiểu gia thì lão đâu thắng được ta.
Đông Lĩnh nghe nói tức uất đến dỏ mặt. Lão toan mở miệng thét lớn, dụng một thức công tối hiểm phản kích, nhưng miệng lão vừa mở ra thì hứng trọn một chưởng thế của Tôn Quách.
Bộp...
Đông Lĩnh ngả ngửa ra sau. Tôn Quách dừng bộ, chỉ Đông Lĩnh :
- Lão đã thua. Nếu còn vận công thì kinh mạch sẽ vỡ nát mà chết.
Đông Lĩnh ngơ ngác :
- Sao...
- Tiểu gia đã tống vào lục phủ ngũ tạng của lão một hoàn Thất Đoạn Cốt.
Tôn Quách vừa nói vừa chìa quyển bí thư Độc kinh đến trước mắt Bắc Thần Đông Lĩnh.
- Lão đừng có vọng động mà chết đó. Những lời tiểu gia nói xuất phát từ quyển Độc kinh của Độc Vương sư phụ Tây Môn Kình.
Bắc Thần Đông Lĩnh biến sắc, ngồi thừ ra bất động.
Tôn Quách cười khẩy, trở bộ quay trở lại. Lúc bấy giờ bọn giáo đầu đã bị hai chú sãi Thiên Long tự giở những tuyệt công tuyệt thức của Đại Trí thiền sư đánh cho thất điên bát đảo.
Bình Nhi thản nhiên giật cương cho đôi tuấn mã tiếp tục kéo cỗ xe băng lên phía trước.
Tôn Quách thét lớn :
- Chúng ta đi.
Cỗ xe song mã vượt qua cửa ải đầu tiên thuộc trấn Thiểm Tây chẳng mấy khó khăn gì.
Hai chú sãi Thiên Long tự chỉ lắc vai đã băng mình lướt lên ngồi trên nóc khoang xe.
Tôn Quách xoa tay, phấn khích nói :
- Cao thủ Tổng đàn võ lâm xem ra chỉ là lũ hữu danh vô thực, chẳng có bản lĩnh gì. Đại sư thấy tiểu bối thế nào, đáng mặt Võ lâm Minh chủ chứ?
- A di đà Phật... Rất đáng mặt.
Đại Trí mỉm cười, nói tiếp :
- Tôn thiếu hiệp dùng võ công chi mà khiến lão Bắc Thần Đông Lĩnh vốn tự kiêu tự đắc phải ngồi thừ ra vậy?
- A... Đâu có gì khó để đối phó với lão. Tiểu bối dùng một cục đất sét

thảy vào miệng lão trong lúc lão toan phản kích, thế là xong.
Đại Trí thiền sư nhíu mày :
- Cái gì, chỉ một cục đất sét thôi?
- Không không... Còn phải cho lão đại hiệp ngụy quân tử đó nhìn qua quyển Độc kinh của lão tiền bối Tây Môn Kình.
- A di đà Phật... Tôn công tử quả là túc trí đa mưu.
Tôn Quách chưa kịp đáp lời khách sáo với Đại Trí thiền sư thì tiếng hỏa điểu rúc lên trên không trung.
Tiếng chim kêu nghe lồng lộng buộc Tôn Quách lẫn Đại Trí phải nhìn lên bầu trời.
Tú Tú nghe tiếng hỏa điểu liền vén rèm, khẩn trương nói :
- Tiểu huynh... Hỏa điểu cảnh báo có cao thủ kỳ tuyệt đang rượt theo chúng ta. Có thể là Đại Chu Thiên, mau thúc ngựa chạy nhanh lên.
- Đại Chu Thiên à?
Vừa nói, Tôn Quách và ra roi đánh vào mông đôi tuấn mã.
- Hai con rùa, nhanh chân lên.
Đại Trí thiền sư lo lắng quay lại hỏi Tú Tú :
- Tiểu nữ có thể hiểu được tiếng chim kêu à?
Nàng gật đầu :
- Tiếng chim vừa rồi là của hỏa điểu, con linh ưng đã tong sống với tiểu nữ mà.
- A di đà Phật. Thế thì đúng rồi.
Đại Trí thiền sư nhìn Tôn Quách :
- Tôn thiếu hiệp hãy cùng mọi người đi tiếp, lão nạp ở lại đoạn hậu.
Tôn Quách lắc đầu :
- Không... Chúng ta cứ đi tiếp. Vừa đánh vừa chạy, không để mất thêm người nào nữa.
Tú Tú nhìn Tôn Quách :
- Tôn huynh nói như một Minh chủ ban phát mệnh lệnh.
- Thì Chu Thiên chưa đăng cơ, Tôn Quách vẫn còn là Minh chủ mà.
Tôn Quách ra roi thúc đôi tuấn mã phi nhanh hơn, mặc dù đã nghe được tiếng thở phì phò của chúng.
Y vừa thúc ngựa vừa nói :
- Biết đâu chừng hỏa điểu ban đêm không nhìn được, trông gà hóa cuốc thì sao.
Tú Tú sa sầm mặt :
- Linh vật của Hỏa Điểu đảo không tầm thường như huynh tưởng đâu.
Một luồng gió cuồng nộ ập tới. Hai chú sãi Giác Giới và Giác Chánh đang ngồi trên nóc khoang xe bị hất xuống đất. Cả hai đồng loạt thốt

lên :
- Ôi cha!
Tôn Quách và Đại Trí thiền sư còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì hai người vận y đen trắng băng ngựa ngay trên đầu mọi người. Khinh thuật của hai người đó thật thần kỳ quán tuyệt, và thủ pháp lại xuất quỷ nhập thần.
Họ vừa trụ bộ trước đầu đôi tuấn mã thì cặp câu liêm đã lia ngang, tiện đứt yết hầu ngựa rồi.
Đôi tuấn mã đang kéo cỗ xe chỉ kịp khụy hai vó trước mà không thể thốt ra tiếng hí giãy chết.
Tôn Quách nhanh tay hơn mọi người, phi chân xuống đỡ lấy cán xe không cho nó lật ngang.
Y chỉ kịp thở phào một tiếng khi cỗ xe đã dừng hẳn lại.
Đại Trí thiền sư lướt xuống án ngữ trước đầu xe, miệng niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật... Lão nạp không ngờ nhị vị Hắc Bạch Diêm La lại rời Lạc Hồn Cốc tái xuất giang hồ.
Hắc Diêm La dung câu liêm chỉ Đại Trí thiền sư :
- Các ngươi đã thấy Hắc Bạch Diêm La rồi, sao còn chưa chịu quỳ xuống giao nộp mạng chứ?
Tôn Quách thở hắt ra một tiếng, bước đến đứng bên Đại Trí thiền sư :
- Hai vị tiên sinh đã chém chết ngựa của tiểu gia. Tiểu gia chưa bắt đền, còn đòi lấy mạng mọi người nữa. Như thế quả là bất công và ngang tàng.
Bạch Diêm La trừng mắt nhìn Tôn Quách :
- Tôn tiểu tử định nói nhăng nói cuội để giở trò bôn tẩu nữa à?
Tôn Quách khoát tay :
- Hê, tiểu gia đâu phải hạng người tham sinh úy tử mà bỏ bạn đồng hội đồng thuyền được.
Tôn Quách ngẩng đầu ngắm Hắc Bạch Diêm La rồi reo lên :
- A... Tôn Quách nhận ra rồi.
Hắc Diêm La cau mày, hằn học nói :
- Tiểu tử nhận ra gì?
Tôn Quách vỗ tay :
- Nhị vị tiên sinh không nhận ra Tôn Quách nhưng Tôn Quách không thể không nhận ra nhị vị tiên sinh. Chúng ta đều là người nhà với nhau cả.
Bạch Diêm La sa sầm mặt, động cán câu liêm xuống đất.
Bộp...

Gã gằn giọng nói :
- Tiểu tử... Ngươi đừng xảo ngôn vô ích. Hãy ngoan ngoãn giao nộp mạng đi.
Tôn Quách lắc đầu, xoa tay :
- Tôn Quách đã nói các vị là người nhà mà lại không tin. Có phải nhị vị tiên sinh đây là... là Hắc Bạch Diêm La?
Hắc Diêm La nói :
- Không sai. Chúng ta là Hắc Bạch Diêm La chứ không phải người nhà của tiểu tử.
Tôn Quách hào hứng nói :
- Nhị vị tiên sinh đúng là người nhà mà. Trước đây Tôn Quách có lập một trại bán áo quan...
Bạch Diêm La cướp lời Tôn Quách :
- Tiểu tử nói chuyện gì thế? Ngươi mở trại bán áo quan thì có liên can gì đến Hắc Bạch Diêm La chứ?
Tôn Quách chắc lưỡi :
- Nhị vị tiên sinh không biết đấy thôi. Tiểu bối mở trại bán áo quan tất có liên can tới nhị vị tiền bối.
- Liên can gì?
Tôn Quách nhăn nhó :
- Này nhé... Người bán áo quan với diêm la địa phủ thì có phải là người nhà không? Nếu không có Tôn Quách thì đâu có người chết. Không có người chết thì sao có a tỳ, không có a tỳ thì chẳng có Hắc Bạch Diêm La. Xét cho cùng, chúng ta là người nhà với nhau.
Tôn Quách dấn đến một bộ :
- Đã là người nhà thì không nên bôi mặt đánh nhau. Chúng ta bôi mặt đánh nhau thiên hạ sẽ cười cho. Tiểu bối nói cặn kẽ với tất cả những lời vàng thước ngọc, nhứt định nhị vị tiên sinh sẽ nhận ra cái lý của Tôn Quách.
Hắc Diêm La hừ nhạt, toan mở miệng phản bác lại Tôn Quách. Vốn đã có chủ định từ trước, vừa nhác thấy Hắc Diêm La hơi lơ là bởi những lời nói sằng của mình, khi y vừa toan mở miệng phản bác, Tôn Quách bất thần xuất thủ.
Mặc dù chủ động tập kích bất ngờ, Tôn Quách không dám xem thường đối phương, đã dụng ngay tuyệt thức Nhất Chỉ Dương Cương đã thụ học của Cát Thiên Phong, phối hợp với chỉ khí Kim Cang từ tả thủ chia làm hai hướng. Một công vào vùng thượng đẳng, còn chỉ khí thì đánh vào khu vực đại huyệt Huyền Khưu, nằm ngay thắt lưng Hắc Diêm La.
Thủ pháp của Tôn Quách cực kỳ nhanh và chính xác, lại xuất ra vào

thời điểm bất ngờ nhất đối với Hắc Bạch Diêm La. Với thế công hoàn toàn bất ngờ này thì Tôn Quách xem như nắm chắc phần thắng. Chỉ công Nhất Chỉ Dương Cương gần như chạm vào đại huyệt của đối phương, trong khi Hắc Diêm La hoàn toàn không có phản ứng đối phó gì. Gã gần như hoàn toàn bất ngờ với chiêu công thần tốc của Tôn Quách thì Bạch Diêm La đã kịp hoàn lưỡi câu liêm móc vào vùng hạ đẳng của Tôn Quách.
Tình huống đó khiến Đại trí thiến sư giật thót ruột. Lão tăng buột miệng buông tiếng Phật hiệu :
- A di đà Phật, cứu độ chúng sinh.
Lão thiền sư không lo lắng sao được, bởi nếu như Tôn Quách đắc thủ với chiêu công loại được Hắc Diêm La thì cũng tự kết liễu sinh mạng mình bởi lưỡi câu liêm sáng ngời của Bạch Diêm La. Tất nhiên một mình Bạch Diêm La, Đại Thiền Sư có thể đối phó để cho Bình Nhi cùng với mọi người tiếp tục bôn tẩu.
Nhưng Tôn Quách chết thì chẳng khác nào võ lâm mất đi một đóa hoa kỳ tài. Đại Trí thiền sư đâu muốn chuyện đó xảy ra, nhưng tình thế chẳng đặng đừng buộc lão phải buông Phật hiệu tỏ lộ sự bất lực của mình.
Trong cuộc đấu, Tôn Quách bất ngờ ra chiêu công, hoàn toàn gần như đắc thủ thì chớp thấy lưỡi câu liêm sáng ngời ánh thép của Bạch Diêm La phạt ngang, chực chờ móc vào vùng hạ đẳng của mình. Nếu để cho câu liêm công trúng đích, thì xem như lục phủ ngũ tạng Tôn Quách sẽ phơi bày hết ra ngoài, bằng như tránh lưỡi câu liêm thần chết của Bạch Diêm La thì bao nhiêu dự tính xem ra dã tràng xe cát biển đông.
Tú Tú hốt hoảng thét lên :
- Tôn huynh!
Nàng sợ hãi ôm mặt gục đầu xuống bởi sợ phải chứng kiến cái chết thảm thương của người mình thương, mình yêu.
Hắc Diêm La nhìn trừng trừng Tôn Quách và chỉ kịp thốt :
- Mạng đổi mạng.
Vào khoảnh khắc cuối cùng. Tôn Quách quyết định chuyển thế, không công vào những vùng huyệt đạo của Hắc Diêm La mà dồn khí công Kim Cang Chỉ đỡ lấy lưỡi câu liêm, cùng Nhất Chỉ Dương Cương cắt ngang mặt Hắc Diêm La, điểm tới tam tinh Bạch Diêm La. Sự chuyển thế thần kỳ của Tôn Quách buộc Bạch Diêm La phải nghiêng đầu tránh né mà không dụng hết chiêu thức của mình. Ngón chỉ Kim Cang chạm vào sang lưỡi câu liêm, khiến cho nó đổi hướng.

Lợi dụng khoảnh khắc chớp nhoáng đó. Tôn Quách thi triển Miêu Hành cước, cất mình lướt qua đầu Hắc Bạch Diêm La.
Mặc dù phản ứng nhanh và cực kỳ biến hóa nhưng lưỡi câu liêm sáng ngời của Bạch Diêm La cũng rọc một đường dài xé toạc ống quần Tôn Quách.
Thấy Tôn Quách thoát khỏi kiếp nạn trong đường tơ kẽ tóc, lão thiền sư Thiên Long tự vô cùng phấn khích, niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...
Vừa dứt câu Phật hiệu, Đại Trí thiền sư xông luôn vào cuộc giao thủ với Hắc Bạch Diêm La.
Hắc Diêm La cáu kỉnh, gắt giọng nói :
- Chưa thấy quan tài các người chưa khuất phục bổn nhị vị sứ giả a tỳ.
Lần này không để rơi vào tình thế bị động. Hắc Bạch Diêm La đồng loạt phối hợp. Cả hai đồng loạt di thân phối hợp vây quanh Đại Trí thiền sư. Sự phối hợp của Hắc Bạch Diêm La vô cùng nhuần nhuyễn và chính xác, không để lọt một chút sơ hở.
Xâu chuỗi bồ đề của thiền sư Đại Trí vừa chớp công vào Hắc Diêm La thì y như rằng lưỡi câu liêm của Bạch Diêm La đã chớp tới toan móc lấy vùng hạ đẳng của lão tăng. Còn nếu như Đại Trí thiền sư công Bạch Diêm La thì lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La đã đến trước, tạo áp lực nặng nề nơi yết hầu của đối phương.
Bản lĩnh võ công của lão tăng Thiền Long tự đâu phải tầm thường, bởi vì vốn người rất ham mê võ học, nhưng trước sự phối hợp thần kỳ, nhuần nhuyễn của Hắc Bạch Diêm La, như bóng với hình khiến cho lão tăng không khỏi lúng túng. Trận giao thủ diễn ra được mười hiệp, bằng sự phối hợp của đôi câu liêm, lần hồi Hắc Bạch Diêm La đã chiếm được thế thượng phong.
Lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La móc tới yết hầu Đại Trí thiền sư nhanh hơn chớp mắt. Xâu chuỗi bồ đề của vị cao tăng Thiên Long tự cũng phạt ngang gạt lưỡi câu liêm qua bên.
Chát...
Đại Trí thiền sư chưa kịp thâu hồi xâu chuỗi thì...
Xoạt...
Áp lực từ phía sau năng nề ập tới, Đại Trí thiền sư chỉ kịp bước tới một bộ theo bộ pháp Mê Tông, nhưng lưỡi câu liêm đã móc được vào chiếc áo tăng bào, rồi rọc một đường dài từ trên xuống dưới.
Nếu như Đại Trí thiền sư không phản ứng nhanh nhẹn thì có lẽ lưỡi câu liêm bén ngót của Bạch Diêm La đã móc được xương sống của người rồi.

Tôn Quách thấy sự biến càng lúc càng bất lợi cho lão tăng, liền thét lớn :
- Hai lão quỷ cho tiểu gia nhập cuộc với chứ.
Cùng với lời nói đó, Tôn Quách thi triển Miêu Hành cước nhập trận. Vừa nhập trận, Tôn Quách dụng luôn Kim Cang Chỉ điểm tới tam tinh Bạch Diêm La.
Trước thế công của đối phương, Bạch Diêm La rất dửng dưng. Y vẫn dụng câu liêm móc vào vùng thượng đẳng của Đại Trí thiền sư, buộc lão tăng Thiên Long tự phải thối lại hai bộ, cùng lúc đó lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La đã xuất hiện, móc thẳng vào chỉ pháp của Tôn Quách.
Tôn Quách giật mình, vừa thu hồi chỉ pháp vừa lách ngang tránh lưỡi câu liêm thần kỳ của đối phương. Mặc dù Tôn Quách nhập cuộc, áp lực do Hắc Bạch Diêm La giảm hẳn đối với lão tăng Thiên Long tự, nhưng sự khinh giảm đó chỉ diễn ra trong khoảnh khắc và rồi đến ngay cả Tôn Quách cũng bị lúng túng bởi sự phối hợp thần kỳ của đôi cao thủ Lạc Hồn Cốc.
Nếu Hắc Bạch Diêm La phối hợp chiêu công với chiêu thủ một cách nhuần nhuyễn như dựng thành một trận pháp luân xa chiến thì Đại Trí thiền sư và Tôn Quách cứ như gà mắc tóc. Sự nhập cuộc của Tôn Quách càng khiến cho Đại Trí thiền sư lẫn y thêm vướng tay vướng chân. Đôi lúc Tôn Quách ngỡ như chiêu công của mình cứ nhằm lão tăng Thiên Long tự, ngược lại đôi khi chiếc xâu chuỗi bồ đề của lão tăng lại vô tình tạo áp lực đối với Tôn Quách trong khi chủ đích của vị cao tăng Thiên Long là công vào Bạch Diêm La.
Trận đấu diễn ra thêm được mươi hiệp thì lão tăng Thiên Long tự và Tôn Quách gần như chỉ biết thủ mà không thể nào công được đối phương. Hai người liên tục bị Hắc Bạch Diêm La dồn vào thế bị động.
Đại Trí thiền sư vốn ham mê võ học, và luôn tự thị vào bản lĩnh võ công của mình, nay đối phó với Hắc Bạch Diêm La, không sao chiếm được thế chủ động, và ngược lại còn liên tục bị đối phương dồn ép nên tịnh tâm chợt phẫn nộ.
Đại Trí thiền sư thét lớn một tiếng :
- Lão nạp không nhịn được nữa rồi.
Cùng với tiếng thét phẫn nộ đó, lão tăng Thiên Long tự xoạt chân, rồi quất ngang xâu chuỗi, chủ đích đánh vào mặt Bạch Diêm La. Bạch Diêm La chỉ hơi ngã ngửa người về sau, lưỡi câu liêm trong tay gã nhắm vùng hạ đẳng của Tôn Quách móc tới. Trong khi đó lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La thì mổ phập xuống tạo áp lực ngay trên đỉnh

đầu lão tăng.
Tình thế chẳng đặng đừng, Đại Trí thiền sư buộc phải lắc vai lách ngang né tránh lưỡi câu liêm của đối phương toan chực chờ bửa vào đỉnh đầu mình, vô tình chiếc xâu chuỗi phát chiêu công của lão tăng Thiên Long lại biến thành chiêu công quất qua bên Tôn Quách.
Dưới vùng hạ đẳng là móc câu tử thần của Bạch Diêm La, trên là chiếc xâu chuỗi vô tình của lão tăng Thiên Long tự, Tôn Quách ví như người bị rơi vào thế trên đe dưới búa.
Tôn Quách buột miệng thốt :
- Ôi cha!...
Y không sao có thể liên thủ ngăn trở cả hai thứ binh khí công cùng một lúc.
Trong lúc bối rối, Tôn Quách buộc phải nghiêng người lấy vai chịu đựng xâu chuỗi của lão tăng Thiên Long tự.
Bốp...
Tôn Quách nhăn mặt :
- Ai cha...
Vai thì hứng xâu chuỗi của Đại trí thiền sư, còn song thủ thì Tôn Quách thi triển chiêu thức Tam Chỉ Sầu Ưng bổ vào lưỡi câu liêm, đánh bật nó ghì xuống bên dưới.
Chát...
Hứng trọn xâu chuỗi của Đại Trí thiền sư, mắt Tôn Quách nổ đom đóm, xương bả vai thì ngỡ như đã nát vụn.
Trong khi đó, Đại Trí thiền sư lại ngơ người bởi sự vô tình của mình. Khi lão tăng thấy chiêu công của mình phát ra lại nhằm Tôn Quách tập kích thì vội vã giảm hẳn nội lực, nhưng mặc dù đã giảm nội kình, bên vai phải của Tôn Quách vẫn tê buốt, không sao cử động được hữu thủ.
Hắc Diêm La đâu bỏ qua cơ hội lúc lão tăng Thiên Long tự ngơ ngơ người bởi sự vô tình công vào Tôn Quách, lưỡi câu liêm liền thọc tới toan móc vào vùng hạ đẳng của đối phương.
Thế công này của gã Hắc Diêm La thật tàn nhẫn, nhưng được gã thi triển vô cùng nhanh nhẹn và thần kỳ, khiến cho lão tăng không kịp trở tay phản ứng.
Đầu lưỡi câu liêm móc vừa chạm đến chiếc tăng y, và chỉ thêm một động tác nữa thôi. Hắc Diêm La đã có thể móc được lục phủ ngũ tạng của Đại Trí thiền sư lôi ra ngoài. Tình huống này ví như lưỡi hái tử thần đã đặt đúng vào tử số của lão tăng Thiên Long tự. Chính vào khoảnh khắc sau cùng đó, một bóng người với thân pháp như đằng vân lướt gió nhập cuộc.

Vừa nhập cuộc thì từ hổ khẩu của người kia một ánh chớp vàng tựa ánh sáng tinh sa bắn vụt ra điểm thẳng vào sóng lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La.
Bốp...
Lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La đón thẳng đốm sáng vàng như tinh sa, bị trì hẳn xuống đất. Bạch Diêm La cũng bị bất ngờ không kịp phối hợp, buộc phải lạng người qua dùng câu liêm của mình án ngữ ngay trước mặt Hắc Diêm La.
Hắc Diêm La buột miệng thốt :
- Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 56
Kiếp nạn trùng trùng

Thấy Cát Thiên Phong xuất hiện đúng lúc, giải thoát tình thế bất lợi cho Đại Trí thiền sư, Tôn Quách phấn khích reo lên :
- Cát đại ca!
Thiên Phong nhìn Hắc Bạch Diêm La nhưng nói với Tôn Quách :
- Tôn Quách mau đưa mọi người hướng về phía trước. Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan và Trình đại hiệp đang chờ mọi người.
Tôn Quách gật đầu :
- Tuân lệnh đại ca.
Hắc Diêm La rít lên :
- Các ngươi chỉ có mỗi một con đường là quỳ xuống nạp mạng chứ đừng hòng rời khỏi đây.
Hắc Bạch Diêm La đồng loạt động câu liêm án ngữ ngang quan lộ.
Thiên Phong cau mày nhìn hộ :
- Nhị vị Diêm La có thể cản đường được Ma Hoàn Lãnh Nhân này sao?
Bạch Diêm La đáp lời chàng :
- Thiên Phong, có bản lĩnh gì thì cứ thi thố hết ra đi. Hắc Bạch Diêm La từng nghe danh đôi Ma Hoàn thần kỳ của ngươi, hôm nay ta muốn chứng nghiệm sự thần kỳ đó.
Vừa nói hết câu thì những luồng sét trời xuất hiện trên không trung kèm theo những tiếng sấm đì đùng. Thấy những đạo sét trời xuất hiện, mặt Thiên Phong lộ rõ nét khẩn trương.

Đại Trí thiền sư niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật.
Hắc Diêm La cười khẩy, nhìn Thiên Phong :
- Tôn giá hiểu chuyện gì sắp xẩy ra rồi chứ? Minh chủ Đại Chu Thiên dụng Càn Khôn kiếm khí thu nạp vào Can Tương thần kiếm và sắp đến đây rồi đó. Nếu các ngươi ngoan ngoãn tự giao nộp sinh mạng thì nhị vị đại gia sẽ xin với Minh chủ cho mấy người được chết trong sự thanh nhàn, bằng như ngược lại... các người tự hiểu mình sẽ phải chịu khổ hình như thế nào.
Thiên Phong lắc đầu :
- Đại Chu Thiên sẽ không đến kịp như hai ngươi tưởng đâu.
Vừa dứt câu, Thiên Phong liền dụng thuật khinh công lướt đến Hắc Bạch Diêm La. Tất nhiên Hắc Bạch Diêm La đã biết đối thủ của mình là Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong, một đối thủ không phải tầm thường nên đồng loạt vung câu liêm cùng phối hợp để ứng phó.
Chiếc Ma Hoàn thoát ra đập thẳng vào lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La.
Chát...
Chiếc Ma Hoàn đó hất ngược lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La về sau. Ngay lập tức chiếc câu liêm của Bạch Diêm La phạt tới nhắm vào vùng hạ đẳng của Thiên Phong.
Chiếc câu liêm chưa kịp biến thành chiêu thì đã nhận áp lực nặng nề từ tuyệt kỹ Nhất Dương Chỉ Dương Cương đè tới.
Nếu như đấu với Đại Trí thiền sư và Tôn Quách, đôi câu liêm của Hắc Bạch Diêm La phối hợp thần kỳ, biến hóa linh hoạt thì khi giao thủ với Cát Thiên Phong, sự phối hợp đó như liên tục bị gián đoạn bởi khi chúng chưa biến thành chiêu thành thức thì đã gặp phải áp lực của Ma Hoàn, hoặc chỉ pháp thần kỳ của đối phương.
Một điều lạ lùng là Cát Thiên Phong chỉ dụng có một chiếc Ma Hoàn mà thôi.
Nhưng chỉ một chiếc cũng đủ cho Hắc Diêm La phải lúng túng, không ngừng thối bộ.
Chiếc Ma Hoàn bắn ra, lần này nhắm vào vùng thượng đẳng của Hắc Diêm La. Vừa chớp thấy ánh sáng vàng như tinh tú bắn ra. Hắc Diêm La toan đưa câu liêm ngăn đỡ, còn Bạch Diêm La thì hoành bộ định dụng móc câu từ dưới móc lên công vào vùng tử huyệt Thần Khuyết của đối phương.
Nhưng bất ngờ, khi chiếc Ma Hoàn gần chạm vào lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La, lại bất ngờ đổi hướng nhắm sóng câu liêm của Bạch Diêm La vỗ tới.

Chát...
Lưỡi câu liêm của Bạch Diêm La bị chiếc Ma Hoàn đánh bật qua bên trông khi Hắc Diêm La chưa kịp hiểu tại sao lại có hiện tượng kỳ lạ như vậy. Y còn đang lúng túng chưa kịp phán đoán tình thế thì bờ vai phải nhói buốt với cảm giác có mũi dùi cứng như thép thọc xuyên qua da thịt gã.
- Ôi cha...
Hắc Diêm La tháo luôn ba bộ. Y chưa kịp trụ tấn thì hứng tiếp một ngọn cước vào vùng thượng đẳng.
Bình...
Hắc Diêm La bật ngửa ra sau, cảm giác mà y nhận được là sức nặng khủng khiếp như quả Thái Sơn đè xuống vùng thượng đẳng của mình.
Bạch Diêm La thấy Hắc Diêm La bị trúng cước của Thiên Phong, toan phát động câu liêm phạt tới để giải nguy cho đồng bọn. Y chưa kịp thực hiện ý định đó thì ánh tinh sang vàng nhợt lại thoát ra, buộc gã phải bỏ ngay ý niệm đó mà dụng câu liêm ngăn đỡ.
Chát...
Chiếc Ma Hoàn chạm vào lưỡi câu liêm, khiến cho hổ khẩu của Bạch Diêm La buốt đến tận óc. Với cảm giác đó, Bạch Diêm La nhận ra nội lực của mình không thể nào bì với khí kình của Ma Hoàn Đoạt Mạng.
Cùng lúc một tiếng sấm rền trỗi lên trên không trung và một luồng sét trời giã xuống, tỏa ánh sáng lóa cả mắt.
Bạch Diêm La phấn khích nói :
- Thiên Phong... Ngươi chờ Minh chủ đến.
- Tại hạ không có thời gian để chờ Minh chủ của tôn giá.
Lời vừa dứt thì chiếc Ma Hoàn lại thoát ra xẹt đến yết hầu Bạch Diêm La. Đã chuẩn bị từ trước, dù biết nội kình của mình không thể sánh với Thiên Phong nhưng gã vẫn cương cường dụng câu liêm đón thẳng đỡ thẳng.
Chát...
Bạch Diêm La đỡ thẳng lưỡi Ma Hoàn, chưa kịp tháo thêm ba bộ thì đầu gối bên phải rát buốt, đau đến tận óc. Cái đau khủng khiếp đó khiến Bạch Diêm La khuỵu chân xuống, chính khoảnh khắc đó y mới thấy chiếc Ma Hoàn thứ hai đang cắt một vòng cung quay trở lại tả thủ của Thiên Phong.
Y buột miệng nói :
- Thiên Phong...
- Tại hạ đã nói không thể chờ thêm thời khắc nào nữa.
Bạch Diêm La biến hẳn sắc diện. Bởi hiện tại y thừa biết sinh mạng

của mình hoàn toàn được đặt trong tay đối phương. Nếu như y thấy đôi Ma Hoàn lần nữa, điều đó đồng nghĩa với cái chết.
Một luồng sét cắt ngang bầu trời.
Thiên Phong hối thúc mọi người :
- Tất cả đi đi!
Bình Nhi bịn rịn :
- Còn Cát huynh?
- Huynh sẽ đi cùng với mọi người.
Thiên Phong chờ cho tất cả vượt qua Hắc Bạch Diêm La mới nhìn hai gã, nói :
-Chính khí võ lâm không thể mất đi một cách dễ dàng như các ngươi tưởng đâu.
Bạch Diêm La nhìn Thiên Phong chằm chằm. Y chợt thấy tả thủ của chàng rỉ máu qua kẽ tay.
- Thiên Phong... Tay ngươi đang rỉ máu kìa.
- Một chút máu đối với Thiên Phong chẳng đáng gì.
- Hừ... Một chút máu chẳng đáng gì, nhưng tay trái của ngươi không còn làm chủ được chiếc Ma Hoàn. Ma Hoàn đủ một đôi, ngươi còn chẳng thể làm gì được Minh chủ Đại Chu Thiên, giờ nó chỉ có một chiếc thì sao làm nên chuyện lớn được.
- Còn một chiếc nhưng nó vẫn có thể lấy mạng chủ nhân Lạc Hồn Cốc.
- Ngươi định kết thúc sinh mạng của Hắc Bạch Diêm La à?
- Võ lâm phải có hắc đạo và bạch đạo mới là võ lâm. Thiên Phong để lại cho hai ngươi một cái mạng.
Chàng trở bộ dụng khinh thuật thượng thừa băng theo nhóm Tôn Quách, Bình Nhi, Đại Trí thiền sư và Nghiêm Lệ Hoa cùng với Khán Như và hai chú sãi nhỏ Giác Giới và Giác Chánh. Thiên Phong không phải mất nhiều công sức, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã bắt kịp mọi người.
Hỏa Điểu đảo chủ đã chờ sẵn mọi người tại ngã ba cùng với Trình Tử Quang.
Thiên Phong vừa đến, Trình Tử Quang liền nói :
- Tôn giá... Chúng ta cứ theo kế sách mà hành động chứ?
Thiên Phong gật đầu.
Trình Tử Quang nhìn lại Nghiêm Lệ Hoa và Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan :
- Muội muội... Mau đưa mọi người lên đường.
Tịnh Lan gật đầu.
Tiếng sấm rền lại trổ trên không trung.

Tịnh Lan nói với Lệ Hoa :
- Phu nhân... Chúng ta đi.
Bình Nhi bước đến bên Thiên Phong :
- Cát huynh... Muội muốn đi cùng với huynh.
Thiên Phong lắc đầu :
- Lệ Hoa cần muội hơn.
- Đã có Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan và Trình đại hiệp. Tất cả mọi người sẽ an toàn về đến Thiếu Lâm, còn huynh và muội sẽ đến Giản Hoa thiền viện.
- Bình Nhi... Huynh tự lo được cho mình. Muội nên nhớ hiện tại Chu Thiên đã luyện thành Càn Khôn kiếm khí và Can Tương thần kiếm. Đi cùng với huynh họa nhiều lành ít đó.
Bình Nhi lắc đầu :
- Không... Muội đã quyết như vậy rồi.
- Muội nên nghĩ đến Vô Vi phái.
Tất cả đều vì chính đạo võ lâm. Sự phát dương quạng đại của Vô Vi phái không là gì cả khi chính đạo võ lâm nằm trong tay kẻ bất nhân, bất nghĩa.
Tôn Quách bước đến bên Thiên Phong :
- Đại ca, hãy cho đệ đi cùng với đại ca.
Đệ lại càng không được đi theo huynh. Nếu ứng mạng võ lâm rơi đúng vào đệ thì mạng của đệ chính là chính đạo võ lâm. Phải bảo vệ chính đạo võ lâm như bảo vệ sinh mạng của đệ.
Thiên Phong nhìn lại Trình Tử Quang :
- Tất cả mau lên đường đi, không còn kịp nữa đâu.
Tử Quang bặm môi.
Đại Trí thiền sư lần chuỗi hạt bồ đề, niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật... Tôn giá bảo trọng.
- Đại sư bảo trong. Tất cả những gì tại hạ muốn nói đã nói hết với lão đại sư rồi. Nếu như Thiên Phong không quay về thì cứ theo đó mà hành sự.
- A di đà Phật... Lão tăng tin tôn giá sẽ quay về.
- Hy vọng như vậy.
Lại một ánh chớp lóe sáng cả bầu trời, Thiên Phong hối thúc mọi người :
- Tất cả mau sớm lên đường.
Khán Như bước đến bên chàng :
- Thúc thúc phải về cùng với Khán Như nhé.
Thiên Phong nắm tay Khán Như :
- Khán Như bảo trọng. Tất cả chính sự của võ lâm hiện trong tay

Khán Như.
- Nhưng Khán Như chỉ muốn thúc thúc quay về mà thôi.
Thiên Phong mỉm cười, gật đầu :
- Thúc thúc sẽ quay về với Khán Như.
- Thúc thúc hứa với Khán Như rồi đó nha?
Thiên Phong gật đầu.
Trình Tử Quang đốc thúc mọi người lên cỗ xe song mã, theo ngã rẽ bên tay phải thúc ngựa bỏ đi.
Thiên Phong nhìn theo cỗ xe đó cho đến khi nó mất hút vào bóng đêm. Chàng ở lại xóa hết dấu vết, rồi lên cỗ xe độc mã, ra roi chạy thật chậm hướng về phía trước. Theo sau cỗ xe độc mã của Thiên Phong độ hơn tám con tuấn mã sắc lông đen kịt.
Thiên Phong đi được hai trượng, liền quất roi vào mông con tuấn mã. Nó cất tiếng hí vang lồng lộng.
Tiếng sấm rền nổi trên không trung, hòa với tiếng ngựa hí vang cả không gian, náo loạn màn đêm.
Khi Thiên Phong quay lại phía sau, đã phát hiện chiếc kiệu của Chu Thiên do bốn gã đại lực khiêng ào ào lướt tới. Thiên Phong không chần chừ thêm mà ra roi đánh mạnh vào mông con tuấn mã. Con ngựa hí vang một hồi rồi kéo cỗ xe lao nhanh về phía trước.
Bầy ngựa phía sau cũng trổ qua nước đại bám theo cỗ xe của chàng. Chiếc kiệu do bốn gã đại lực khiêng cũng gia tăng cước pháp. Chu Thiên vén rèm kiệu, rồi lắc vai lướt mình lên không. Bằng một bộ pháp không thể nào tưởng tượng được. Đại Chu Thiên như người chạy trên không trung bám theo bầy ngựa và cỗ xe độc mã của Cát Thiên Phong.
Nếu lúc y còn ngồi trong kiệu sơn son thếp vàng để bốn gã đại lực khiêng thì khoảng cách giữa Thiên Phong và chiếc kiệu càng lúc càng xa dần, nhưng khi Chu Thiên rời cỗ kiệu dụng đến khinh thuật thì khoảng cách ấy nhanh chóng được thu ngắn lại.
Mặc dù Thiên Phong đã thúc tuấn mã phi nước đại lao đi như giông như gió nhưng Chu Thiên với bộ pháp thần kỳ vẫn ào ào rút ngắn khoảng cách lại.
Đại Chu Thiên vừa truy sát vừa quát :
- Các ngươi đừng chạy nữa, vô ích mà thôi.
Mặc dù cho Chu Thiên quát tháo, Thiên Phong vẫn ra roi để lũ ngựa lao đi.
Một tiếng sấm động trên bầu trời, liền theo đó là một đạo sét kiếm sáng ngời, xé toạc màn đêm, giã thẳng xuống lũ ngựa đang bám theo cỗ xe Thiên Phong.

Ầm...
Bốn con tuấn mã bị chẻ đôi, lăn ra đất chết không kịp giãy, kịp hí.
Tiếng sấm nổ do đạo sét kiếm tạo ra khiến cho lũ ngựa tản mác, Thiên Phong phải ghì cứng dây cương mới không để con tuấn mã kéo cỗ xe hoảng loạn.
Thiên Phong bất ngờ đứng thẳng trên ghế xà ích. Hữu thủ của chàng vung ngược về sau. Ánh Ma Hoàn thoát ra như một đóm vàng xé toạc màn đêm, nhắm yết hầu của Đại Chu Thiên tập kích.
Rét...
Ma Hoàn lướt đi xé toạc không khí tạo ra thứ âm thanh nghe buốt lạnh cả cột sống.
Ánh Ma Hoàn chưa chạm được đến thân ảnh Chu Thiên thì lưỡi Can Tương thần kiếm đã biến nó thành những hạt bụi li ti bắn văng tung tóe như pháo hoa.
Chu Thiên rít lên :
- Cát Thiên Phong... Thì ra là ngươi.
Cùng với lời nói đó, Chu Thiên chuyển Can Tương thần kiếm, tạo thành một luồng sét trời từ trên cao bổ thẳng xuống cỗ xe độc mã của Thiên Phong.
Từ lưỡi Can Tương thần kiếm, một đạo sét sáng ngời cắt tới Thiên Phong.
Bóng đêm như bị rách toạc bởi ánh quang xanh rờn của đạo sát kiếm Càn Khôn.
Vừa chớp thấy ánh sáng xanh rờn làm lóe mắt, Thiên Phong chỉ kịp thi triển Mê Tông Bộ thoát ra khỏi cỗ xe độc mã băng về phía trước.
Ầm...
Cỗ xe độc mã lẫn con ngựa hắc ô long câu bị xé vụn thành từng mảng trong tiếng sấm rền rung chuyển cả đất trời. Luồng sét kiếm với uy lực Càn Khôn đó hất Thiên Phong băng đi nhanh hơn. Mặc dù đã kịp thi triển Mê Tông Bộ thoát đi nhưng thính nhĩ của Thiên Phong vẫn rộn lên những tiếng ầm ì như sóng biển vỗ vào gò đá.
Chàng không cần quay mặt nhìn lại nhưng vẫn biết chuyện gì xảy ra sau lưng mình. Dồn hết nội lực vào cước pháp, Thiên Phong dụng khinh thuật “Lưu Thủy Hành Vân” lao về hướng một cánh rừng phía trước. Trên đầu chàng, bầu trời lại nổ lên những tiếng sầm ầm ầm.
Thiên Phong nghĩ thầm :
- “Chu Thiên sắp xuất Càn Khôn sét kiếm lần thứ hai. Lần nay y sẽ hướng vào mình”
Ý niệm đó lướt nhanh qua đầu Thiên Phong cùng với cảm giác toàn thân như có bầy kiến bò nhung nhúc và bất giác xương sống gai

lạnh.
Cả khoảng không trên đầu chàng như có màn lưới sét kiếm bao trùm. Hiện tượng đó buộc Thiên Phong phải nghĩ đến cái chết đang chực chờ chụp đến mình.
Khoảnh khắc cuối cùng để Thiên Phong có thể định hình về cái chết thì một tiếng thét cất lên lanh lảnh :
- Chu Thiên!
Tiếng thét kia khiến Thiên Phong bồi hồi và vô hình trung giảm cước pháp, trở bộ nhìn lại.
Chàng buột miệng thốt :
- Bình Nhi!
Bình Nhi như vị tiên cô trong bộ xiêm y trắng toát, lướt thẳng đến Chu Thiên.
Từ đôi ngọc thủ của nàng, hai mảnh lụa trắng phóng ra như đôi giao long hướng vào hai vùng thượng đẳng và trung đẳng của Đại Chu Thiên công tới.
Ầm... Ầm...
Cả hai thành lụa được Bình Nhi dồn hết nguyên âm chân khí đến mười thành vỗ tới thân pháp của Chu Thiên. Sức công phá của hai mảnh lụa có thể san núi lấp đồi, nhưng khi chúng chạm đến thân pháp của Chu Thiên thì cũng chỉ tạo được một lực công vừa đủ buộc Chu Thiên phải giảm khinh thuật.
Sau hai tiếng nổ ầm ầm, cả hai mảnh lụa công của Bình Nhi bốc cháy, còn Chu Thiên thì vẫn dửng dưng như chẳng có chuyện gì, bởi lẽ toàn thân của y đã được màn sét kiếm Càn Khôn hộ thể.
Chu Thiên rít lên :
- Ngươi muốn chết?
Sau câu nói đó, Chu Thiên hướng mũi Can Tương thần kiếm về phía Bình Nhi. Lưỡi kiếm Can Tương tưởng như thoát ra khỏi tay Đại Chu Thiên, cắt một đường thẳng tắp xanh rời trong không trung lướt thẳng đến vùng thượng đẳng của Bình Nhi.
Thấy lưỡi kiếm Can Tương xẹt đi trong khoảnh không gian chụp đến Bình Nhi như lưỡi hãi của tử thần, Thiên Phong bặm môi, dồn tất cả nội lực phóng chiếc Ma Hoàn thứ hai cản lưỡi kiếm tử vong đó lại.
Chát...
Chiếc Ma Hoàn biến thành những mảnh vụn li ti bắn ra như pháo hoa giống như chiếc Ma Hoàn thứ nhất, còn lưỡi kiếm Can Tương vẫn cắt không gian lao tới.
Ầm...
Bình Nhi bị hất tung lên cao ba trượng, bắn về sau. Thiên Phong đau

đớn đến cắt lòng. Chàng điểm mũi giày thoát lên, vòng tay qua tiếu yêu đỡ lấy tấm thân Bình Nhi.
Thân thể Bình Nhi mềm nhũn trong tay Thiên Phong.
- Cát đại ca... Thoát đi!
Tiếng hỏa điểu rúc lên trong không trung rồi lao chúc xuống. Đôi cánh linh ưng giang rộng, vỗ thẳng vào mặt Đại Chu Thiên.
Bị hỏa điểu tấn công bất ngờ, Đại Chu Thiên không kịp phòng bị nên bị cánh chim tát vào má phải.
Chát...
Chu Thiên buộc phải thối nửa bộ. Đôi thần nhãn xanh rờn tóe ra cái nhìn phẫn nộ.
Gã rít lên :
- Quỷ điểu... Ngươi cũng muốn chầu diêm chúa.
Hỏa điểu đâu thể nghe được câu nói đầy sự phẫn nộ của đối phương mà vẫn tiếp tục dụng đôi cánh thần lực của mình quất tới. Nhưng lần này nó đã không đạt được ý định như lần trước. Cánh của con linh ưng sắp chạm vào má trái Chu Thiên thì lưỡi Can Tương thần kiếm đã xuất ra một đạo sét kiếm chém xả vào đôi cánh của nó.
Phập phập...
Đôi cánh hỏa điểu tợ tàu lá chuối non bị phạt bởi một lưỡi kiếm sắc, lìa khỏi thân.
- Quắc...
Hỏa điểu kêu được mỗi một tiếng duy nhất, rơi thẳng xuống ngay dưới chân Chu Thiên. Mặc dù nó đã bị cụt cả hai cánh, nhưng thân vừa chạm đất vẫn búng người lên dùng đôi chân đầy vuốt sắc bấu lấy vai phải đối phương. Chiếc mỏ cứng như sắt thép nhắm vào tam tinh Chu Thiên mổ tới.
Chu Thiên né đầu tránh được cái mổ đầu tiên của hỏa điểu, đến lần tập kích thứ hai thì lưỡi Can Tương thần kiếm đã lướt ngang, bứt đầu linh ưng rơi xuống đất.
Chu Thiên rít lên :
- Ngươi đáng được thưởng một cái chết dành cho ngươi.
Chu Thiên vận hóa kiếm khí Càn Khôn tạo thành một mành lưới vừa đủ trùm lên xác chim. Thịt da hỏa điểu nhanh chóng biến thành bụi bay rải trong không trung.
Chu Thiên hạ xong hỏa điểu, như sực nhớ đến Cát Thiên Phong, y vội định thần nhãn về hướng của chàng. Nhưng đập vào mắt Đại Chu Thiên chỉ có màn đêm âm u vô tận.
Chu Thiên thét lên :
- Thiên Phong... Ngươi ở đâu?

Đáp lại tiếng gào phẫn nộ của Chu Thiên chỉ có sự im lặng.
Lia tinh nhãn nhìn qua một lượt khắp chung quanh, Chu Thiên buông một tiếng thở ra rồi rít giọng nói :
- Các ngươi không thể thoát khỏi cuộc truy sát của bổn Minh chủ đâu.

Hồi 57
Lệ tình

Tất cả mọi người đều bồn chồn, lo lắng định nhãn nhìn về phía gian thư phòng.
Tôn Quách thỉnh thoảng lại liếc trộm Cát Thiên Phong. Y cảm nhận trong đôi mắt của Thiên Phong là khoảng trống xa xôi.
Diệu Thủ Thần Y từ bên trong gian thư phòng mở cửa bước ra. Lão đảo mắt nhìn qua mọi người.
Tôn Quách hối hả bước đến :
- Lão đại phu... Thánh Cô ra sao?
Diệu Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông vuốt râu :
- Lão phu đã làm hết sức của mình.
- Tiểu gia biết như vậy rồi. Nhưng muốn hỏi...
Chữ Hàn Thông khẽ lắc đầu rồi bước đến trước mặt Cát Thiên Phong.
Lão từ tốn nói :
- Tôn giá... Bình Nhi Thánh Cô muốn gặp người.
Thiên Phong nhìn Chữ Hàn Thông.
Lão đại phu vuốt râu, khẽ lắc đầu. Cái gật đầu thật khẽ của lão Thần Y chứa nhiều ẩn ý mà những người đang có mặt tại gian thư sảnh không thể lý giải được.
Thiên Phong buông một tiếng thở ra rồi tiến thẳng đến mở cửa để vào gian thư phòng Bình Nhi đang tịnh dưỡng.
Nàng nằm trên tràng kỷ, hai mắt nhắm nghiền. Ánh mắt tinh anh của Bình Nhi giờ đã thâm quầng.
Thiên Phong đến ngồi bên nàng. Chàng nắm lấy tay Bình Nhi.
- Bình Nhi muội muội.
Nàng hé mở hai mí mắt thâm quầng :
- Cát đại ca.
- Muội sẽ qua tai kiếp này mà.
Bình Nhi mỉm cười :
- Muội sẽ không sao đâu. Huynh bình yên là muội mãn nguyện rồi.
Chàng nắm bàn tay thon thả của nàng :
- Tại sao muội lại không nghe lời huynh?
Thiên Phong lắc đầu :

- Tại sao... Đáng lẽ ra muội nên đi cùng với mọi người.
-Muội không yên lòng. Tất cả những gì phải đến thì đến thôi. Đâu ai thoát khỏi định số mà ông tạo đã an bài. Cũng như tình yêu của muội và huynh.
Nàng chớp mắt. Hai hàng lệ rịn ra khóe rồi lan nhanh xuống mang tai, tô đẫm những sợi tóc mai đen mượt.
Thiên Phong không cầm lòng được. Chàng ngỡ như trái tim mình sắp nát ra bởi những giọt nước mắt của nàng.
Bình Nhi gượng cười :
- Được thấy huynh bình an là muội vô cùng hạnh phúc.
- Nhưng huynh thì...
Bình Nhi cướp lời Thiên Phong :
- Huynh đừng nói gở.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài não lòng :
- Bình Nhi... Vô Vi phái rồi cũng có lúc phát dương quang đại như Thiếu Lâm, Võ Đang...
Bình Nhi mỉm cười :
- Muội cũng ước ao đến ngày Vô Vi phái trở lại với võ lâm. Để rồi bên cạnh muội có huynh. Nhưng muội sợ ngày đó đến quá muộn, và hình như suy nghĩ của muội đã đúng.
Thiên Phong nắm tay nàng. Chàng nhìn Bình Nhi, khẽ lắc đầu :
- Không... Huynh tin cái ngày Vô Vi phái sẽ trở lại giang hồ đang đến gần.
Muội sẽ là Vô Vi chưởng môn.
- Muội sẽ là Vô Vi chưởng môn, còn huynh?
Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt đượm buồn da diết :
- Huynh trả lời muội đi. Đến ngày Vô Vi phái trở lại với giang hồ, Bình Nhi sẽ là chưởng môn, huynh lại ra đi như ngày chúng ta gặp nhau và huynh biết được tâm nguyện của muội?
Thiên Phong lắc đầu :
- Huynh sẽ không rời bỏ muội nữa đâu.
Nụ cười héo hon lại nở trên đôi môi nhợt nhạt của nàng. Bình Nhi nhỏ giọng nói :
- Huynh hứa như vậy chứ?
- Huynh hứa.
- Muội sẽ không nhận chức chưởng môn Vô Vi phái, mà nhường lại cho huynh.
- Muội đem hết tâm huyết để thực hiện tâm nguyện phục hưng Vô Vi phái của ân sư. Sao khi thành công lại nhường cho huynh? Huynh đã ê chề với những cuộc tranh danh đoạt lợi trên chốn võ lâm rồi.

Bình Nhi chớp mắt :
- Cát huynh... Muội không nhường chức vị chưởng môn Vô Vi phái cho huynh thì nhường cho ai? Sau khi Vô Vi phái phát dương quang đại, muội sẽ lui vào hậu trường thực hiện chức trách của một người mẹ tất phải nhường chức vị đó lại cho tướng công của mình chứ. Huynh không nghĩ có ngày muội và huynh trở thành đôi uyên ương sao?
- Bình Nhi...
Nàng rút ngọc thủ của mình lại :
- Huynh hãy nói đi... Huynh có yêu Bình Nhi không?
Thiên Phong gật đầu :
- Huynh yêu muội. Yêu nhiều lắm.
Hai cánh môi của nàng như được lại sức sống, chúng hé nở một nụ cười mãn nguyện.
Nàng lại đặt tay vào tay Thiên Phong :
- Muội cũng yêu huynh. Yêu nhiều lắm.
Nàng chớp mắt. Lệ lại trào ra khóe lăn dài xuống hai bên má. Bình Nhi khẽ nói :
- Ông trời sao bất công quá.
Thiên Phong nắm tay nàng. Chàng từ tốn nói :
- Vô Vi phái phát dương quang đại, huynh và muội sẽ tìm người nào có đủ tài, đủ sức trao lại. Rồi huynh và muội sẽ ra đi tìm một chốn nào đó thanh tịnh mà dừng chân. Bụi võ lâm sẽ không vướng bận chúng mình.
Nàng nhìn Thiên Phong, khẽ gật đầu :
- Muội thích như vậy đó. Huynh và muội sẽ đi thật xa, đi đến một nơi nào đó mà bụi giang hồ chẳng thể nào bám theo chúng mình. Chúng ta sẽ mãi mãi sống bên nhau.
Thiên Phong nắm tay nàng :
- Huynh sẽ đưa muội đi.
- Vậy theo huynh, ai là người đáng được muội tin cậy?
- Làm sao huynh định đoạt được?
Nàng chớp mắt :
- Muội chọn được người rồi.
- Ai?
- Tôn Quách...
Thiên Phong vuốt má nàng :
- Muội chọn người không lầm. Tôn Quách đúng là một người đáng để muội tin và giao chức vị chưởng môn cho y.
- Tôn Quách không biết có nhận không?

- Tôn Quách vốn dĩ không màng đến danh đến lợi, nhưng muội giao chức vị chưởng môn cho y, y sẽ nhận. Y nhận bởi vì y là người độ lượng, và kính trọng muội.
- Y kính trọng huynh nữa chứ.
- Huynh không đáng được y kính trọng như muội đâu. Cuộc đời của Cát Thiên Phong không thể sánh bằng Thánh Cô Bình Nhi.
Nàng lắc đầu :
- Muội không thích sự so sánh đó của huynh. Huynh đừng nói như vậy nữa.
- Huynh sẽ không nói :
Nàng nắm tay Thiên Phong, mỉm cười nói :
- Trước đây, khi mới diện ngộ với huynh trên đỉnh Lư Sơn, không biết sao muội cứ mãi vơ vẩn hoài. Sự vơ vẩn đó, rồi đến lúc muội cũng phải tự thú, phải chăng mình đã yêu Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong?
Nàng nhìn Thiên Phong :
- Tình yêu đến với muội thật bất ngờ và thật đẹp. Hồi đó muội cứ tưởng trong kiếp làm người này, muội sẽ chẳng bao giờ biết yêu, biết tơ tưởng đến một nam nhân nào. Nhưng ông tạo lại xui khiến muội gặp huynh trên Lư Sơn.
Nàng bóp nhẹ tay Thiên Phong :
- Huynh biết không? Đã biết bao nhiêu muội lắc đầu xua hình bóng huynh ra khỏi tâm tưởng muội. Nhưng càng chối bỏ thì lại càng nhớ huynh nhiều hơn.
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Huynh chỉ là một lãng tử phiêu bạt, không ngờ được chữ tình của Thánh Cô.
Huynh không biết làm thế nào để đền đáp lại tình yêu của muội.
- Chỉ cần huynh yêu muội là đủ rồi. Kiếp người hôm nay, muội không cần gì cả, mà chỉ cần huynh thôi. Có lẽ đây cũng là định số của ông trời.
- Bình Nhi.
Nàng chớp mắt nhìn chàng :
- Thiên Phong. Cái tên này không biết muội đã gọi bao nhiêu lần. Muội cũng đã gọi tên huynh ngay cả trong giấc mơ nữa đó.
Nàng mỉm cười nhìn chàng.
Hai cánh môi của Bình Nhi trông thật nhợt nhạt, thiếu hẳn sức sống. Trái tim của Thiên Phong đau nhói khi dung diện của nàng trông tợ cánh hoa sắp tàn úa.
- Bình Nhi... Huynh có lỗi với muội.

- Huynh đâu có lỗi gì với muội.
- Huynh vẫn cảm thấy mình là người có lỗi.
Nàng lắc đầu :
- Muội không thích nghe huynh nói như vậy. Muội rất yêu huynh, nhưng chỉ sợ huynh từ chối tình yêu của Bình Nhi.
Thiên Phong lắc đầu :
- Huynh may mắn được muội trao tình sao lại có thể từ chối được.
- Huynh hứa sẽ yêu muội mãi nhé?
- Huynh hứa.
- Cát huynh... Muội cứ thắc mắc, sao huynh lại lấy ngoại hiệu là Ma Hoàn Lãnh Nhân. Huynh không phải là Lãnh Nhân phải không?
- Huynh không là Lãnh Nhân.
- Hai tiếng Lãnh Nhân khiến muội thắc mắc mãi. Muội tin huynh không là Lãnh Nhân.
- Muội muốn biết vì sao huynh chọn hai chữ Lãnh Nhân ư?
- Muội muốn biết lắm.
- Đáng ra Thiên Phong đã là Lãnh Nhân nếu như Bình Nhi không sưởi lại trái tim băng giá của huynh.
- Bình Nhi ư?
Thiên Phong gật đầu.
Nàng hỏi tiếp :
- Trái tim của muội cũng đã từng băng giá nếu như không gặp huynh. Trái tim của Bình Nhi băng giá bởi vì tâm nguyện thực thi với ân sư, còn huynh? Ai đã khiến trái tim huynh băng giá?
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Muội muốn biết ư?
Bình Nhi khẽ gật đầu :
- Muội muốn biết. Trong ánh mắt của huynh biểu hiện cái nhìn của một lãng tử đa tình. Nếu trái tim huynh bị băng giá thì nhất định phải do một nữ nhân gây ra.
Muội đoán có đúng không?
Thiên Phong gật đầu :
- Muội đoán đúng. Huynh không phủ nhận.
- Người đó là ai vậy?
Thiên Phong lưỡng lự, đôi mắt nhìn qua ô cửa sổ. Bình Nhi nhỏ giọng hỏi :
- Huynh không nói được à?
Thiên Phong nhìn trở lại nàng :
- Muội muốn biết?
Nàng chớp mắt như thay cho cái gật đầu.

Chàng buông một tiếng thở dài :
- Huynh không giấu muội. Người khiến cho huynh trở thành Lãnh Nhân chính là...
Chàng nhìn thẳng vào mắt Bình Nhi :
- Nghiêm Lệ Hoa.
Đôi chân mày vòng nguyệt của Bình Nhi thoạt nhíu lại. Nàng nhỏ giọng nói :
- Nghiêm Lệ Hoa ư? Muội... muội không ngờ.
- Không ai có thể ngờ được.
- Nghiêm tỷ tỷ đã làm gì khiến huynh trở thành Lãnh Nhân?
- Tất cả đều là dĩ vãng đối với huynh. Thuở thiếu thời, huynh và Lệ Hoa đã từng chơi đùa với nhau. Đệ nhất tiêu cục Cát Long đã giao hôn với đệ nhất gia Nghiêm Quốc Vĩ. Nhưng khi Cát Long đệ nhất tiêu cục suy vì trong một chuyến áp tải hàng đến Dương Châu...
Thiên Phong buông một tiếng thở dài :
- Cuộc hôn phối đó đã không thành. Chỉ phúc giao hôn bị xé bỏ và Cát Thiên Phong phải lưu lạc trong chốn giang hồ, để rồi trở thành truyền nhân của Mông Diện Khách.
- Huynh vẫn nhớ đến Nghiêm Lệ Hoa chứ?
- Sau khi trở thành truyền nhân của Mông Diện Khách, huynh kết giao bằng hữu với Khán Nhân nhị ca. Đến bây giờ huynh mới biết Nghiêm Lệ Hoa là phu nhân của Kim trang đại phủ.
- Huynh có nói chuyện này với Lệ Hoa phu nhân không?
Thiên Phong nhìn nàng, mỉm cười :
- Nghiêm tẩu tẩu đã từng hội kiến với huynh. Và tất cả đã được huynh và Lệ Hoa cho vào dĩ vãng. Còn chăng là trái tim băng giá của Cát Thiên Phong. Chữ tình hôm nào nay được thay bằng nghĩa kim bằng với Khán Nhân nhị ca. Và sau đó...
- Muội gặp huynh?
Thiên Phong nắm tay nàng :
- Huynh hãi hùng khi nghĩ đến mình sẽ lại trở thành Lãnh Nhân.
- Khi trái tim băng giá thì người ta chỉ còn là xác chết biết thở thôi.
- Đúng... Thiên Phong đã từng là một xác chết biết thở mà thôi.
- Có muội rồi... huynh sẽ chẳng bao giờ biến thành Lãnh Nhân nữa chứ?
- Huynh sẽ chẳng bao giờ là Lãnh Nhân nữa.
- Thiên Phong.
- Bình Nhi.
Nàng nắm chặt tay Thiên Phong :
- Muội thích nghe huynh tấu khúc Phụng Hoàng Ca. Muội không đủ

nguyên khí để thổi tiêu phối hợp cùng huynh. Nhưng một mình huynh cũng đủ gợi nhớ lại tấu khúc của muội và huynh.
Thiên Phong bặm môi. Chàng nhìn nàng khẽ gật đầu, rồi rút chiếc sáo ngọc đeo bên hông đưa lên miệng.
Âm vực từ chiếc sáo phát ra nghe vi vu, nhưng nếu trước đây tấu khúc Phụng Hoàng Ca do Thiên Phong và Bình Nhi phối ngẫu thổi ra tạo nên một trượng khúc vui tươi, nhộn nhịp thì giờ đây chỉ mỗi tiếng sáo ngọc vi vu nghe thật buồn và ảm đạm.
Giai khúc do Thiên Phong thể hiện nghe thật ai oán và gợi nhớ đến một cuộc ly biệt, chia cắt của đôi uyên ương.
Ánh mắt của chàng như lặng chìm trong giai khúc bi ai do chính mình tấu thành.
Thiên Phong thổi xong, đặt sáo ngọc xuống bên cạnh Bình Nhi.
Nàng nhìn Thiên Phong, mỉm cười :
- Muội biết huynh sẽ buồn lắm khi muội phải ra đi bỏ huynh lại.
- Bình Nhi...
- Muội sẽ mãi mãi ở cạnh bên huynh để sưởi ấm trái tim Cát Thiên Phong...
Hai cánh môi của Bình Nhi càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, mất dần đi sức sống.
- Muội... muội không muốn... huynh lần thứ hai trở thành Lãnh Nhân.
Thiên Phong ôm vai nàng, đỡ lên ngồi dựa vào ngực mình. Chàng nghẹn ngào nói :
- Bình Nhi... Muội đừng đi.
Nàng bóp chặt tay Thiên Phong.
- Muội sẽ mãi mãi bên cạnh huynh. Muội biết cái thời khắc kia phải đến.
Đáng ra muội đã không được nghe huynh tấu Phụng Hoàng Ca, không được thổ lộ tất cả tâm tư của mình, nhưng muội vẫn có những thời khắc không thể nào quên này... Muội biết tất cả... Muội biết mình muốn hay không thì định số đã an bài rồi.
Nàng cố vòng tay bá cổ Thiên Phong :
- Muội không muốn bỏ huynh mà đi đâu. Muội không muốn rời xa huynh.
Nước mắt của nàng trào ra ướt đẫm ngực áo của Thiên Phong.
Trái tim nàng áp sát vào trái tim chàng để truyền qua Thiên Phong sức sống sau cùng của nó.
Thiên Phong nấc nghẹn không thốt được thành lời mà chỉ cảm nhận trái tim của Bình Nhi đang yếu dần.
Bình Nhi gượng nói :

- Muội... mãi mãi yêu huynh.
Thân thể nàng dịu hẳn sau câu nói đó, đôi tay mềm ra để rồi tuột dần cho đến khi chúng buông thong theo thể xác của nàng.
Thiên Phong ôm ghì lấy Bình Nhi. Thể xác mềm mại của Bình Nhi đang lạnh dần trong vòng tay xiết chặt của Thiên Phong.
Cuối cùng Thiên Phong cũng định thần để chứng nghiệm cuộc chia tay vĩnh viễn giữa chàng với Bình Nhi. Hai mắt chàng khép lại, miệng thốt lên hai tiếng từ biệt :
- Bình Nhi...

Hồi 58
Oan nghiệp

Tôn Quách lầu bầu nói :
- Cũng tại cái gã bất nhân bất nghĩa Đại Chu Thiên, tâm tưởng Khư Khư ôm cái hảo danh Minh chủ mà gây ra cảnh đoạn trường thê lương này. Gã cần chức vị Minh chủ thì Tôn tiểu gia đã nhường cho gã rồi, còn đòi hỏi gì nữa chứ.
Tú Tú lườm Tôn Quách :
- Tôn huynh, lúc này không phải là lúc để càu nhàu Đại Chu Thiên.
Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :
- Muội còn binh gã Đại Chu Thiên đó nữa hả? Nhẫn tâm giết bằng hữu, đoạt cổ vật Long cốc. Giờ thì ra tay sát thủ với Bình Nhi Thánh Cô, ông trời nếu có mắt chắc gì đã để yên cho gã.
Nghiêm Lệ Hoa buông một tiếng thở dài rồi nói :
- Nếu như ông trời có mắt thì Chu Thiên đã không trở thành chủ nhân Can Tương thần kiếm, quyền uy tối thượng của Nhị Thánh. Hắn có duyên có phần để trở thành chủ nhân thần kiếm, nhưng không phải đã là chủ nhân thanh Can Tương thần kiếm thì chẳng có ai trị được y. Cái ác không bao giờ tồn tại cả.
- Thế tỷ tỷ đã nghĩ ra cách gì khống chế tên đại ma đầu vô nhân, vô nghĩa đó chưa?
Lệ Hoa khẽ lắc đầu.
Đại Trí thiền sư nói :
- A di đà Phật... Trên chốn hồng trần này chẳng có gì là vĩnh cửu hay độc tôn cả. Can Tương thần kiếm uy vũ tối thượng nhưng nhất định phải có điểm khắc trị.
Và cái điểm khắc trị đó ắt đang ở đâu đó quanh chúng ta, nên Đại Chu Thiên mới mở cuộc truy sát gắt gao, dồn mọi người vào tử địa.
Tôn Quách hỏi :
- Đại sư nói rất đúng, và vãn bối cũng nghĩ như vậy. Nhưng suốt mấy ngày hôm nay, Nghiêm tẩu tẩu đã khảo cứu tất cả trên cơ thể Khán Như điệt nữ mà chẳng phát hiện được gì. Nếu theo lời Cát đại ca thì Khán Nhân trang chủ có để lại ấn tích, nhưng sao tìm mãi vẫn không thấy? Chẳng lẽ phải đến nước mổ bụng Khán Như ư?
Tôn Quách nhún vai lắc đầu :

- Nếu có thể chặt một tay, một chân hay móc một con mắt của Tôn Quách mà vì đại cuộc, xem như Tôn Quách hy sinh một nửa, nhưng mổ bụng Khán Như điệt nữ thì không được đâu. Thà dụng kế gì chứ nhứt định không được làm chuyện đó.
- A di đà Phật... Bần tăng thà thí mạng với đại ma đầu Đại Chu Thiên chứ tuyệt nhiên không thể cho mọi người vì đại cuộc mà nhẫn tâm với Khán Như điệt nữ.
Tôn Quách gật đầu :
- Vãn bối theo về với lão đại sư.
Nghiêm Lệ Hoa buông một tiếng thở dài :
- Tôi cũng không biết tướng công đã để lại ấn tích gì trên người Khán Như.
Tôi thật là vô dụng.
Tôn Quách khoát tay :
- Tỷ tỷ đừng tự trách mình. Tất cả mọi người ở đây, ai nấy cũng đều nóng ruột, nóng gan bởi sự tàn nhẫn của Đại Chu Thiên, nhưng đâu có ai trách tỷ tỷ. Có trách là trách Tôn Quách nè.
- Đệ đệ không có gì đáng trách cả.
- Sao không chứ. Đệ đường đường là Minh chủ thế mà chỉ biết làu bàu mà chẳng giúp được tích sự gì cho võ lâm.
Đại Trí thiền sư nhìn ra ngoài thảm cỏ. Trên thảm cỏ Khán Như và hai chú sãi Thiên Long tự đang chơi đùa. Sự vô tư và thanh nhã của ba đứa trẻ khiến lão đại sư buột miệng buông tiếng Phật hiệu.
- A di đà Phật.
Tôn Quách tò mò hỏi :
- Lão tăng nghĩ gì mà lại niệm Phật hiệu vậy?
- Lão nạp nhìn lũ trẻ đang vui đùa kia mà sực nghĩ đến Đại Chu Thiên nên không tĩnh tâm, suy nghĩ càn rỡ buộc phải niệm Phật hiệu mà thôi.
- A... Lão tăng nghĩ Đại Chu Thiên sẽ mò đến đây? Lão đại ma đầu kia sẽ gây cuộc thảm sát với những đứa trẻ ngoài kia?
- A di đà Phật... Lão nạp quả có nghĩ như vậy.
Tôn Quách chắc lưỡi :
- Nếu lão đại sư nghĩ như vậy thì nên tĩnh tâm ngồi kiết đà suy tưởng xem Khán Nhân trang chủ để lại dấu tích gì trên người Khán Như chứ.
-A di đà Phật... Thiếu hiệp chỉ giáo rất đúng. Lão nạp không nên để tâm tưởng vào những ý niệm bi quan, mà phải tập trung thần tuệ đặng phán đoán.
- Tất cả chúng ta ai cũng đều phải suy tưởng cả, chứ không nên để

một mình Nghiêm tỷ tỷ động não.
Tú Tú lườm Tôn Quách :
- Tôn huynh nói rất hay, nhưng muội muội có thấy huynh ngồi kiết đà định tâm suy nghĩ đâu.
Tôn Quách nạt ngang :
- Muội biết gì mà nói.
- Muội thấy thế nào thì nói vậy thôi. Chứ muội đâu có thêm oan cho huynh.
Tôn Quách hừ nhạt, gắt gỏng nói :
- Nếu Tôn huynh của nàng mà ngồi kiết đà tịnh tâm được như Đại Trí thiền sư thì đã không rời Kim Lăng phủ để trở thành Kim Tài công tử, rồi Võ lâm Minh chủ đâu. Tại cái chân của tiểu huynh không chịu ở yên một chỗ, cái miệng của tiểu huynh thì cứ nói mãi. Nếu Tú Tú không chịu được thì Tôn Quách đi ra ngoài vậy.
Tú Tú trừng mắt, Tôn Quách dợm bước ra cửa sảnh thì Tú Tú đã gọi giật lại :
- Tôn đại ca đứng lại.
Tôn Quách quay lại, cau mày nhìn nàng :
- Chưa chi mà muội đã ức hiếp ta rồi.
Y le lưỡi :
- Xem chừng nếu như vận hên đến với ta thì Chu Thiên xuất hiện đưa ta đi đến cõi a tỳ còn hơn ở bên cạnh nàng.
Y gằn giọng :
- Muội đúng là một ả La Sát mà.
Tú Tú không màng đến lời Tôn Quách mà gay gắt hỏi :
- Huynh tính đi đâu?
- Ơ... Đi đâu thì có liên quan gì đến nàng. Tỷ như ta đến kỹ lâu uống rượu vui vẻ một chút không được à?
- Hừ... Huynh mà đến đó thì đừng trách muội.
- Chưa gì mà nàng đã ràng buộc ta rồi. Kiếp này mà làm phu quân của nàng thì đời Tôn Quách tiêu tùng mất.
- Huynh mà đến kỹ lâu thì muội sẽ náo loạn Kim Lăng phủ đó.
- Trời đất... Bộ nàng định làm loạn đến lão nhân gia ư?
Tú Tú gật đầu :
- Nói huynh không nghe thì muội làm loạn lão nhân gia luôn.
Tôn Quách thở hắt ra, cau mày, đăm đăm nhìn nàng. Tú Tú bước đến trước mặt Tôn Quách nói :
- Lúc này huynh không nên rời khỏi gian sảnh phòng này.
- Muội ra lịnh cho huynh hả?
- Muội không phải ra lịnh cho huynh, mà vì mọi người. Huynh nghĩ

xem, lúc này tất cả mọi nơi đều có thám nhân của Đại Chu Thiên, một khi chúng phát hiện ra huynh tất sẽ báo với Đại Chu Thiên. Đã một lần chúng ta thoát khỏi cuộc truy sát gắt gao của gã vô nhân vô nghĩa nhưng đổi lại bằng cái chết của Thánh Cô và hỏa điểu, bây giờ đến lượt ai?
Nàng nắm tay Tôn Quách :
- Huynh có thể đánh muội nhưng đừng rời khỏi đây.
Tôn Quách lắc đầu, thở ra :
- Ta biết chứ sao không biết. Nhưng chẳng lẽ cứ lòng vòng trong gian sảnh phòng này? Ta muốn ra ngoài kia chơi đùa với Khán Như và Giác Giới, Giác Chánh cho thư giãn đấy mà.
- Tôn huynh nói muốn đến kỹ lâu mà.
- Ta nói chứ đi hồi nào. Ta không phải sợ Đại Chu Thiên mà không dám đến kỹ lâu, nhưng tiểu gia sợ nàng nhiều hơn. Nghe rõ rồi chứ?
Tú Tú lườm Tôn Quách. Gã giũ vạt áo, quay lưng bước nhanh ra ngoài sảnh phòng.
Đại Trí thiền sư nhìn theo sau lưng Tôn Quách, khẽ nói :
- Tôn thiếu hiệp đã là Minh chủ mà tâm tính lại giống như trẻ con.
Đại Trí thiền sư nói dứt lời quay lại Nghiêm Lệ Hoa :
- Nghiêm phu nhân...
- Đại sư có điều chi chỉ giáo?
- A di đà Phật... Mấy hôm nay, kể từ sau cái chết của Thánh Cô Bình Nhi, Cát Thiên Phong không hề lộ diện. Có lẽ Thiên Phong rất đau khổ. bởi vì Thiên Phong nghĩ chính y đã gây ra cái chết cho Bình Nhi. Lão nạp thiết tưởng, Nghiêm phu nhân có thể khuyên giải đôi lời với Thiên Phong.
Lệ Hoa thoạt lắc đầu, lí nhí nói :
- Lệ Hoa chẳng biết nói gì với Thiên Phong.
- Phu nhân có thể nói được kia mà.
Nàng đứng lên :
- Đại sư đã chỉ giáo. Lệ Hoa thử một lần xem có được không.
Đại Trí thiền sư khẽ gật đầu.
o O o Lệ Hoa khẽ đẩy cửa bước vào gian thư phòng. Nàng thoáng sững sờ khi thấy Thiên Phong đang ngồi diện bích. Trong chàng như một pho tượng vô tri vô giác trong tư thế kiết đà bất động. Trước khi mở cửa bước vào, trong tâm tưởng Lệ Hoa ngỡ sẽ bắt gặp Thiên Phong đang ngồi độc ẩm để tự tìm quên cái đau mất mát vừa đến với chàng, nhưng tất cả như trái ngược với ý của nàng.
Sự im lặng thật nặng nề, nhưng trước sự suy tưởng của Thiên Phong, nàng không buồn phá vỡ sự im lặng đó.

Lệ Hoa lưỡng lự đứng ngay cửa. Đầu óc nàng bỗng dưng thật trống rỗng, và chẳng biết nên phải làm gì. Con người đang ngồi kiết đà, diện bích trầm tư kia đã có thời rất gần gũi với nàng, thậm chí hơn cả sự gần gũi nữa, có thể nói, nếu không có sóng gió cuộc đời thì họ đã là một đôi uyên ương liền cánh, nhưng sao giờ đây giữa nàng và Thiên Phong lại là một khoảng cách xa vời vợi. Khoảng cách đó, Lệ Hoa cảm nhận rõ mồn một. Có lúc nàng muốn xóa đi khoảng cách giữa mình với Thiên Phong, nhưng ý tưởng liền tan biến nhanh khi họ đối mặt nhau. Nàng càng muốn xóa đi sự cách biết thì khoảng cách càng xa dần hơn.
Có những lúc nàng tự hỏi :
“Thiên Phong còn gì ở trong tâm tưởng mình, và mình còn gì ở trong chàng?”
Đã bao đêm nàng trăn trở với ý niệm đó, nhưng để định hình được lời giải đáp thì lại quá mông lung và mờ mịt. Có chăng là chỉ nhận được vẻ lãnh cảm từ đáy mắt của Cát Thiên Phong.
Nàng nhìn Thiên Phong mà đầu óc trống rỗng không thể tìm được một câu nói mở lời. Sự im lặng càng khiến cho nàng cảm nhận sâu sắc hơn về sự xa vời giữa nàng với Thiên Phong.
Bất giác Lệ Hoa buông một tiếng thở dài, rồi toan lùi bước trở ra thì Thiên Phong đã lên tiếng :
- Nghiêm nhị tẩu đã vào, sao không nói gì?
Thiên Phong vừa nói vừa từ từ đứng lên, quay mặt lại nhìn Lệ Hoa.
Chạm vào ánh mắt của Thiên Phong, Lệ Hoa chỉ chực chạy trốn bởi nó quá lạnh lùng.
Thiên Phong chỉ chiếc đôn đặt ngay bên tràng kỷ :
- Mời nhị tẩu.
Lệ Hoa chớp mắt, rồi bước đến chiếc đôn yên vị. Nàng nhìn Thiên Phong, từ tốn nói :
- Lệ Hoa những tưởng Thiên Phong đang tìm quên trong men rượu.
Chàng bước đến ngồi đối diên với Lệ Hoa, từ tốn nói :
- Rất có thể Thiên Phong sẽ tìm quên trong men rượu, nhưng không phải bây giờ.
Sau câu nói của Thiên Phong, ánh mắt của hai người lại gặp nhau.
Tất nhiên Nghiêm Lệ Hoa muốn né tránh cái nhìn trực diện của Thiên Phong, nhưng từ đáy mắt của chàng có một hấp lực vô hình hút lấy nhãn quang nàng.
Nàng bối rối, buột miệng nói :
- Lệ Hoa đến để chia buồn với Thiên Phong sau khi Bình Nhi gặp kiếp nạn.

- Tất cả mọi người rồi phải đến thời khắc từ bỏ cõi đời này. Không một ai có thể tồn tại vĩnh cửu. Riêng Đại Chu Thiên, sẽ không ra đi một cách bình thản như Bình Nhi đâu. Hắn cũng sẽ không được nhận sự ra đi như những kẻ bình thường.
Lệ Hoa bưng bình trà rót ra hai chiếc chén :
- Lệ Hoa không muốn nghe đến ba chữ Đại Chu Thiên.
- Nhưng ba tiếng đó là nỗi ám ảnh của Thiên Phong.
- Sao Thiên Phong không thể gác Đại Chu Thiên qua một bên? Y không phải là điểm suy nghĩ của cuối cùng trong cuộc đời của chúng ta. Ngoài Đại Chu Thiên ra, Thiên Phong và Lệ Hoa còn nhiều điều phải suy nghĩ hơn.
Thiên Phong đứng lên. Chàng bưng chén trà bước đến cửa sổ rồi quay lại nhìn thẳng vào đáy mắt Lệ Hoa :
- Nhị tẩu muốn nhắc lại dĩ vãng?
- Một dĩ vãng đẹp, nhưng quá nhiều nước mắt và máu.
- Tất cả đều là dĩ vãng. Còn lại chăng chỉ là những hồi ức mà Thiên Phong đã từng muốn quên và đã quên.
- Thiên Phong quên cả rồi sao?
- Đã quên.
Chàng lạnh nhạt đáp lời Lệ Hoa.
Nàng từ từ đứng lên, buông một tiếng thở dài, Lệ Hoa nói :
- Lệ Hoa nghĩ Thiên Phong đã không quên những hoài kỷ đó.
Chàng lắc đầu, xoay chén trà một vòng. Nhìn bóng mình hiện ra trong chén trà, Thiên Phong từ tốn nói :
- Khi người ta đã muốn quên thì nhất định quên. Tự mình phải quên để chối bỏ một dĩ vãng mà chỉ đem đến cho mình nỗi đau và sự đày đọa tâm hồn. Đối với quá khứ, trái tim Thiên Phong đã băng giá.
Lệ Hoa vừa thở ra vừa lắc đầu :
- Thiên Phong đang chối bỏ dĩ vãng hay đang lừa dối mình?
Đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng thoạt nhíu lại sau câu hỏi của Nghiêm Lệ Hoa :
- Lý do nào khiến nhị tẩu hỏi Thiên Phong câu đó?
Nàng bưng chén trả bước đến đối mặt với Thiên Phong :
- Thiên Phong hỏi Lệ Hoa ư? Một câu hỏi hay một lời oán trách?
- Thiên Phong càng thắc mắc hơn sau câu nói này của nhị tẩu.
Nàng cười khẩy. Một tiếng cười, hay đúng ra đó là tiếng nấc nghẹn ai oán :
- Thiên Phong đã hỏi thì Lệ Hoa phải trả lời. Mặc dù không hẳn câu trả lời của Lệ Hoa đã đúng.
- Thiên Phong muốn biết.

Nàng nhìn sâu vào đáy mắt Thiên Phong :
- Huyết án Kim trang đại phủ. Thiên Phong hiểu Lệ Hoa rồi chứ?
- Vì huyết án Kim trang đại phủ, cái chết của nhị ca Khán Nhân, Thiên Phong phải nhập cuộc tranh đoạt với võ lâm, và cụ thể hơn với Đại Chu Thiên.
- Thiên Phong vì tướng công Khán Nhân, hay vì Nghiêm Lệ Hoa?
- Nhị tẩu nghĩ xem, Thiên Phong vì ai?
Lệ Hoa lưỡng lự rồi nhỏ giọng nói :
- Ai chẳng có dĩ vãng. Trong tình trường càng có nhiều hoài niệm hơn. Thiên Phong vì Khán Nhân tướng công ư?
Nàng lắc đầu :
- Thiên Phong không nói nhưng Lệ Hoa có thể đoán được. Vì Nghiêm Lệ Hoa, vì dĩ vãng tình yêu hôm nào Thiên Phong mới nhập cuộc.
Thần nhãn của Thiên Phong từ từ khép lại, rồi bất ngờ mở to nhìn chằm chằm Nghiêm Lệ Hoa :
- Nhị tẩu đoán sai rồi.
- Lệ Hoa đoán sai ư?
- Đã sai.
- Thế thì Thiên Phong vì Khán Nhân?
Chàng lại lắc đầu.
Lệ Hoa bất nhẫn gay gắt hỏi :
- Vậy Thiên Phong vì ai?
Chàng mở cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Xa xa trên bầu trời hoàng hôn xuất hiện những cánh nhạn bay về hướng tây.
Lệ Hoa hối thúc chàng :
- Sao Thiên Phong không nói?
- Thiên Phong có cần phải nói không?
- Lệ hoa muốn nghe.
Thiên Phong quay lại nhìn vào mắt nàng :
- Trong tâm tưởng của nhị tẩu, Thiên Phong vì nhị ca, vì nhị tẩu mà truy tìm kẻ tạo huyết án Kim trang đại phủ?
- Lệ Hoa nghĩ như vậy.
Thiên Phong lắc đầu.
- Thiên Phong vì Đại Chu Thiên.
Nàng nhướng mày :
- Sao... Lệ Hoa có nghe lầm không? Thiên Phong vì Đại Chu Thiên mà... mà trở thành đối thủ không đội trời chung của gã à?
Thiên Phong buông một tiếng thở dài, rồi bước trở lại bàn, Lệ Hoa bước theo chân chàng.

Đặt chén trà xuống bàn, Thiên Phong nhìn vách thư phòng, từ tốn nói :
- Chắc không một ai ngờ được, Đại Chu Thiên chính là...
Thiên Phong bỏ lửng câu nói, buông một tiếng thở dài. Nghe tiếng thở ra não nề của chàng, Lệ Hoa càng muốn biết những uẩn khúc trong tâm tưởng Thiên Phong. Nàng nhìn Thiên Phong, hỏi :
- Đại Chu Thiên chính là ai?
- Giọt máu của ân sư Mông Diện Khách.
Lệ Hoa trố mắt nhìn Thiên Phong :
- Sao... Có chuyện đó sao?
Thiên Phong ngồi xuống chiếc đôn, chống tay tựa cằm. Ánh mắt của chàng trôi vào quá khứ xa xôi mơ hồ.
Với tay lấy bầu rượu năm cân, mở nắp, dốc cả bầu rượu tu ừng ực, chàng đặt bầu rượu xuống bàn, lơ đãng nói :
- Quá khứ... Quá khứ...
Lệ Hoa đến bên cạnh Thiên Phong :
- Tất cả chỉ là quá khứ.
- Nhưng quá khứ lại là gánh nặng trong hiện tại.
Thiên Phong nhìn lại Lệ Hoa :
- Khi Đệ nhất trang chủ xé tờ chỉ phúc giao hôn, Thiên Phong mới hiểu được cuộc đời này như thế nào.
Lệ Hoa cúi mặt nhìn xuống :
- Lệ Hoa không thể trái ý lão nhân gia. Phận làm con đâu dám cưỡng lịnh từ đường song thân.
- Thiên Phong không trách Lệ Hoa. Cứ cho đó là định số mà Thiên Phong phải gánh chịu. Thiên Phong đã ra đi và ấp ủ sẽ dựng lại đệ nhất tiêu cục Cát Long. Khát khao của Thiên Phong lúc đó ví như khao khát của Bình Nhi muốn phục hưng Vô Vi phái.
Chàng lại dốc ngược bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, Thiên Phong nhìn bâng quơ, nói tiếp :
- Thiên Phong luôn tự hỏi, tại sao Đại Chu Thiên lại là giọt máu của ân sư Mông Diện Khách.
Lời còn đọng trên miệng. Thiên Phong lại toan dốc rượu vào miệng mình, nhưng Lệ Hoa đã kịp cản lại :
- Vì một Đại Chu Thiên mà Thiên Phong tự đầu độc mình bằng men rượu hay sao?
Lệ Hoa đặt tay lên vai Thiên Phong :
- Bây giờ Lệ Hoa đã có thể hiểu vì sao trước đây Cát Thiên Phong đáng ra đã là Võ lâm Minh chủ, nhưng lại trao chức vị đó lại cho Chu Thiên.

Thiên Phong ngẩng lên nhìn Lệ Hoa :
- Còn một sự thật nữa, Lệ Hoa chưa hiểu.
- Thiên Phong muốn nói gì?
- Khán Nhân trang chủ nhị ca, tướng công của Lệ Hoa, mặc dù không biết võ công, nhưng lại uyên bác kiến văn cổ tự phạn kinh. Và chính Thiên Phong đã thổ lộ với Đại Chu Thiên về cổ vật Long cốc. Chính sự thổ lộ đó đã đưa đến cuộc huyết án Kim trang đại phủ.
Nghiêm Lệ Hoa sững sờ nhìn Thiên Phong. Chén trà trong tay nàng run rẩy rồi tuột ra rơi xuống sàn phòng.
Xoảng...
Chén trà vỡ toang thành từng mảnh vỡ nham nhở. Lệ Hoa lắc vai Thiên Phong nói :
- Sao Thiên Phong thổ lộ với Chu Thiên?
- Thiên Phong chỉ muốn Chu Thiên có được thần công tái thế xứng với chức vị Minh chủ đã trao cho y.
- Thiên Phong cũng nhìn lầm người ư?
Chàng lắc đầu :
- Nếu Thiên Phong không nói thì Khán Nhân cũng sẽ nói. Vì nghĩa kim bằng và hơn tất cả, vì Lệ Hoa. Trong tâm tư của Chu Thiên không có ý tranh đoạt với Kim trang đại phủ, mà chỉ có Thiên Phong mà thôi. Trong võ lâm, thì một ngày nào đó y cũng phải đối mặt với sự thật. Y chưa xứng là Võ lâm Minh chủ. Chính sự thật này mà Chu Thiên mới nhúng tay vào máu của bằng hữu.
Lệ Hoa bặm môi lắc đầu :
- Thiên Phong muốn Chu Thiên thắng mình?
- Nghĩa sư đồ, Thiên Phong phải trả.
Lệ Hoa nghiến răng nén sự uất hận vào trong. Nàng rít lên :
- Các người đã đánh mất nghĩa khí bằng hữu.
Nàng thốt xong trở bộ đi thẳng ra ngoài. Trong khi đó, Thiên Phong đã dốc cạn bầu rượu vào miệng mình.
Chàng đập tay xuống bàn, khẽ nói :
- Sư phụ... Thiên Phong phải làm sao đây?

Hồi 59
Loạn thần

Tôn Quách khoanh tay trước ngực nhìn Khán Như và hai chú sãi nhỏ Thiên Long tự chơi đùa với nhau trên thảm cỏ. Y quan sát Khán Như :
- "Lúc mình tuổi còn ngây thơ như Khán Như thì cũng như nó mà thôi. Nhìn Khán Như, mình không thể tin được nó đang giữ bí mật khắc chế Can Tương thần kiếm".
Thốt xong câu đó, Tôn Quách vô hình trung buông một tiếng thở dài. Y nghĩ tiếp :
- "Khán Như đang suy nghĩ gì nhỉ, và có biết mình đang giữ bí mật khắc chế kiếm pháp Càn Khôn của Đại Chu Thiên không?"
Câu hỏi đó lướt qua đầu Tôn Quách thì Khán Như đã bước đến trước mặt y.
Khán Như quệt mồ hôi trán :
- Thúc thúc có chơi với chúng con không?
- Hê... Nếu như Khán Như và hai chú tiểu hòa thượng kia cho Tôn Quách này cùng chơi.
Khán Như vỗ tay :
- Khán Như thích lắm... thích lắm. Có thúc thúc cùng chơi vui biết mấy.
Tôn Quách bước vào thảm cỏ, nhìn hai chú sãi Thiên Long tự :
- Các ngươi đang chơi trò gì thế?
Giác Giới làm mặt hề nói :
- Nếu Tôn thúc thúc muốn chơi thì phải chịu phạt trước.
Tôn Quách tròn mắt :
- Cái gì? Chưa chơi mà ngươi đã bắt ta chịu phạt rồi.
- Đó là lệ mà.
- Thôi cũng được. Các ngươi nói đi, ta sẽ chịu phạt như thế nào?
Giác Giới chìa chiếc khăn lụa đen nhét vào tay Tôn Quách :
- Thúc thúc sẽ bịt mắt lại và làm mèo rượt đuổi Giác Giới, Giác Chánh cùng với Khán Như. Bắt được người nào xem như người đó sẽ thay thế thúc thúc làm con mèo mù.
Tôn Quách chỉ Giác Giới :
- Hê... Ngươi suy nghĩ kỹ chưa đó. Ta báo cho tiểu hòa thượng biết.

Tôn Quách này là một đại cao thủ Miêu Hành cước đó. Hai tiểu hòa thượng và ả nha đầu kia thua Tôn Quách này chắc chắn rồi.
Miệng thì nói, tay Tôn Quách dùng khăn lụa che mắt mình lại. Y khoát tay :
- Các ngươi tản ra đi.
Giác Giới ra hiệu cho Khán Như, Khán Như nhón chân rồi cỡi lên vai Giác Giới.
Tôn Quách nói :
- Các ngươi rồi chưa?
Giác Chánh thét lên :
- Rồi.
Tôn Quách vừa nghe tiếng "Rồi" thốt ra liền nhanh hơn một cái chớp mắt, thi triển Miêu Hành cước. Y chỉ thoạt nhún hai chân, thân pháp phóng đến trước trong tư thế mèo bắt chuột.
Giác Chánh vốn đã biết Tôn Quách có võ công, không như Khán Như nên đã chuẩn bị từ trước. Miệng vừa thốt xong tiếng "Rồi", liền dụng thuật "Lưu Thủy Hành Vân" lướt qua phải.
Mặc dù Giác Chánh đã phản xạ thật nhanh, nhưng cũng suýt bị đôi trảo công của Tôn Quách thộp được vạt áo cà sa.
Khán Như nói lớn :
- Thúc thúc ơi, Khán Như ở đây nè.
Tôn Quách thộp hụt Giác Chánh, trảo công chạm vào mặt cỏ. Song thủ thoạt rùn lại, rồi bất thình lình đảo lộn người trở lại nhanh không thể tưởng.
Ngờ đâu Tôn Quách lỡ bộ, phải trụ tấn, nhưng không ngờ bộ pháp Miêu Hành cước của Tôn Quách lại cực kỳ ảo diệu, biến hóa, không cần thiết phải lấy lại bộ tấn mà vẫn có thể lộn người đổi hướng.
Chính vì sự bất ngờ đó là Giác Giới đâm ra lúng túng. Phần có Khán Như trên vai, Giác Giới cũng mất đi sự chủ động ứng phó.
Đôi trảo thủ của Tôn Quách chờn vờn chộp đến Giác Giới, trong khi y chưa biết phản ứng thế nào.
Tôn Quách cười khẩy, nói :
- Đến lượt nha đầu làm mèo mù nhé.
Tôn Quách đoán chắc sẽ thộp được Khán Như, nhưng tay của y chưa kịp chạm đến đích thì Giác Giới với cước pháp thần kỳ, tung ra một thức Tảo Địa cước phạt ngang đôi chân của Tôn Quách.
Nghe tiếng gió lẫn áp lực bất ngờ xuất hiện ngay dưới chân mình, Tôn Quách buột miệng thốt :
- Hê...
Tiếng thốt ngạc nhiên ngớ ngẩn vừa thoát khỏi hai cánh môi mỏng

của Tôn Quách thì cước pháp của Giác Giới đã chạm vào chân y.
Bốp...
Bị mất thăng bằng, Tôn Quách chúi người đến trước, vô hình trung để trảo công thộp tới đống đồ chơi của Khán Như.
Bốp...
Khán Như thét lên :
- Ôi... Thúc thúc làm bể hết mấy con lật đật của Khán Như rồi.
Tôn Quách bực dọc, lồm cồm bò dậy, tháo luôn vuông lụa che mắt.
Y hậm hực nói :
- Tên tiểu hòa thượng nào vừa mới tống cho tiểu gia một đã vậy? Các ngươi chơi trò mèo vờn chuột chứ có phải giao thủ võ công đâu.
Giác Giới gãi đầu, lí nhí nói :
- Dạ... Tôn thúc thúc dạy rất đúng. Đây là trò mèo vờn chuột, nhưng mèo mù mà dồn chuột đến đường cùng tất sẽ bị nó cắn à.
Tôn Quách trừng mắt :
- Chuột mà dám cắn mèo ư? Tiểu hòa thượng nói nhăng nói cuội đích thị chính ngươi vừa cho Tôn tiểu gia một cước.
Tôn Quách vuốt lỗ mũi :
- Xém chút nữa thì lỗ mũi của ta quẹo một bên rồi. Ngươi biết không?
Tôn Quách vùng vằng :
- Các ngươi ăn gian quá... Ta không thèm chơi nữa.
Khán Như bước đến bên Tôn Quách :
- Thúc thúc hổng chơi nữa nhưng phải đền Khán Như mấy con lật đật bị thúc thúc làm bể.
Tôn Quách chỉ Giác Giới :
- Tại cái gã tiểu hòa thượng này mà mấy con lật đật của Khán Như mới bể.
Có đền thì Khán Như bắt đền gã.
Khán Như sụ mặt :
- Hổng biết đâu... Khán Như bắt đền thúc thúc à. Thúc thúc làm bể thì phải đền cho Khán Như.
Khán Như vừa nói vừa dằn tay Tôn Quách.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Cái con khỉ.
- Thúc thúc không đền, Khán Như sẽ nói với mẫu thân đó.
Tôn Quách nhìn lại Giác Giới :
- Tại ngươi tất cả đó.
Tôn Quách nhìn lại Khán Như :
- Mấy con lật đật bằng đất sét này, nắn chẳng ra gì cả, Khán Như quý chúng làm gì?

Khán Như chớp mắt nhìn Tôn Quách :
- Thúc thúc nói đúng. Mấy con lật đật của nhị vị sư huynh Giác Chánh, Giác Giới hổng giống con lật đật mà phụ thân cho Khán Như.
Tôn Quách cau mày :
- Sao... Phụ thân của Khán Như có cho Khán Như một con lật đật à?
Khán Như gật đầu :
- Khán Như rất thích con lật đật, bởi nó chẳng bao giờ té. Biết sở thích của Khán Như, phụ thân có tặng một con, và còn căn dặn đừng làm bể, làm mất nữa.
Khán Như nắm tay Tôn Quách :
- Thúc thúc biết không? Cứ mỗi đêm Khán Như lại ngắm nhìn chú lật đật mà thích ghê luôn. Nhưng bây giờ thì chẳng còn con lật đật đó nữa.
Tôn Quách hỏi :
- Tại sao không còn?
Khán Như nhìn xuống đất :
- Khán Như đã để con lật đật đó ở Kim trang đại phủ.
Khán Như nhìn lên Tôn Quách :
- Thúc thúc... Thúc thúc thương Khán Như không?
Tôn Quách gật đầu :
- Tất nhiên là thương Khán Như rồi. Nếu như thúc thúc không thương Khán Như thì đầu liều mạng xông pha, tả xung hữu đột giải cứu điệt nữ khỏi ngục lao của tên đại ma đầu Chu Thiên chứ.
- Khán Như biết thúc thúc rất thương Khán Như. Nếu thúc thúc thương Khán Như thì Khán Như mới nhờ thúc thúc một việc.
Tôn Quách khẳng khái gật đầu :
- Ngươi cứ nói.
- Thúc thúc trở về Kim trang đại phủ lấy con lật đật mà phụ thân đã tặng cho Khán Như. Con lật đật đó là kỷ niệm của phụ thân Khán Như. Khán Như muốn có nó.
- Khán Như thích con lật đật đó lắm à?
- Thích lắm. Bởi nó là kỷ vật của phụ thân mà.
- Vậy trước khi cho Khán Như con lật đật đó, phụ thân có nói gì không?
Khán Như nhíu mày, rồi gật đầu :
- Có nói.
- Nói gì.
- Phụ thân căn dặn phải giữ gìn thật cẩn thận, và không được trao cho bất cứ ai, ngoại trừ một người.
- Ai?

- Minh chủ võ lâm.
Tôn Quách cau mày :
- Minh chủ võ lâm?
Khán Như gật đầu.
Tôn Quách hỏi tiếp :
- Thế sao Khán Như không trao con lật đật cho Đại Chu Thiên? Đại Chu Thiên không phải là Minh chủ à?
Khán Như cáu gắt nói :
- Lão ma đầu đó đã giết phụ thân Khán Như, đốt Kim trang đại phủ, bắt Khán Như phải lưu lạc giang hồ. Làm sao Khán Như trao kỷ vật của thân phụ cho y chứ.
Khán Như chìa mặt tới trước :
- Thúc thúc nói như vậy là nói bậy. Trong mắt Khán Như, Đại Chu Thiên đâu phải là Võ lâm Minh chủ.
- Thế theo Khán Như ai mới xứng là Võ lâm Minh chủ?
Khán Như chẳng một chút suy nghĩ mà chỉ ngay Tôn Quách :
- Trong mắt Khán Như, Tôn thúc thúc mới đáng là Võ lâm Minh chủ.
Tôn Quách ngây người.
Tôn Quách ngồi xuống ngay bên cạnh Khán Như :
- Khán Như... Có thể con lật đật mà phụ thân đã trao cho Khán Như rất hệ trọng. Hãy nói cho thúc thúc, Khán Như cất con lật đật đó ở đâu trong Kim trang đại phủ.
- Thúc thúc hứa sẽ lấy về cho Khán Như chứ?
Tôn Quách gật đầu :
- Thúc thúc hứa.
- Theo thúc thúc thì Khán Như sẽ cất con lật đật đó ở đâu?
- Khán Như có một chỗ bí mật, để giấu nó phải không?
- Thúc thúc đoán sai rồi.
- Làm sao thúc thúc đoán đúng được.
- Thúc thúc thua Khán Như nha?
- Ờ... Xem như thúc thúc chịu thua Khán Như. Thế Khán Như cất con lật đật đó ở đâu trong Kim trang đại phủ?
Khán Như lắc đầu :
- Khán Như hổng cất ở đầu hết, mà đặt nó ngay trong thư phòng của Khán Như để hằng đêm ngắm nó và chơi với nó.
Tôn Quách sa sầm mặt :
- Để ngay trong thư phòng của Khán Như?
Khán Như gật đầu.
Tôn Quách nắm tay Khán Như :
- Chúng ta vào trong sảnh phòng nói chuyện tiếp.

- Thúc thúc không đi lấy kỷ vật cho Khán Như à?
- Thúc thúc sẽ đi ngay. Nhưng cái gì cũng phải từ từ, sao Khán Như hấp tấp quá vậy. Dục tốc bất đạt nghe chưa.
Khán Như gật đầu.
Tôn Quách nghĩ thầm :
- "Không lẽ khẩu quyết khắc chế Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp được Kim trang Trang chủ giấu trong con lật đật và tặng cho Khán Như? Có thể lắm chứ. Kim trang Trang chủ làm như vậy sẽ không ai ngờ được, lại còn muốn Khán Như giao lại cho Võ lâm Minh chủ, ẩn ý muốn trao lại cho Cát đại ca".
Nghĩ như vậy Tôn Quách quá phấn khích vỗ tay :
- Đúng rồi... Đích thị là như vậy rồi. Lúc bấy giờ trong mắt Kim trang Trang chủ, Cát đại ca mới xứng là Võ lâm Minh chủ. Đích thị như vậy rồi.
Khán Như ngẩng lên nhìn Tôn Quách :
- Thúc thúc nói gì vậy? Cái gì là đích thị, cái gì là đúng rồi?
- Khán Như... Thúc thúc đã tìm ra cách bắt cái lão ma đầu Đại Chu Thiên hành xử rồi.
Khán Như tròn mắt :
- Thúc thúc nói thật chứ?
- Sao không thật.
Khán Như lườm Tôn Quách :
- Khán Như chỉ thấy thúc thúc chực bỏ chạy khi nghe đến lão đại ma đầu đó mà thôi.
- Khán Như chẳng biết gì cả. Lúc nào thì nên chạy, lúc nào thì mới đánh?
Đâu phải cứ gặp Đại Chu Thiên là dụng đến võ công. Nếu như thúc thúc của nha đầu không linh hoạt ứng phó, mà cứ cương cường hữu dũng vô mưu thì có lẽ bây giờ đã về chầu diêm chúa rồi.
Tôn Quách xoa đầu Khán Như :
- Biết mình, biết địch mới trăm trận trăm thắng chứ.
Tôn Quách nắm tay Khán Như toan dẫn vào trong thì từ trên đại điện một vị võ tăng Thiếu Lâm trổ khinh thuật băng xuống. Vị võ tăng đó vừa thấy Tôn Quách liền hối hả ôm quyền xá rồi nói :
- A di đà Phật... Tôn thiếu hiệp, Phương trượng Huệ Viễn cho tôi xuống báo với các vị, hương đàn chủ Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn dẫn năm mươi nhân mạng Tổng đàn võ lâm kéo đến Thiếu Lâm tự đòi lục soát. Các vị mau tìm cách tránh mặt.
Tôn Quách ôm quyền xá vị võ tăng :
- Đa tạ đại sư đã báo tin. Vãn bối sẽ cùng mọi người lẩn tránh để

không làm phiền đến Thiếu Lâm.
- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai. Phương trượng căn dặn bần tăng nói với các vị phía sau núi Tung Sơn có một thạch động, hãy vào trong đó ẩn thân. Khi nào bọn ma đầu bỏ đi sẽ vào báo tin sau.
- Đa tạ đại sư. Đại sư có quay lại đại thăm đến lão tăng Phương trượng.
- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai. Các vị bảo trọng. Xem ra lần này Đại Chu Thiên đã quyết định dồn các vị vào tử địa.
- Vãn bối đã biết như vậy. Đại sư bảo trọng.
Vị võ tăng Thiếu Lâm quay trở lên, còn Tôn Quách nắm tay Khán Như vội vã trở lại gian sảnh phòng.
Vừa bước vào sảnh phòng, Tôn Quách đã nhanh miệng nói :
- Đại Trí thiền sư, bọn Tổng đàn võ lâm dưới sự điều động của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn đang kéo đến đây. Xem chừng bọn chúng đã bắt đầu nghi ngờ sự có mặt của chúng ta tại Thiếu Lâm tự. Theo sự chỉ giáo của Phương trượng Huệ Viễn, tạm thời chúng ta lánh mặt vào thạch động sau núi Tung Sơn.
Tôn Quách thở dài, nói tiếp :
- Tất cả mau sớm vào thạch động ẩn thân.
Tôn Quách vừa dứt câu thì Nghiêm Lệ Hoa từ ngoài bước vào. Sắc diện của nàng trông thật trang trọng và nghiêm khắc.
Vừa thấy Lệ Hoa, Tôn Quách đã hối hả nói :
- Tỷ tỷ... Chúng ta mau rời khỏi đây, vào thạch động sau nói ẩn thân. Bọn võ lâm Ma giáo đã đến đây rồi.
Lệ Hoa lắc đầu.
Tôn Quách ngây người nhìn nàng :
- Tỷ tỷ sao vậy?
- Lệ Hoa sẽ không chạy trốn nữa, mà quyết tử với chúng một trận. Lệ Hoa chẳng còn thiết gì với cõi đời này.
Tôn Quách ngây người thốt :
- Tỷ tỷ...
Khán Như cũng kêu lên :
- Mẹ...
Lệ Hoa nhìn Khán Như :
- Khán Như... Mẹ gởi con lại cho Tôn thúc thúc chăm sóc, còn mẹ sẽ quyết với lão Đại Chu Thiên một trận sau cùng. Mẹ chỉ muốn theo về cùng với cha của con thôi.
- Tỷ tỷ đừng làm như vậy.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Tỷ tỷ... Lúc này chưa phải lúc chúng ta đủ lực lượng và bản lĩnh võ

công đối phó với Đại Chu Thiên.
- Dù yếu ta cũng quyết đấu với Đại Chu Thiên.
- Không thể được... Tỷ tỷ làm như vậy chẳng khác nào tự sát.
Lệ Hoa nạt ngang :
- Đúng... Lệ Hoa muốn tự sát.
Nàng dứt lời, trở bộ bước nhanh ra cửa.
Tôn Quách hối hả gọi :
- Tỷ tỷ...
Khán Như cũng gào theo :
- Mẹ...
Lệ Hoa mặc nhiên với sự kêu gào của Tôn Quách và Khán Như, trổ khinh công băng lên Đại Hồng bảo điện.
Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :
- Tú Tú... Đã có chuyện gì xảy ra mà Nghiêm tỷ tỷ bỗng dưng thay đổi như vậy?
Tú Tú lắc đầu.
Tôn Quách nhìn Đại Trí thiền sư :
- Đại sư...
- A di đà Phật... Lão tăng cũng không biết.
Tôn Quách vò đầu bứt tai :
- Chúng ta phải làm sao bây giờ?
Tú Tú nói :
- Nghiêm phu nhân qua thư phòng của Cát đại ca, rồi thay đổi như vậy đó.
Muội cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với hai người.
- Sao có chuyện kỳ cục như vậy?
Tôn Quách vừa nói vừa xăm xăm bước ra ngoài, đi thẳng đến thư phòng của Cát Thiên Phong. Y đẩy cửa bước vào. Trong gian thư phòng trống rỗng. Thiên Phong không còn ở đó nữa.
Tôn Quách gãi đầu, dậm chân :
- Lạ lùng thật... Không thể nào giải thích được. Lạ lùng thật.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi 60
Quân tử vị nhân

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn khoanh tay trước ngực, với bộ dạng

khinh khỉnh ra vẻ trưởng thượng, hất mặt nói với Huệ Viễn đại sư :
- Lão tăng Thiếu Lâm chắc chắn bọn tội nhân Tổng đàn võ lâm không có trong Thiếu Lâm tự chứ?
- A di đà Phật... Lão nạp là người của Phật gia, đâu thể phạm giới luật Phật môn.
- Nếu như bổn đàn chủ tìm được bọn chúng, hay dấu vết của bọn chúng thì lão sẽ tính sao với Chu Thiên minh chủ?
Huệ Viễn đại sư lưỡng lự :
- Hương đàn chủ đã đến Thiếu Lâm, ắt tự biết phải làm gì, lão nạp không dám cản chân đàn chủ.
Mạc Lịnh Cẩn hừ nhạt rồi nói :
- Bổn đàn chủ báo cho lão hòa thượng biết. Tất cả mọi bang phái, hay bất cứ ngóc ngách nào của võ lâm, chúng ta đều đã nhìn qua và không thấy tung tích bọn phạm nhân đó. Duy chỉ có một nơi chưa nhìn tới đó là Thiếu Lâm tự. Nhất định bọn phạm nhân đang lẩn trốn trong Tung Sơn cổ tự này. Chu Thiên minh chủ đã có chỉ dụ, bất cứ ai kháng lệnh võ lâm Tổng đàn, bao che cho bọn phạm nhân kia sẽ bị tảo thanh tiệt diệt khỏi võ lâm Trung Nguyên.
- A di đà Phật... Lão nạp đã nghe chỉ dụ đó của Chu Thiên minh chủ, nên đâu dám cản chân hương đàn chủ.
- Nói nghe được đó nhưng nếu như bổn đàn chủ tìm ra dấu vết của bọn phạm nhân thì lão trọc sẽ tính sao với bổn đàn chủ đây?
Y mỉm cười, bước đến bên lão tăng Thiếu Lâm tự, rồi vênh váo ngoại đầu ngắm lão tăng Phương trượng như ngắm một pho tượng La Hán.
Mạc Lịnh Cẩn nhỏ giọng nói :
- Bổn đàn chủ nghe nói trong Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự có rất nhiều những báu vật và bí kíp võ công.
Mạc Lịnh Cẩn cười khẩy :
- Hê... Chỉ cần lão tăng hiểu ý của bổn đàn chủ, thì bổn đàn chủ nhứt định sẽ bỏ qua mà không tấu trình lên Minh chủ Đại Chu Thiên.
Mạc Lịnh Cẩn ve hàm râu cá chốt, khinh khỉnh nhìn Phương trượng Huệ Viễn, nói tiếp :
- Bổn đàn chủ nói ít, nhưng lão tăng Thiếu Lâm hiểu nhiều. Và không ngại gì một chút vật mọn trong Tàng Kinh Các đối với bổn đàn chủ?
- A di đà Phật... Đàn chủ thích gì ở Thiếu Lâm tự, xin cứ tự nhiên. Trong Thiếu Lâm tự, ngoại trừ kim thân Phật tổ và các vị La Hán, còn bất cứ trân châu hay bảo vật, lão nạp coi là những món đồ hư ảo, phù phiếm không đáng gì.
Mạc Lịnh Cẩn xuýt xoa :

- Hay... Lão Phương trượng quả là người có chân tu. Mạc Lịnh Cẩn bái phục...
bái phục Thiếu Lâm tăng nhân.
Y nhìn lão tăng Thiếu Lâm lần nữa rồi trở bộ quay lại nói với bọn thuộc nhân dưới trướng :
- Các ngươi nghe rõ đây. Lão tăng Thiếu Lâm đã có ý tặng cho bổn đàn chủ tất cả những báu vật có trong cổ tự này, ngoại trừ mấy pho tượng vô tri vô giác.
Các ngươi hãy chia nhau ra mà tìm báu vật đem về hương đàn của ta.
Bọn thuộc nhân phấn khích đồng loạt xướng lên :
- Tuân lệnh hương đàn chủ.
- Các ngươi làm cho nhanh, cho gọn đấy nhé.
Các vị võ tăng Thiếu Lâm đứng hầu hai bên Phương trượng đại sư Huệ Viễn sa sầm mặt, cau mày lộ vẻ phẫn nộ. Nhưng trước chân diện mục nghiêm khắc và trầm mặc của lão tăng Huệ Viễn, mọi người buộc phải đứng đưa mắt nhìn mà không có hành động gì.
Bọn thuộc nhân dưới trướng Mạc Lịnh Cẩn toan túa ra ngoài đại hồng bảo điện sục xạo báu vật. Hai gã đầu tiên vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa đại hồng bảo điện thì rú lên một tiếng thảm thiết.
- A...
Hai gã đó thối bộ trở vào, tay ôm vùng thượng đẳng, máu trào đỏ thẫm y phục của hai gã. Bọn thuộc hạ lẫn Mạc Lịnh Cẩn sững sờ, đứng ngây người ló mắt nhìn ra cửa.
Nghiêm Lệ Hoa từ ngoài bước vào.
Mạc Lịnh Cẩn reo lên :
- A... Thì ra là Lệ Hoa phu nhân Kim trang đại phủ.
Lệ Hoa hằn học nhìn Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn, gằn giọng nói :
- Mạc Lịnh Cẩn, ngươi thị vào quyền uy của Đại Chu Thiên mà tác oai, tác quái. Bổn phu nhân hôm nay chẳng còn gì để mất. Cái bổn phu nhân có đã mất, giờ chẳng còn mất gì nữa, nên quyết sống chết một trận với lũ ma đầu các ngươi.
Mạc Lịnh Cẩn ngửa mặt cười khằng khặc :
- Tưởng đâu ai có thể hăm dọa được Mạc mỗ, chứ ai dè lại là Nghiêm phu nhân, đệ tử của Hoa Sơn phái.
Nghiêm Lệ Hoa nạt ngang :
- Im miệng lại. Với bổn nương chẳng có Hoa Sơn phái nào cả.
Mạc Lịnh Cẩn trố mắt :
- Sao... Với phu nhân chẳng còn phái Hoa Sơn nào à? Ờ... Mà đúng

rồi. Trên võ lâm giang hồ đâu còn Hoa Sơn phái.
Mạc Lịnh Cẩn chắc lưỡi :
- Tổng đàn Hoa Sơn thì chính tay phu nhân phóng hỏa, còn lão chưởng môn Vạn Bá Thành ôn dịch thì bị lão ngụy đại hiệp Bắc Thần Đông Lĩnh mổ bụng lôi lục phủ ngũ tạng ra ngoài.
Gã thở hắt ra một tiếng giả vờ tiếc rẻ :
- Tiếc thật... Tiếc thật. Hoa Sơn một thời đã từng là Trung Nguyên thần kiếm, thế mà nay chẳng là gì cả. Hèn chi phu nhân không nhận.
Y nhìn Nghiêm Lệ Hoa nhún vai, nói :
- À... Mà làm sao Nghiêm phu nhân có thể nhận Hoa Sơn là nơi xuất thân võ học của mình được chứ. Ái cha... Cũng lão Vạn Bá Thành ôn dịch.
Y niểng đầu ngắm Lệ Hoa :
- Mạc mỗ nhìn kỹ cũng thừa nhận nhan sắc của phu nhân chẳng thua Tây Thi, Giáng Ngọc, Dương Quý Phi. Chắc Mạc mỗ phải thử qua xem tại sao Nghiêm phu nhân lại có nhiều hấp lực khiến nam nhân đoái vọng.
Nghiêm Lệ Hoa đỏ mặt vì câu nói xúc xiểm của Mạc Lịnh Cẩn. Nàng gằn giọng :
- Hương đàn chủ cũng có ý như Vạn lão tặc à?
Mạc Lịnh Cẩn cười khẩy :
- Với Nghiêm phu nhân thì bất cứ ai cũng đều có ý đó. Mạc mỗ cũng như những người khác mà thôi, nên đâu thể bỏ qua được.
- Nếu hương đàn chủ có ý đó thì trước tiên thử qua thanh kiếm của bổn cô nương đã.
Lời vừa cạn trên hai cánh môi, Nghiêm Lệ Hoa xuất thủ liền, thi triển ba bông hoa kiếm, chia thành hình chữ phẩm, nhắm ba vùng thượng, trung, và hạ của Mạc Lịnh Cẩn tập kích.
Kiếm pháp của Lệ Hoa vốn xuất xứ từ Hoa Sơn phái, lai trong thời khoảng suy vi cùng độ bởi Vạn Bá Thành, do đó kiếm thuật của nàng chỉ có nét mềm mại uyển chuyển, trông thì đẹp nhưng sát kiếm thì chẳng có chút nào. Lệ Hoa giao thủ với Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn không nghĩ đến cao thấp, mà chỉ muốn phát tiết sự phẫn nộ của mình sau khi biết được sự thật về mối quan hệ giữa Thiên Phong, Khán Nhân và Chu Thiên.
Nàng dụng kiếm pháp Hoa Sơn, nhưng lại có dụng ý thí mạng, do đó kiếm pháp của nàng càng đẹp hơn. Ngược lại với Lệ Hoa, Mạc Linh Cẩn vốn đã có ngoại hiệu Ma Kiếm Vô Nhân, tức kiếm chiêu của gã thiên về sự đắc dụng hơn là dáng vẻ bên ngoài. Với một kiếm thủ như Mạc Lịnh Cẩn thì chẳng khó khăn gì để nhận ra những khuyết

trong kiếm pháp của Nghiêm Lệ Hoa.
Y chẳng màng đến chuyện rút trường kiếm đỡ kiếm chiêu của nàng mà vẫn dửng dưng khoanh tay trước ngực, thi thố những bộ pháp thật bình giản nhưng vẫn dễ dàng tránh né trường kiếm của đối phương. Thậm chí đôi lúc Mạc Linh Cẩn còn bỡn cợt, vung hữu thủ vuốt nhẹ vào má nàng, từ tốn nói :
- Nương tử càng múa kiếm ta thấy càng đẹp đó.
Câu nói xúc xiểm của Mạc Lịnh Cẩn càng khiến Lệ Hoa tức giận đến biến sắc. Thanh trường kiếm trong tay nàng vũ lộng, biến hóa và chém vào khoảng không phát ra những âm thanh như sáo diều, thế nhưng tuyệt nhiên không sao chạm được vào chéo áo của họ Mạc.
Mạc Lịnh Cẩn thích thú nói :
- Nương tử khá lắm. Ta đã ngửi được mùi xạ hương từ hơi thở của nương tử rồi đó.
Lưỡi kiếm đâm thẳng tới yết hầu Mạc Lịnh Cẩn. Y chỉ bước dịch qua nửa bộ đã tránh được nhát kiếm của Lệ Hoa, rồi thuận tay vuốt hữu thủ dọc theo hông phải của nàng.
- Ai cha... Quả là một tấm thân tuyệt mỹ.
Lệ Hoa tức uất thét lên :
- Mạc tặc tử, nằm xuống!
Nàng bước tới nửa bộ, phạt ngang thanh trường kiếm, dụng ý tiện đứt thủ cấp của đối phương.
Mạc Lịnh Cẩn cười khẩy, rồi dụng vỏ kiếm đỡ lấy trường kiếm của Lệ Hoa.
Chát...
Lưỡi trường kiếm trong tay Nghiêm Lệ Hoa bật ngược trở lại. Nhanh hơn một cái chớp mắt, Ma Kiếm Vô Nhân đã dụng đốc kiếm điểm chỉ vào tĩnh huyệt của nàng.
Lệ Hoa thốt lên :
- Ối...
Lịnh Cẩn dè bỉu nói :
- Nương tử định sát tử phu tướng của nàng à? Hừ... Nếu Mạc mỗ không tiếc tấm thân lá ngọc cành vàng của nàng thì chỉ cần lắc tay một cái cũng đủ tống tiễn nương tử về cõi a tỳ rồi đó.
Y vừa nói vừa bước đến cạnh Lệ Hoa.
Mạc Lịnh Cẩn nhìn lại lão tăng Huệ Viễn :
- Lão hòa thượng... Nghiêm phu nhân đây là một chứng cớ chứng tỏ Thiếu Lâm có phần bao che cho bọn phạm nhân, nhưng bổn đàn chủ thể theo nguyện vọng và giao ước đã nói với lão mà bỏ qua. Mạc đàn chủ làm như vậy được chứ?

Lệ Hoa căm phẫn nói :
- Mạc Lịnh Cẩn... Ngươi có muốn giết thì cứ giết đi, đừng bày trò với các vị cao tăng Thiếu Lâm. Thiếu Lâm chẳng liên can gì đến sự có mặt của bổn nương ở đây đâu.
Mạc Lịnh Cẩn giả lả cười :
- Nương tử sao lại muốn chết chứ. Ậy... Mạc huynh đâu nỡ vùi dập một tấm thân lá ngọc cành vàng như nàng. Muốn gì thì trước tiên Mạc mỗ cũng phải thưởng thức vẻ đẹp trời ban cho vị phu nhân Kim trang đại phủ.
- Mạc Lịnh Cẩn... Ngươi đừng vọng tưởng.
- Nàng sẽ còn làm gì được nào?
Huệ Viễn đại sư thở dài, niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật... Mạc đường chủ hãy cho Nghiêm phu nhân một cơ hội giữ gìn sự trong sạch để thờ phụng Kim trang Trang chủ.
Mạc Lịnh Cẩn lườm Huệ Viễn đại sư :
- Bổn đàn chủ không trong sạch sao?
Y khoát tay :
- Không cần nói nhiều. Cứ theo giao ước giữa bổn đàn chủ và Thiếu Lâm mà thực hiện. Bổn đàn chủ sẽ đưa Nghiêm phu nhân về hương đàn của mình trước, còn bọn thuộc nhân sẽ đưa báu vật Thiếu Lâm về sau.
- A di đà Phật...
Hai mươi vị võ tăng đứng hầu hai bên Huệ Viễn đại sư bị Mạc Lịnh Cẩn dồn đến ngõ cụt trong sự phẫn nộ. Tất cả toan động thủ thì Mạc Lịnh Cẩn quát lớn :
- Các ngươi dám chống lại chỉ lịnh của Minh chủ Đại Chu Thiên, động thủ với Mạc mỗ ư?
Huệ Viễn đại sư niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật...
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn gằn giọng :
- Nếu các ngươi vọng động mà không nghĩ hậu quả thì Mạc mỗ e rằng Tung Sơn cổ tự Thiếu Lâm cũng chẳng khác gì Hoa Sơn phái.
Đại sư Huệ Viễn buông một tiếng thở dài, niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật...
Lão đại sư định nhãn nhìn Nghiêm Lệ Hoa, tay lần chuỗi hạt bồ đề, gượng nói :
- Nghiêm phu nhân...
Lệ Hoa cướp lời Huệ Viễn đại sư :
- Lão đại sư. Ân oán giữa Kim trang đại phủ và võ lâm Tổng đàn không liên đới đến Thiếu Lâm. Ân trả, oán đền, nếu kiếp này Lệ Hoa

không trả được cho Thiếu Lâm, kiếp sau nguyện làm thân trâu ngựa đáp trả.
Nàng nhìn Lịnh Cẩn, nói :
- Mạc đàn chủ... Ngươi dám đưa ta đến gặp Chu Thiên không?
- Tất nhiên được chứ. Nhưng trước khi...
Y ve hàm râu cá chuốt, cười khẩy rồi nói :
- Mạc mỗ cần phải thỉnh phu nhân Kim trang đại phủ về hương đàn của Mạc mỗ trước đã.
Y không cần Lệ Hoa có đồng ý hay không, mà vòng tay qua tiếu yêu của nàng nhấc bổng lên. Bị điểm huyệt, Lệ Hoa không sao phản kháng được mà chỉ biết gào thét :
- Mạc tặc... Buông ta xuống...
Mạc Lịnh Cẩn ngửa mặt cười khành khạch :
- Mạc mỗ đâu thể nào bỏ qua một đóa hoa đẹp của Hoa Sơn phái.
Mạc Linh Cẩn nhìn lại các vị cao tăng Thiếu Lâm :
- Các lão trọc ở Thiếu Lâm tự quả là nhẫn nhục... Mạc mỗ khâm phục, khâm phục.
Y vừa nói vừa trở bộ rảo bước tiến ra ngoài đại hồng bảo điện. Các vị võ tăng Thiếu Lâm bặm môi hướng mắt nhìn lão Phương trượng Huệ Viễn. Tất nhiên mọi võ tăng đều chờ đợi một phán hiệu của lão cao tăng Thiếu Lâm, nhưng chỉ nhận được sự tham thiền nhập định của Huệ Viễn đại sư.
Bất giác tất cả những vị võ tăng Thiếu Lâm đồng loạt ngồi bệt xuống bảo điện trong tư thế kiết đà rồi đồng loạt xướng lên :
- A di đà Phật...
Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn vô cùng đắc ý. Y không thể nào ngờ được mình sớm đắc lợi như vậy khi xông vào Thiếu Lâm tự, và càng đắc ý hơn khi vô tình lại có đặng Nghiêm Lệ Hoa.
- Với bộ mặt hớn hở, Mạc Lịnh Cẩn rời đại hồng bảo điện. Trong tâm tưởng của y lúc này chỉ độc một ý niệm là sớm quay trở về hương đàn để tận hưởng tấm thân của Lệ Hoa phu nhân.
Mạc Lịnh Cẩn vừa đi vừa chắc lưỡi nói :
- Được cận kề với nương tử, ta thích thú vô cùng. Không biết nương tử có cùng một ý niệm với ta không.
Y quay mặt qua, chu hai cánh môi dày thử áp vào má Lệ Hoa rồi chắc lưỡi :
- Thơm lắm... Thơm lắm.
Lệ Hoa tức đến vỡ mật, nhưng chỉ biết nhắm mắt, thét toáng lên :
- Mạc tặc... Mau thả ta xuống!
Lịnh Cẩn lắc đầu :

- Không không... Mạc mỗ chưa thưởng thức được vẻ đẹp của đóa hoa Hoa Sơn thì sao có thể buông được. Sao nương tử gấp gáp quá vậy?
Y nói xong thốt ra tràng tiếu ngạo sàm sỡ, rồi trổ khinh thuật băng đi. Đang dụng khinh thuật thượng thừa để sớm quay về hương đàn thụ hưởng tấm thân của Lệ Hoa, nhưng chưa kịp vượt qua cổng tam quan Thiếu Lâm tự thì Mạc Lịnh Cẩn nghe tiếng sáo vi vu cất lên ai oán ngay phía trước mình.
Người thổi sáo vận lam y thư sinh ngồi trên một phiến đá, và như tập trung vào tấu khúc y đang thổi. Mặc dù người kia chuyên tâm thổi sáo, nhưng Mạc Lịnh Cẩn vừa thấy người đó đã đứng sững bộ, miệng thốt lên :
- Cát Thiên Phong.
Thiên Phong hạ chiếc sáo ngọc xuống dời mắt nhìn Mạc Lịnh Cẩn.
Mạc Lịnh Cẩn lưỡng lự :
- Tôn giá đã chờ Mạc mỗ ở đây ư?
- Quả đúng như Mạc các hạ nói, Thiên Phong chờ các hạ ở đây.
- Thế tôn giá muốn gì?
- Trong đại hồng bảo điện, chốn thâm nghiêm của Phật môn, tại hạ không dám rưới máu bụi trần khiến cho thánh địa Thiếu Lâm ô uế. Nhưng trên khoảng đất này đã thuộc về cõi trần gian u tối, máu có rưới cũng không sao.
- Ý tôn giá muốn...
Thiên Phong nhìn chằm chằm Mạc Lịnh Cẩn :
- Giết Mạc các hạ.
- Hừ... Giết Mạc mỗ dễ lắm hay sao?
- Với ai thì có thể khó, nhưng với Cát Thiên Phong thì chẳng khó chút nào.
Giọng nói của chàng thật lạnh lùng và tàn nhẫn nên khi Mạc Lịnh Cẩn nghe liền có cảm giác gai lạnh trong cột sống. Vốn họ Mạc đã quá hiểu về võ công của Thiên Phong và tự nhận mình chưa phải là đối thủ của Ma Hoàn Lãnh Nhân. Trong võ lâm, kẻ có thể khắc chế được Cát Thiên Phong duy nhất là Đại Chu Thiên mà thôi.
Mạc Lịnh Cẩn nhìn Thiên Phong không chớp mắt.
- Mạc mỗ chưa muốn chết.
- Nhưng phần số của Mạc các hạ đã đến.
- Cái số của Mạc mỗ phải chết bởi tay Cát Thiên Phong sao?
- Đúng như vậy.
Mạc Lịnh Cẩn cười gằn, dè bỉu nói :
- Mạc mỗ nghe nói đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng của Lãnh Nhân Cát

Thiên Phong đã bị Minh chủ Đại Chu Thiên phá hủy rồi. Chẳng lẽ tôn giá có đôi Ma Hoàn thứ hai?
- Khi đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng bị hủy thì chẳng bao giờ có đôi thứ hai thay thế. Không có Ma Hoàn, Thiên Phong vẫn có thể lấy mạng các hạ.
Mạc Lịnh Cẩn dè bỉu nói :
- Thiên Phong... Ngươi muốn lấy mạng Mạc mỗ dễ lắm hay sao? Mạc mỗ sợ ngươi khó thực hiện được ý định của ngươi đấy.
Mạc Lịnh Cẩn vừa nói vừa đặt Nghiêm Lệ Hoa xuống đất. Y cố ý dung Nghiêm Lệ Hoa như chiếc mộc đỡ che chắn mình, rồi rút trường kiếm áp lưỡi vào yết hầu nàng.
Mạc Lịnh Cẩn nói :
- Thiên Phong, ngươi thấy rồi chứ? Trường kiếm của Mạc mỗ vốn đã có tiếng là vô nhân, chắc nó không ngại tước cái mạng của nhị tẩu ngươi.
Lệ Hoa nói :
- Thiên Phong... Lệ Hoa không cần người phải bận tâm đến ta. Kim trang đại phủ cũng không cần người xả thân vì cuộc huyết án. Và ngay hiện tại, Lệ Hoa cũng không cần người ra tay giải thoát.
Lịnh Cẩn cáu gắt nạt Lệ Hoa :
- Nghiêm phu nhân không sợ chết à?
Lệ Hoa bình thản lắc đầu :
- Không... Cái chết đối với Lệ Hoa nhẹ như tơ hồng.
Nàng nhìn Thiên Phong, nói tiếp :
- Thiên Phong... Tất cả những gì Lệ Hoa thốt ra với người đều xuất phát từ tâm của Lệ Hoa. Hãy đi đi, đừng nặng nợ với huyết án Kim trang đại phủ và cũng đừng vì Lệ Hoa.
Nàng nói dứt lời ngoảnh mặt nhìn chỗ khác, nhưng lệ thì đã trào ra khóe mắt.
Trong khi Lệ Hoa nói thì Thiên Phong chỉ biết im lặng, và luôn tay xếp những hình cánh nhạn bằng giấy.
Mạc Lịnh Cẩn nhìn Thiên Phong nói :
- Thiên Phong... Ngươi đã nghe Nghiêm phu nhân nói rồi chứ? Người ta đã không muốn ngươi nhúng tay vào, ngươi còn đứng chắn đường Mạc mỗ làm gì nữa?
Thiên Phong buông một tiếng thở dài, ôn nhu nói với Lệ Hoa :
- Được... Lệ Hoa đã không muốn cho Thiên Phong nhập cuộc thì Thiên Phong sẽ bàng quang tọa thị. Võ lâm sẽ chẳng bao giờ có Thiên Phong.
Mạc Lịnh Cẩn phấn khích nói :

- Ngươi nói nghe được đó.
Thiên Phong khẽ lắc đầu rồi trở bộ quay lưng. Thấy chàng quay lưng, Mạc Lịnh Cẩn như trút được một gánh nặng, bất giác buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.
Tiếng thở ra như trút được gánh nặng của Ma Kiếm Vô Nhân còn chưa trọn thì bất thình lình Thiên Phong xoay nửa bộ, và nhanh hơn cả sét trời, chiếc ngọc tiêu xé toạc không khí thoát đi và nó chỉ dừng lại khi đã ghim sâu vào đúng tam tinh họ Mạc.
Bộp...
Thủ cấp Mạc Lịnh Cẩn bật ngửa ra sau, và liên tục, thối lùi lại ba bộ, hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Thiên Phong. Miệng hắn há hốc, ngập ngừng mãi một lúc rồi mới nói :
- Ngươi... Ngươi... Thiên Phong...
Y muốn nói nhiều nữa nhưng lực bất tòng tâm bởi sát chiêu chí mạng mà Cát Thiên Phong dành cho gã. Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn ngã ngửa ra sau, giãy chết mà mắt vẫn mở trừng trừng, bởi chưa tin được ngọn ngọc tiêu lại có thể là binh khí tước đi cái mạng của gã.
Thiên Phong bước đến đối mặt với Lệ Hoa :
- Thiên Phong chưa thể đi được khi Lệ Hoa gặp tai kiếp.
Chàng vừa nói vừa điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho nàng rồi từ tốn nói :
- Lệ Hoa bảo trọng.
Thiên Phong rút ngọn sáo ngọc toan bỏ đi nhưng Lệ Hoa đã gọi giật chàng lại :
- Thiên Phong...
Chàng nhìn lại nàng.
Lệ Hoa hỏi :
- Thiên Phong đi đâu?
- Tìm đến Đại Chu Thiên.
- Sao... Thiên Phong tìm Đại Chu Thiên à? Thiên Phong không biết Chu Thiên giờ có Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn ư?
Thiên Phong gượng cười :
- Tất nhiên Thiên Phong biết.
- Biết sao còn tìm gã? Thiên Phong giờ không phải là đối thủ của Chu Thiên đâu.
- Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp của Chu Thiên từ tay Thiên Phong mà có.
Chàng nhắm mắt :
- Thiên Phong phải chuộc lại những gì tự tay mình gây ra.

Lệ Hoa lắc đầu :
- Không.
- Tại sao không?
Nàng lưỡng lự rồi khẳng khái nói :
- Lệ Hoa không muốn để Thiên Phong lao đầu vào cõi chết.
- Chết ư? Thiên Phong cũng coi cái chết nhẹ tợ tơ hồng như Lệ Hoa. Nhị tẩu bảo trọng.
Lệ Hoa thét lên :
- Thiên Phong... Đừng đi tìm Chu Thiên!
Thiên Phong không nhìn lại nhưng vẫn đáp lời nàng :
- Định số đã sắp xếp cuộc đối đầu giữa Thiên Phong và Chu Thiên. Cái đích sau cùng của Chu Thiên chính là Cát Thiên Phong. Đã quá nhiều người chết rồi, khi cuộc đối đầu đó chưa kết thúc.
Thiên Phong nói xong thi triển thuật “Lưu Thủy Hành Vân”, băng mình lướt đi.
Lệ Hoa gào theo :
- Thiên Phong...
Hai chân nàng như mất lực từ từ khuỵu xuống.
Cũng lúc đó, Phương trượng đại sư Huệ Viễn cũng xuất hiện. Lão tăng Thiếu Lâm khẽ niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật...

Hồi 61
Tiểu nhân vị kỷ

Chu Thiên ngồi kiết đà vận công điều tức, thanh Can Tương thần kiếm đặt ngay bên cạnh. Y lần hồi chuyển hóa vào cảnh giới thiền định. Phàm một khi vận công điều tức đến cảnh giới thiền định thì mọi sự vật chung quanh gần như không cảm nhận được, bởi tâm thức của người thiền định đã chuyển qua một cảnh giới khác.
Một làn khói mỏng lan qua khe cửa, rồi nhanh chóng phủ khắc gian thư sảnh của Đại Chu Thiên. Làn khói mỏng kia tự dưng xuất hiện chăng? Không, nhất định phải có người chủ ý xông làn khói kia vào gian thư sảnh của Chu Thiên.
Từ trên vách thư sảnh, bầy thạch sùng khoảng năm con lộp bộp rơi xuống, nằm ngửa phơi cái bụng trắng hếu trông thật gớm ghiếc. Cửa thư sảnh nhích động rồi hé mở.
Thanh Thanh len qua khe cửa thư sảnh bước vào. Mắt nàng nhìn Chu Thiên, rồi dời qua thanh kiếm Can Tương. Đôi thu nhãn của nàng sáng ngời như muốn thâu tóm lấy thanh kiếm báu đó.
Thanh Thanh nhẩm nói :
- Thần kiếm...
Nàng nhón đi trên mười đầu ngón chân, nhẹ nhàng bước đến thanh kiếm Can Tương. Nàng thoạt nheo mày khi thấy hai cánh mũi của Đại Chu Thiên vẫn phập phồng hít thở. Làn khói độc Hủy Nhục không có tác động gì đến gã. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên vô cùng. Nếu như độc dược Hủy Nhục không hề có biểu hiện tác động đến Chu Thiên thì bầy thạch sùng giờ đây chỉ còn là những bộ xương khô.
Thanh Thanh vừa ngạc nhiên vừa hồi hộp bởi hiện tượng kỳ lạ đó. Nhưng một khi nàng đã quyết định xâm nhập vào gian thư sảnh của Đại Chu Thiên thì đâu thể bỏ qua cơ hội chiếm lấy lưỡi kiếm báu Can Tương.
Thanh Thanh mím môi, thò tay nâng thanh kiếm Can Tương ra khỏi giá đỡ.
Đôi thu nhãn của nàng lại liếc nhìn Chu Thiên một lần nữa. Sau khi đoán chức vị chủ nhân Tổng đàn võ lâm đang trong cảnh giới nhập định, mới thối bộ từ từ đến khe cửa thư sảnh. Thanh Thanh toan len

người trở ra thì điều kỳ lạ xảy ra. Thanh kiếm Can Tương như giữ nàng lại.
Thanh Thanh cau mày, ngơ ngẩn :
- Kỳ lạ vậy?
Xoạt...
Lưỡi kiếm tự rút ra khỏi vỏ, là đà bay về phía Chu Thiên. Thanh Thanh thấy hiện tượng kỳ lạ đó, ngây người buột miệng thốt :
- Ô...
Nàng chưa hết ngạc nhiên thì Chu Thiên đã mở mắt nhìn nàng. Chạm vào thần nhãn của Chu Thiên, xương sống của Liệt Hỏa Thần Nữ gai lạnh, toàn thân nổi đầy gai ốc.
Thanh Can Tương thần kiếm ngoan ngoãn gác lên tay Chu Thiên như một con vật trung thành.
Chu Thiên nhìn Thanh Thanh, nói :
- Ngoài bổn tọa ra không một ai làm chủ được Can Tương thần kiếm.
Thanh Thanh dựa lưng vào tường. Sắc diện xanh nhợt, xanh nhạt. Nàng từ từ dẫn đến hai bộ rồi quỳ thụp xuống trước mặt Đại Chu Thiên :
- Minh chủ... miễn tội cho Thanh Thanh.
Nàng dập đầu xuống sàn gian thư sảnh.
Chu Thiên nói :
- Bổn nhân thừa biết tâm địa của nàng. Mục đích của nàng chính là thanh Can Tương thần kiếm, phải không?
Thanh Thanh lí nhí nói :
- Quả đúng như Minh chủ nói. Thanh Thanh đã bị Tôn Quách phế bỏ võ công, những tưởng Can Tương thần kiếm có thể phục hồi lại được công lực như xưa, nên mạo phạm thâm nhập vào thư sảnh của Minh chủ, với chủ định lấy thanh kiếm báu.
Nàng lại dập đầu xuống sàn thư sảnh :
- Thanh Thanh đã biết tội của mình. Bây giờ Minh chủ muốn Thanh Thanh phải chuộc tội như thế nào, Thanh Thanh cũng chịu.
Chu Thiên gật đầu :
- Nói hay lắm. Thế ngoài chủ đích lấy thanh kiếm báu, nàng còn chủ đích gì nữa không?
Thanh Thanh biến sắc, xuất hạn mồ hôi. Nàng lấm lét nhìn Chu Thiên.
Chu Thiên mỉm cười :
- Chắc nàng còn chủ định thứ hai, nhưng không thể nói ra phải không?
- Minh chủ hãy tha tội cho Thanh Thanh.

- Hãy dọn sạch xác những con thạch sùng trong thư sảnh của bổn nhân đi.
- Thưa vâng.
Thanh Thanh gom tất cả những bộ xương của lũ thạch sùng gói lại để vào góc thư sảnh. Nàng lấm lét nhìn Chu Thiên, khẽ nói :
- Minh chủ cho Thanh Thanh đưa xác lũ thạch sùng ra ngoài.
Chu Thiên mỉm cười :
- Chưa được.
- Minh chủ chỉ giáo.
- Tại sao nàng lại dụng độc khí ám toán bổn nhân?
Thanh Thanh vừa nghe Chu Thiên hỏi, rùng mình, vội vã quỳ thộp xuống :
- Minh chủ, Thanh Thanh biết tội của mình.
- Câu nói đó nàng thốt ra quá muộn.
Thanh Thanh dập đầu xuống, khi ngẩng lên lệ đã trào ra khóe mắt.
- Minh chủ xin hãy tha tội cho Thanh Thanh.
- Nếu như bổn nhân không có Càn Khôn kiếm khí hộ thể thì có lẽ đã biến thành bộ khô cốt như lũ thạch sùng kia. Đến bấy giờ chẳng biết lấy ai tha tội cho nàng.
- Minh chủ... Bây giờ người phán quyết thế nào Thanh Thanh cũng đành chịu.
Chu Thiên cười mỉm :
- Bổn nhân đáng ra đã dụng Quỷ kiếm pháp lóc từng mảnh da, từng mảnh thịt của nàng, nhưng thấy nàng thành khẩn không quanh co chối tội cũng có phần xúc động đó.
Chu Thiên từ từ đứng lên, chắp tay sau lưng đứng nhìn Thanh Thanh phủ phục dưới chân mình.
Thanh Thanh ngẩng mặt nhìn Chu Thiên :
- Thanh Thanh thề sẽ chẳng bao giờ tái phạm nữa.
Chu Thiên đỡ Thanh Thanh đứng lên :
- Đứng lên đi.
Nàng từ từ đứng lên. Mặc dù được Chu Thiên cho phép đứng lên nhưng Thanh Thanh vẫn không bớt sự hồi hộp. Hơn bất cứ ai, nàng thừa biết sự hòa nhã, ôn nhu khoác bên ngoài sẽ là bắt đầu của một cuộc hành xử khủng khiếp nhất.
Chu Thiên mỉm cười, nâng cằm Thanh Thanh. Y từ tốn nói :
- Bổn nhân nghe nói Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh là một dâm nữ, giết người không gớm tay bằng một thủ đoạn thật tàn nhẫn. Không biết lời đồn đãi đó có đúng không?
Thanh Thanh bặm môi gật đầu :

- Thanh Thanh không dám giấu Minh chủ.
- Vậy là thiên hạ nói đúng?
- Trước đây không ai biết Thanh Thanh là Liệt Hỏa Thần Nữ.
- Bây giờ thì tất cả mọi người đều biết. Hơn thế nữa nàng lại còn toan ám hại bổn nhân, đoạt Can Tương thần kiếm để làm chủ võ lâm này.
- Minh chủ...
Thanh Thanh vừa nói vừa toan quỳ xuống, nhưng Chu Thiên đã nhanh tay giữ nàng lại. Gã ôn nhu nói :
- Bổn nhân không thích nàng quỳ gối van xin. Liệt Hỏa Thần Nữ không biết khóc, không biết van xin mà.
- Nhưng với Minh chủ...
Chu Thiên bịt miệng nàng lại.
Y từ từ thả tay khỏi chiếc miệng xinh xắn của Mộc Thanh Thanh rồi từ tốn nói :
- Ta muốn thấy tất cả những thủ đoạn giết người của nàng đã làm nên cái danh Liệt Hỏa Thần Nữ.
- Thanh Thanh không dám đắc tội với Minh chủ.
Chu Thiên lắc đầu :
- Không phải với bổn nhân. Nếu nàng cho bổn nhân thấy tất cả những thủ đoạn giết người đã làm thành danh tự Liệt Hỏa Thần Nữ, bổn nhân sẽ cho nàng một cơ hội. Nàng không cần thiết phải van xin bổn nhân.
Thanh Thanh lấm lét gật đầu :
- Tuân lệnh Minh chủ.
- Tốt lắm!
Chu Thiên quay lưng trở lại ngồi dựa lưng vào thành tràng kỷ.
Chu Thiên mỉm cười nhìn Thanh Thanh.
Thấy nụ cười hiện trên miệng Chu Thiên, Thanh Thanh càng lo lắng và hồi hộp hơn. Nàng không biết Chu Thiên định giở hình phạt gì với nàng và ai sẽ là người bị Chu Thiên đem ra làm vật khảo chứng thủ đoạn của nàng. Có một điều nàng có thể đoán được qua nụ cười của Chu Thiên, đó là sự tàn nhẫn và khủng bố nhất đối với một tử thần trong cảnh giới nhân sinh này.
Chu Thiên lắc chiếc chuông nhỏ bằng bàn tay. Một ả a hoàn từ bên ngoài bước vào, phủ phục trước mặt Chu Thiên. Lão khoát tay ra hiệu cho ả a hoàn đừng thủ lễ rồi nói :
- Ngươi xuống ngục lao võ lâm, mang theo kim lịnh dẫn độ lão tặc đã miệt thị bổn nhân lên đây.
Chu Thiên vừa nói vừa quẳng về phía ả a hoàn chiếc kim bài. Đón

lấy kim bài chỉ lịnh, ả a hoàn xá Chu Thiên rồi lẩn nhanh ra bên ngoài.
Ngồi trên tràng kỷ, Chu Thiên ngắm Thanh Thanh.
- Nàng cũng là một trang giai nhân tuyệt sắc chẳng thua kém ai.
- Minh chủ quá khen. Thanh Thanh nếu được miễn thứ sẽ trọn đời hầu hạ Minh chủ.
Nụ cười bí hiểm lại hiện lên hai cánh môi của Đại Chu Thiên. Y cầm bầu rượu, mở nắp đổ vào miệng, khà khà nói :
- Nếu như nàng có thể cho bổn nhân thấy tất cả thủ đoạn giết người của nàng.
- Thanh Thanh không giấu Minh chủ.
Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách.
Thời khắc chưa uống xong một tuần trà thì bọn quản ngục đưa vào thư sảnh một lão già còm lưng. Thần sắc của lão trông thật thảm hại bởi chịu nhục hình nơi đại lao.
Thanh Thanh vừa thấy lão nhân đó, ngớ người buột miệng thốt :
- Lão bộc...
Độc Vương Tây Môn Kình cũng thờ người ra vì nhận ra Thanh Thanh :
- Tiểu thư sao ở đây? Tôn Quách đâu?
Chu Thiên cười mỉm :
- Độc Vương... Ngươi và Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh là người nhà của nhau à?
Độc Vương Tây Môn Kình nhìn lại Đại Chu Thiên. Lão gằn giọng nói :
- Đại Chu Thiên bất nhân, bất nghĩa kia, có muốn làm gì thì cứ lão độc mà hành xử nè. Lão phu không ngại hứng chịu những cực hình khổ ải của lão đâu. Còn ngươi đừng vọng tưởng lão sẽ ghi lại tất cả những độc công cho ngươi.
Chu Thiên từ từ đứng lên :
- Bổn tọa không còn cảm thấy thích thú với độc công của lão rồi.
Chu Thiên chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Độc Vương Tây Môn Kình :
- Tất cả những gì trên võ lâm đều thuộc về Đại Chu Thiên. Nếu như ai không phục người đó sẽ phải chịu khổ hình. Đó là bất di bất dịch của bổn nhân.
- Lão phu không phục.
- Rất khí khái. Những người khí khái như lão khiến bổn nhân vô cùng phấn khích.
Chu Thiên quay lại tràng kỷ ngồi bắt chân chữ ngũ. Y nhìn Thanh

Thanh :
- Thanh Thanh...
Thanh Thanh hướng mắt nhìn Chu Thiên :
- Minh chủ chỉ giáo.
- Nàng biết phải làm gì rồi chứ?
Độc Vương gằn giọng nói với Chu Thiên :
- Đại Chu Thiên... Ngươi muốn gì ở Thanh Thanh? Ngươi thừa biết Thanh Thanh đã bị phế bỏ võ công rồi.
- Lão tự nghiệm ra, tất biết Thanh Thanh sẽ làm gì lão.
Độc Vương Tây Môn Kình nhìn Thanh Thanh :
- Tiểu thư... Đại Chu Thiên bắt tiểu thư phải làm gì?
Thanh Thanh bặm môi, ngập ngừng mà không nói được ra lời. Nàng cúi mặt.
Chu Thiên cau mày, gay gắt nói :
- Đừng bỏ qua cơ hội mà bổn nhân đã ban cho nàng. Hay nàng không muốn nhận cơ hội mà bổn nhân đã ban?
Thanh Thanh nhìn lại Chu Thiên :
- Minh chủ...
Chu Thiên khoát tay :
- Đừng nói nhiều với bổn nhân. Bổn nhân chỉ cho nàng một cơ may duy nhất mà thôi.
Thanh Thanh thở ra rồi bước đến đối mặt với Độc Vương Tây Môn Kình. Mặt nàng đanh lại với sắc na đầy sát khí. Thanh Thanh nghiêm giọng nói :
- Lão có muốn thụ hưởng thể xác của Thanh Thanh không?
Độc Vương Tây Môn Kình trố to đôi tinh nhãn nhìn nàng không chớp :
- Thanh Thanh... Tiểu thư nói gì vậy? Lão độc có thể làm được chuyện đó sao?
Độc Vương lắc đầu :
- Không... Lão không thể làm được.
Độc Vương nói xong bất ngờ cất tiếng cười khằng khặc. Lão vừa cười vừa chỉ Đại Chu Thiên :
- Lão phu đã biết rồi. Tên bất nhân, bất nghĩa kia muốn Thanh Thanh dụng độc giết lão phu. Ngươi cũng muốn lão độc này trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa như ngươi. Ha... Ha... Ha...
Độc Vương cười sằng sặc. Trong khi Chu Thiên cau mày lộ vẻ bất nhẫn và hằn học.
Chu Thiên nói :
- Bổn nhân thiết tưởng chẳng có gì để lão khoái trá và cười to như

vậy.
- Sao lão phu không cười chứ. Lão phu không như con người của ngươi đâu.
Lão phu sao có thể là kẻ bất nhân, bất nghĩa, mặc dù mình đã là Độc Vương. Chu Thiên... Ngươi đừng nằm mộng.
Lão độc nhìn lại Thanh Thanh :
- Thanh Thanh tiểu thư... Nếu lão nô đoán không lầm thì chính tiểu thư đã tạo ra cái họa kiếp hôm nay.
Lão lắc đầu :
- Lão nô đã nghi ngại cái ngày phải chứng nhận kiếp họa mà tiểu thư đã gây ra. Tất cả đã quá muộn rồi. Tiểu thư tự bảo trọng lấy mình.
Lão độc nhìn lại Chu Thiên :
- Chu Thiên... Ngươi đừng mơ tưởng sẽ có một lão độc bất nhân, bất nghĩa.
Lão lại ngửa mặt cười sằng sặc. Rồi bất ngờ quỳ thụp xuống, dồn tất cả nội lực còn sót lại nện thủ cấp xuống sàn thư sảnh.
Bộp...
Đầu lão độc nứt ra làm hai, và lão ra đi trong tư thế quỳ mọp.
Chu Thiên nghiến răng ken két :
- Lão tặc... Ngươi thoát khỏi tay bổn nhân rồi.
Trong khi Chu Thiên nổi cơn phẫn nộ thì Thanh Thanh run bần bật. Nàng tự biết sự phẫn nộ của Chu Thiên chẳng mấy chốc sẽ đổ xuống đầu mình.
Chu Thiên chỉ xác lão độc :
- Đưa lão tặc ra khỏi đây.
Bọn quản ngục nhanh nhẹn khiêng xác lão độc lôi ra ngoài. Chu Thiên ngồi xuống tràng kỷ, buông một tiếng thở dài.
Y nhìn lại Mộc Thanh Thanh. Vô hình trung ánh mắt của Chu Thiên lại chạm vào nhãn quang của Thanh Thanh trong lúc nàng xét nét nhìn gã.
Chu Thiên gằn giọng nói :
- Thanh Thanh.
Thanh Thanh run bắn lên, quỳ mọp xuống sàn thư sảnh.
- Minh chủ chỉ giáo.
- Bổn nhân có phải là một kẻ bất nhân bất nghĩa hay không?
- Thanh Thanh không bao giờ dám nghĩ như vậy.
Chu Thiên gằn giọng :
- Đứng lên đi.
Thanh Thanh từ từ đứng lên. Trong lồng ngực nàng trái tim đập như trống trận.

Ánh mắt của Chu Thiên sắc như một lưỡi dao, rọi từ trên xuống dưới chân Thanh Thanh. Gã lấy giọng từ tốn nói :
- Một lão bộc già nua như Tây Môn Kình còn không màng đến thân xác Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh, bổn nhân không biết nàng còn điểm gì hấp dẫn được nam nhân.
Thanh Thanh biến sắc sau câu nói dè bỉu của Đại Chu Thiên. Thanh Thanh ấp úng một lúc rồi nói :
- Thanh Thanh cũng không biết.
- Ngay cả bản thân mình mà nàng cũng không biết ư? Bổn nhân thật hối tiếc đã ban cho nàng một cơ hội.
- Minh chủ...
Chu Thiên khoát tay :
- Đừng van xin bổn nhân. Bổn nhân muốn thấy tấm thân đã từng giết người của nàng.
Nàng cúi mặt lí nhí nói :
- Tuân lệnh Minh chủ.
Nàng không một chút e dè mà thoát y ngay trước mặt Đại Chu Thiên. Chu Thiên nheo mày nhìn tấm thân không còn mảnh vải của Thanh Thanh. Y lạnh nhạt nói :
- Quả như bổn nhân nghĩ, nàng chẳng còn nét gợi cảm thu hút của một Liệt Hỏa Thần Nữ nữa.
Thanh Thanh sao có thể ngờ được, Đại Chu Thiên giờ đây đã không còn là một nam nhân bình thường. Y đã hàm thụ Quỷ kiếm pháp, buộc phải tịnh thân, nên đâu thể có cảm xúc trước vẻ đẹp nhục dục của thể xác nàng.
Thanh Thanh đỏ mặt vì thẹn sau câu nói dè bỉu của Chu Thiên. Nàng thẹn nhưng toàn thân thì run rẩy bởi nỗi sợ hãi nơm nớp.
Chu Thiên nói tiếp :
- Một khi nữ nhân đã mất đi cái đẹp thu hút thì nên hủy diệt nó đi.
- Minh chủ xin tha mạng.
Chu Thiên không màng đến lời van xin khẩn thiết của Thanh Thanh, mà dụng hấp lực thu lấy lưỡi Can Tương thần kiếm rồi thi triển Quỷ kiếm pháp. Những chiêu kiếm khủng bố chụp lên thân thể Thanh Thanh, để lại chi chít những vết cắt trên da thịt nàng, từ mặt cho đến chân. Dụng ý những nhát kiếm Chu Thiên để lại trên cơ thể Thanh Thanh là không tước đi sinh mạng nàng, mà chỉ là sự hủy hoại khủng khiếp.
Khi Chu Thiên thu hồi Can Tương thần kiếm thì Thanh Thanh đã ngất lịm.
Giờ đây chẳng một ai có thể nhìn ra được một Mộc Thanh Thanh Liệt

Hỏa Thần Nữ hôm nào. Chi chít trên cơ thể và dung diện của nàng đầy những vết rọc nham nhở, mà sau này khi nó biến thành sẹo có lẽ Thanh Thanh phải mang chân dung của một nữ quỷ dạ xoa.
Chu Thiên nhìn lại Thanh Thanh, mỉm cười rồi ban phát mệnh lệnh :
- Quẳng ả ra bên ngoài Tổng đàn.
Y buông mình xuống tràng kỷ, thần nhãn đóng đinh vào thân thể Mộc Thanh Thanh.

Hồi 62
Chỉ bút huyết thư

Màn nước mưa trắng xóa trút xuống Kim trang đại phủ, trong khi Tú Tú, Lệ Hoa dùng thân che cho Khán Như thì Tôn Quách không màng đến màn mưa trút xuống như thác đổ đó mà dùng tay bới đống đổ nát, y vừa bới vừa lẩm bẩm :
- "Không biết con lật đật của Khán Như có đúng là khẩu quyết khắc chế Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn hay không, chứ mình thì sắp biến thành một con lật đật rồi".
Mặc dù mưa đổ xuống tạo không gian se lạnh, nhưng Tôn Quách vẫn xuất hạn mồ hôi vì sự nặng nhọc.
Khán Như nhìn Tôn Quách :
- Tôn thúc thúc có thấy gì không?
Tôn Quách nhìn lại Khán Như, nhún vai :
- Con lật đật của Khán Như nó chạy trốn thúc thúc rồi.
- Nhất định nó phải ở đâu đó trong thư phòng của Khán Như mà.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Cái đống gạch vụn này đâu phải là thư phòng của Khán Như.
Nói xong, Tôn Quách lại tập trung vừa đào vừa bới. Y ngồi bệt cả xuống đất.
- Mệt quá mà chẳng thấy con lật đật của Khán Như.
Khán Như nhìn Lệ Hoa :
- Mẹ... Khán Như ra phụ với thúc thúc.
- Khán Như... Trời đang mưa. Con sẽ bị phong hàn nhập vào thân.
- Nhưng Khán Như không nỡ để Tôn thúc thúc đào một mình.
Lệ Hoa nhìn lên bầu trời.
Mưa bắt đầu nhẹ hạt rồi ngừng hẳn, chỉ có những luồng gió lạnh sẽ thổi cũng khiến mọi người rùng mình. Khán Như rời chỗ nấp mưa chạy nhanh về phía Tôn Quách.
Tôn Quách nhìn lại Khán Như :
- Nha đầu... Ngươi ra đây làm gì?
Khán Như sụ mặt :
- Khán Như muốn phụ với thúc thúc.
- Ậy... Một mình thúc thúc cũng đủ rồi, không cần đến nha đầu.
- Nhưng Khán Như muốn phụ với thúc thúc.

- Thúc thúc cũng đường đường là tiểu Minh chủ, không tìm được con lật đật kia thì nha đầu tìm gì được. Khán Như chỉ thêm lộn xộn cho thúc thúc mà thôi.
Khán Như sụ mặt :
- Thúc thúc xem thường Khán Như quá.
Tôn Quách nheo mắt nói :
- Hê... Nói như thế là xem thường đó hả?
Tôn Quách lườm Khán Như rồi tiếp công việc của mình. Y vừa mới nhấc một tảng gạch thì Khán Như đã reo lên :
- Thúc thúc... Nó đây rồi.
Khán Như vừa reo vừa cúi xuống nhặt con lật đật, rồi chăm chú chùi sạch lớp bụi phủ bên ngoài.
Khán Như nhìn con lật đật, thành khẩn nói :
- Phụ thân... Khán Như đã tìm thấy được kỷ vật của cha rồi.
Với vẻ mặt trang trọng và hớn hở, Khán Như đặt một nụ hôn vào con lật đật.
Thấy Khán Như quá thành khẩn trước kỷ vật của cha mình, Tôn Quách không khỏi xúc động, buột miệng nói :
- Nha đầu giống Tôn thúc thúc quá.
Khán Như nhìn lại Tôn Quách :
- Thúc thúc nói Khán Như giống thúc thúc chỗ nào?
Khán Như thốt đến đây chợt thấy trên khóe mắt Tôn Quách có màn nước mắt.
Nó tò mò hỏi :
- Sao thúc thúc khóc?
Tôn Quách giả lả cười :
- Hê... Nha đầu... Thúc thúc của ngươi từng tuổi này mà khóc ư? Đúng là con nít lẻo mồm lẻo miệng.
- Không... Thật mà. Khán Như thấy muốn khóc vậy đó.
- Bậy bạ... Thúc thúc của Khán Như chỉ xúc động mà thôi. Thấy Khán Như tìm được kỷ vật của thân phụ, thúc thúc xúc động chợt nghĩ đến lão nhân gia đang mòn mỏi chờ thúc thúc ở Kim Lăng phủ.
Tôn Quách khoát tay :
- Không nói chuyện này nữa... Đưa con lật đật cho thúc thúc xem qua một chút coi.
Khán Như giao con lật đật qua tay Tôn Quách. Ngắm con lật đật thật kỹ, Tôn Quách thấy nó chẳng có gì khác biệt nếu so với những con lật đật bầy bán ngoài chợ.
Tôn Quách cầm con lật đật nhìn mãi mà vẫn không phát hiện được gì.

Lệ Hoa bước đến.
Tôn Quách quay sang nhìn nàng :
- Tỷ tỷ... Đệ chẳng thấy có gì lạ cả.
Tôn Quách vừa nói vừa trao qua Lệ Hoa. Nàng quan sát thật kỹ con lật đật.
Tôn Quách hấp tấp hỏi :
- Tỷ tỷ có phát hiện được gì không?
Lệ Hoa khẽ lắc đầu :
- Tỷ không phát hiện được gì cả.
Tôn Quách gật đầu :
- Chẳng lẽ con lật đật này cũng chẳng có ý nghĩa gì?
Lệ Hoa nhìn lại Khán Như :
- Như nhi... Lúc cha con trao con lật đật này có nói gì không?
Khán Như nheo mắt suy nghĩ :
- Để con nhớ coi, cha nói gì nhỉ?
Khán Như ngẩng nhìn Lệ Hoa :
- Lúc cha trao con lật đật có nói phải tuyệt đối giữ gìn nó.
Lệ Hoa mỉm cười :
- Mẹ biết rồi. Ngoài căn dặn con giữ gìn kỷ vật thì còn nói gì nữa không?
Tôn Quách hối thúc Khán Như :
- Khán Như ráng nhớ lại lão nhân sinh còn nói gì với con nữa.
Khán Như nhăn nhó :
- Lâu quá rồi... Con cũng không nhớ nữa.
Tôn Quách nhìn Lệ Hoa bằng ánh mắt thất vọng. Y buông một tiếng thở dài :
- Tỷ tỷ... Chúng ta nên quay về Thiếu Lâm tự rồi tính sau. Chúng ta không phát hiện được gì, nhưng biết đâu các vị cao tăng Thiếu Lâm có thể phát hiện ra.
- Thôi được... Chúng ta sẽ quay về Thiếu Lâm tự.
Nàng vừa dứt lời thì Khán Như chợt reo lên :
- Mẹ ơi... Con nhớ ra rồi.
Lệ Hoa nhìn lại Khán Như, vỗ về :
- Như nhi... Con nhớ gì nào?
Tôn Quách vuốt tóc Khán Như :
- Nha đầu ngoan nào, ráng nhớ xem cha con nói gì.
Khán Như chớp mắt :
- Ơ... Cha nói. nếu có chuyện gì xảy ra cho cha và mẹ thì... thì tìm Cát thúc thúc, tặng cho con lật đật đặng người làm chung rượu cúng tế cha và mẹ.

Tôn Quách nhìn Lệ Hoa :
- Tỷ tỷ...
Lệ Hoa mơ hồ nói :
- Làm chung rượu.
Nàng lại ngắm nhìn con lật đật :
- Làm chung rượu... Làm chung rượu.
Lệ Hoa nhìn lại Tôn Quách :
- Đệ đệ... Tỷ hiểu rồi.
- Đệ cũng đoán ra rồi. Bên trong con lật đật này.
Lệ Hoa gật đầu.
Tôn Quách nhìn lại Khán Như :
- Khán Như... Hiện tại không có Cát thúc thúc, vậy Tôn thúc thúc có thể biến con lật đật thành chung rượu đặng kính cha con một chung rượu được không?
Khán Như gật đầu :
- Được chứ. Khán Như xem Tôn thúc thúc cũng như Cát thúc thúc vậy đó.
- Thúc thúc rất cảm kích thịnh tâm của Khán Như dành cho thúc thúc. Tại Kim Lăng phủ có rất nhiều lật đật bằng đất, thúc thúc sẽ tặng cho Khán Như vô số những con lật đật như thế này.
- Thúc thúc hứa với Khán Như rồi đó, đừng có nuốt lời như lần trước đấy.
- Thúc thúc nuốt lời với nha đầu hồi nào?
- Thúc thúc hổng nhớ à? Thúc thúc vừa mới hứa sẽ bắt lão ma đầu Đại Chu Thiên, nhưng vừa gặp lão đã biến thành con khúm núm rồi.
Tôn Quách đỏ mặt :
- Ê... Ngươi...
Lệ Hoa vuốt đầu Khán Như :
- Như nhi không được nói với Tôn thúc thúc những lời như vậy. Nếu không có Tôn thúc thúc thì giờ đây mẹ con ta đã không còn cơ hội lấy lại được kỷ vật của cha con.
Tôn Quách nói :
- Tỷ tỷ... Khán Như còn nhỏ, chưa biết tâm địa của người võ lâm, tỷ đừng trách Khán Như.
Lệ Hoa mỉm cười với Tôn Quách. Nàng trao lại con lật đật cho Tôn Quách :
- Tỷ trao lại cho đệ. Đệ cứ tùy tiện xử trí. Đối với tỷ, người xứng được để mọi người tôn xưng Võ lâm Minh chủ chính là đệ.
Tôn Quách le lưỡi :
- Eo ôi... Nghĩ đến hai chữ Minh chủ, sao đệ thấy nản lòng quá. Đệ

chỉ mong sớm qua kiếp nạn này mà thôi.
- Bất cứ ai cũng đều muốn trở thành mình trở thành Võ lâm Minh chủ mà bán rẻ nhân nghĩa, duy có mình đệ thì không màng đến, nhưng ứng mạng võ lâm thì lại thuộc về lão đệ.
Tôn Quách cầm con lật đật, ngắm nhìn, rồi lấy ngọn trủy thủ giắt dưới giày. Y cẩn thận đẽo gọt từng chút từng chút, miệng thì không ngừng nói :
- Kim trang Trang chủ linh thiêng thì ứng mạng vào con lật đật này.
Tôn Quách đẽo đúng một vòng cắt đôi con lật đật rồi gõ nhẹ một cái. Cạch...
Quả đúng như Lệ Hoa và Tôn Quách dự đoán, bên trong con lật đật là một viên ngọc xanh biếc cùng mảnh di thư xếp hình cánh nhạn.
Tôn Quách thở phào một tiếng, nhón lấy bức di thư trao qua tay Lệ Hoa.
- Tỷ tỷ. Có lẽ đây là bức di thư mà Kim trang Trang chủ để lại cho tỷ.
Lệ Hoa cầm lại bức di thư từ từ mở ra xem. Nàng mỉm cười nói với Tôn Quách :
- Trang chủ không để lại di thư cho tỷ mà để lại cho Cát Thiên Phong.
- Tỷ đọc xem Trang chủ viết gì trong đó.
Lệ Hoa gật đầu, đọc chậm rãi :
“Thiên Phong lão đệ nhã giám.
Sau lần huynh khảo cứu cổ vật Long cốc, phát hiện được bí mật của nó. Cổ vật Long cốc là chìa khóa để vào cổ bảo Long cốc. Trong cổ bảo Long cốc có chứa báu vật quyền uy tối thượng của Nhị Thánh và thanh Can Tương thần kiếm.
Thanh kiếm này vốn được Nhị Thánh luyện thành bằng nguyên khí Âm Dương Càn Khôn, nên uy lực vô cùng khủng khiếp. Vì uy lực khủng khiếp đó mà Nhị Thánh mới e dè tạc thêm cổ vật Long cốc vừa làm chìa khóa mở cổ bảo dành cho người có tâm, nhưng cũng là vật khắc chế uy lực của của Can Tương thần kiếm. Vật khắc chế kia chính là viên ngọc bích đính trên cổ vật.
Thiên Phong lão đệ. Huynh và đệ cùng với Chu Thiên đại ca kết nghĩa kim bằng. Đại ca nay đã là Võ lâm Minh chủ, nhưng võ công thì không thể ví với lão đệ được. Đệ có ý tặng cho Chu Thiên đại ca cơ hội thực sự làm chủ thiên hạ, nhưng huynh lại cảm nhận trong tâm tưởng đại ca không như huynh nghĩ. Chu Thiên huynh khác hẳn lão đệ, người luôn đặt chữ danh lên hàng đầu, xem trọng nó hơn cả bản thân mình. Chính vì thế huynh lo lắng một ngày nào đó chính cổ vật Long cốc mà đệ trao lại cho huynh sẽ trở thành kiếp nạn huynh đệ tương tàn.

Nghĩ đến điều đó lòng huynh se thắt nhưng càng nghĩ càng thấy rõ mồn một cái ngày đó phải đến. Nếu đúng như huynh nghĩ thì huynh trao lại cho lão đệ viên ngọc bích khắc chế Can Tương thần kiếm. huynh hy vọng cái ngày mà huynh lo lắng sẽ không đến, và chúng ta mãi mãi là những bằng hữu tình như thủ túc.
Kim trang Trang chủ Khán Nhân di bút".
Cuối bức di thư còn một đoạn nhỏ, mà xem chừng Khán Nhân trang chủ phải cố lắm mới viết được.
"Thiên Phong lão đệ. Nếu như Khán Nhân huynh có ra đi trước, đệ hãy chăm sóc Lệ Hoa và Khán Như giùm cho huynh. Huynh vô cùng cảm kích".
Đọc đến đấy Nghiêm Lệ Hoa bật khóc.
Khán Như nhìn Lệ Hoa :
- Mẹ...
Thốt được mỗi tiếng đó, Khán Như cũng khóc nấc như nàng.
Tôn Quách cúi đầu trầm mặc, y lí nhí nói :
- Trang chủ Khán Nhân đại ca khảo cứu cổ vật Long cốc đã đoán được sự việc sẽ xảy ra như thế này. Người rất đau lòng mới để lại bức di thư này.
Tôn Quách nâng viên ngọc bích :
- Tỷ tỷ...
Lệ Hoa nhìn Tôn Quách :
- Đệ muốn hỏi gì?
- Viên ngọc bích này có thể khống chế được Can Tương thần kiếm ư?
- Tỷ tỷ nghĩ nó chính là kỳ vật khắc chế uy lực khủng bố của Can Tương thần kiếm, nên tướng công mới cẩn trọng lưu lại cho Cát Thiên Phong trong tình huống như thế này.
- Vậy chúng ta mau trở về Thiếu Lâm.
Lệ Hoa lo lắng nói :
- Thiên Phong đã ra đi để kết thúc mọi ân oán với Đại Chu Thiên. Tỷ sợ...
Tôn Quách khẩn trương :
- Nếu như vậy thì chúng ta không thể chần chờ được nữa. Đệ nghĩ, Cát đại ca sẽ chờ đến ngày Chu Thiên đăng cơ Minh chủ mới xuất hiện thanh toàn mọi ân oán đặng kết thúc bi kịch này.
- Nếu Thiên Phong chờ đến ngày đó, chúng ta có cơ hội thuận lợi hơn. Còn nếu như...
Tú Tú xen vào :
- Tỷ tỷ đừng nghĩ viển vông mà càng xáo trộn tâm định hơn.

Lệ Hoa gật đầu :
- Đệ... Chúng ta quay trở lại Thiếu Lâm tự.

Hồi 63
Đối mặt

Ngày rằm trung ngươn.
Tổng đàn võ lâm.
Đêm trung ngươn thật là náo nhiệt, nhưng tại Tổng đàn võ lâm càng náo nhiệt hơn. Tất cả mọi ngóc ngách đều treo đèn hoa đăng sáng rực cả góc trời. Chu Thiên đã chờ đợi cái ngày này từ lâu lắm rồi. Cái ngày mà y thực thụ đứng trên đài cửu trùng để tuyên cáo với thiên hạ mình là kẻ duy ngã độc tôn.
Dọc theo đài cửu trùng, những chum hoa đăng rực rỡ nối kết kéo dài ra tận ngoài cổng tam quan. Tất cả mọi bang phái trong giang hồ đều đã tề tụ về Tổng đàn võ lâm qua cánh Sinh Tử thiếp.
Thời khắc như ngưng đọng lại bởi sự tôn nghiêm và uy vũ của ngôi đài.
Nhưng rồi thời khắc mà Chu Thiên chờ đợi cũng đã đến. Ba tiếng trống được gióng lên vang động cả không gian của tòa Tổng đàn.
Thùng... Thùng... Thùng...
Tiếng nhạc được đoàn nhạc công trên trăm nhân mạng đồng loạt xướng lên.
Tấu khúc do đoàn nhạc công tấu thành nghe thật là hùng tráng, nhưng phảng phất trong đó là tiếng đàn bi ai lúc có lúc không.
Khi tiếng nhạc vừa dứt thì quần hào đồng loạt xướng lên :
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
Sau ba lần xướng, quần hào trả lại không gian im tĩnh lúc ban đầu.
Từ trong gian đại đường võ lâm, một con rồng vàng do trăm cao thủ võ lâm thủ múa lướt ra. Với những bộ pháp như đằng vân phi vũ, đội múa rồng tạo ra một con rồng thật sống động. Khi vút lên cao, khi uốn lượn, khi quẫy khúc thành những đợt sóng ba đào.
Ầm...
Con rồng quấn lấy chiếc bảng Thiếu Lâm tự rồi nhanh chóng biến nó thành từng mảnh vụn nham nhở. Chiếc bảng Thiếu Lâm tự bị hủy bởi vì không có vị cao tăng nào của Thiếu Lâm về dự ngày hội đăng cơ của Chu Thiên. Tấm bảng Thiếu Lâm tự bị hủy, cũng là chỉ lịnh của

Chu Thiên đặt ra trong Tử Sinh thiếp, nó hàm ý loại bỏ ngôi cổ tự Thiếu Lâm ra khỏi giang hồ.
Đội múa rồng lướt về phía hậu điện. Chiếc đuôi rồng vừa mất hút phía sau hậu điện thì Bạch Diêm La lại lớn giọng xướng lên :
- Minh chủ quang lâm.
Ba hồi còng được gióng lên liên hồi, tạo một cảm giác nao nao đối với quần hùng đang có mặt.
Theo sự điều phối của một gã diễn trò, quần hào lại một lần xướng lớn :
- Võ lâm uy vũ... Minh chủ thần uy.
Hai hàng nô nữ với những bộ cánh thật lộng lẫy từ trong đại đường bước ra.
Họ đi đến đâu rải hoa đến đó, ngỡ như dụng hoa lót chân cho vị Minh chủ.
Chu Thiên ngồi trên chiếc kiệu sơn son thếp vàng do bốn gã đại lực khiêng từ từ tiến về phía đài cửu trùng.
Quần hào tiếp tục xướng :
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
Hai hàng nô nữ dừng lại trước đài cửu trùng, còn chiếc kiệu của Đại Chu Thiên tiếp tục tiến lên và chỉ dừng lại trước những bậc tam cấp dẫn lên cửu trùng đài.
Chu Thiên đứng lên, rồi hất vạt áo trước bước xuống kiệu. Y chắp tay sau lưng thong dong tiến lên đài cửu trùng. Y đứng ngay trước chiếc lư đồng bóng lộn in cả hình của mình trên vách lư, nghĩ thầm :
- “Ta đã muốn có võ lâm thiên hạ thì võ lâm thiên hạ phải thuộc về ta”.
Ý niệm đó lướt nhanh trong tâm tưởng Chu Thiên, y khoát tay ra hiệu :
- Đốt trầm.
Hai nàng nô nữ từ cánh phải bước ra tiến thẳng đến chiếc lư trầm. Họ cẩn thận thả vào trong lư những bó trầm bắt đầu bén lửa rồi nhanh chân lui bước trở ra.
Chu Thiên đứng yên trước lư trầm từ từ bốc lên làn khói trắng tỏa mùi thơm ngào ngạt lan cả khắp không gian quanh đài cửu trùng.
Y chờ đợi cho đến khi khói trầm bốc cháy hẳn, tỏa ra màn khói hương thơm ngào ngạt, tạo thành một không gian thật huyền diệu, kỳ bí, mới từ từ quay lại nhìn thẳng xuống quần hào bằng ánh mắt sáng ngời sắc na của vị chủ nhân nghiêm khắc.

Chu Thiên chậm rãi nói :
- Trong giang hồ, Thiếu Lâm tự không đến dự, xem như đã tự ý chống đối lại mạng trời. Sau khi bổn tòa đăng cơ, chính thức trở thành Minh chủ võ lâm, điều trước nhất, Thiếu Lâm cổ tự phải được xóa sạch mọi dấu tích trong chốn giang hồ Trung Nguyên.
Y đảo mắt nhìn qua một lượt :
- Tất cả mọi người ở tại Tổng đàn võ lâm đêm nay, có ai không phục bổn tọa?
Câu hỏi của Chu Thiên được quần hào đáp trả lại bằng sự im lặng. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi ai cũng biết Chu Thiên giờ đây đã có Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp, chống hay tỏ thái độ bất phục chẳng khác nào mời tử thần đưa hồn mình, sớm về cõi a tỳ.
Bạch Diêm La xướng lên lồng lộng :
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
Quần hào nghe gã Bạch Diêm La xướng, tất biết mình phải làm gì, đồng loạt xướng theo :
- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.
Chu Thiên vuốt râu, mỉm cười :
- Được lắm... Các vị đã thành kính tôn vinh Đại Chu Thiên là Võ lâm Minh chủ, duy ngã độc tôn. Thành tâm của các vị ta không từ chối, nhưng một khi Chu Thiên đăng cơ thì tất cả mọi bang phái trong giang hồ đều phải quy về một mối là tòa Tổng đàn võ lâm, chỉ còn là những hương đàn trực thuộc bổn tòa. Chỉ lịnh của Minh chủ là thiên lịnh, không một ai được chống đối, không một ai không làm tròn. Kẻ chống chỉ lịnh của bổn tọa sẽ bị khổ hình lăng trì, người thực hiện không tròn thì bị giam vào ngục lao ba năm. Các vị nghe rõ rồi chứ?
Quần hào im phăng phắc.
Chu Thiên lia nhanh ánh mắt khe khắt đảo qua một lượt tất cả những người đang có mặt phía trước đài cửu trùng. Tất cả những ai lỡ chạm vào ánh mắt của Chu Thiên, thảy đều chung một cảm nhận, đó là ánh mắt của thần chết đầy quyền uy.
Chu Thiên nói :
- Tất cả đều đồng một ý với bổn tọa chứ?
Bạch Diêm La xướng lên :
- Minh chủ thần uy, thông tuệ càn khôn.
Quần hào đồng loạt xướng theo gã ác ma Lạc Hồn Cốc :
- Minh chủ thần uy, thông tuệ càn khôn.
Đại Chu Thiên ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo vang động cả không gian. Y cất tràng tiếu ngạo đó, nhìn lên đỉnh đài cửu trùng, ngạo nghễ nói :

- Cát Thiên Phong, chắc ngươi không thể nào ngờ có lúc Đại Chu Thiên cũng tự đứng bằng hai chân trên đỉnh đầu thiên hạ. Ha... ha... ha... ha...
Sau tràng cười đó, Chu Thiên mới lấy lại vẻ tự thị và trang trọng lúc ban đầu, rồi chậm rãi chắp tay sau lưng từ từ tiến lên những bậc tam cấp dẫn đến đỉnh đài cửu trùng.
Theo mỗi bước chân của gã thì bọn nhạc công lại tấu nhưng giai khúc nghe thật là oai nghiêm.
Chu Thiên tiến đến những bậc thang cuối cùng, và trước khi chân y có thể đặt đến đỉnh đài cửu trùng thì tiếng sáo vi vu cất lên.
Tiếng sáo kia nghe thật bi ai và hờn trách, nhưng âm lượng thì lấn át cả giai khúc của trăm gã nhạc công cùng tạo ra. Tiếng sáo khiến cho bọn nhạc công ngơ ngác, rồi vô hình trung đồng loạt buông nhạc cụ, lắng tai nghe.
Đến nay cả quần hào khi tiếng sáo lọt vào thính nhĩ cũng ngơ ngẩn lắng nghe mà quên hẳn vị Minh chủ trên đài cửu trùng. Tất cả mọi người đều nghe tiếng sáo.
Đại Chu Thiên không thể không nghe, ngược lại, chính y là người nghe rõ nhất, và cũng chính y biết tiếng sáo kia của ai.
Còn một bậc tam cấp thì Chu Thiên đã có thể chễm chệ trên chiếc đài cửu trùng, nhưng y không bước lên bậc thang sau cùng đó mà từ từ quay lại. Đôi tinh nhãn sáng ngời nhìn thẳng về phía cổng tam quan.
- Cát Thiên Phong.
Từ ngoài cửa tam quan, Thiên Phong trong bộ bạch y nho sinh đầu chít khăn tang, tay cầm chiếc sáo ngọc, vừa đi vừa thổi sáo, tiến theo con đường kết hoa đăng hướng thẳng đến đài cửu trùng.
Sự xuất hiện của chàng khiến quần hào đang có mặt đồng loạt đổ dồn mắt nhìn mà quên bẵng Đại Chu Thiên. Tấu khúc do Thiên Phong tấu ra từ chiếc sáo ngọc nghe thật não lòng và ai oán, khi tấu khúc đó dứt tiếng nhạc sau cùng, và tay hạ chiếc sáo xuống thì chàng đã bước đến dưới chân đài cửu trùng.
Chu Thiên từ trên đài nhìn xuống. Y gằn giọng nói :
- Thiên Phong... Ngươi đến thật đúng lúc đó.
- Thiên Phong không thể đến chậm hơn.
Chu Thiên cười khẩy rồi nói :
- Ngươi đến dự lễ đăng cơ của bổn tọa, hay đến với mục đích gì?
Thiên Phong nhìn Chu Thiên, nhạt nhẽo hỏi lại :
- Theo Minh chủ thì Thiên Phong đến với mục đích gì?
Chu Thiên ngạo nghễ, vuốt râu rồi nói :

- Thân vận bạch y, đầu chít khăn tang. Ngươi đến lễ đăng cơ của bổn tọa để tự đưa đám mình.
- Nếu Thiên Phong không có ý tự đưa đám mình thì sao?
Chu Thiên cười khẩy, nói :
- Bổn tọa vẫn giữ nấm mồ và cánh nhạn của ngươi.
- Hôm nay cũng đã đến kỳ hẹn mà Thiên Phong phải đối mặt với Minh chủ.
Bằng hữu của Thiên Phong đã có quá nhiều người chết rồi.
Chu Thiên cướp lời Thiên Phong :
- Kể cả Thánh Cô Bình Nhi?
- Bình Nhi đã chết.
- Ngươi không nói ra, bổn nhân cũng biết.
- Vậy Minh chủ thừa đoán được vì sao Thiên Phong có mặt tại đây.
Chu Thiên ngửa mặt cười khành khạch. Y cất tràng tiếu ngạo, chỉ tay xuống Thiên Phong, trang trọng nói :
- Sự xuất hiện của Ma Hoàn Lãnh Nhân tại buổi đăng cơ của bổn tọa càng làm cho bổn tọa thêm cao hứng và vô cùng hoan hỷ.
Chu Thiên chợt đổi giọng, nói gằn từng tiếng :
- Chắc ngươi biết vì sao bổn tọa lại cao hứng chứ?
- Biết.
- Thế ngươi có thể nói cho bổn nhân nghe được không?
Nhìn thẳng vào mắt Chu Thiên, chàng từ tốn nói :
- Trên võ lâm, Minh chủ chỉ muốn mình là kẻ độc tôn, do đó cần phải xóa sạch những dấu tích để lại trong cuộc đời của Minh chủ. Những dấu tích trong dĩ vãng của Minh chủ chỉ đem đến cho người sự tự kỷ, nhỏ nhoi.
Chu Thiên bật cười rồi nói :
- Hay lắm... Rất đúng. Cái ấn tích trong tâm tưởng của bổn nhân chính là Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Xóa cái ấn tích đó bằng chính bản lĩnh của bản tọa, ta mới có thể ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ.
Chu Thiên rút thanh Can Tương thần kiếm đeo sau lưng mình. Gã điểm thần nhãn nhìn Thiên Phong :
- Ý trời bắt bổn tọa phải làm điều đó.
- Và Thiên Phong cũng muốn kết thúc trò máu đổ thây ngã của Đại Chu Thiên.
- Thiên Phong... Được lắm. Nếu hôm nay bổn tọa không xóa ngươi khỏi cõi giang hồ này thì chức vị Minh chủ bổn tọa sẽ nhường lại cho ngươi.
Thiên Phong khoát tay :

- Nếu tơ tưởng đến chức vị Minh chủ võ lâm thì Cát Thiên Phong đã chẳng cho Chu Thiên biết bí mật cổ vật Long cốc của Kim trang Trang chủ. Hôm nay, nếu như Thiên Phong có trở về với cát bụi, chỉ hy vọng Minh chủ lấy cái nhân làm đầu. Không có chữ nhân thì chẳng thể giữ được chính khí của người võ lâm. Không có chính khí thì chẳng có Minh chủ.
- Thiên Phong... Ngươi dạy bổn nhân đó à?
- Thiên Phong nói tự đáy lòng mình.
- Bổn tọa không cần những lời nói của ngươi. Bổn tọa cần minh chứng cho tất cả mọi người thấy quyền uy của một vị Minh chủ là đủ rồi.
Chu Thiên gằn giọng :
- Thời gian chẳng còn nhiều nữa, hãy thi triển Ma Hoàn đi.
Ma Hoàn Thiên Phong đã trả về với cát bụi rồi.
Chu Thiên bật cười rồi nói :
- Bổn tọa nhớ rồi. Đôi Ma Hoàn của Cát Thiên Phong đã tan thành cát bụi bởi lưỡi gươm thần uy của bổn tọa. Thế thì bây giờ ngươi sẽ dụng binh khí gì để làm tròn sứ mạng của ngươi đối với các bằng hữu đã chết bởi bổn tọa?
- Cát Thiên Phong.
Chu Thiên chỉ Thiên Phong :
- Ngươi?
- Không sai.
Chu Thiên ngửa mặt cười khằng khặc :
- Thiên Phong, được lắm đó. Thế thì ngươi hãy chuẩn bị chứng nghiệm thần uy tối thượng của Minh chủ Đại Chu Thiên.
Lời còn đọng trên cửa miệng, hai chân Chu Thiên từ từ xoạt rộng ra. Can Tương thần kiếm hướng mũi lên không trung. Y bắt đầu chuyển vận công phu Càn Khôn kiếm khí.
Không trung bất giác nổi lên những tiếng sấm đì đùng, rồi xuất hiện những luồng sét ngoằn ngoèo rực sáng cả phạm vi Tổng đàn võ lâm. Hiện tượng kỳ dị đó khiến tất cả quần hào đều ngưng thần, hồi hộp chờ đợi.
Những luồng sét trời từ trên cao phóng xuống đầu mũi kiếm Can Tương, rồi nhanh chóng tạo thành một màn khí kiếm bao bọc toàn bộ thân thể Đại Chu Thiên, mà người thị nhãn không sao nhìn thấy được thân pháp gã.
Chu Thiên thét lên lồng lộng :
- Thiên Phong, đã đến lúc ngươi nói lời cuối cùng rồi. Hãy nói ra suy nghĩ của ngươi.

- Giết được Thiên Phong rồi, Chu Thiên sẽ lấy chữ nhân khi thực sự trở thành Minh chủ.
Chu Thiên gầm lên :
- Không... Bổn tọa chỉ có quyền uy tối thượng và sự khắc chế quyền lực vô biên.
Thanh Can Tương thần kiếm được gã vũ lộng tạo ra một màn lưới tầm sét rực rỡ, chiếu sáng cả đài cửu trùng.
Hắc Diêm La xướng lên :
- Võ lâm uy vũ... Minh chủ thần uy.
Quần hào bị tiếng xướng lồng lộng của Hắc Diêm La và hiện tượng thần kỳ do Chu Thiên tạo ra khiến buột miệng xướng theo :
- Võ lâm uy vũ... Minh chủ thần uy.
Chu Thiên từ từ định thanh Can Tương thần kiếm toan tạo một luồng sét kiếm chớp lấy mạng sống của Thiên Phong, thì có tiếng khánh chuông trỗi lên ba hồi vang động cả không trung. Tiếng đại hồng chung trỗi lên khiến mọi người bất giác ngơ ngác.
Ba hồi chuông vừa dứt thì các tăng nhân Thiếu Lâm cùng Thần Cái Trình Tử Quang lẫn Đại Trí thiền sư ào ào lướt vào Tôn Quách từ trong đoàn tăng nhân Thiếu Lâm lướt đến bên cạnh Thiên Phong, thét lớn :
- Dừng kiếm.
Tiếng thét của Tôn Quách như có uy lực thần bí khiến Chu Thiên bất giác hạ thanh Can Tương kiếm xuống. Ánh mắt ngời ngời chiếu thẳng xuống Tôn Quách.
Gã gằn giọng nói :
- Các ngươi đến để cùng nạp mạng tế cờ đăng cơ của bổn nhân.

Hồi 64
Võ lâm Minh chủ

Tôn Quách trao qua tay Thiên Phong bức di thư của Khán Nhân để lại, nhanh miệng nói :
- Cát đại ca hãy đọc đi, sẽ biết vì sao mọi người có mặt ở đây lúc này.
Nói xong với Thiên Phong, Tôn Quách nhìn lại Chu Thiên. Y ôm quyền xá Chu Thiên, rồi cao giọng nói :
- Tiểu Minh chủ Tôn Quách bái kiến Đại minh chủ.
Chu Thiên giải tỏa kiếm khí Càn Khôn cau mày nói :
- Tiểu tử... Ngươi nói cái gì thế?
- Tôn Quách nói tiểu Minh chủ bái kiến Đại minh chủ.
Chu Thiên lắc đầu :
- Cái gì là tiểu Minh chủ, cái gì là Đại minh chủ? Tiểu tử... Ngươi định bỡn cợt bổn tọa đó ư?
Tôn Quách khoát tay :
- Không không... Tiểu Minh chủ Tôn Quách sao dám bỡn cợt Đại minh chủ Chu Thiên chứ. Nhưng Tôn Quách nói vậy là có lý của nó.
Chu Thiên gằn giọng, gay gắt nói :
- Cái lý gì? Tiểu tử đang đùa với thần uy của một vị Minh chủ.
Tôn Quách lắc đầu :
- Đại minh chủ cho tiểu Minh chủ nói đùa ư? Không đùa đâu. Tôn Quách gọi người là Đại minh chủ, vì trong lần Long Hoa đại hội, Cát đại ca đã trao chức vị Minh chủ cho tôn giá. Sau đó tôn giá tự bỏ chức vị đó đi tìm Can Tương thần kiếm, còn ứng mạng võ lâm thì buộc Tôn Quách trở thành Minh chủ trong ngày hội khảo chứng võ công.
Chu Thiên cướp lời Tôn Quách :
- Tiểu tử. Ngươi chỉ gặp may mà thôi.
- Ậy... Sao Minh chủ lại nói Tôn Quách gặp may. Mà phải nói là số của Tôn Quách phải trở thành Minh chủ. Phàm trong võ lâm không thể có hai Minh chủ một lúc. Chính vì thế mà Tôn Quách mới có lối xưng hô như vậy.
Tôn Quách gãi đầu nói tiếp :
- Tôn giá là bậc trưởng bối nên Tôn Quách gọi là Đại minh chủ. Còn

Tôn Quách là kẻ hậu sinh đành lép vế nhận mình là tiểu Minh chủ vậy.
- Tiểu tử nói nghe thật càn rở. Nếu như ngươi tự nhận mình là tiểu Minh chủ thì bổn tọa sẽ tống tiễn ngươi về cảnh giới khác đặng ngươi giữ chức vị đó.
Tôn Quách nhăn nhó :
- Đại minh chủ nóng nảy quá. Nếu như câu nói đó tôn giá nói ra trước đây thì đúng đó, nhưng bây giờ thì quả không đúng chút nào. Cả Tôn Quách và tôn giá đều là Minh chủ thì quyền uy phải ngang nhau chứ, huống chi đêm qua thần nhân cổ bảo hiện về nói với tiểu Minh chủ phải thu hồi lại thanh Can Tương thần kiếm trong tay Đại minh chủ.
Chu Thiên cau mày, nạt lớn :
- Tiểu tử có thể làm được chuyện đó ư?
- Nếu không làm được thì Tôn Quách đã không đến đây. Trong giấc mơ, Tôn Quách nghe rõ mồn một, thần nhân cổ bảo nói Can Tương thần kiếm trong tay Đại minh chủ đã gây quá nhiều nghiệp quả võ lâm, nên buộc tiểu Minh chủ phải thu hồi lại.
- Chính ngươi thu hồi ư?
Tôn Quách gật đầu :
- Đúng như vậy, tôn giá nói quả không sai.
Chu Thiên ngửa mặt cười khành khạch. Tiếng cười của y vang động cả không trung tòa Tổng đàn võ lâm.
Cắt tràng cười tự thị, và ngạo nghễ đó, Chu Thiên nói :
- Tôn Quách, nếu như ngươi thu hồi được thanh Can Tương thần kiếm, bổn nhân thề sẽ bước ngay xuống ngôi đài cửu trùng này, nhường nó lại cho ngươi đó.
Tôn Quách từ tốn ôm quyền :
- Đa ta Đại minh chủ đã nhường cho tiểu Minh chủ.
- Ngươi bỡn cợt với bổn tọa như thế đủ rồi, hãy tiếp nhận cái chết khủng khiếp nhất đến với ngươi đây.
Chu Thiên vừa nói vừa vận hóa công phu. Càn Không kiếm khí. Cả không trung trên đầu Chu Thiên xuất thiện màn lưới tầm sét, sáng rực.
Nhìn hiện tượng kỳ lạ đó, Tôn Quách không khỏi lo lắng, nghĩ thầm :
- “Ái cha... Xem chừng lần này gã Đại Chu Thiên thật sự nổi cơn thịnh nộ đối với mình đây. Gã nhất quyết dùng Can Tương thần kiếm để giết tiểu gia. Nếu như những gì Khán Nhân trang chủ để lại trong di thư không đúng thì mình chắc chắn tiêu đời”
Nghĩ đến đây, bất giác Tôn Quách lo âu.

Chính vào lúc Chu Thiên sắp phát tác thần uy tối thượng của thanh Can Tương thần kiếm thì Bạch Diêm La nói :
- Khởi bẩm Minh chủ, hãy để gã cho bọn thuộc hạ.
Chu Thiên khoát tay :
- Không cần.
Gã dồn tất cả nguyên khí Càn Khôn vào Can Tương thần kiếm, thét lên lồng lộng :
- Tiểu tử Tôn Quách... Hãy đón lấy cái chết.
Chu Thiên phạt lưỡi kiếm hướng về phía Tôn Quách. Một chiếc lưới xuất hiện từ đầu mũi Can Tương thần kiếm phóng tới Tôn Quách.
Thiên Phong buột miệng nói :
- Tôn đệ...
Đã có chuẩn bị từ trước, Tôn Quách vẫn đứng xoạt chân trụ bộ, hữu thủ cầm viên ngọc bích châu đón thẳng chiếc lưới tầm sét đang phóng tới mình.
Rét...
Viên ngọc bích quả thật thần kỳ. Nó tựa như có hấp lực hút lấy tất cả những luồng sét kiếm từ Can Tương thần kiếm phóng ra, rồi bất thình lình phóng ngược những đạo sét kiếm kia trở lại Chu Thiên.
Ầm...
Không gian chấn động.
Đài cửu trùng nghiêng ngả.
Viên ngọc bích trong tay Tôn Quách ta ra thành bụi, nhưng lưỡi kiếm Can Tương cũng gãy vụn, chỉ còn lại mỗi đốc kiếm trên tay Chu Thiên, ngay cả màn sét kiếm hộ thể cũng tan biến.
Chu Thiên ngây người ngơ ngẩn :
- Sao kỳ lạ vậy?
Tôn Quách vỗ tay :
- Thấy chưa? Tôn Quách đã nói với Đại minh chủ rồi, cái gì của cổ bảo Long cốc phải trở về với cổ bảo Long cốc.
Chu Thiên bặm môi, mặt lộ sát khí hừng hực, gã gằn giọng nói :
- Không còn Can Tương thần kiếm bổn tọa vẫn bắt ngươi đầu thai qua cảnh giới khác.
Câu nói ngập tràn sắc ma khủng bố chết chóc, khiến Tôn Quách vừa nghe lọt thính nhĩ đã chột dạ.
Y lẩn nhanh ra sau lưng Thiên Phong nhìn Chu Thiên, nói :
- Hê... Đại minh chủ không giữ lời hả?
Chu Thiên rít lên :
- Bổn tọa đâu thể để cho ngươi trở thành Minh chủ.
Chu Thiên chỉ Tôn Quách :

- Lấy mạng gã tiểu tử đó cho bổn nhân.
Hắc Bạch Diêm La đồng loạt phi thân tới, nhưng Đại Trí thiền sư đã băng ra cản bước hai gã lại.
Lão tăng Thiên Long tự lần chuỗi hạt bồ đề, nói :
- A di đà Phật... Lần trước lão nạp lép vế, lần này muốn thỉnh giáo phối hợp công thủ của hai vị chủ nhân Lạc Hồn Cốc.
Bắc Thần Đông Lĩnh cũng theo lịnh Đại Chu Thiên lướt ra thì Thần Cái Trình Tử Quang đã đón đầu.
Tôn Quách lúng túng thét bừa :
- Các vị hãy nghe theo lời hiệu triệu của tiểu Minh chủ đẩy lùi ma đạo khỏi chốn giang hồ.
Chu Thiên rít lên :
- Bổn tọa không lóc thịt lột da tiểu tử thề không sống trên cõi đời này nữa.
Cùng với lời nói ngập tràn phẫn nộ đó, từ trên đài cửu trùng, Chu Thiên phi thân băng xuống. Khi gã chỉ còn cách Tôn Quách bốn trượng thì một ánh chớp bạc phóng ra. Chu Thiên nhanh như cắt vươn trảo chộp lấy ánh chớp đó.
Chiếc ám khí kia thật ra là một nấm mồ bằng giấy hồng điều. Nhìn nấm mồ giấy, Chu Thiên như người tỉnh giấc cuồng nộ, nghĩ đến Cát Thiên Phong.
Y buột miệng nói :
- Thiên Phong.
Hai người vô hình trung lại đối nhãn với nhau.
Chu Thiên bặm môi, nén cơn phẫn nộ vào trong, trang trọng nói :
- Thiên Phong... Ta đã mất Can Tương thần kiếm.
- Thiên Phong cũng đã mất đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng.
Chu Thiên thở hắt ra, từ tốn nói :
- Dù sao Chu Thiên và ngươi cũng đã từng là bằng hữu thủ túc. Chẳng lẽ bây giờ ngươi vì người ngoài mà buộc ta phải dựng cảnh huynh đệ tương tàn?
Thiên Phong lắc đầu :
- Tất cả những gì đã có thì người đều đánh mất. Bây giờ quá muộn, bởi giữa Thiên Phong và Đại Chu Thiên chẳng còn gì để mất. Có chăng là mất đi sư ô uế, vẩn đục trong mối quan hệ giao tình giữa Thiên Phong và Đại Chu Thiên.
- Ngươi buộc ta?
- Đã đến lúc Thiên Phong và Chu Thiên trả lại tất cả những gì đã vay của nhau, mượn của nhau. Hãy xuất thủ đi.
- Ngươi...

Chu Thiên ngập ngừng rồi thét lên lồng lộng :
- Được... Thiên Phong... Chu Thiên và ngươi sẽ cùng chết với nhau.
Chu Thiên điểm mũi dày tạt ngang, trảo công vươn ra bấu vào yết hầu một gã thuộc hạ đứng gần.
Bộp...
Trảo thì bứt yết hầu gã thuộc hạ đứng gần bên, tay thì tước lấy thanh trường kiếm của gã. Chu Thiên lại lăn xả tới Thiên Phong thi triển Quỷ kiếm pháp của Quỷ môn.
Ảnh kiếm nhoang nhoáng bao trùm khắp thân pháp Cát Thiên Phong, nhưng tuyệt nhiên lưỡi kiếm không thể nào chạm đến chiếc áo bạch y nho sinh của chàng. Những chiêu kiếm quyết tủ của Chu Thiên gần như bị Thiên Phong hóa giải bằng những thức chiêu đặc dị từ cây sáo ngọc.
Chu Thiên bất giác phạt ngang lưỡi trường kiếm toan tiện đứt thủ cấp đối phương. Thế kiếm đang thoát ra chưa thành chiêu, bất thình lình chuyển hướng nhắm Tôn Quách.
Chủ đích của Chu Thiên qua chiêu kiếm này là muốn giết Tôn Quách, hoặc chí ít cũng có thể khống chế y buộc Cát Thiên Phong phải rơi vào tình thế lưỡng phân. Y có chủ định đó cũng đúng thôi, vì đã xuất thủ gần như hết những chiêu kiếm quyết định trong Quỷ kiếm pháp mà chẳng làm gì được Thiên Phong.
Tôn Quách mãi thị trận mà quên phòng bị, bất ngờ Chu Thiên chuyển hướng tập kích, không khỏi lúng túng, bối rối thốt lên :
- Hê...
Tiếng thốt ngơ ngẩn của Tôn Quách còn đọng trên hai cánh môi thì kiếm của Chu Thiên đã đến vùng tử huyệt của y rồi.
Tưởng chừng mười mươi mũi kiếm sẽ xuyên qua vùng thượng đẳng của Tôn Quách thì chiếc ngọc tiêu đã xé gió điểm thẳng vào lưỡi kiếm của Chu Thiên.
Chát...
Lưỡi trường kiếm gãy ngang khi đầu sáo ngọc chạm vào nó. Lưỡi kiếm gãy chưa kịp rơi xuống đất thì sáo ngọc đã trở lại tay Thiên Phong và nhanh hơn một cái chớp mắt điểm luôn vào hổ khẩu cầm đốc của Chu Thiên.
Chát...
Bị điểm vào hộ khẩu, Chu Thiên nhận được cảm giác tê rần buốt nhói buộc phải buông cả đốc kiếm, y sững sờ trước chiêu công thần và chính xách của Cát Thiên Phong, khi định được thần trí thì đầu sáo ngọc đã đặt trúng vào yết hầu gã.
Chu Thiên thẫn thờ nói :

- Cát Thiên Phong.
Y chỉ thốt được mỗi cái tên Thiên Phong rồi đưa mắt nhìn chàng.
Hai người đối nhãn với nhau.
Chu Thiên ngập ngừng nói :
- Nếu còn thanh kiếm Can Tương và Càn Khôn kiếm khí...
Thiên Phong buông một tiếng thở dài nói :
- Những thứ đó không thể thuộc về một kẻ bất nhân, bất nghĩa.
- Nhưng...
- Đừng nhắc về dĩ vãng. Tất cả đã bị tôn giá xóa sạch hết bằng huyết án Kim trang đại phụ và cái chết của Bình Nhi.
Chu Thiên thở ra :
- Nhưng còn một điều Thiên Phong khó có thể hạ thủ với Đại Chu Thiên.
- Tôn giá nhắc đến tình sư môn Mông Diện Khách?
Chu Thiên cười khảy :
- Không sai. Thử hỏi... nếu không có nhân phụ của Chu Thiên thì Thiên Phong chưa hẳn đã là một đại kỳ tài trong chốn võ lâm. Nếu không có thân phụ ta thì đâu thể có Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Chẳng lẽ để đáp lại công phu truyền thụ võ công, ngươi thẳng tay sát hại tử hậu duệ duy nhất của Mông Diện Khách?
- Hoàn đã trả lại cho người rồi.
- Nhưng võ công thì ngươi chưa trả.
- Kết cục hôm nay không phải là nghiệp quả của tiên nhân, tôn giá đừng trách Cát Thiên Phong. Cái gì Thiên Phong đã cho tôn giá đã nhận và đã xóa nó đi. Chúng ta chẳng còn ai nợ ai cả, nhưng phán quyết sự tồn vong của tôn giá không phải là Thiên Phong.
- Ngươi hãy để cho Đại Chu Thiên một cơ hội.
- Không có cơ hội nào cho Chu Thiên đâu. Đối với Mông Diện sư tôn, Chu Thiên là kẻ bất hiếu. Ngươi vì Quỷ kiếm pháp mà tự tịnh thân thì sao có thể báo đáp được công sinh thành. Đối với bằng hữu, người là kẻ bất nghĩa. Đối với chính đạo võ lâm người là kẻ bất nhân. Bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân thử hỏi tôn giá sẽ là con người gì?
Thiên Phong buông tiếng thở ra :
- Hãy để võ lâm phán xử một người như Chu Thiên.
Thiên Phong nói dứt lời, liên tục phóng sáo ngọc điểm vào ba mươi sáu huyệt của Đại Chu Thiên. Hứng trọng những thế điểm thần kỳ của Cát Thiên Phong. Chu Thiên liên tục rùng mình, và rồi nhũn hẳn người ra, bởi vì đã bị phế bỏ võ công.
Y gầm lên lồng lộng :
- Cát Thiên Phong... Ngươi phế bỏ võ công của ta ư?

Thiên Phong nhạt nhẽo đáp lời gã :
- Một người như tôn giá không nên có võ công. Thiên Phong đã dùng Đoạn Mạch Phế Huyết, tuyệt kỹ điểm huyệt phế bỏ võ công của sư tôn. Nếu như tôn giá có ý định tiếp tục thụ học võ công chẳng khác nào tự giết mình. Đây cũng là cơ hội để Chu Thiên bảo toàn mạng sống.
Nghe Thiên Phong nói, Chu Thiên từ từ khụy chân, ngồi bệt xuống đất. Sắc diện của gã là một nỗi chán chường ê chề. Y lẩm bẩm nói :
- Thế là hết. Ta chẳng còn gì để vui thú trong cuộc đời này nữa. Ta chẳng còn gì để luyến tiếc cuộc đời này nữa.
Chu Thiên gượng đứng lên. Y nhìn Thiên Phong nói :
- Trong cuộc đời Chu Thiên, nỗi ám ảnh triền miên chính là Cát Thiên Phong. Và nỗi ám ảnh khủng khiếp đó đã trở thành sự thật.
Y buông một tiếng thở ra não nề rồi từ từ hướng về đài cửu trùng rảo bước theo những bậc tam cấp.
Tôn Quách nhìn Thiên Phong.
Y chỉ thấy chàng khẽ lắc đầu dõi mắt nhìn theo sau lưng Đại Chu Thiên.
Lệ Hoa xuất hiện, trổ khinh pháp lướt đến bên Thiên Phong. Nàng nói với Thiên Phong :
- Thiên Phong để mặc cho Chu Thiên đăng cơ ư?
Chàng bâng quơ đáp lời Lệ Hoa :
- Đến khoảng khắc sau cùng, người ta cũng không thể từ bỏ khát vọng của mình. Hãy để cho Chu Thiên mơ một giấc mơ sau cùng.
- Chu Thiên đã bước đến tận cùng đỉnh đài cửu trùng. Y nhìn trời, nhìn đất, nhìn bao quát khắp xung quanh, rồi giang rộng hay tay, thét lên lồng lộng :
- Chu Thiên không phải là Minh chủ trong cảnh giới này thì sẽ là Minh chủ trong cảnh giới a ty. Mãi mãi Đại Chu Thiên vẫn là Minh chủ.
Y nói đến đây, không một chút ngần ngại lao mình ra khỏi đài cửu trùng. Vốn đã bị Thiên Phong phế bỏ võ công. Đại Chu Thiên đâu còn công phu để thi triển khinh thuật, nên rơi nhanh xuống đất như một quả mít rụng.
Bộp...
Chu Thiên oằn người rồi duỗi dài bất động. Hắn tự tìm cho mình một lối thoát để tránh sự phán quyết của võ lâm quần hào. Bởi hắn muốn để lại chiếc bóng Minh chủ của mình mãi mãi trong tâm khảm của mọi người.
Bên kia đài cửu trùng. Đại Trí thiền sư một mình liên thủ đối phó với Hắc Bạch Diêm La. Khác hẳn lần trước, lần này Đại Trí thiền sư

hoàn toàn chủ động.
Lão tăng Thiên Long tự không cho Hắc Bạch Diêm La có cơ phối hợp và chiếc áo cà sa của người được quấn lại thành cây trường côn, với những thức chiêu biến hóa thần kỳ càng lúc càng dồn Hắc Bạch Diêm La vào thế hạ phong.
Đại Trí thiền sư niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật... Lão nạp đắc tội với thí chủ.
Lời còn đọng trên miệng, lão tăng Thiên Long Tự thi triển bộ pháp "Lưu Thủy Hành Vân" nhấc bổng người lên cao ba trượng để tránh đôi câu liêm của Hắc Bạch Diêm La, rồi dùng trường côn bằng áo cà sa lia nhanh một vòng công thẳng vào mặt hai kẻ đại địch.
Bốp... Bốp Hắc Bạch Diêm La cùng hứng trọn chiêu công của lão tăng Thiên Long tự, bật ngửa người ra sau, buông cả binh khí.
Cùng lúc đó thì Thần Cái Trình Tử Quang cũng đã vỗ một trảo vào ngực Đông Lĩnh.
Bắc Thần Đông Lĩnh bật thối lui năm bộ, biến đổi sắc diện rồi rùn mình ọi luôn một bụm máu. Lão lấm lét nhìn Thần Cái Trình Tử Quang.
Tôn Quách thét lớn :
- Tất cả dừng tay.
Tiếng thét lồng lộng của Tôn Quách buộc mọi người đang giao thủ đồng loạt thối lui trở về sau.
Tôn Quách trang trọng nói :
- Đã có quá nhiều người chết rồi, và sau cùng Đại Chu Thiên cũng tự kết liễu đời mình, các vị còn tranh đoạt với nhau làm gì chứ?
Tất cả đều im lặng lắng nghe Tôn Quách nói.
Tôn Quách vừa dứt lời lão tăng Thiên Long Tự liền niệm Phật hiệu cướp lời y :
- A di đà Phật... Tiểu Minh chủ nói rất đúng. Võ lâm đã có nhiều người chết rồi, đâu thể cứ tiếp tục máu chảy thây rơi nữa.
Tôn Quách xoa tay :
- Lão tăng nói rất chí lý. Chu Thiên là kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, chết là đúng rồi, ở đây không thể có thêm nhiều người chết nữa. Nếu các vị còn coi Tôn Quách là Minh chủ thì mau ngưng giao thủ theo Tôn Quách, võ lâm là một vườn hoa muôn màu, muôn sắc không ai có thể độc tôn đặng. Chức Minh chủ chẳng qua là cái gút giữ viền mối chính khí, chứ không phải là quyền lực tối tượng để thống trị người khác. Chính vì lẽ đó, chọn Minh chủ là chọn người có tài, có đức, có nghĩa chứ không nhất thiết kẻ có võ công tối thượng. Các vị có đồng ý với tiểu gia không?

Đại trí thiền sư gật đầu :
- A di đà Phật... Đó mới là lời nói đầy nghĩa khí của một Minh chủ. Bần tăng thiết tưởng ở đây Tôn thiếu thiệp đáng là Minh chủ võ lâm.
Tôn Quách tròn mắt :
- Hê... Nhưng...
Gã chưa thốt hết lời thì quần hào đồng loạt ôm quyền hướng về Tôn Quách :
- Minh chủ đại nghĩa, võ lâm phát dương quang đại.
Thiên Phong nhìn Tôn Quách :
- Tôn đệ không nên từ chối. Đệ là Võ lâm Minh chủ thì máu sẽ ngừng chảy, thây ngừng đổ, đó cũng là một việc làm đại nghĩa.
Tôn Quách ngập ngừng, lưỡng lự một lúc rồi nói :
- Các vị đã bắt buộc thì Tôn Quách không từ chối.
Y ôm quyền xá mọi người :
- Đa tạ... Đa tạ!
Tôn Quách quay mình trổ Miêu Hành cước lướt lên đài cửu trùng. Lên đến đỉnh y nhìn xuống thì chẳng thấy Cát Thiên Phong đâu nữa.
Tôn Quách dáo dác nhìn quanh.
- Cát đại ca đâu rồi...
Y lắc đầu nghĩ thầm :
“Trên cái đài cao tít này, làm Minh chủ sao trơ trọi quá”.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Hồi kết

Vũ Văn Hân và Phối Kim Ngọc từ trong khách điếm bước ra. Bọn hành khất nhâu lại bấu lấy hai người, duy chỉ có một tên hành khất vận áo thụng bằng vải gai có mũ trùm đầu là hối lả lẩn nhanh. Hành động của tên hành khất đó khiến Vũ Văn Hân và Kim Ngọc phải chú nhãn.
Vũ Văn Hân gạt bọn hành khất, bước nhanh về phía tên hành khất đang lầm lũi bỏ đi. Y thét gọi :
- Gã kia đứng lại.
Gã hành khất dừng bước.
Văn Hân bước đến rồi bất thình lình giật chiếc mũ trùm đầu của gã. Đôi thần nhãn của y nhíu lại :
- Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh.

Thanh Thanh bị nhận dạng, biến sắc thối lại ba bộ. Nàng lắc đầu nói :
- Đường chủ lầm người rồi. Tôi chỉ là một nữ hành khất tội nghiệp mà thôi.
Phối Kim Ngọc bước đến bên Văn Hân. Nàng ngắm Thanh Thanh từ đầu đến chân :
- Đích thị là ma nữ Mộc Thanh Thanh.
Thanh Thanh cúi đầu.
Kim Ngọc dấn đến hai bộ :
- Ma nữ... Hôm nay ngươi phải trả nợ máu cho nhị vị sư huynh của Kim Ngọc.
Thanh Thanh ngẩng mặt nhìn thẳng Kim Ngọc và Vũ Văn Hân. Nàng cười khẩy, nói :
- Hai ngươi đã nhận ra ta là Mộc Thanh Thanh, còn chờ gì nữa mà chưa xuất thủ đòi nợ đi?
Kim Ngọc nhíu mày :
- Tại sao ngươi ra nông nỗi này?
- Ngươi không cần biết. Muốn giết thì cứ giết đi, đừng nhiều lời làm gì nữa.
Thanh Thanh đứng sõng lên, nhìn thẳng vào mặt đôi phu phụ Đường môn.
Kim Ngọc nói :
- Ông trời có mắt cho Kim Ngọc gặp lại ma nữ. Hôm này Kim Ngọc sẽ lấy mạng ngươi tế cho nhị vị sư huynh.
Thanh Thanh lạnh nhạt đáp :
- Hai ngươi cứ tự nhiên, ta không hề phản kháng hay van xin. Xuất thủ đi!
Kim Ngọc rút trường kiếm.
Nàng chưa kịp xuất chiêu sát tử Mộc Thanh Thanh thì bất thình lình Tôn Quách cùng Khất Tổ Tổ và Tú Tú với Trình Tử Quang xuất hiện.
Tôn Quách thét lớn :
- Dừng tay!
Kim Ngọc nghe Tôn Quách thét buộc phải hạ trường kiếm xuống. Khi nàng nhận ra Tôn Quách liền ôm quyền xá, từ tốn nói :
- Minh chủ...
Tôn Quách bước đến trước mặt Kim Ngọc và Vũ Văn Hân :
- Phối phu nhân và Vũ đường chủ không thể cởi bỏ sợi dây oan nghiệp giữa Đường môn và Thanh Thanh cô nương sao? Thanh Thanh cô nương đã chịu quả báo quá đủ rồi, các vị còn muốn dồn cô ấy vào tử cảnh à?
Vũ Văn Hân ngập ngừng rồi nói :

- Thanh Thanh đã bức tử hai vị đại ca của nương tử, Minh chủ hiểu điều đó.
- Bổn Minh chủ hiểu, nhưng nếu xét tường tận thì Đường môn cũng đã có lúc không giữ được đạo nghĩa bằng hữu. Tất cả chuyện của Đường môn, bổn Minh chủ đã được Độc Vương Tây Môn Kình thổ lộ hết rồi.
Tôn Quách lấy quyền Độc kinh chĩa ra trước :
- Đây chính là kỳ thư chi bảo của Đường môn, các vị nhận ra chứ?
Kim Ngọc phấn khích nói :
- Minh chủ... Quyển Độc kinh đó chính là kỳ thư chi bảo của Đường môn. Chỉ có Đường chủ mới được giữ Độc kinh mà thôi, và cũng chỉ có người giữ Độc kinh mới là Đường chủ Đường môn.
- Thế tại sao nhị vị lại chẳng có Độc kinh mà nó lại ở trong tay bổn Minh chủ?
Văn Hân đỏ mặt vì thẹn.
Tôn Quách nói tiếp :
- Độc Vương Tây Môn Kình đã trao quyển Độc kinh này cho tại hạ và gởi gắm Mộc cô nương nhờ tại hạ quan tâm. Đáng lý ra Độc Vương đã là Đường chủ Đường môn, nhưng vì huynh đệ tương tàn mới phải chịu kiếp nô bộc. Còn Mộc Thanh Thanh chính là đại ân nhân của Độc Vương. Bây giờ nhị vị đã hiểu ra rồi chứ? Nếu không có Mộc Thanh Thanh thì Đường môn sao còn giữ được quyển kỳ thư Độc kinh này.
Tôn Quách lia mắt nhìn qua Kim Ngọc và Vũ Văn Hân :
- Tại hạ đã nói hết lời, nhị vị chắc đã hiểu và không đặt nặng oán nợ nữa chứ?
Kim Ngọc buông một tiếng thở dài.
Vũ Văn Hân nhìn qua Kim Ngọc rồi ôm quyền xá Tôn Quách :
- Minh chủ đã chỉ giáo, Đường môn nào dám không nghe.
Tôn Quách mỉm cười ôm quyền xá Vũ Văn Hân :
- Đa tạ Đường chủ. Nhân tiện gặp nhị vị, tại hạ xin giao lại quyển kỳ thư Độc kinh cho Đường môn.
Văn Hân mừng rỡ, hối hả xá Tôn Quách :
- Đa tạ Minh chủ. Đường môn vô cùng cảm kích tiểu Minh chủ.
Tôn Quách khoát tay :
- Đường chủ đừng khách sáo như vậy. Độc kinh vốn của Đường môn thì phải trả lại cho Đường môn. Hy vọng một ngày nào đó Đường môn phát dương quang đại, dụng Độc kinh cứu nhân độ thế.
- Phu phụ chúng tôi ghi nhận sự chỉ giáo của Minh chủ.
Vũ Văn Hân đón lấy quyển Độc kinh.

Gã nói với nương tử mình :
- Nương tử... Xem như chúng ta chẳng còn ân oán gì với Liệt Hỏa Thần Nữ.
Phối Kim Ngọc khẽ gật đầu.
Nàng ôm quyền xá mọi người :
- Đa tạ Minh chủ đã trao cho Độc kinh. Phu phụ xin mạn phép cáo từ, nếu có dịp cung thỉnh Minh chủ và các vị đây quá vãng Đường môn.
Tôn Quách gật đầu :
- Nhất định tại hạ sẽ đến thăm Đường môn một ngày gần đây.
Phối Kim Ngọc và Vũ Văn Hân một lần nữa ôm quyền xá Tôn Quách rồi mới chịu quay bộ trổ khinh thuật bỏ đi.
Tú Tú nhìn Tôn Quách, mỉm cười :
- Xem chừng càng ngày Tôn huynh càng ra vẻ một vị Minh chủ quán xuyến công việc của võ lâm.
Tôn Quách lườm nàng :
- Hừ... Nàng làm như tiểu huynh của nàng ham lắm vậy.
Tôn Quách nhìn lại Thanh Thanh. Y không khỏi đau lòng khi thấy sự tàn phế của Thanh Thanh. Chạm vào ánh mắt của Tôn Quách, Thanh Thanh vội trùm lại chiếc mũ che mặt.
Nàng lí nhí nói :
- Minh chủ sẽ không phân xử Thanh Thanh chứ?
Tôn Quách lắc đầu :
- Tôn Quách không phán xử nàng, mà còn muốn thỉnh cô nương về Giản Hoa thiền viện để chăm sóc.
Khất Tổ Tổ thờ dài, nói :
- Mộc cô nương... Giản Hoa thiền viện phù hợp với cô nương hơn. Bình Nhi đã ra đi rồi. Giản Hoa thiền viện cần một người để chăm sóc đặng làm chốn dừng chân cho khách cơ hàn.
Thanh Thanh bật khóc, thổn thức nói :
- Thanh Thanh có đáng được về Giản Hoa thiền viện không?
Nàng lắc đầu :
- Thanh Thanh đã là một người ô uế từ tâm cho đến xác, đâu dám bước chân vào chốn thanh cao như Giản Hoa thiền viện.
Tú Tú nắm tay Thanh Thanh :
- Mộc cô nương... Tất cả đều đã qua cả rồi, lúc này cần những người có từ tâm để phát dương chính khí võ lâm. Tiểu huynh Tôn Quách một lòng vị nhân, vị nghĩa, đâu nghĩ đến những tiểu tiết trong dĩ vãng. Cô nương nên trở lại Giản Hoa thiền viện, một ngày nào đó sẽ cảm thấy sự thanh thản trong tâm hồn mình.
- Tú Tú... Thanh Thanh chỉ sợ làm ô uế chốn thanh cao như Giản

Hoa thiền viện mà thôi.
- Mộc Thanh Thanh cô nương đừng nghĩ như vậy. Thánh Cô Bình Nhi lập Giản Hoa thiền viện để vị nhân, nay Thánh Cô đã sớm viên tịch thì mọi người cùng gánh vác công việc ở Giản Hoa thiền viện mới đúng chứ. Bình Nhi Thánh Cô chắc chắn vô cùng hoan hỷ khi biết Mộc Thanh Thanh sẽ thay mình chăm sóc cho những kẻ thất cơ lỡ vận.
Thanh Thanh cúi mặt bật khóc :
- Thanh Thanh có lỗi với mọi người nhiều quá.
Tôn Quách mỉm cười, nói với nàng :
- Mộc cô nương trở về Giản Hoa thiền viện sẽ không ai còn nghĩ đến một Liệt Hỏa Thần Nữ trong quá khứ.
Tú Tú nói :
- Mộc cô nương... Đừng từ chói nha?
Trình Tử Quang vuốt râu mỉm cười :
- Mộc cô nương sẽ không từ chối đâu.
Khất Tổ Tổ chợt giằng tay Tôn Quách :
- Tiểu huynh đệ xem ai đến kìa.
Tôn Quách nhìn theo tay Khất Tổ Tổ. Mặt y biến hẳn sắc diện khi nhận ra lão Trang chủ Kim Lăng phủ đang cỡi con lừa hướng về phía mình.
Tôn Quách hốt hoảng nói :
- Chết rồi... Lão nhân gia.
Tú Tú ngơ ngẩn nói :
- Tôn huynh...
Tôn Quách hối hả nói với Trình Tử Quang Thần Cái :
- Sư phụ thay đệ tử đưa Mộc Thanh Thanh về Giản Hoa thiền viện, còn đệ tử phải đi đây.
- Tôn Quách đi đâu?
- Tôn Quách chạy trốn thôi. Lão nhân gia mới đúng là Minh chủ của Tôn Quách. Một khi lão nhân gia bắt được thì nhất định sẽ nện gậy vào mông đệ tử và còn cấm cửa không cho ra ngoài nữa.
Tú Tú cướp lời Tôn Quách :
- Nhưng huynh giờ đã là Minh chủ võ lâm.
- Nàng thì cứ Minh chủ với không Minh chủ. Đối với lão nhân gia thì tiểu huynh cũng chỉ là Tôn Quách mà thôi. Ta đi đây.
Tôn Quách nhanh chân dụng Miêu Hành cước thoát đi. Tú Tú cũng vội vã bám theo gã.
Nàng vừa rượt theo Tôn Quách vừa nói :
- Tiểu huynh chờ Tú Tú với. Nếu không chờ thì Tú Tú sẽ đại náo Kim

Lăng phủ đó.
Tôn Quách sững bước, quay lại :
- Ả la sát... Sao nàng cứ làm phiền ta vậy chứ?
Tú Tú phụng phịu :
- Tôn huynh nói như vậy với muội đó hả?
Tôn Quách thấy mắt nàng bắt đầu ngân ngấn nước, y vội vã khoát tay :
- Thôi thôi, nàng đừng khủng bố ta nữa. Được rồi, miễn nàng đừng đại náo Kim Lăng phủ thì muốn huynh làm gì cũng được.
Tú Tú vội nhoẻn miệng cười :
- Tôn huynh nói rồi nhé! Ngày mai huynh phải đưa Tú Tú về ra mắt lão nhân gia.
Tôn Quách ôm đầu :
- Trời ơi! Thế thì chết tiểu gia rồi.
Tú Tú lườm Tôn Quách :
- Huynh không thể thoát khỏi tay muội đâu. Đừng tưởng bở.
o O o Mọi người trở lại Giản Hoa thiền viện. Tôn Quách và Tú Tú lẫn Trình Tử Quang và Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan đến ngay gian tiền sảnh có đặt bài vị của Thánh Cô Bình Nhi.
Mọi người không ngờ lại gặp Nghiêm Lệ Hoa cùng Đại Trí thiền sư đang có mặt tại gian đại sảnh.
Tôn Quách bước đến bên Nghiêm Lệ Hoa nói :
- Tỷ tỷ...
Y nhìn lên bệ thờ bài vị Thánh Cô Bình Nhi, thấy đầy những đóa hoa huệ xếp bằng giấy trắng.
Nhìn những bông huệ giấy kia, Tôn Quách đoán ngay người xếp là ai.
Y hỏi Lệ Hoa :
- Tỷ tỷ... Cát đại ca đâu rồi?
Lệ Hoa nhìn sang Tôn Quách :
- Thiên Phong đi rồi. Nếu Tôn đệ muốn gặp lại Thiên Phong thì phải chờ đến ngày này năm sau khi chàng đến viếng vong linh của Thánh Cô Bình Nhi.
- Cát đại ca không nói với tỷ người đi đâu à?
- Giang hồ mênh mông, làm sao tỷ biết được Cát đại ca đi đâu.
Nàng buông một tiếng thở dài :
- Kiếp người thật phù du như một giấc chiêm bao. Tôn đệ thắp một nén nhang cho Bình Nhi chứ?
Tôn Quách gật đầu.
Mọi người lui bước để lại Tôn Quách đứng trước bệ thờ Bình Nhi.

Tú Tú nhẹ bước đến bên Tôn Quách. Hai người đốt hai nén nhang rồi kính cẩn ghim lên chiếc lư sành.
Lệ Hoa nhìn Tôn Quách và Tú Tú, khẽ nói :
- Thánh Cô Bình Nhi sẽ phò hộ cho đôi trai tài gái sắc này mãi mãi được cận kề bên nhau.
- A di đà Phật... Đến ngày song hỷ của họ bần tăng sẽ đích thân đến dự.
Tôn Quách chắp tay xá bài vị Bình Nhi, chính vào lúc đó mắt y kịp thấy dòng chữ thảo khắc như rồng bay phụng múa đặt ngay trước bài vị Bình Nhi.
“Minh chủ vị nhân, võ lâm vị nghĩa”.
Tôn Quách khẽ nói :
- Cát đại ca... Đệ sẽ thực hiện đúng theo chỉ huấn của người.

HẾT